
SISMANOGLIO
MILANO

NEON

ΜΑΡΤΥΡΟΛΟΓΙΟ

ΙΔΡΥΜΑ ΣΙΣΜΑΝΟΓΛΕΙΟ

ARCHIVE
http://Archivebeta.Sakhrit.com

2090

NICODÈME, *Νέον Μαρτυρολόγιον*[1] = *Νέον Μαρτυρολόγιον* ἤτοι μαρτύρια τῶν νεοφανῶν μαρτύρων τῶν μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ διαφόρους καιρούς, καὶ τόπους μαρτυρησάντων. Συναχθέντα ἐκ διαφόρων συγγραφέων, καὶ μετ' ἐπιμελείας ὅτι πλείστης διορθωθέντα. Καὶ σὺν Θεῷ νῦν πρῶτον τύποις ἐκδοθέντα, διὰ συνδρομῆς φιλοχρίστων, καὶ φιλομαρτύρων χριστιανῶν, τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ πραγματευομένων. Εἰς κοινὴν τῶν ὀρθοδόξων ὠφέλειαν. Ἐνετίησιν. ᾳψ θ'. 1799. Παρὰ Νικολάῳ Γλυκεῖ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων. Con licenza de' superiori.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΙΑΜΒΙΚΟΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΙΒΛΟΝ ΤΑΥΤΗΝ.

„ Χρηστὸν μαθηταῖς, πᾶσιν ἁπλῶς συμφέρει,
„ Μᾶλλον δὲ ἡμῖν, τοῖς ὑπὸ ζυγῷ Ἄγαρ,
„ Ἡ Βίβλος αὕτη τῆς μεσῃ Μαρτύρων.
„ Καὶ γὰρ τὸν ἄφρικτον, ἐμπεδοῖ λίαν.
„ Πιστὸν σωσθῆναι, εἰς μίμησιν Μαρτύρων,
„ Καὶ τὸν πεσόντα, ἀξιοῖ πάλιν.
„ Πείθει δὲ πάντας, ἀχαρίστῳ καρδίᾳ
„ Φέρειν τὰ δεινὰ, τῆς τυραννίδος Ἄγαρ.

ΕΤΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΤΗΝ

ΔΙΑ ΣΤΙΧΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ.

„ Ὅσοι ἐσὲ ὑπὸ ζυγὸν, τῆς μωῆ αἰχμαλωσίας.
„ Ὅσοι θέλετε κτήσασθαι, Πίστιν πληροφορίας·
„ Ὅσοι σεβάσμιον ὑπομονὴν, ἔχειν ἐπιθυμεῖτε·
„ Ὅσοι σέβος Μαρτυρικὸν, λαβεῖν ἐπιποθεῖτε·
„ Τὴν Βίβλον ταύτην σωτεχῶς, ἅπαντες ἐκ πόθου,
„ Ἀναγνῶτε, καὶ τάξεσθε, πάντως τῇ ποθουμένῃ.
„ Τοῦτο δ' ἐπιτυγχάνοντες, εὔχεσθε ἀνωδύνως·
„ Ὑπὲρ τῆς τύποις τῆσδε αὐτῆς Βίβλου ἐκδεδωκότων.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΙΑΜΒΙΚΟΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΑΣ.

„ Αἵμας ἐ ᾠδὰς, οἱ φίλαθλοι σιὼ πόθῳ,
„ Ἄδωμαμ ἀεὶ, τοῖς μέσις ἁγ Μαρτύρωμ.
„ Οἱ γὰρ γεραίρωμ, Μάρτυρας Χριςὸ φίλους,
„ Χριςὸμ γεραίρει, τὸμ φίλομ ἁγ Μαρτύρωμ.

B.B.N. 15070

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ ΙΕΡΜ. 1859

ΠΡΟΟΙ-

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΥΞΟΜΕΝΟΙΣ.

Ἄξιος εἶσαι εὐλογητός, καὶ δεδοξασμένος εἰς τοὺς αἰῶνας Κύριε ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστέ. „ ὁ μαρτυρήσας ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου τὴν καλὴν ὁμολογίαν, (α΄. Τιμ. ς΄. ιγ΄.) διὰ τοῦτο Πρωτομάρτυς ἀληθῶς, καὶ ἅγιος ἀθλητὴς ἁπάντων πρωταθλητὴς, καὶ ὢν, καὶ ὀνομαζόμενος. ὅτι καὶ εἰς τοὺς ὑστέρους τούτους καιροὺς δόκησας ὑπὲρ τοῦ ὀνόματός σου νὰ γίνωσι νέοι Μάρτυρες.

Ταύτην τὴν εὐχαριστήριον δοξολογίαν χρεωστεῖ νὰ ἀναπέμψῃ ἀπὸ καρδίας, ὅποιος λάβῃ εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ νὰ ἀναγνώσῃ, τὸ παρὸν νεοτύπωτον βιβλιάριον, καὶ νὰ τὴν ἀναπέμψῃ, ὄχι μίαν φορὰν, ἢ δύω, ἢ ξεῖς, ἀλλὰ τόσαις φοραῖς, ὅσοι εἶναι καὶ οἱ ἐνταῦθα περιεχόμενοι Μάρτυρες. Διατί πῶς δὲν εἶναι δίκαιον, νὰ δοξολογῇ τινὰς μυριάκις τὸν Κύριον, βλέποντας καὶ τὸ παρόντος βιβλιαρίου, ὅτι καὶ τώρα εἰς τοὺς ἐδικούς μας καιροὺς, ἀνατέλλουσιν ἀπὸ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, εἰς τὸ νοητὸν τῆς Ἐκκλησίας σπέρωμα, ὡσὰν ἄλλοι Νεοφανεῖς ἀστέρες, καὶ κομῆται, Νέοι ἀθληταὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ στρατιῶται ἀήττητοι; καὶ καταλάμπουσιν ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων τὸ πλήρωμα, μὲ τὰς γλυκυτάτας ἀκτῖνας τοῦ Μαρτυρίου, καὶ τῶν θαυμάτων τους;

„ Πῶς δὲν εἶναι πρέπον νὰ δοξάσῃ τινὰς τὸν Θεὸν βλέποντας ὡσὰν ἀπὸ εἰς τὸν σκληρὸν ζυγὸν, καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν νυῦν κρατούντων, τόσους καὶ τόσους ἀθλητάς; οἱ ὁποῖοι διὰ νὰ φυλάξουν τὴν ἐλευθερίαν, καὶ δόξαν τῆς Χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως, κατεφρόνησαν πλοῦτον, δόξαν, ἡδονὰς, καὶ κάθε ἄλλου σωματικοῦ ἀπολαύσεως,

καὶ

καὶ παρέδωκαν προθύμως τὸν ἑαυτόν τους εἰς θάνατον; „ Πῶς; πῶς δὲν εἶναι ἄξιον νὰ δοξάζῃ ὁ καθεὶς τὸν Θεὸν, βλέποντας τὸν φόβον τῆς μελλούσης κρίσεως νὰ προχωρήσῃ τόσον εἰς τέτοιες τὲς γενναίας Μάρτυρας; τὸν πόθον τῆς ἀρετῶν ἀγαθῶν νὰ ὑπερνικήσῃ εἰς αὐτὰς; τὴν πίστιν νὰ στερεωθῇ τόσον εἰς τὴν ψυχήν τους; τὴν ἐλπίδα νὰ αὐξηθῇ εἰς τὴν φαντασίαν τους; καὶ τὸ πῦρ τῆς θείας ἀγάπης νὰ ἀνάψῃ εἰς τὰς καρδίας τους τόσον πολλά; ὥστε ὅπου νὰ ἔχουν οἱ μακάριοι εἰς τὸ μαρτύριον; ὅταν τὰ πρόβατα εἰς τὴν σφαγήν; καὶ νὰ λογιάζουν τὰ βάσανα, ὡς ξεφαντώματα; τὰς φυλακὰς, ὡς παλάτια; τὰ δεσμὰ, ὡς χρυσᾶ σολίδια; τὰς ἀτιμίας διὰ τιμάς; τὰς θλίψεις διὰ ἀναπάυσεις; τὴν φλόγα τὸ πυρὸς ὡς δροσισμόν; καὶ ἀνάψυξιν; τὰ μαχαίρια διὰ παιγνίδια; καὶ τελευταῖον, τὸν σκληρότατον θάνατον διὰ ζωὴν αἰώνιον;

Καὶ πότε; ὅταν ὁ τοῦ Θεοῦ φόβος ἔλειψεν. ὅταν ἡ πίστις ἠθάνασεν. ὅταν ἡ ἐλπὶς ὠλιγώσθυσε. πότε; ὅταν ἡ ἀρετὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ καλία ἐπεράσθυσεν. ὅταν ὁ νόμος ἠφανίσθη, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ἔμεινεν ἀργόν. πότε; ὅταν οἱ πάντες τὰ ἑαυτῶ ζητοῦσιν, ἢ τὰ τοῦ Χριστοῦ ἕκαστος, καθὼς βοᾷ ὁ Ἀπόστολος. (φιλιπ. β. 21) καὶ ἁπλῶς, ὅταν ἡ ἀνομία ἐπληθυώθη, ἡ δὲ ἀγάπη ἐψύχη, καὶ τὸν λέγουν τοῦ Κυρίου. „ διὰ τὸ πληθυωθῆναι τὴν „ ἀνομίαν, ψυγήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν (Ματθ. κδ'. 12.)

Κατὰ ἀλήθειαν τοῦτο εἶναι σῶα θαῦμα παράμοιον ὡσὰν νὰ βλέπῃ τινὰς μέσα εἰς τὴν καρδίαν τὸ χειμῶνος, ἐκεινὰ αὐθη, καὶ ξιανθόφυλλα. μέσα εἰς τὴν βαθυπάτην νύκτα, ἡμέραν, καὶ ἥλιον. μέσα εἰς τὸ ψηλαφητὸν σκότος, φῶτα λαμπρότατα. ἐν τῷ καιρῷ τῆς αἰχμαλωσίας, νὰ βλέπῃ ἐλευθερίαν. καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς πανινῆς ἀσθενείας, ὑπερφυσικὴν δύναμιν. Ὅθεν καὶ ἀναγκάζομαι νὰ εἰπῶ, ὅτι, αὕτη ἡ ἀλλοίωσις εἶναι βέβαια τῆς δεξιᾶς τοῦ ὑψίστου. (ψαλμ. οζ'. 10.) ἔτος ὁ δάκτυλος, εἶναι τοῦ Θεοῦ. (Ἔξοδ. ἡ. 19.) αὕτη ἡ δύναμις, εἶναι θεία, ἥτις ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται. (β'. Κορ. ιβ. 9.)

Εἰδὲ καὶ ἐρωτᾷ τινὰς, διὰ ποῖα αἴτια ἠθέλησεν ὁ Θεὸς νὰ γίνωνται ἐκεῖνοι οἱ νέοι Μάρτυρες εἰς τὲς πανινὲς καιρές; Ἀποκρίνομαι, ὅτι διὰ πολλά. α'. διὰ νὰ ἦναι ἀνακαινισμὸς ὅλης τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως. β'. διὰ νὰ μὴν ἀναπολόγητοι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως οἱ Ἀπόστοι. γ'. διὰ νὰ ἦναι δόξα μὲν καὶ κάυχημα τῆς Ἀπολιτῆς Ἐκκλησίας, ἔλεγχος δὲ καὶ καταισχύνη τῶν ἑτεροδόξων δ'.

διὰ

διὰ νὰ ἦναι παράδειγμα ὑπομονῆς εἰς ὅλες τὲς Ὀρθοδόξους Χειστιανὲς ὅπου τυραννῶνται σήμερα εἰς τὸν βαρὺν ζυγὸν τῆς αἰχμαλωσίας. ε'. δὲ καὶ τελευταῖον, διὰ νὰ ἦναι θάρρος, καὶ παρακίνησις εἰς τὸ νὰ μιμηθῶν διὰ τῶν ἔργων τὸ μαρτυρικόν τους τέλος, καὶ ὅλοι μαζὶ οἱ Χειστιανοὶ οἱ καθ' ἑξῆς εἰς τὸ μαρτυρῆσαι ἀναγκαζόμενοι. ἐξαιρέτως δὲ καὶ μάλιστα, ὅσοι ἔφθασαν νὰ ἀρνηθῶν πρότερον τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν. Τὰ ὁποῖα ὡς ἀναγκαῖα, πάθε σῶα θέλω ἀποδείξω εἰς τὸ παρὸν προοίμιον, καὶ παρακαλῶ οἱ ἀναγινώσκοντες.

Καὶ α'. οἱ νέοι ἔτοι Μάρτυρες εἶναι ἀνακαινισμὸς ὅλης τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως. διατί ὁ χρόνος, καὶ ὁ καιρὸς ἔχει φυσικὸν τοῦτο τὸ ἰδίωμα. τὰ μὲν νέα, καινούρια πράγματα νὰ τὰ κάμνῃ παλαιὰ, τὰ δὲ παλαιὰ νὰ τὰ ῥίπτῃ μὲ τὴν πολλήν του θάρασιν, εἰς σῶα βυθὸν ἀπιστίας, καὶ ἀλησμονησίας, καὶ τοσοῦτον νὰ τὰ γηράσκῃ, καὶ νὰ „ τὰ ἀφανίζῃ, ὥστε νὰ μὴν ἔγιναν ὁλότελα. „ τὸ παλαιούμενον, καὶ γηράσκον ἐγγὺς ἀφανισμοῦ. (ἑβρ. ἡ. 13.)

Τώρα, οἱ Χειστιανοὶ τῶν παρόντος καιροῦ, ἀκούσαν ἀπὸ τὰς Ἐκκλησιαστικὰς ἱστορίας τὰ μαρτύρια, καὶ βάσανα ὁποῦ ὑπέμειναν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, οἱ Δημήτριοι, οἱ Γεώργιοι, οἱ Θεόδωροι, οἱ Γεώργιοι, καὶ ἁπλῶς ὅλοι οἱ γενναιότατοι παλαιοὶ Μάρτυρες, ὅσοι ἐσάθησαν ἀπὸ Χριστοῦ, ἕως τῶν μεγάλων Κωνσταντίνου. καὶ ἀναγκάζονται μὲν νὰ πιστεύουν ταῦτα ὡς ἀληθῆ, κατὰ τὸ χρέος ὁποῦ ἔχουν τῆς ἁπλῆς πίστεως. ἥτις καὶ τὸν Παῦλον, εἶναι πραγμάτων ἔλεγχος „ βλεπομένων. (ἑβρ. ια'. 1.) ἡ παλαιότης ὅμως τῶν χρόνων, καὶ ἡ τόση πολυκαιρία ὁποῦ ἀπὸ τότε ἕως τώρα ἐμεσολάβησε, δύναται ἴσως νὰ προξενήσῃ εἰς μερικοὺς, οὐ μὲν ὄχι ἀπιστίαν, ἀλλὰ τὰλάχιστον μίαν ὀκνηρίαν, καὶ δισταγμόν. Πῶς δηλαδὴ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ὄντες φύσει ἀσθενεῖς καὶ δειλοὶ, ὑπέμειναν τόσα, καὶ τόσα φοβερὰ καὶ φοβερὰ κολάσεις; Ἀλλ' οἱ νέοι ἔτοι Μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ, παῤῥησιαζόμενοι εἰς τὸ θέατρον τοῦ Κόσμου, ἐκεῖνοι μὲν ἀπὸ τὰς καρδίας τῆς Χειστιανῶν πᾶσαν τοιαύτην ὀκνηρίαν καὶ δισταγμὸν, ἐμφυτεύουσι δὲ, καὶ ἀνακαινίζουσιν εἰς αὐτὰς τὴν πρὸς τὲς παλαιὲς Μάρτυρας ἀδίσακτον πίστιν. Καὶ καθὼς ἡ νέα ξοφὴ ἐνδυναμένοι ὅλα ἐκεῖνα τὰ σώματα ὁποῦ εἶναι ἀδυνατισμένα ἀπὸ μίαν προλαβοῦσαν πεῖναν. Καθὼς ἡ νέα βροχὴ ἀναθάλλει τὰ δενδρα ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι ξεραμένα ἀπὸ τὴν δίψαν. Καθὼς ἡ δευτέρα ἀνάληψις τῶν πτερῶν ἀνακαινίζει τὸν γηράσαντα ἀετὸν „ ἀνακαινισθήσεται ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης σου. (ψαλμ. ρβ'. 15.)

Ἔτζι

Ε᾽τζη κ᾽ οἱ νεοφανεῖς ἅτοι Μάρτυρες ἐνδιαιτᾶμένοι ἐν παυτῷ, κ᾽ αἰαθάλωσι, κ᾽ ἀνακαινίζωσι τὸν ἀδιαπτισμβόλιτον, τὸν μεμαραμμβόλιον, κ᾽ τὴν γηραλέαν πίστιν τῆ πρωτινῶν Χριστιανῶν.

Διὰ τᾶτο οἱ πρωτινοὶ Χριστιανοὶ δὲν ἀμφιβάλλωσι πλέον περὶ ἐκείνων. ἐπειδὴ ἐκεῖνα τὰ μαρτύρια ὁπᾶ μὲ μόνον τὴν ἀκοὴν ἤκουον, ὅτι ὑπέμειναν οἱ παλαιοὶ Μάρτυρες, παῦτα τὰ ἴδια βλέπωσι τώρα μὲ τὰς ἰδίας των ὀφθαλμὰς, ὅτι τὰ ὑπομβόνουν οἱ νέοι ἅτοι τᾶ Χριστᾶ Μάρτυρες. οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ, κατὰ τὴν κοινὴν παροιμίαν, τῆ ὠτίων πιστότεροι. Τί λέγω, ὅτι βλέπωσι μόνον; πολλοὶ ἀπὸ τὰς πρωτινὰς Χριστιανὰς εἶχον φίλους ἔτι ζῶντας πολλὰς ὑπὸ τὰς νεοφανεῖς Μάρτυρας, κ᾽ συνέφαγον πολλάκις μὲ αὐτὰς, κ᾽ συνέπιον, κ᾽ εἰς τὰ μαρτύρια αὐτῆ παρόντες ἐρρίθησαν, κ᾽ τὰ Ἅγια αὐτῆ αἵματα, κ᾽ φορέματα πρὸς ἁγιασμόν τες διεμοιράθησαν, κ᾽ μέχρι τᾶ νυῦ ὡς φυλακτήρια παῦτα βαστάζωσι, κ᾽ μὲ τὰς ἰδίας των χεῖρας τὰ τίμια λείψανα αὐτῆ ἐνταφίασαν. ὅθεν ὑπὸ τᾶς νέας τάτας μάρτυρας ἔλαβον πληροφορίαν ἀκεραίαν κ᾽ περὶ τῆ παλαιῶν μαρτύρων. ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, αὐτὰς ἐκείνας τὰς παλαιὰς Μάρτυρας βλέπωσιν, ὅτι μαρτυρῶσι κ᾽ τώρα ὑπὸ κάτω εἰς τὸ πρόσωπον τῆ νέων τάτων Μαρτύρων, κ᾽ ὅτι φαίνονται πάλιν εἰς τὸν Κόσμον δεύτεροι Γεώργιοι, δεύτεροι Δημήτριοι, νέοι Θεόδωροι, ὄχι μόνον διὰ τὸν ταυτότητα τῆ ὀνομάτων ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον διὰ τὸν ὁμοιότητα τῆ Μαρτυρίων.

Μὰ δὲν φθάνωσι μόνον ἕως ἐδῶ, ἀλλὰ πρὸς τάτοις ἀνακαινίζωσιν εἰς τὰς καρδίας τῆ πρωτινῶν Χριστιανῶν οἱ νέοι ἅτοι μάρτυρες κ᾽ τὸ κήρυγμα τῆ ἱερῶν Ἀποστόλων, κ᾽ πιστόνωσι τὸ Θεῖον Εὐαγγέλιον, κ᾽ βεβαιόνωσι τὸν Θεότητα τᾶ Ἰησᾶ Χριστᾶ, ὅτι δηλαδὴ εἶναι υἱὸς ἀληθινὸς τᾶ Θεᾶ, ὁμοούσιος μὲ τὸν ἀναρχόν τα πατέρα, κ᾽ μὲ τὸ ζωοποιὸν αὐτᾶ πνεῦμα, κ᾽ κηρύττωσι τὸ μέγα μυστήριον τῆς Ἁγίας Τριάδος. κ᾽ ἁπλῶς εἰπεῖν, ὅλων τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν τῆ Χριστιανῶν σφραγίζωσιν, ὄχι μόνον μὲ τὰ λόγια, ἀλλὰ μᾶλλον μὲ τὰ παίδευτα κολαστήρια ὁπᾶ ἔλαβον, κ᾽ μὲ αὐτὸ τὸ ἴδιον αἷμα, κ᾽ τὸν μαρτυρικόν τες θάνατον. Καὶ λοιπὸν καθὼς πάλαι ἡ ῥάβδος τᾶ Μωϋσέως ἦσα πρότερον ῥάβδος, ὕστερον ἔγινεν ὄφις. „ καὶ ἔρριψεν ὅτι τὴν γῆν, κ᾽ ἐγένετο ὄφις. (ἐξόδ. δ'. 2.) τοιτοτρόπως κ᾽ ἡ τᾶ Χριστᾶ πίστις, ἦσα πρότερον θερμοτάτη ἐν τοῖς χρόνοις τῆ Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων διὰ τὸν νεαρότητα, μετεξάπλα αὖτη ὕστερον εἰς χλιαρὰν ὀλιγοπιστίαν διὰ τὸν παλαιότητα. Ἀλλὰ καθὼς ὁ Μωϋσῆς ἐπίασε τὸν Ὄφιν ὑπὸ τὸ τελευταῖον μέρος, ἤτοι ὑπὸ τὴν οὐρὰν, κ᾽ ὁ

κὰ ὁ ὄφις ἔγινε ῥάβδος. „ ἐκτείνας δὲ τὴν χεῖρα ἐπελάβετο τᾶς κέρκα, κὰ ἐγένετο ῥάβδος ἐν τῆ χειρὶ αὐτᾶ. „ (αὐτόθ. 4.) ἔτζη κ᾽ ὁ Θεὸς οἰκονομήσας εἰς τάτας τὰς τελευταίας καιρὰς, νὰ γένων οἱ νέοι Μάρτυρες, δι᾽ αὐτῶν ἀπέδειξε πάλιν θερμὴν, κ᾽ νεαρὰν τὴν κάτωθεν ἀφ᾽ ἡμῶν ἕως αὐτᾶ τᾶ Χριστᾶ ἀναβαίνουσαν, δίχα χρόνων πίστιν, κ᾽ ἐν παυτῷ συναπέδειξεν αὐτὰς ἀκραιφνισμὰν ὅλης ὅλης τᾶς Ὀρθοδόξου πίστεως. ὅπερ ἰδὼ τὸ ἀ.

Δεύτερον κάμνων οἱ νέοι ἅτοι Μάρτυρες ἀναπολογήτους τὰς ἀλλοπίστους ἐν τῆ ἡμέρᾳ τᾶς Κρίσεως. δίχα τι καθὼς τὸ ὀλίγον προζύμι συμιγόμβον μὲ τὸ πολὺ ἄλευρον μεταδίδει τὴν ἐδικήν τα δύναμιν εἰς αὐτὸ, κ᾽ γίνεται ὅλον ζύμη. τοιτοτρόπως οἰκονόμησεν ὁ Θεὸς νὰ ἦναι ἐσμιγμβόοι οἱ ὀλίγοι πιστοὶ μὲ τὰς πολλὰς ἀλλοπίστους, δίχα νὰ μεταδώσων εἰς αὐτὰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, κ᾽ νὰ τὰς φέρων εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τᾶς ἀληθείας. ἔτζη μᾶς τὸ βεβαιόνει ὁ Θεῖος Χρυσόστομος „ Διὰ τᾶτο κ᾽ ἀνέμιξεν (ὁ Θεὸς δηλαδὴ) τῷ πλήθει τὰς αὐτῷ πιστόντας, ἵνα μεταδῶμβ ἀλλήλοις τᾶς ἡμετέρας σωτηρίας. „ (Ὁμίλ. μς'. εἰς τὸ κγ' Ματθαῖον). Τᾶτο δὲ μάλιστα, κ᾽ ὀξαιρέτως οἰκονόμησε νὰ γένῃ μὲ τὰς νεοφανεῖς τάτας Μάρτυρας. δίχα τι αὐτοὶ χρεδὸν ὅλοι γεννηθέντες, κὰ ἀναθραφέντες, ἀνάμεσα εἰς τὰ πλήθη τῆ ἀλλοπίστων, τελευταῖον, ἐνώπιον τῆ ἐδικῶντες ἡγεμόνων, κ᾽ κριτῶν, μὲ μεγάλην ἀνδρείαν ἐκήρυξαν τὴν πίστιν τῆ Χριστιανῶν, ὅτι εἶναι ἁπλανὴς, κ᾽ ἀληθινὴ, κ᾽ τὸν Ἰησᾶν Χριστὸν λαμπρᾷ τῇ φωνῇ ὡμολόγησαν υἱὸν Θεᾶ, κ᾽ Θεὸν ἀληθινὸν, „ κ᾽ σοφίαν, κ᾽ „ λόγον τᾶ Θεᾶ, δι᾽ ὃ τὰ παῦτα ἐγένετο. „ (Ἰωαν. α'. 2.) Καὶ τὴν ὁμολογίαν τες ταύτην ἐβεβαίωσαν, ὄχι μόνον μὲ τὴν χύσιν τᾶ ἰδίω αἵματός τες, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον μὲ τὰ διάφορα θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐνήργησε δι᾽ αὐτῶν ὁ Θεὸς, τόσον ἐν τῷ καιρῷ τᾶ Μαρτυρίω των, ὅσον κ᾽ μετὰ τὴν τᾶ Μαρτυρίω των τελείωσιν.

Ἀφίνω νὰ λέγω, ὅτι κ᾽ πολλοὶ ἐκ τῆ Μαρτύρων τάτων ἐλείσανται τὴν ἀπώλειαν τῆ ἀλλοπίσων, ἐπῆγαν ὅτι τάτα εἰς τὸ Μαρτύριον, κ᾽ ἐκήρυξαν εἰς αὐτὰς τὴν ἀλήθειαν, διδάσκοντές τας νὰ ἀφήσων τὸ σκότος, εἰς τὸ ὁποῖον διάκεινται, κ᾽ νὰ προσρίξων εἰς τὸ φῶς τᾶς Χριστᾶ θεοσεβείας, κ᾽ πίστεως, ἵνα μὴ καταμεληθῶσιν ἐν τῇ ἀσεβείᾳ περὶ τᾶς Κολάσεως.

Ἀλλ᾽ αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι τυφλωθέντες ὑπὸ τὸν ἄρχοντα τᾶ σκότους τᾶτου, κ᾽ ὑπὸ τὰ πάθη, δὲν ἠμπόρεσαν νὰ ἀνοίξων τὰς κοιλὰς ὀφθαλμὰς, κ᾽ νὰ ἴδεν τὴν ἀλήθειαν τᾶ Εὐαγγελίω, κ᾽ τᾶς τῆ

„ Χεισιανῶν πίστεως. καθὼς λέγει ὁ Παῦλος. „ ὁ Θεὸς τὸν αἰῶνος
„ τούτου ἐτύφλωσε τὰ νοήματα τῶν ἀπίστων, εἰς τὸ μὴ αὐγάσαι αὐτοῖς
„ τὸν φωτισμὸν τῆς Εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χεισοῦ. (β'. κορινθ. δ'.
4) ὅθεν καὶ ἔχουν νὰ μείνουν ἀναπολόγητοι εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρί-
σεως. καθ' ὅτι καὶ τὸ κήρυγμα ἀκούσαντες τῶν νέων τούτων Μαρτύρων,
καὶ τὰ τόσα, καὶ τόσα φοβερὰ μαρτύρια τούτων ἰδόντες, καὶ τὰ δι' αὐ-
τῶν γινόμενα τοῦ Θεοῦ θαυμάσια, δὲν ὀπίσθυσαν ὅμως, ἀλλὰ πάλιν
ἔμειναν μὲ τὸ σκότος. „ ἀπετύφλωσε γὰρ αὐτοὺς ἡ κακία αὐτῶν, καὶ
„ οὐκ ἔγνωσαν μυστήρια Θεοῦ. (σοφ. β'. 2)

Καὶ οἱ μὲν νέοι ὅτοι Μάρτυρες, ἔχουν τότε νὰ κατηγορήσουν, καὶ
νὰ καταπείσουν αὐτοὺς, καθὼς καὶ ὁ Μωϋσῆς ἔχει νὰ κατηγορήσῃ τότε
„ τοὺς Ἑβραίους. „ ἔστιν ὁ κατηγορῶν ὑμῶν Μωϋσῆς. (Ἰωαν. ε. 45)
καὶ οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι ἔχουν νὰ καταπείσουν τοὺς δώδεκα φυλὰς τοῦ
Ἰσραὴλ. λ'. (Ματθ. ιθ'. 28) ὁ δὲ Θεὸς ἔχει νὰ δικαιωθῇ εἰς
τοῖς λόγοις αὐτοῦ, καὶ τὸν Δαβὶδ, καὶ νὰ νικήσῃ εἰς τῷ κρίνεσθαι δι'
τῶν Μαρτύρων τε τούτων. καθὼς καὶ εἰς τὸ Εὐαγγελίον γέγραπται „
„ ὅτι ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ πάντων τῶν τέκνων αὐτῆς. (Ματθ'. ια'. 19)
„ καὶ τρόπον τινὰ μέλλει νὰ εἰπῇ καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκεῖνα τὰ ἀγγε-
„ λικὰ λόγια. „ εἰ μὴ ἐλάλησα ὑμῖν διὰ τῶν Μαρτύρων μου τούτων,
„ ἁμαρτίαν οὐκ εἴχετε, νυνὶ δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχετε περὶ τῆς ἁμαρ-
„ τίας ὑμῶν. (Ἰωαν. ιε'. 22)

Τείτον οἱ νέοι ὅτοι Μάρτυρες εἶναι δόξα μὲν, καὶ καύχημα τῆς
ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἔλεγχος δὲ τῶν κακοδόξων. διὰ τί κοντὰ
εἰς τὰ ἄλλα δύσφημα ὀπὸν ἐξέρασαν οἱ αἱρετικοὶ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας,
καὶ πάτο ἀκόμη ἐφόσθισαν, ὀνειδίζοντες ὅτι νέον Ἅγιον, ἢ Μάρτυρα
δὲν ἀπόκτησεν. αἰσχυνέσθωσαν λοιπὸν αἰσχυνέσθωσαν αἰσχύλω αἰώνιον,
καὶ ἐντραπήτωσαν, βλέποντες τώρα διὰ τῶν παρόντων βιβλίων τὴν ἀκατο-
λικὴν Ἐκκλησίαν δοξαζομένην, καὶ πεπληθυσμένην ὄχι ἀπὸ ὀλίγα,
ἢ δύω, ἢ ξεῖς νέους Μάρτυρας, ἀλλὰ ἀπὸ πλῆθος νέων Μαρτύρων.
(τοὺς γὰρ ἄλλους νέους Ὁσίους τε, καὶ Ἁγίους, τοὺς καὶ διαφόρους καιρούς,
καὶ τόπους λάμψαντας εἰς τὰς ὑστέρας χρόνους) ἐν τῇ ἀνατολικῇ Ἐκκλη-
σίᾳ, διπλασιωπέμην, μὲ τὸ νὰ μὴν ἦναι πάτο οἰκεῖον τοῦ παρόντος
σκοποῦ μας) οἵτινες δὲν εἶναι κατώτεροι ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς Μάρτυ-
ρας, ὄτε καὶ τὴν πρὸς τοὺς τυράννους παῤῥησίαν, ὄτε καὶ τὴν ὁμολο-
γίαν τῆς πίστεως, ὄτε καὶ τὰ μαρτύρια, ὄτε καὶ τὰ σημεῖα καὶ θαύ-
ματα. ἀλλὰ καὶ πάντα ταῦτα σωρεύζονται μὲ ἐκείνους.

Ἐκεῖνοι διὰ τὴν πίστιν τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐμαρτύρησαν; καὶ
ὅτοι

ὅτοι ὁμοίως. ἐκεῖνοι διὰ τὸ ὄνομα, καὶ τὴν Θεότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν
Ἰησοῦ Χεισοῦ ἔχυσαν τὸ αἷμάτους; καὶ ὅτοι ὁμοίως. (ἵνα μὴ λέγω
ὅτι, ὅτοι ἔχουσι τὸ προνομιώτερον δοτὸ ἐκείνους· καθ' ὅτι ἐκεῖνοι μὲ
ἠγωνίσθησαν κατὰ τῆς πολυθείας, καὶ εἰδωλολατρείας, ἥτις εἶναι μία
προφανὴς ἀσέβεια, ὁπὸν δύσκολα ἠμπορεῖ νὰ ἀπατήσῃ σῶα λογικὸν
ποθείας, ἥτις εἶναι μία κεκρυμμένη ἀσέβεια ὁπὸν εὐκόλως δυνάται
νὰ ἀπατήσῃ τὸν νοῦν.

Ὅθεν ἀγαλὰ καὶ ὅτοι οἱ Μάρτυρες ἦναι νέοι καὶ τὰς χρόνους, ἀλ-
λὰ κατὰ τὰ Μαρτύρια εἶναι παλαιοί. ἀγαλὰ καὶ ἦναι ἑκατοι κατὰ
τὴν διδοχὴν τοῦ γένους, ἀλλὰ κατὰ τοὺς στεφάνους εἶναι πρῶτοι. ὁ
καὶ Ἰησοῦς Χεισὸς ὁ Κύριος τοῦ νοητοῦ ἀμπελῶνος τῆς Ἀνατολικῆς
Ἐκκλησίας ἐκάλεσεν ἐργάτας εἰς τὸν ἀμπελῶνά του, κατὰ τὴν τοῦ
Εὐαγγελίου παραβολὴν (Ματθ. κ'. 1.) καὶ τοὺς παλαιοὺς, καὶ τοὺς
Νέους τούτους Μάρτυρας, καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν πρώτων ἕως τῶν ἐσχά-
των ἴσους αὐτοὺς ἐποίησε, μὲ τὸ νὰ δώσῃ εἰς ὅλους τὸ σὸν καὶ τὸ ἴσον
δωρέαν· τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ στέφανος τοῦ Μαρτυρίου, καὶ ἡ ἀπόλαυ-
σις τῆς ἐπουρανίου βασιλείας.

Ὥστε ἀπὸν τὴν εὐλογίαν ἐκείνην ὁπὸν ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν πα-
λαιὸν Ἰσραὴλ, τὸ νὰ φάγωσι παλαιὰ, καὶ νέα γενήματα „ καὶ
„ φάγεσθε παλαιὰ . . . καὶ παλαιὰ ἐκ προσώπου νέων ἐξοίσετε. „
(Λευϊτ. κε'. 10.) καὶ τὴν εὐλογίαν ἐκείνην ὁπὸν ἠθέλησε νὰ δώ-
σῃ εἰς τὸν φοβούμενον αὐτὸν, τὸ νὰ ἴδῃ υἱοὺς, καὶ ἐγγόνους „ Καὶ
„ ἴδοις υἱοὺς τῶν υἱῶν σου. „ (Ψαλμ. ρκή. 6.) αὐτὰς πνευματι-
κώτερον ἐπολαμβάνει τώρα ἡ Ἁγία τοῦ Χεισοῦ Ἀνατολικὴ Ἐκκλη-
σία. διὰ τί ἐντρυφᾷ, καὶ χαίρεται νοητῶς, ὄχι μόνον μὲ τὰ γενήμα-
τα τῶν παλαιῶν της Μαρτύρων, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ καινούρια τῶν νέων της
Ἀθλητῶν. Καὶ βλέπει γενημένους ἐξ αὐτῆς πνευματικῶς, καὶ τοὺς
παρώτους της υἱοὺς, τοὺς παλαιοὺς λέγω Μάρτυρας, καὶ τοὺς υἱοὺς τῶν
της, ἤτοι τοὺς διαδόχους ἐκείνους νέους της Ἀθλητάς. τῶν ὁποίων τὰ
ἱερὰ λείψανα περιχαρῶς ἐναγκαλισαμένη, καὶ τὰ τούτων Ἅγια αἵματα
συμφικῶς ἐνωσαμένη, ὡς βυσσόπορφυρα, καὶ μεσοπόρφυρα, καὶ βύσσινα,
καὶ ὑακίνθινα, καὶ κόκκινα, καὶ διαφανῆ λακωνικὰ, καὶ χλιδῶνας, καὶ
ἐμπλόκια, καὶ ἐνώτια, καὶ κοσύμβους, καὶ μιτρίσκους, καὶ ψέλλια, καὶ
δακτυλίους, καὶ περιδέξια, καὶ θέριστρα κατάκλιτα (Ἡσαΐ. γ'. 18.)
καὶ κεφίνας, καὶ κλοιοὺς, καὶ περιδέρραια, καὶ ἱματισμοὺς ἐνδόξους, καὶ ὅλους
τοὺς ἄλλους λιθομαργαροχρύσους νυμφικοὺς Κόσμους, ὅσους καταφέρει ἡ θεία

χαφή· καυχᾶται εἰς αὐτὰ, καὶ καλλωπίζεται, καὶ δοξάζεται· καὶ διὰ τὰς δύω ἐμᾶς ὑιότητας, χαίρεται, ὡς καλὴ, καὶ φιλόπαις μήτηρ, χαρᾷ δεδοξασμένη, καὶ ἀκαταπαύστως, φωνάζουσα ἀσματικῶς πρὸς τὸν νυμφίον της Χριστόν. „ ἀπρόσμενα νέα πρὸς παλαιὰ, ἀδελφιδέ μου ἐπή-„ ρησα „ (ἄσμα. ζ'. 13.)

Τοῦτο δὲ μάλιστα εἶναι, ὁποῦ αὐξαίνει τὴν χαρὰν της, διὰ τί βλέπει, ὅτι ὅσον ὁ καιρὸς προβαίνει, τόσον αὐξαίνουσιν εἰς πληθυσμὸν καὶ ὅτοι οἱ νέοι ὑοί της. (ἐπειδὴ καὶ τὸ ἐνεοὸς ἔτος (1) εἰς διάστημα ἐννέα μηνῶν, εἶδεν, ὅτι ἐλύθησαν εἰς τὸν νοητόν της ἀδάμ δεῖγμα, ὡς ῥόδα ἐρυθρά, καὶ εὔοσμα, πόσοι νέοι Μάρτυρες, ἐν διαφόροις τόποις ἀθλήσαντες.) Καὶ ἐντεῦθεν βεβαιοῦται, πῶς αὐτὴ ἡ κατηγορημένη ὡς σεῖρα, καὶ ἔρημος, ἔτεκεν ἀληθῶς τώρα ἑπτὰ, ὡς ἡ Ἄννα, καὶ πολλὰ τὰ τέκνα αὐτῆς ἐγενήθησαν, οἱ νέοι λέγω αὐτῆς Ἅγιοί τε καὶ Μάρτυρες. „ σεῖρα ἔτεκεν ἑπτὰ, καὶ ἡ πολλὴ ἐν πέ-„ νησις ἠσθένησε (α'. Βασιλ. β'. 5.). καὶ „ πολλὰ τὰ τέκνα τῆς „ ἐρήμου μᾶλλον, ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα „ (Ἡσαΐ. νδ'. 1.)

Μὰ τί λέγω μόνον ὅτι ἔτεκεν; αὐτὴ καὶ μέχρι τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος ἔχει νὰ τίκτῃ τοιούτους νέους ὑοὺς, καὶ Μάρτυρας, καὶ ἡ γενεὰ αὕτη τῶν νέων Ἁγίων της, βέβαια βεβαιότατα δὲν θέλει λείψει ἀπὸ αὐτὴν ποτέ. „ Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη, „ ἕως ἂν πάντα ταῦτα γένηται. (Ματθ. κδ'. 34.) καὶ τὸ αἴτιον εἶναι προφανές. διατί αὐτὸ ὁ Νυμφίος τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας Χριστὸς, ζῇ, καὶ δείσπεται πάντοτε, μὲ τὸν νύμφιον τὸ στόμα του πνευματικῶς, καθὼς ὑπέσχετο „ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμὶ πάσας τὰς „ ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. (Ματθ. κή. 20.) Ἀ„ „ ὁ νυμφαγωγός της τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον μένῃ μὲ αὐτὴν εἰς τὸν „ αἰῶνα „ Καὶ ἄλλον παράκλητον δώσει ὑμῖν, ἵνα μείνῃ μεθ' ὑμῶν „ εἰς τὸν αἰῶνα (Ἰωαν. ιδ'. 16.). „ Τίς ἔπειτα ἀμφιβάλλει, ὅτι ἀκολούθως μέλλει νὰ γενιῶνται εἰς αὐτὴν καὶ τέκνα τοιαῦτα πνευματικῶς ἕως τοῦ αἰῶνος;

Καὶ λοιπὸν αἰσίως οἱ νέοι ὅτοι Μάρτυρες ἦναι ὁμολογημένως, καὶ ἀληθῶς Ἅγιοι, καὶ διηρέσησαν τῷ Θεῷ, καὶ ἐδοξάσθησαν ὑπ' αὐτοῦ, διὰ τῶν θαυμάτων τῆς θείας χάριτος· καὶ μάλιστα διὰ τῆς ὑπερφανείας

(1) Τὸ αφμδ'. δηλαδή.

νείας τοῦ Θείου φωτός. Οὗτοι δὲ εἶναι τέκνα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τὰ δόγματα ταύτης κατέχοντες. Τώρα ἂς ἔλθωμεν καὶ τὰ μικρὰ παιδάρια νὰ κάμωμεν τὸ συμπέρασμα, καὶ νὰ εἴπωμεν, ὅτι καθὼς αὐτοὶ εἶναι Ἅγιοι, καὶ εὐάρεστοι τῷ Θεῷ, ἔτζι καὶ ἡ πνευματικῶς γεννήσασα αὐτοὺς Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἐπομένως εἶναι Ἁγία, καὶ εὐάρεστος τῷ Θεῷ, καὶ παμμέτοχος τῆς θείας χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. συμπερασμένως δὲ καὶ τὰ δόγματα αὐτῆς εἶναι ὀρθόδοξα καὶ εὐσεβέστατα. οἷοι γὰρ οἱ ὑοί, τοιαύτη καὶ ἡ μήτηρ· καὶ οἷος ὁ καρπὸς, τοιοῦτον καὶ τὸ δένδρον· καὶ οἷα τὰ αἰτιατὰ, τοιαῦτα καὶ τὰ αἴτια· ἵνα μὴ λέγω, ὅτι καὶ πολλῷ μᾶλλον τοιαῦτα, κατὰ τοὺς μεταφυσικούς.

Τέταρτον, οἱ νέοι ὅτοι Μάρτυρες, εἶναι παράδειγμα ὑπομονῆς εἰς ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους ὁποῦ τυραννῶνται ὑποκάτω εἰς τὸν ζυγὸν τῆς αἰχμαλωσίας. Καὶ ἐγὼ ἐδῶ πλέον δὲν ὁμιλῶ, ἀλλὰ ἂς ἔλθωσιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι Μάρτυρες νὰ ὁμιλήσωσιν, ὡς ἐκ προσώπου ἐδικῶν των ζωντανότερα εἰς τοὺς Χριστιανούς. Τί λοιπὸν τοὺς λέγωσιν αὐτοί; Ἀδελφοί μας Χριστιανοί. Ἀδελφοί μας ἀγαπητοὶ, καὶ παμπόθητοι· ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ ἐκλεκτὸς, καὶ θρέψιος, λάβετε παράδειγμα ὑπομονῆς τῶν θλίψεων ὁποῦ δοκιμάζετε, ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς συναδελφούς σας. ἡμεῖς διὰ νὰ ὑπομείνωμεν ἀνδρείως διὰ τὸν Χριστὸν τὰ φοβερὰ τῶν ἀλλοπίστων διάφορα Μαρτύρια, ἐκληρονομήσαμεν μίαν Βασιλείαν αἰώνιον, καὶ ἐσωαειθμήθημεν μὲ τοὺς παλαιοὺς, καὶ Ἁγίους Μάρτυρας. καὶ ἐσεῖς αὖ ὑπομένετε μετὰ δυσχερείας, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τοὺς δαρμοὺς, τὰς φυλακὰς, τὰς λύσεις, τὰς ἀγγαρείας, τὰς ζημίας, τὰ ἀνυπόφορα δοσίματα, καὶ τὰ ἄλλα βάσανα ὁποῦ σᾶς κάμνουν οἱ νῦν κρατοῦντες, βέβαια ὡς Μάρτυρες τῇ προαιρέσει λογίζεσθε κοντὰ εἰς τὸν Θεόν. ἐπειδὴ, καθὼς λέγει ὁ Θεῖος Χρυσόστομος „ τὸ Μαρτύριον οὐ τῇ ὑποβάσει κείνεται μόνον, ἀλλὰ „ καὶ τῇ προθέσει. ὅτι ἐπειδὰν ὑποτμηθῇ ὁ Μάρτυς, τότε γίνεται „ Μάρτυς, ἀλλ' ἀφ' οὗ ἂν τὴν πρόθεσιν ὑποδείξηται Μάρτυς ἐσί „ κἂν μὴ πάθῃ τὰ Μαρτύρια (Ἑρμην. εἰς τὸν γέ. Ψαλμ.) Καὶ „ πάλιν ὁ αὐτός. „ φέρε τοίνυν τὰ συμπίπτοντα γοναίως, τοῦτο „ γάρ σοι Μαρτύριόν ἐστιν (Ἑρμην. εἰς τὸν ρκζ'. Ψαλμ.). Ὅθεν καὶ ὡς τῇ προαιρέσει Μάρτυρες λογιζόμενοι, μετὰ θάνατον μέλλετε νὰ συναειθμηθῆτε μὲ ἡμᾶς, καὶ νὰ κατοικήσετε εἰς τόπον φωτεινὸν καὶ πλατύτατον, εἰς τόπον χαρᾶς καὶ ἀναπαύσεως.

Θέλετε νὰ πληροφορηθῆτε, πῶς εἶναι τοῦτο ἀληθινόν; ἀναγνώσετε τὸν βίον τοῦ ὁσίου Ἀνακίου τοῦ νέου τοῦ ἐν τῷ Καυσοκαλυβίῳ τοῦ Ἁ-

γίου

γία Ὄρος ἀσκήσαντος, (1) καὶ θέλετε εὕρετε ἐκεῖ, ὅτι ὁ Ὅσιος αὐτὸς ἠξιώθη ποτὲ μιᾶς τοιαύτης ὀπτασίας καὶ ἀποκαλύψεως, ἤγουν ὑψώθη ὁ νοῦς του εἰς τὰ οὐράνια, καὶ ἐκεῖ εἶδεν εἷα τόπον, ὡσὰν εἷα κάμπον πολλὰ εὐρύχωρον, ὡραιότατον, καὶ φωτεινότατον, γεμάτον ἀπὸ παλάτια μεγάλα, καὶ θεμπαλλέσατα, ἔρημα ὅμως ἀπὸ ἐγκατοίκους, ἐπειδὴ εἰς αὐτὰ τινὰς δὲν ἐφαίνετο, ὅτε Ἄγγελος, ὅτε ἄνθρωπος. ταῦτα θεωρῶν ἠπόρει εἰς τὸν ἑαυτόν του, καὶ ἐθαύμαζε, πῶς τὰ τόσον ὡραῖα παλάτια, καὶ ὁ τόσον εὐρύχωρος, καὶ εὔμορφος τόπος, δὲν ἔχουν κάνενα ἐγκάτοικον; ὅθεν ἠρώτησε περὶ τούτου τὸν Ἄγγελον ὁπού τὸν ὡδήγει. ὁ δὲ ἀπεκρίθη. Ἀκάκιε, ὁ τόπος αὐτός, καὶ τὰ παλάτια ταῦτα εἶναι ἑτοιμασμένα, διὰ νὰ κατοικήσουν εἰς αὐτὰ μετὰ τὸν θάνατον καὶ τὴν καινὴν ἀνάστασιν, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ Χριστιανοί, ὁποῦ διὰ τὴν πίστιν, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ πληρόνουσι δοσίματα εἰς τοὺς Ἀγαρηνούς, καὶ μετὰ δυσχαριστίας ὑπομένουν τὰ κακὰ, καὶ τὰς θλίψεις ὁποῦ τοὺς προξενοῦν. ὅθεν καλότυχοι εἶναι ἐκεῖνοι ὁποῦ δίδουν τὰ τοιαῦτα ἀγόγγυσα. Ω χαρὰ, ὦ παρηγοριὰ, ὦ ἀναψυχὴ τῶν πιστευτῶν Χριστιανῶν!

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ οὐράνιος τόπος ὁποῦ σᾶς προσμένει, ἂς ἐντυπωθῇ καλὰ εἰς τὴν φαντασίαν σας ἀδελφοί. αὐτὰ τὰ ὡραῖα παλάτια ἂς μὴ λείπουν ποτὲ ἀπὸ τὴν ἐνθύμησίν σας, διὰ νὰ σᾶς παρηγορῶν μὲ τὴν ἐλπίδα των, εἰς τὰς θλίψεις, καὶ βάσανα ὁποῦ δοκιμάζετε. διὰ τὶ καὶ ἡμᾶς ἄλλο πρᾶγμα δὲν μᾶς ἐθέρμανε τόσον, διὰ νὰ ὑπομείνωμεν τὰ μαρτύρια, ὅσον ἡ ἐλπὶς τῆς ἀπολαύσεως τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν. ἀπόμη ὀλίγον ὑπομείνατε ἀδελφοὶ, καὶ ἔρχεται ὁ τὰς κοπιῶντας ἀναπαύων γλυκύπατος Ἰησοῦς Χριστὸς, διὰ νὰ σᾶς βραβεύσῃ μακζήτε, καὶ νὰ σᾶς ἀναπαύσῃ αἰώνια εἰς τὸν ῥηθησόμενον τόπον τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἀναπαύσεως, ὁποῦ σᾶς ἔχει ἑτοιμασμένον, καθὼς ὑπόσχεται μόνος του „ ἐὰν πορευθῶ, καὶ ἑτοιμάσω ὑμῖν τόπον, πάλιν ἔρχο„ μαι, καὶ παραλήψομαι ὑμᾶς πρὸς ἐμαυτὸν, ἵνα ὅπου εἰμὶ ἐγὼ, καὶ ὑμεῖς ἦτε (Γωαν. ιδ'. 3). δι' ὅ,τι δὲν εἶναι ἄδικος νὰ ἀλησμονήσῃ τὸν κόπους καὶ μόχθους ὁποῦ ὑποφέρετε διὰ τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ μόνον μακροθυμεῖ διὰ νὰ σᾶς δοκιμάσῃ, αἂν ἔχετε ὑπομονὴν, καὶ „ γά-

(1) Διὰ τοῦτο ἐγράφθη εἰς τὸ τέλος τῆς Βίβλου ὁ βίος τοῦ Ὁσίου Ἀκακίου, καὶ ἀναγνῶσατε αὐτὸν, διὰ νὰ ἰδῆτε καὶ τὴν ὀπτασίαν ταύτην, καὶ τὴν ὑπὲρ ἄνθρωπον Πολιτείαν του, καὶ τοὺς ζῶντας Ὁσίους μάρτυρας ὁποῦ ἔχομεν.

„ γάπην εἰς αὐτόν. „ οὐ γὰρ ἄδικος ὁ Θεὸς ἐπιλαθέσθαι τοῦ ἔργου „ ὑμῶν, καὶ τῆς κόπου τῆς ἀγάπης (ἑβρ. ς'. 10)

„ Ὅθεν ἐπειδὴ καὶ ὁ Κύριος τῆς ἐπαγγελίας δὲν ἀργοπορεῖ νὰ „ ἔλθῃ, (β'. Πέτρ. γ'. 19) ἀλλ' ὅσον ὁ ἐρχόμενος ἥξει καὶ οὐ „ χρονιεῖ (Ἀββακ. β'. 4) διὰ τοῦτο χρεία ἔχετε ὑπομονῆς, ἵνα „ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ποιήσαντες, κομίσησθε τὴν ἐπαγγελίαν (ἑβρ. „ ι'. 36). διὰ τί καὶ ἀληθείως ἐντροπὴ μεγάλη εἶναι, οἱ μὲν τῶν ἐξωτερικῶν ἀγώνων ἆθληταὶ, καὶ παλαισταὶ νὰ ἀγωνίζωνται μέχρις αἵματος, διὰ νὰ λάβουν μὲν τὴν νίκην εἷα στέφανον φθαρτὸν ἀπὸ δάφνην, ἢ μυρσινέαν, ἢ ἀρκουδελαίαν, ἢ κυπαρισσίαν, ἢ ἄλλο τι φυτόν. ἐσεῖς δὲ οἱ Χριστιανοὶ ὁποῦ ἔχετε νὰ λάβετε Στεφάνους ἀφθάρτους καὶ οὐρανίους, καὶ νὰ κατοικήσετε παντοτινὰ εἰς οὐράνια παλάτια, νὰ μὴ δείχνετε ὀλίγην ὑπομονὴν εἰς τὰ δεινὰ ὁποῦ πάσχετε; ἐκεῖνοι μὲν „ ἓν ἵνα φθαρτὸν Στέφανον λάβωσιν, ὑμεῖς δὲ ἄφθαρτον. (α'. „ κορινθ'. θ'. 25)

Ἔπειτα σᾶς λέγομεν καὶ τὸ ἐναντίον, ὅτι αὖ ἡμεῖς ἠθέλαμεν χάσῃ τὴν ὑπομονὴν εἰς τὰ μαρτύρια ὁποῦ ἐλάβομεν. ἀλλοίμονον εἰς ἡμᾶς. βέβαια ἠθέλαμεν χάσῃ ἐν ταυτῷ καὶ τὴν πίστιν μας, καὶ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ ἠθέλαμεν καταδικασθῇ εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν. Καὶ ἐσεῖς παρόμοια, ἐὰν δὲν ὑπομείνετε τὰ κακὰ ὁποῦ πάσχετε διὰ τὸν Χριστὸν, ἀλλὰ χάσετε τὴν ὑπομονὴν, ἀλλοίμονον εἰς ἐσᾶς· διὰ τί θέλετε χάσῃ καὶ τὴν πίστιν σας, καὶ τὸν Θεὸν, καὶ τὴν βασιλείαν του, καὶ θέλετε κληρονομήσετε τὴν ἀτελεύτητον κόλασιν. ὅθεν γράφει τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ τοῦ Σειρὰχ „ καὶ τοῖς διπλοκαρδίοις τὴν ὑπομονήν. (β'. 15)

Ἐπειδὴ σᾶς πληροφορεῖμεν ἀδελφοὶ, ὅτι διὰ ἄλλο τέλος δὲν σᾶς παιδεύει μὲ τὰ βαρέα δοσίματα, καὶ μὲ τὰ ἄλλα κακὰ, παρεξ διὰ νὰ βαρεθῆτε νὰ χάσετε τὴν ὑπομονὴν, καὶ ἔτζη νὰ ἀρνηθῆτε τὴν πίστιν σας, καὶ νὰ δεχθῆτε τὴν ἐδικήν των θρησκείαν. ὅθεν καὶ ἐσεῖς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἠξεύροντες φυλαχθῆτε ἀγαπητοὶ ἀδελφοί μας, φυλαχθῆτε, διὰ ἀγάπην Θεοῦ, καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῶν σας, καὶ μὴ σᾶς κλέψῃ τὸν θησαυρὸν τῆς Ἁγίας σας πίστεως, τῆς ὁποίας ὅλος ὁ Κόσμος μὲ ὅλας του τὰς δόξας, καὶ ἀναπαύσεις, καὶ τὰ βασίλεια, δὲν εἶναι ἀντάξιος.

Ἐνθυμηθῆτε πῶς ὁ δεσπότης μας Χριστὸς ὁποῦ σᾶς ἔβαλεν ὡσὰν τὰ πρόβατα ἀνάμεσα εἰς τὰ ἀνήμερα θηρία, σᾶς ἔδωκε τοιαύτην „ θαγγελίαν, νὰ ἦσθε φρόνιμοι ὡσὰν τὸ ὄφιδι „ ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλ„ λω

„ λω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων, γίνεσθε ὦν φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις (Ματθ. ί. 16.) καὶ διὰ τί τοῦτο; ἐπειδὴ καθὼς τὸ ὀφίδι θελυσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ μέλη τε ἀγωνίζεται νὰ κρύψῃ, καὶ νὰ φυλάξῃ τὴν κεφαλήν τε, διὰ νὰ μὴ κτυπηθῇ. ἔτζι καὶ ἐσεῖς ἀδελφοὶ χρεωσεῖτε νὰ προτιμᾶτε καλλίτερα νὰ χάσετε ὅλασας τὰ ὑπάρχοντα, καὶ νὰ θλιπατῆτε πτωχοὶ καὶ ζητᾶλοι. καλλίτερα νὰ σεριθῆτε τὴν τιμήν σας. καλλίτερα νὰ χάσετε καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν ζωήν σας, παρὰ νὰ προδώσετε κἂν θλιμικρὸν τὴν ἁγιωτάτην καὶ ὀρθίαν πίστιν σας, καὶ νὰ ἀρνηθῆτε τὸ γλυκύπατον ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μας. ὅς τις μόνος εἶναι ἡ κεφαλή, καὶ ἡ δόξα, καὶ ὅλη ἡ σωτηρία μας καὶ εἰς πᾶσαν τὴν ζωήν, καὶ εἰς τὸν μέλλοντα.

Διὰ νὰ ἔχετε ὅμως σερεότητα εἰς τὴν πίστιν, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχετε καὶ ζωὴν Χριστιανικὴν ἀκόλουθον τῆς τοιαύτης πίστεως. ἤγουν σωφροσύνην μὲ καλὰ ἔργα. διὰ τί καθὼς ἡ ὀρθὴ, καὶ Ἁγία πίστις χρυσῆ, καὶ σερεόνοι τὸν ὀρθὸν, καὶ ἁγίαν ζωήν. ἔτζι ἀντιστρόφως καὶ ἡ ἁγία ζωὴ χρυσῆ, καὶ σερεόνοι τὸν Ἁγίαν πίστιν. καὶ σὰν τὰ ἄλλα εἶναι συσατικὸν, καὶ τὸν θεῖον Χρυσόστομον. καὶ βλέπομεν μὲ τὸ ἔργον, ὅτι ὅσοι ἀρνοῦνται τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἢ πίπτουν εἰς δόγματα πονηρὰ, ἤτοι εἶναι πρότερον διεφθαρμένοι ἀπὸ μίαν ζωὴν πονηρὰν, ἐμπαθῆ, καὶ διεστραμμένην. ἐὰν τοιαύτην Χριστιανικὴν ζωὴν ἔχετε, ὄχι μόνον ἐσεῖς θέλετε φυλάξει τὴν ὀρθόδοξον πίστιν, ὄχι μόνον ἐσεῖς δὲν θέλετε γενῆ αἴτιοι νὰ βλασφημοῦν οἱ ἀσεβεῖς τὸ Ἅγιον ὄνομα, καὶ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. διὰ τοῦτο ὁποῦ βλασφημεῖται ὁ Θεὸς λέγει „ δι' ὑμᾶς διὰ παντὸς τὸ ὄνομά μου βλασφημεῖται ἐν „ τοῖς ἔθνεσιν (Ἡσαΐ. νβ'. 3) ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀμοπίστους θέλετε παρακινήσει νὰ ὑποτρέφωσιν εἰς αὐτὴν, βλέποντες τὰ φῶς τῶν καλῶν ἔργων τας, ὡς εἶπεν ὁ Κύριος. „ οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμ„ προσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα, καὶ δο„ ξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς (Ματθ. έ. 16.) καὶ πρὸς τούτοις θέλετε τοὺς ἀναγκάζει νὰ σᾶς ἐπαινοῦν καὶ νὰ λέγουν. ἀληθῶς ὁ λαὸς ἐκεῖνος τῶν Χριστιανῶν, εἶναι εὐλογημένος ἀπὸ τὸν „ Θεόν. „ πᾶς ὁ ὁρῶν αὐτοὺς, ἐπιγνώσεται αὐτοὺς, ὅτι οὗτοί εἰσι σπέρμα εὐλογημένον ὑπὸ Θεοῦ. (Ἡσαΐ. ξά. 9).

Ἐνθυμηθῆτε ἀδελφοὶ ἐκεῖνο ὁποῦ λέγει ὁ Μακάριος Παῦλος, ὅτι εἰς ἡμᾶς τοὺς Χριστιανοὺς ἐδόθη χάρισμα, ὄχι μόνον τὸ νὰ πιστεύωμεν εἰς τὸν Χριστὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ πάσχωμεν διὰ τὸν Χριστόν. „ ἡμῖν ἐχαρίσθη οὐ μόνον τὸ εἰς αὐτὸν πιστεύειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπὲρ Χρι-

στοῦ πάσχειν. (φιλιππισ. ά. 29). βλέπετε ἀγαπητοὶ πῶς οἱ δαρμοὶ, ἡ φυλακαῖς, τὰ κάτζερα, ἡ ἀλυσίδες, ἡ ζημίαις, ἡ ἀτιμίαις, ἡ καταδρομαῖς, οἱ διωγμοὶ, ἡ ὀξοΐαις, ἡ διαρπαγαῖς τῶν ὑπαρχόντων, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα βαρέα κακὰ ὁποῦ πάσχετε, ὄχι διὰ κάμμίαν κακίαν σας, ἀλλὰ διὰ μόνην τὴν πίστιν, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. βλέπετε λέγω, πῶς ταῦτα εἶναι χαρίσματα θεϊκά; πῶς εἶναι δωρεαῖς, καὶ ἀξιώματα ὑράνια; διὰ τί αὐτὰ σᾶς κάμνουν νὰ ἀπέχετε ἀπὸ κάθε εἶδος κακίας. διὰ τί αὐτὰ σᾶς καθαρίζουν, καὶ σᾶς λαμπρύνουν, καθὼς τὸ πῦρ λαμπρύνει, καὶ „ καθαρίζει τὸ χρυσαφι „ ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς. (Σοφ. γ'. 6) διὰ τί αὐτὰ σᾶς ἀποδεικνύουν πῶς εἶσθε υἱοὶ, καὶ μαθηταὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀληθινοὶ, καὶ ὄχι ψευδεῖς. γνήσιοι, καὶ ὄχι νόθοι „ εἰ παιδείαν ὑπομένετε, „ ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός. τίς γὰρ ἐστιν υἱὸς, ὃν οὐ παιδεύει „ πατήρ; (Ἑβρ. ιβ'. 9) καὶ ἁπλῶς, διὰ τί τὰ τοιαῦτα πάθη „ σᾶς κάμνουν νὰ συνδοξασθῆτε μὲ τὸν Χριστὸν καὶ διὰ τὸν Χριστὸν, „ εἴγε συμπάσχομεν ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν (Ρωμ. ή. 17) καὶ σᾶς „ προξενοῦν ἐκεῖνα τὰ ὑράνια ἀγαθὰ, ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὖς „ οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη (ά. Κορινθ. ά. 9)

Ὅθεν ὡς φρόνιμοι, θελυσότερον πρέπει νὰ προτιμᾶτε τὸ νὰ πάσχετε μὲ τὸν Χριστὸν, καὶ διὰ τὸν Χριστὸν, παρὰ τὸ νὰ ζυφάτε μὲ τοὺς ἄλλους, καὶ νὰ ξεφαντώνετε. „ τὸ μὴ Χριστοῦ πάσχειν, καὶ ὑπὲρ „ Χριστοῦ, τοῦ μὴ τῶν ἄλλων ζυφᾶν αἱρετώτερον. λέγει ὁ Θεολόγος Γρηγόριος. (λόγ. εἰς τὸ Πάσχα) νὰ εἰπῶμεν καὶ μεγαλίτερον; καλλίτερα πρέπει νὰ ἀγαπᾶτε, τὸ νὰ παιδεύεσθε διὰ τὸν γλυκύπατον Ἰησοῦν Χριστὸν, παρὰ τὸ νὰ ἀπασκίετε νεκρὰ, καὶ νὰ κάμνετε θαύματα. διὰ τί ἐκεῖνο ἀπὸ τοῦτο εἶναι θαυμασιότερον, καὶ τὸν θεῖον Χρυσόστομον „ καὶ γὰρ ὅσῳ ἐστὶν οὕτως (τὸ πάσχειν ὑπὲρ Χριστοῦ) τοῦ νεκροὺς „ ἀνιστᾶν, καὶ σημεῖα ποιεῖν πολλῷ θαυμαστότερον. Διὰ τί ἐκεῖνοι εἰς τὰ θαύματα χρεῶσαι γίνονται οἱ θαυματουργοῦντες εἰς τὸν Χριστὸν, ὅστις τοὺς ἔδωκε τὴν τοῦ θαυματουργεῖν δυνάμιν, ἐδῶ δὲ εἰς τὰ παθήματα χρεώσης γίνεται ὁ Χριστὸς εἰς τοὺς δι' αὐτὸν πάσχοντας „ ἐκεῖ μὲν ὀφειλέτης εἰμὶ, ἐνταῦθα δὲ ὀφειλέτην ἔχω Χριστόν. διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος θελυσότερον ἐκαυχᾶτο εἰς τὸν σταυρὸν καὶ εἰς τὰς ἀδυνείας, ἤτοι εἰς τὰς θλίψεις, καὶ πάθη ὁποῦ ὑπέμεινε διὰ τὸν Χριστὸν, παρὰ εἰς τὰς ἀποκαλύψεις, καὶ εἰς τὰ θαύματα ὁποῦ ἔκαμνεν „ ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰ μὴ „ ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. (Γαλ. ς'. 14.)

Καὶ „ ἤδισα ἂν μᾶλλον καυχήσομαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου. „ (β'. Κορ. ιβ'. 9.)

Τέλος πάντων λέγομεν εἰς ἐσᾶς τὰς αἰχμαλωτισμένας ἀδελφάς μας, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς εἶσθε ἀπολόγητοι, καὶ προφάσιν κάμμίαν δὲν ἔχετε νὰ εἰπῆτε, ὅτι πάλιν εἰς τὰς παρούσας δὲν εἴδετε ἄλλα θλιμμένων ὑπομονῆς, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐσεῖς δὲν ὑπομένετε τὰς τυραννίας τῶν κρατούντων. ἰδὲ ὁπῶς ἡμεῖς μὲν ὑπεμείναμεν αὐτὰς ἕως εἰς τὸν ἴδιον θάνατον. ἐσεῖς δὲ ἀκόμη δὲν ἐφθάσατε εἰς τοῦτον τὸν βαθμὸν τῆς ὑπομονῆς. „ ὅπου μέχρις αἵματος ἀντικατέστητε πρὸς τὴν „ ἁμαρτίαν ἀνταγωνιζόμενοι. (Ἑβρ. ιβ'. 4.) Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἔχετε ὑπομονὴν εἰς ὅλας τὰς θλίψεις ὁπῶς δοκιμάζετε. καὶ ὑπομονὴν ὄχι ἀτελῆ, καὶ κολοβὴ, ἀλλὰ σώαν καὶ μὲ ὅλην τὴν τελειότητα. „ ἡ δὲ ὑπομονὴ ἔργον τέλειον ἐχέτω. (Ἰακώβ. ά. 4.) ἤγουν δὲν φθάνει μόνον νὰ ὑπομένετε τὰ κακὰ ἁπλῶς, ἀλλὰ νὰ τὰ ὑπομένετε χωρὶς κανένα γογγυσμόν, χωρὶς κάμμίαν βλασφημίαν μὲ χαρᾶς, καὶ εὐχαρισίας. „ Πᾶσαν φησὶ χαρὰν ἡγήσασθε, ὅταν πειρασμοῖς „ περιπέσητε ποικίλοις. ἐὰν ὅπως ὑπομένετε ἀληθῶς μακάριοι ἐσὲ, „ μακάριος ἀνὴρ ὡς ὑπομένει πειρασμόν (αὐτόθ. 12.) μὲ τοιαύ„ την ὑπομονὴν ἔχετε νὰ κερδήσετε τὰς ψυχάς σας. „ ἐν τῇ ὑπομο„ νῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν (Λουκ. κά. 19.) καὶ ἔτζι „ ὑπομένοντες μέχρι τέλους βεβαιότατα, βεβαιότατα θέλετε σωθῆ. „ Ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται. (Ματθ. κδ'. 13.)

Πέμπτον δὲ καὶ τελευταῖον. οἱ νέοι ἔτοι Μάρτυρες εἶναι θάρρος καὶ θαμβητις, εἰς τὸ νὰ τοὺς μιμῆται διὰ τὰ ἔργα καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι Χεισιανοὶ, ἐξαιρέτως δὲ, οἱ πρότερον ἀρνηθέντες τὸν Χριστὸν, καὶ ἐδῶ πάλιν ἂς ἔλθουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι μάρτυρες, διὰ νὰ τὸ ἀποδείξουν ὡς „ ἐκ προσώπων, λέγοντες. „ τιμὴ Μάρτυρος, μίμησις Μάρτυρος, λέγει ὁ θεῖος Χρυσόστομος. ὅθεν αὐ ἐσεῖς ἀδελφοὶ, τιμᾶτε ἡμᾶς εἰς νέους Μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ. ἂν ἐσεῖς μᾶς ἐπαινῆτε, καὶ ὡς Ἁγίους μᾶς δοξολογῆτε μὲ ἐγκώμια καὶ θροπάρια, καὶ μὲ ἱερὰς Ἀκολουθίας, διατί ὑπεμείναμεν γενναίως τόσα μαρτύρια, καὶ ἐχύσαμεν τὸ αἷμά μας διὰ τὴν πίστιν, καὶ ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, σᾶς δὲν χαριζόμεθα, καὶ διὰ τοῦτο θέλομεν προσβάλει πάντοτε πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τὴν σωτηρίαν σας. Ἡ πλέον ὅμως εὐάρεστος, καὶ μεγαλητέρα τιμὴ ἐπῶ ἠμπορεῖτε νὰ προσφέρετε εἰς ἡμᾶς εἶναι, τὸ νὰ μᾶς μιμηθῆτε μὲ τὸ ἔργον, καὶ νὰ ὑπομένετε καὶ ἐσεῖς μαρτύριον, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ὅ„ σαν θέλει τὸ καλέσῃ ὁ καιρὸς, καὶ ἡ χρεία. τιμὴ μάρτυρος, μί„ μη-

„ μησις Μάρτυρος. Καὶ λοιπὸν ἐὰν κάμμίαν φορὰν τύχῃ νὰ σᾶς φθονήσουν οἱ ἀλλόφυλοι, ἢ νὰ σᾶς συκοφαντήσουν, ἢ νὰ σᾶς βλάψουν, ἢ μὲ ἄλλον οἱονδήτινα τρόπον νὰ σᾶς σκανδαλίσουν νὰ ἀρνηθῆτε τὸν Χριστὸν, καὶ νὰ δεχθῆτε τὴν ἐδικήν των θρησκείαν, φυλαχθῆτε ἀδελφοὶ γλυκύτατοι διὰ ἀγάπην Χριστοῦ, ὅς τις σᾶς ἐξαγοράσε μὲ τὸ ἴδιόν του αἷμα. φυλαχθῆτε διὰ τὴν πολύτιμον σωτηρίαν τῶν ψυχῶν σας. (ξιπλασιάζομεν τὴν φωνὴν) φυλαχθῆτε νὰ μὴν ἀρνηθῆτε τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν σας, καὶ νὰ ὁμολογήσετε τὴν ἐκείνων θρησκείαν. μὴ τυφλωθῆτε τόσον, ὁπῶ νὰ προτιμήσετε τὸ σκότος ἀπὸ τὸ φῶς. τὸ ψεῦδος ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν. τὸ χαλκὸν καὶ κάλπινον νόμισμα ἀπὸ τὸ καθαρὸν καὶ δοκιμασμένον μάλαγμα. τὸ γυαλὶ καὶ ἄτιμον χαλκὶ ἀπὸ τὸ ἀτίμητον πετράδι. μὲ σῶα λόγον, τὸν ᾅδην ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν κόλασιν ἀπὸ τὸν Παράδεισον. μὴ τὸ καταδεχθῆτε ποτὲ μὴ, νὰ ἀφήσετε τὴν ἁγιωτάτην πίστιν σας, ἥτις κάμνει ἐκείνους ὁπῶ τὴν πιστεύουν ἀπὸ ἀνθρώπους Ἀγγέλους. ἀπὸ θηγείους οὐρανίους. ἀπὸ ὑλικοὺς υἱοὺς Θεοῦ καὶ κάμνει, λαμπροτάτους κλίρους. κληρονόμους τῆς οὐρανῶν βασιλείας. Καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, μὴ τὸ κερδήσετε ποτὲ, ποτὲ ἀδελφοὶ, νὰ ἀρνηθῆτε τὸν πρώτατον τὸν γλυκύτατον Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν ἀληθινὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ Θεὸν, δι' οὗ ἐκτίσθησαν ὅλα τὰ πάντα, οὐράνια, θηγεία, καὶ καταχθόνια, τὸν πλάσαντας. τὸν προνοήσαντας. τὸν πατέρα σας. τὸν δημιουργήσαντας. τὸν σωτῆρά σας. τὸν διδάσκαλόν σας. ὅς τις ἐγεννήθη ἄνθρωπος, καὶ ἐπαθε, καὶ ἐσταυρώθη, καὶ ἀπέθανε, καὶ ἀνέστη διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἐδικῶν σας. ὅς τις σᾶς ἔπλυνε μὲ τὸ θεῖόν του βάπτισμα. σᾶς ἐθρέψε μὲ τὸ σῶμά του. σᾶς ἐπότισε μὲ τὸ αἷμά του. ὅς τις σᾶς ἐξαγόρασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ διαβόλου. σᾶς ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὴν κόλασιν, καὶ σᾶς ἔκαμε κληρονόμους τῆς βασιλείας του. ἀλλ' ὄχι μὲ λόγον ψιλὸν πρέπει νὰ στέρξετε, ἀλλ' ὄχι μὲ νεῦμα μόνον ἁπλοῦν, νὰ φανῆτε πῶς ἀρνεῖσθε τὸν Χριστὸν, καὶ δέχεσθε ἄλλην θρησκείαν, κἂν μυρία βάσανα σᾶς κάμουν, κἂν χιλίους θανάτους σᾶς δώσουν. διατί καὶ ὁ ψιλὸς ἐκεῖνος λόγος, καὶ τὸ ἁπλοῦν ἐκεῖνο νεῦμα, σᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὸν Χριστὸν, καὶ τὴν βασιλείαν του, καὶ σᾶς καταδικάζουν εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν.

Καὶ εἰς τοῦτο μιμηθῆτε ἡμᾶς τοὺς νέους μάρτυρας, οἵτινες δὲν στέρξαμεν κατ' οὐδένα τρόπον, οὐδὲ νὰ εἰποῦμεν μόνον μὲ τὸν λόγον, ὅτι ἀρνούμεθα τὴν πίστιν μας, καὶ μὲ αὐτὸ νὰ λυτρωθῶμεν εἰς τὸ ἐξῆς ἀπὸ τὰ βάσανα, καὶ νὰ ἔχωμεν πάλιν τὴν πίστιν μας, ὡς καὶ πρό-

πρότερον. μιμηθῆτε καὶ τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους μάρτυρας, οἱ ὁποῖοι ἐπροτίμησαν νὰ πάθουν καλλίτερα Μαρτύρια φοβερώτατα, παρὰ νὰ εἰποῦν μίαν μόνην συλλαβήν, ἢ νὰ κάμουν σῶα μόνον νεῦμα, τὰ ὁποῖα, τοὺς ἐλύτρωναν μὲν ἀπὸ τὸν θάνατον, ἦσαν ὅμως ἀρνητικὰ τῆς πίστεως τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖον ἀφ' ἑνὸς μίαν φορὰν ἐπροδίδαν, ἄλλον πλέον νὰ εὕρουν δὲν ἐδύναντο „ οἱ τῆς δυσεβείας ἀθλιταὶ εἵλοντο „ προθύμως πάσχειν, ἃ κάμπτει καὶ τὸν ἀλκιμώτατον, καὶ ταῦθ' ὑπὲρ „ συλλαβῆς, ἴσως μιᾶς, καὶ νεύματος ενὸς, καπῶς σώζοντος ἐξ ἀρ- „ νήσεως. Θεὸς γάρ ἔστιν ὃν βραχεῖ τὸ κείμενον, ὃν περ προδοῦσιν, „ ἄλλον οὐκ ἔστι λαβεῖν. λέγει ὁ θεολόγος Γρηγόριος (παρὰ τῇ πειρᾷ τοῦ κῃ Ματθ. κεφ. 10.). ἐνθυμηθῆτε καὶ τὸν γενναιότατον τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρα Βαρλαὰμ, τὸν ὁποῖον ἠθέλησαν οἱ Ἕλληνες μὲν νὰ καταπείσουν εἰς τὸ νὰ σαλεύσῃ μόνον τὸ χέρι του, ὡς γράφει ὁ μέγας Βασίλειος, (Λόγ. εἰς τὸν αὐτὸν) ἀλλ' ὅμως τοῦτο ἐπέτυχον. ὅθεν ἔβαλαν εἰς τοὺς δεξιούς του οἱ μιαροὶ λιβάνι μὲ ἀναμμένα κάρβουνα. ἐκαίετο ἡ χεῖρ του. κατεφαγώθησαν αὐτῆς αἱ σάρκες. ἀνέλυσαν τὰ νεῦρα, καὶ τὸ πῦρ κῃ γῆς ἔπεσεν, ἀλλ' ὁ Μάρτυς τεντωμένον τὸ χέρι ἐβάσταζε, χωρὶς νὰ τὸ σαλεύσῃ ὀλίγον, ἢ νὰ τὸ κινήσῃ ὁλότελα. διὰ τί μὲ τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο κίνημα ἐνομίζετο ἀπὸ τοὺς ἀπίστους, ὅτι ἀρνεῖται τὸν Χριστὸν, καὶ προσφέρει θυμίαμα εἰς τὰ εἴδωλα „ Θεὸς γάρ ἔστιν ὃν βραχεῖ τὸ κείμενον, ὃν περ προδοῦσιν, „ ἄλλον οὐκ ἔστι λαβεῖν.

Ἐσεῖς λέγετε, ὅτι πιστεύετε εἰς τὸν Χριστὸν, λέγετε, ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε ὁλοψύχως. καὶ αὖ εἶναι τοῦτο ἀληθινὸν, ἰδοὺ ἡ ῥόδος, ἰδοὺ καὶ τὸ πίστωμα. ἐδῶ πρέπει νὰ κάμετε τοῦ ἀποδείξιν ἐμπράκτως τῆς πίστεως ταύτης καὶ τῆς ἀγάπης σας, τῆς ὁποίας τὸ τέλειον σημεῖον εἶναι, τὸ νὰ ἀποθαίνῃ τινὰς διὰ τὸν ἀγαπητόν του. „ μείζονα ταύτης „ ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἢ τὸ θεῖναι τοῦ ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν φί- „ λων αὐτοῦ (Ἰωαν. ιέ. 13)

Πολλοὶ ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς νέους μάρτυρας θεληματικῶς καὶ αὐτόκλητοι ἐπῆγαν καὶ ἐμαρτύρησαν. τὸ ὁποῖον εἶναι κινδυνώδες, καὶ ὄχι τόσον νόμιμον. καὶ ἐσεῖς ὅπου δὲν ἐζητεῖτε τοῦ αἰτίαν τοῦ μαρτυρίου νόμιμον, ἐπειδὴ δὲν προῆλθεν ἀπὸ λόγους σας ὅλως δι' ὅλου, διὰ τί νὰ ὀλιγοψυχήσετε, καὶ νὰ μὴ σαθῆτε ἀδρεπωμένα, νὰ ἀποθάνετε διὰ τοῦ ἀγαπᾶν τοῦ πλάσαντος σας;

Αὐτὰ ὅπου εἴπαμεν ἕως τώρα, διὰ ἐσᾶς τοὺς μὴ ἀρνηθέντας, τὰ λέγομεν καὶ διὰ ἐσᾶς, ἀδελφοὶ, ὅπου ἐφθάσατε. φεῦ! ἢ θεληματικῶς, ἢ

ἢ σωματικῶς, νὰ ἀρνηθῆτε τοῦ πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ δειχθῆτε τοῦ θρησκείαν τῶν ἀλλοπίστων. Ἐπειδὴ καὶ τὰ δύο μέρη δυνάσθε μὲ αὐτὰ νὰ φθαρεῖτε εἰς τὸ νὰ μιμηθῆτε τὸ ἐδικόν μας μαρτύριον.

Διὰ ἐσᾶς ὅμως τοὺς ἀρνησιχρίστους, προσέτι μὲν ἐδῶ χωρὶς τὰ ἑξῆς ῥηθησόμενα. ἤκουσα, ὅτι δὲν εἶναι τόσον φόβος, τὸ νὰ νικηθῆτε ἀδελφοὶ, καὶ νὰ πίστεψε εἰς τοῦτο τὸ πτῶμα τῆς ἀρνήσεως, διότι εἰς τοῦτον τὸν Κόσμον γίνεται πόλεμος πανοτινὸς τοῦ διαβόλου μὲ τὸν „ ἄνθρωπον. καὶ ποτὲ ὁ ἄνθρωπος νικᾷ, ποτὲ νικᾶται „ ἐπάνω „ πεσεῖται δίκαιος, καὶ ἀναστήσεται (Παρ. κδ'. 16). διὰ εἶναι κανένα καινούργιον πρᾶγμα τοῦτο ὁποῦ ἠκολούθησεν εἰς ἐσᾶς. αὐτοῦ συμφορὰ ἔπαθον πόσοι, καὶ πόσοι ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς νέους μάρτυρας. οἵτινες ἠρνήθησαν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ τοῦ πίστιν τους. τὸ φαίνεται ἀληθῶς, καὶ μέγα κακὸν εἶναι, τὸ νὰ μείνετε εἰς αὐτὸ τὸ ἀξιοδάκρυτον πτῶμα, ὁποῦ ἐπέσετε, καὶ τὸ νὰ μὴ θελήσετε νὰ συκωθῆτε ἀπὸ αὐτό. σᾶς παρακινοῦμεν λοιπὸν ἀδελφοὶ, νὰ μιμηθῆτε ἡμᾶς τοὺς ὁμοιοπαθεῖς ἀδελφούς σας, καὶ νὰ πιαθῆτε δεύτερον εἰς τὸν πόλεμον μὲ τὸν ἐχθρὸν ὁποῦ σᾶς ἐνίκησε, καὶ νὰ μὴ τὸν ἀφήσετε πλέον ἕως ὁποῦ κῃ κράτος νὰ τὸν νικήσετε. τὸ λέγομεν καθαρώτερον. ἀρέπει νὰ ὑπάγετε εἰς κανένα πνευματικὸν ἔμπειρον, καὶ ἐνάρετον νὰ ἐξομολογηθῆτε τοῦ ἄρνησιν ὁποῦ ἐκάμετε, καὶ ὅλας τὰς λοιπὰς ἁμαρτίας σας. φανερόνοντες εἰς αὐτὸν καὶ τὸν σκοπὸν ὁποῦ ἔχετε διὰ τὸ μαρτύριον. β'. νὰ ζητήσετε νὰ λάβετε τοῦ δευτέραν χεῖσιν τοῦ Ἁγίου μύρου, κῃ τοῦ διάταξιν τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας μας. γ'. νὰ βαπτισθῆτε εἰς σῶα μέρος ἥσυχον, καὶ ἐκεῖ καθήμενοι νὰ παρακαλέσετε τὸν Θεὸν μὲ τηνεῖαν, ἀκρυπνίαν, καὶ δάκρυα, διὰ νὰ γεύσῃ ἔλεος εἰς τὸ μέγα σφάλμα ὁποῦ ἐκάμετε. καὶ μάλιστα διὰ νὰ ἀνάψῃ τοῦ θείαν του ἀγάπην εἰς τοὺς καρδίαν σας, καὶ νὰ σᾶς ἐνδυναμώσῃ εἰς τὸ Μαρτύριον, διὰ νὰ καταισχύνετε τὸν διάβολον, καὶ τοὺς ὑπηρέτας του. δ'. νὰ κοινωνήσετε τὰ θεῖα μυστήρια μὲ κατάνυξιν καὶ δάκρυα. Καὶ ε'. ὕστερα ἀπὸ ὅλα ταῦτα, νὰ συκωθῆτε νὰ ὑπάγετε εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ὁποῦ ἠρνήθητε τὸν Χριστὸν πρότερον, καὶ ἐκεῖ νὰ ἀρνηθῆτε τοῦ θρησκείαν ἐκείνην ὁποῦ ἐδέχθητε, καὶ νὰ ὁμολογήσετε τοῦ πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐν τῇ ὁμολογίᾳ ταύτῃ νὰ χύσετε τὸ αἷμά σας, καὶ νὰ ἀποθάνετε. ἔτζι ἐκάμαμεν ἡμεῖς, καὶ μὲ τοῦ χάριν τοῦ Χριστοῦ ἐνικήσαμεν. ἔτζι κάμετε καὶ ἐσεῖς διὰ νὰ νικήσετε.

Ἐπειδὴ σᾶς λέγομεν καὶ τοῦτο ἀδελφοὶ, ὅτι ἐσεῖς ὁποῦ ἠρνήθητε μίαν

μίαν φορὰν τὸν Χριστὸν, ἀγκαλὰ καὶ ἠμπορεῖτε νὰ σωθῆτε διὰ μετανοίας, καὶ ἱκανοποιήσεως, ὅπου διορίζουν οἱ θεῖοι κανόνες, χωρὶς νὰ μαρτυρήσετε. ἡ μετάνοιά σας ὅμως αὔτη δὲν εἶναι τελεία, καὶ ὁλοκάρδιος, ἀλλὰ ἀτελὴς, μερικὴ, καὶ κολοβὴ, μὲ τὸ νὰ μὴ ἐξισῶται καὶ νὰ ἀπαλογῇ ὁ Κανόνας, καὶ ἡ ἱκανοποίησις μὲ τὸ σφάλμα τῆς ἀρνήσεως, καὶ μὲ τὰ ἄλλα ἁμαρτήματα ὅπου ἐκάμετε εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀρνήσεως. παντοτε δὲ πρέπει νὰ ἦναι κάποια ἀπαλογία, καὶ ὁμοιότης ἀναμεταξὺ εἰς τὸ σφάλμα, καὶ εἰς τὸν Κανόνα τὸ σφάλματος, καθὼς οἱ θεολόγοι διδάσκουσι. Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν καὶ ὁ ὅγδοος κανὼν τῶν Ἁγίων Ἱερομάρτυρος Πέτρου Ἀλεξανδρείας, διορίζει, ὅτι τελειοπάτη, καὶ ὁλοκάρδιος μετάνοια τῶν ἀρνησιχρίστων εἶναι, τὸ νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ὅπου ἠρνήθησαν τὸν Χριστὸν, καὶ ἐκεῖ νὰ τὸν ὁμολογήσουν πάλιν ἐμπρὸς εἰς ὅλους, καὶ ἐν τῇ ὁμολογίᾳ ταύτῃ νὰ ἀ-
„ ποθάνωσιν. „ ὅπερ εἰ καὶ πάντες οἱ ἐκπεπτωκότες πεποιήκεσαν,
„ τελειοπάτην, καὶ ὁλοκάρδιον μετάνοιαν ἐνεδείξαντο. διὰ τί καὶ κατὰ τὸν φυσικὸν, καὶ ἀνθρώπινον νόμον, ὅπου τινὰς χάσῃ τὸν θησαυρόν του, ἐκεῖ πρέπει διὰ νὰ τὸν ζητῇ. καὶ τὰς κλέπτας ὅπου τοὺς ἐπῆραν τὰ ὑπάρχοντά του, ἐκείνους πρέπει νὰ πιάσῃ, διὰ νὰ τὰ ζητῇ ἀπὸ λόγου των.

Ἀνδείζεσθε λοιπὸν ἀδελφοὶ, καὶ πραταιώθω ἡ καρδία σας εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Μαρτυρίου. μὴ σᾶς νικήσῃ ἡ προσπάθεια καὶ ἡ ἀγάπη γονέων, ἀδελφῶν, συγγενῶν, γυναικὸς, τέκνων, καὶ ὑπαρχόντων. μὴ σᾶς ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὴν μακαρίαν ὁδὸν τῆς ἀθλήσεως, ἡ φιλία πλούτου, δόξης, ἡδονῆς, πασῶν τῶν Κόσμου, καὶ τῶν ἐν Κόσμῳ. ὅτε αὐτὴ ἡ φιλία τῆς ἰδίας σας ζωῆς. διὰ τί αὐ ἐσεῖς θελήσετε νὰ φυλάξετε τὴν ζωήν σας, θέλετε τὴν χάσει. μὰ αὖ τὴν χάσετε διὰ τὸν
„ Χριστὸν, θέλετε τὴν εὕρῃ. „ ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ
„ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν. ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ
„ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὑρήσει αὐτήν. (Ματθ. ιε'. 25). ὁ ἐδικός σας πλοῦτος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός. ἡ ἐδική σας δόξα εἶναι ὁ Ἰησοῦς. ἡ ἐδική σας ἡδονὴ εἶναι ὁ Ἰησοῦς. ὅλη σας ἡ ζωὴ εἶναι ὁ Ἰησοῦς. ἐπειδὴ μαρτυροῦντες διὰ τὸν Ἰησοῦν, ἔχετε τὸν Ἰησοῦν. καὶ ἔχοντες τὸν Ἰησοῦν, ἔχετε ὅμως καὶ ἐρήμια, καὶ θλίψεις, καὶ ὅλα, ὅλα τὰ παθήματα.

Στοχασθῆτε, ὅτι αὖ ὁ δεσπότης τῶν ἁπάντων, καὶ ἀναμάρτητος Ἰησοῦς Χριστὸς, ἐθυσίασε τὴν ζωήν του, καὶ ἀπέθανεν ἐπάνω εἰς τὸν σταυρὸν διὰ τὴν ἀγάπην τὴν ἐδικήν σας „ συνίσησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην
„ εἰς ἡμᾶς ὁ Θεὸς, ὅτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν, Χριστὸς ὑπὲρ
„ ἡμῶν ἀπέθανε. (Ρωμ. ε'. 8.) Τί μεγάλον θαῦμα εἶναι, αὖ ἐσεῖς

ἐσεῖς οἱ ἄλλοι καὶ ἁμαρτωλοὶ, καὶ μίλια ἀρνηταὶ ἀποθάνετε διὰ τὴν
„ ἀγάπην του, ὡς λέγει ὁ μέγας Βασίλειος; τί μέγα δίδω τοῦ
„ δεσπότου παθεῖν; Ἂν ὁ ἴδιος Θεὸς καὶ πατὴρ ἔγινε Μάρτυς τῆς
θεότητος τοῦ υἱοῦ του, κηρύξας αὐτὸν καὶ εἰς τὸν Ἰορδάνην, καὶ εἰς τὸ
Θαβώριον ὄρος, καὶ εἰς τὸ πάθος ἐρχόμενον. Καὶ αὖ ὁ μονογενὴς τοῦ
υἱὸς ἔγινε Μάρτυς τοῦ παντὸς δι' ὅλης του τῆς οἰκονομίας. τί με-
γάλον, λέγω, θαῦμα εἶναι, αὖ ἐσεῖς οἱ θνητοὶ ἄνθρωποι γένεσθε
„ Μάρτυρες τῆς Ἁγίας Τριάδος; „ γίνεσθέ μοι Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ
„ Μάρτυς Κύριος ὁ Θεὸς, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην (Ἡσαΐ.
μγ'. 10). Ἂν οἱ τοῦ Κόσμου τούτου ἄνθρωποι, διὰ νὰ ἀποκτήσουν
δόξαν, καὶ πλοῦτον, φθαρτὰ, καὶ μάταια θαύματα, βάλλουν τὴν
ζωήν των εἰς θάνατον, καὶ πολλαῖς φοραῖς πάλιν δὲν τὰ ἐπιτυχαίνουν.
Τί μεγάλον θαῦμα θέλετε κάμη ἐσεῖς, αὖ θυσιάσετε τὴν ζωήν
σας, διὰ νὰ ἀποκτήσετε βεβαίως, καὶ ἀσφαλῶς εἷα ἀδιαπαύστον πλοῦ-
„ τον; καὶ μίαν παντοτινὴν βασιλείαν, καὶ νὰ γένητε κληρονόμοι μὲ
„ Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ; (Ρωμ. η'. 17.)

Μὴ σᾶς φοβίσουν ἀδελφοὶ, τὰ ἄγρια πρόσωπα τῶν τυράννων, ὅτε τὸ
πλῆθος αὐτῶν, ὅτε αἱ φωναῖς των, ὅτε αἱ φοβεραῖς των. Μὴ σᾶς φοβίσουν
αἱ πληγαῖς, αἱ βασάνοις, αἱ ἀλυσίδες, αἱ φυλακαῖς. Μὴ σᾶς φοβίσουν αἱ φρ-
καις, τὰ ἀζεγγέλια, αἱ πυρκαϊαῖς. ἀ. διὰ τί αὐτὰ ὅλα καὶ μὲν τὴν θεω-
ρίαν μόνην φαίνονται φοβερὰ, καὶ δὲ τὸ πρᾶγμα, καὶ τῶν δοκιμῶν εἶ-
ναι τῇ ἀληθείᾳ ὑπερβολικὴ καὶ ἀκαταφρόνητα, κοντὰ εἰς μίαν ψυχὴν
μεγαλόκαρδον. β'. διὰ τί, ὅταν μίαν φορὰν ἀνάψῃ εἰς τὴν καρδίαν
σας ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὁ πόθος τοῦ Μαρτυρίου, ὄχι μόνον θέλε-
τε νομίζει ὅλα ταῦτα ὡς παίγνια, καὶ γελάσματα, ἀλλὰ καὶ πρὸς
τούτοις θέλετε τὰ ἔχει ὡς ῥόδα, ὡς ἄνθη ὡς ξυφὰς, καὶ ὡς ξεφαντώ-
„ ματα. καθὼς καὶ ἡμεῖς μὲ τὸ ἔργον τὸ ἐδοκιμάσαμεν. „ Ὅταν τὸ
„ ὁ τῆς δυσεβείας ἔρως τὴν ψυχὴν προκατάσχῃ, ἅπαν αὐτῇ πολέ-
„ μων καταγέλασον εἶδος. καὶ πάντες αὐτὴν ὑπὲρ τοῦ ποθουμένου κα-
„ ταξέοντες τέρπουσι μᾶλλον, ἢ πλήττουσι, λέγει ὁ μέγας Βασίλειος
„ (Λόγ. εἰς τὸν μάρτ. Βαρλαὰμ). Ὅθεν καὶ ἐγὼ τῆς θείας ἀ-
„ γάπης τότε καταφλεγόμενοι, θέλετε φωνάξει καὶ ἐσεῖς ὁμοῦ μὲ τὸν
„ Ἀπόστολον. τίς; τὶς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ,
„ θλῖψις; ἢ στενοχωρία, ἢ λιμὸς, ἢ διωγμὸς, ἢ γυμνότης, ἢ μάχαιρα,
„ (Ρωμ. η'. 35.) γ'. ἂς μὴ σᾶς φοβίσουν τὰ ἐρημικὰ βασανι-
στήρια, διὰ τί αὐτὰ τὸ σῶμα μόνον θανατώνουν, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν
σας νὰ θανατώσουν δὲν δύνανται, μᾶλλον δὲ καὶ ζωοποιοῦσιν αὐτὴν
„ ὁμοῦ

„ ὁμᾶ μὲ τὸ σῶμά σας. Οὕτω καὶ ὁ Κύριος σᾶς ἀβαπτίζει λέ-
„ γων. „ μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν
„ μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι. (Ματθ. ί. 28.) Θέλετε νὰ σᾶς δείξωμεν
ἡμεῖς ποῖον πρᾶγμα πρέπει νὰ φοβηθῆτε ἀδελφοί; τὸ νὰ ἀρνηθῆτε τὸν
Χριστὸν, καὶ τὸ νὰ μὴ σαθῆτε ἀνδρεῖοι νὰ τὸν ὁμολογήσετε. τοῦτο μοναχὸν
εἶναι ἀληθῶς ἄξιον φόβου. διατί ἂν ἐσεῖς ἀρνηθῆτε τὸν Χριστὸν ἀλ-
λοίμονον! καὶ ὁ Χριστὸς θέλει σᾶς ἀρνηθῆ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως.
„ ὅστις δ' ἂν ἀρνήσηταί με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι κἀγὼ
„ αὐτὸν ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς (Ματθ. ί. 33.) καὶ θέλε-
„ τε βάλει τὴν ψυχήν, καὶ τὸ σῶμά σας εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός. „
„ ὑποδείξω δὲ ὑμῖν τίνα φοβηθῆτε. φοβηθῆτε τὸν μετὰ τὸ ἀποκτεῖναι ἐξου-
„ σίαν ἔχοντα ἐμβαλεῖν εἰς τὴν γέενναν. ναὶ τὸν φοβηθῆτε. (Λουκ. ιβ'. 5.)

Γιὰ ἀδελφοὶ ὅπου ζήσετε ἀόρατος ὁ Δεσπότης Χριστὸς, καὶ βλέ-
πει ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου σας, βασῶντας εἰς
τὰς χεῖρας τοῦ ἀφθάρτους, καὶ οὐρανίους Στεφάνους, σωζοφιλόμυρος μὲ
ὅλας τὰς μυριάδας τῶν Ἀγγέλων, καὶ μὲ ὅλα τὰ τάγματα τῶν Ἁ-
γίων. καὶ διὰ σᾶς ὅπου σᾶς ἐδῇ νὰ ἐμβῆτε εἰς τὸ μαρτύριον, μὲ πί-
στιν, ἀγάπην, καὶ μεγαλοψυχίαν, καὶ νὰ κηρύξετε μὲ παῤῥησίαν τὸ
ὄνομά του ἐνώπιον τῶν ἀλλοπίστων, θέλει σᾶς στείλει μυστικῶς, καὶ
ἀοράτως τὴν θείαν του χάριν, καὶ βοήθειαν, διὰ νὰ σᾶς παρηγορήσῃ,
καὶ νὰ σᾶς ἐνδυναμώσῃ εἰς τὸ Μαρτύριον. διὰ δὲ ὅπου σᾶς ἐδῇ
νὰ τελειώσετε τὸν δρόμον τοῦ Μαρτυρίου σας, θέλει δεχθῇ εἰς τὰς
ἀγκάλας του τὰς Ἁγίας σας ψυχὰς, διὰ νὰ τὰς στεφανώσῃ, νὰ τὰς
δοξάσῃ, νὰ τὰς τιμήσῃ, ὡσὰν καὶ τὰς ψυχὰς τῶν παλαιῶν Μαρτύρων,
καὶ νὰ τὰς ἀξιώσῃ νὰ συμβασιλεύσουν μὲ αὐτὸν αἰώνια εἰς τὸν οὐρά-
νιον βασιλείαν του, καὶ νὰ στολισθοῦν μὲ ὅλα τὰ πάγματα τῶν
Ἀγγέλων, καὶ μὲ ὅλας τὰς χορὰς τῶν Πατριαρχῶν, τῶν Προφητῶν,
τῶν Ἀποστόλων, τῶν Ἱεραρχῶν, τῶν Μαρτύρων, τῶν Ὁσίων, καὶ ὅλων
ὁμοῦ τῶν Ἁγίων. Καὶ ἐπαίω εἰς ὅλα θέλει ὁμολογήσει αὐτὰς ἐνώ-
„ πιον τοῦ παντὸς, καθὼς καὶ αὐτὴ τὸν ὡμολόγησαν ἐνώπιον τῶν αὐ-
„ θρώπων. „ πᾶς ὅστις ἂν ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀν-
„ θρώπων, ὁμολογήσω κἀγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ
ἐν οὐρανοῖς. (Ματθ. ί. 32) Τὰ δὲ τίμια λείψανά σας θέλει δο-
ξάσει ἐδῶ κάτω εἰς τὴν γῆν, ἢ μὲ τὴν ὀπφάνειαν τοῦ θείου φωτός του,
ἢ καὶ μὲ ἄλλα σημεῖα καὶ θαύματα καθὼς ἤθελε κρίνῃ ἡ θεία δικαιοσύνη
του. ἢ τὸ ὀλιγώτερον ὀλιγώτερον θέλει τὰ τιμήσει μὲ τὴν φυλὴ τῶν Χριστια-
νῶν προσκύνησιν, καὶ ἀλάβειαν.

Τί

Τί ταύτης τῆς δόξης ἠμπορεῖ νὰ εὑρεθῇ ἐνδοξότερον, ἢ μεγαλίτε-
ρον; τί τῆς παῤῥησίας ταύτης ὑψηλότερον, ἢ ποθεινότερον; καὶ ἀ-
λήθειαν εἶα ἀδὲν λογίζεται, τὸ νὰ θυσιάσῃ τινὰς, ὄχι μίαν, ἢ
δύω, ἢ ξεῖς, ἀλλὰ χιλίας ζωὰς, μόνον νὰ κερδήσῃ μίαν τοιαύτην
„ θεοφιλῆ ἀξίαν, καὶ δόξαν. „ ὅτι ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιρ-
„ οῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς (Ρωμ. ή. 18)

Τρέχετε, τρέχετε λοιπὸν ἀδελφοὶ, διὰ νὰ φθάσετε τὸν ποθάμε-
νον. δράμετε, δράμετε, διὰ νὰ μὴ φύγῃ τὸ κυνῆγι ἀπὸ τὰς χεῖράς
σας. ἀγωνισθῆτε, ἀγωνισθῆτε, διὰ νὰ μὴ σᾶς πάρουν ἄλλοι τὸν Στέ-
φανον. ὀλίγος εἶναι ὁ κόπος, ἀλλ' ἡ ἀνάπαυσις εἶναι πολλή. τρομε-
ρὰ εἶναι τὰ βάσανα, ἀλλὰ τὰ ἀγαθὰ ὁπου κληρονομεῖτε εἶναι παν-
τοτινά. πικρὸν εἶναι τὸ Μαρτυρίου τὸ ποτήριον, ἀλλὰ γλυκεῖα τοῦ
Υἱοῦ Χριστοῦ ἡ ἀπόλαυσις. τραγματεία πολυκερδὴς εἶναι αὐτὴ ἀγα-
πητοί. φθαρτὸν σῶμα δίδετε, καὶ ἄφθαρτον τὸ ἀπολαμβάνετε. αἷμα
πα πωλεῖτε, καὶ οὐρανὸς ἀγοράζετε. ἢ τρῶτον, ἢ ὕστερον ἐσεῖς εἶναι
ἀνάγκη φυσική, διὰ νὰ ἀποθάνετε. λοιπὸν κάμετε τοῦτο ἀνάγκην φιλοτιμίαν, καὶ μὲ τὸν θάνατόν σας τοῦτον, κερδήσετε ζωὴν αἰώ-
νιον, ζωὴν ἄλυπον, ζωὴν μακαρίαν καὶ παραδαίμονα, μακρὰν μὲν
ἔσας ἀπὸ κάθε κακὸν, σωζοφιλομύρου δὲ ἀπὸ κάθε ἀγαθόν. διὰ
νὰ ἀξιωθῆτε ἐσεῖς ὅπου ἐνικήσατε, καὶ ἐρρίψατε ἀπὸ λόγου σας τὸ
σημεῖον, καὶ τὸ χάραγμα ὅπου σᾶς ἔδωκε τὸ θηρίον δηλ. ὁ διάβο-
λος, καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ θηρίου δηλ. ὁ ἀρχηγὸς τῆς θρησκείας τῶν ἀλλο-
πίστων, νὰ ἀξιωθῆτε λέγω νὰ σαθῆτε εἰς τὴν ὑάλινην θάλασσαν,
ἤγουν εἰς τὴν θείαν μακαριότητα, τὴν ἀφάνεσάτην καὶ πεπληθυσ-
μένην ἀπὸ αἰωνιαὶ ἀγαθὰ, καὶ βασῶντες εἰς τὰς χεῖρας κιθάρας
νὰ ψάλλετε καὶ νὰ δοξολογῆτε ὡς νικηταὶ αἰωνίως τὸν Κύριον, καὶ
„ τὴν ἱερὰν ἀποκάλυψιν. „ καὶ εἶδον ὡς θάλασσαν ὑαλίνην μεμιγ-
„ μένην πυρὶ, καὶ τοὺς νικῶντας ἐκ τοῦ θηρίου, καὶ ἐκ τῆς εἰκόνος
„ αὐτοῦ, καὶ ἐκ τοῦ χαράγματος, ἑστῶτας ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν ὑα-
„ λίνην, ἔχοντας κιθάρας Θεοῦ, καὶ ᾄδουσι τὴν ᾠδὴν Μωϋσέως δού-
„ λου τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν ᾠδὴν τοῦ ἀρνίου. (ιέ. 2)

Κάμνομεν τέλος, καὶ σᾶς λέγομεν ἀδελφοὶ, ὅτι ἂν δὲν ἐβλέπετε
εἰς τοὺς καιροὺς σας ἡμᾶς τοὺς νέους Μάρτυρας, εἴχετε κάποιαν ψυχὴν
παρέφασιν, νὰ μὴ ξέχετε εἰς τὸ Μαρτύριον. ἀλλὰ τώρα εἶδε ἀνα-
πολόγητον. ὅθεν ἐπειδὴ δὲν ἔδωκεν ὁ Θεὸς νὰ ἔχετε ὄχι σέα, ἢ
δύω, ἀλλὰ σέα ὁλόκληρον σωρὸν ἀπὸ νέους μάρτυρας, μιμεῖσθε ἡμᾶς,
καὶ δι' ὑπομονῆς ξέχετε εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ Μαρτυρίου σας, ἀποβλέποντες

Martirologio.

ὅλως δι' ὅλα εἰς τὸν πρωτομάρτυρα, καὶ ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας μας Ἰησοῦν. „ τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος „ Μαρτύρων, δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀ„ φορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν, καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν „ (Ρωμ. ιβ'. 2)

Ἀλλ' ὦ νέοι τῷ Χριστῷ ἀθληταὶ, καὶ Μάρτυρες, τὰ γλυκύτατα πᾶσι Χριστιανοῖς καὶ πράγματα, καὶ ὀνόματα (στρέφω γὰρ πάλιν τὸν λόγον μου πρὸς ἐσᾶς) τῆ ἐπουρανίᾳ βασιλέως παρεμβολῆ καινὴ, καὶ ἁγιωτάτων στράτευμα. τῆς Ἁγίας Τριάδος οἱ ἀφοβοῦσιοι Κήρυκες. τῆς θεότητος τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ ἀφαλαληταὶ καρτερόψυχοι. τῆς τῶν Χριστιανῶν δυσεβείας οἱ ὑπέρμαχοι, καὶ τῆς ἀσεβείας οἱ ἀντίπαλοι. οἱ τῶν παθημάτων τοῦ Κυρίου κοινωνοὶ, καὶ μιμηταὶ, καὶ ἀκόλουθοι. οἱ νικηταὶ, καὶ ζοπαιοῦχοι τῶν τριῶν μεγάλων ἐχθρῶν, σαρκὸς, καὶ Κόσμου, καὶ Κοσμοκράτορος. οἱ βαπτιζόντες μὲ τὸ δι' αἵματος βάπτισμα, ὃ δευτέροις ῥύποις ἀμολύνεται, καὶ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον. ἐσεῖς ἀληθῶς εἴσθε ὁ ἀνακαινισμὸς ὅλου τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. ἐσεῖς ἐδείξατε ἀναπολογήτους τοὺς ἀλλοπίστους ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως. ἐσεῖς εἴσθε ἡ δόξα τῆς ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ τῶν αἱρετικῶν ἡ καταισχύνη, καὶ ὁ ἔλεγχος. ἐσεῖς ἐδείχθητε παράδειγμα ὑπομονῆς εἰς ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς ὅπου εἶναι ἀληθινοί. καὶ ἐσεῖς παρακινεῖτε τοὺς Ὀρθοδόξους, καὶ μάλιστα τοὺς ἀρνησιχρίστους νὰ μιμῶνται διὰ τῶν ἔργων τὸ ἐδικόν σας Μαρτύριον. ἐσεῖς, ἐσεῖς ἀληθῶς κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ἀναπληρώσατε τὰ ὑστερήματα τῶν θλίψεων „ τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκί σας. (Κολ. α'. 24) καὶ ἐγένεσθε θέα„ τρον τῷ Κόσμῳ καὶ Ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις (α'. Κορ. δ'. 9) θέατρον ἀνθρώποις, εἰς μὲν τοὺς ἀλλοπίστους ἐντροπὴ, καὶ ἀτιμία, καὶ λύπη. εἰς δὲ τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς καύχημα, καὶ δοξα, καὶ χαρά. θέατρον Ἀγγέλοις, εἰς μὲν τοὺς πονηροὺς δαίμονας πόνος, καὶ ἀθυμία ἀνυπόφορος εἰς δὲ τοὺς Μιχαείους ἀγγέλους εὐφροσύνη, καὶ ἀγαλλίασις ἀτελεύτητος. χαίρουσι γὰρ καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἄγγελοι, καὶ ἐπιθυμοῦσι νὰ ἀποκύψουσι, διὰ νὰ θεωρῶν τὰ παθήματα ὑμῶν τῶν νέων Μαρτύρων. Καὶ τοῦτο θέλει νὰ φανερώσῃ κατὰ τύχας διδασκάλους, ἐκεῖνο ὁποῦ λέγει ὁ Μακάριος Πέτρος. „ εἰς ἃ (ὅπου „ εἰς τὰ παθήματα τῶν Ἁγίων) ἐπιθυμοῦσιν ἄγγελοι παρακύψαι „ (α'. Πέτρ. α'. 12.). καὶ ἀγαπᾷ αὐτοὺς βλέπων παντοτινὰ τὸ „ Μακάριον πρόσωπον τοῦ Θεοῦ, ὡς λέγει ὁ Κύριος. „ οἱ Ἄγγελοι „ αὐτῶν διὰ παντὸς βλέπουσι τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν οὐ-

ρανοῖς

„ ρανοῖς (Ματθ. ιή. 10.) ἐπειδὴ ὅμως, καὶ τὸν Ἅγιον Κυπριανὸν, τὸ θέαμα τῶν Μαρτύρων εἶναι τόσον μακάριον, ὁποῦ φέρει μαζή του τὴν μακαριότητα, διὰ τοῦτο οἱ Ἄγγελοι δὲν νομίζουν κάμμίαν ἐλάττωσιν τῆς Μακαριότητός των, τὸ νὰ ἀφίνουν τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ θεωρῶν ὑμᾶς τοὺς νέους Μάρτυρας, ἀλλ' ὅσον χαίρουσι καὶ μακαρίζονται, διὰ τί βλέπουν τὴν μακαρίαν ὄψιν τοῦ Θεοῦ, ἄλλο τόσον χαίρουσι, καὶ μακαρίζονται, διὰ τί βλέπουν ὑμᾶς τοὺς νέους Μάρτυρας αὐάμεσα εἰς τὰ διὰ Χριστὸν μακάρια πάθη, καὶ Μαρτύρια. διὰ γὰρ εἶναι νὰ εἰπῇς δόξαν, καὶ μακαριότητα, καὶ διὰ νὰ εἰπῇς πάθος διὰ τὸν Χριστὸν, καὶ Μαρτύριον. δι' ὃ καὶ ὁ Κύριος δόξαν αὐτόμασε τὸν σταυρὸν, καὶ τὸ πάθος του „ νῦν ἐδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ „ ἀνθρώπου (Ἰωαν. ιγ'. 31.) Τί λέγω ὅτι χαίρουσιν οἱ Ἄγγελοι εἰς τὰ μαρτυρικά σας παθήματα; αὖ ἦτον δυνατὸν νὰ δοθῇ τὸ πάθος τοῦ φθόνου εἰς τοὺς ἀπαθεῖς ἀγγέλους, βέβαια ἄλλο πρᾶγμα δὲν ἤθελαν φθονήσουν, διὰ ἐσᾶς τοὺς Μάρτυρας. διὰ τί ἠξιώθητε νὰ πάθετε, καὶ νὰ μαρτυρήσετε διὰ τὸν Χριστόν. Καὶ αὖ ἦτον δυνατὸν νὰ δοθῇ εἰς αὐτοὺς σῶμα, δὲν ἤθελαν τὸ μεταχειρισθοῦν εἰς ἄλλο, διὰ εἰς τὸ νὰ πάθουν διὰ τὸν Χριστόν. ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τὰ δύω εἶναι ἀδύνατα εἰς τοιούτους φύσεις, διὰ τοῦτο ἀναπληρῶσι ταῦτα, μὲ τὸ νὰ ἐπιθυμοῦν μεγάλως νὰ βλέπουν κἂν ἐσᾶς ὅπου διὰ τὸν Χριστὸν ἐπάθετε. „ εἰς ἃ ἐπιθυμοῦσιν Ἄγγελοι παρακύψαι. ἐσεῖς ὦ νέοι Μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ, εἴθε αἱ ἀπαρχαὶ, καὶ τὰ πρωτογεννήματα τῆς ἐδικῆς μας φύσεως. τὰ νέα χίδρα, καὶ ἡ νέα θυσία, τὰ ὁποῖα ὡς δῶρα δυχαριστείας προσφέρει τὸ ἐδικόν μας γένος εἰς τὸν Θεόν. καθὼς εἶναι γεγραμμένον „ καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῶν νέων, ὅταν προσφέρητε θυ„ σίαν νέαν τῷ Κυρίῳ. (Ἀριθμ. κή. 26.) Καὶ, ἐὰν προσφέρῃς „ θυσίαν πρωτογεννημάτων τῷ Κυρίῳ, νέα πεφρυγμένα χίδρα ἐκτὸς „ τῷ Κυρίῳ (Λευϊτ. β'. 14). Ἐσεῖς τῇ ἀληθείᾳ ἐφάνητε ἡ διακαίωσις τῆς πονηρᾶς διεστραμμένης γενεᾶς μας, διὰ μέσου τῆς ὁποίας ἐξιλεώθηκε ὁ Θεὸς εἰς τὰς ἁμαρτίας μας, καὶ κατεπαύθη τὸ καθ' ἡμῶν κινημένον ὀργή του, καθὼς ὅπου γυρίσῃ καὶ ἰδῇ τὰ αἵματα, καὶ τοὺς θανάτους σας. καθὼς διὰ τοῦ Ἡσαΐου τοῦτο ἄλλοι λέγαν „ ἀγαγέσθαι τοὺς Μάρτυρας, καὶ δικαιωθήτωσαν. (μγ'. 9) Ἐσεῖς τέλος πάντων ἐσάθητε τὸ ἐμπόδιον, καὶ ἡ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἕως τώρα ἀργοπόρησεν τὴν δευτέραν του παρουσίαν, καὶ δὲν ἔκαμε τὴν συντέλειαν τοῦ Κόσμου. ποῖος μᾶς τὸ βεβαιόνει; ἡ ἱερὰ Ἀποκάλυψις· δι' ὅ, τι εἶναι γεγραμμένον εἰς αὐτὴν, ὅτι ὅλαι αἱ ψυχαὶ

τῶν παλαιῶν Μαρτύρων ἐφώναζον εἰς τὸν Θεὸν ζητῆσαι νὰ κάμῃ ἐκδίκησιν τῶ αἵματός των, μίαν ὥραν πρότερον διὰ τῆς κοινῆς κείσεως. ἐρρέθη ὅμως εἰς αὐτὰς, ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπομονὴν ἀκόμη ὀλίγον, ἕως ὅπου νὰ τελειώσωσι τὸ Μαρτύριόν της, καὶ οἱ ἄλλοι των ἀδελ„ φοί. ὁποῖοι δηλ. εἶσθε ἐσεῖς οἱ ἱεροὶ Μάρτυρες. „ καὶ ἐρρέθη αὐ„ τοῖς ἵνα ἀναπαύσωνται ἔτι χρόνον μικρὸν, ἕως ἂν πληρωθῶσι καὶ „ οἱ συνδοῦλοι αὐτῶν, καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν, οἱ μέλλοντες ἀποκτείνε„ σθαι ὡς καὶ αὐτοί. (ε'. 11)

Καὶ λοιπὸν ὦ νέοι τῶ Χριστῶ, καὶ πολύαθλοι Μάρτυρες τί νὰ σᾶς ὀνομάσωμεν; Ἀγγέλους; ναί. διὰ τί τὸ σῶμα ἀπεγράφητε, καὶ ὡς ἀσώματοι παθόντες τὸν ἀσώματον ἐχθρὸν ἐνικήσατε καὶ ἐδείξατε μὲ τὸ ἔργον, „ ὅτι, καὶ τὸν θεῖον Χρυσόστομον, Ἄγγελοι, καὶ Μάρτυρες, μόνοις τοῖς „ ὀνόμασι διαφέρουσι. φωστῆρας; ναί. διὰ τί αὐγάζεσθε εἰς τὸ βαθεῖαν πάντοτε νύκτα καὶ ψυχρότητα τῆς ἀσεβείας, μὲ τὰς ἀκτῖνας τῆς μαρτυρίας σας, λάμπετε μᾶλλον εἰς τὰς διανοίας τῶν Ὀρθοδόξων ζωτερον τὸ φῶς τῆς θεογνωσίας, θερμαίνετε δὲ τὰς καρδίας αὐτῶν εἰς τὸν τῶ Χριστῶ ἀγάπην, καὶ πίστιν. καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν ἐμφανέστερον ὅτι ὅταν τινὰς νέος Μάρτυς ἀπὸ ἐσᾶς μαρτυρήσῃ, καὶ οἱ ὁρῶντες, καὶ οἱ ἀκούοντες Χριστιανοὶ ἀναπαυσιν εἰς τὸν θεῖον ἀγάπην, ὅπου χεδὸν γίνονται ἕτοιμοι νὰ ὑπομείνωσι καὶ αὐτοὶ τὸ διὰ τὸν Χριστὸν μαρτύριον. νὰ σᾶς ὀνομάσωμεν ποταμούς; καὶ ἀληθινόμεν. διὰ τί μὲ τὸν πλυμμύραν τῶν αἱμάτων σας, κατεβυθίσατε μὲν τὸν πλανεῖον τῶν ἀλλοπίστων, ἀνεβλαστήσατε δὲ τὸν πίστιν τῶν Ὀρθοδόξων, τὸν χεδὸν ὅσον ἐξηραμμένον διὰ τὴν παλαιότητα. ἀξιοί; ναὶ, καὶ ποῖος ἀμφιβάλλει; διὰ τί μὲ τὸν ἀξιικὴν δύναμιν τῶ Ἁγίου πνεύματος, ὄχι μόνον τὰς ἀθυμείας τῶν σωμάτων δωρεὰν ἰατρεύετε, ἀλλὰ καὶ τὰ πάθη τῶν ψυχῶν ἐκείνων ὁποῦ σᾶς ὑπαλλάττεται ἐκ πίστεως. νὰ σᾶς ὀνομάσωμεν πύργους τῆς ἀσεβείας; φύλακας τῆς Ἐκκλησίας τῶ Χριστῶ; μυρίπνοα ἄνθη, καὶ ῥόδα τῶ Παραδείσου, βεβαμμένα μὲ τὸ ἴδιον αἷμά σας; τροσάτας; βοηθούς; σωτῆρας κοινοὺς πάντων τῶν Ὀρθοδόξων; καὶ τίποτε δὲν σφάλλομεν. πολλὰ καὶ ἄλλα εἶναι τὰ ὀνόματά σας, ἀλλὰ θεμαστότερα εἶναι τὰ χαρίσματά σας. μεγάλα εἶναι τὰ ἐγκώμια ὁποῦ σᾶς πρέπει, ἀλλ' εἰς τὴν ἀξίαν ὑμῶν τῶν ἐγκωμιαζομένων ποτὲ δὲν φθάνουσι.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς συγχαίροντες τὰ ἐγκώμια μὲ σιωπὴν καὶ ἄκραν ἀλάβειαν, προσκυνοῦμεν τὰ ἁγιάσματα λείψανα, παρομοίως καθὼς προσκυνοῦμεν καὶ τῶν παλαιῶν Μαρτύρων τὰ λείψανα. ἀσπαζόμεθα τὰ

τὸ ἱερὸν σας πρόσωπον, καὶ τὴν τιμίαν σας κεφαλὴν (1) τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς νοητῶς ἐστεφάνωσεν. ὅτι καὶ τὸ ἅγιόν σας, τὸ πρόσωπόν σας „ ἐσκέπασε πρόσωπον Δαμασκοῦ, καὶ ἡ κεφαλή σας ἐπλήσθη δρόσου, „ καὶ ὡς χρυσίον Κεφάζ, καὶ ὡς Κάρμηλος ἐλογίσθη. Καταφιλοῦμεν τὸ γλυκύτατον σόμασας, μὲ τὸ ὁποῖον τὴν μακαρίαν ἐκείνην φωνὴν ὁποῦ „ εἴπατε ἀνεκράζετε, τὸ, Χριστιανός εἰμι, καὶ Χριστιανὸς ἀποθανοῦμαι, „ ὡς πρώτιον τὰ κόκκινα χείλη σας, καὶ ἡ λαλιά σας αὐτὴ ὡραία. Προσκυνοῦμεν τὸν ἱερὸν σας τράχηλον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδέχθητε τὴν σφαγὴν, καὶ τὴν φοῦρκαν, διὰ τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν. ὅτι ὁ τράχηλός „ σας ὡς ὁρμίσκος, καὶ ὁ πῦργος τοῦ Δαβὶδ, καὶ ὡς πῦργος ἐλεφαντίνος ἀνεδείχθη. σεβόμεθα τὰς χεῖράς σας, εἰς τὰς ὁποίας ἐδέχθητε χοινία, καὶ δεσμὰ, διὰ τὴν ἀγάπην τῆς Ἁγίας Τεκάδος. ὅτι „ αἱ χεῖρές σας ἔσαξαν σμύρναν, καὶ ἐφύτευσαν πρόβατα χρυσᾶ ὅμοιαι „ ὁρμίσκοις, ἔργῳ χειρῶν τεχνίτου. μακαρίζομεν τὰς κνήμας, καὶ τὰς πόδας σας, εἰς τὰς ὁποίας ἐλάβετε μάσιγας καὶ ἁλυσίδας διὰ τὸ ὄνομα τοῦ γλυκυτάτου δεσπότου σας, „ ὅτι αἱ κνῆμαί σας ὑπῆρχαν στύλοι μαρμάρινοι τε„ θεμελιωμένοι ὅπου βάσεις χρυσᾶς, καὶ οἱ πόδες σας ἐνίφθησαν ἐν „ τῷ αἵματι ὑμῶν, καὶ πῶς μολυνεῖτε ἔτι αὐτούς; ἐν σωτηρίᾳ κα„ ταγλυκαναζόμεθα ὅλα τὰ Ἅγια μέλη τοῦ σώματός σας, εἰς τὰ ὁποῖα ἐδέχθητε φοβερὰ, καὶ διάφορα βάσανα, μὲ τὰ ὁποῖα τῷ Χριστῷ δὲν ἠρεσήσατε, τοὺς Ἀγγέλους ἐξεπλήξατε, τοὺς Ἁγίους ἐθραύσατε, τοὺς δαίμονας ἐτραυματίσατε, τοὺς ἀλλοπίστους ἐλυπήσατε, τὴν Ἐκκλησίαν ἐχαροποιήσατε, τοὺς αἰχμαλώτους ἀδελφούς σας ἐπαρηγορήσατε, τοὺς τόπους εἰς οὓς ἐμαρτυρήσατε, ἡγιάσατε, τοὺς τωρινοὺς Χριστιανοὺς δόξασατε, τὸν ἀέρα μὲ τὴν ὠδὴν τῶν ψυχῶν σας διαπεράσατε. δὲν ἐντρεπόμεθα, ὄχι, ἀλλὰ καυχόμεθα νὰ λαμβάνωμεν ἀπὸ τὸ ἐκχυθὲν αἷμά σας, καὶ νὰ ἀλειφώμεθα. δὲν παραιτούμεθα νὰ πέρνωμεν ἀπὸ τὰ ἱμάτιά σας, καὶ ἀπὸ ὅσα ἐσάθησαν ὄργανα τοῦ Μαρτυρίου σας, καὶ νὰ κρατῶμεν ταῦτα ὡς φυλακτήρια ἐπαίωμας. πιστεύομεν γὰρ, ὅτι διὰ πάντων τούτων ἁγιαζόμεθα καὶ εἰς

τὰ

(1) Εἶναι γνώμη τῶν διδασκάλων τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι, τῶν μὲν Ὁσίων τὰ λείψανα δὲν προσκυνοῦνται ὡς Ἅγια, ἂν ὁ Θεὸς δὲν ἀποδείξῃ δι' αὐτῶν θαύματα, ἢ τὸ ὀλιγώτερον τὰ τιμήσῃ διὰ τῆς δωρεᾶς, μὲ τὸ νὰ μένῃ εἶναι ἀποδεδειγμένα εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἢ ἐν κρυπτῷ πίστις καὶ ἀγάπη αὐτῶν εἰς τὸν Θεόν. τῶν δὲ Μαρτύρων τὰ λείψανα προσκυνοῦνται ὡς Ἅγια καὶ χωρὶς θαυμάτων, καὶ δωρεᾶς, μὲ τὸ νὰ γίνεται φανερὰ εἰς ὅλους διὰ τῆς ἐμφανεστέρας ἀποδείξεως τοῦ Μαρτυρίου, ἡ εἰς Θεὸν τελεία πίστις, καὶ τελεία ἀγάπη αὐτῶν. τῶν ὁποίων τούτων προηγουμένως, καὶ φανερῶς εὐσεβομένων εἰς τοὺς Μάρτυρας, ὡς παρακολουθήματα εἶναι πλέον τὰ θαύματα, καὶ χεδὸν λογίζονται, ὅσον εἰς ἀπόδειξιν, περιττά.

τὰ σώματα, καὶ εἰς τὰς ψυχάς μας. ἡμεῖς δὲν βλέπομεν ὅτι τὰ σώματά σας εἶναι νεκρὰ, καὶ ὄπὸ ψυχὴν ἔρημα, ἀλλὰ μᾶλλον σοχαζόμεθα τὴν παντοδύναμον χάριν τὸ Ἁγίου πνεύματος ὅπὸ κατοικεῖ εἰς αὐτὰ, καὶ ἐπιτελεῖ τὰ θαυμάσια, πειθόμενοι εἰς τὸν Θεῖον Χρυσόσομον λέγοντα. „ μὴ γὰρ τοῦτο ἴδῃς, ὅτι γυμνὸν τὸ Μάρτυ-„ ρος τὸ σῶμα κεῖται τῆς ψυχικῆς ἐνεργείας ἔρημον ἀλλ' ἐκεῖνο „ σκόπει, ὅτι τῆς ψυχῆς αὐτῆς ἑτέρα δέδεκται μείζων αὐτῷ „ δύναμις, ἡ τὸ Ἁγίου πνεύματος χάρις. (Λόγ. ά. εἰς τὸν ἱερομάρτυρα Βαβύλαν) καὶ πληροφορούμεθα, ὅτι καθὼς ἡ θεότης τὸ Χριστὸ δὲν ἐχωρίσθη ὄπὸ τὸ θεοὔπόστατον σῶμά του ἐν τῷ τριημέρῳ θανάτῳ, ἔτζη οὐδὲ ἡ χάρις τὸ Θεοῦ ἐχωρίσθη μετὰ θάνατον ὄπὸ τὰ λείψανα, καὶ κόκκαλα ὑμῶν τῶν Μαρτύρων, καὶ τὸν Θεσσαλονίκης „ Θεῖον Γρηγόριον. ὡς δαύπως (προσκυνήσεις) καὶ τὰς σορὰς τότων „ τὰς Ἁγίας, καὶ εἴτι τῶν ὀσίων λείψανον. ὁ γὰρ δίεση τότων ἡ „ χάρις τὸ Θεοῦ, ὥσπερ οὐδὲ τὸ προσκυνητὸ σώματος Χριστὸ διέση „ ἡ θεότης ὅτι τὸ ζωοποιὸ θανάτου. (ἐν τῷ κδ Χρισὸν δεκαλόγῳ) Οὐ μόνον δὲ ταῦτα προσκυνοῦμεν, καὶ σεβόμεθα, ἀλλὰ καὶ τὰς Ἁγίας σας εἰκόνας ἱσορῦμεν, καὶ χετικῶς ἀσπαζόμεθα, ἀναφέροντες τὴν τιμὴν δι' αὐτῶν εἰς ἐσᾶς τὰ πρωτότυπα, καὶ τὰς ἐπισίας ὑμῶν ἑορτὰς, καὶ μνήμας ἐπιτελοῦμεν „ ὅτι μνήμη μαρτύρων ἀγαλλίαμα τοῖς φο-„ βουμένοις τὸν Κύριον.

Ποίαν δὲ ἀμοιβὴν ἀντὶ τότων ἁπάντων ζητοῦμεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ λόγους; τὸ νὰ μεσιτεύετε ὁλοψύχως πρὸς τὸν Ἅγιον Θεὸν, διὰ νὰ λάβῃ ἵλεως εἰς τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. ὑξαιρέτως δὲ καὶ μάλιστα ἀπὸ ἀναγινωσκόντων λάβωσι, καὶ συνεχῶς τὰ νέα σας ταῦτα Μαρτύρια, τὰ εἰς τὴν βίβλον ταύτην περιεχόμενα, καὶ νὰ παύσῃ τὴν καθ' ἡμῶν δικαίαν τὸ ἀγανάκτησιν, παρορῶν ὡς πολυέλεος τὰ πταίσματά μας, μὲ τὰ ὁποῖα ἔργῳ, λόγῳ, καὶ διανοίᾳ καθ' ἑκάστην τὸν θεομπικραίνομεν. ἐνθυμήσετέ τε τὰ μαρτύρια ὅπὸ ἀπὸ τὸ ὀνομά του ἐλάβετε, καὶ ὅπως ὑξιλεώνετε τὸν θυμόν του, ὅτι ἀληθῶς ὠλιγώθημεν καὶ ἐκακώθημεν σφόδρα, καὶ ἐσμικρύνθημεν θεὰ παῦτα τὰ ἔθνη, ὡσκάπω εἰς τὴν πολυχρόνιον ταύτην σκλαβείαν. καὶ εἰς μὴν τὴν παροῦσαν ζωὴν ἐλευθερόνετέ μας ἀπὸ κάθε κακὸν ψυχικὸν, καὶ σωματικὸν, ἐνδυναμόνοντές μας νὰ φυλάξωμεν στερεὰ, καὶ ὅλα ὅσα ἐκ μέρους σας μᾶς ἐδιδάξατε. εἰς δὲ τὴν μέλλουσαν ἀξιώσατέ μας τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. ᾧ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΠΙ-

ΠΙΝΑΞ

ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΗΣ ΒΙΒΛΟΥ.

1492. Μαρτύριον Τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Γωάννου τοῦ Τραπεζουντίου. 1
1515. Μαρτύριον Θαυμάσιον τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Γεωργίου τοῦ Σέρβου. 5
1520. Βίος, καὶ Μαρτύριον τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Γακώβου μετὰ τῶν δύω μαθητῶν αὐτοῦ Γακώβου διακόνου, καὶ Διονυσίου Μοναχοῦ. 19
1526. Μαρτύριον καὶ Θαύματα τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Γωάννου τοῦ Γωαννίτου. 29
1527. Μαρτύριον Τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Μακαρίου μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Νήφωνος. 39
1536. Καὶ τοῦ ἄλλου μαθητοῦ αὐτοῦ Γωάσαφ τοῦ Ὁσιομάρτυρος. 40
1544. Μαρτύριον Ἀξιόλογον τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μιχαὴλ Μαρουδῆ. 41
1559. — — — Τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Θεοφάνους. 51
1564. — — — Τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Δημητρίου Τορναρᾶ. 52
— — — — — Καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Γωάννου τοῦ Κουλιανᾶ. αὐτόθι.
— — — — — Καὶ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Δέκα ῥάπτη τοῦ Μιτυληναίου. 53
1568. — — — Τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Δαμιανοῦ. 54
1575. — — — Τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Γωάννου τοῦ Κάλφα. 56
1601. Βίος, καὶ Μαρτύριον φοινικὸν τοῦ Ἁγίου Γερομάρτυρος Σεραφείμ. 58
1617. Μαρτύριον Τοῦ Ἁγίου Νικολάου τοῦ Ματζοβίτου. 65
1635. — — — Τοῦ Ἁγίου Θεοφίλου τοῦ Ζακυνθίου. 68
1643. — — — Τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Κρητὸς. 70
1650. — — — Τοῦ Ἁγίου Γορδίνου τοῦ Τραπεζουντίου. 72
1652. — — — Τοῦ Ἁγίου Γωάννου τοῦ Θασίτου. 74
1653. — — — Τοῦ Ἁγίου Συμεὼν τοῦ Τραπεζουντίου. 75

1655. Μαρτύριον Τῦ Ἁγίᾳ Ἀναστασίᾳ τῦ ἐν τῦ Ἀναπλίῳ. 77
1657. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Νικολάῳ τῦ Καραμάνῳ. 78
— — — — — Τῦ Ἁγίᾳ Ἱερομάρτυρος Παρθενίῳ τῦ Πατριάρχου. 80
— — Μαρτύριον Φεικτὸν τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Δημητρίῳ τῦ ἐν Φιλαδελφείας. 82
1659. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Ἱερομάρτυρος Γαβριὴλ. 86
— — — — — Τῦ Ἁγίᾳ Ἱερομάρτυρος Γαβριὴλ Σερβίας. 88
1662. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Ἰωάννᾳ τῦ Βλάχῳ. 89
1669. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Ἰωάννᾳ τῦ Ναυκλήρῳ. 91
1670. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Ἀθανασίᾳ τῦ ἐν Γγίῳ. 92
1672. Μαρτύριον Ἀξιόλογον τῦ Ἁγίᾳ Νικολάῳ τῦ Παπαπώλη. 93
1676. Μαρτύριον Τῦ Ἁγίᾳ ὁσιομάρτυρος Γαβριὴλ. 100
1679. Μαρτύριον Χαιρέσαπν τῦ Ἁγίᾳ Ἱερομάρτυρος Κυπριανῦ. 102
1680. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Σταματίῳ. 109
— — — — — Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Ἀγγελῆ. 111
1681. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Ὁσιομάρτυρος Δαμασκηνῦ. 116
1682. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Ἀχμὲδ Κάλφα. 120
1683. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Παύλῳ τῦ Ῥώσσῳ. 121
1684. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Ἱερομάρτυρος Ζαχαρίᾳ Κορίνθῳ. 124
1686. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Ἰωσὴφ τῦ Χαλεπλῆ. 125
— — — — — Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Ἡλίᾳ τῦ Ἀρδίνῃ. 126
1694. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Ὁσιομάρτυρος Ῥωμανῦ. 129
1700. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Ἀθανασίᾳ τῦ ἐξ Ἀττικαλείας. 133
1720. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Ἀυξεντίῳ. 134
1722. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Ὁσιομάρτυρος Νικοδήμῳ. 139
1725. — — — Τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀργυρῆς. 141
1730. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Ὁσιομάρτυρος Παχωμίῳ. 143
1732. Ἀκολουθία, καὶ Μαρτύριον Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Νικήτᾳ τῦ Νυσσείῳ. 148
1743. Μαρτύριον Τῦ Ἁγίᾳ Ἱερομάρτυρος Κωνσταντίῳ τῦ Ῥώσσου. 167
1743. Μαρτύριον Τῦ Ἁγίᾳ Ἱερομάρτυρος Ἀναστασίᾳ τῦ ἐξ Ἰωαννίνων. 168
1748. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Χρήστῳ τῦ Κυπριῦ. 170
1752. — — — Τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Κυράννης. 171

Μαρ-

Μαρτύριον Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Γεωργίῳ Κυπρίῳ. 175
1754. Ἀκολουθία, καὶ Μαρτύριον τῦ Ἁγίᾳ Μάρ. Νικολάῳ τῦ Χίῳ. 178
1763. Μαρτύριον Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Δήμῳ. 203
1764. — — — Τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Ἀκυλίνης. 206
1770. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Μάρ. Μιχαὴλ τῦ Κυπρῦ Ἀθωναίῳ. 209
— — — — — Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Ζωρτζὴ Γιωρτζῆ. 211
1771. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Ἱερομάρτυρος Δαμασκηνῦ. 213
1772. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Μιχαὴλ τῦ Βυρλιώτῃ. 214
1773. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Ἰωάννᾳ Πελοποννησίῳ. 216
1774. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Ἀντωνίῳ τῦ Ἀθωναίῳ. 218
— — — — — Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Ἀθανασίᾳ Κολιακιώτῃ. 222
1777. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Χειροδάκῃ Κασανδρινῦ. 225
1779. Βίος, Θαύματα, καὶ Μαρτύριον τῦ Ἁγίᾳ Ἱερομάρτυρος καὶ Ἰσαποστόλῳ Κοσμᾶ. 228
1782. Μαρτύριον Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Ζαχαρίᾳ τῦ ἐξ Ἄρτης. 240
1784. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Δημητρίῳ. 245
— — — — — Τῦ Ἁγίᾳ Μάρ. Χατζὴ Θεοδώρᾳ Μιτυληναίᾳ. 247
— — — — — Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Ἰωάννᾳ Βλάχῳ. 249
1792. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Μανουὴλ Κρητός. 250
1793. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Μύρωνος Κρητός. 252
1794. — — — Τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Ἀλεξάνδρᾳ Θεσσαλονικέως τῦ Δερβίσῃ. 255
— — — — — Τῦ Ἁγίᾳ Ἀναστασίᾳ Βλάχῳ. 261
— — — — — Ἀκολουθία, καὶ ὑμνῳδικὸν Μαρτύριον τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Πολυδώρᾳ Κυπρίῳ. 265
Μαρτύριον τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Χατζὴ Γεωργίῳ τῦ ἐν τῦ Φιλαδελφείας. 288
1795. — — — Ἀκολουθία, καὶ Μαρτύριον κατανυκτικὸν τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Θεοδώρᾳ τῦ Βυζαντίῳ. 291
— — — — — Μαρτύριον φεικτὸν τῆς Ἁγίας Μεγαλομ. Χρυσῆς. 318
1796. — — — Μαρτύριον τῦ Ἁγίᾳ Μάρτυρος Γεωργίῳ. 322
— — — — — Ἀκολουθία πάντων τῶν Νεομαρτύρων. 325
Βίος, καὶ πολιτεία τῦ Ὁσίᾳ Πάππου ἡμῶν Ἀκακίου τῦ νέῳ τῦ Καυσοκαλυβίτῃ. 339
— — — — — Τὸ πόμνημα περὶ τῦ θαύματος τῦ γενομένου ὑπὸ τῦ Ἀρχαγγέλῳ Γαβριὴλ ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει. ὑπὲρ περὶ τῦ Ἀρχαγγελικῦ ὕμνου, τῦ, Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς. 352

ΕΤΕ-

ΕΤΕΡΟΣ ΠΙΝΑΞ

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων κατ' Ἀλφάβητον.

Μαρτύριον Τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀγγελῆ τοῦ Χρυσοχόου. 111.
Τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀθανασίου τοῦ ἐκ Σπάρτης τῆς Ἀττικῆς. 77.
— — — Ἀθανασίου τοῦ ἐξ Ἀττικῆς. 133.
— — — Ἀθανασίου τοῦ ἐκ τῆς Γυίου. 92.
— — — Ἀθανασίου τοῦ ἐκ τῆς Κολικιάς τῆς Θεσσαλονίκης. 222.
— — — Ἀκυλίνης τῆς παρθενομάρτυρος. 206
— — — Ἀλεξάνδρου Θεσσαλονικέως τοῦ Δερβίσι. 255.
— — — Ἀνασασίου Ζωγράφου τοῦ ἐκ Ναυπλοίου. 77.
— — — Ἀνασασίου Ἱερομάρτυρος τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων. 168.
— — — Ἀνασασίου τοῦ ἐξ Ἀγγύρας. 228.
— — — Ἀνασασίου Μάρτυρος τοῦ Βλάχου. 261.
— — — Ἀντωνίου τοῦ Ἀθωνίτου. 218.
— — — Ἀργυρῆς τῆς Μάρτυρος 141.
— — — Αὐξεντίου Μάρτυρος τοῦ ἐκ Βελλᾶς. 134.
— — — Ἀχμὲτ Κάλφα τοῦ Μάρτυρος. 120.
— — — Γαβριὴλ Ἱερομάρτυρος τοῦ Προέδρου. 86.
— — — Γαβριὴλ Ἱερομάρτυρος τοῦ Σερβίων. 88.
— — — Γαβριὴλ Ὁσιομάρτυρος τοῦ ἐξ Ἀλωνης τῆς Προικονήσου. 100.
— — — Γεωργίου Μάρτυρος τοῦ Σέρβου. 5.
— — — Γεωργίου ῥάσσα τοῦ ἐκ Μιτυλήνης. 129.
— — — Γεωργίου τοῦ Κυπρίου. 175.
— — — Γεωργίου Χατζῆ τοῦ ἐκ Φιλαδελφείας. 288.
— — — Γεωργίου τοῦ ἐχάτου Μάρτυρος. 322.
— — — Δαμασκηνοῦ τοῦ Ὁσιομάρτυρος. 116.
— — — Δαμασκηνοῦ τοῦ Ἱερομάρτυρος. 213
— — — Δαμιανοῦ Ὁσιομάρτυρος τοῦ ἐξ Ἀγράφων. 54.
— — — Δημητρίου Μάρτυρος τοῦ Τορναρᾶ. 52.
— — — Δημητρίου Μάρτυρος τοῦ ἐκ Φιλαδελφείας. 82.
— — — Δημητρίου Μάρτυρος τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀθλήσαντος. 245.

Δή-

— — — Δήμου τοῦ ἐν Σμύρνη μαρτυρήσαντος. 203.
— — — Διονυσίου Ὁσιομάρτυρος μαθητοῦ τοῦ Ἁγίου Γαλακτίωνος. 19
— — — Δέκα ῥάπτη τῶν Μιτυληναίων. 53.
— — — Ζαχαρίου Ἱερομάρτυρος τοῦ Κορίνθου. 124.
— — — Ζαχαρίου Μάρτυρος τοῦ ἐξ Ἄρτης. 240.
— — — Ζωρτζη Μάρτυρος τοῦ Γυιορτζῆ. 211.
— — — Ἡλία Μάρτυρος τοῦ Ἀραβίτου τοῦ ἐκ Καλαμάτας. 126.
— — — Θεοδώρου Μάρτυρος τοῦ Μιτυληναίου. 247.
— — — Θεοδώρου Μάρτυρος τοῦ ἐκ Νεοχωρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. 291.
— — — Θεοφάνους τοῦ Ὁσιομάρτυρος. 51.
— — — Θεοφίλου Μάρτυρος τοῦ Ζακυνθίου. 68.
— — — Γαλακτίωνος τοῦ Ὁσιομάρτυρος. 19.
— — — Γαλακτίωνος Διακόνου καὶ μαθητοῦ αὐτοῦ. αὐτόθι.
— — — Γορδαίου Τραπεζουντίου. 72.
— — — Γωαννίου Μάρτυρος Τραπεζουντίου. 1.
— — — Γωάννου Μάρτυρος τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων. 29.
— — — Γωάννου Μάρτυρος τοῦ Κυλικᾶ. 52.
— — — Γωάννου Μάρτυρος τοῦ Κάλφα. 56.
— — — Γωάννου ῥάπτη τοῦ Θασίου. 74.
— — — Γωάννου Μάρτυρος τοῦ Βλάχου. 89.
— — — Γωάννου Μάρτυρος τοῦ Ναυκλήρου. 91.
— — — Γωάννου Μάρτυρος τοῦ Πελοποννησίου. 216.
— — — Γωάννου Μάρτυρος τοῦ Βέλγαρη. 249.
— — — Γωάσαφ τοῦ Ὁσιομάρτυρος. 40.
— — — Γωσὴφ Μάρτυρος τοῦ Χαλεπλῆ. 125.
— — — Κοσμᾶ τοῦ Ἱερομάρτυρος, καὶ Ἰσαποστόλου. 228.
— — — Κυπριανοῦ τοῦ Ἱερομάρτυρος. 102.
— — — Κυρίνης τῆς παρθενομάρτυρος. 171.
— — — Κωνσταντίου Ἱερομάρτυρος τοῦ Ῥώσου. 167.
— — — Μακαρίου τοῦ Ὁσιομάρτυρος. 39.
— — — Μακαρίου τοῦ ἐκ Κίου. 58.
— — — Μάρκου τοῦ Κρητός. 70.
— — — Μανουὴλ Μάρτυρος τοῦ Κρητός. 250.
— — — Μιχαὴλ Μάρτυρος τοῦ Μαυρουδῆ. 41.
— — — Μιχαὴλ Μάρτυρος τοῦ Κυπρίου. 209.
— — — Μιχαὴλ Μάρτυρος τοῦ Βυρλιώτου. 214.

Μύρω-

— — — Μύρωνος Μάρτυρος τῦ Κρητός. 252.
— — — Νικήτα Μάρτυρος τῦ Νισυρίυ. 148.
— — — Νικοδήμυ Ο'σιομάρτυρος τῦ ἐν τῷ Μετεώρων. 51.
— — — Νικοδήμυ Ο'σιομάρτυρος τῦ ἐξ Ε'λβασαί. 139.
— — — Νικολάυ Μάρτυρος τῦ ἐκ Μετζόβυ. 65.
— — — Νικολάυ Μάρτυρος τῦ Καραμάνυ. 78.
— — — Νικολάυ Μάρτυρος τῦ Παπαπώλη. 93
— — — Νικολάυ Μάρτυρος τῦ ἐκ τῆς ἐνορίας τῷ ἐξ μαρμάρων. 166.
— — — Νικολάυ Μάρτυρος τῦ Χίυ. 178.
— — — Παναγιώτυ Μάρτυρος τῦ Καισαρίως. 209.
— — — Παρθενίυ Ι'ερομάρτυρος τῦ Κωνσταντινοπόλεως Πρωτάρχου. 80.
— — — Παύλυ Μάρτυρος τῦ Ρ'ώσσυ. 121.
— — — Παχωμίυ τῦ Ο'σιομάρτυρος. 143.
— — — Πολυδώρυ Μάρτυρος τῦ Κυπρίυ. 265.
— — — Ρ'ωμανῦ Ο'σιομάρτυρος τῦ Καρπενησιώτυ. 129.
— — — Ρ'ωμανῦ Ι'ερομάρτυρος τῦ Λακεδαίμονος. 133.
— — — Σάββα Μάρτυρος τῦ Σαμολαδᾶ. 143.
— — — Σεραφείμ Ι'ερομάρτυρος τῦ Φαναρίυ. 58.
— — — Σπαματίυ Μάρτυρος τῦ ἐκ τῦ Βόλυ 109.
— — — Συμεών Μάρτυρος Τραπεζουντίυ. 75.
— — — Τελεσφόρυ Μάρτυρος τῦ ἐκ Ζαγορᾶς. 109.
— — — Χρήστυ Μάρτυρος τῦ Κυπρῦ. 170.
— — — Χριστοδούλυ Μάρτυρος τῦ Κασανδρινῦ. 225.
— — — Χρυσῆς τῆς Παρθενομάρτυρος. 318.

Κατὰ

Κατὰ τὸ ᾳυιϛβ'. Ε''τος, Γ'υμίυ β'. 1492

ΕΜΑΡΤΤΡΗΣΕΝ Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΕΝ ΑΣΠΡΟΚΑΤΡΩ. (1)

Ο Γ''τος ὁ νεοφανὴς Μάρτυς τῦ Χριστῦ, καὶ χαριτώνυμος Γ'ωάννης. ἡ καλὴ ἀπαρχὴ ὅλων τῷ ἐνταῦθα πεελαμφθέντων νεομαρτύρων, ἦτον ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα, καὶ ἐπαταγίνετο εἰς τὴν φραγματευτικὴν τέχνην, καὶ μίαν φορὰν ἐμβῆκε εἰς σπα μεγάλον καράβι μὲ πολλὴν φραγματείαν, βλέπωντας δὲ αὐτὸν ὁ καπετάνος, πῶς ἐφροσηύχετο, καὶ ἐνήσθε, καὶ δὲν ἐπλαγχνίζετο τὰς ψυχὰς ὁπᾶ ἐπαξιδεύαν μαζὴ εἰς τὸ καράβι, τὸν ἐφθόνησε, καὶ ἄρχισε νὰ τὸν ἐνοχλῇ διὰ τὴν ὀρθοδοξίαν τῆς Α'νατολικῆς Ε'κκλησίας, καὶ εἰς ὅλον τὸν δρόμον ἔκαμνε ὁμὰ πολλὴν φιλονεικίαν περὶ πίστεως! ὁ δὲ Γ'ωάννης, ὡς προκομμένος, καὶ ἔμπειρος ὁπᾶ ἦτον εἰς τὴν θείαν γραφὴν, πάντοτε ἐνίκα αὐτὸν, καὶ τὸ σρεβλόντα φρόνημα. ὅθεν ἔλαβε κατ' αὐτῦ μεγάλον μῖσος, καὶ καθὼς ἄραξαν εἰς τὸ Α'σπρόκαστρον, τὸ πρὶν λεγόμενον Α'κκέρμαν, δὲν ἐγύρισε ὁ καπεταίος, καὶ ἐπῆγε εἰς τὸν ἐξουσιαστὴν τῆς πόλεως, καὶ τὸν

(1) Τὸ μαρτύριον τῦτο μετεφράσθη εἰς τὴν ἡμετέραν κοινὴν διάλεκτον, ἀπὸ τὸν Σθλαβωνικόν. ἐν ἄλλοις δὲ εὕρηται ὅτι ἐμαρτύρησεν ὁ Ἅγιος ἔτος κατὰ τὸ ᾳυιϛ. Ε''τος. ἐν μηνὶ Μαΐῳ.

τὸν εἶπε, πῶς εἰς τὸ παράβιμα εἶναι σ᾽ας χρισιανὸς Τραπεζύντιος, ὁπῦ ἀπεφάσισε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν θρησκείαν σας, ϗ ἔκαμε ϗ ὅρκον εἰς αὐτὸ, ϗὶ ἂν τὸν κερδήσῃς, θέλεις λάβῃς μεγάλον ἔπαινον, ἐπειδὴ ϗὶ εἶναι ἄνθρωπος προκομμένος, ϗὶ λόγιος, ϗὶ ἀπὸ τὲς ϖρώτας τῆς Τραπεζῦντος. ὁ δὲ ἡγεμὼν ἀκύσας ταῦτα ἐχάρη, ϗὶ ἐϖρόσαξε νὰ φέρυν μὲ τιμὴν τὸν Γωάννην, ϗὶ ἰδὼν αὐτὸν εἶπεν, ἤκυσα πῶς ἀπεφάσισες νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν πίσιν μας. ἔλα τὸ λοιπὸν πίσθεν εἰς τὴν θρησκείαν μας ὁπῦ εἶναι λαμπρὰ, ϗ δεδοξασμένη, ϗὶ γενῦ τῦρκος, θὰ νὰ λάβῃς μεγάλην τιμὴν, ϗὶ ἀξίωμα, ϗὶ πλῆτον, ϗ νὰ γενῇς ϗ ἐδικός μας ἀδελφὸς ἠγαπημένος. ὁ δὲ Γωάννης ἀκύσας ταῦτα ἀσήκωσε τὰς χεῖρας, ϗὶ τὰ μάτια εἰς τὸν ὐρανὸν, ϗ εἶπεν εἰς ἐπήκοον πάντων. μὴ γένοιτο Κύριέ μυ νὰ σὲ ἀρνηθῶ ποτέ. ἐγὼ χρισιανὸς ἐγεννήθηκα, ϗ χρισιανὸς θέλω νὰ ἀποθάνω. ϗ ὔτε τὰ πλήτισας θέλω, ὔτε τῦρκος γίνομαι, ἀλλὰ πισθύω εἰς τὸν Κύριόν μυ Ἰησῦν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, ϗ Δεσπότην. ὁ δὲ ἐξυσιασὴς ἐθυμώθη πολλὰ, ϗ ἄρχισε νὰ βλασφημῇ τὸν Χριστόν. ϗ ϖρασάζει παρδῦς νὰ φέρυν ἐμπρὸς ὅλα τὰ βασανισήρια, ϗὶ λέγει ϖρὸς τὸν Γωάννην. ἀκούσως, ϗ καθὼς εἶπας, δὲν ἔλθῃς εἰς τὴν θρησκείαν μας, ἔχω νὰ σὲ παιδέσω μὲ τέτα τὰ βασανισήρια, ϗὶ μὲ πικρὸν θάνατον νὰ σὲ θανατώσω. ὁ δὲ Μάρτυς εἶπεν, ἐγὼ πισθύω, ϗ ϖροσκυνῶ τὸν ἐν Τριάδι Θεὸν, ὁπῦ ἐδιδάχθηκα ἀπὸ τὲς γενεῖς μυ, ϗ ἐκεῖνο ὁπῦ σὲ εἶπα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ἐκεῖνο λέγω ϗ τώρα, ὅτι δὲν θέλω ταρνίσω ποτὲ εἰς τὸν αἰῶνα, ϗὶ νὰ ἀρνηθῶ τὴν πίσιν μυ, ἕως ὁπῦ ἀείσκομαι εἰς τὸν νεῖν μυ. ϗ μὴν ἀργοπορῇς, ἀλλὰ κόψε, κάψε, πνίξε, δέρνε, βασανίζε μὲ ὅσα κολασήρια ϗ ἂν ἔχῃς. ἕτοιμος εἶμαι νὰ τὰ ὑποφέρω μετὰ χαρᾶς, διὰ τὴν ἀγάπην τῦ Χριστῦ μυ. τότε ἐκδύσαντες αὐτὸν, τὸν ἐκτυπῦσαν ἀνηλεῶς μὲ ῥάβδια γεμάτα ῥόζες, ὥσε ὁπῦ ἐκόπτοντο ἡ σάρκες τυ, ϗ ἐπετῦσαν εἰς τὸν ἀέρα, ϗ τὸ ἔδαφος ὅλον ἐκοκκίνησεν ἀπὸ τὸ αἷμά τυ. ὁ δὲ γενναῖος Μάρτυς τῦ Χριστῦ ὑπέφερε μὲ ἀνδρείαν τοιῦτον σκληρὸν μαρτύριον, ϗὶ ἔχων εἰς τὸν ὐρανὸν τὲς νοερές τυ ὀφθαλμὲς, ἔλεγεν. ὁ χαιρισῶτοι Δέσποτα Θεέ μυ, ὁπῦ μὲ ἠξίωσας διὰ τῦ αἵματός μυ νὰ πλυθῶ, ϗ νὰ καθαρισθῶ ἀπὸ ὅλας τὰς ἁμαρτίας μυ. ὁ δὲ κριτὴς ἐϖρόσαξε νὰ τὸν ῥίψυν εἰς τὴν φυλακήν. ϗ τὴν ἐρχομένην ἡμέραν τὸν ἔφεραν πάλιν εἰς τὸ κριτήριον τυ, ϗ ἰδὼν αὐτὸν ὁπῦ ἦτον μὲ φαιδρὸν, ϗ χαρύμενον ϖρόσωπον, ἐθαύμασε, πῶς μὲ τόσον σκληρὸν μαρτύριον ὁπῦ ἔπαθε, ζῇ, ϗ δείσκεται εἰς χαράν, ϗὶ τὸν λέγει. βλέ-

βλέπεις Γωάννη εἰς ποίαν ἀτιμίαν ἦλθες διὰ τὴν ἀπείθειάν συ; ὥσε ὁπῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ χάσῃς τὴν ζωήν συ; ὅμως ἂν μᾶς ἀκύσῃς, ἑτοίμη εἶναι ἡ ἰαχεία, ἐπειδὴ ϗ ἔχομεν ἰαχὺς ἐμπείρυς. ὁ δὲ Μάρτυς ἀπεκρίθη. ἐμβύα δὲν μοὶ μέλει ταπελῶς διὰ τὸ φθαρτὸν τέτο σῶμά μυ, ἀλλὰ ἡ φροντίς μυ ὅλη εἶναι, πῶς νὰ ὑπομείνω μὴν τὴν δύναμιν τῦ Χριστῦ μυ ὅλα τὰ βάσανα ἕως τέλυς, ὡς εἶπεν ὁ Κύριος, ὅτι ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος, ὗτος σωθήσεται. ϗ ἐὰν πῦρες ἄλλα καινούρια βάσανα, κάμετε εἰς ἐμὲ, διὰ τὶ τὰ ϖρῶτα ὁπῦ μᾶ ἔκαμες, δὲν μὲ ἐφάρησαν τίποτε. ϗ μὴν ὠτιᾶς ὁ τύραννος κατηχυμένος ἀπὸ τὴς τοιάτης σοφὲς λόγυς τῦ Μάρτυρος, ἐταράχθη ὅλος ἀπὸ τὸν θυμόν, ϗ ἐϖρόσαξε πάλιν νὰ τὸν κτυπῆν εἰς ὅλον τυ τὸ κορμὶ ἀνελεήμονα, εἰς τόσον ὁπῦ ἔπεσαν ὅλαις ἡ σάρκες τυ, ϗ ἐφαίνοντο τὰ ἐντόσιά τυ. ὁ δὲ Μάρτυς τῦ Χριστῦ ἐϖροσύχετο ϖρὸς τὸν Θεόν. ϗ οἱ στρατιῶται ἐκεῖνοι ὁπῦ τὸν ἐπαίδευον ἐκυράθησαν, ϗ ὅλοι οἱ παρεσῶτες ἐφώναξαν κατὰ τῦ ἐξυσιασῦ, ὀνειδίζοντές τον διὰ τὴν μεγάλην τυ σκληρότητα ϗὶ ἀπανθρωπίαν. ὁ δὲ τύραννος, ἀντὶ νὰ μαλακώσῃ, ἐσκληρύνθη θελιότερον, ϗ ἐϖρόσαξε ϗ ἔφεραν ἕνα ἄλογον ἄγριον, ϗ ἔδεσαν τὸν Μάρτυρα εἰς τὴν ὐράν, ϗ τὸν ἔσυραν εἰς ὅλον τὸ κάστρον, ϗὶ ὅταν ἀπέρασεν ὁ ἅγιος ἀπὸ τὰ σπήτια τῶν Ἑβραίων, ὁπῦ ἐκατοίκυν οἱ Ἑβραῖοι ϗὶ τὸν ὠνείδιζαν, ϗ τὸν ἐκτύπων, ϗὶ ἔῤῥιπταν καταπάνω τε ὅ,τι ἔφθαναν. ἕνας δὲ ἀπὸ τὲς Ἑβραίυς ἁρπάζοντας ἕνα ταβὶ ἔῤεξε, ϗ τὸ ἔκοψε τὴν κεφαλήν. ὁ δὲ στρατιώτης ἔλυσε τὸν Μάρτυρα ἀπὸ τὸ ἄλογον, ϗ τὸν ἄφησεν εἰς τὸν ἴδιον τόπον. ϗ κανένας ἀπὸ τὲς χρισιανὲς δὲν ἐτόλμα νὰ τὸν πάρῃ, διὰ νὰ τὸν θάψῃ ἀπὸ τὸν φόβον. ϗ ὅταν ἐνύκτωσεν, ἔδειξεν ὁ Θεὸς σημεῖον θαυμασὸν εἰς τὸ μαρτυρικὸν λείψανον. ϗ ἐπάνω εἰς αὐτὸ κατέβη ἀπὸ τὸν ὐρανὸν ἕνας σύλος πύρινος, ϗὶ ἐφαίνοντο ϗ λαμπάδες πολλαῖς, ϗ ἓξ ἄνδρες φωτεινοὶ ϗ λαμπροφόροι, ϗὶ ἔψαλλαν ὕμνυς εἰς τὸν Ἅγιον. ἕνας δὲ ἀπὸ τὲς Ἑβραίυς ὁπῦ ἐκατοίκα ἐκεῖ κοντὰ, θαῤῥῶντας πῶς ἐπῆγαν οἱ ἱερεῖς τῶν χρισιανῶν, διὰ νὰ τὸν πάρυν νὰ τὸν θάψυν, ἐπῆρε τὸ δοξάριόν τε, ϗ ἁπλώνοντας τὸ χέρι τε, διὰ νὰ ῥίψῃ τὴν σαΐταν νὰ τὲς κτυπήσῃ, ἐκόλλησαν τὰ χέριά τε, τὸ ἕνα εἰς τὸ δοξάρι, ϗ τὸ ἄλλο εἰς τὴν σαΐταν, ϗ ἔμειν δεμένος ἐκεῖ, ἕως ὁπῦ ἐξημέρωσε, ϗ βλέποντας πῶς ἡ παιδεία αὐτὴ τῦ ἐδόθη ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ τὴν κακίαν τε, ϗ μὴ θέλοντας ἐδιηγεῖτο τὸ θαῦμα εἰς ὅλυς τὺς ἐκεῖ συναχθέντας, ϗ ἔλα ὅσα εἶδεν ἐκείνην τὴν νύκτα εἰς τὸ

ἅγιον ἐκεῖνο, κ̀ὴ πολύαθλον σῶμα, κ̀ὴ ὅτως ἐλεύθερώθη ἀπὸ τὴν παιδείαν ἐκείνην. ταῦτα ἀκούσας ὁ ἡγεμὼν ἐφοβήθη πολλὰ, κ̀ὴ ἔδωκεν ἄδειαν εἰς τὰς χρισιανὰς, κ̀ὴ ἐπῆραν τὸ μαρτυρικὸν λείψανον, κ̀ὴ τὸ ἐνταφίασαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τως μετὰ πάσης εὐλαβείας. δὲν ἀπέρασαν πολλαῖς ἡμέραις κ̀ὰι ὁ Καπιτάνιος ὁπὰ τὸν ἐπερόδωσεν, ἠθέλησε νὰ κλέψῃ τὸ ἅγιον λείψανον, κ̀ὴ νὰ φύγῃ, ἐπειδὴ κ̀ὴ ἐμετανόησεν εἰς τὴν κακίαν τυ. κ̀ὴ μίαν νύκτα δ'εἰσκωντας ἁρμόδιον καιρὸν, ἐπῆγε μὲ τὰς ἀνθρώπως τυ, κ̀ὰι ἄνοιξε τὸν τάφον τ̃ Μάρτυρος, διὰ νὰ τὸ πάρῃ. ὁ δὲ Ἅγιος τὴν αὐτὴν ὥραν ἐφάνη εἰς τὸν ἐφημέριον τ̃ς Ἐκκλησίας ἐκείνης, κ̀ὴ τ̃ λέγει, σηκώσε τὸ ὀγλιγωρότερον, κ̀ὴ πήγαινε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅτι ἦλθαν νὰ μὲ κλέψων, κ̀ὴ παρευθὺς ἐπῆρεν ὁ ἱερεὺς κ̀ὴ ἄλλως πολλὰς, κ̀ὴ ἐβραμαν μ'ὴ ασυδῆς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, κ̀ὴ τὰς ἐδίωξαν ἐκεῖθεν. τὸ δὲ ἅγιον λείψανον τὸ ἐπῆραν ἀπὸ τὸν τάφον, κ̀ὴ τὸ ἔβαλαν μέσα εἰς τὸ ἅγιον βῆμα, πλησίον τ̃ς ἁγίας ξαπέζης, κ̀ὰι ἔμειναν ἐκεῖ ἑβδομήντα χρόνως, κάμνοντας διάφορα θαύματα, ἕως εἰς τὸν καιρὸν τ̃ Ἀλεξάνδρυ Βοεβόδα, ὅς τις ὡς ἐνάρετος κ̀ὰι φιλομάρτυς, ἐπόθησε νὰ ἀποκτήσῃ τοιοῦτον θησαυρὸν, δηλ: τὸ ἅγιον ἐκεῖνο λείψανον, κ̀ὴ συμβουλεύθη μὲ τὸν τόπε Μολδοβλαχίας Γ'ωσὴφ, κ̀ὴ ὅπως ἐστειλε τὰς προεστῶτας τ̃ ἱερέων, κ̀ὴ μεγικὰς ἄρχοντας, κ̀ὴ στρατιὰν ἀρκετὸν εἰς τὸ Ἀσπρόκαστρον, κ̀ὴ ἔφεραν τὸ λείψανον τ̃ Μάρτυρος, κ̀ὴ ὡσὰν ἐπλησίασαν κοντὰ, βγῆκεν εἰς προϋπάντησιν μὲ ὅλως τὰς ἀρχοντάς τυ, κ̀ὴ τὸν Ἀρχιερέα, κ̀ὴ ὅλον τὸν λαὸν, κ̀ὴ ἐδέχθηκαν μ̃ χαρὰν τὸ ἅγιον λείψανον, κ̀ὴ προσκυνήσαντες αὐτὸ δ'λαβῶς, τὸ ἔθεσαν εἰς τὸν ναὸν τ̃ς Μητροπόλεως, εἰς τὴν πόλιν Σιοτζάβα. τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖ ἕως τ̃ς σήμερον ἀναρίθμητα θαύματα, εἰς ὅσως προσέρχονται εἰς αὐτὸ μετὰ πίστεως, εἰς δόξαν Χρισ̃ τ̃ Θε̃ ἡμῶν. ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, κ̀ὴ προσκύνησις, εἰς τὺς αἰῶνας τ̃ αἰώνων, Ἀμήν.

1515 11

Κατὰ τὸ ἀφιε. Φεβρουάριυ ιά. 1515

ΕΜΑΡΤΤΡΗΣΕΝ ΕΝ ΤΗ ΠΟΛΕΙ ΣΟΦΙΑ Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ. (1)

Οὗτος ὁ νεοφανὴς Μάρτυς τοῦ Χρισ̃ Γεώργιος, ἦτον ἀπὸ τὴν Σερβίαν ἀπὸ μίαν χώραν λεγομένην Κράτοβαν, δ'σεβῶν γονέων υἱὸς Δημητρίυ κ̀ὰι Σάρρας. ὅταν δὲ ἔγινε τὸ παιδίον ἕξι χρόνων, ἐδόθη ὑπὸ τ̃ γονέων τυ εἰς μάθησιν τ̃ ἱερῶν γραμμάτων, τὰ ὁποῖα ὀγλίγωρα ἔμαθεν, ἔπειτα ἔμαθε κ̀ὴ ἀνείβειαν κ̀ὰι τὴν τέχνην τ̃ χρυσοχόων. κ̀ὴ δὲ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἀπέθανεν ὁ πατὴρ αὐτ̃, κ̀ὴ ἔμεινεν ὀρφανός. κ̀ὴ ἐπειδὴ ἦτον ὡραῖος πολλὰ, ἐφοβήθη νὰ σαθῇ εἰς τὴν παρθένα τυ, μήπως βιαίως τὸν πάρωσιν εἰς τὴν αὐλὴν τ̃ τότε. Βασιλέως Μπαγιαζὶτ, δ'ιὰ τοῦτο ἄφησε τὴν παρθένα τυ, κ̀ὴ ἐπῆγεν εἰς τὴν Σοφίαν, κ̀ὰι ἐκατοίκησεν εἰς τὸν οἶκον ἑν̀ὸς ἱερέως τ̃ς πόλεως ἐκείνης, Πέτρε ὀνομαζομένυ μπαχτσεβάνος πάσας τὰς ἀρετάς. βλέποντας δὲ αὐτὸν ὁ ἱερεὺς, πῶς τὸν ὑπήκουε προθύμως, τὸν ἐδίδασκε τὴν θείαν γραφὴν ὅσον ἐδύνατο. ὁ δὲ νέος ἐσπούδαζε νὰ πληρώσῃ κ̀ὴ μὲ τὸ ἔργον τὰ διδασκόμενα. ὃ κ̀ὴ γέγονε. κ̀ὴ ἐπειδὴ κ̀ὴ τὸν λόγον τὸ Σωτ̃ρος. „ οὐ δύναται πόλις κριβῆναι ἐπάνω ὄρως κειμένη, οὔτε ὁ λύχνος ὑπὸ τὸν μόδιον κρύπτεται. δ'ιὰ τοῦτο μηδὲ ὁ νίος ἦτος ἐδυνήθη νὰ κρυφθῇ εἰς τὸ ὕστερον. βλέποντες δὲ αὐτὸν οἱ Ὀθωμανοὶ, τὸν ἐφθόνησαν δ'ιὰ τὴν δ'ικαίαν πολιτείαν τυ, κ̀ὴ ἐσπούδαζον μὲ ὅλην τως τὴν δυνάμιν νὰ τὸν φέρων εἰς τὴν γνώμην τως, κ̀ὰι ὅπω διαλέγων σ̃α διδάσκαλον ἐδικόν τως, ἐντελῶς εἰς τὴν θρησκείαν των, τεχνίτως εἰς τὺς λόγως, κ̀ὴ εἰς κάθε ὑπόκρισιν ἕτοιμον, κ̀ὰι τὸν σέλλων εἰς αὐτὸν δ'ιὰ νὰ συνομιλήσῃ. ὅς τις πηγαίνοντας τεχνικῶς φέρει εἰς αὐτὸν χρυσίον ἱκανὸν, δ'ιὰ νὰ τὸ φτιάσῃ σ̃α

(1) Ὁ βίος ὅπος σωζεται ὑπὸ τινα Πέτρον ἱερέα τ̃ς αὐτ̃ς πόλεως Σοφίας, τὸν κ̀ὰι Διδάσκαλον χρηματίσαντα τ̃ αὐτ̃ Μάρτυρος, κ̀ὰι αὐτόπτην, κ̀ὰι αὐτήκοον τ̃ Μαρτυρίυ αὐτ̃. τὸ ὁποῖον μετεφράσθη εἰς τὴν ἡμετέραν κοινὴν διάλεκτον ἀπὸ τὴν Σθλαβωνικήν.

σὰ σολίδι, κὴ τὰ πάσει κὴ μισθὸν πολὺ, κὴ τὸ φέρνει κὴ φαγητὰ, διὰ νὰ τὸν σύρῃ εἰς τὴν ἀγάπην τε. κὴ ἔτζη ἄρχισε μὲ λόγες πανέργες νὰ τὸν παγιδεύῃ, λέγων. ὦ νεανίσκε, ἐὰν ἤθελες νὰ ἀρνηθῇς τὴν ἐδικήν σε θρησκείαν τὴν θλιβεράν, κὴ ἄδεκτον ἀπὸ ὅλον τὸν Κόσμον, κὴ ἤθελες νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν ἐδικήν μας ἀγαθὴν, κὴ ἐλαφρὰν θρησκείαν, ἤθελες ἀποκτήσῃς μεγάλην δόξαν, κὴ τιμὴν, κὴ ἤθελες πάρῃς τὴν θυγατέρα τῦ πρώτε Ἀγᾶ ταύτης τῆ πόλεως, κὴ νὰ γενῇς κληρονόμος πλέτε πολλῦ, κὴ ἠθέλαμεν νὰ σὲ ἔχωμεν πρῶτον κὴ παῖτα εἰς τὴν πολιτείαν μας, κὴ ὅλοι ἠθέλαμεν νὰ σὲ τιμῶμεν, κὴ νὰ σὲ προσκυνῶμεν διὰ τὴν ὡραιότητά σε. τέτοια ὡραιότης δὲν πρέπει νὰ μένῃ εἰς αὐτὴν τὴν πτωχικὴν, κὴ δυλικὴν κατάσασιν. ἀλλὰ πρέπει νὰ σὲ παρασέκῃ, κὴ νὰ σὲ ὑπηρετῶν δῦλοι πολλοὶ, κὴ σκλάβοι. ταῦτα ἀκέσας ὁ Γεώργιος τῦ εἶπε. δὲν χαιρεσῶσαι ὅπῦ φροντίζεις διὰ ἐμένα τόσα καλὰ, ὅμως νὰ μῦ εἰπῇς τὴν ἀλήθειαν εἰς ὅ,τι ἔχω νὰ σὲ ἐρωτήσω, ὅτι εἶμαι βέβαιος, πῶς ἤξεύρεις καλώτατα (ὡς ἤκεσα ἀφ' σῦ) ὅλα τὰ τῆς ἐδικῆς σας θρησκείας. σὲ ἐρωτῶ λοιπόν. αὐτὴ ἡ δόξα, κὴ τιμὴ ὅπῦ εἶπες, ἀράγε μένει κὴ αἰώνιος, ἢ τελειώνει; ἐκεῖνος δὲ τῦ εἶπε, ναὶ, τελειώνει, ὅμως ὅσοι πολιτεύονται καλῶς, κὴ φυλάττεν τὴν παράδοσιν τῦ Μωάμεθ, πηγαίνεν ἀπὸ ἐδῶ εἰς τὸν Παράδεισον. ὁ Γεώργιος τῦ εἶπε, κὴ ποία εἶναι ἡ καλὴ πολιτεία ὅπῦ πρέπει νὰ ἔχῃ τινὰς ἐδῶ; ἐκεῖνος τῦ εἶπε. πρῶτον εἶναι ἡ πίσις ἡ καλὴ, κὴ δεύτερον ἡ καθαρότης τῦ σώματος. ὁ Γεώργιος τῦ εἶπε, καλὰ εἶπες, ὅτι ἡ πίσις πρέπει νὰ ἦναι καλὴ. ποία δὲ εἶναι ἡ καθαρότης τῦ σώματος; ἐκεῖνος τῦ εἶπε. ἡ καθαρότης εἶναι, νὰ πλύνεσαι, κὴ νὰ προσκυνῇς συχνάκις. ἐρώτησε δὲ ὁ Γεώργιος, ἐὰν ὁ ἄνθρωπος ζῇ μὲ πορνείαν, κὴ κραιπάλην, κὴ μοιχείαν, κὴ πολυφαγίαν, καὶ μεταχειρίζεται κάθε σαρκικὴν ἡδονὴν, τὸν πιστὸν ἀράγε ὁ Θεὸς τὸν δέχεται εἰς τὸν Παράδεισον; αὐτὸς δὲ κὴ μὴ θέλοντας ἐμαρτύρησε τὴν ἀλήθειαν, λέγων, ὅτι ὁ Θεὸς βέβαια τὸς τοιύτες δὲν τὸς δέχεται, ἐὰν δὲν ἐπιστρέψων μὲ μεγάλην μετανοίαν. κὴ ὅσοι ἀποθαίνεν μὲ παρόμοια ἔργα, πηγαίνεν εἰς τὴν Κόλασιν. τότε τῦ λέγει ὁ Γεώργιος. ἐρθῶς ἔκρινας. τώρα ἐγὼ βλέπω, πῶς ὅλοι σας οἱ Βασιλεῖς, κὴ ἡγεμόνες, κὴ κριταὶ, κὴ οἱ ἄρχοντες ὑποδυλώνονται εἰς παρόμοια ἀκάθαρτα ἔργα, ἕως τέλος τῆς ζωῆς των, κὴ ἔτζη ἀποθαίνεν, χωρὶς μετανοίαν. λοιπὸν αὐτοὶ καθὼς εἶπες, κολάζονται. ὁ δὲ εἶπεν, ὁ Θεὸς συγχωρεῖ τὰς ἁμαρτίας κὴ μὲ τὴν ἐλεημοσυνίν, κὴ κοί-

παξε

παξε πῶς οἱ Βασιλεῖς μας, κὴ ἄρχοντες κάμνουν τόσα τζαμία, κὴ γεφύρια, κὴ βρύσες διὰ ἀνάπαυσιν τῆ ἀνθρώπων. ὁ δὲ Γεώργιος λέγει, ὁ Προφήτης Δαβὶδ χαίρει διὰ πνεύματος ἁγίε, ὅτι ἡ θυσία τῆ ἀσεβῶν, βδέλυγμα κυρίῳ. διὰ τὶ βλέπω ἀπ' αἰῶνος πολλὲς Βασιλεῖς κὴ Δυνάσας ὅπῦ ἔκαμαν πολλὰ καλὰ ἔργα, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπιστίαν τες ἀπωλέσθησαν, κὴ ἐξαλείφθησαν τὰ ὀνόματά των χωρὶς μνήμην, μάλιστα δὲ ἀπὸ τὸ ἐδικόν σας γένος ὅλοι ἐχάθησαν, καὶ δὲν δείσκεται εἰς τὴν πίσιν σας κανένας ἅγιος, ἂν δὲν Βασιλεὺς, ἂν ἐξυσιαστὴς, ἂν κριτὴς, ἂν διδάσκαλος, ἂν κάθε ἄλλος ἀπὸ τὲς ἀπλυσέρες, ἀλλὰ ὅλοι ἀπὸ μιᾶς ἐχάθησαν. εἰς δὲ τὴν ἐδικήν μας τὴν ἁγίαν, κὴ ἀμώμητον πίσιν, κὴ Βασιλεῖς, κὴ Ἀρχιερεῖς, κὴ Ἱερεῖς, κὴ ἁπλῆς λαὸς ἀπὸ τὸν καιρὸν τῦ Χεσῦ ἕως τὴν σήμερον δείσκονται ἅγιοι, κὴ τὰ σώματα αὐτῶν διαμένουν σῶα, κὴ ἀδιάφθορα, κὴ ἰαζεύσι διαφόρες ἀθενείας ἐκείνων ὁπῦ προσρέχων εἰς αὐτὲς μετ' ἀκλαβείας, κὴ πίσεως. κὴ ἂν δὲν πιστεύῃς εἰς αὐτὰ, ἔλα μαζήμε νὰ σὲ δείξω τὸν Κράλην Μιλωτῖνον, ὁπῦ εἶναι εἰς τὴν πόλιν τὴν σημερινήν, πῶς εὑρίσκεται σῶος, κὴ φαίνεται ὡσὰν νὰ κοιμᾶται, κὴ δὲν ωδιάζει ὡσὰν ἀπὸ νεκρόν. κὴ πίστεψε ὡσὰν τὸν Χεσὸν, πῶς καθὼς αὐτὸς εἶναι ἅγιος, ἔτσι κὴ ἐκεῖνος εἰς τὸν Χεσὸν, κὴ ἔκαμνε τὰς ἀποπλάνες τε, ἔτζη κὴ ἡμεῖς ὅπῦ πιστεύομεν εἰς τὸν Χεσὸν, κὴ ἐκάμνε τὰς ἀποπλάνες τε, ἔτζη κὴ ἡμεῖς ὅπῦ πιστεύομεν εἰς τὸν Χεσὸν, ὡσὰν κὴ αὐτὸν, ἅγιοι εἴμεθα. κὴ λοιπὸν πῶς ἐσὺ μὲ διδάσκεις νὰ ἀρνηθῶ τοιαύτην ἀλήθειαν, καὶ ἁγίαν πίσιν, ὅπῦ μᾶς φέρει εἰς τὸν Θεὸν, κὴ μᾶς κάμνει κληρονόμες τῆς Βασιλείας τῦ ὐρανῶν; κὴ ἐγὼ εἶμαι βέβαιος, πῶς ἐσὺ ὅλα αὐτὰ τὰ ἠξεύρεις πολλὰ καλὰ, ἀλλ' ἡ πλάνη τέτε τε Κόσμε δὲν σὲ ἀφίνει νὰ προσέλθῃς εἰς τὴν ἀλήθειαν, διὰ νὰ σωθῇς. ταῦτα ἀκέσας ἐκεῖνος ἔμεινε κατηχυμένος, κὴ μὴ ἔχων τί νὰ ἀπολογηθῇ, ἔκρυψε τὸ φαρμάκι εἰς τὴν καρδίαν τε, κὴ ἐπέστρεψεν εἰς τὲς σωφρόνας τε, καὶ τὲς δίνεται καταλεπτῶς τὰ πάντα, κὴ ἔπειτα τὲς λέγει, ἂν αὐτὸν ἔτζη ἀπείρασεν ἀφήσωμεν, ὅλα τὰ ἐδικά μας θέλει τὰ ἀφανίξει. κὴ μὲ τέτοια τὰ λόγια τὲς ἐφαρμακεύει εἰς ἔχθραν, κὴ πηγαίνει εἰς τὸν κριτὴν, κὴ τὰ δίνεται ὅλα τὰ πάντα διὰ τὸν Γεώργιον. ἔπειτα τὰ λέγει ἀκόμη κὴ τέτο, ὅτι ὅλην τὴν θρησκείαν μας, κὴ τὸν νομοδότην μας ἐπερείπαιξεν, ἔτι δὲ κὴ τὸν Βασιλέα μας, καὶ τὲς ἐξυσιαστὰς, καὶ τὲς κριτὰς μας ὅλες εἰς τὴν Κόλασιν παρέδωκε, κὴ ἐὰν τὸν ἀφήσῃς εἰς τὴν Χεσιανωσύνην, νὰ ἠξεύρῃς, πῶς ἡ πίσις αὐτὲ ἔχει τὰ μεγαλωσύνη, κὴ ἡ ἐδικήμας ἔχει νὰ ᾖ παίγνιον. κὴ μὲ τοιαῦτα λόγια ἐθύμωσαν

μωσαν

μωσαν τὸν κριτὴ. ὅθεν αὐτὸς σέλλει τὸν ἴδιον ἐκεῖνον ὅπῦ ὡμίλησε μὲ τὸν Γεώργιον, καὶ τῦ λέγει, νὰ ὑπάγῃ, νὰ τῦ τὸν φέρῃ, μὲ ὅπον ὅμως ὅπῦ νὰ μὴ καταλάβῃ τίποτε. ἐκεῖνος δὲ πηγαίνωντας, καὶ χαιρετήσαντας τὸν Γεώργιον, εἶπεν. ἤξδρε ὦ Γεώργιε, ὅτι ὁ κριτής μας σὲ χρειάζεται πολλά, ὅτι τῦ εἶπα, πῶς εἶσαι πολλὰ ὄμορφόδιος εἰς τὴν τέχνην, καὶ σὲ θέλει δι' νὰ τῦ φτιάσῃς πολλὰ σολίδια τῦ ὁμοντίτε, καὶ διὰ τῦτο ἔχεις νὰ δοκιμήσῃς μεγάλην φιλίαν μὲ αὐτὸν, καὶ νὰ λάβῃς καὶ ὅσον μισθὸν θέλεις, καὶ λοιπὸν ἐλθὲ νὰ πηγαίνωμεν εἰς αὐτόν. ὁ δὲ Γεώργιος θαρρῶν, ὅτι τῦ λέγει τὴν ἀλήθειαν. ,, ἄκακος γὰρ παντὶ λόγῳ πιστδύει. ἐπῆγαν καὶ οἱ δύω ἐμπρὸς εἰς τὸν κριτήν. ὁ δὲ κριτὴς ἰδὼν αὐτὸν ἐξεπλάγη εἰς τὴν ὡραιότητά τε, καὶ τὸν ἔκραξε πλησίον τε, καὶ τῦ λέγει μὲ ἥσυχον, καὶ παρηγορητικὴν φωνὴν, ὦ νεανίσκε, ἔμαθα πῶς εἶσαι πολλὰ παροκονμμένος εἰς τὴν τέχνην σε, ἠμπορεῖς νὰ μοῦ φτιάσῃς τὰ σολίδια ὅπῦ χρειάζομαι, καθὼς ἐγὼ ἀγαπῶ; ὁ δὲ εἶπε. δός με νὰ τὰ φτιάσω, καὶ θαρρῶ νὰ σᾶ ἀρέσουν. ὁ δὲ κριτὴς εἶπε. ναὶ, ἐκαπάλαβα πῶς εἶσαι τεχνίτης εἰς αὐτά, ὅμως ἀκόμη σᾶ λόγον ἔχω νὰ σᾶ εἰπῶ, καὶ αὖ μὲ ἀκούσῃς, ἔχει νὰ σᾶ γένῃ πολὺ καλόν, εἰδὲ καὶ παρακούσῃς, ἔχεις νὰ ἀπωλεσθῇς κακῶς. ὁ δὲ εἶπε, καὶ τί θέλεις; ὁ κριτὴς ἀπεκρίθη, ἀρνήσε τὸν Χριστὸν, καὶ πίστδυσαι εἰς τὴν ἐθνικήν μας ὀρθὴν πίστιν, καὶ ἐδῶ ἔχεις νὰ δοκολάυσῃς ὅλα τὰ ἀγαθὰ, καὶ ἐκεῖ θέλεις κληρονομήσει τὸν Παράδεισον, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῦ ἔλεγε. ταῦτα ἀκούσας ὁ Γεώργιος εἶπε μὲ τὸν ἑαυτόν τε, βλέπω, ὅτι εἶμαι φερμένος ἐδῶ, διὰ νὰ ἀγωνισθῶ διὰ τὴν πίστιν με, καὶ ὄχι διὰ τὴν τέχνην με. ἀλλὰ σὺ Κύριέ με Ἰησῦ Χριστὲ, δός μοι λόγον γνώσεως πρὸς ὑπάκουσιν, καὶ δίδαξόν με τὸ θέλημά σε. καὶ παρδιθὺς τῦ ἐδόθη λόγος σοφίας, καθὼς ὑπόκειται ὁ τῶν Μαρτύρων ἀγωνοθέτης Κύριος, εἰς τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, καὶ λέγει πρὸς τὴν κριτήν· αἱ ψυχαὶ αὐτῶν πρῶτον τῦ ἀρχηγέσας Μωάμεθ, καὶ ὅλων τῶν ἄλλων τῦ γενέσας μετὰ τὸν θάνατόν τες τῦ ἀπέρχονται; ὁ δὲ εἶπεν, εἰς τὸν Παράδεισον· καὶ ὁ Γεώργιος. ποῖον σημεῖον, ἢ θαῦμα φέρνεις εἰς μαρτυρίαν τέτε; ἢ ἔτζι πιστδεις εἰς εὔκαιρα λόγια; ὁ δὲ κριτὴς εἶπε, καὶ τί ἄλλο σημεῖον θέλεις; δὲν εἴμεθεν ἡμεῖς Βασιλεῖς, καὶ δὲν νικῶμεν δυνατὰ Βασίλεια; καὶ δὲν λαμβάνομεν τὰ κάστρη των; καὶ ὅλοι τῦ κόσμε οἱ Βασιλεῖς, καὶ ἄρχοντες δὲν μᾶς προσκυνῶν, καὶ μᾶς δίδεν δοσίματα; ὅθεν αὖ δὲν μᾶς ἠγάπα ὁ Θεὸς, δὲν ἤθελεν ὑψώσῃ τόσον τὸ Βασίλειόν μας. πρὸς ταῦτα ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, ὡμίλησεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ὅσοι ἐσάθησαν

θησαν Βασιλεῖς δυνατοὶ, ἐκυρίδευσαν τὴν οἰκουμένην, καὶ ἔκτησαν δόξαν, καὶ πλῆτον πολύν. ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ μὴν ἤπιστδυαν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν, διὰ τῦτο ὅλοι ἀπωλέσθησαν, καὶ χωρὶς μνημόσυνον ἔμειναν, καὶ ἡ δόξα ἡ ὄμπγειος, καὶ Βασιλεία δὲν τὲς ὠφέλησε τίποτε. μόνοι δὲ οἱ Χριστιανοὶ ὅπῦ πιστδίυν εἰς τὸν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, αὐτοὶ ὅλοι καὶ Βασιλεῖς, καὶ ἄρχοντες ἐδικαιώθησαν, καὶ ἅγιοι ἐγένοντο. ταῦτα καὶ σὺ καλῶς ἐξδρεις, ἀλλὰ δὲν σὲ ἀφίνει ἡ Βασιλικὴ ἐξυσία νὰ ὁμολογήσῃς τὴν ἀλήθειαν. ὁ κριτὴς εἶπεν, ὁ ἀρχηγὸς ἡμῶν Μωάμεθ, ὡμίλησε μὲ τὸν Θεὸν, καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἔλαβε τὸν νόμον, καὶ μᾶς τὸν ἐπαράδωκεν. ὁ δὲ Γεώργιος εἶπε. μὴ γένοιτο νὰ ὡμίλησε μὲ τὸν Θεὸν ὁ Μωάμεθ, διότι, ὅταν ὁ Θεὸς ἐκατέβη εἰς τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ, καὶ ὑποκάτω τῦ ὄρυς ἔσεκε τὸ πλῆθος τῶν Ἑβραίων, ἔτρεμον ὅλοι ἀπὸ τὸν φόβον, βλέποντες αὐτὸν νὰ καταβαίνῃ διὰ νεφελῶν καὶ ἀστραπῶν, τότε λέγω μόνος ὁ Μωϋσῆς ὡμίλησε μὲ τὸν Θεόν. καὶ πάλιν ὅταν ἐκατέβη ὁ υἱὸς τῦ Θεῦ, καὶ ἔγινεν ἄνθρωπος, οἱ Βασιλεῖς τῶν Περσῶν διὰ Ἀστέρος ἐπῆγαν καὶ τὸν ἐπροσκυνήσαν, ὅς τις εἰς ὅλην τὴν ζωὴν ἔκαμε διάφορα θαύματα ἔμπροσθεν παντὸς, καὶ πάλιν ὅταν ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐπαίω εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν, πλῆθος ἀνθρώπων τὸν εἶδον ὅπῦ ἀνέβαινε διὰ νεφέλης. τότε καταβαίνοντες δύω ἄγγελοι, εἶπον εἰς τὺς ὁρῶντας, ὅτι αὐτὸς ὅπῦ βλέπετε πόρα, τοιουτοτρόπως ἔχει νὰ κατέβῃ πάλιν, διὰ νὰ κρίνῃ τὸν Κόσμον, καὶ νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν κάθε ἕνα κατὰ τὰ ἔργα τε, καὶ ὅσοι εἶναι ἐκεῖνοι ὅπῦ δὲν πιστδίυν εἰς αὐτὰ, ὅλοι χάνονται. διὰ δὲ τὸν ἐδικόν σας Μωάμεθ, τίς εἶδεν, ἢ τίς ἤκουσέ ποτε, πῶς ὡμίλησε μὲ τὸν Θεὸν εἰς κανένα τόπον; ἢ τὶ σημεῖον ἔκαμεν εἰς τὴν ζωήν τε; ἐγὼ ἠξεύρω καλώτατα, ὅτι δὲν ἔκαμε κανένα σημεῖον, ἀλλ' αὐτὸς μόνος τε συνέγραψεν εὐκόλην θρησκείαν, ὅπῦ ἀρέσκει εἰς τὸ γήϊνον φρόνημα τῆς σαρκὸς, καὶ ταύτην παρέδωκεν εἰς ἀνθρώπυς ἁμαρτωλυς, ὅπῦ δὲν ἔχον καμμίαν εἴδησιν εἰς τὰ δόγματα τῆς ἀληθινῆς πίστεως, καὶ διὰ τῦτο τὸν ἐδέχθησαν, καὶ ἐρρίζωθη ἡ θρησκεία τε εἰς τὰς καρδίας των. ὅθεν καθὼς ἐκεῖνος ἅγιος δὲν εἶναι, διὰ τὶ κανένα θαῦμα δὲν ἔκαμε· ἔτζι παρομοίως ὅλοι, ὅσοι ἀκολυθῦν αὐτὸν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γένων ἅγιοι. ταῦτα ἀκούσαντες τὸ πλῆθος τῶν Ἀγαρηνῶν ἐφώναξαν ὅλοι εἰς τὸν κριτήν. ἄρον αὐτὸν ἐκ μέσε, ἰδὲ εἰς τέλος ἐμᾶς ἐξέπαιξεν ἡμᾶς. ὁ δὲ κριτὴς ἐπρόσταξε νὰ τὸν βάλωσιν εἰς τὴν φυλακήν, καὶ δήσαντες ὀπίσω τὰς χεῖρας τε, καὶ ἄλλοι μὲν κρούοντες αὐτὸν, ἄλλοι δὲ λακτίζοντες, καὶ

ἕτεροι πτύοντες, τὸν ἔβαλον εἰς τὴν φυλακήν. προφθάνει δὲ αὐτὸν εἰς τὸν δρόμον Πέτρος ὁ ἱερεύς, (διὰ τὸν ὁποῖον προείπομεν εἰς τὴν ἀρχὴν) καὶ λέγει εἰς ἐκείνους ὅπως τὸν ἐπάγωσιν· δόσετε εἰς ἐμένα αὐτὸν, κὴ ἐγὼ γίνομαι ἐγγυητὴς διὰ λόγυ τυ, κὴ ὅταν τὸν χρειασθῆτε, πάλιν σᾶς τὸν δίδω. αὐτοὶ δὲ τῦ εἶπαν, ὅτι αὐτὸς πλέον δὲν εὐγαίνει ἀπὸ τὰς χεῖράς μας, ἀλλ' ἐὰν τὸν ἀγαπᾷς, κὴ θέλῃς τὴν ζωήν τυ, συμβούλευτέ τον νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πίστιν μας. διὰ τί ἐὰν δὲν ἔλθῃ, ἔχει νὰ χάσῃ βεβαιότατα τὴν ζωήν τυ. ὁ δὲ ἱερεὺς τὰς ἀπεκρίθη, ἐπειδὴ κὴ ὅπως ἀπεφασίσατε, προσάξετε κἄν νὰ μὲ ἀφίσῃ νὰ ἐμβαίνω εἰς αὐτὸν, κὴ ἐγὼ θέλω τὸν συμβουλεύσω νὰ κάμῃ τὸ καλλίτερόν τυ. αὐτοὶ δὲ εἶπον. ὅτι κἀνένας ἀπὸ τῦτο δὲν σὲ ἐμποδίζει. κὴ ἔτζι πηγαίνει ὁ εὐλογημένος ἱερεὺς εἰς τὸν δεσμοφύλακα, κὴ τὸν παρακαλεῖ νὰ εὐγάλῃ τὸν Γεώργιον ἀπὸ τὴν φυλακήν, διὰ νὰ ὁμιλήσῃ καταμόνας εἰς τὴν κατοικίαν τῦ δεσμοφύλακος. κὴ ἐπειδὴ ὁ φύλαξ ἠγάπα κατὰ πολλὰ τὸν ἱερέα, ἔκαμε εὐθὺς κατὰ τὸ θέλημά τυ, κὴ τὸν ἔφερεν εἰς τὴν κατοικίαν τυ. ὁ δὲ ἱερεὺς ἄρχισε νὰ ἀπατᾷζεται τὸν ἅγιον λέγων, χαίρεις τιμία κεφαλὴ Γεώργιε, σὺ σήμερον ἐδόξασες τὸν Χριστὸν, καθὼς ποτὲ ὁ Πρωτομάρτυς Στέφανος, κὴ ὁ νέος Στέφανος εἰς τὸν καιρὸν τῦ εἰκονομάχων, κὴ ἄλλοι πολλοὶ ἅγιοι, διὰ τί παρόμοιον ἔργον κὴ ἐσὺ ἐποίησας. ἀλλ' ἀνδρείζυ, καὶ σπείζυ. κὴ μετὰ τὴν ὁμολογίαν αὐτὴν πρέπει καὶ νὰ ἀθλήσῃς, καθὼς κὴ οἱ ἄλλοι Μάρτυρες πρῶτον ὡμολόγησαν, ἔπειτα ἐμαρτύρησαν. ὅθεν καὶ εἰς ὅλην τὴν οἰκυμένην δοξάζονται. κὴ ἐὰν αὐτοὶ ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους τοιαύτην, κὴ τοσαύτην δόξαν λαμβάνυν, ὅπως διὰ λόγυ μας δὲν ἠγωνίσθησαν, ἄρα γε πόσας δόξας, πόσας τιμὰς θέλυν λάβῃ εἰς τὴν δευτέραν παρυσίαν ἀπὸ τὸν Χριστὸν, διὰ τὴν ἀγάπην τῦ ὁποίυ ἠγωνίσθησαν, κὴ ἔχυσαν τὰ αἵματά των; δι' ὅτι αὐτὸς ὁ ἀψευδὴς ὑπόσχεται, ὅτι ὅποιος τὸν ὁμολογήσει ἔμπροσθεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, θέλει τὸν ὁμολογήσει κὴ αὐτὸς ἔμπροσθεν τῦ οὐρανίυ Παρόντος. καὶ ἀνίσως τινὰς ἀγωνισθῇ μέχρις αἵματος διὰ τὸν ἐπίγειον Βασιλέα, λαμβάνει ἀπὸ αὐτὸν τιμὰς, κὴ δωρήματα. ἄρα γε τί λογῆς τιμὰς, τί λογῆς δῶρα θέλυν λάβῃ ἐκεῖνοι ὅπου ἀγωνίζονται διὰ τὸν ἐπουράνιον Βασιλέα; βέβαια τοιαύτην δόξαν, καὶ τοσαῦτα ἀγαθὰ θέλυν λάβῃ, κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον, τὰ ὁποῖα οὔτε ὀφθαλμὸς εἶδεν, οὔτε αὐτὶ ἤκυσεν, οὔτε νοῦς ἀνθρώπυ ἠμπορεῖ νὰ ἐνοήσῃ ποτέ. ὁ δὲ Μάρτυς εἶπε, πιστεύω, ὅτι ταῦτα πάντα εἶναι ἔτζι, καθὼς τὰ λέγεις, ὅμως πολλὰ φοβοῦμαι τὴν φωτίαν,

τίαν, κὴ δὲν ἐλπίζω, ὅτι ἠμπορῶ νὰ τὴν ὑποφέρω. ὁ δὲ ἱερεὺς τῦ λέγει, μὴ τὶ φοβῆσαι τὴν φωτίαν, ὁπῦ εἰς μισὴν ὥραν ἔχει νὰ σὲ πονέσῃ, μὴ ἔπειτα νὰ σὲ καταπάξῃ εἰς τὰς χορὰς τῶν ἁγίων; εἰδὲ κὴ δὲν ὑπομείνῃς εἰς τὴν μισὴν ὥραν, ἔχεις νὰ καίεσαι αἰωνίως εἰς τὴν γέενναν· δὲν πιστεύεις τὸν διδάσκαλόν μας Παῦλον ὁπῦ λέγει ἔτζι· δὲν θέλει μὲ χωρίσει ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῦ Χριστῦ, ὔτε μάχαιρα, ὔτε πῦρ, ὔτε πεῖνα, ὔτε ζωὴ, ὔτε θάνατος, ὔτε κάνενα ἄλλο πρᾶγμα. κὴ ἄξια τὰ παθήματα τῦ νυῦ καιρῦ πρὸς τὴν μέλλυσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς. κὴ διὰ τί λοιπὸν δὲν χαίρεσαι; ὅτι ἔχεις νὰ ἀλλάξῃς τὰ φθαρτὰ μὲ τὰ ἄφθαρτα; κὴ τὰ ἐπίγεια μὲ τὰ οὐράνια; τὰ προσωρινὰ ἐπὶ τῆς ζωῆς μὲ τὰ αἰώνια, κὴ ἀτελεύτητα; ὅθεν τέκνον μυ ἑτοιμάσε ἀντίον εἰς τὸ στράτευμα τῦ διαβόλυ, κὴ πίστευε εἰς τὸν Θεὸν, ὅτι αὐτὸς θέλει σὲ στηρίξει, ἐπειδὴ κὴ ἐσὺ μόνος δὲν ἐπῆγες εἰς τὸν τὸν ἀγῶνα, ἀλλ' ὁ Θεὸς σὲ ἐπροσκάλεσε, διὰ νὰ τὸν δοξάσῃς εἰς ταύτας τὰς ἐχάτας ἡμέρας, κὴ αὐτὸς θέλει εἶναι μὴ σὺ εἰς τὸ μαρτύριον, καθὼς ἦτον κὴ μὲ τὸν μεγαλομάρτυρά τυ Γεώργιον. μόνον μὴν ἀπιστήσῃς, ἀλλ' ὑπόμεινον ὀλίγον. ὁ δὲ Γεώργιος λέγει, ἀληθῶς εἶπες τὰ πάντα. ἀλλ' ἕνα μικρὸν ζήτημα θέλω ἀπὸ σέ. σὲ παρακαλῶ νὰ παχίσῃς ὅσον ἠμπορέσῃς νὰ μὲ ὀξαγοράσῃς, διὰ νὰ ζήσω ἀκόμη κὴ νὰ κάμω κάνενα καλὸν ἔμπροσθέν τυ, ἐπειδὴ κὴ ἕως τὸ νῦν, εἶμαι ἔρημος ἀπὸ κάθε ἀρετήν. εἰδὲ κὴ δὲν δωωθῇς, ἂς γένῃ τὸ θέλημα τῦ Θεῦ. κὴ ἐγὼ μὴν ἀσχολάζω νὰ τελειώσω ὅσα μὲ εἶπες, ἀλλὰ κὴ σὺ παρακάλεσον θερμῶς τὸν Θεὸν, νὰ μὴ μὲ ὑστερήσῃ ἀπὸ τὴν βοήθειάν τυ, μόνος τε γὰρ εἶπεν, ὅτι χωρὶς ἐμῦ οὐδύναθε ποιεῖν οὐδέν. ὁ δὲ ἱερεὺς λέγει αὐτῷ, ἐπ' ἀληθείας ἐξ ὅλης μυ ψυχῆς θέλω παχίσω διὰ τὴν σωτηρίαν συ, κὴ νὰ μὴ λυπηθῶ τίποτε ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά μυ, μόνον αὐ δωωθῶ. τοιαῦτα κὴ ἄλλα πολλὰ ἐνυθέτησεν αὐτὸν ἀπὸ τὴν θείαν γραφὴν ὁ ζηλωτὴς ἐκεῖνος, κὴ ὄντως ἱερεὺς τῦ Θεῦ τῦ ὑψίστυ. ὁ δὲ Μάρτυς ἐδέχετο αὐτὰ μετὰ χαρᾶς ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῦ. κὴ τὸ σολομόντειον ἐκεῖνο ῥητόν. „ γνώριζε δικαίῳ, κὴ προθήσει τὴν δέχεσθαι. „ κὴ τέλος πάντων ἀπασπάζωμος αὐτὸν εἶπεν. εἰρήνησοι Γεώργιε τέκνον μυ, ὁ Κύριος ἔσαι μὲ σὺ ἐνισχύωντε, κὴ περιφυλάττωντε, „ ἀπὸ παντὸς ἐναντίυ συναντήματος, κὴ ὅπως ἀπεχώρησεν. ὁ δὲ προσκυνήσας αὐτὸν ὑπέστρεψεν εἰς τὴν φυλακήν. τῇ δὲ ἐπαύριον συνάγονται πλῆθος πολὺ ἀπὸ τὰς γραμματισμένας Τέρμας, κὴ φέρυν τὸν Μάρτυρα ἐκ τῆς φυλακῆς, καὶ τόσας κολακείας, κὴ παξίματα τῦ

ἔκαμαν, κ̀ τόσυς φοβερισμὺς, ὁπ̃ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὰ ἐξηγράψω. ὅμως μὲ ὅλα παῦτα δὲν ἐδυνήθησαν νὰ φέρυν τὸν Α"γιον εἰς τὸν σκοπόν τυς κατ' ἀδύα τρόπον, ὅθεν πάλιν τὸν ἐφυλάκωσαν βαιοτέρ τὰ ἀλύσυς βαρέας εἰς τὰς πόδας, κ̀ εἰς τὰς χεῖρας. ὁ δὲ δ'χαριςῶν τὸν Θεὸν τὰ ὑπέμεινεν ὅλα μ̀ χαρᾶς. ἀπελθὼν δὲ ὁ Γέρδις εἰς τὸν κειτὶν, τὸν ἐπαρακάλει θερμῶς, κ̀ τ̃ ὑπέσχετο νὰ τ̃ δώσῃ δῶρα πολλὰ, διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ ἐκ τ̀ δεσμῶν τὸν Α"γιον. ὁ δὲ κειτὴς τ̃ ὑποσχέθη, ὅτι θέλει παχίσει νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ. κ̀ μ̀ ὀκτὼ ἡμέρας φέρυν τὸν Μάρτυρα πάλιν εἰς τὸ κειτήριον δέσμιον, κ̀ συνάγονται ὅλοι οἱ ὑπηρέται τ̃ Μωάμεθ, ὁ δὲ κριτὴς ἀρχισε πάλιν νὰ τὸν κολακεύῃ λέγων. ὦ νεανίσκε, δ'ὰ τί παραδίδεις τὸν ἑαυτόν σ εἰς τοιαύτην ἀτιμίαν, κ̀ ἐμπαιγμόν; βλέπεις πῶς ὅλοι σὲ περιπαίζυν, κ̀ ὅλοι οἱ φίλοι σ λυπῦνται διὰ λόγ σ; ἀλλ' ἄκυσόν μ, κ̀ κάμε τὸ θέλημά μας. εἶχε δὲ ὁ κριτὴς σ̃α μ̀όν, κ̀ προσκαλέσας αὐτὸν εἶπεν, ἰδὲ Γεώργιε ἀπὸ πόρα κ̀ ἐμπρὸς ἔπος ὁ μ̀ός μ θέλει γενῇ ἀδελφός σ, κ̀ ἐγὼ θέλω σᾶς ἔχω κ̀ τὰς δύω παιδία μ, κ̀ ἐσὺ ἔχεις νὰ διαμενῇς πάντοτε εἰς τὸν οἶκόν μ. κ̀ ὡς βλέπεις ἐγὼ ἐγήρασα, κ̀ μ̀ τὸν θανάτόν μ δεύτερος κληρονόμος θέλεις γενῇς, εἰς ὅλον μ τὸν πλοῦτον, κ̀ τὰ ὑπάρχοντα. κ̀ παῦτα ὁπ̃ εἶπα, ἐγγράφως σ̃ τὰ δίδω ἔμπροσθεν πάντων, κ̀ πίσδυόν μοι, ὅτι σ̀ λέγω τ̀ ἀλήθειαν, κ̀ ὅσα σ̃ εἶπα μὲ λόγον τώρα, τὰ καίω μὲ τὸ ἔργον, κ̀ νὰ, βλέπεις τάτυς ὁπ̃ εἶναι ἐδῶ συναγμένοι; ὅλοι ἔχυν νὰ σὲ προσκυνήσυν, κ̀ νὰ χάσυν ὡς δ̃λοί σ. παῦτα τὰ λόγια ὡσὰν ἤκυσεν ἐκεῖνο τὸ συναγμένον πλῆθος τ̀ Τύρκων μὲ μεγάλας φωνὰς ἐπαίνεσαν τὸν κριτὴν τυς. (ἐσεκόμεν δὲ κ̀ ἐγὼ λέγει ὁ ἱερδὶς ὁ συγγραφδὺς τ̃ βίυ τάτυ) κοντὰ εἰς τὸν Μάρτυρα, κ̀ συχνὰ τὸν ἐκοίταζα, δεόμενος νοερῶς τ̃ Θεῦ, δ'ὰ νὰ μὴ τὸν ἀφήσῃ νὰ γενῇ παίγνιον τ̃ ἐχθρ̃.) ὁ δὲ Μάρτυς ἀπεκρίθη εἰς τὸν κριτήν. ἐπειδὴ κ̀ φροντίζεις τὰ καλὰ διὰ λόγ μ, κ̀ τοιυτοτρόπως μὲ ἀγαπᾷς, ἄφες μ νὰ ἦμαι χρισιανὸς, κ̀ μὲ τὺς χρισιανὺς νὰ πολιτδ'ωμαι· εἰδὲ κ̀ δὲν θέλῃς νὰ μὲ ἀφήσῃς, ἂς ἦναι γνωσάτ σ, ὅτι ἀπὸ τὴν πίσιν, κ̀ ἀγάπην τ̃ Χρισ̃ μ, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὲ χωρίσῃ κάνεν᾽α φρᾶγμα, ὄτε πλοῦτος ἐπίγειος, ὄτε δόξα πρόσκαιρος, ὄτε φωτία, ὄτε ξίφος, ὄτε κάμμία ἄλλη βάσανος, ὄτε ὅσα κακὰ κ̀ ἂν μ̃ κάμῃς, διὰ τί ἐλπίζω βεβαίως εἰς τὸν Χρισόν μ, ὅτι ἀντὶ διὰ αὐτὰ, θέλω λάβω ἀγαθὰ ἑκατονταπλάσια εἰς τὴν Βασιλείαν τ τὴν ὑράνιον. κ̀ λοιπὸν δ'ὰ τί ἀργοπορεῖς;

ρεῖς; ἀπὸ παῦτα τὰ ζῖα σ̃α κάμε ὦ Δικασά, ἢ ἀπόλυτέ με ἐλδ'έρον, καθὼς εἶμαι Χρισιανὸς, ἢ ἀπόσειλόν με πρὸς τὸν Χρισόν μ μίαν ὥραν πρωτύτερον, ἢ γενῆτε κ̀ ἐσεῖς Χρισιανοὶ, διὰ νὰ γλυτώσετε ἀπὸ τὴν αἰώνιον Κόλασιν. ὁ δὲ κριτὴς εἶπε. μήπως ἐγὼ σὲ βιάζω νὰ ἀρνηθῇς τὸν Χριςὸν; κ̀ νὰ μὴν τὸν ἀγαπᾷς, κ̀ νὰ τὸν τιμᾷς; μὴ γένοιτο. δ'ὰ τί κ̀ ἐγὼ πολλὰ τὸν ἀγαπῶ, κ̀ ὁμολογῶ, ὅτι ἐσυλλήφθη ἐκ πνδ́ματος Θεῦ, κ̀ ἐκ τ̃ παρθένυ Μαρίας χωρὶς ἀνδρα, κ̀ ὅτι εἶναι προφήτης ἀληθινὸς, κ̀ αὐτὸν ζωντανὸς εἰς τὺς ὐρανὺς, κ̀ πάλιν ἔχει νὰ κατέβῃ νὰ κρίνῃ τὸν Κόσμον εἰς τὴν ἐσχάτην ἡμέραν. κ̀ ὅς τις δὲν πισδ'εύει αὐτὰ ὁπ̃ εἶπα. ἔσω ἀνάθεμα. κ̀ τί κακὸν κάμνομεν ἡμεῖς ὁπ̃ τιμῶμεν τὸν Μωάμεθ; κ̀ τὸν νόμον αὐτ̃ φυλάττομεν; κ̀ πισδ'ομεν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐνεχείρισεν εἰς αὐτὸν τὰ κλειδία τ̃ Παραδείσυ; ὁ δὲ Μάρτυς εἶπεν, δ'χαριςῶ τὸν Θεόν μ, ὅτι ἐσὺ καλῶς ὁμολογεῖς περὶ τ̃ Χρισ̃, πῶς ἐσυλλήφθη ἐκ Πνδ́ματος Α'γίυ, κ̀ ἐγεννήθη ἐκ τ̃ παρθένυ Μαρίας, κ̀ ὅτι αὐτὸς εἶναι κριτὴς ζώντων κ̀ νεκρῶν, κ̀ θέλει δώσει ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα τ, ἔτζι πισδ'εύει ὅλα τὰ ἔθνη ἀπὸ Α'νατολὴν ἕως Δύσιν. κ̀ ὄχι μόνον τ̃το, ἀλλὰ κ̀ πρὶν τ̃ γεννήσεώς τ, ὅλοι οἱ προφῆται διὰ αὐτὸν ἐπροφήτδυσαν, δηλαδὴ πῶς ὁ μ̀ός κ̀ λόγος τ̃ Θεῦ θέλει νὰ γεννηθῇ ἄνθρωπος, κ̀ μὲ τὺς ἀνθρώπυς νὰ συναναστραφῇ, κ̀ νὰ βασάνῃ τὰς ἀθυνείας ἡμῶν, κ̀ νὰ φθονηθῇ ἀπὸ τὺς ἀπίστυς Ε'βραίυς, κ̀ νὰ σαυρωθῇ, κ̀ νὰ ταφῇ, κ̀ νὰ ἀναστηθῇ, κ̀ νὰ ἀναληφθῇ εἰς τὺς ὐρανὺς, κ̀ νὰ καθίσῃ ἐκ δεξιῶν τ̃ Παρδ́ος, κ̀ νὰ κρίνῃ εἰς τὴν ἐσχάτην ἡμέραν ζῶντας κ̀ νεκρύς. κ̀ αὐτὸς ὁ ἴδιος Χριςὸς εἶπεν εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, ὅτι ὅλος ὁ νόμος, κ̀ οἱ προφῆται, ἕως τ̃ Γωάννυ ἐπροφήτδυσαν, κ̀ ἀπὸ τότε ἕως τέλυς τ̃ αἰῶνος, προφήτης ἄλλος δὲν γίνεται. ὅθεν ὁ Μωάμεθ, προφήτης δὲν εἶναι, διὰ τὶ εἶναι ὑσερώτερος ἀπὸ τὸν Χριςόν. ἀλλὰ αὐτὸς μόνος τ ὠνόμασε τὸν ἑαυτόν τ προφήτην, κ̀ πλειδ́χον τ̃ Παραδείσυ, κ̀ ἔπλασεν, ὅτι ὁ Παράδεισος ἔχει ἐκεῖ ζυφὰς σαρκικὰς, κ̀ πορνικὰς σμίξεις, κ̀ ἐσωύθεσε παρόμοιον βιβλίον, μὲ εὔκολῳ θρησκείαν ὁπ̃ ἀρέσκει εἰς τὰς σαρκικὰς, κ̀ εἶπεν, ὅτι ὅταν ἐκοιμᾶτο, τ̃ ἐδόθη ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο. κ̀ μόνος αὐτὸς εἶναι ὁπ̃ μαρτυρεῖ διὰ τὸν ἑαυτόν τ, ἀλλ' ὄτε οἱ προφῆται ἐπροφήτδυσαν διὰ αὐτὸν, καθὼς ἐπροφήτδυσαν διὰ τὸν Χριςόν, ὄτε αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔκαμε κάνεν᾽α θαῦμα πρὸς βεβαίωσιν τ̃ λόγον τ, καθὼς ἔκαμεν ὁ Χριςὸς πολλά· ὄτε ἄλλος κάνεν᾽ας τὸν εἶδε, πῶς ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸ βιβλίον

ἐκεῖ-

ἐκεῖνα, καθὼς εἶδαν τὸν Μωϋσεω̃ τὸ πλῆθος τ̃ῦ Ε'βρέων. κ̀ὴ τί νὰ λέγω τὰ πολλά; ἐγὼ αὐτὸν δὲν τὸν ἔχω διὰ φροφήτ̃ω, κ̀ὴ ὅσοι τὸν πισδίετε εἶδε μεσὶς αὐτ̃ῆ, ἐγὼ δὲ εἶμαι μεσὶς τ̃ῆ Χεισ̃ῆ, καὶ ἐδ̃ῶ, κ̀ὴ εἰς τ̃ὴν μίλ̃ησαν ζωήν. ταῦτα ὡς ἤκ̀ουσε τὸ πλῆθος ἐκεῖνο, ἐφώναξε μεγάλας φωνὰς, κ̀ὴ ὥρμησαν καπαπάω τε ξύζοντες τὸς ὀδόντας, διὰ νὰ τὸν κτυπήσ̃ωσιν. κ̀ὴ τελείως ἤθελον τὸν φονεύσ̃ωσιν εἰς ἐκείνη τ̃ὴν ὥραν, αὐίσως κ̀ὴ δὲν τὸς ἐμπόδιζεν ὁ κριτὴς μὲ τὸς δέλ̃ες τε, λέγων φρὸς αὐτούς. διὰ τί ὁρμᾶτε οὕτω καπαπάω τε; δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁπ̃ὸ ἔχω ἀπὸ τὸν Βασιλέα τ̃ὴν ἐξεσίαν, κ̀ὴ ὅποιον καπαδικάσω, εἶναι καπαδεδικασμένος, κ̀ὴ ὅποιον ἐλεδερώσω εἶναι ἐλεύδερος; ἐκεῖνοι δὲ ἐφώναξαν, καθὼς σ̃ὲ ἐδόθη ἡ κρίσις, ἔτζη κρίνε κ̀ὴ δικαίως, κ̀ὴ τὸν νόμον μας, ἐπειδὴ κ̀ὴ ἡμεῖς ὅλον τὸν νόμον μας τὸν ἠξεύρομεν, κ̀ὴ κ̀ὴ δὲν ἔχωμεν ἐξεσίαν ἀπὸ τὸν Βασιλέα. ὁ δὲ κριτὴς εἶπεν, ἐπειδὴ κ̀ὴ ἠξεύρετε τὸν νόμον, τί φρέπει νὰ τὸν κάμωμεν; αὐτοὶ δὲ εἶπον, φρέπει νὰ καυθῇ μὲ φωτίαν, κ̀ὴ ἡ σάκη του νὰ λιχνιδῇ εἰς τὸν ἀέρα. ὁ δὲ κριτὴς εἶπεν, ἐπειδὴ ἐπαινεῖ τ̃ὴν πίσιν τε, κ̀ὴ δὲν δέχεται τ̃ὴν ἐδικήν μας, δι̃ὰ τ̃ῦτο νὰ τὸν καύσωμεν; αὐτοὶ δὲ εἶπον. κ̀ὴ ἐὰν τινὰς βλασφημήσ̃ῃ τὸν νομοδέτην μας, ἀκόμη κ̀ὴ τὸν Βασιλέα μας, κ̀ὴ τὸς κριτάς μας, κ̀ὴ ἁπλῶς εἰπεῖν ὅλες μας, εἶναι δίκαιον ὁ τοιοῦτος πλέον νὰ μ̃ὴν ζωντανός; ὁ δὲ κριτὴς εἶπε. δὲν ἤκ̀ουσα ἐγὼ ἀπὸ τὸ σόμα τε τοιαῦτα λόγια, ὁπ̃ὸ λέγετε ἐσεῖς κατ' αὐτ̃ῆ. κ̀ὴ ἐκεῖνοι ἐφώναξαν. ὄχι μόνον τ̃ὰτα ὁπ̃ὸ εἴπαμεν, ἀλλὰ κ̀ὴ ὅλον τὸν νόμον μας, κ̀ὴ τὸ φροσκυνήμα μας, κ̀ὴ τὸ πλήσιμόν μας ἐξευδενήσε, κ̀ὴ ἐπερέπαιξεν. ὁ δὲ κριτὴς ἐρώτησε τὸν Μάρτυρα. πῶς ἔχει ταῦτα ὦ Γεώργιε, ὁπ̃ὸ αὐτοὶ μαρτυρ̃οῦν κατὰ σ̃ὲ; κ̀ὴ αὐτὸς ἀπεκρίθη. μὴ γένοιτο. πῶς ἐγὼ νὰ ἐβλασφήμησα τὸ πλάσμα τ̃ῦ Θεῦ, τὸν ἄνδρωπον, ἀλλὰ μόνον τὰ ἔργα, κ̀ὴ τὰς λόγες τ̃ῶν ἁμαρτολῶν δὲν δέχομαι. τ̃ὴν δὲ ἀλήδειαν φρέπει τ̃ῷ Χεισ̃ῷ κηρύττω, κ̀ὴ ἕτοιμος εἶμαι νὰ ἀποδνήσκω διὰ αὐτόν. ὁ δὲ κριτὴς εἶπε φρὸς αὐτὸς, βλασφημία εἶναι αὐτὸ ὁπ̃ὸ ἠκ̀ούσατε; ἐκεῖνοι δ' εἶπον. αὐτὸ δὲν εἶναι βλασφημία, ἀλλὰ φρὶν νὰ τὸν φέρωμεν εἰς ἐσέ, εἶπεν αὐτὰ τὰ βλάσφημα λόγια. κ̀ὴ ἐὰν αὐτὸν ἀπολύσῃς, κ̀ὴ ἐσὺ εἶσαι χαλασὴς τ̃ῆς πίσεώς μας, κ̀ὴ τ̃ῶν νόμων μας. κ̀ὴ ἡμεῖς θέλομεν κάμει ἀναφορὰν διὰ ἐσὲ εἰς τὸν Βασιλέα. ἰδὼν δὲ ὁ κριτὴς, ὅτι δὲν κατορδώνει τίποτε, ἀλλὰ μάλισα θέρυβος γίνεται, εἶπεν. ὑποκείσ̃ω Γεώργιε εἰς ὅσα αὐτοὶ μαρτυρ̃οῦν κ̀ὴ σ̃ὲ. ὁ δὲ Γεώργιος εἶπε φρὸς αὐτόν. ἃ εἶπον, εἶπον, κ̀ὴ δόλον δὲν εὐρίσκεις εἰς τὰ χείλη μου. ὁ δὲ κριτὴς εἶπεν, ἐγὼ καλ-

λίτε-

λίπερα πισδίω εἰς τόσον πλῆθος, φδὴ εἰς ἐσὲ τὸν σόν. κ̀ὴ ἐπειδὴ κ̀ὴ δὲ θέλεις νὰ ἀρνηδῇς τὸν Χεισὸν, εἶσαι ἄξιος δανάτου. ἔπειτα γυρίζωντας φρὸς τὸν καπαλαλ̃ῶντα λαὸν εἶπεν, ἡ ἁμαρτία αὐτ̃ῆ νὰ ἦναι εἰς τὰς ψυχάσας, κ̀ὴ ὡς θέλετε κάμετε μὲ αὐτόν. ἐκεῖνοι δὲ δ'ὺς ὥρμησαν καπαπάω τε, διὰ νὰ ξεχίσ̃ωσι τὸ φρόβατον τ̃ῦ Χεισ̃ῦ, κ̀ὴ ἄλλοι μὲν τὸν ἐρράπιζαν, ἄλλοι τὸν ἔπτυον, κ̀ὴ ἄλλοι τὸν ἐξάβιζαν ἐδ̃ῶ κ̀ὴ ἐκεῖ, κ̀ὴ ἔτζη τ̃ῆ ἔδεσαν τὰς χεῖρας ὀπισδεν, κ̀ὴ τ̃ῆ ἔβαλαν ἅλυσον εἰς τὸν λαιμὸν, κ̀ὴ τὸν ἔσυραν εἰς τὸ τζαρσὶ, κ̀ὴ ὁ κήρυξ αὐτ̃ῷ ἐφώναζε μεγάλη τ̃ῇ φων̃ῇ, ὅσοι φυλάττετε τ̃ὴν πίσιν μας, ἐλᾶτε ὅλοι, κ̀ὴ φέρετε ξύλα νὰ τὸν καύσωμεν, ὅτι ἐβλασφήμησε τὸν νόμον μας, κ̀ὴ δὲν ἠθέλησε νὰ ἀρνηδῇ τὸν Χεισόν. κ̀ὴ ἔτζη σωήχδη πλῆθος ἀναρίθμητον ἀπὸ αὐτὸς, κ̀ὴ ἄλλοι τὸν ἐφορεύοντας, κ̀ὴ ἄλλοι τ̃ῆ ἔταζαν δ̃ῶρα πολλά. ἀλλ' ὁ Μάρτυς ἔσεκε σερεὸς εἰς τ̃ὴν πίσιν τ̃ῦ Χεισ̃ῦ, κ̀ὴ τὸς ἀπεκρίνετο εἰς ὅλα, καθὼς ἐφρεπε. τότε τὸν ἐπ̃ῆγαν κοντὰ εἰς τὴν Ε'κκλησίαν τ̃ῆς ἁγίας Σοφίας, κ̀ὴ πλησιάσας εἰς αὐτὸν ὁ φορρηδεὶς ἱερεὺς, τ̃ῦ εἶπεν. ὑπόμεινον ὀλίγον σήμερον ὦ Γεώργιε, διὰ νὰ χορδ̃ῆς αἰωνίως μὲ τὸν Χεισόν. ὁ δὲ Μάρτυς τ̃ῦ λέγει. παρακάλεσον πάτερ τὸν Θεὸν διὰ λόγου μου, ἵνα μὲ σερεώσ̃ῃ. ταῦτα ἀκόντες ἐκεῖνοι ὁπ̃ὸ τὸν ἐπ̃ήγαιναν, ἐδίωξαν τὸν ἱερέα, νὰ μὴ πηγαίνῃ πλέον κοντά τε. ὁ δὲ ἱερεὺς εἶχεν ἕνα ἐξ αὐτ̃ῷ φίλον, ὅστις εἶχε μεγάλην ἀγάπην εἰς τὸν Χεισόν, κ̀ὴ διὰ τὸν φόβον δὲν τὸν ὡμολογ̃οῦσε παρρησίᾳ, ἀλλὰ ὅσα τ̃ῆ ἔλεγεν ὁ ἱερεὺς, τὰ ἐδέχετο μετὰ χαρᾶς. εἰς αὐτὸν λοιπὸν εἶπεν ὁ ἱερεὺς νὰ σέκεται κοντά τε, νὰ ἀκ̀ούῃ ὅσα λέγων οἱ ἀγαρηνοὶ εἰς τὸν Μάρτυρα, κ̀ὴ ὅσα τὰς ἀποκρίνεται. ὁ δὲ ἱερεὺς συναξὰς τὰς παρεδεσύπας ἱερεὶς, κ̀ὴ χρισιανὰς εἶπε φρὸς αὐτούς. ἀδελφοὶ, δεήδητε τ̃ῦ Θεῦ νὰ σκείξῃ τὸν ἀδελφόν μας εἰς τὸν τὸν ἀγ̃ῶνα, κ̀ὴ ὅλοι ἄρχισαν μετὰ δακρύων νὰ φ̃ωνάζ̃ωσι τὸν Θεὸν λέγοντες. „ Κύριε Γ'ησ̃ῦ Χεισὲ ὁ ποιήσας σημεῖα κ̀ὴ τέρατα μετὰ τ̃ῶν ἁγίων Μαρτύρων „ σ̃ου, σὺ κ̀ὴ ναῦ ὁ αὐτὸς εἶ, σερέωσον ἐν τὸν Μάρτυρά σου νὰ σὲ „ ὁμολογήσ̃ῃ ἕως τέλους, εἰς τὰς ἐχάτας ἡμέρας ταύτας, κ̀ὴ ποίη„ σον μετ' αὐτ̃ῆ σημεῖον εἰς ἀγαδὸν, ἵνα οἱ ἰδόντες, κ̀ὴ ἀκ̀ούοντες „ περὶ αὐτ̃ῆ, δοξάσ̃ωσι τὸ παναγιόν σου ὄνομα. ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς „ τὸς αἰῶνας, ἀμήν. οἱ δὲ ἀγαρηνοὶ συναξαντες ξύλα πολλὰ, κ̀ὴ ποιήσαντες σιβάδα μεγάλην, ἄρχισαν πάλιν νὰ τὸν κολακδύσ̃ωσι, κ̀ὴ νὰ τ̃ῆ δ̃ώσ̃ωσι δ̃ῶρα πολλά. ὁ δὲ, εἶπεν αὐτοῖς. ἐγὼ τ̃ὴν πίσιν μου, σᾶς εἶπα μίαν, κ̀ὴ δύο, κ̀ὴ πολλάκις, ὅτι ποτὲ δὲν τ̃ὴν ἀρνοῦμαι,

ἐὰν

ἐὰν κ̀ χίλια πολασήεια κάμετε εἰς ἐμέ. κ̀ ἐκεῖνοι ὡς ἤκυσαν ταῦτα, ἐφορόξαν νὰ φέρυν φωτίαν ὀγλίγωρα, κ̀ ἔτζι ἔξεξαν πολλοὶ εἰς τὰ ὀασήτια, κ̀ ἄλλος ἔφερε δχυλόν, ἄλλος κάρβυνα ἀναμμένα, κ̀ ἕνας φρὸς τὸν ἄλλον ἐσυμβεύλετο ποῖος νὰ ἀνάψῃ φροτήτερα τὴν φωτίαν, θαῤῥοῦντες οἱ ἀσυνέτοι, ὅτι μεγάλην λαβεῖαν φροσφέρυν εἰς τὸν Θεόν. κ̀ ὅπως ἄναψαν τὴν ςιβάδα, κ̀ ἐκδύοντες τὸν Μάρτυρα, τὸν ἄφησαν μόνον μὲ τὸ ὑοκάμισον, κ̀ τὸν ἔφρωξαν εἰς τὴν φωτίαν, κ̀ πάλιν τὸν ἐξάβιζαν ἔξω. κ̀ εἶπον. ὦ παλαίπωρε, δχὰ τί ἔτζι τ̃ κάκυ χαίρεις τὴν ζωήν συ; ποίπαξαι πῶς ἡμεῖς θέλομεν τὸ καλόν συ, κ̀ ὄχι καθὼς ἔλαβες καλὴν συμβελλὴν ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν παππᾶν τὸν φιλάργυρον. δεν ἠξδίρεις, ὅτι αὐτὸς θέλει τὸν θάνατόν συ, δχὰ νὰ κληρονομήσῃ ὅ,τι κ̀ αὖ ἔχῃς; κ̀ ἔτζι νὰ ἐπαινεθῇ εἰς τὰς φίλυς τυ; ἀλλὰ ἡμεῖς φοβόμεθα τὸν Θεὸν, κ̀ δεν θέλομεν νὰ ἀποθάνῃς καπᾶς εἰς τὴν φωτίαν, κ̀ὰν νὰ λυώσῃς ὡσὰν τὸ κηρὶ, ἀλλὰ ἀκυσέ μας, κ̀ ἀρνήσυ σήμερον τὸν Χεισὸν, κ̀ κάμε τὸ θέλημά μας, καὶ τὰ δῶρα ὁπᾶ σᾶ ἐτάξαμεν, ὅλα νὰ σᾶ τὰ δώσωμεν, κ̀ ἔπειτα αὖ σᾶ ἀρέσῃ νὰ ἤσαι μὲ ἡμᾶς, μεῖνε μαζή μας κατὰ τὸν νόμον μας. εἰ δὲ μὴ, ἡ γῆ τ̃ Βασιλέως μας εἶναι ἐκτεταμένη, ὁμοίως κ̀ τ̃ ἄλλων Βασιλέων, κ̀ ὅπυ θέλεις, πήγαινε, κ̀ κάμε τὸ θέλημά συ. ἀλλὰ πῶρα λυπήσυ τὴν νεότητά συ κ̀ μὴ χαίνῃς τὸν ἑαυτόν συ ἔτζι ἄγνωσα. ὁ δὲ Μάρτυς τὺς εἶπε. ἠξδίρετε πῶς ὁ Χριστὸς ἔχει νὰ κείνῃ τ̃ ἐχάτῃ ἡμέρᾳ ὅλυς τὺς ἀπὸ Α'δὰμ γεχρυνημένυς, κ̀ νὰ χωείσῃ τὺς δικαίυς ἀπὸ τὺς ἁμαρτωλὺς, κ̀ νὰ ςείλῃ τὺς ἁμαρτωλὺς εἰς τὴν αἰώνιον Κόλασιν, δχὰ νὰ πολάζωνται αἰωνίως, δχὰ θαμικρὰν ἡδονὴν ὁπᾶ ἀπόλαυσαν τ̃ Κόσμυ τύτυ, τὺς δὲ δικαίυς νὰ βάλῃ εἰς τὴν Βασιλείαν τ̃ ὐρανῶν, διὰ νὰ χαίρωνται αἰωνίως, διὰ θαμικρὰν ςενοχωρίαν ὁπᾶ ἐδοκίμασαν εἰς τὸν Κόσμον τῦτον, ὁμοίως κ̀ ὅσοι ἐμαρτύρησαν διὰ τὴν ἀγάπην συ, ὅλυς τὺς ἔβαλεν εἰς τὴν Βασιλείαν τυ. λοιπὸν διὰ τί μὲ πειράζετε ὡς ἀμαθῆ, κ̀ ἰδιώτην; ὁ Χεισός μυ εἶπεν, ὅτι πᾶς ,, ὃς ἂν ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τ̃ ἀνθρώπων, ὁμολογήσω ,, κἀγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τ̃ Παῤῥός μυ τ̃ ἐν ὐρανοῖς. κ̀ ὃς ἂν ,, ἀρνήσῃταί με ἔμπροσθεν τ̃ ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι κἀγὼ αὐτὸν ἔμ,, προσθεν τ̃ Παῤῥός μυ τ̃ ἐν ὐρανοῖς. δχὰ τῦτο κἀνεία πρᾶγμα δεν ἠμπορεῖ νὰ μὲ χωείσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τ̃ Χεισ̃ μυ, ἔτε αὐτὴ ἡ φωτία ἔχει νὰ μὲ κάυσῃ, καθὼς λέγετε ἐσεῖς, ἀλλὰ ἔχει νὰ μὲ μεταφέρῃ ἀπὸ τῦτον τὸν Κόσμον εἰς τὸν ἄλλον. Τὸ δὲ αἰώνιον πῦρ

ἔχει

ἔχει νὰ καύσῃ ὅλυς τὺς ἀπίςυς, καθὼς σᾶς εἶπα. ἐκεῖνοι πάλιν εἶπαν, νὰ ἠξδίρῃς, ὅτι ἡ φωτία τύτη δὲν ἔχει νὰ σὲ μεταφέρῃ ἀπὸ τύτην τὴν ζωὴν ὀγλίγωρα, ἀλλὰ ἔχεις νὰ πάθῃς πολλὰ, ἕως ὁπᾶ νὰ μεταφερθῇς. κ̀ ἄρχισαν νὰ τὸν σπρώχνυν εἰς τὴν φωτίαν, ὥςε ὁπᾶ ὅλον τὸ σῶμα ἔκαμε φεσκαλίδας. κ̀ πάλιν τὸν ἐξάβιξαν ἔξω, κ̀ εἶπον ἀὐτῷ. δὲν αἰσθάνεσαι Γεώργιε ἀὐτὴν τὴν φωτίαν; ὁ δὲ εἶπε· ναὶ, δὲν τὴν αἰσθάνομαι, ἐπειδὴ ὁ ποιητὴς τ̃ς φωτίας τὴν μεταλλάσσει εἰς δρόσον. ἐσᾶς δὲ τὺς παλαιπώρυς, κ̀ τύτην ἡ φωτία, κ̀ ἡ μέλλυσα δύναται νὰ καπαναύσῃ. ἀλλ' ἐγὼ χάριτι Χεισ̃, ἔτε τύτην τὴν φωτίαν φοβ̃μαι, ἔτε τὴν μέλλυσαν. οἱ δὲ παῦται ἀκέσαντες, δ'ὺς τὸν ἔφρωξαν πάλιν εἰς τὴν φωτίαν. κ̀ ἔτε πλέον ἔπεσεν ἀνάσκελα εἰς τὴν φωτίαν, ἔχοντας τὸ φρόσωπον καπὰ ἀνατολάς. ὅταν δὲ ἐκάπσαν τὰ δέσμα τ̃ χειρῶντυ, ἀνήκωσε τὴν δεξιάν τυ χεῖρα, κ̀ ἔκαμε τὸν Σταυρόντυ, κ̀ ἐβόησε μεγάλῃ τ̃ φωνῇ. Κύριε Γησ̃ Χεισὲ εἰς χεῖράς συ παραδίδω τὸ πνεῦμά μυ. τότε πέρνοντας σπὰς ἀπὸ αὐτὺς ἕνα ξύλον μεγάλον, ἐκτύπησε τὸν Μάρτυρα εἰς τὴν κεφαλὴν, κ̀ δ'ὺς παρέδωκε τὸ πνεῦμά τυ. κ̀ ἐν τ̃ ἅμα ἐφάνη σπὰ σύγνεφον, κ̀ ἦλθεν ἐπάνω ἀπὸ τὴν πυρκαϊάν, κ̀ ἔβρεξε δρόσον πολλὴν, ὥςε ὁπᾶ ἐθαύμασαν ὅλοι ἐκεῖνοι ὁπᾶ ἦσαν συναγμένοι ἐκεῖ. ταῦτα ἰδόντες οἱ χρισιανοὶ, ἐδόξαζον τὸν Θεόν. οἱ δὲ ἀγαρηνοὶ ἔμειναν κατηχυμένοι. ἀλλὰ κ̀ πολλοὶ ἀπὸ αὐτὺς ἐδάκρυσαν. τότε οἱ χρισιανοὶ λαβόντες μεγάλην τόλμην, ἐπῆγαν εἰς τὸν ἐξυσιασὴν, κ̀ τὸ εἶπαν. ἐδὲ ὁ Γεώργιος χρισιανὸς ὤν, ἀπέθανε διὰ τὸν Χεισόν. δώσετέ μας λοιπὸν τὸ σῶμά τυ νὰ τὸ θάψωμεν. οἱ δὲ ἀγαρηνοὶ ἐφώναξαν, μὴν ἐλπίζετε νὰ πάρετε κἀνένα μέρος ἀπὸ τὸ σῶμά τυ, ἀλλὰ ὅλον ἔχομεν νὰ τὸ καύσωμεν, κ̀ τὴν σάκτην τυ εἰς τὸν ἀέρα νὰ σκορπίσωμεν. τότε ἐπῆγαν οἱ χρισιανοὶ εἰς τὸν κριτὴν, κ̀ ἐζήτησαν τὸ σῶμα τ̃ Μάρτυρος. ὁ δὲ κριτὴς εἶπεν εἰς τὸν ἱερέα ἐκεῖνον, ἠξδίρω πῶς ἐσὺ ἔγινες αἰτία τ̃ θανάτυ τυ, κ̀ ἐσὺ νὰ δώσῃς ἀπολογίαν εἰς τὸν Θεόν. ὁ δὲ ἱερεὺς εἶπεν. ἐὰν τὸ ἔκαμα κἀνένα κακὸν, ἂς γένῃ ὡς εἶπας. ἐγὼ τὸν ἐσυμβέλλθα διὰ τὸ καλόν τυ. κ̀ ὁ Θεὸς ἔκαμε μὲ αὐτὸν, καθὼς ἤθελε. κ̀ σήμερον διὰ τὴν πίσιν μας ἀπέθανε, κ̀ πρέπει ἡμεῖς νὰ τὸν θάψωμεν, κ̀ ὄχι ἐσεῖς. ὁ δὲ κριτὴς εἶπε. πηγαίνετε θάψετέ τον, ὅμως παχίσατε μὲ δῶρα, κ̀ θαμάλεσες, νὰ καταπείσετε ἐκείνυς ὁπᾶ εἶναι ἐκεῖ, νὰ μὴ σᾶς ἐμποδίσυν. ὁ δὲ ἱερεὺς ὁμᾶ μὲ ἄλλυς χεισιανὺς ἐπῆγαν, κ̀ μὲ δῶρα, κ̀ μὲ πολλὰς θαμαλέσεις

εἰς

εἰς τοὺς τυρά̃νους ἐκείνους, ἀλλὰ ἀντὶ, νὰ τοὺς μαλακώσουν, τὰς ἀχρείασαν σθερώτερον. ὅμως ἐπειδὴ καὶ τὸ σῶμα τ̃ Μάρτυρος δὲν ἐκαίετο, ἐσωύαξαν καὶ ἄλλα πολλὰ ξύλα, καὶ ἄυξησαν τὴν φωτίαν, διὰ νὰ ἠμπορέσουν νὰ τὸ καύσουν. βλέποντες δὲ πῶς δὲν καίεται, ἐπῆραν σώματα νεκρῶν ζώων πολλὰ, καὶ τὰ ἔρριψαν μέσα εἰς τὴν φωτίαν; διὰ νὰ μὴ γνωρίζεται ποῖον εἶναι τὸ σῶμα τ̃ Μάρτυρος. ἀλλ' ἐκεῖνα ὅλα ἐκαίοντο, τὸ δὲ μαρτυρικὸν λείψανον ἔμενε σῶον καὶ ἀκέραιον, ὥςε ὁπὸ ἐθαύμαζον, καὶ δὲν ἠξέραν τί νὰ κάμουν. ὅθεν ἀπὸ τ̃ φθόνυ κινήμβοι εἶπον. ὁ παπὰς ἔτος προσμβάει νὰ πάρῃ τὸ σῶμά τ̃ νὰ τὸ δοξάσῃ ὡς Α'γιον, ἀλλ' ἡμεῖς ἂς τὸν καύσωμεν ὡς ἄνομον, καὶ αὖ δὲν καῇ, τὸ πίρνεμεν, καὶ τὸ ῥίπτομεν εἰς σ̃α λάκκον γεμάτον ἀπὸ λάσπαν. ταῦτα μαθὼν ὁ ἱερὸς, τὰ εἶπε καὶ εἰς τοὺς ἄλλους χειστιανούς. σ̃ας δὲ ἐξ αὐτῶν εἶπε. πηγαίνετε ἐσεῖς ὅλοι εἰς τὰ ἐσπίτιά σας, καὶ ἐγὼ ἐλπίζω εἰς τὸν Θεὸν τὴν νύκτα ταύτην νὰ τὸ πάρω, καὶ νὰ τὸ φέρω εἰς τὸν οἶκον τ̃ ἱερέως. καὶ εἰς τὴν πρώτην φυλακὴν τ̃ νυκτὸς ἐπῆρε τὸ λείψανον, καὶ τὸ ἔπηγεν εἰς τὴν καθολικὴν Ἐκκλησίαν. τὸ πρωῒ ἔπηγεν ὁ ἱερὸς, ὁ ὁλογημένος λέγω Πέτρος, εἰς τὸν κρίτην, καὶ εἶπεν. ἤξερε αφεντά, ὅτι ἐπῆγα εἰς τὴν αὐγὴν, κατὰ τὴν συνήθειάν μας, ἐπῆγα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πῦρα εἰς τὴν μέσην τ̃ ναῦ τὸ λείψανον τ̃ Γεωργίυ, καὶ τί θέλεις νὰ τὸ κάμωμεν; ὁ δὲ κριτὴς ἀκύσας ἐθάυμασε, καὶ ὡμολόγησε παῤῥησία εἰς ὅλους, νὰ ἠξέρετε ὅτι αὐτὸς εἶναι Α'γιος, διὰ τὶ ἐκεῖνος ὁπὸ τὸν ἐφύλαττεν μὲ εἶπαν, ὅτι ἔβαλαν ξύλα τὴν νύκτα διὰ νὰ τὸν καύσουν, καὶ ἔγιναν ἄφαντος ἀπ' ἔμφροθεν τους. καὶ τώρα ἔχε τὴν ἄδειαν. πήγαινε, θάψετέ τον μὲ τιμὴν, καθὼς ἠξεύρετε. καὶ ὕπω πηγαίνοντας ὁ ἱερεὺς, ἐσύναξεν ὅλον τὸν κλῆρον, καὶ τὸν λαὸν. καὶ μὲ ὕμνους μαρτυρικοὺς, καὶ δοξολογίας, τὸν ἐνταφίασαν εἰς τὸν ναὸν τ̃ Α'γίας μεγαλομάρτυρος Μαρίνης, εἰς δόξαν Χρισ̃, καὶ τ̃ Μάρτυρος. ᾧ ταῖς προσβείαις ἀξιωθείημεν καὶ ἡμεῖς τ̃ Βασιλείας τ̃ ὐρανῶν. Α'μήν.

Κα-

Κατὰ τὸ ἀφκ'. 1420 ἔτος ἀπὸ Χρισ̃ τ̃ ἁ. 1520.

ΤΟΥ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΑΓΙΟΣ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΣ ΙΑΚΩΒΟΣ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΔΥΩ ΜΑΘΗΤΩΝ ΑΥΤΟΥ,

ΙΑΚΩΒΟΥ ΔΙΑΚΟΝΟΥ, ΚΑΙ ΔΙΟΝΤΣΙΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ. (1)

Οὗτος ἦτον ἀπὸ σ̃α χωρίον τ̃ ἐπαρχίας τ̃ Καισορίας. οἱ δὲ γονεῖς τ ὠνομάζοντο Μαρτῖνος καὶ Παρασκευή. χριόμενος δὲ ποιμὴν προβάτων, καὶ πλυτίσας ἐκ πόνων, ἐφθονήθη ἀπὸ τὸν ἀδελφόν τ, ὡς καὶ ὁ Α'βὲλ ἀπὸ τὸν Κάϊν, καὶ διεβλήθη εἰς τὸν κριτὴν, ὅτι εὗρε θησαυρὸν, ὅθεν δι' νὰ φύγῃ τὸν ἀδελφικὸν φθόνον, ἐπῆγε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. καὶ ἐκεῖ ἔγινε τζελέπης, ἤτοι πωλητὴς προβάτων, καὶ ἐκ τ̃ ὀπισθέματος τούτυ, ἔγινε πολλὰ πλούσιος. ἐν μιᾷ δὲ τ̃ ἡμερῶν ἐφιλοξένησεν ἀπὸ σ̃α ἄρχοντα ἀγαρινὸν, καὶ ἀκύσας παρ' αὐτ̃ νὰ θαυμάζῃ τὴν τ̃ χειστιανῶν πίστιν, διὰ τὶ ἦτον ἡ γυναῖκά τ δαιμονισμένη, καὶ πηγαίνοντας αὐτὴν εἰς τὸν τότε Πατριάρχην Α'γιον Νήφωνα, (2) εὐθὺς ὁπ̃ ὁ Α'γιος ἀνέγνωσε τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἐπάνω εἰς αὐτὴν, εἶδεν αὐτὸς καὶ οἱ ὑπηρέται τ, ὅτι ἀνοίχθη ἡ σκέπη τ̃ Ἐκκλησίας, καὶ ἦλθε φῶς ὐρανόθεν, καὶ ἐσκέπασε τὸν Πατριάρχην, καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν ἐφώτισε. ταῦτα λέγων ἀκύσας ὁ Μάρτυς ἀπὸ ἕνα ἀγαρινὸν, πα-

(1) Σωωφίσθη ὁ βίος ἔτος ἐκ τ̃ κατὰ πλάτος βίυ τ̃ Α'γίυ.

(2) Οὗτος ὁ Α'γιος Νήφων ἦσκει πρότερον τὴν μοναδικὴν πολιτείαν ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τ̃ Διονυσίυ, τῇ κατὰ τὸ ὄρος τ̃ Α'θω κειμένῃ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλαμπρύνθη ἀναμέσα εἰς τοὺς πατέρας κατὰ πάσας τὰς ἀρετὰς, ὡς ἄλλος ἥλιος ἀναμέσα εἰς τὰ ἄστρα. ἐκεῖθεν καλεσθεὶς ἀπὸ τοὺς Θεσσαλονικεῖς, ἤ μᾶλλον εἰπεῖν ἀπὸ τὸν Θεόν, γί-

νεται

παρεκινήθη καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν Παξιάρχην, καὶ ἐξωμολογήθη. καὶ μὴ ὀλίγον σκορπίσας ὅλον τὸν πλεῦτόν τε εἰς πτωχὲς, ὅς τις ἦτον ξεκοσίαις χιλιάδες γρόσια, ἦτοι ἑξακόσια πουγκία, ἐπῆγε εἰς τὸ Α'γιον Ο'ρος, καὶ προσκυνήσας τὰ ἱερὰ μοναστήρια, ἔγινε μοναχὸς εἰς τὸ μοναστήριον τῦ Δοχειαρίυ, μεταχειριζόμενος ἄκραν ἐγκράτειαν, ἐκεῖθεν δὲ ἀναχωρήσας, ἐπῆγε κάτωθεν τῆς τῦ Γ'βύρων μονῆς, ὅπε εὗρεν μοναστηράκι τι παλαιὸν τῦ τιμίυ Προδρόμυ καὶ ἀνακαινίσας ἡσύχασεν ἐν αὐτῷ (1) ὑποτασσόμενος εἰς ἕνα γέροντα Γ'γνάτιον ὀνόματι. ἐκεῖ δὲ εὐαρεστούμενος ὁ ἀοίδιμος ἀγγελικὴν πολιτείαν μετεχειρίζετο, ἐξ οὐγγίας (2) ἄρτου ξώγωντας καθ' ἡμέραν, καὶ ὀλονύκτυς ἀγρυπνίας ποιῶν, καὶ μὲ χαμοδνίας, καὶ σκληραγωγίας τὸ σῶμα καταξηραίνων. ἀφ' ὗ δὲ πολὺς πειρασμὸς ἐδοκίμασεν ὁπῦ τὸν διάβολον, δι' ὄφεων αἰσθητῶν, καὶ ποντικῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν φαντασμάτων, ἔλαβε φρόνησιν τὸ Α'γιν πνεῦματος εἰς τὴν καρδίαν τε, ἤγεν κάποιαν θέρμην μεμιγμένην μὲ χαρὰν, καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν, καὶ πρὸς τὸν πλησίον. καὶ ὕστερα ἀπὸ τῦτο φῶς γλυκὺ, καὶ ἀπόρρητον ἔλλαμψιν εἰς τὴν ψυχήν τε, τὸ ὁποῖον φρόνευεν εἰς αὐτὸν, τὸν ἥρπασεν εἰς ὕψος ἀκατάληπτον, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω, ἔβλεπεν ὑποκάτωθεν ὅλην τὴν αἴσθησιν κτίσιν. τὸν Η'λιον, τὰς Α'στέρας, τὴν γῆν, τὴν ἄβυσσον, τὸν αἰσθητὸν Παράδεισον. καὶ τῷ φωτὶ τῦτο ἥρπαζετο καὶ ἀνώτερον τῦ ὁράτυ, καὶ ἔβλεπε τὸν τόπον τῦ πρώτυ ἐωσφόρυ, καὶ τὴν ἀγγέλων τε, εὐκαιρον καὶ γεμάτον ἀπὸ φῶς καὶ κάλλος ἄρρητον, καὶ τὰ τάγματα ὅλα τῶν ἀγγέλων. διὰ τῦτο ἥρπαζη καὶ εἰς ὕψος ἀνώτερον, καὶ εἶδε τὸν Κύριον ἡμῶν Ι'ησῦν Χριστὸν μὲ σαρκὸς, ἀπὸ ἀπρόσιτον φῶς φερόμενον. διὰ τῦτο εἶδε καὶ τὴν ἄνω Ι'ερουσαλὴμ, τὴν πόλιν τῶν μακαρίων,

---

ναι Μητροπολίτης τῆς Θεσσαλονίκης, καὶ ὑπὸ ἐκεῖ ἀναβιβάζεται εἰς τὸν οἰκουμενικὸν Θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. εἶτα ἐπιστρέφει πάλιν ἀγγαρεύσας εἰς τὴν αὐτὴν μονὴν τῦ Διονυσίυ, καὶ γίνεται βορδονάριος ἤτοι ὑπηρέτης τῶν μυλαρίων τῆς μονῆς. ἀλλὰ Θεία τινὶ οἰκονομίᾳ ἀποκαλύπτει γνωρίζεται τῶν τῶν πατέρων, καὶ μένει τὸ λοιπὸν ἐν τῇ μονῇ μέχρι τέλυς, ὑποθαλπόμενος δὲ καὶ ταφεὶς, καὶ ἀνακομισθεὶς δυρέθη γλυκυπάτην καὶ ἄρρητον ὠδίαν βλύζων ἐκ τῆς Α'γίας λειψάνων αὐτῦ. τὰ ὁποῖα μέχρι τῆς σήμερον εὑρίσκονται εἰς τὴν αὐτὴν μονὴν ἐν ἀργυροθήκῃ ὠδίας πλήρη, καὶ κοσμημάτων παντοίων λυπεία.

(1) Ἐκεῖ πλησίον ἐστὶν ἡ τῦ Γ'βύρων καλυμμένη σκήπη τῦ τιμίυ Προδρόμυ.
(2) Ἡ οὐγγία περιέχει δράμια ὀκτώ.

είων, καὶ τὰ ἀρρητα κάλλη αὐτῆς, τὰ ὁποῖα ὔτε ὀφθαλμὸς τὰ εἶδεν, ὔτε αὐτὶ ἤκυσεν, ὔτε καρδία ἀνθρώπυ ἀπελπὲς ἐσυλλογίθη. ἄλλοτε δὲ ἥρπαζη καὶ εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς, ὅπε εἶναι τῶν ἁμαρτωλῶν αἱ ψυχαὶ, χωρὶς νὰ παιδεύωνται μὲ, εἰς τόπον ὅμως σκοτεινὸν ὡσὰν εἰς φυλακὴν κεκλεισμένοι· καὶ χέδον κάτενα πρᾶγμα ἀπὸ τὰ ὁρατὰ καὶ ἀόρατα, δὲν ἦτον ὅπε νὰ μὴ τὸ ἐθεώρησεν ὁ μακάριος, διὰ τῦ Θείυ ἐκείνυ φωτός. ὅθεν διὰ τῦτο ἠξιώθη καὶ τῦ προορατικῦ καὶ διορατικῦ χαρίσματος, καὶ τὰ κρυπτὰ τῆς καρδίας ἐγνώριζεν. ἔτος καὶ τὴν τῶν θαυμάτων χάριν ἐπλούτησε. διὰ προσδυχῆς γὰρ αὐτῦ ἀνέβλυσε τὸ ἐν τῇ Σκήτῃ τῦ Προδρόμυ πηγαῖον ὕδωρ, καὶ ἁγίασμα τῦ Α'γίυ Γ'ακώβυ διὰ τῦτο καλούμενον. καὶ δύω φοραῖς βαδόξως ἐγέμισε τὸ ἀγγεῖον τῦ ἐλαίυ, ὅπε ἦδη ὠλιγόσβυσε, καὶ ἐξέλιπε. καὶ τὸν ἐν τῇ Βαποπαιδίᾳ ὑποτακτικὸν δαιμονιθέντα, κατὰ τὴν αὐτῦ προρρησιν, ἐπειδὴ ἐδέχετο κάποια σατανικὰ, καὶ πεπλανημένα φαντάσματα, δι' απλαγχνιθεὶς διὰ προσδυχῆς τὸν ἀπέβυσε. καὶ ἐν καιρῷ ἀβροχίας προσδυξάμενος ὕδωρ ἀρκετὸν κατεβίβασε. βαπτισθέντος δέ ποτε μετά τινος ἀδελφῦ, ἔγινεν ὁμίχλη πολλὴ, καὶ σκότος, εἰς τρόπον ὅπε ἐκινδύνευον νὰ πέσυν εἰς κρημνώδεις τόπυς, ὅθεν διὰ προσδυχῆς τε ἐχύθη εἰς δύω ἡ ὁμιχλώδης ἐκείνη νεφέλη, ἕως ὅ ἀπῆλθεν εἰς τὸ κενὸν ὅπε ἐζήτει. καὶ διψήσας μίαν φοραὶ, καὶ ὕδωρ μὴ δυρίσκων ἐν τῇ ὁδῷ, προσδυξάμενος ἀνέβλυσεν ὕδωρ ἐμπροσθέ τε, καὶ ἔπιεν.

Ἐπειδὴ δὲ ὡρέγετο ἡσυχίαν περισσοτέραν, ἀνεχώρησεν ὑπὸ τὴν Σκήτην τῦ Γ'βύρων, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ ἐνδότερον μέρος τῦ Α'θωνος, καὶ ἐκεῖ μὲ ἐξμαθητῦ αὐτῦ, ἐργάζετο τὸ μέλι τῆς ἀρετῆς, εἰς ἀναβάσεις καὶ θεωρίας θείας σχολάζων, καὶ ὅλην τὴν ἑβδομάδα μὴ σωσομιλῶν μὲ τινὰ, εἰμὴ μόνον τὸ Σάββατον, καὶ τὴν Κυριακήν. καὶ διὰ νὰ εἰπῶ μὲ σωστομίαν, σῦας φωτὶρ, καὶ κοινὸς διδάσκαλος τῆς ἀρετῆς, ἐγνωρίζετο εἰς ὅλον τὸ Α'γιον Ο'ρος, παῖτας ὁδηγῶν πρὸς τὴν ἁπλανῆ στράταν τῆς σωτηρίας. ἐπειδὴ δὲ τὸ ἦλθε λογισμὸς νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὸ ὄρος, καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ μέρη τῆς Αἰτωλίας, παραλαβὼν τὸς μαθητὰς αὐτῦ, αὐτίβη ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος τῦ Α'θωνος νὰ προσδυχηθῇ, καὶ ποιήσας ἐκεῖ ὀλονύκτιον δέησιν, ἦλθεν εἰς ἔκστασιν, καὶ βλέπει ἕνα γηραλαῖον, ὅπε τὸ εἶπεν, ὅτι εἶναι θέλημα Θεῦ νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ. ὁμοίως εἶδεν σῦα ἄγγελον ὅπε τῦ ἔφερε ξεῖς μαύρυς ἄρτυς καὶ τὸ εἶπε νὰ τὸς φάγῃ. ἐφαιρώνατο δὲ οἱ ἄρτοι, ὅτι αὐτὸς, καὶ ἄλλοι δύω μαθηταί τε ἔχυν νὰ μαρτυρήσυν. καὶ ὕπως ἀνεχώρησεν ἀπὸ

τὸ ὄρος μὴ ἠξὶ μαθητῆ τυ, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ κάστρον ἐνομαζόμενον Πέρα, τῦ ὁποίυ προεῖπε τὴν μὴ ξεῖς ἡμέρας γειομένην πυρκαϊάν. καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπῆγεν εἰς τὰ Μετέωρα, καὶ ἐδιώρθωσε τὰς ἐκεῖ μοναχάς. καὶ ἐκεῖθεν ἐπορεύθη σιμὰ εἰς τὸν Ναύπακτον εἰς ἕνα μοναστήριον τῦ τιμίυ Προδρόμυ, κειμένον κοντὰ εἰς χωρίον καλούμενον Τρεβένισα, ἐπαίνω εἰς τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο φῶς ἐράϊνον ξεῖς νύκτας, πρὸ τῦ νὰ φθάσῃ ἐκεῖ ὁ ὅσιος. πλὴν καὶ μὲ ὅλον, ὁπῦ ἠρίσκετο μὴ ἠξὶ πολλῶν ὁ Ἅγιος, πάλιν δὲν ἄφινε τὴν συνηθισμένην τε ἄσκησιν καὶ ἐγκράτειαν. πλῆθος δὲ πολὺ ἠξὶ χελιαδῶν συνέρχετο εἰς αὐτὸν ἀπὸ ὅλα τὰ ἐκεῖσε πλησιόχωρα μέρη, διὰ νὰ ἀκούσυν τὴν ψυχωφελῆ διδαχὴν τῦ Ἁγίυ, εἰς τὰς ὁποίας καὶ πολλὰ θαύματα ἐποίησεν ὁ ὅσιος. δαιμονιζόμενόν τε κόρην ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὸ δαιμόνιον. καὶ παιδίον ὁπῦ ἔζωγε κάρβουνα αὐτίζοφῆς ἐκ διαβολικῆς συνεργείας, διὰ τῦ τύπυ τῦ τιμίυ Σταυρῦ, τῆς παιδείας ταύτης ἐλύτρωσε. καὶ Μάγον τινὰ χελιανὸν ἔκαμε νὰ δαιμονισθῆ, διὰ τί δὲν ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ τὰς μαγείας ὁπῦ ἔκαμνε. καὶ ἕνα μυλάρι, τὸ ὁποῖον ἐσύγχιζε τὰς ἀδελφὰς μὲ τὰς φωνάς τε, τὸ ἐπετίμησεν ὁ ὅσιος, καὶ ἕως θανάτυ τε πλέον δὲν ἐφώναξε. καὶ ἄλλα πάμπολλα θαυμάσια ἐτέλισεν ἐκεῖ ἀξιομνήμονος.

Ἐπειδὴ δὲ τοιαῦτα θαυμάσια ἐτέλει ὁ Ἅγιος, καὶ τὸ πλῆθος πανταχόθεν συνέρχετο, ὁ Ἄρτης ἀρχιερεὺς Ἀνάκιος, παρανομίας τινὰς ποιῶν, καὶ φοβέμενος, μήπως φανερωθῆν αὗται ἀπὸ τὸν Ἅγιον, ἄμα δὲ καὶ διαφθαρεὶς τὸν νοῦν ἀπὸ κάποιους ψυδομοναχούς, ὁπῦ ἐφθόνυν τὸν ὅσιον, ἐπῆγε (φεῦ) ὁ ἄθλιος, καὶ ἐπρόδωσε τὸν Ἅγιον εἰς τὴς ἐξουσιαστὰς τῦ τόπυ διαβαλὼν αὐτὸν, ὅτι συνάγει πλῆθος διὰ ξηρᾶς, καὶ διὰ θαλάσσης, καὶ δαὶ ἠξεύρει τί θέλει νὰ κάμῃ. οἱ δὲ ταῦτα ἀκούσαντες ἐταράχθησαν. ὅθεν τὰ χαίρουσιν εἰς τὸν μπέην τῆ Τρικάλων. ὁ δὲ ταῦτα μαθὼν ἐθυμώθη, καὶ παρεύθυς στέλλει δεκαοκτὼ στρατιώτας ἁρματωμένυς, διὰ νὰ φέρυν δεμένον τὸν ὅσιον. ὁ δὲ Ἅγιος προεῖδε ταῦτα ἐκ θείας ἀποκαλύψεως, καὶ τὰ προεῖπεν εἰς τὺς μαθητάς τε. νυστήσας αὐτὺς δὲ ὅλης τῆς νυκτὸς, καὶ προσάξας νὰ γενῇ ἡ Θεία Λειτεργία ταχύτερον. (ἐπειδὴ ἦτον Κυριακὴ) πρὸ τῦ ἀνόμη νὰ τελειώσῃ, νὰ καὶ ἔφθασαν οἱ ἀπεσταλμένοι ἀγαρηνοὶ, ὡς ἄγρια θηρία. καὶ οἱ μὲ μαθηταί τε ἰδόντες αὐτὺς πολλὰ ἐφοβήθησαν, ὁ δὲ Ἅγιος τὺς ἠρώτησε, τίνα ζητεῖτε; οἱ δὲ εἶπον τὸν Ἀββᾶ. ὁ δὲ λέγει εἰς αὐτὺς, ἐγὼ εἶμαι. βλέποντες δὲ ἐκεῖνοι τὴν παῤῥησίαν τῦ Ἁγίυ τὴν ἐλαβήθησαν, καὶ μὲ ἐρωτικὺς λόγυς εἶπον εἰς αὐτὸν τῦ μπέη

τὴν

τὴν φροσαγήν. ὁ δὲ Ἅγιος ἀφ' ἑνὸς φιλοφρόνως τὺς ἐφίλησεν, ἐπῆγεν μαζὴ μὲ αὐτὺς εἰς τὸν μπέην ὁμῦ μὲ δύω τε μαθητάς. ὁ δὲ μπέης ἐξετάσας πολλὰ τὸν ὅσιον, πάρα μὲ λόγυς εἰρηνικὺς, καὶ πάρα μὲ βάσανα, αἳ ἦναι ἀληθῆ τὰ κατ' αὐτῦ λεγόμενα, καὶ δίρων παῦσε ψιδῆ, ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν ἡμέρας τεσσαράκοντα, ἕως ἔνα ἔλθῃ φιρμάνι τῦ Βασιλέως ἀπόφασις. δύω δὲ ἐκ τῶν μαθητῶν τε ὁ πατὴρ Θεωνᾶς (ὅς τις πρότερον ἀσκήτευεν εἰς τὸν μονὴν τῦ Παντοκράτορος, καὶ ὕστερον ἔγινε μαθητὴς τῦ Ἁγίυ,) καὶ ὁ Μαρκιανὸς, ἱρώτησαν αὐτὸν, τὶ ἔχει νὰ γενῇ τὸ μοναστήριον, καὶ οἱ ἀδελφοὶ μὴ τὸν θανατώσε; ὁ δὲ ἀπεκρίθη αὐτοῖς αἰνιγματωδῶς, ὅτι ὅταν ἐλθῇ τὸν θανατώσε; ὁ δὲ ἀπεκρίθη αὐτοῖς αἰνιγματωδῶς, ὅτι ὅταν ἐλθῇ θεραθῆμεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῦ Βασιλέως, ἔχομεν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν Παξιαρχεῖον (ἦγεν εἰς τὸν Κύριόν μας Γησῦν Χριστὸν) ἔπειτα εἰς τὴν μεγάλην Βλαχίαν, (ἤτοι εἰς τὸν Παράδεισον) καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἡμεῖς θέλομεν ἔλθῃ ἀπὸ τὰ ἄνω, καὶ ἐσεῖς ἀπὸ τὰ κάτω, καὶ ὁμῦ θέλομεν συναχθῆ κοντὰ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἐκεῖ θέλει εὑρεθῆ μοναστήριον (ὅπερ ἤδη ὀνομάζεται τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας, κειμένον εἰς τὸν Γαλάτισαν) εἰς κατοίκησίν μας, καὶ ἔτζι θέλομεν μείνει ἀχώριστοι εἰς τὸν νυῦν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν μέλλοντα. (ἐκεῖ δὲ ἤδη τὰ λείψανα εὑρίσκονται τῦτε ὁσίου, καὶ τῆ συμμαρτυρησάντων αὐτῷ δύω μαθητῆ τε, καὶ τὸ ἑρὸν λείψανον ὁλόκληρον τῦ Ἁγίυ Θεωνᾶ, τὸ χρηματίσαντος ἡγουμένυ τῆς αὐτῆς μονῆς, καὶ Ἀρχιεπισκόπυ τῆς Θεσσαλονίκης.) ἔγραψε δὲ καὶ ἐπιστολὴν ὁ ὅσιος ἐκ τῆς φυλακῆς πρὸς τὺς ἀδελφὺς, ὁπῦ εὑρίσκοντο εἰς τὸ Ἐνξεβένισα Μοναστήριον, συμβουλευτικὴν τῆ παρόντων, δι' ἧς ἀπεκατέστησεν εἰς αὐτὺς ἡγούμενον τὸν παπᾶ Θεωνᾶν, παραγγείλας εἰς αὐτοὺς νὰ τὸν ὑποτάσσωνται, ὡσὰν καὶ αὐτὸν, καὶ νὰ τὺς τελέσυν μὴ θάνατον τὸ σαρανταλείτεργόν τες. οἱ δὲ ἀποσταλέντες ἀπὸ τὸν Βασιλέα Σελήμην ὀνομαζόμενον, ἐπῆραν τὸν Ἅγιον μὲ τὸν διάκονον Γάκωβον, καὶ Διονύσιον τὺς μαθητάς τε σιδηροδεσμίυς, καὶ τὺς ἐπῆγαν εἰς Ἀδριανούπολιν, καὶ μὴ εὑρόντες τὸν Βασιλέα ἐκεῖ, τὺς ἔφεραν εἰς τὸ Διμότοιχον, ὁπῦ ἦτον τότε ὁ Βασιλεύς. ὁ Βασιλεὺς λοιπὸν βλέποντας μὲ ἄγριον βλέμμα τὸν Ἅγιον τὸ λέγει. τί εἶναι αὐτὰ ὁπῦ ἔκαμες τὰ λόγυσε; καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν ἐσυνάγες τὰ πλῆθη τῆ χριστιανῶν εἰς τὰ λόγυσε; μήπως ἔσαι ἐσὺ ἐξουσιαστής; ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίθη. ἐσὺ εἶσαι ὁ ἐξουσιαστὴς, ὁπῦ κυριεύεις τὸν Κόσμον τῦτον. εἰς ἐμὲ δὲ ἐδόθη ἄλλη ἐξουσία, καὶ κρίσις ἀπὸ τὸν Θεόν. καὶ ὁ Βασιλεὺς τὺ λέγει καὶ ποία κρίσις ἐδόθη εἰς ἐσὲ ἀπὸ τὸν Θεόν; ὁ Ἅγιος

ἀπε-

ἀπεκρίθη, τὸ νὰ διδάσκω τὸν νόμον τ̃ Θε͂ῦ εἰς τὰς ὁμοπίσυς μυ χειρίαυς, διὰ νὰ κάμυν τὰς ἐντολάς τυ, καὶ μὲν ἐργάζωνται κάνενα κακόν. ὁ δὲ Βασιλεὺς τ̃ λέγει μὲ θυμόν, αὐθέντα κεφαλή, εἰπὲ τὴν ἀλήθειαν εἰς ἐκεῖνα ὁπ̃ σὲ ἐρωτῶ, καὶ μὴ κρύπτης ἐκεῖνα ὁπ̃ ἐγὼ ἔμαθα ἀπὸ τὰς ὁμοπίσυς μυ. ὁ δὲ ὅσιος ἀπεκρίθη. ἡ ἀλήθεια ὁπ̃ ζητεῖς Βασιλεῦ αὐτὴ εἶναι ὁπ̃ σ̃ εἶπα, καὶ ἂν δὲν πιστεύῃς, εἰς τὸ χέρι συ εἶμαι, καὶ κάμε ὅ,τι θέλεις. τότε προσάζει ὁ Βασιλεὺς νὰ δείρυν μὲ βέργα τὸν Α'γιον ὁμ̃ καὶ τὰς μαθητάς τυ. ὁ δὲ Α'γιος ὑπέφερε γενναίως, ὡς ἄλλυ πάχυντος, χωρὶς νὰ λαλήσῃ τίποτε, καὶ ὅπως προσάξε καὶ τὰς ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακήν.

Τῇ ἐπαύριον πάλιν τὰς ἔφερεν ὁ Βασιλεὺς ἔμπροσθέν τυ, καὶ τὰς ἔβαλε στρέβλας εἰς τὴν κεφαλήν, καὶ ὁ μὲν Α'γιος ἀπὸ τὴν παιδείαν παύτην δὲν ἔπαθε κάνένα κακόν, τ̃ δὲ διακόνυ Γ'ακώβυ ἐβγῆκεν ὁ ὀφθαλμός, τὸν ὁποῖον βλέπωντας ὁ Βασιλεύς, ὅτι ἦτον ἔυμορφος εἰς τὸ πρόσωπον, τὸν ἠνάγκαζε σφοδρότερον ἀπὸ τὰς ἄλλυς, νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χειστόν. ἔπειτα ἔστειλε τὰς Α'γίας δεδεμένας εἰς τὴν Α'δριανόπολιν ὁπ̃ ἦσαν οἱ πασάδες αὐτ̃, προσάζωντας νὰ τὰς φυλάττυν, ἕως εἰς δέκα τέραν ἡμέρας. Καὶ μετ' ὀλίγον ἦλθεν ἐκεῖ ὁ Βασιλεύς. οἱ δὲ πασάδες τ̃ εἶπαν, ὅτι δὲν εἶναι ἄξιος θανάτυ ὁ ἄνθρωπος, μάλιστα ὁπ̃ ἔχει καὶ προφητικὸν χάρισμα, καὶ προλέγει εἰς τὰς ἀνθρώπυς τὰ μέλλοντα. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀκέσας ταῦτα, ἐχάρη. ὅθεν προσκαλεσάμενος τὸν ὅσιον ἠρώτησε αὐτὸν, πόσυς χρόνυς ἔχει νὰ ζήσῃ. ὁ δὲ ὅσιος τ̃ εἶπεν, ὅτι ἐννέα μηνῶν εἶναι ἡ ζωή τυ. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἀπαντήσας, δὲν ἠξεύρεις τί λέγεις, ἐγὼ ἔχω νὰ πάρω τὴν Ρ'όδον. καὶ ὁ ὅσιος. ἐσὺ ἀποθνήσκεις, καὶ διὰ τὴν Ρ'όδον τίνος μέλει; ἐξέβη δὲ ἡ προφητεία τ̃ ὁσίυ ἀληθὴς εἰς τὸ ὕστερον. ἀλλ' ὁ Βασιλεὺς θυμωθεὶς διὰ τὸν λόγον αὐτὸν, ἐπρόσαξε, καὶ ἔβαλαν τὸν ὅσιον εἰς τὴν φυλακήν, καὶ ἐσυλλογίζετο μὲ ποῖον τρόπον εὐλογοφανῶς νὰ τὸν θανατώσῃ, ἐπειδὴ ἐντρέπετο νὰ τὸν φονεύσῃ μὲ ἀπάλλογον αἰτίαν, ὡς μὴ ἄξιον ὄντα θανάτυ.

Ἔστειλε λοιπὸν ὅλα πασαῖ νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Α'γιον εἰς τὴν φυλακὴν περὶ τ̃ Χειστ̃, καὶ περὶ τ̃ Μωάμεθ. καὶ εἶπεν ὁ πασᾶς πρὸς τὸν ὅσιον, Α'ββᾶ, πῶς φρονεῖς ἐσὺ τὸν Χειστόν; ὁ δὲ Α'γιος ἀπεκρίθη. τέλειον Θεὸν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, καὶ ἀρχινῶντας ἐδιηγήθη αὐτῷ ὅλην τὴν σάρκινον οἰκονομίαν τ̃ Χειστ̃. λέγει τ̃ πάλιν, ἀμὴ πῶς φρονεῖς τὸν ἐδικόν μας προφήτην; ἀπεκρίθη ὁ Μάρτυς. αὐτὸς δὲν εἶναι προφήτης, ἀλλὰ πολέμιος τ̃ Χειστ̃ τ̃ Θεοῦ ἡμῶν,

ἡμῶν, καὶ τῆς πίστεώς μας. καὶ ἄλλος ἄνθρωπος δὲν τὸν ἐλύπησε τόσον, ὅσον αὐτὸς, καὶ ὅποιος ἐλπίζει εἰς αὐτὸν, καὶ τὸν ἔχει διὰ προφήτην, ἐκεῖνος δὲν ἔχει ἐλπίδα σωτηρίας. ταῦτα ἀκέσας ὁ πασσιᾶς, τὰ ἐδιηγήθη εἰς τὸν Βασιλέα. ἐκεῖνος δὲ θυμωθεὶς, ἔστειλε παρθὺς εἰς τὴν φυλακὴν στρατιώτας φονεῖς καὶ ἀπανθρώπυς, καὶ τὰς ἔταξεν, ὅτι ἂν καταπείσυν τὰς ὁσίας νὰ ἀρνηθῶν τὸν Χειστόν, ἔχει νὰ τὰς δώσῃ μεγάλας τιμάς. ἐκεῖνοι δὲ παρθενεύτες, ἐπάχιζον μὲ κάθε μηχανὴν νὰ φέρυν τὰς Α'γίας εἰς τὴν θρησκείαν των, οἱ δὲ Α'γιοι καὶ οἱ τρεῖς μὲ μίαν φωνὴν ἐβόησαν. μὴ γένοιτο ποτὲ νὰ ἀρνηθῶμεν τὸν Κύριον ἡμῶν Ι'ησῦν Χειστόν, κἂν καὶ μὲ μύρια βάσανα μᾶς παιδεύσετε. οἱ δὲ ταῦτα ἀκέσαντες ἀνήγγειλαν τῷ Βασιλεῖ. τότε ὁ Βασιλεὺς προσάζει τὰς στρατιώτας νὰ φέρυν τὰς Α'γίας, καὶ ἄλλοι μὲν ἀπὸ αὐτὰς νὰ τὰς ξέσυν μὲ σιδηρᾶ ὀνύχια, ἄλλοι δὲ νὰ τὰς κτυπᾶν εἰς τὰς σιαγόνας των, καὶ ἄλλοι νὰ βασάζυν κρέας, καὶ νὰ τὰς ἀναγκάζυν νὰ φάγωσιν (ἐπειδὴ καὶ ἤξεύρασιν, ὅτι οἱ μοναχοὶ κρέας δὲν τρώγυσι.) ταῦτα δὲν ποιήσαντες οἱ στρατιῶται τόσον τὰς ἐβασάνισαν, ὁπ̃ ἡ γῆ ἐκκοκίνησεν ἀπὸ τὸ ἐκχυθὲν αἷμά τες, οἱ δὲ ὁσιομάρτυρες ὑπέφεραν γενναίως τὰ κολασήρια. εἶτα προσαγῇ τ̃ Βασιλέως βάλλονται πάλιν εἰς φυλακήν. καὶ μετὰ τρίτην ἡμέραν τὰς φανταίνει πάλιν ὁ Βασιλεὺς ἔμπροσθέν τυ, καὶ προσάζει τὰς στρατιώτας, νὰ δάγάλυν λωρία ἀπὸ τὰ βυζία ἕως τὰς πλάταις καὶ τὰς νεφρὰς τ̃ Α'γίυ Γέροντος, καὶ νὰ βάλλυν ἄλας μὲ ξίδι εἰς τὰς πληγάς τυ. τὰς δὲ μαθητάς τυ νὰ δείρυν ὥραν πολλὴν μὲ βέργα, καὶ πάλιν νὰ τὰς βάλλυν εἰς τὴν φυλακήν. ἔπειτα φέρωντας αὐτὰς ἔμπροσθέν τυ, καὶ βλέπωντάς τας πῶς ἐπεριγέλων αὐτὸν, καὶ ἐνόμιζον τὰ βάσανα ὁπ̃ τὰς κάμνει, ὡς ξυφὴν καὶ ξεφάτωμα, προσάζει νὰ ξέσυν τὰς πόδας των μὲ σιδηρᾶ ὀνύχια, καὶ τὰς πλευράς των νὰ καταπαύσυν μὲ φωτίαν, καὶ μετὰ ταῦτα προσάζει πάλιν νὰ ξέβυν αὐτὰς τὰς πλευράς των, μὲ ξαχέα πανία, καὶ μὲ ἄλας. μὲ τοιαύτας λοιπὸν, καὶ ἄλλας βασάνυς τιμωρήμενοι οἱ Α'γιοι εἰς δέκα ἑπτὰ ἡμέρας, τέλος πάντων κατεδικάθησαν νὰ φονευθῶν. ὁ μὲν ἅγιος Ι'άκωβος ἐπῆγε θεμπαγίστας ἕως εἰς τὸν τόπον τ̃ καταδίκης, μὲ θαῦμα, καὶ ἔκσασιν τ̃ ὁρώντων, ἐπειδὴ οἱ πόδες τυ ἦσαν κόκκαλα μόνον, γυμνὰ ἀπὸ κρέας. οἱ δὲ δύω μαθηταί τυ ἐφέρθησαν βασανταί. ἐκεῖ δὲ φθάσαντες, ἐζήτησεν ὁ ὅσιος καιρὸν νὰ προσευχηθῶν. καὶ λαβὼν τὴν ἄδειαν, τὸν μὲν δάκονον Γ'άκωβον ἔκτεινεν ὑπὸ τὰ δεξιά τυ.

τυ. τὸν δὲ Διονύσιον ἀπὸ τὰ ἀεισερὰ ἢ λέγει πρὸς αὐτές· ὦ πέντε μυ καιρὸς εἶναι νὰ ἀπέλθωμεν εἰς τὸν ποθούμενον Χεισόν, διὰ τὸν ὁποῖον ἢ τὰ βάσανα ὑπεμείναμεν. ὅθεν ἂς ἀξιωθῶμεν αὐτὸν ἀπὸ ὅλον τὸν Κόσμον καὶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. καὶ ἂς τὸν εὐχαριςήσωμεν ὅπῦ μᾶς ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τὸν μάταιον Κόσμον, ἢ μᾶς ἠξίωσε νὰ γένωμεν κληρονόμοι τῆς ἀπελευτήτυ Βασιλείας τυ. ἢ πεσόντες φρονεῖς εἰς τὴν γῆν ἐπροσκυνήσαν ξεῖς φοραῖς τὸν Θεόν. ἔπειτα εὐγάλει ὁ ὅσιος ξεῖς μερίδες Ἁγίυ ἄρτυ ἀπὸ τὸν κόλπον τυ, ἢ ἔδωκε τὰς δύω τοῖς μαθηταῖς τυ, ἢ τὴν ξίτλω μετέλαβεν αὐτὸς, ἢ ὑψώσας χεῖρας ἢ ὀφθαλμὺς εἰς τὸν ὐρανὸν μὲ μεγάλω φωνὴν εἶπε. „ Κύριε εἰς χεῖράς συ παρατίθημι τὸ Πνεῦμά μυ, ἢ μὲ χαμειόπον πρόσωπον παρέδωκε τὴν ψυχήν τυ, καὶ ἐνεκρώθη. τὸ ὁποῖον βλέποντες οἱ στρατιῶται ἐξεπλάγησαν, ἢ ἀπήγγειλαν τῦτο τῷ Βασιλεῖ. ὅς τις ἐπρόσταξε ἢ νεκρὸν τὸ σῶμα νὰ τὸ κρεμάσυν, καὶ ἐκ δεξιῶν, ἢ ἀεισερῶν νὰ κρεμάσαν τὺς μαθητάς τυ. καὶ ὕπως ἐτελειώθησαν οἱ καλλίνικοι, ἢ ἔλαβον τὸ Μαρτυρίκ τὸν Στέφανον, τὰ δὲ τίμια αὐτῦ λείψανα ἠγόρασαν τινὲς χεισιανοὶ, ἢ ἔφερον αὐτὰ ξία μίλια ἔξω τῆς παξίδος των, Ἀλβανιτοχώριον καλυμβής, ἢ τὰ ἔθεσαν εἰς ξία χωρισὰ μνημεῖα. ἢ κάθε Κυριακὴν, ἢ ἑορτὴν ἐφαίνετο φῶς ὐράνιον ἐπάνω τῦ μνημείων, τὸ ὁποῖον ἔβλεπον ὅλοι οἱ ἐκεῖ κατοικῦντες.

Μετὰ δὲ τὴν τελείωσιν τῦ Ἁγίων, ἕνας Ἀρπηνὸς ἱερεὺς Νικόλαος ὀνόματι, ἔχοντας ἀδελφὸν κατοικῦντα εἰς τὸν Δάναβιν ποταμὸν, ἐπῆγε διὰ νὰ τὸν ἰδῇ. ἢ ἐρχομένε κατὰ τὴν Ἀδριανόπολιν, ἠθρώπησε τὸ ἄλογόν τυ, ἢ δὲν ἐδυνάτο νὰ ξεκινήσῃ. ὅθεν ξεχωρισθεὶς ἀπὸ τὴν ἀνάγκην, ἐνθυμήθη τὸν Ἅγιον Γ'άκωβον, ἢ λέγει. Ἅγιε ὁσιομάρτυς τῦ Χεισῦ Γ'άκωβε, βοήθησόν μοι τῷ ξένῳ, ἢ ὁδοιπόρῳ τὴν ὥραν ταύτην, ἢ ὢ τῦ θαύματος! παρευθὺς ἰαχρίθη τὸ ἄλογόν του. ἐπῆγε λοιπὸν ὁ ἱερεὺς μετὰ ασουδῆς εἰς τὸν τόπον ὅπυ ἦσαν πεθαμμένα τὰ λείψανα τῶν ὁσίων Μαρτύρων, ἢ ἐδιηγήθη εἰς τὺς ἐγχωρίυς τὸ θαῦμα. ἢ ὕπως ἐθαυμάλισαν αὐτὺς πολλὰ, ἢ ἐπῆγαν ὅλοι μαζὶ, ἢ ἀνοίξαν τὸ μνῆμα τῦ ὁσίυ. ἢ ὢ τῦ θαύματος! εὗρον αὐτὸ γεμάτον ἀπὸ γλυκυτάτην ἢ ἄῤῥητον ὠδίαν. ἔλαβεν ὅν ὁ Ἱερεὺς τὴν Κάραν τῦ Ἁγίυ ἢ μερικὰ λείψανα, ἔδωκε δὲ ἢ εἰς τὺς ἐγχωρίυς μερικὰ, ἢ ὕπως ἀνεχώρησε μὲ χαρᾶς, ἢ ἐπεθύμει πῶ νὰ εὕρῃ τὺς μαθητὰς τῦ Ἁγίυ. ἢ (ἐπειδὴ προλαβόντως ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ Μοναςήριον τῆς

Τρε-

Τρεβένικας, καὶ ἐπῆγαν καὶ ἐκατοίκησαν εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος εἰς τὸ Μοναςήριον τῆς Σιμόπετρας) κοιτάσας δὲ κατὰ τύχην εἰς τὸ μετόχιον τῦ Διονυσίυ τὸ κείμενον εἰς τὸ ῥοφανί, ἔμαθε παρὰ τῷ Διονυσιάτῃ, ὅτι ἐκεῖ πλησίον τῆς κατοικῶν οἱ τῦ Ἁγίυ μαθηταὶ, καὶ ἐχάρη πολλά. ἐδιηγήθη δὲ εἰς αὐτὺς τὸ θαῦμα ὁπῦ ἔκαμεν ὁ Ἅγιος εἰς τὸ ἄλογόν τυ, ἢ ὅτι ἔχει ἀπὸ τὰ λείψανά τυ. ταῦτα ἀκύσας ὁ τῦ μετοχίυ οἰκονόμος Νεόφυτος, ἢ ἔχων βεβλαμμένον τὸν ἕνα τυ ὀφθαλμὸν, πλησιάσας εἰς τὰ ἅγια λείψανα ἐπεκαλέθη τὸν ὁσιομάρτυρα, ἢ παρευθὺς ἰαχρίθη. ὅθεν ἐσωώδισε τὸν ἱερέα, ἢ ἦλθον εἰς τὸ ὄρος, ἢ εὗρον τὺς μαθητὰς τῦ Ἁγίυ. οἵτινες ἰδόντες τὰ Ἅγια λείψανα ἠσπάζοντο, ἔχαιρον, ἢ εὐχαρίςησαν τὸν Κύριον. ἔπειτα ἔστειλαν τὸν ἱερέα μὲ ἕνα Μοναχὸν Θεόφιλον ὀνόματι, ἢ ἔφερον τὰ βπίλοιπα λείψανα τῆς ὁσίας, καὶ τῷ μαθητῷ τυ διωδήγουν ἢ αὐτά.

Ἐκεῖ δὲ ἔγινε ἢ ἄλλο θαῦμα ὑπὸ τῷ θείων λειψάνων. διότι τινὸς Γ'ερέως Καλλίστυ ὀνόματι, δὲν ἠξεύρω πῶς, ἐγύρισε τὸ ὀμμάτι τυ, ἢ τὸ σόματυ εἰς ἄλλο μέρος τῦ προσώπυ. ὅθεν διὰ θύο μάτι τυ, ἢ τὸ σόματυ εἰς ἄλλο μέρος τῦ προσώπυ. ὅθεν διὰ θύο ὁπῦ προσῆλθεν εἰς τὰ θεία λείψανα, ἰαχρίθη δοξάζων τὸν Θεὸν, ἢ τὸν Ἅγιον, ἢ κηρύττων παντοχῦ τὸ θαῦμα. δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς, ἢ οἱ μαθηταὶ τῦ Ἁγίυ ἢ διὰ τὴν σύδειαν τῷ ἀναγκαίων, ἢ μᾶλλον διὰ τὴν προφητείαν τῦ Ἁγίυ ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν Σιμόπετραν, ἢ πέρνοντες τὰ Ἅγια λείψανα, ἐπῆγαν πλησίον εἰς Θεσαλονίκην καὶ τὸ χωρίον Γαλάτισαν, ἢ εὑρόντες ἐκεῖ ἕνα μονήδριον τῆς Ἁγίας Ἀνασασίας τῆς φαρμακολυτρίας πεπαλαιωμένον, τὸ ἀνεκαίνισαν, ἢ ἐκάθησαν εἰς αὐτὸ ἢ εἰς ὀλίγον καιρὸν διὰ τὴν φήμην τῷ Ἁγίων λειψάνων, ἐσυνάχθησαν ἐκεῖ ἕως ἑκατὸν πεντήκοντα ἀδελφοὶ, καὶ ἐγένοντο μοναχοὶ, ἡγεμονεύοντος εἰς αὐτὲς τὸ πανοσιώτατυ ἢ ἁγιώτατυ Παπᾶ Θεωνᾶ (ὅςτις ἔγινεν ὕςερον Θεσαλονίκης Ἀρχιεπίσκοπος, καὶ μὲ θαῦμα ἡγίασεν ὡς προείπομεν.) εἷς δὲ Γ'ερομόναχος Βαρλαὰμ ὀνόματι, παρακάσας ποτὲ τὸ καθηγεμονεύειν, ἐδαιμονίθη τόσον πολλὰ, ὁπῦ ἐτάραττεν αὐτὸν τὸ δαιμόνιον, ἕως ξιώτα φοραῖς τὸ ἡμεροιύκτιον. ὁ δὲ ἡγούμενος ποτίσας αὐτὸν ἀπὸ τὸ ἀπόνιμμα τῷ Ἁγίων λειψάνων, ὑγιῆ αὐτὸν ἐποίησεν. ὁμοίως καὶ ἑνὸς χωριτῦ δέλος μιθωτὸς δαιμονιθεὶς, καὶ πιὼν ἀπὸ τὸ αὐτὸ ἀπόνιμμα τῷ Ἁγίων λειψάνων, παρευθὺς ἰαχρίθη. ἔμενεν δὲ τὰ τίμια λείψανα τῦ Ἁγίυ θαυματεργῦσιν, ἀλλὰ ἢ μέρος τι ἀπὸ τὸ φόρεμά τυ βαλόμενον ἐπάνω εἰς γυναῖκας, ἐπῦ δυσκόλως γεννῶσι, τὺς κάμνει νὰ γεννῶσι τὸ βρέφη μὲ

εὐκολίαν. ἀλλὰ καὶ ἕνας Θεσσαλονικεὺς Φίλιππος ὀνόματι κινδυνεύσας μίαν φορὰν εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ τὸ ὅπ̃ ἐπεκαλέσθη τὸ ὄνομα τ̃ Α'γίυ, ἐλυτρώθη ἀπὸ τὸν κίνδυνον. ὁ ὁποῖος εἰς διαφυλαξίαν τ̃ς ἐργασίας, ἔδιδεν εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ χειωδες λάδι διὰ τὰς καντήλας ἕως τέλυς τ̃ς ζωῆς τυ. Οὗτος ὁ Φίλιππος ἔδωκε ποτὲ εἰς σ̃α Τ̃ρκον ἑπτακόσια χρύσια δανεικὰ, καὶ μετὰ καιρὸν ζητῶντας ταῦτα ἀπὸ τὸν Τ̃ρκον, ἐκεῖνος ὄχι μόνον τὰ ἠρνεῖτο, ἀλλὰ πολλὰς φορὰς καὶ ἐκλήρυττε κατ' αὐτ̃. ὁ δὲ Φίλιππος ὀπαλεσθεὶς πρότερον τὸν Α'γιον εἰς βοήθειαν, ἐπῆγε εἰς τὸν χειροφειλέτην, καὶ ἐκεῖνος ἐδέχθη αὐτὸν μὲ χαρὰν, καὶ τ̃ ἔδωκε τὰ χρεωστούμενα ἀπαρα. Οὗτος εἶναι ὁ Βίος, καὶ τὸ Μαρτύριον, καὶ τὰ θαύματα τ̃ Α'γίυ Ο'σιομάρτυρος Γακώβυ. ὃ ταῖς πρεσβείαις, καὶ τῇ συμμαρτυρησάσῃ αὐτῷ καὶ ἡμεῖς τῆ αἰωνίων ἀγαθῶν τ̃ς Βασιλείας τῆ Οὐρανῶν, Α μὴν. (1)

Κα-

(1) Σημείωσαι, ὅτι τ̃ Ο'σιομάρτυρος Γακώβυ, καὶ τῆ συμμαρτύρων αὐτ̃ ἔστι Α'κολυθία. ἥτις ψάλλεται κατ' Ε'τος ἐν τῇ ἱερᾷ σκήνῃ τ̃ τιμίυ Προδρόμυ, καὶ ἐν τῇ μονῇ τ̃ς Α'γίας Α'ναστασίας, ὅπυ καὶ τὰ λείψανα τ̃ων κατάκεινται.

1426 30

Κατὰ τὸ ᾳφκ'. ἔτος Α'πριλίυ ιή. 1526.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ. (1)

Οὗτος ὁ χριστιανώτατος, καὶ χαριτώνυμος Μάρτυς τ̃ Χριστ̃ Γωάννης, εἶχε Πατρίδα τὰ Ψαρόφημα Γιάννινα. γεννηθεὶς δὲ ἀπὸ γονεῖς φιλοθέους καὶ εὐσεβεῖς, ἀνετράφη ὑπ' αὐτῶν ἐν παιδείᾳ, καὶ νυθεσίᾳ Κυρίυ, συνερχόμενος πάντοτε εἰς τὰς Ε'κκλησίας, καὶ τὰ θεῖα λόγια μὴ προσοχῆς ἀκροαζόμενος. τὴν βαπτιστικὴν δὲ τέχνην μαθὼν, εἰς τρία μέρη διεμοίραζε τὰ ἐκ τ̃ς τέχνης τ̃ προερχόμενα. τὸ σ̃α μέρος ἐξώδευεν εἰς τὴν ἐλεημοσύνην, τὸ ἄλλο εἰς τοὺς γονεῖς τ̃, καὶ τὸ τρίτον εἰς τὴν ἰδικήν τ̃ ζωοτροφίαν, καὶ χρείαν. Α'φ' ὅ δὲ ἀπέθανον οἱ γονεῖς τ̃, ἐπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπ̃ Ι'ερεμίας τ̃ Πατριάρχυ, Ι'ωαννίτ̃ καὶ αὐτ̃ ὄντος, καὶ ἐκεῖ συνοικιάσας ἐργαστήριον ἐδούλευε τὴν τέχνην τ̃. μὲ τὸ νὰ ἦτον δὲ πολλὰ ὡραῖος εἰς τὴν ὄψιν, καὶ εὐφυὴς φυσικὰ, καὶ παρρησιαστικὸς εἰς τὰ λόγια, καὶ ἄφοβος, ἐφθονεῖτο ἀπὸ μερικοὺς Τ̃ρκους γειτονάς τ̃, οἵτινες ἐπείραζον αὐτὸν πολλάκις, καὶ τὸν ἔλεγον, ὅτι κρίμα εἶναι, ἕνα τοιοῦτον ὡραῖον, καὶ δυνατὸν παλικάρι, ὡσὰν αὐτὸν, νὰ ἦναι Χριστιανός, καὶ διὰ ὀλίγον φωμὶ, καὶ φόρεμα, νὰ κοπιάζῃ τόσον ἄτιμα εἰς μίαν τοιαύτην τέχνην. καὶ ὅτι, ἂν ἀφήσῃ τὴν πίστιν τ̃, καὶ δεχθῇ τὴν ἐδικήν τ̃ς, ἔχει νὰ λάβῃ ἀπὸ τὸν Βασιλέα μεγάλα ἀξιώματα, καὶ νὰ ἀποκτήσῃ πολὺ πλοῦτον, καὶ ὑπάρχοντα. Ο' δὲ τ̃ Χριστ̃ Μάρτυς στερεωμένος ὢν εἰς τὴν πίστιν τ̃ Χριστ̃, καὶ ἀγάπην, ἐπερυγίλα τὰ ἀσύνετα αὐτῶν λόγια, ὡς γνησιώτ̃ τε καὶ φρόνιμος.

Επει-

(1) Τὸ Μαρτύριον τύτυ, καὶ τὰ θαύματα σωνεγράφησαν ἐκ τ̃ κατὰ πλάτος Μαρτυρίυ αὐτ̃. ὅπερ συνέγραψεν ὁ Ι'ερὸς Νικόλαος ὁ Μαλαξὸς ὁ Πρωτοπαπᾶς Ναυπλοίας, ἐν χειρογράφοις σωζόμενον. Τύτυ τ̃ Μάρτυρος συνέγραψεν Α'κολυθίαν ὁ Σοφὸς Ι'ησοῦς ὁ Δεκαδίων ἐν τῷ Α'νθολογίῳ κειμένυ. καὶ περὶ αὐτ̃ συνέγραψεν ἄλλο ὁ Σοφώτατος Α'γιώτης ὁ μέγας ῥήτωρ τ̃ς Ε'κκλησίας.

Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνοι δὲν ἔπαυον ἀπὸ τὸ νὰ τὸν πειράζωσι συχνάκις, φθονοῦντες αὐτὸν νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν, ἔλαβε προθυμίαν ὁ ἀοίδιμος, καὶ ζῆλον εἰς τὴν καρδίαν του, νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὸν Χριστὸν, καὶ νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του διὰ ἀγάπην του. Ἀλλὰ τοῦτο ἀφ' ἑαυτοῦ του νὰ κάμῃ δὲν ἠθέλησε, χωρὶς τὴν συμβουλὴν τοῦ πνευματικοῦ του πατρὸς, ὅθεν ἐπῆγεν εἰς τὸν πνευματικόν του. ὅς τις ἦτον ὁ μέγας πρωτοπαπᾶς τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, ὁ ἐπονομαζόμενος Καλόθετος, καὶ ἐφανέρωσε τὸν σκοπὸν αὐτὸν ὅπου ἐμελέτα. ὁ δὲ, τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ μὴ ζητῇ αὐθαδῶς τὰ τοιαῦτα, ἐπειδὴ δὲν εἶναι συγχωρημένον ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας νὰ πηγαίνωσι οἱ χριστιανοὶ ἀπὸ λόγου των εἰς τὸ μαρτύριον, διὰ τὸ ἄδηλον τῆς ἐκβάσεως, μήπως μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποφέρωσιν ἕως τέλους, ἀρνηθῶσι τὴν πίστιν των, καὶ γελασθῶσιν ἀπὸ τὸν διάβολον, καὶ ἄλλα πολλὰ τὸν εἶπεν, ἐμποδίζων αὐτὸν τὴν εἰς τὸ Μαρτύριον ὁρμήν του. Ὁ δὲ, ταῦτα ἀκούσας, ὑπήκουσε μὲν αὐτὰ πρὸς τὸ παρὸν, ἐλυπήθη ὅμως πῶς τὸν ἐμπόδισεν ἀπὸ τὸ μαρτύριον. ὅθεν καὶ ἔμεινε δι' ὀλίγων τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον.

Ἦλθεν ἡ Ἁγία Τεσσαρακοστὴ, καὶ οἱ ἀλιτήριοι ἐκεῖνοι εἰς ὅλον τὸ τεσσαρακονθήμερον διάστημα, ἐφορτώθησαν μὲ πολὺ τὸν εὐλογημένον Ἰωάννην, ἐμπαίζοντες, ἐξευχωρῶντες, φοβερίζοντες, κολακεύοντες, καὶ μὲ μυρίους τρόπους, καὶ μηχανὰς θέλοντες αὐτὸν, εἰς τὸ νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν, καὶ νὰ δεχθῇ τὸν τουρκισμὸν, ἕως καὶ εἰς τὴν μεγάλην ἑβδομάδα. τότε ὁ ἀληθὴς ἔπος τοῦ Χριστοῦ μιμητὴς Ἰωάννης, προσέχοντας εἰς τὰ ζωοποιὰ πάθη τοῦ Κυρίου, καὶ ποθῶν νὰ γένῃ τύπων κοινωνὸς, ἀπεφάσισε μὲ τελειότητα εἰς τὸν ἑαυτόν του νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὸν Χριστόν. Ὅθεν τρέχει εἰς τὸν πρεσβυτερεύοντα πνευματικόν του Πατέρα, (ἦτον δὲ ἡ μεγάλη πέμπτη) καὶ προσπίπτει εἰς αὐτὸν, εἶπε· Πάτερ τίμιε, τελείαν ἀπόφασιν ἔκαμα διὰ νὰ μαρτυρήσω, καὶ ἄλλος τρόπος νὰ γένῃ εἶναι ἀδύνατον. διὸ καὶ ἦλθον νὰ λάβω τὴν εὐχήν σου, καὶ νὰ κοινωνήσω τὰ θεῖα μυστήρια. καὶ σὺ μοὶ δώσῃς ἄδειαν, καλῶς. εἰ δὲ μή, ἐγὼ ἔχω νὰ ὑπάγω νὰ μαρτυρήσω, καὶ ἐλπίζω εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ νὰ μὲ ἐνδυναμώσῃ νὰ τελειώσω καλῶς, καὶ νὰ μὴ γένω παίγνιον τοῦ ἐχθροῦ, ἀλλὰ νὰ φανῶ νικητὴς αὐτοῦ. Ὁ δὲ ταῦτα ἀκούσας, τὸν λέγει. Πρόσεχε τέκνον μου, ὅτι, καθὼς λέγει ὁ Κύριος, τὸ πνεῦμα εἶναι πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής. ἔπειτα ἤξυρε καὶ τὸν, ὅτι οἱ τοιοῦτοι ἀγῶνες χρειάζονται καὶ προετοιμασίαν, καὶ νηστείαν, καὶ προσευχὴν

ἐντεῦ-

ἐντευξιν εἰς τὸν Θεὸν, διὰ νὰ καθαρισθῇ ὁ νοῦς σου μὲ αὐτὰ, καὶ ἐτζι νὰ σοῦ ἀποκαλύψῃ ὁ Κύριος ἐκεῖνο ὅπου πρέπει νὰ κάμῃς. ἐπειδὴ μὲ τοιαῦτα συνειθίζων νὰ φανερόνωνται εἰς τὰς καθαρὰς διανοίας μὲ κάποια θεῖα σημάδια. Ὁ δὲ Γωάννης ὑπήκουσε καὶ δεύτερον εἰς τοὺς λόγους του.

Τῇ δὲ ἐπαύριον (ἦτοι τῇ μεγάλῃ Παρασκευῇ) ἐγύρισε πάλιν εἰς τὸν πνευματικὸν, ὅλος γεμάτος ἀπὸ χαρὰν, καὶ τοῦ λέγει. ἤξυρε τίμιε Πάτερ, ὅτι ὁ Κύριος μὲ ἐπληροφόρησεν. ἐπειδὴ εἰς ταύτην τὴν νύκτα ἔβλεπον, ὅτι ἐχόρευον ἐν μέσῳ τοῦ πυρὸς, ὡς οἱ ἐν Βαβυλῶνι παῖδες, καὶ ἐδοξολόγουν τὸν Χριστόν. λοιπὸν δέομαί σου νὰ μὲ ἁρματώσῃς καὶ ἡ ἁγιωσύνη σου μὲ τὰς δικάς σου καὶ διὰ λόγιάς σου, καὶ μὲ τὴν τῶν θείων μυστηρίων μετάληψιν. Τότε ὁ σεβάσμιος ἐκεῖνος πρωτοπαπᾶς, πληροφορηθεὶς τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, διήγειρεν αὐτὸν ἀπὸ ψυχῆς, λέγων. ὁ Θεὸς τέκνον νὰ σὲ ἐνδυναμώσῃ παρομοίως μὲ τὸν ἁγὸ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου διηγησάμενα Νέστορα, καὶ τοὺς νικητὰς ἐχθροὺς, ὡς ἄλλον Λυσίαν νὰ νικήσῃς, καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ νὰ μαρτυρήσῃς, καὶ μεταδὺς αὐτῷ τὰ ἅγιαντα μυστήρια, ἀπέλυσεν αὐτόν. Ὁ δὲ χαίρων ἐπῆγε εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, καὶ ἐκάθητο συλλογισμένος. ἰδὲ πάλιν ἐκεῖνοι οἱ γείτονές του ἦλθον εἰς αὐτὸν, ὡσὰν νὰ ἦσαν συμφωνημένοι, καὶ ἐθρασύνθη αὐτὸν, διὰ νὰ τυρκίσῃ. εἶπε καὶ συνοφαντῶσιν αὐτὸν λέγοντες, ὅτι προτήτερα ὦντας εἰς τὰ Τρίκαλα ὑπεχρεώθη νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν, καὶ πῶς πάλιν τώρα φρονεῖ τὰ τοῦ Χριστοῦ;

Ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ μάρτυς ἰδὼν αὐτοὺς βλοσυρῶς, εἶπε. διὰ λόγου μου λέγετε ταῦτα, ἢ δι' ἄλλον τινά; οἱ δὲ εἶπον. ναί. διὰ λόγου σου. Ὁ δὲ μάρτυς ἀπεκρίνατο. μή μοι γένοιτο ποτὲ νὰ πάθω τέτοιαν ἐγκατάλειψιν ἀπὸ τὸ Θεὸν, ὥστε νὰ ἀρνήθηκα ἐγὼ τὸν Χριστόν μου εἴτε εἰς τὰ Τρίκαλα, εἴτε ἀλλαχοῦ. μή μοι γένοιτο. ἀλλὰ μᾶλλον ἐγὼ μὲ τὸν Χριστόν μου ζῶ, καὶ θέλω ζήσω, καὶ πρόθυμος εἶμαι νὰ ἀποθάνω δι' αὐτόν. καὶ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀφήσω τὸν Χριστὸν τὸν πλάσαντα μου καὶ Θεὸν, καὶ νὰ ἀκολουθήσω τὸν Μωάμεθ, ἄνθρωπον ἀγράμματον, πλασματολόγον, καὶ πολέμιον τοῦ Χριστοῦ μου; διὸ καὶ μάλιστα ἀποστρέφομαι καὶ ἐκεῖνον καὶ τὴν πίστιν του. καὶ εἴτι θέλετε, κάμετε εἰς ἐμέ. διὰ τὸ ὅσον θυμασότερα βάσανα μοῦ δώσετε, τόσον θυμασότερον καλὸν θέλει μοῦ κάμετε. Οἱ δὲ ταῦτα ἀκούσαντες, ἔδραμον κατ' ἐπάνω του ξύζοντες τοὺς ὀδόντας, καὶ ἅρπασαντες αὐτὸν, τὸν ἔτραβιζαν ἀνηλεῶς, ῥαπίζοντες, λακτίζοντες,

μὲ

μὲ πέτρας, κὴ ξύλα κτυπῶντες αὐτὸν, ἕως ὅπῦ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν νομοκράτορά των, καταμαρτυρῦντες, ὅτι ἐβλασφήμησε τὶω θρησκείαν των, κὴ ὡμολόγησε παῤῥησία τὸν Χριςὸν Θεὸν ἀληθινόν. Ὁ δὲ κριτὴς ἠρώτησε τὸν Μάρτυρα, αὖ ἦναι ταῦτα ἀληθινά. Τότε ὁ γενναῖος τῦ Χριςῦ στρατιώτης μὲ πολλὴ παῤῥησίαν ἐκήρυξε τὸν Χριςὸν Θεὸν ἀληθινὸν, τὶω δὲ θρησκείαν τῦ Ἰσμαηλιτῦ, κὴ τὰς ἀκολάθυς αὐτῆς πολλὰ ἐξεφαύλισε, ὅτι τάτε, διὰ νὰ τὰς παροξύνῃ νὰ τῦ δώσωσι δριμύτερα βάσανα.

Ἀκάσας δὲ ταῦτα ὁ κριτὴς, ἐπρόσαξε πρῶτον μὴ νὰ κτυπήσωσι τὸ σόμα τῦ Μάρτυρος, ἔπειτα δὲ νὰ τὸν ῥίψωσι κάτω γῆς, κὴ νὰ τὸν θάψωσι σφοδρῶς. καὶ τάτε γενόμενος, ὁ τῦ Χριςῦ ἀθλητὴς δι' χαρᾶς ὑπέμενε, φωναλῶν τὸν Θεὸν νὰ τὸν ἐνδυναμώσῃ, εἰς τὸ νὰ τελειώσῃ ἐνδόξως τὸ Μαρτύριον. Εἶπα λέγει τε ὁ κριτής. ἄρα γε ποῖον ἀπὸ τὰ δύω τὸν ἀρέσῃ, νὰ βασανίζεται πιστοτρόπως, κὴ νὰ φθαρθῇ εἰς πικρὸν θάνατον, μόνον διὰ νὰ μὴ ἀρνηθῇ τὸν Χριςόν. ἢ νὰ ἀφήσῃ τὴν πίςιν τε, καὶ νὰ δεχθῇ τὴν ἐδικήν τες, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ πλῆτον καὶ ἀξιώματα παρὰ τῦ Βασιλέως; Ὁ Μάρτυς ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὸν ἀνδρειότερον ἀπὸ τὸ πρῶτον, κηρύττων μὴ λαμπρᾷ τῇ φωνῇ, ὅτι κάνενα πρᾶγμα δὲν δύναται νὰ τὸν χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῦ Χριςῦ, ἐξεθρεῶν δὲ τὴν τῦ Κρητὸς θρησκείαν, ὁμῦ μὲ τὰς τιμὰς καὶ τὰ ἀξιώματα ὅπῦ τῦ ὑπέχετο. Ὁ δὲ κριτὴς βλέποντας τῦ Μάρτυρος τὴν παῤῥησίαν, καὶ θάῤῥος, κὴ τῆς γνώμης αὐτῦ τὸ σεριὸν, ἔκρινεν εὔλογον νὰ τῦ δώσῃ καιρὸν νὰ σοχαθῇ. κὴ προσάξας νὰ τὸν δέσωσι μὲ δύω ἁλύσεις, καὶ νὰ τὸν ὑπάγωσιν εἰς τὴν φυλακήν, τῦ λέγει τάχα διὰ νὰ τὸν φοβίσῃ. Ἰδὲ ὅπῦ σὲ δίδω καιρὸν, διὰ νὰ σοχαθῇς ἕως τὴν αὔριον, κὴ ἴσως πειθῇς εἰς τὸ πρόσαγμά μς, ἔχεις νὰ λάβῃς μεγάλας δωρειὰς κὴ τιμάς. εἰ δὲ μὴ, μὲ τὴν φωτίαν ἔχεις νὰ τελειώσῃς τὴν ζωήν σε. Ὁ δὲ Μάρτυς πάλιν τὰ αὐτὰ ἀπεκρίθη μὲ τὴν ἰδίαν παῤῥησίαν. Ὅθεν ὁ Κρητὴς μὴ ὑποφέροντας πλέον, ἐπρόσαξε νὰ φθαρθῇ ἡ πυρκαϊὰ κὴ νὰ τελειώσῃ ταχέως τὸ μελετώμενον. Ἠκούσθη δὲ τᾶτο εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν, κὴ ὁ τότε Παξιάρχης ὁ Ἱερεμίας μὲ τὸς περὶ αὐτὸν σοχασθέντες, ἔστειλαν ἄωρα ἱκανὰ εἰς τὸν Κρητὴν, παρακαλῦντές τον νὰ ἀναβάλῃ τὴν κατὰ τὸ Ἁγίυ ἀπόφασιν, ἕως ὅ νὰ περάσωσιν αἱ τῶν χριςιανῶν ἑορτάσιμοι ἐκείναι ἡμέραι. ὁ κὴ ἔγένετο. καὶ ἔμεινεν ὁ Μάρτυς ἕως τὴν παρασκευὴν τῆς Διακαινισίμυ.

Τότε

Τότε λοιπὸν τὸ πρωὶ ἐβγάλαν τὸν Ἅγιον ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ ἔφεραν αὐτὸν ἔμπροσθεν τῦ Κρητός. ὅς τις παρεκίνει πάλιν τὸν μάρτυρα νὰ ἀρνηθῇ τὴν πίςιν τῶν χριςιανῶν, διὰ νὰ μὴ παραδοθῇ εἰς τὴν φωτίαν. ἀλλ' ὁ μάρτυς χαρᾶς ἀφάτυ πληθεὶς διὰ τὸ παιδευμα, ἔλεγε πάλιν μεγαλοφώνως. μή μοι γένοιτο νὰ ἀρνηθῶ τὸ γλυκύπατον κὴ σωτήριον Ὄνομα τῦ ἐδικῦ μς Χριςῦ τὸ ἀληθινὸν Θεῦ. ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς ἐμὲ πλῆτος, κὴ δόξα, κὴ καύχημα. κὴ τὸ νὰ πάθω ἐγὼ διὰ αὐτὸν, τὸ λογίζομαι ξεφάσωμα, κὴ ζωὴν αἰώνιον. δι' ὃ ἐνδέπητε παλαίπωροι. ἐγὼ εἰς τὸν Θεόν μς χαίρω κὴ φράινομαι, κὴ ὁμῦ μὲ τὸς Ἀγγέλυς ψάλλω αὐτῷ. κὴ παραθὺς ἄρχισε κὴ ἔψαλλε μὲ μελωδικὴν φωνὴν ἐν μέσῳ τῶν Ἀγαρηνῶν τὸ, "Χριστὸς ἀνέ-„ στη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, κὴ τοῖς ἐν τοῖς μνή-„ μασι ζωὴν χαρισάμενος. Οἱ δὲ ταῦτα ἀκάσαντες, ὥρμησαν κατ' αὐτῦ νὰ τὸν διαπαράξωσιν. Ἰδὼν δὲ ὁ Κρητὴς τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης τε, κὴ τὴν ὁρμὴν τῶν Ἀγαρηνῶν, ἔδωκε τὴν κατ' αὐτῦ ἀπόφασιν νὰ τελειωθῇ διὰ πυρός. Πρῶτον λοιπὸν ἔδειραν τὸν Μάρτυρα ἀπλεῶς εἰς ὅλον τὸ κορμὶ μὲ ξύλα, κὴ λίθας. ὅς τις δὲν ἔπαυσε ἀπὸ τὸ νὰ ψάλλῃ μεγαλοφώνως τὸ, Χριστὸς ἀνέστη. εἶτα πλῆθος πολὺ Τούρκων ἔφεραν φρύγανα, καὶ ξύλα, καὶ ἄναψαν τὴν πυρκαϊὰν εἰς σῶα ἀοικτόν, κὴ βρύχωρον τόπον (ἐπειδὴ νομίζεν, ὅτι ἔχεν μυθὸν πολλὴν, ὅσοι δυνηθῶν ἀπὸ αὐτὰς νὰ φέρωσιν ὕλην διὰ νὰ καύσωσι χριςιανόν.) καὶ εἰς αὐτὴν ἔσπρωχναν τὸν γενναῖον τῦ Χριστῦ Ἀθλητήν. ὁ ὁποῖος ἔτρεχεν εἰς τὴν πυρκαϊάν, ὡσὰν εἰς δρόσον μὲ πόθον πολλὴν, κὴ ἱλαρότητα.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ ὑπηρέται τῦ αὐτοῦ ἐκείνυ, ἔμπροσθεν τὸ ὁποῖον ἄναψαν τὴν πυρκαϊάν, τὰς ἐβαρυφώνη νὰ καύσωσιν ἄνθρωπον ἐκεῖ ἔμπροσθεν, ἁρπάσαντες ξύλα, ὥρμησαν κατὰ τῆς φονικῆς ἐκείνων, κὴ ἔπως ἐκεῖθεν τὰς ἀπεδίωξαν. οἱ δὲ πέρνοντες τὸν μάρτυρα μισοκαυμένον ἐλέγχοντα αὐτὰς, κὴ δοξολογῦντα τὸν Χριςόν, κὴ τὴν ἀνάςασίν τε, τὸν ἐπῆγαν ἔξω τῆς Πόλεως, κὴ ἐκεῖ ἀνάψαντες μεγαλιτέραν πυρκαϊὰν ἀπὸ τὴν πρώτην, ἐπλησίασαν τὸν Ἅγιον κοντὰ εἰς αὐτὴν, διὰ νὰ τὸν ῥίψωσι. Ὁ δὲ μὴ ὑπομείνας νὰ ῥιφθῇ ἀπὸ ἐκείνυς, ἐπήδησε μόνος τε μέσα εἰς τὴν πυρκαϊάν, καὶ χορεύοντας ἔψαλλε τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ὡς καὶ οἱ τρεῖς παῖδες ἐν μέσῳ τῆς Καμίνυ χορεύοντες ἔψαλλον τὸν παγκόσμιον ὕμνον. κὴ τότε ἐπληρώθη τὸ ὅραμα ὅπῦ εἶδε πρὸ τῦ νὰ μαρτυρήσῃ. Τινὲς δὲ Χριςιανοὶ ὅπῦ ἐπῆγαν διὰ νὰ θεωρήσωσι τὰ γεγόμενα, συμπονέσαντες τὸν Μάρ-

τυρα, ἔδωκαν ἄσπρα ἱκανὰ εἰς τὰς ὑπηρέτας, διὰ νὰ ἀναμερίσουν τὸ πῦρ, καὶ νὰ ὑπάγῃ σῦας ἀπὸ αὐτὰς νὰ τ̃ κόψῃ διὰ ξίφους τὴν κεφαλὴν, διὰ νὰ τελειώσῃ, καὶ νὰ μὴ βασανίζεται εἰς πολλὴν ὥραν. τὸ ὁποῖον καὶ ἔγινε, καὶ ὕπως ἔλαβεν ὁ ἀοίδιμος τ̃ μαρτυρίυ τὸν στέφανον.

Ἐπειδὴ δὲ καὶ μὴ θαύματον ἔρριψαν οἱ ἀπάνθρωποι ἐκεῖνοι εἰς τὸ πῦρ τὸ μαρτυρικὸν σ̃μα μὲ τὴν παντίμον κεφαλὴν, οἱ φιλόχριστοι ἔδωκαν ἑκατὸν φλωρία εἰς αὐτὰς, καὶ τὰς ἀφ̃καν καὶ ἐσυάξαν τὰ Ἅγια λείψανα, ἀφ' ὧν ἐσβέσθη τὸ πῦρ, καὶ λαβόντες ταῦτα σὺν τ̃ τιμίᾳ Κάρᾳ, τὰ ἔφεραν εἰς τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν, καὶ προσκυνήσαντες αὐτὰ πᾶς ὁ λαὸς, καὶ ἀχρυπνίαν δ' χαιρισήριον ποιήσαντες, ἀπέθεσαν δ' λαβῶς εἰς ἕνα ἱερὸν τόπον τ̃ς μεγάλης Ἐκκλησίας.

Πολλὰ δὲ θαυμάσια ἐτέλεσεν ὁ Θεὸς διὰ τ̃ Ἁγίων λειψάνων τότε τ̃ Μάρτυρος, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μερικὰ γράφομεν ἐδῶ, καὶ αὐτὰ ἂς εἶναι εἰς πίστσιν καὶ τ̃ ἄλλων. Ὁ παναιδεσιμώτατος πρωτοπαπᾶς Ναυπλοίυ Νικόλαος ὁ Μαλαξὸς, ὁ καὶ τὸ μαρτύριον τοῦτο συγγράψας, ἔχοντας φίλον ἕνα Παξιαρχικὸν ἔξαρχον Γρηγόριον ὀνομαζόμενον, ἐλθόντα ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὸ Ἀνάπλι, καὶ μέρος τ̃ μαρτυρικ̃ λειψάνων τ̃ Ἁγίυ τότε ἔχοντα ἐν κιβωτίῳ, παρεκάλεσεν αὐτὸν, καὶ τ̃ ἔδωκεν σῦα κομμάτι ἀπὸ ἐκεῖνα, ὁμοίως τ̃ ἔδωκε καὶ τὴν Ἀκολουθίαν τ̃ Μάρτυρος, τὴν ὁποίαν συνέγραψεν ὁ τότε μέγας Ῥήτωρ τ̃ς Μεγάλης Ἐκκλησίας Ἀντώνιος ὁ σοφώτατος, ὁ καὶ διδάσκαλος χρηματίσας τ̃ αὐτ̃ Μαλαξ̃. Οὗτος λοιπὸν ὁ Ἱερὸς Μαλαξὸς εἶχε παιδίον ἀρσενικὸν τεσσάρων χρόνων, Γιωάννην καλούμενον. τὸ ὁποῖον ἠθέλησε βαρέως, καὶ ἐκινδύνευσε νὰ ἀποθάνῃ, ποιήσας ἔν ὁ πατὴρ αὐτ̃ παράκλησιν, καὶ φιάλας τὴν Ἀκολουθίαν τ̃ Ἁγίυ, εἶπα βαλὼν ὕδωρ ἐν ποτηρίῳ, καὶ βάψας τὸ μαρτυρικὸν λείψανον εἰς αὐτὸ, ἔδωκε τὸ ἀπόνιμμα ἐκεῖνο εἰς τὸ παιδίον, καὶ τὸ ἔπιε. καὶ ὢ τ̃ θαύματος! παρευθὺς ἀνέλαβε, καὶ ἐφεμπάτει μὲ τὰ ἴδιά τε ποδάρια, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν ξάπεζαν, καὶ ἔφαγε. ὥστε ὅπ̃ κάνένα σημεῖον τ̃ς προτέρας ἀθενείας δὲν ἔμεινεν εἰς αὐτὸ, εἰς δόξαν Θε̃, καὶ εἰς τιμὴν τ̃ μάρτυρος αὐτ̃ Γιωάννυ.

Ἀλλὰ καὶ ἐν ἔτει χιλιοστῷ πεντακοσιοστῷ ξηκοστῷ ξίτῳ τ̃ς ἐνσάρκυ οἰκονομίας, μεγάλη πανώλη ἠκολούθησεν εἰς τὸ Ἀνάπλι, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐκτυπήθησαν δύω παιδία τ̃ αὐτ̃ Μαλαξ̃, τὸ πρωτομηνοῦδον, καὶ σῦα ἄλλο, καὶ ἐτελείωσαν, χωρὶς νὰ ἐνθυμηθ̃ν ὀλόπελα οἱ γονεῖς τὴν παιδίαν, τὴν θαυματουργίαν ὅπ̃ ἐπέ-

λε-

λεσεν εἰς τὸ παιδίον τους πρότερον τὸ μαρτυρικὸν λείψανον. εἶχον δὲ ἀκόμη καὶ ἄλλο παιδίον πολλὰ μικρὸν, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκτύπησεν ἡ πανώλη, καὶ ἐκείτετο ἄφωνον, καὶ ὡς νεκρὸν ἀκίνητον. ἀπὸ τὸ παιδίον δὲ ἐκτυπήθη καὶ ἡ μήτηρ αὐτ̃, ἤτοι ἡ πρωτοπαππαδία εἰς τὸ ἀριστερὸν βυζὶ, καὶ ἐκείτετο καὶ αὐτὴ ὁμοῦ μὲ τὸ βρέφος ἄφωνος, καὶ ἀκίνητος. ὁ δὲ πανθερός τ̃ Ἱερ̃ Μαλαξ̃ Ἱερεὺς καὶ Σακελλίων ὑπάρχων τ̃ κλήρυ Ναυπλοίυ, συμπονῶν τὴν θυγατέρα αὐτ̃, καὶ τὸ βρέφος, καὶ ζητῶν τίνι τρόπῳ νὰ βοηθήσῃ τὴν ἀθενῆ, δὲν ἠξεύρω πῶς, ἐνθυμήθη τὸ λείψανον τ̃ Ἁγίυ Μάρτυρος, καὶ παρευθὺς τρέχει ὀδυνηρῶς καὶ ζητεῖ τοῦτο ἀπὸ τὸν πρωτοπαππᾶ, καὶ πέρνωντάς το ἐν τῷ ἅμα ὅπ̃ ἐσφράγισε μὲ τὸ λείψανον τὴν κεφαλὴν τ̃ πληγ̃ τ̃ς πανώλης, ἐχύθη τὸ πάθος, καὶ εὐγῆκεν ὕλη πολλὴ, καὶ τὸ βρέφος ἄνοιξε τὰ ὀμμάτια τ̃, καὶ ἐζήτει νὰ βυζάσῃ. ὁμοίως εὐθὺς ὅπ̃ ἐσφράγισε καὶ τὸ βυζὶ τ̃ς θυγατρός τ̃, ἐμετακινήθη ὀλίγον ἀπὸ τὸν τόπον τ̃ς ὅπ̃ ἦτον ὡς λίθος ἀκίνητος, καὶ ἔτζι μὲ τὴν χάριν τ̃ Θε̃ τὴν δοθεῖσαν εἰς τὸν μάρτυρά τ̃, ἰατρεύθησαν καὶ οἱ δύω. Καὶ μετ' ὀλίγας πάλιν ἡμέρας ἐκτυπήθη καὶ ὁ ἴδιος πρωτοπαππᾶς ἀπὸ τὴν πανώλην εἰς τὸ ἀριστερὸν βυζὶ, καὶ ὁ πανθερός τ̃ εἰς τὸ μηρὶ, καὶ ὁ ἀδελφός τ̃, καὶ κινδυνεύσαντες εἰς θάνατον, ἐλυτρώθησαν ἀπὸ τὸν κίνδυνον μὲ τὴν βοήθειαν τότε τ̃ Ἁγίυ Μάρτυρος.

Ὁμοίως ὁ αὐτὸς πρωτοπαππᾶς διεφυλάχθη ἀβλαβὴς σὺν ὅλῃ αὐτ̃ τῇ οἰκίᾳ, διὰ τ̃ς αὐτιλήψεως τότε τ̃ Μάρτυρος, εἰς καιρὸν ὅπ̃ οἱ Τ̃ρκοι ἐπολέμων τὸ Ἀνάπλι, καὶ εἰς διάστημα ξιῶν χρόνων ἔπιπτον τὰ μολυβοσιδηροπέξινα βόλια αὐτ̃ῦ, ὡσὰν ἡ χάλαζα μέσα εἰς τὸ κάστρον. ἀλλὰ καὶ ὅταν ἠχμαλώτισαν τὸ Ἀνάπλι οἱ Τ̃ρκοι, καὶ ἐμετοικίσθησαν οἱ ἐντόπιοι εἰς διαφόρους τόπους, ὁ αὐτὸς Μαλαξὸς πηγαίνωντας παροικὶ εἰς Βοιωτίαν μὲ καράβι, συνέβη τόσην μεγάλην φορτ̃να εἰς τὸ πέλαγος, ὥστε ὅπ̃ τὸ καράβι δύεσκόμβον εἰς σ̃α κινδυνώδη λιμένα τ̃ς Κρήτης ἐρράγη ὑποκάτω εἰς τὴν καρίναν, καὶ ὅπ̃ βαγισμένον εἰς τέσσαρας μερ̃ας διήρκεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἕως ὅτ̃ ἦλθον εἰς Βοιωτίαν. καὶ ἐκεῖ βλέποντες, πῶς θαυμάσίως ἐλυτρώθησαν τ̃ κινδύν̃, ἄλλο δὲν ἔλεγον, ὅτι ἐσάθη τ̃ς σωτηρίας των αἴτιον, εἰ μὴ μόνον τὸ Ἅγιον λείψανον τ̃ Μάρτυρος ὅπ̃ εἶχον μαζύ των.

Ἐκεῖσε δὲ εἰς Βοιωτίαν διεισκομβώσε τ̃ αὐτ̃ Μαλαξ̃, μία ὀρθόδοξος δούλη καὶ φρονίμη γυνὴ Μαρία ὀνόματι, ἔγινε πνευματι-

κὸν τέκνον αὐτῦ. αὖτ εἶχεν ἔγγονον ἀθενῆ πάσχοντα ἀπὸ δυσεντερίαν. τὸν ὁποῖον οἱ ἐκεῖσε ἰατροὶ νὰ βοηθήσυν δὲν ἐδυνάντο. ὅθεν ζητήσασα παρ' αὐτῦ ἀντίδοτον τῦ Μαρτυρικῦ λειψάνυ, καὶ ποτίσασα αὐτὸ τὸν ἀθενῆ, ὑγιῆ ἀποκατέστησε. Τῦτο τὸ θαῦμα βλέποντες ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῦ οἴκυ της, εἰς ὅλας τὰς ἑπτὰ χρόνας, ὁπῦ διέβησεν εἰς Βενετίαν ὁ Μαλαξὸς εἰς πᾶσαν αὐτῷ ἀθένειαν δὲν ἐμεταχειρίζοντο ἰατροὶ, ἀλλὰ προσρέχοντες εἰς τὸ Ἅγιον λείψανον, τὴν ἰατρείαν ἐλάμβανον.

Ὁμοίως ἡ αὐτοῦ θεοφιλὴς γυνὴ, εἶχεν σῶα συγχωρῆ καλώτατον ἄνθρωπον, ὅστις ἀπό τι συμβεβηκὸς αἰφνίδιον, ἐτυφλώθη τὸ φῶς τῆ ὀφθαλμῶν τυ, καὶ ἔμεινεν ὁλότυφλος, ὥστε ὁπῦ ἐμεταχειρίζετο καὶ χειραγωγὸς εἰς τὴν ὁδόν. ἐδόθη λοιπὸν εἰς διαφόρυς ἰατροὺς, καὶ πολλὰ ἰατρικὰ ἐμεταχειρίθη, ἀλλὰ κἀμμίαν ὠφέλειαν εἰς τὸ πάθος δὲν ἔλαβεν· ὅθεν ἀπέστειλε εἰς μεγάλην θλῖψιν, καὶ ἀπορίαν ὁ δυσυχὴς διὰ τὴν τοιαύτην τυ συμφορὰν. ἔτυχε δὲ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἐπίσκεψίν τυ, καὶ ἡ συγχωρής τυ ἐκείνη, καὶ φιλομάρτυς γυνὴ, καὶ ὡς τῷ μεταξὺ λόγυ παρεμπεσόντος, ἄρχισεν ἐκείνη καὶ ἐδιηγήθη λεπτομερῶς τὰ θαύματα ὁπῦ ἐτέλεσε τὸ μαρτυρικὸν λείψανον, καὶ παρακινεῖ καὶ τὴν ἀθενῆ νὰ προσρέξῃ μὲ πίστεως εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ νὰ ζητήσῃ τὴν παρ' αὐτῦ βοήθειαν· ὅστις ὑπακούσας, καὶ προθυμηθεὶς εἰς τὴν ἐν Βενετίᾳ Ἐκκλησίαν τῆ ὀρθοδόξων τῦ Ἁγίυ Γεωργίυ, ὅπυ πλησίον καὶ ὁ εὐλαβέστατος Νικόλαος ὁ Μαλαξὸς εἶχε τὴν κατοικίαν, ἐζήτησε μὲ πίστεως τὴν βοήθειαν τῦ Ἁγίυ αὐτίληψιν. Ὁ δὲ Μαλαξὸς βλέπων τὴν πίστιν αὐτῦ, ἐποίησε σωτήρως βοήθειαν, καὶ βάλας τὸ Μαρτυρικὸν λείψανον εἰς τὸ ἁγίασμα, ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν τυφλὸν, καὶ τὸ ἔπιε. καὶ ὢ τῦ θαύματος! ἕως ὁπῦ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν οἶκόν τυ, εὐέλαβε τὸ φῶς τῆ ὀφθαλμῶν τυ, καὶ ἔβλεπε καθαρώτερον ἀπὸ τὸ πρῶτον.

Τῦτο τὸ θαῦμα ἤκυσαν πολλοὶ μεγιστᾶνες τῆς Βενετίας, καὶ πρὸς πάσης ὁ τότε διεσημότατος ἐκεῖ πρέσβυς τῦ Βασιλέως τῆς Ἱσπανίας, ὀνομαζόμενος Δαρδιέδος, ὁ ὁποῖος κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἠθένησε, μὲ τὸ νὰ ἐψυχαίθησαν, καὶ ἐπάγωσαν, ὡσὰν χιών, τὰ ποδάρια τυ, καὶ ἐπρήσθησαν τόσον, ὁπῦ τὸν ἔκαμαν νὰ μείνῃ ἀκίνητος, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται κἀμμίαν θερμότητα. ἐμεταχειρίθη ὅλυς τὺς ξεχωριστὺς ἰατροὺς, ἀλλὰ κἀμμίαν βοήθειαν δὲν ἔλαβεν. ἀλλ' ἦτον ἀκίνητος, δοκιμάζων πόνυς δεινοτάτυς, καὶ ἀνυποφόρυς. Τέλος πάντων ἀπελπισθεὶς ἀπὸ τὺς ἰατροὺς, καταφεύγει εἰς τὸ Ἅγιον λείψανον,

ψανον, καὶ καλέσας τὸν ἱερὸν πρωτοπαπᾶν, (ἐπειδὴ δὲν ἐδυνέτο νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτὸν) ζητεῖ μὲ πίστεως τὴν θεϊκὴ τῦ Μάρτυρος βοήθειαν, εἰπὼν καὶ τὸ ἀγγελικὸν ἐκεῖνο „ Πιστεύω Κύριε, βοήθει μοι τῇ ἀπιστίᾳ. ὁ δὲ, τὴν πίστιν αὐτῦ θεασάμενος, ποιήσας Παράκλησιν, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν νὰ πίῃ τὸ τῦ ἱερῦ λειψάνυ ὀνόνιμμα. καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν οἱ πόδες αὐτῦ, ὡσεὶ ἐλάφυ καπρτίσθησαν, καὶ ὁ πρώην ἀκίνητος, ἔβγεχεν ἀναβαίνων τὴν βασιλικὴν παλατίων τὰς ὑψηλὰς σκάλας.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλο θαῦμα ἀκύσατε. ἦτον τότε εἰς τὴν Βενετίαν σῶα παλικάρι ὀπὸ τὸ Ἀϊάπλι, ναύτης τὴν τέχνην, καὶ μεγαλόψυχος εἰς τὰς φορτύνας τῆς θαλάσσης. ὁ ὁποῖος μὲ τὸ νὰ ἐσυνείθιζε νὰ κοιμᾶται πάντοτε, ὄχι μέσα εἰς τὴν κάμεραν τῦ κατέργυ, ἀλλ' ἔξω ἐκεῖ, ὅπυ ἦσαν ἁπλωμένα τὰ κοπία, διὰ νὰ ἦναι πάντοτε ἄγρυπνος, καὶ ἕτοιμος εἰς τὰς ναυτικὰς ὑπηρεσίας. ἐκ τῆς αὐτίας λέγω ταύτης ἐπῆρε ψύλλαν πολλὴν εἰς τὸ σῶθος, τόσον ὁπῦ δὲν ἐδύνετο ὕπυ νὰ φάγῃ, ὕπυ νὰ πίῃ, ὕπυ νὰ κοιμηθῇ, ἀλλ' αἰσθάνετο δεινοτάτας πόνυς, καὶ εἰς τὸν πλέον μεγαλήτερον χειμῶνα, καὶ ψύχος, ἐκράτει τὸ σῶθός τυ ἀνοικτὸν, χωρὶς νὰ δέχεται νὰ τὸ σκεπάσῃ ὁλότελα. ἔτος λοιπὸν ἀκύσας τὰ θαύματα τῦ Ἁγίυ λειψάνυ, ἐπῆγε εἰς τὸν αὐτοῦ Μαλαξὸν, καὶ ἐζήτει μὲ θερμῆς πίστεως τὴν τῦ Μάρτυρος βοήθειαν. ὅθεν αὐτὸς ποιήσας τὴν σωτήριν βοήθειαν, ἔβαλε τὸ Ἅγιον λείψανον εἰς τὸ ἁγίασμα, καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν ἀθενῆ, καὶ τὸ ἔπιεν. ὁ δὲ ἀθενὴς διὰ δὺς ὁπῦ τὸ ἔπιε, τῦ ἐφάνη, ὅτι ἔπασσε μία κόρδα ὁπῦ ἦτον ξαπλωμένη ὀπὸ τὸ σῶθος ἕως εἰς τὸν στόμαχόν τυ, καὶ ἔτζη ἔπαυσαν οἱ πόνοι. ὡρέχθη νὰ φάγῃ· ἐδόθη σπίτασμα εἰς τὸ σῶθος, καὶ ὅλος κατέστη ὑγιής. καὶ μὲ ξεῖς ἡμέρας ὑπέστρεψεν εἰς τὸν πρωτοπαπᾶν, διὰ νὰ δοξάσῃ τὸν Θεὸν, καὶ νὰ διχαιώσῃ τὸν Ἅγιον.

Ταῦτα μὲν ἔγιναν εἰς τὴν Βενετίαν, ὅπαν δὲ ὁ ἱερὸς Μαλαξὸς ἐπῆγεν εἰς τὴν Κρήτην, ἀπέκτησεν ἐκεῖ φίλον, σῶα θεοφιλῆ χριστιανὸν, ὅστις ἀφ' ὅ ἔμαθε τὰ θαύματα ὁπῦ κάμνει ὁ νεολαμπὴς ἀστὴρ, καὶ χαριτώνυμος Ἰωάννης, διὰ τὰ θεῖα λειψάνα τυ, ὅλος ἔνδοτος ἔγινεν εἰς τὴν αὐτοῦ ἀγάπην. ὅθεν ἐπειδὴ ἠθένησεν σῶας ἄνθρωπος τὰ ὁσπτίτα τυ, ἐπροσρεξεν δι' ὺς εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ ποτίσας τὸν ἀθενῆ μὲ τὸ τῦ Ἁγίυ λειψάνυ ὀνόνιμμα, ὑγιῆ αὐτὸν ἀπέδειξεν· καὶ ὀπὸ τότε καὶ ὕστερα, εἰς ὅσας ἀθενείας συνέβαινον εἰς τὸν οἶκόν τυ, δὲν ἐκάλει πλέον ἰατρὺς, ἀλλὰ τὸ Ἅγιον λείψανον

ἔπιν

ἦτον ὁ ἄμιθος, καὶ παχύπατος ἀξός τε. ὲ μόνον δὲ αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλοὶ χρισιανοὶ ἀκόντες τὰ τοιαῦτα θαυμάσια ἐφορόρεχον μὲ πίσεως εἰς τὸ Ἅγιον λείψανον ἐν ταῖς ἀθενείαις των, καὶ ὁ καθεὶς ἐλάμβανε τλὶ ζητεμβώλω ἀξείαν τῦ πάθυς τε. Πάλιν ὁ αὖωθεν ῥηθεὶς Θεοφιλὴς Χρισιανὸς εἶχεν οὖα φίλον, τῦ ὁποίυ ἡ πενθερὰ ἦτον ἀθενὴς, μὲ τὸ τὰ ἔπαχεν ἀπὸ ὑπερβολικὴν ψύχραν τῦ σομάχυ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐδοκίμαζε πόνυς δεημυτάτυς, καὶ ὅτε νὰ φάγῃ, ὅτε νὰ πίῃ, ὅτε νὰ κοιμηθῇ ἐδυύετο, παρομοίως μὲ τὸν προρρηθέντα ταύτλω. καὶ τόσον ἀδυνάτησεν, ὁπῦ ὅλαις της αἱ σάρκες ἐδαπανήθησαν, καὶ μόνον τὸ δέρμα ἔμεινεν ἐπῦ ἐσκέπαζε τὰ κόκκαλα, καὶ μόλις ἐδυύετο νὰ ἀκόσῃ τινὰς τλὶ φωλιώτης, δηλ τλὶ ἀπνίαν ὁπῦ εἶχε. ταύτλω ἐσυμβάλθεν ὁ αὖωθεν Χρισιανὸς νὰ προσρέξῃ εἰς τὸν Ἅγιον. Ὅθεν βασαζομένη ὑπὸ ἄλλων, ἐπῆγε εἰς τλὶ Ἐκκλησίαν, καὶ ἀφ' ὗ ἐτελείωσεν ἡ θεία λειτυργία, καὶ ἡ δι' αὐτλὶ γλυκεῖα ἀδάκλησις, ἔπεσεν ἀπὸ τὸ ἀπόπλυμα τῦ μαρτυρικῦ λειψάνυ, καὶ παρθὺς ἔπαυσαν οἱ πόνοι, ὡρέχθη ὕφῆς, καὶ καθίσασα μὲ τὰς ἄλλας εἰς τλὶ ξάπεζαν, συγκαθημένυς καὶ τῦ ἱερῦ Μαλαξῦ, ἔφαγε δ' χαείσως ἀπὸ ὅλα τὰ φαγητὰ τῆς ξαπέζης, καὶ εἰς τλὶ προτέραν ὑγείαν ἐπανεγύεισε. καὶ ἀπὸ τότε καὶ ὕστερα εἰς ὅλας τὰς χρόνας τῆς ζωῆς της, ἀθενείαν πλέον καμμίαν δὲν ἐδοκίμασε, φανερόνοντος μὲ τῦτο τῦ Θεῦ τλὶ πλυσίαν χάριν τῆ ἰάσεων ὁπῦ ἐχάρισεν εἰς τὴν ἐδικόν τε σεφανίτλω καὶ μάρτυρα. ἄλλος δέ τις Χρισιανὸς, Λαπεινὸς ὀνόματι, ζωγράφος τλὶ τέχνλω, ἔπεσεν εἰς δεινλὶ, καὶ πολυχρόνιον ἀθένειαν· ἀπὸ τλὶ ὁποίαν, ὡσὰν ἀπὸ μάχαιραν ὀξυτάτλω, καταπληγωθεὶς εἰς τὸν σόμαχον, κατεξηράνθη ὅλος ὁ δυσεντερικὸς, παθὼν, καὶ κατακεντύμενος ἀπὸ δεινὰ μύτατα πόνυς. ἐξώδλυσεν ὅλα τὰ ὑπάρχοντά τε εἰς τὰς ἰαξὺς, ἀλλ' εἰς μάτλω ἐχοπίασε. τῦτον ἰδών ποτε ὁ ἱερὸς Μαλαξὸς, καὶ μαθὼν παρ' αὐτῦ τλὶ ἐλεεινὴν ἀθένειαν ὁπῦ εἶχε· καὶ μάλισα ὅτι καὶ πσὶς ὢν παλαίει μὲ δύω θηρία τῆς ἀθενείας, καὶ τῆς πενίας, ἐσπλαγχνίθη τὸν ἄνθρωπον, καὶ δηγήθη εἰς αὐτὸν τὰ καθ' ἑαφόρυς καιρὺς, καὶ τόπυς θαύματα τῦ Μάρτυρος θαύματα. εἶπε καὶ παρεκίνησεν αὐτὸν νὰ προσρέξῃ εἰς τὸν Ἅγιον. ἦλθεν ὁ ἀθενὴς εἰς τὸν Ναὸν μὲ δακρύων δεόμενος, καὶ ἀφ' ὗ ἐτελείωσεν ἡ θεία μυσαγωγία, καὶ ἡ δι' αὐτὸν γλυκεῖα ἀδάκλησις, ἔπεσεν ἀπὸ τὸ ἀπόνιμμα τῦ Ἁγίυ λειψάνυ μετ' ὀλαβείας καὶ κατανύξεως, καὶ δ' θέως ἐδιώχθη ἡ ἀθένεια, καὶ ἐχαείθη εἰς αὐτὸν ἡ προτέρα ὑγεία τε, διὰ τῆς δωρηθείσης τῆ ἐνδόξῳ Μάρτυρι χάριτος τῦ Θεῦ. ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κατὰ

Κατὰ τὸ ᾳφκζ'. Ἔτος 1527.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΟΣΙΟΣ ΜΑΚΑΡΙΟΣ.

Οὗτος ὁ ὁσίδιμος ποίαν μὲν εἶχε πατρίδα, καὶ ποίων γονέων ἦτον υἱὸς, ἢ κατ' αὐτὸν Ἱσορία δὲν μᾶς ἐφανέρωσεν. ὅτι δὲ ἐσάθη μαθητὴς τῦ Ἁγιωτάτυ Παξιάρχυ Κωνσαντινοπόλεως Κυρίυ Νήφωνος, ὡραῖος εἰς τὸ σῶμα, καὶ εἰς τὴν ψυχλὶ ὡραιότερος, καὶ ὅτι Μαρτυρικὸν τέλος ἔδωκε, τὸ δείσκομεν γεγραμμένον εἰς τὸν βίον τῦ αὐτῦ Ἁγιωτάτυ Νήφωνος. Οὗτος λοιπὸν ὁ τῇ ἀληθείᾳ Μακάριος, ἐσάθη ἕνας ἀπὸ τὺς μεγάλυς ἀγωνισὰς τῆς καθ' ἡσυχίαν Χρισὸν ἀσκήσεως, καὶ τῆς ἀκηβείας τῦ μοναδικῦ βίυ φύλαξ, καὶ ζηλωτὴς κατὰ πάντα τρόπον τῦ διδασκάλυ τε Ἁγίυ Νήφωνος. φθάσας δὲ εἰς τὸ ἄκρον, καὶ τέλειον τῆς θείας ἀγάπης, ἐφλέγετο καθ' ἑκάσλω ἡ καρδία τε, καὶ ἐπόθει νὰ ἀξιωθῇ νὰ τελειώσῃ τλὶ ζωλί τε μὲ μαρτυρικὸν θάνατον. Ὅθεν ἐφανέρωσε τὸν πόθον αὐτὸν, καὶ τὸν σύθιον σκοπόν τε εἰς τὸν Ἅγιον, δείσκόμενον τότε εἰς τλὶ Ἱερὰ μονλὶ τῦ Βαποπαιδίυ κατὰ τλὶ δλυτέραν φορὰν ὁπῦ ἐπῆγεν εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος. ὁ δὲ, ἀκύσας τὸν σκοπόν τε, καὶ γνωρίσας, ὅτι εἶναι καὶ θείαν βέλησιν, εἶπεν αὐτῷ. ἄπελθε τέκνον εἰς τλὶ ὁδὸν τῦ Μαρτυρίυ, ὅτι καὶ τλὶ προθυμίαν σε, θέλεις ἀξιωθῇς νὰ λάβῃς τὸν Στέφανον τῆς ἀθλήσεως, καὶ νὰ ἀγάλλεσαι αἰωνίως μὲ τῷ Μαρτύρων καὶ τῷ Ὁσίων· καὶ ποιήσας δ' χλὶ, καὶ σφραγισάμενος αὐτὸν μὲ τὸ σημεῖον τῦ τιμίυ ξαυρῦ, κατεφίλησεν αὐτὸν, καὶ ἀπέλυσεν ἐν εἰρλίῃ.

Ὁ δὲ δλογημένος Μακάριος ἁρματωθεὶς μὲ τὰς δλχὰς τῦ Ἁγίυ, δλγῆκε χαίρων ἀπὸ τὸ ὄρος, καὶ ἔξεχε δλὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν ποθύμενον ἀγῶνα. πηγαίνωντας λοιπὸν εἰς τλὶ Θεσσαλονίκλω, σοχαζόμενος ἐκεῖ ὅπυ ἦτον σωσημένον πλῆθος πολὺ τῷ Ὀθωμανῶν ἐσάθη, καὶ ἐδίδασκε παῤῥησίᾳ ὅτι ὁ Χρισὸς εἶναι υἱὸς τῦ Θεῦ,

καὶ

καὶ ἐκατέβη ἀπὸ τὴς κόλπας τὲ Παζὸς, καὶ ἔγινε δηλ λόγε μας ἄνθρωπος, καὶ καθεξῆς ἐδιηγεῖτο ὅλα τὰ τῆς ἐνσάρκε οἰκονομίας τὲ Χεισῦ. ἐκεῖνοι δὲ ἀκέσαντες ταῦτα ὥρμησαν καταπαίω τε μὲ μαχαιρῶν καὶ ξύλων, καὶ κτυπῶντες αὐτὸν, κατεπλήγωσαν ὅλον τὸ σῶμα, ὥσε ὁπᾶ ἔβγεχε τὸ αἷμα ποταμηδὸν ἀπὸ τὰς πληγάς· ἔπειτα ἔβαλον αὐτὸν εἰς τὸ φυλακεῖ. Τὸ δὲ πρωῒ συναχθέντες ἔφερον τὸν Μάρτυρα εἰς τὸ κριτήριόν τες, καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν κολαφίζειν, ἀναδάζοντες μὲ ὑποχέσεις δωρεῶν νὰ τὸν μεταστρέψεν ἀπὸ τὸ πίσιν τὲ Χεισῦ εἰς τὸ θρησκείαν των. Ἀλλ' ὁ Μάρτυς τὲ Χεισῦ μὲ παῤῥησίας ἀπεκείνατο. Ἄμποτε καὶ ἐσεῖς νὰ ἐγνωρίζετε τὸ ἀληθινὸ, καὶ ἀπατηόρητον πίσιν ἡμῶν τῶν Χεισιανῶν, καὶ νὰ ἐβαπτίζεσθε εἰς τὸ ὄνομα τὲ Παζὸς, καὶ τὲ Υἱῦ, καὶ τὲ Ἁγίε Πνεύματος, εἰς τὸ Ἁγίαν Τριάδα, καὶ νὰ ἐλεθερώνεσθε ἀπὸ τὸ πεπλανημένο θρησκείαν σας. Ταῦτα καθὼς ἤκεσαν ἐκεῖνοι, τὸν ἔπασαν παραθυὺς, καὶ κτυπῶντες αὐτὸν, καὶ μὲ τὰ μαχαίρια κεντῶντες τὸ σῶμά τε, καὶ καταπληγόνοντές το, τέλος πάντων, ἀπέκοψαν καὶ τὸ τιμίαν αὐτὲ κεφαλὸ, καὶ ὅπως ἔλαβεν ὁ Ὅσιος τὸν Στέφανον τὲ Μαρτυρίε. Ὁ δὲ Ἅγιος Νήφων διεισκόμενος εἰς τὸ Βαπτιστήριον, ἀπεκαλύφθη ταῦτα ἐν Πνεύματος Ἁγίε, καὶ λέγει εἰς τὸν ἄλλον τε μαθητὸ Γωάσαφ. νὰ ἠξεύρῃς τέκνον με, ὅτι ὁ σωαδελφός σε Μακάριος ἐτελειώθη σήμερον δηλ τὲ Μαρτυρίε, καὶ ὑπάγει νὰ χαίρεται εἰς τὰς Οὐρανὰς μὲ τὰς χορὰς τῶν Ὁσίων, καὶ τῶν Μαρτύρων. ὧν ταῖς πρεσβείαις ἀξιωθείημεν καὶ ἡμεῖς τῆς Οὐρανίε μακαριότητος Ἀμήν.

1436

1536. Κατὰ τὸ ᾳφλϛ'. ἔτος.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕ ΚΑΙ Ο ΟΣΙΟΣ ΙΩΑΣΑΦ.

Οὗτος ὁ ἀείμνηστος ἦτον μαθητὴς καὶ αὐτὸς τὲ ἁγιωτάτε Πατριάρχε Κωνσταντινοπόλεως Κυρὶε Νήφωνος, καὶ ἐσπούδαζε ὅσον τὸ δυνατὸν νὰ μιμῆται τὰς ἀρετὰς, καὶ τὲς ἀγῶνας τὲ ἱερὲ διδασκάλε τε. φθάσας δὲ εἰς τὸν πρὸς Θεὸν τελείαν ἀγάπην, ἐπεθύμει νὰ δώσῃ καὶ αὐτὸς τὴν ζωήν τε εἰς θάνατον δηλ τὸν Χεισὸν μὲ Μαρτύριον. ὅθεν καὶ ἐφανέρωσε τὸν σκοπόν τε εἰς τὸν Ἅγιον.

γιον. ὅστις γνωρίσας, ὅτι εἶναι τὸ θέλημα Θεὲ, ἐφοβήθη αὐτὸν, ὅτι ἔχει νὰ τελειώσῃ τὸν ἀγῶνα τὲ Μαρτυρίε εἰς τὴν Κωνσταντινόπολιν. Μετὰ τὴν κοίμησιν λοιπὸν τὲ Ἁγίε Νήφωνος, ὁ εἰλογημένος ἦτον Γωάσαφ ἐπῆγε εἰς τὴν Κωνσταντινόπολιν, καὶ τὴν ἐφόρρησιν τὲ Ἁγίε, καὶ ἐκεῖ παῤῥησιασθεὶς εἰς τὸ Κριτήριον τῶν Τούρκων, ἐκήρυξε μὲ μεγάλην παῤῥησίαν ἐμπροσθεν εἰς ὅλες τὸ Μυσήριον τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ τὸ Μυσήριον τῆς ἐνσάρκε οἰκονομίας τὲ υἱῦ καὶ λόγε τὲ Θεὲ καὶ Παζός. ὅθεν οἱ Ἀγαρηνοὶ ταῦτα ἀκέοντες ἐπαίδεσαν αὐτὸν ἀνηλεῶς μὲ διάφορα βάσανα, καὶ τέλος ἀπέτεμον τὴν Ἁγίαν αὐτὲ κεφαλὴν, καὶ ὅπως ἔλαβε τὸ Μαρτυρίε τὸν Στέφανον ἐν Χεισῷ Ἰησῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τὲς αἰῶνας, Ἀμήν.

1444

Κατὰ τὸ ᾳφμδ'. ἔτος 1544.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΑΓΙΟΣ ΜΙΧΑΗΛ Ο ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ.

Οὗτος ὁ νεοφανὴς, καὶ μέγας τὲ Χεισῦ Μάρτυς ἦτον ἐκ τινος μικρᾶς χώρας ὁπᾶ ὠνομάζετο Γρανίτζα. ἀναμεταξὺ εἰς τὸ σωόρα τῆς δευτέρας Θεοπαλίας, τὰ νυῦ δηλονότι λεγόμενα Ἄγραφα. οἱ δὲ χριστιανοὶ τὰ ὠνομάζοντο Δημήτριος καὶ Σταυρὰ. καὶ οἱ δίω θεοσεβεῖς καὶ δίκαιοι, φιλόπτωχοι, καὶ εἰς τὰς Ἐκκλησίας σωχέχοντες, οἵτινες ἀνέθρεφαν τὸν ἰόντες μὲ πᾶσαν σεμνότητα, καὶ παιδαγωγοσυμβολὴν, ὡσὰν ὁπᾶ ἦτον εἰς αὐτὲς χαρισμένος ἀπὸ τὸν Θεόν. καὶ συμβουλεύοντες τὸν ἐδίδασκον εἰς τὸ νὰ φυλάττῃ τὰς ἐντολὰς τὲ Θεὲ. ἐπειδὴ καὶ ἀπὸ τὴν φύλαξιν τῶν ἐντολῶν τὲ Θεὲ, φανερώνεται ἡ ἀγάπη ὁπᾶ ἔχει τινὰς εἰς αὐτόν. καθὼς αὐτὸς τὸ δείζει εἰς τὸ Εὐαγγέλιον. „ ὅποιος μὲ ἀγαπᾷ, αὐτὸς φυ„ λάττει τὰς ἐντολάς με, καὶ αὐτὸς θέλει ἀγαπηθῇ ἀπὸ τὸν πατέ„ ρά με πατέρα. ἀπὸ τὰ ὁποῖα αὐτὰ διαγγελικὰ ῥητὰ, ἔβαλε καλὴν ἀρχὴν νὰ γενῇ πλερωτὴς τῶν ἐντολῶν τὲ Κυρίε. καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀπέθανε ὁ πατήρ τε, καὶ ἀνεπαύθη εἰς τὰς αἰωνίας μονάς. ἡ δὲ μήτηρ τε, καθ' ὅσον ἐδυνάτο, μὲ κάθε προθυμίαν ἀνέτρεφε τὸν ἰόντες. τὸν ὁποῖον ἀφ' ὅ ἔφθασεν εἰς νόμιμον ἡλικίαν, τὸν ἔζευξε μὲ νόμιμον γυναῖκα. ἔπειτα αὐτὸς ἀσηκώθη, καὶ ἐπῆγε

εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἔγινε γνώριμος μὲ τὺς ἐκεῖ πολίτας, ποτὲ μὲν συνξοφιαζόμενος μὲ τὺς ψωμοπώλας, ποτὲ δὲ πάλιν καθήμενος εἰς ξυλουργεῖον ἐργαστήριον, καὶ ψαλμοπωλῶν καὶ αὐτὸς, καὶ μὲ τὸν ἴδιόν τυ κόπον ἔζησε τὸν ἄρτον τυ. ἔδιδε καὶ εἰς τὺς πτωχὺς ἐλεημοσύνην, καθὼς εἰς τὰς Ἐκκλησίας τὸ καθ' δύναμιν. ἐσυνέρχετον εἰς τὰς Ἀκολουθίας τῆς Ἐκκλησίας, καὶ μὲ προσοχὴν ἠκροάζετο τὰ θεῖα λόγια. ἐσύχναζε δὲ καὶ εἰς ἡμᾶς (1) διὰ νὰ ἀκύσῃ μόνον τὰ ἱερὰ λόγια. καὶ ἔτζι ἔκαμνε πάντοτε. θέλοντας δὲ νὰ γένῃ μοναχὸς, τὸν ἐμπόδιζαν πολλοὶ, λέγοντές τυ, ὅτι δὲν εἶναι συγχωρημένον νὰ μονάσῃ χωρὶς γνώμην τῆς γυναικός τυ. Ἀφ' ὅ δὲ ἐφθασεν ἡ τῆς μεγάλης τεσσαρακοστῆς τέλη Κυριακὴ τῆς σταυροπροσκυνήσεως, ἐπρόλαβεν ἐκεῖνος ὑπὸ τὸ μεσονύκτιον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀκύοντας μὲ προσοχὴν ὅλην τὴν Ἀκολουθίαν, καὶ τὰ ἱερὰ τῦ Εὐαγγελίυ λόγια. τὰ ὁποῖα ὡσὰν σῖα θεῖον σπόρον ἐμφυτεύοντάς τα εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας τυ, ὕστερα ἀπὸ ξηρὰς ἡμέρας, τὰ ἔβαλε καὶ εἰς ἔργον μὲ τὴν δύναμιν τῦ Κυρίυ ἡμῶν Ἰησῦ Χριστῦ. τὴν δευτέραν τῆς μεσοπεντήκοστης, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἑσπερινὴν Ἀκολουθίαν, λαβὼν εὐλογίαν ἀνεχώρησε δρομαίως, καίοντας πρᾶγμα ἔξω ἀπὸ τὴν σωτηθεῖσάν τυ. (διὸ, τι ἡμεῖς ἐσωπειθίζαμεν (2) ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπόλυσιν τῆς Ἀκολουθίας, νὰ κάμνωμεν ἀνάγνωσιν, διὰ ὠφέλειαν τῶν ἀκροατῶν. τότε δὲ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπροσμένανε τὸν συμπλήρωσιν τῆς ἀναγνώσεως, ἐκεῖνος δὲ, ὡσὰν νὰ τὸν ἐβίαζε τινὰς, ἢ καὶ νὰ τὸν ὠδήγησεν, ἐβγῆκε ταχέως) καὶ πηγαίνοντας εἰς τὸ ἐργαστήριόν τυ, ἐκάθισεν ὀλίγον. καὶ νὰ, σῖα παιδίον τῶν ἀγαρίνων γειτόνων τυ, ἦλθεν εἰς αὐτὸν, ἔχοντας ἀπὸ πρότερον τὴν γνωριμίαν τυ, καὶ ἐζήτησε νὰ ἀγοράσῃ ψωμί. ὁ δὲ Μάρτυς ἐρώτησε τὸ παιδίον, πῦ πηγαίνει, καὶ τί πουλεῖ, καὶ ἂν καταλαμβαίνῃ ἐκεῖνο ὅπῦ λέγει. (τὸ ὁποῖον, τὸ ἔκαμνε καὶ ἄλλαις πολλαῖς φοραῖς ὁ Μάρτυς,) τότε ὅμως σκληρότερον διελέγετο μὲ τὸ παιδί. ἔτυχε δὲ σῖας ἀπὸ τὺς νομοδιδασκάλυς τῶν Ὀθωμανῶν νὰ διαβαίνῃ τότε ἀπὸ ἐκεῖ, τὸν ὁποῖον ἐχαιρέτισε τὸ παιδί, καὶ τῦ λέγει. ἀκύεις, διδάσκαλε, τί μῦ λέγει αὐτὸς ὁ ἄπιστος; καὶ ἐκεῖνος διὰ θυμὸν πρὸς τὸν Μάρτυρα. τί εἶναι αὐτὰ ὅπῦ λέγεις ἄπιστε ἄνθρωπε; καὶ βλασφημεῖς τὴν πίστιν μας, ἥτις εἶναι σύνδεσμος καὶ

(1) Ἐντεῦθεν φαίνεται, ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος συγγραφεὺς Θεοφάνης ὁ Θεσσαλονίκης.
(2) Τοῦτο τὰ λέγει ὁ συγγραφεὺς ὡς ἐκ προσώπυ τυ.

καὶ τιμιότης, καθὼς καὶ ἡ σολήμνα εἶναι σύνδεσμος, καὶ πολύτιμος; καὶ ὁ Ἅγιος τῦ λέγει. ἐγὼ, εἶμαι πιστὸς, καὶ δίκαιος ἀληθινὸς, μὲ τὴν χάριν τῦ Χριστῦ μυ τῦ ἀληθινῦ Θεῦ, καὶ ἐξέρω τί λέγω, καὶ τί πιστεύω, εἰς τόσον ὅπῦ εἶμαι καὶ ἕτοιμος νὰ ἀποθάνω, διὰ τὴν πληροφορίαν τῆς πίστεώς μυ· ἐσεῖς δὲ παλαίπωροι, ὅτε τί λέγετε ἐξέρετε, ὅτε τί κάμνετε. ἀμὴ εἶσε πεπλανημένοι, καὶ συμπαθεῖτε εἰς τὸ σκότος, ἔχοντες μίαν θρησκείαν γεμάτην ἀπὸ μυθολογίας, καὶ πλάσματα. τὰ ὁποῖα λεγομένων εἰς ὀλίγην ὥραν σωναθροίζονται ἐκεῖ πλῆθος Ἀγαρηνῶν, οἵτινες πιάνοντες τὸν Ἅγιον, τὸν ἔφεραν εἰς τὸν κεντῆν τῆς πόλεως, λέγοντες. ἠκύσαμεν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ὅπῦ ἐβλασφήμησε τὸν Μωάμεθ, καὶ τὸν Θεόν. καὶ ὁ κεντὴς πέρνοντας εἰς τὰς χεῖράς τυ χαρτὶ, ἄρχισε νὰ ἐρωτᾷ καθ' μέρος τὸν Ἅγιον, καὶ νὰ καταγράψῃ ἐγγράφως τὰς ἀποκρίσεις τυ. καὶ πρῶτον τὸν ἠρώτησε, τί πιστεύεις; καὶ πῶς ὀνομάζεσαι; καὶ πόθεν εἶναι ἡ Πατρίδα συ; ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίθη. Χριστιανὸς εἶμαι ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Φανερίας, καὶ ἀπὸ Χριστιανὺς γονεῖς ἐγεννήθηκα, καὶ ὀνομάζομαι Μιχαήλ. καὶ ὁ Κατής. ἠξεύρεις γράμματα; ὁ Μάρτυς εἶπεν, ὄχι. καὶ ὁ κεντής. καὶ αὐτὸς γράμματα δὲν ἠξέρεις, πῶς ἐσὺ τὸν Χριστὸν ὅπῦ ἦταν ἄνθρωπος, τὸν κηρύττεις ἐμπρὸς εἰς τὸ κεντήριόν μυ Θεὸν ἀληθινὸν, καὶ Δημιυργὸν τῦ παντός; καὶ μάλιστα ὅπῦ λέγετε ἐσεῖς, πῶς ὑπέμεινε καὶ πάθη, καὶ ἐσαυρώθη, καὶ ἐτάφη; καὶ ὁ Μάρτυς. ἂν ἤθελες ὦ κεντὰ, νὰ ἀκύσῃς μὲ προσοχὴν τὸ μέγα Μυστήριον, τῆς ἐνσάρκυ οἰκονομίας τῦ Χριστῦ, δὲν ἤθελες μῦ ἀνταπωθῆς παντάπασι, μήτε νὰ λέγῃς, πῶς ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι Θεός. ὅμως εἰς ἐκεῖνα ὁπῦ μὲ ἐρώτησες, σῦ ἀποκρίνομαι. δύω εἶναι τὰ πρῶτα καὶ ἀναγκαιότατα Κεφάλαια ὁπῦ σᾶς δίγαιον ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸ αἴτιον εἶναι, μὲ τὸ νὰ μὴ τὰ πιστεύετε ὀρθά. τὸ πρῶτον ὅτι πιστεύοντες εἰς τὸν σῖα Θεὸν, δὲν ὁμολογεῖτε τὰ ἐν τῷ Θεῷ τρία πρόσωπα. καὶ δεύτερον ὅτι δὲν πιστεύετε εἰς τὸν ἐνυπόστατον λόγον, ὁπῦ πρὸ τῶν αἰώνων μὲν, ἐγεννήθη ἐκ Θεῦ καὶ πατρὸς, εἰς δὲ τὺς ὑστέρυς χρόνυς, ἔγινεν ἄνθρωπος τέλειος διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. ὁ δὲ ξένος τῆς ἐνανθρωπήσεώς τυ εἶναι ἀνεκδιήγητος, ὅμως καθ' ὅσον ἐνδέχεται εἰς ἀνθρωπίνην δύναμιν, λέγω σοι, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ πρῶτον κεφάλαιον, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ξισυπόστατος. ἄκυσον λοιπόν. μόνος ὁ Θεὸς εἶναι ἀίδιος, αἰώνιος, ἄναρχος, ἀτελεύτητος, ἄτρεπτος, ἀπαθὴς, ἀσύγχυτος, ἄξεπτος. τὰ δὲ κτίσματα εἶναι ξεπτὰ, διὰ τῦτο καὶ φθαρτά. αὐτὸς λοιπὸν ὁ σῖας καὶ μόνος Θεὸς, δὲν εἶναι μήτε

χωρὶς λόγον, μήτε χωρὶς σοφίαν. ὥστε, ὁ λόγος τῦ Θεῦ, ὁ αὐτὸς εἶναι, καὶ σοφία τῦ Θεῦ. ἐπειδὴ ἡ σοφία, μὲ λόγον εἶναι ἐξ ἀνάγκης, ἢ καὶ ἀδύνατον νὰ ἦναι χωρὶς λόγον. αὖ λοιπὸν καὶ ἦτον ποτὲ ὁ Θεὸς, καὶ νὰ μὴν ἦτον ὁ λόγος, καὶ ἡ σοφία τῦ Θεῦ, ἐξ ἀνάγκης ἦτον ὁ Θεὸς, ἄλογός τε καὶ ἄσοφος. (τὸ ὁποῖον εἶναι ἀσέβεια μεγάλη, ἀκόμη καὶ ἀδύνατον.) ὥστε ἄναρχος εἶναι, καὶ ὁ λόγος, καὶ ἡ σοφία τῦ Θεῦ, ἐπειδὴ καὶ εἶναι ἀχώριστος ἀπὸ τὸν Θεόν. ἀλλὰ μήτε λόγος δὲν εἶσκεται χωρὶς πνεῦμα, τὸ ὁποῖον τὸ ὁμολογεῖτε καὶ ἐσεῖς. ἐπειδὴ καὶ λέγοντες τὸν Χριστὸν, πῶς εἶναι λόγος τῦ Θεῦ, τὸν λέγετε πῶς εἶναι καὶ πνεῦμα τῦ Θεῦ. ἀφρόνως ὅμως, καὶ μὲ πολλὴν ἀμάθειαν. δι' ὅ,τι δὲν χωρίζετε τὰ πρόσωπα τῦ λόγυ, καὶ τῦ πνεύματος. ἀμὴ τὰ ὑπὲρ φύσιν, καὶ ἄχραντα, τὰ φρονεῖτε συγκεχυμένα, ὑπολαμβάνοντες τα ἄχραντα, καὶ ἀνθρωποπρεπῆ. εἷς Θεὸς εἶναι λοιπὸν, ἓξ πρόσωπα, καὶ τὰ ἓξ πρόσωπα πάλιν εἶναι εἷς Θεός. ἔχει λοιπὸν ὁ Θεὸς λόγον, καὶ πνεῦμα, μὰ δὲν τὰ ἔχει ἀνυπόστατα, καθὼς τὰ ἔχομεν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι, ἀμὴ τὰ ἔχει ἐνυπόστατα, καὶ τέλεια, καθὼς πρέπει εἰς τὸν Θεόν. χάριν παραδείγματος, καθὼς ἡ λάμψις τῦ ἡλίυ γεννᾶται ἀπὸ αὐτὸν, καὶ πάλιν ἡ ἀκτὶς τῦ ἡλίυ ἐκπορεύεται ἀπὸ αὐτὸν, καὶ καταβαίνει ἕως ἡμᾶς, καὶ μήτε ἡ λάμψις τῦ ἡλίυ, μήτε ἡ ἀκτίνα τῦ, χωρίζεται ποτὲ ἀπὸ τὸν δίσκον τῦ ἡλίυ. πλὴν λέγοντες ἡμεῖς λάμψιν, καὶ ἀκτῖνα, δὲν λέγομεν ἄλλον ἥλιον, παρὰ τὸν εἷς. τὸν ὅμοιον τρόπον καὶ τὸν λόγον τῦ Θεῦ, λέγοντες τὸν Θεὸν, ἀκόμη καὶ τὸ πνεῦμα τῦ Θεῦ τὸ Ἅγιον, δὲν λέγομεν ἄλλον Θεὸν, παρὰ τὸν εἷς ἐκεῖνον δηλαδὴ, ὁπῦ ἀνάρχως, καὶ ἀϊδίως θεωρεῖται, μὲ τὸν συνάναρχον λόγον τε, καὶ τὸ Ἅγιον πνεῦμά τε. καὶ τῦτο, τὸ νὰ πιστεύωμεν ἡμεῖς ὅπως, αὐτὸς ὁ Χριστὸς, ὁ τῦ Θεῦ λόγος μᾶς τὸ ἐδίδαξε. καὶ ἔτω πιστεύομεν, καὶ ὁμολογοῦμεν, καὶ μὲ αὐτὴν τὴν πίστιν μέλλομεν νὰ ἀποθνήσκωμεν. καὶ ταῦτα μὲν ἀρκοῦν εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον. ἂς μεταβῶμεν δὲ εἰς τὸ δεύτερον. ἡμεῖς τὸν Χριστὸν λέγομεν πῶς εἶναι ἀληθινὸς, καὶ τέλειος Θεὸς, καὶ ἀληθινὸς, καὶ τέλειος ἄνθρωπος. καὶ πῶς εἶναι, ὄχι μόνον παντοκράτωρ, καὶ παντοδύναμος, ἀλλὰ καὶ δίκαιος. καθὼς καὶ ἡ ἀκτὶς τῦ ἡλίυ, διπλῆν ἐνέργειαν κάμνει, καὶ ὄχι μόνον φωτίζει τὰ πάντα, ἀλλὰ καὶ ζωογονεῖ, καὶ θερμαίνει αὐτά. ἔπλασε λοιπὸν ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὸν ἐπρόσταξε νὰ φυλάττῃ τὰς θείας τε ἐντολάς. μὰ ἐπειδὴ καὶ ὁ ἄνθρωπος ὑπήκουσεν εἰς τὸν διάβολον θελήματικῶς, καὶ ἥμαρτε, παραβαίνωντας τὴν θείαν ἐντολὴν, καὶ ἐκα-

παδικάθη διὰ τῦτο δικαίως εἰς θάνατον. δὲν ἦτον ἴδιον τῦ δικαίυ Θεῦ, μὲ δωνασείαν νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν διάβολον. ἐπειδὴ καὶ μὲ τῦτον τὸν τρόπον ἤθελεν ἀδικήσῃ τὸν διάβολον, ἁρπάζωντας δηλαδὴ μὲ βίαν ἀπὸ τὰς χεῖράς τε τὸν ἄνθρωπον, ὁπῦ δὲν τὸν ἔλαβεν ἐκεῖνος μὲ βίαν. ἀλλὰ καὶ πρὸς τῦτοις ἤθελεν ἀναιρεθῇ καὶ τὸ αὐτεξούσιον τῦ ἀνθρώπυ, ἂν ὁ Θεὸς μὲ βίαν καὶ δωνασείαν τὸν ἐλευθέρωνε, τὸ ὁποῖον αὐτὸ δὲν ἦτον ἴδιον Θεῦ, τὸ νὰ ἀφανίζῃ δηλαδὴ τὸ ἐδικόν τε ἔργον. ἦτον λοιπὸν ἀναγκαῖον νὰ γένῃ ἕνας ἄνθρωπος ἀναμάρτητος, καὶ νὰ ζήσῃ ἀναμαρτήτως. καὶ μὲ τῦτον τὸν τρόπον νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄνθρωπον ὁπῦ ἥμαρτε θεληματικῶς. μὰ ἐπειδὴ καὶ δὲν εὑρίσκεται τινὰς ἄνθρωπος ἀναμάρτητος, μήτε ἂν ἦναι μία ἡμέρα ἡ ζωή τε, (καθὼς τὸ δείζει ἡ Θεία Γραφὴ) διὰ τῦτο ὁ μόνος ἀναμάρτητος λόγος τῦ Θεῦ, υἱὸς ἀνθρώπυ γίνεται, καὶ γεννᾶται ἀπὸ παρθένον, καὶ μαρτυρεῖται μὲ φωνὴν παρακλὴν ἀπὸ τὸς οὐρανὸς, καὶ θεληματικῶς τε πειράζεται ἀπὸ τὸν διάβολον, καὶ πολεμεῖται καθὸ ἄνθρωπος, καὶ νικᾷ τὸν πειράζοντα. καὶ μὲ ἔργα, καὶ μεγάλα θαύματα, φανερόνοι, καὶ πιστόνοι τὴν θεότητά τε, καὶ τὴν εἰς αὐτὸν πίστιν, καὶ μὲ τῦτον τὸν τρόπον, αὐτὸς ζήσας χωρὶς ἁμαρτίαν, ἀναλαμβάνει ἀπάνω τε, τὰ πάθη ἡμῶν τῷ καταδίκων, ἀκόμη καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον. καὶ ἔτζι καταβαίνει εἰς τὸν ᾅδην διὰ νὰ σώσῃ καὶ ἐκεῖ τὸς πιστεύσαντας. ἀνασταθεὶς δὲ ἀπὸ τὸν τάφον μετὰ τρεῖς ἡμέρας, καὶ ἀναληφθεὶς εἰς τὸς οὐρανὸς, ἐτίμησε τὸν ἄνθρωπον, καὶ μνωντάς τον συγκάθεδρον μὲ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, καὶ καθίσας εἰς τὰ δεξιὰ τῦ θρόνυ τῆς μεγαλωσυνίης εἰς τὸς οὐρανὸς, ἀπὸ ἐκεῖ κατέπεμψε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, εἰς τὸς Ἁγίους τε μαθητὰς, καὶ Ἀποστόλους, καὶ τὸς ἐφώτισε. καὶ ἐκεῖνοι πάλιν ἐφώτισαν ὅλον τὸν κόσμον εἰς τὴν ἀληθῆ θεογνωσίαν, μὲ τὴν συνεργίαν τῦ Κυρίυ, ὁπῦ ἐβεβαίωνε τὸ κήρυγμά τως, μὲ τὰ ἐπακολυθοῦντα θαύματα. καὶ ὁ Κριτής. ἀμὴ τὴν Μαρίαμ ὁπῦ ἐγέννησε τὸν Ἰησῦν, πῶς τὴν ἔχετε; καὶ ὁ Ἅγιος. ἐπειδὴ Θεὸν τέλειον, καὶ ἄνθρωπον ἐγέννησε τέλειον, διὰ τὸ μεγαλίτερον τὴν ὀνομάζομεν, κηρύττοντες αὐτὴν ἀληθῆ Θεοτόκον. καὶ ὁ κριτής. καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ χωρισθῇ ὁ Θεὸς εἰς κοιλίαν, καὶ νὰ γεννηθῇ; καὶ ὁ Μάρτυς, ὅλα τὰ ἀδύνατα, καὶ δύσκολα εἰς τὸς ἀνθρώπυς, εἰς τὸν Θεὸν εἶναι δυνατὰ, καὶ εὔκολα. καὶ ὅπυ νὰ θελήσῃ ὁ Θεὸς, αἱ τάξεις τῆς φύσεως νικῶνται. διὰ τῦτο πιστεύομεν, ὅτι καὶ ἐχωρίσθη ὁ ἀχώριστος, καὶ ἐγεννήθη χρονικῶς, καθὸ ἄνθρωπος, καθὼς αὐτὸς ἠξεύρει. καὶ ἐκε-

κειτής. ἀμὴ τὸν προφήτω μας πῶς τὸν ἔχετε; ὁ Μάρτυς. ὅπο τὸ καιρὸν τῦ Χειςῦ, κὴ ἕως τλὺ σήμερον, τινὰς προφήτης δὲν εἶναι, καθὼς τὸ λέγει αὐτὸς ὁ Κύριος. ὅτι οἱ προφῆται ἕως τῦ Βαπτις Ἰωάννυ ἐπροφήτδυσαν, ὥςε ὁ ἐδικός σας δὲν εἶναι προφήτης, μὲ τὸ νὰ ἦτον ὑςεράτερος ὅπὸ τὸν Χειςὸν, κὴ κἀμμίαν προφητείαν δὲν εἶπε, κὴ πῶς νὰ τὸν εἰπῦμε προφήτω; κὴ ὁ καπὴς, ὅλα αὐτὰ τὰ ἔγραψεν εἰς χαρτὶ, ἔπειτα γυρίζωντας μὲ ἄγριον βλέμμα πρὸς τὸν Ἅγιον, λέγει τε. βλέπεις πῶς ἔγινες καπάκειτος ὅπὸ τὰ ἐδικά σε λόγια; κὴ ὑπόδικος εἰς τὲς νόμυς; δι' τῦτο μέλλεις νὰ βαδδθῇς εἰς τὸ πῦρ, αὐ δὲν μετανοήσῃς, κὴ νὰ ἀρνηθῇς ἐκεῖνα ὅπε εἶπες, δι' νὰ εὕρῃς ἔλεος; κὴ ὁ Μάρτυς ἔκραξε μὲ μεγάλω φωνὴν, κὴ εἶπε. πισδύω εἰς τὸν Κύριόν μυ Ἰησῦν Χειςὸν, ὅς τις εἶναι Θεὸς ἀληθι νὸς, κὴ δημιεργὸς, κὴ πλάσης μυ, κὴ εἶμαι ἕτοιμος, αὐ ἦναι δυνα τὸν, νὰ ὑπομείνω μυρίας βασάνυς, δι' τλὺ ἀγάπω τε. δι' τῦτο κὴ ὅπὸ τὰ ἄσπρα ὅπε ἔχω, πάρετε, κὴ ἀγοράσετε ξύλα, δι' νὰ μὲ καπαπαύσετε, ὅτι δὲν θέλω ὅπὸ τὰ ἐδικάσας, νὰ προσφερθῶ θυσία εἰς τὸν Θεόν μυ. κὴ δ' ὐὺς λέγωντας τὰ τοιαῦτα, ἔπτυσεν αὐτὸν, κὴ τὸ χαρτίτε. ὁ δὲ κειτὴς, παρδὺς σράνωντάς τον κάπ τὸν ἐρράβδισε σφοδρῶς, ἔπειτα τὸν ἐφυλάκωσεν. ἦτον δὲ κοντὰ ἐνάτη ὥρα τῆς ἡμέρας. κὴ ὅπὸ ἐκεῖ ἦλθον τινὲς πισοὶ, κὴ μᾶς ἀνήγειλαν ὅλα τὰ γινόμενα (1) ἡμεῖς δὲ δ' ὐὺς ὅπε τὰ ἠκόσαμεν, φό βε, κὴ χαρᾶς ἐνεπλήσθημεν. φόβε μὲν, συλλογιζόμενοι τλὺ ἀδύ νειαν τῆς φύσεως. χαρᾶς δὲ, ἐλπίζοντες, ὅτι ὁ Θεὸς ὅπε τὲ ἔδωκε τοιαύτλω γνῶσιν, κὴ δ' ὁλμίαν λόγε, εἰς τὸ νὰ κηρύξῃ μὲ παῤῥη σίας τὸ ὄνομά τε, ἐναντίον πᾶ ἀλλοπίσων, αὐτὸς ἕως τέλυς θέλει ἐνδυναμώσει κὴ τλὺ ἀθανασίαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. ὅθεν πολλοὶ ἀγγέλαντες πολλὰ εἰς τὲς δ' σεβεῖς ἐκείνυς, δι' σπεγμὸν τε Μάρτυ ρος, τὲς ἐπέμψαμεν δι' παρηγορίαν τε εἰς τλὺ φυλακλύ. κὴ ἐκεῖνοι πορδθσάτες, ὄντες γνώριμοι μὲ τὸν δεσμοφύλακα, πῦρασι τὸν Ἅγιον εἰς τλὺ φυλακλὺ δεδεμένον μὲ δύω ἁλύσεις, ὅπε ἔσεκε κὴ ἐπροσκυ νᾶσε. κὴ ὡς τὸν εἶδαν ὅπε δὲν ἔχε κἀμμίαν παραχλύ, ἢ φόβον εἰς τλὺ ψυχλύ, ἀμὴ ὅλον πασίχαρον, κὴ ἀλλαγμένον ἔχοντα τλὺ ὄψιν ὅπὸ τλὺ θείαν χαρὰν, δι' ἐκεῖνα ὅπε ἔπαθε, κὴ ὑπέμεινε, σωσικάδισαν μαζήτε, κὴ τε εἶπαν ὅσα ἐγὼ τὲς ἐπαρήγγειλα. καὶ ἐκεῖ-

(1) Ταῦτα λέγει ὁ συγγραφεὺς Θεσσαλονίκης.

ἐκεῖνος τὲς ἀνταπεκρίθη, λέγωντάς τες. ἂς ἔχῃ θάῤῥος, ὅτι δι' θέλει μὲ ἐγκαταλείψει ποτὲ ἡ δυνάμις τῦ Θεῦ, ὅπε εἶναι μὲ ἐμέ να, ἀμὴ κὴ τλὺ ἀσέβειαν θέλω ἐκπομπδύσω, κὴ δι' τὸν Χειςὸν θέλω μαρτυρήσω. κὴ πολλὰ σωομιλήσαντες, ἀφ' ἑ ἐνύκτωσεν, ἀνεχώρησαν. κὴ τλὺ αὔριον πάλιν ὕςερα ὅπὸ τὸν ὄρθρον, ἔπεμψα τὲς ἰδίυς εἰς αὐτὸν νὰ τε εἰπῦν τὰ χρειαζόμενα, κὴ νὰ τὸν φθασι νήσυν εἰς τὸ Μαρτύριον. κὴ ἐκεῖνος ὡς τὲς εἶδεν ὅπε ἦλθαν, καὶ ἤκυσεν ἐκεῖνα ὅπε τε ἔλεγαν, εἶπέ τες. ἀδελφοί ὁ Κύριός μυ, αὐ τὴν τὴν νύκτα ὅπε ἐπροσδυχόμυν, μὲ ἐφώτισε, κὴ ἐδυνάμωσε τλὺ ἀδυ ναμίαν μυ, κὴ ἐθάῤῥυνε τλὺ ψυχλύ μυ, λέγωντάς μυ. Μιχαὴλ, ἐδικέ μυ ἀθλητά, χαῖρε, κὴ καθὼς ἐγὼ δι' ἐσενά, κὴ δι' ὅλον τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἔβαλα τλὺ ψυχλύ μυ, καὶ ὑπέμεινα σαυεικὸν θάνατον, τὸν ὅμοιον τρόπον εἶναι χρεία κὴ ἐσὺ νὰ ἀποθάνῃς δι' τλὺ ἀγάπω μυ, δι' νὰ ζήσῃς, καὶ νὰ βασιλδσῃς μὲ ἐμένα. βλέπε λοιπὸν μλὺ φοβηθῇς τὸ πῦρ, δι' ὅ,τι ἡ θεωρία τε μόνον ἔχει τὸν φόβον, ἀμὴ ἡ δοκιμή τε εἶναι εὐκαταφρόνητος. καὶ αὐτὰ θέλεις τὰ ὑπομείνεις, ἐνδυναμούμενος ἀπὸ τλὺ αὐτήπω μυ δύναμιν. αὐτὰ λέγωντάς μυ ὁ Κύριος, εὐλόγησέ με, κὴ ἀπῆλθεν ἀπ' ἐμέ. Ε'μέ να δὲ μὲ φθέλαβεν ὑπερβολικὴ ἀγάπη, κὴ χαρὰ ἀνεκλάλητος, εἰς τόσον ὅπε δὲν ἐδυνάμλω νὰ κρατήσω τὸν ἑαυτόν μυ, κὴ μόνον ἐπρό σμλυα πότε νὰ ἔλθῃ ἐκείνη ἡ εὐλογημλύη ὥρα νὰ χωρισθῶ ἀπὸ τε τον τὸν κόσμον, κὴ νὰ ἑνωθῶ μὲ τὸν Χειςόν μυ. κὴ τλὺ τρίτλω δὲ ὥραν τῆς ἡμέρας, ἐσωάχθησαν οἱ φωμοπῶλοι εἰς τὸν κειτλὼ, κὴ τὸν εἶπαν. αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος χρεωσεῖ εἰς ἡμᾶς, ἄλλοι δὲ πά λιν χρεωσῦν εἰς αὐτὸν, ὅθεν δόσε μᾶς τον δι' νὰ λογαριασθῇ μὲ ὅλες, δι' ἐκεῖνα ὅπε χρεωσεῖ, καὶ τε χρεωσῦν. ἐφθάδωκε λοιπὸν αὐτὸν δεμλύον εἰς τὸν ἔπαρχον τῆς πόλεως, κὴ ἦλθαν ὁμε ἕως εἰς τὸ ἐργασήειόν τε· κὴ ἐκεῖ ὅπε ἐθεώρυν τὲς λογαριασμύς τε, ὅσα αὐτὸς εἶ χε, κὴ ποῖοι τε ἐχρεωσῦσαν, κὴ πόσα. ἐδίψησεν ὁ Ἅγιος, κὴ ὥρκισεν ὅλα ὅπὸ τὲς ἐκεῖ φίλες τε, νὰ τε φέρῃ οἶνον νὰ πίῃ, κὴ ἐκεῖνος ἔδραμε ταχδακτικά, κὴ τε ἔφερε, κὴ ἔπιεν. ὡς δὲ εἶδαν οἱ φονεῖς τὸν οἰνο κομισλύ, ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὸν φονδύσυν ἀπὸ τὰς πλυγάς. ὁ δὲ Μάρτυς συμπονέσας τὸν φίλον τε, ἐφώναξεν εἰς τὸν ἔπαρχον. ἄδικε, κὴ ἄνομε, τί πειράζεις τὸν ἄνθρωπον τῦ Θεῦ; ἐγὼ εἶμαι ὁ αἴ τιος, κὴ εἰς ἐμλύα πρέπει ἡ παιδεία, ἀλλ' ὄχι εἰς τὸν ἀναίτιον. κὴ ὁ ἔπαρχος μλὺ ὑποφέρωντας τὸν ἔλεγχον τῦ Ἁγίυ, τὸν ἔπληξε μὲ τλὺ ῥάβδον εἰς τλὺ κεφαλλύ τόσον, ὅπε πίπτωντας κὴ γῆς, μὴ

βίας

βίας ἀσηκώθη. ἀναχωρήσαντες δὲ ἐκεῖθεν τὸν ἔβαλαν πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν, ἀδαγγείλαντες εἰς τὸν δεσμοφύλακα, νὰ τὸν φυλάττη μὲ προσοχὴν. δι' ὅ,τι ἐπρόσμεναν τὸν μεγαλίτερον κεντὶν, νὰ δώση τὴν ἀπόφασιν τῆ Θανάτε τε. ὅς τις ἦλθε τῇ πεμπτῃ τῆς μεσοσιμα ἑβδομάδος, καὶ τὴν πέμπτην ἐκάθισεν ὅτι τὸ δικαστικὸ θρόνε. κὴ ἔφεραν τὸν Μάρτυρα εἰς τὸ κεντήριον, ὅλον χαρόμενον, κὴ ἀπασραπτοντε μὲ τὰς ἀκτῖνας τῆς θείας χάριτος. ἦτον δὲ κοντὰ ἕκτη ὥρα τῆς ἡμέρας. καὶ λαμβάνωντας ὁ κεντὴς εἰς τὰς χεῖράς τε τὸν χάρτην, ὁπὸ ἦτον καπασρωμμὴν ἡ ὁμολογία τῆ Μάρτυρος, ἄρχισε καὶ αὐτὸς νὰ τὸν ἐρωτᾷ, δι' τὰ γεγραμμένα, αὐ ἀληθεύσι, καὶ αὖ, ὡς ἔχασι, τὰ ὡμολόγησε. καὶ πόθεν τὰ ἔμαθε; καὶ τίς τε τὰ ἐδίδαξε; καὶ ὁ Μάρτυς. μὲν ἐρωτᾷς κεντὰ, αὐ ἀληθεύσιν αὐτὰ, δι' ὅ,τι εἶναι φανερώτερα ὑπὸ τὸν ἥλιον. καὶ ἐγὼ εἶμαι ὁπὸ ὡμολόγησα τότε αὐτὰ, καὶ τώρα πάλιν τὰ ὁμολογῶ, κὴ τὰ κηρύττω ὡς ἀληθῆ, ὡς πισά, καὶ ὡς βέβαια. καὶ τὰ ἐδιδάχθηκα παξοδόξως, ὑπὸ δυσεβεῖς γονεῖς. τρῶτος δὲ διδάσκαλός με εἰς ταῦτα πάντα ἄλλος τινὰς δὲν εἶναι, δὲ ὁ Ἰησᾶς με Χεισὸς, ὁ ὑὸς τε Θεῦ, καὶ Θεὸς ἀληθινός. καὶ ὁ Κεντής. ἄφηται ἄθλια αὐτὰ, καὶ μετανόησε, δι' νὰ ἐλεηθῇς ὑπὸ τὸν Θεὸν εἰς τὰς ὐρανὲς, καὶ ἀπὸ τὸν τροφήτην μας, καὶ δι' νὰ σὲ δοξάσωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν γῆν. καὶ ἐπαίνω εἰς ὅλα δι' νὰ φύγῃς κὴ τὸν πικρὸν θάνατον τῆς φλογός. κὴ ὁ Μάρτυς. δὲν ἀριθμαι τὸν Θεόν με. δὲν τροτιμῶ τὸ σκότος ὑπὲ τὸ φῶς, ὅτι τὸ ψεῦδος ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν. ἀμὴ θέλω νὰ ὑποθαίνω δι' τὸν Χεισόν με, δι' νὰ ζήσω μὲ αὐτόν. μὴ μὲ φοβερίζῃς κεντὰ, ὅτι δὲν θέλεις μὲ καπαπείσεις. δι' ὅ,τι ἐγὼ ἐπρόσμενα αὐτὴν τὴν ἡμέραν, ὡσαὺ πανήγυρι λαμπρὰν, καὶ ὡς ἡμέραν ἐλθθερίας, τῆς ὁποίας ὅλος ὁ Κόσμος δὲν εἶναι ἄξιος. τί μὲ ὠφελοῦν τὰ κέρδη τῆ κοσμέτων ὑπὲ μὲ ὑποχεθῆτε; τὸν ἀργυρειόν σας νὰ ὑπολεθῇ ὁμὲ μὲ ὑμᾶς, ὅτι ὑπολαμβάνετε νὰ ἀλλάξω τὴν Βασιλείαν τῆ ὐρανῶν μὲ χήματα, καὶ δόξαν τροσωχνήν. λοιπὸν μὴ χαίνῃς καιρὸν, ἀλλὰ δὸς μὲ εἰς τὸν Θεόν, μίαν ὥραν τρότερον. ὅτι θέλω, καὶ ἀγαπῶ νὰ γένω θυσία τῆ Κυρίε με, νὰ ψηθῶ ὡς ἄρτος ἡδύς, νὰ βαλθῶ εἰς τὴν τράπεζαν τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ νὰ τροσφερθῶ ὡς δῶρες. θυμίαμα εἰς αὐτήν. κὰμε τὸ σωτομώτερον ἐκεῖνο ὁπὲ θέλεις. δὲν ψηφῶ τὰς τροσκαίρες κολάσεις. δὲν ἀριθμαι τὴν ἀγάπην τῆ γλυκυτάτε με Ἰησᾶ. ὅς τις εἶναι κὴ ἔρως, κὴ ἀγάπη, κὴ ἔφεσις, κὴ ζωὴ, καὶ κράτησις, κὴ Βασιλεία ὐρανῶν. μὲ αὐτὰ τὰ λό-

λόγια ἐξέπληξε τὸν κεντὴν τοσᾶτον, ὥσε ὁπὲ αὐτὸς πέρνωντας τὸ μανδήλιόν τε, καὶ ὅπὴ πολὺ ἀκυμβίζωντας τὴν κεφαλὴν τε ἐπάνω εἰς αὐτὸ, ἐπληρώθη ὅλος ἀπὸ δάκρυα. ἔπειτα, ὡσαὺ νὰ ξυπνήσῃ ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἔδωκε τοιαύτην κὴ τῆ Μάρτυρος ἀπόφασιν ἔγγραφον. ἐπειδὴ Μιχαὴλ, ὁ ἀπὸ Χεισιανῶν γονέων, ἐκινήθη θελληματικῶς, κὴ ἦλθεν ἐνώπιον πολλῶν ἀρχόντων, κὴ ἀρχομένων, εἴτινες δρέθησαν ἐμπρὸς εἰς τὸ κεντήριόν με. κὴ ὡμολόγησε μὴ παρρησίας, ὅτι ὁ Χεισὸς εἶναι Θεὸς ἀληθινός, κὴ ὅτι οἱ τροφῆται, δι' αὐτὸν ἐπροφήτευσαν, καὶ ὅτι ἡ Παρθένος Μαριὰμ, ὁπὲ ἐγέννησε τὸν Ἰησᾶν, εἶναι κυρίως, κὴ ἀληθῶς Θεοτόκος, τροφέτωντας κὴ τᾶτο, ὅτι ἕως τὸν καιρὸν τῆ Χεισῆ ἦσαν οἱ τροφῆται, ἀμὴ οἱ μετέπειτα, εἶναι ψεῦσαι κὴ πλανοί. ὅς τις κὴ τὸν ἐδικόν μας τροφήτην τὸν Μωάμεθ, φανερὰ τὸν εἶπε πλανον καὶ ψεύσην, κὴ μὲ ἄλλας ὕβρεις τὸν ἐξεθεόνησεν. ὅθεν μὴ θέλωντας νὰ μετανοήσῃ εἰς ἐκεῖνα ὁπὲ ἐλάλησεν, ἀπεφάσισεν ὁ νόμος, νὰ δοθῇ εἰς τὸ πῦρ, κὴ τὴν κά. τῆ Μαρτίε, ἡμέρᾳ πέμπτῃ τῆς ἑβδομάδος, ὥρᾳ ἐννάτῃ. αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν λαμβάνωντας ὁ ἔπαρχος, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ κεντήριον, ἔχωντας κὴ τὸν Ἅγιον δεδεμένον. ὅσις μιμούμενος κὴ εἰς τᾶτο τὸν Κύριον, ἔβρεχε κατάπιν ὡσὰν ἀρνίον ἄκακον εἰς τὴν σφαγὴν, χωρὶς νὰ ἐναντιώνεται, ἢ νὰ κραυγάζῃ. ἀλλὰ μόνον μὴ δύχαρεισίας, κὴ μὴ ταπεινῆ χήματος ἐσυμμάζωνεν ὅλον τὸν νοῦν τε εἰς τὰ ὐράνια, ἐκεῖ ὁπὲ κάθεται ὁ δεσπότης Χεισός. ἡ δὲ πόλις ὅλη ἐσυναθροίθη εἰς τὸ νὰ θεωρῇ τὸ Μαρτύριόν τε, ὡσὰν ἀπὸ κοινὴν συμφωνίαν. κὴ οἱ μὲν Χεισιανοὶ, ἐστέκοντο μακρόθεν διωπόμενοι, τὰ δὲ πλήθη τῆ Ἀγαρηνῶν ἦσαν πλησίον, πνέοντες θυμόν, φοβίζοντες, ὑβρίζοντες, ἀπακτοῦντες, ὡσαὺ θηρία ἀνήμερα. καὶ ἦτον νὰ ἰδῇ τινὰς ἐκεῖ πάνδημον θέαζον, ὅλον τὸν τόπον σεισοχωρούμενον ὑπὸ τὸ πλῆθος τῆ ἀνθρώπων. ἡ σέγες τῆ ωπτίων ἦσαν γεμάταις, οἱ ὄροροι τῆ ναῶν ὁμοίως, τὰ δένδρα, τὰ τείχη, διότι ὅλοι ὡσὰν ἕνα σύνεφον μελισσῶν ἐμαζώχθησαν, διὰ νὰ θεωρῇ τὸν ἀγῶνα τῆ Μάρτυρος. πῶς ἠγωνίζετο, πῶς ἐνίκησε τὸς ὁρατὸς, κὴ ἀοράτους ἐχθρός. ὑπολαμβάνω ὅτι δὲν ἔλειπαν ὑπὸ τὸ σάδιον, ὅτε Ἄγγελοι, ὅτε Μαρτύρων ψυχαὶ, τροσμένοντες νὰ εὐφημήσεν τὸν νικητήν. κὴ ἀφ' ὅ ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον, ἐκεῖ ὁπὲ ἔμελλεν ὁ Ἅγιος νὰ τελειωθῇ, θέλοντες οἱ δήμιοι νὰ τὸν ἐκφοβίσεν, ἔσπαν αὐτὸν ἔμπροσθεν εἰς τὸ πῦρ, κὴ ἐμπήξαντες δύω πάλες εἰς τὴν γῆν, ἔδεσαν τὴν ἄλυσον ὁπὲ ἐφόρει ὁ Μάρτυς. ἔπειτα ἐγδύνοντες αὐτὸν, τὸν ἄφησαν μόνον

μὲ τὸ ἐπανωφόριον, καὶ ἄρχισε πάλιν ὁ ἔπαρχος νὰ τὸν κολακεύῃ, συμπονῶντάς τον τάχα, καὶ λογιάζωντας νὰ μαλάξῃ τὴν ἀδαμάντινον αὐτῦ ψυχήν. καὶ ὁ Μάρτυς τῦ λέγει. δὲν ἐντρέπεσαι ταλαίπωρε νὰ διαστρέφῃς τὴν ὀρθὴν πίστιν τῦ Κυρίυ; διὰ τί δὲν τελειώνεις σύντομα τὴν ἀπόφασιν τῦ θανάτυ μυ; ἐγὼ πιστεύω καὶ ὁμολογῶ, καθὼς σᾶς προεῖπα, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς υἱὸς τῦ Θεῦ, καὶ Θεὸς, ὁπῦ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον νὰ σώσῃ τοὺς ἁμαρτωλούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐγὼ εἶμαι ὁ ἔσχατος, καὶ τελευταῖος. δὲν θέλεις μὲ καταπείσεις ἄθλιε, ἂν καὶ μὲ δώσῃς μυρίας βασιλείας. ἄλλη βασιλεία μὲ προσμένει, ἄφθαρτος, καὶ ἀΐδιος. τότε προσέζει ὁ ἔπαρχος, νὰ ἀλείφθῃ πρῶτον μὲ πιάφι, καὶ ἀφ' ὗ τὸν ἄλειψαν, ἀνάπτουσιν ὑποκάτω τὸ πῦρ. καὶ εὐθὺς ὡσὰν κηρὶ ὅλος ἄναψε, καὶ μὲ τοῦτον τὸν ξένον ἔσχεν καιρὸς πολλὼ ὥραν, ὑμνῶντας σιγαλὰ τὸν Θεόν. ἔπειτα γυρίζωντας εἰς τὰ δεξιὰ, καὶ ἀριστερὰ, ἐσοχάθη, καὶ ὅπυ ἦτον ἡ φλογερωτέρα φωτία, ἐκεῖ γέρνωντας ὁ Μακάριος, τὸ μὲν σῶμά τυ παρέδωκεν εἰς τὸ πῦρ, τὴν δὲ ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεῦ. ὢ τῆς ἀνδρείας συ, Μιχαὴλ ἀξιοθαύμαστε! ὢ τῆς σερρᾶς, καὶ ἀδαμαντίνυ συ ψυχῆς! πῶς δὲν ἐφοβήθης τὴν ἀγρίαν ὁρμὴν τῦ ἀλλοπίστυ, ἀμὴ ὡς βέλη νυπίων ἐλογίαζες ὅλα τὰ μηχανήματα; πῶς δὲν ἐφοβήθης τὴν φοβερὰν ἐκείνην πυρκαϊάν; ἔθαν Ἄγγελοι ἐθαύμασαν, τὴν ἀνδρείαν τῆς ψυχῆς συ. δαίμονες ἐπομπεύθησαν. οἱ πιστοὶ ἐυφράνθησαν. οἱ ἀλλόπιστοὶ κατηχνώθησαν. ὅλον τὸ σύστημα τῦ διαβόλυ σὲ ἐπαίνεσεν ὅτι τῆς γῆς, καὶ κατ' ἔτος χρεωστικῶς πανηγυρίζει τὴν μνήμην συ. καὶ οἱ ἐν οὐρανοῖς Ἅγιοι σὲ ὑπεδέξαντο, μὲ φωνὴν ἀγαλλιάσεως, καὶ μὲ ἦχον ἑορταζόντων. δοξάζοντες, καὶ εὐλογοῦντες Χριστὸν, τὸν νικοποιὸν Θεόν. ὧ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς ἀπεράντυς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κα-

1441 16

Κατὰ τὸ ἀφμά. Αὐγούστυ ις'. 1551.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΟΣΙΩΤΑΤΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΤΕΩΡΑ,

Καὶ ἡ αἰτία ἦτον διὰ τὴν εὐσέβειαν.

1449 7

Κατὰ τὸ ἀφμθ'. Γενάρ η. 1559.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΑΓΙΟΣ ΘΕΟΦΑΝΗΣ.

Ὅτ[ι]ος ὁ εὐλογημένος, νέος ὢν πολλὰ, καὶ ὡραῖος εἰς τὴν ὄψιν ἠπατήθη ἀπὸ τοὺς Ἀγαρηνοὺς διὰ νηπιοφροσύνην τυ, καὶ ἠρνήθη, φεῦ! τὸν Χριστὸν, καὶ ἐπῆρεν. δὲν ἀπέρασεν ὅμως πολὺς καιρὸς, καὶ γνωρίσας τὸ κακὸν ὁπῦ ἔπαθεν, ἔφυγε καὶ ἐπῆγεν εἰς ἄλλον τόπον, καὶ ἐκεῖ ἐξωμολογήθη τὴν ἀνομίαν τυ, καὶ διορθωθεὶς ὡς ἔπρεπεν, ἔγινε καλόγηρος, κλαίων πικρῶς, καὶ ἀγωνιζόμενος μὲ νηστείας, ἀγρυπνίας, χαμαικοιτίας, γονυκλισίας, καὶ ἄλλας σκληραγωγίας, διὰ νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν Θεόν. ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἡ συνείδησίς τυ τὸν ἤλεγχε πάντοτε διὰ τὴν ἄρνησιν τῦ Χριστῦ ὁπῦ ἔκαμεν, ἀπεφάσισε νὰ παρρησιασθῇ, καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὸν Χριστὸν, καὶ μὲ τὸ αἷμά τυ νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἁμαρτίαν τυ. ἔθεν πηγαίνωντας εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐστέκετο εἰς τὸν τόπον ὅπυ ἐσιωπᾶτο καὶ πρότερον. καὶ βλέποντές τον οἱ Τοῦρκοι τὸν ἐγνώρισαν, καὶ παραθὺς ὥρμησαν καταπανώ τυ μὲ θυμὸν πολλὼ, καὶ δέροντες, καὶ σπρώχνοντες τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν κριτὴν, καὶ ἐμαρτύρων, ὅτι ἔγινεν ἀγαρηνός. ὁ δὲ Μάρτυς ἐφώναζεν, ὅτι εἶναι Χριστιανὸς, καὶ Χριστιανὸς θέλει νὰ ἀποθάνῃ. τότε ὁ κριτὴς ἀπορασίζει νὰ θανατωθῇ, καὶ ἀθὺς τὸν ἥρπασαν οἱ ἀγαρηνοὶ, καὶ τὸν ἔδειραν ἀνηλεῶς. τὰ εὐγάλαν λωρία ἀπὸ τὴν ῥάχιν τυ σαυροειδῶς. τὰ ἔκοψαν τὰ αὐτία, καὶ τὴν μύτην. τὸν ἐκρέμασαν ὑψηλὰ εἰς τὸ ξύλον, καὶ ἄλλα σκληρὰ βάσανα τὸν ἔκαμαν. ἀλλ' ὁ Μάρτυς τὰ ὑ-

πέμψεν ὅλα δ' ἀχαείσως, ἀλλὰ τὴν ἀγάπλω τῦ Χεισῦ. λοιπὸν βλέποντες τὸ ἀμεταθετον τῆς γνώμης τυ, τὸν ἐρρίψαν εἰς τὰ τζεγγέλια, καὶ ὅπως ἔλαβε τὸ Μαρτυρίυ τὸν Στέφανον ἀλλὰ τῦ ἀγωνοθέτυ Θεῦ ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

1564. Κατὰ τὸ ἀφξδ'. ἔτος Μαρτίυ, ιθ'.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΟΡΝΑΡΑΣ.

Οὗτος ὁ τῦ Χρισῦ ἀθλητὴς ἐσυναυλίζετο συχνάκις μὲ τοὺς Τύρκους, καὶ ἐσυνομίλαν. καὶ μίαν ἡμέραν ὑπὸ τὸ φθόνυ κινήμενοι τὸν ἐβίασαν νὰ γενῇ Τοῦρκος. καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν ἠθέλησε, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν κριτὴν, καὶ ἐμαρτύρησαν ψεύδως, πῶς ὕβρισε τὴν πίσιν τους. ὁ δὲ κριτὴς ὥρισε νὰ τὸν δείρυν, καὶ νὰ τὸν βασανίσυν μὲ πολλεῶς, ἕως ὅ νὰ γένῃ Τοῦρκος, καὶ ἅπω τὸν ἐβασάνισαν πολλά. καὶ ὡς εἶδαν τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης τυ, ἀλλὰ προσάγματος τῦ κριτῦ τὸν ἀπεκεφάλισαν, καὶ ἔλαβε τὸ Μαρτυρίυ τὸν Στέφανον.

1564. Τῷ αὐτῷ ἔτει Ἀπριλλίυ. ιη.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΙΩΑΝΝΙΣ Ο ΚΟΤΛΙΚΑΣ.

Οὗτος ὁ δίλογημένος ἦτον ἄνθρωπος φρόνιμος πολλὰ, καὶ ζηλωτής. καὶ ἐς μιᾶ τῶν ἡμερῶν ἐλογιάσετο ἀπὸ πίσεως μὲ τοὺς Ἁγαρίνους. αὐτοὶ δὲ μέ τὸ νὰ εἶχον φθόνον εἰς αὐτὸν τὸν ἔδειραν, καὶ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν κριτὴν, καὶ ψεύδως ἐμαρτύρησαν, ὅτι ὕβρισε τὴν πίσιν τους. ὁ δὲ κριτὴς τῦ εἶπε νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χεισόν, καὶ αὐτὸς νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ. ὁ δὲ Μάρτυς ἀπεκρίθη μὲ μεγάλην ἐλευθερίαν, καὶ εἶπε· νὰ μέλλῃ τὸ δώσῃ ὁ Θεὸς, νὰ ἀρνηθῶ ἐγὼ ποτὲ τὸν Κύριόν μυ Γησῦ Χεισόν, καὶ καὶ μυρίας θανάτους μὲ δώσετε. τόλμησεν ὁ κριτὴς, καὶ τὸν ἐρρίψαν εἰς τὰ τζεγγέλια, καὶ ὕπως ἐτελειώθη, καὶ ἔλαβε τὸ Μαρτυρίυ τὸν Στέφανον.

Τῷ

Τῷ αὐτῷ ἔτει ᾗ τῷ αὐτῷ μηνὶ κδ'. 1564.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΔΟΤΚΑΣ ΡΑΠΤΗΣ Ο ΜΙΤΤΑΗΝΑΙΟΣ.

Οὗτος ὁ δίλογημένος ἦτον νέος, καὶ πολλὰ δύμορφος. ἦτον δὲ σώφρων, καὶ ἐχθρὸς τῶν σαρκικῶν ἡδονῶν. καὶ ἐπειδὴ ἦτον ῥάπτης εἰς τὴν τέχνην, τὸν ἔπεραν οἱ ἀγάδες, καὶ οἱ μεγισάνοι, καὶ ἐρράπτε τὰ ῥοῦχά των. μὲ τὸ νὰ ἔμβαινε λοιπὸν, καὶ εὔγαινεν εἰς τὴν ἀγαρίνων τὰ παλάτια, ἔτυχε καὶ τὸν ἠγάπησε μία μεγάλη κυρὰ ἀπὸ γενεᾶς μεγάλον, καὶ ἀξιωματικόν. καὶ πρῶτα μὲν ἄρχισε, καὶ τὰ ἐχάριζε δωρήματα. μετέπειτα τὸν ἔλεγε λόγια δαιμονικὰ, καὶ ἐρωτικά. ὁ δὲ τῇ ψυχῇ, καὶ τῷ σώματι καθαρὸς Δοῦλος, ὡς ἤκουσε τὰ τοιαῦτα ἄσεμνα λόγια, ἐθαύμασεν. ὅτι δὲν ἤλπιζε ποτὲ ἀπὸ τοιαύτην κυρὰν νὰ ἀκούσῃ ἀλλὰ τέτοιον πρᾶγμα. ἔκαμε λοιπὸν τὸν σαυρόντα, καὶ ἔφυγε ἐκεῖθεν, καὶ πλέον ἐκεῖ δὲν ἐπῆγε, μιμούμενος καὶ αὐτὸς τὸν πάγκαλον Γωσήφ. ἐκείνη δὲ ὡς εἶδε, πῶς δὲν ἐπῆγε ἐκεῖ πλέον, ἔσελνε, καὶ τὸν ἐμνυῦσε, καὶ αὐτὸς δὲν ἐπήγαινεν. ἡ δὲ ἐπῆγε καὶ μοναχή της εἰς τὸ ἐργασήριόν του, καὶ λέγει του. ὦ νέε, ἀκούσόν μυ, καὶ ἔρχυ εἰς τὸ σαράγι μυ, ὡσὰν καὶ πρῶτα, καὶ μὴ φοβᾶσαι τινά. ὁ ἄνδρας μυ εἶναι εἰς τὸ σεφέρι, καὶ ἢ ἔρχεται, ἢ ὄχι. καὶ ἂν θέλῃς νὰ ἀρνηθῇς τὸν πίσινσου, νὰ σὲ πάρω ἄνδρα. εἰ δὲ καὶ δὲν θέλῃς νὰ γένῃς Τοῦρκος, ἂς ἦσαι καὶ ῥωμαῖος, μόνον ἔρχυ καθὼς σὲ λέγω. αὐτὰ καὶ ἄλλα θλασότερα τὸν εἶπεν ἡ νέα Αἰγυπτία. καὶ ὕστερα πάλιν τοῦ λέγει· ἐὰν δὲν κάμῃς τὸν λόγον μυ, νὰ ξέρῃς, ὅτι χαίνεις τὸν ζωόν σου. ἔτζη τὸν εἶπε, καὶ ἐθλάβη. ὁ δὲ δίλογημένος Δοῦλος, ἔχοντας τὸν ἐγκάρδιον ἔρωτα τῦ Κυρίυ ἡμῶν Γησῦ Χεισῦ μέσα εἰς τὴν καρδίαν του, εἰς ὅδεν ἐλογίασε, πῆς μανάδος τὰς κολακείας, καὶ τὰς φοβερισμούς. ὅτε ἐπῆγε πλέον εἰς τὸ

τὸ παλάτιόν τις. ἡ δὲ πάλιν ἔσειλε, ϗ τὸν ἐμήνυσε. καὶ ὡς ἐιδε πῶς δὲν τὴν ἀκέει νὰ κάμῃ τὸ θέλημά της, ἐθυμώθη ϗ πολλὰ, ϗ ἐβουλήθη νὰ τὸν θανατώσῃ, θὰ νὰ μὴν τὸν βλέπῃ, νὰ ἐλέγχῃ τὴν ἀκολασίαν της. ἐπῆγε λοιπὸν ἡ καπάρα εἰς τὸν Βεζύρην, ϗ λέγει τα αὐτίτροφα τὴν ὑποθέσιν. ἔχω, λέγει, σὰ ῥάπτιν ὅπου ῥάπτει τὰ ῥοῦχα τοῦ Παλατίυ μυ, ϗ ἐμήνυσά τα νὰ ἔλθῃ νὰ τοῦ δώσω μερικὰ ῥοῦχα νὰ ῥάψῃ, ϗ αὐτὸς ἦλθε, ϗ μοῦ εἶπε λόγια ἀσχημα, ϗ ἄσρεπα, ὅπου ἐντρέπομαι νὰ τὰ εἰπῶ, θὰ τοῦτο τὸν ἔδειρα, ϗ ἔφυγε. ϗ τώρα εἶναι εἰς τὸ ἐργασήριόν του, καὶ θέλω νὰ τὸν θανατώσῃς. ὁ δὲ βεζύρης ὑποχρέθη νὰ κάμῃ τὸ θέλημά της, ὅτι ἦτον ἀπὸ γονὸς μεγάλον. ϗ διὰ τοῦτο ἔσειλε τὸν ἔπαρχον, ἤγουν τὸν σύμπασιν, ϗ τὸν ἔφεραν, ϗ λίγει της. τί θέλεις νὰ τὸν κάμω; ϗ ἐκείνη εἶπεν, αὐ γονῇ Τοῦρκος, ἄφησέ τον. εἰ δὲ ϗ δὲν γονῇ, βάλετον εἰς τὰ τζεγγέλια. ὅθεν τρώτα μὲν τὰ εἶπε λόγια κολακευτικὰ μὲ τὸ καλόν, ἔπειτα ἐπρόσαξε ϗ τὸν ἐβασανίσαν πολλὰ, ϗ ὡς εἶδαν, πῶς δὲν ἠμποροῦν νὰ τὸν φέρουν εἰς τὸ θέλημά τους, ἤγουν εἰς τὸν τουρκισμόν, τὸν ἔγδαραν ζωντανὸν, ϗ ἔῤῥιψαν τὰ δέρματα εἰς τὴν θάλασσαν, αὐτὸν δὲ τὸν Μακάριον ἔῤῥιψαν εἰς τὰ τζεγγέλια, ϗ ὅπως ἐτελειώθη, ϗ ἔλαβε τὸ Μαρτυρίου τὸν Στέφανον, ϗ ἀπῆλθεν εἰς τὰ ὑράνια.

1468

ς68. Κατὰ τὸ ἀφξή. ἔτος.

ΕΜΑΡΤΤΡΗΣΕΝ Ο ΟΣΙΟΜΑΡΤΤΣ ΔΑΜΙΑΝΟΣ.

Οὗτος ὁ νέος ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ Δαμιανὸς, εἶχε πατρίδα σὰ χωρίον ὀνομαζόμενον Ῥίχοβον, διαμενόμενον εἰς τὰ Ἄγραφα. γεννηθεὶς δὲ ἀπὸ γονεῖς δυσεβεῖς, ὄντας ἀκόμη νέος ἐπόθησε τὴν μοναδικὴν πολιτείαν, ϗ ἀφίνωντας τὸν Κόσμον, ϗ τὰ ἐν Κόσμῳ, ἐπῆγε εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν τοῦ Φιλοθέου, ϗ ἔγινε μοναχός. ϗ καθώντας ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ Μοναστήριον, ἀνεχώρησε εἰς τὴν ἡσυχίαν, θὰ νὰ ἀγωνίζεται σθερώτερον εἰς τὰς ἀρετάς. ϗ πηγαίνωντας εἰς σὰ σημειοφόρον ἀσκητὴν, ὅπου ἡσύχαζεν εἰς τόπον ὄφημον, Δαμιτιον ὀνομαζόμενον, ἔμεινε μαζή του

δύο

δύο χρόνους χτίδον, ἐργαζόμενος ὅλας τὰς ἀρετὰς μὲ τόσην προθυμίαν, ϗ ἀκεί βειαν, ὥστε ὅπου ἠξιώθη νὰ ἀκούσῃ, ϗ θείαν φωνὴν ὅπου τοῦ ἔλεγε. Δαμιανὲ, δὲν πρέπει νὰ ζητῇς μόνον τὸ συμφέρον τὸ ἐδικόν σου, ἀλλὰ ϗ τὸ τῶν ἄλλων. ὅθεν διὰ θὺς ἄφησε τὸ Ἅγιον ὄρος, ϗ πηγαίνωντας εἰς τὰ ὄρη τοῦ Ὀλύμπου, ἐκήρυττεν εἰς τὰ χωρία, ὅπου διέσκονται ἐκεῖ, τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ λαμπρᾷ τῇ φωνῇ διδάσκωντας, ϗ ἀδημονοῦντας τοὺς Χριστιανοὺς νὰ μετανοήσουν, ϗ νὰ ἀπέχουν ἀπὸ τὰς ἀδικίας, ϗ ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας κακίας, ϗ νὰ φυλάττουν τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, ἐργαζόμενοι τὰ καλὰ, ϗ θεάρεστα ἔργα. ἀλλ' ὁ μισόκαλος διάβολος ἐθημονοῦσε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς λεγομένους Χριστιανοὺς, ὄντας δὲ ϗ τὰ ἔργα ἀσεβεῖς, ϗ ἐκατηγόρουν τὸν Ἅγιον, λέγοντες, πῶς εἶναι πλάνος, ϗ ἀπατεών, ϗ τὸν ἐκατάτρεχαν διαφόρως, ἐπιβουλεύοντες τοῦ ζωήν του. ὁ δὲ Ἅγιος μεμέμφως τὸν Χριστὸν, ἔδωκε τόπον τῇ ὀργῇ, ϗ ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, ἐπῆγε εἰς τὰ μέρη τοῦ Κυπαρίσσου, ϗ τῆς Λαρίσσης, ϗ ἐκήρυττε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. παθὼν δὲ ϗ ἐκεῖ τὰ ἴδια, ἀνεχώρησεν εἰς τὰ ὑψηλὰ μέρη τοῦ Ἀγράφων, ϗ ἐκεῖ ἐδίδασκε τοὺς Χριστιανοὺς νὰ μένουν στεροὶ εἰς τοῦ πίστιν, ϗ νὰ φυλάττουν τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου. ἀλλ' ὁ διάβολος δὲν ἠσύχασεν, ἀλλὰ ϗ ἐκεῖ ἐσήκωσε καταπαίω τοῦ Ἁγίου μερικοὺς ἀβδλαβεῖς, ϗ ἀθεοφόβους, ϗ τὸν ἐκατάτρεχαν, καλοῦντες αὐτὸν πλάνον ϗ ψευδομόναχον. ὅθεν ἀφίνωντας ϗ αὐτὰ τὰ μέρη ὁ Ἅγιος, ἐγύρισεν εἰς τὸν Κυπαρίσσον, ϗ θέλ τὸ ἀτάραχον ᾠκοδόμησεν ἐκεῖ σὰ Μοναστήριον, ϗ μαζή μὲ ἄλλους μοναχοὺς, ἀπέτεμπεν εἰς τὸν Θεὸν τὰς εὐχάς του καθ' ἑκάστην. ὅμως ϗ ἐκεῖ ἐπήγαιναν πολλοὶ θέλ νὰ ὠφελοῦνται εἰς τοῦ ψυχοῦ ἀπὸ τὰς ψυχωφελεῖς διδασκαλίας του, διότι ἦτον πολλὰ γνωσικὸς, ϗ χαρίσματα ἀπὸ θεῖα χαρίσματα. πηγαίνωντας δὲ μίαν φορὰν θέλ τινας χρείας τοῦ Μοναστηρίου, ϗ μάλιστα θέλ τοῦ ὠφέλειαν τῶν Χριστιανῶν, εἰς σὰ χωρίον, Βυλγαρίνην καλούμενον, ἐπαάθη ἀπὸ μερικοὺς ἀγαρηνοὺς, ϗ παρεδόθη εἰς τὸν ἔξουσιαστὴν τῆς Λαρίσσης, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνέφεραν, ὅτι ἐμποδίζει τοὺς Χριστιανοὺς νὰ μὴν πωλοῦν, ϗ νὰ ἀγοράζουν τοῦ κυριακοῦ, ϗ τοὺς διδάσκει νὰ μένουν στεροὶ εἰς τοῦ πίστιν τοῦ Χριστοῦ. ὅθεν ὁ ἔξουσιαστὴς ἐπρόσαξε νὰ τὸν δέρουν σφοδρῶς, νὰ τὸν βάλλουν βαρείας ἁλύσους εἰς τὸν τράχηλον ϗ εἰς τὰς πόδας, ϗ νὰ τὸν ῥίψουν εἰς τὴν φυλακήν. ϗ δεκαπέντε ἡμέρας τὸν ἐβασανίζε μὲ σκληρὰ, ϗ διάφορα παιδευτήρια, ϗ πότε μὲ φοβερισμοὺς, πότε μὲ κολακείας, ϗ ταξίματα τὸν ἐθημονοῦσε νὰ ἀρνηθῇ τοῦ πίστιν τοῦ Χριστοῦ.

σε. μὴ δυνάμενος δὲ νὰ τὸν καταπείσῃ εἰς τῦτο, ἀλλὰ βλέπωντας αὐτὸν μάλιστα ὁπῦ ἔλεγχε μὲ θρησκείαν τες, καὶ τὸν τροφήτην τες, καὶ μὲ πολλὴν παῤῥησίαν ἐκήρυττε τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν, καὶ πῶς εἶναι τροθυμος νὰ ὑπομείνῃ διὰ τὴν ἀγάπην τε μυρία βάσανα, ἄναψε ὅλος ἀπὸ τὸν θυμὸν, καὶ παραυθὺς τροσάζει νὰ θανατωθῇ τρῶτον μὲ τὴν φάρκαν, καὶ ἔπειτα νὰ ῥιφθῇ εἰς τὴν φωτίαν. πέρνοντές τον λοιπὸν οἱ δήμιοι τὸν ἐκρέμασαν. ἐπειδὴ δὲ σία ἀπὸ αὐτὲς ἐκτύπησε τὸν Μάρτυρα εἰς τὴν κεφαλὴν μὲ σία πελέκυ, ἐκόπη τὸ χοινίον, καὶ ἔπεσεν ὁ Μάρτυς εἰς τὴν γῆν μισαποθαμένος. ἐκεῖνοι δὲ πέρνοντες αὐτὸν ἔτι ζῶντα, τὸν ἔῤῥιψαν εἰς τὴν φωτίαν, καὶ τὴν σάκτην αὐτῦ ἔῤῥιψαν εἰς τὸν ποταμὸν Πηνειόν. καὶ ὕπως ἔλαβεν ὁ Μακάριος Ὁσιομάρτυς Δαμιανὸς τὸ Μαρτυρίε τὸν Στέφανον. ἔ ταῖς τρεσβείαις ῥυθείημεν καὶ ἡμεῖς τῦ παγίδων τῦ ἐχθρῦ, καὶ ἀξιωθείημεν τῆς βασιλείας τῦ ἐρανῶν. Ἀμήν.

1575. Κατὰ τὸ ἀφοε. ἔτος Φάρμαρχίε κϛ'. ἡμέρᾳ ά.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΛΦΑΣ.

Οὗτος ὁ ἁλογημένος ἦτον γενήμα, καὶ θρέμμα τῦ Γαλατᾶ, καὶ ἦτον λειτυργὸς Κάλφας, εἰς τὸ σαράγιον τῦ Βασιλέως. ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ ἀγάδες τὸν ἔπερναν, καὶ ἔκτιζε τὰ παλάτια των. ἦτον δὲ ταπεινὸς, καὶ ἐλεήμων. Ὀρφανὰ ὑπάνδρευε. φυλακωμένους ἐλύθερωνε, καὶ ἄλλας καλωσυνάς ἔκανε. λοιπὸν σία ἀγᾶς τῦ ἔδωκεν σία παιδίον νὰ τὸ μάθῃ τὴν τέχνην τῆς λειτυργικῆς, ὅτι ἦτον ἀνεψιός τε, καὶ ἦλθε τότε ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν. ἐμβαίνωντας δὲ καὶ διγαίνωντας τὸ παιδίον μὲ τὸν Γαβριὴλ εἰς τὸ σαράγιον τὸ βασιλικὸν, εἶδεν ἐκεῖ τὰ παιδία, τὰ λεγόμενα παρ' αὐτοῖς ἰτζ ογλάνια, πῶς εἶναι εἰς μεγάλην τιμὴν, καὶ χαρὰν, καὶ ἠθέλησε καὶ αὐτὸ νὰ σωμαιρθμηθῇ μὲ αὐτά. ὅθεν ὑπῆγε εἰς τὸν θεῖον τε ἐκεῖνον, καὶ λέγει τε. σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ βάλῃς εἰς τὸ σαράγιον τῦ Βασιλέως. Τότε ὁ ἀγᾶς ἐπαρακάλεσε τὸν Γαβριὴλ, καὶ διὰ μέσε αὐτῦ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ σαράγιον τὸ Βασιλικόν. καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀνέβη εἰς ἀξίωμα τὸ παιδὶ, ἀγάπα δὲ καὶ τὸν Γαβριὴλ τὸν μέ-

σορά

σορά τε καὶ πολλά. ὅτι ἀπὸ αὐτὸν ἐσάθη ἡ αἰτία, καὶ ἔλαβε τὸ ἀξίωμα. λοιπὸν μετὰ χρόνες ἱκανὲς, ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν λέγει τῷ Γωάννῃ. Ἐπειδὴ ἠξεύρεις γράμματα, καὶ εἶσαι γραμματισμένος παρακαλῶσαι νὰ μὲ εἰπῇς, πῶς δὲν εἶσκεις εἰς τὰ βιβλία σας γεγραμμένα, περὶ τε ἐδικε μας τροφήτε, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐποίησε τὸν κόσμον, καὶ ὅλα τὰ παῦτα; λέγει τε ὁ Γωάννης. παρακαλῶσε περὶ τέτε μὴ μὲ πειράζῃς, μόνον αὖ ἔχῃς ἄλλα λόγια, λέγε με, τὰ δὲ περὶ πίστεως μὴ μὲ ἐρωτᾷς. λέγει τε ἐκεῖνος. μὰ τὸ φωμὶ τῦ Βασιλέως ὁπῦ ζῴω, καὶ μὰ τὴν σερεὰν ἀγάπην ὁπῦ ἔχομεν δεν σὲ κακοποιῶ, καὶ μὴ φοβηθῇς νὰ μὲ εἰπῇς. ὁ δὲ ἁλογημένος Γωάννης θαῤῥῶντας εἰς τὲς ὅρκες τε, καὶ εἰς τὴν φιλίαν ὁπῦ εἶχαν, ἀπεκρίθη, καὶ τε εἶπε· ἐπειδὴ καὶ μὲ ἐρωτᾷς, νὰ σὲ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν. ἕνας εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησῦς Χριστός. ὁ δὲ Μωάμεθ, εἰς τὸν ὁποῖον πιστεύετε ἐσεῖς, ἦτον ἄνθρωπος θνητὸς, ἄνθρωπος ἀγράμματος, καὶ εἰς τὸν κόσμον τῦτον δὲν ἔκαμε κανένα καλὸν ἔργον, ἀλλ' ὅτε κανένα θαῦμα ἔκαμε εἰς τὸν καιρόν τε, εἶσαι τὲς ἄλλες τροφήτας τῦ Θεῦ, τὲς ὁποίες ἔχομεν ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ, μόνον ἐσεῖς τὸν ἐκάμετε μέγαν, καὶ τὸν ἔχετε διὰ τροφήτην. Ἀλλὰ μὴ γένοιτο Χριστὲ Βασιλεῦ, νὰ ἦτον ἐκεῖνος τροφήτης, ἀλλὰ πολέμιος τῦ Θεῦ, καὶ μὲ τὰς μυθολογίας καὶ τὰ πλάσματά τε, ἐφαίνη ἀρεσὸς εἰς τὸν ἁπλῦν, καὶ ἄφρακτον λαὸν, καὶ τὸν ἀκολύθησαν, καθὼς ἦτον τροφητεύομενον διὰ λόγε τε, ὅτι θέλει ἔλθῃ νὰ πλανέσῃ τὸν κόσμον. ταῦτα ἀκέσας ὁ ἀλιτήριος, ἐμετάθεσε τὴν φιλίαν εἰς ἔχθραν. ὅθεν κράξας καὶ ἄλλες Ἀγαρηνὲς, τὸν ἔδειραν ἀνηλεῶς, καὶ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν κειτὴν, καὶ ἐμαρτύρησαν ὅτι ἐβλασφήμησε κατὰ τῆς πίστεώς των. ὁ δὲ κειτὴς ὥθεσε καὶ τὸν ἔδειραν σφοδρῶς, ἔπειτα τὸν ἐφυλάκωσαν, καὶ τὸν ἐβασανίζαν, διὰ νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν, καὶ νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν πίστιν τες. ὁ δὲ ἁλογημένος Γωάννης, ἐσάθη ἀνδρεῖος, ὡς καλὸς στρατιώτης τῦ Χριστῦ, καὶ λέγει τες. δὲν ἀρνᾶμαι ἐγὼ τὸν γλυκύτατόν με Ἰησῦν Χριστόν. Ἀλλ' αὐτὸν πιστεύω, αὐτὸν λατρεύω, αὐτὸν ὁμολογῶ τέλειον Θεὸν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον. Ἰδόντες δὲ οἱ ἀγαρηνοὶ, τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης τε, τὸν ἔβαλαν εἰς τὸ κάτεργον, καὶ τὸν ἔσειλαν εἰς τὴν μαύρην θάλασσαν μὲ τὸ τσαμαδᾶν, καὶ ἔκαμνε ἐκεῖ ἕξι μῆνας, καὶ ὅταν ἦλθε, τὸν ἔβαλαν πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τὸν ἐβασανίζαν ἓξ μῆνας. καὶ ὡς εἶδαν πῶς δὲν ἠμποροῦν νὰ τὸν φέρνν εἰς τὸ θέλημάτες, ὅτε κἂν μὲ λόγον φιλὸν νὰ τὸν ξεγαλεύσνν ἀπὸ τὴν πί-

σιν τὰ Χειτὰ, τὸ εἶπαν τῦ βεζύρη. καὶ ὁ βεζύρης μὲ πολλὴν ὀργὴν ἐθύμωσε, ἐπρόσταξε τὸν ἔπαρχον, καὶ τὸν ἔπηγαν εἰς τὸν τόπον τῆς κατηδίκης εἰς τὸ ἐργάτ παζάρι, κοντὰ εἰς τὸ μπεζεστένι, καὶ ἐκεῖ τὸν ἀπεκεφάλισαν, καὶ ἔλαβε τὸ Μαρτύριο τὸν Στέφανον, καὶ ἀγάλλεται τώρα εἰς τὸν χορὸν τῶν Μαρτύρων. τῦτο εἶναι τὸ Μαρτύριον τῦ εὐλογημένυ Γεωργίυ, καθὼς ἐν συντομίᾳ, καὶ ἀληθείᾳ τὸ ἔγραψεν ὁ παπᾶ Ἀνδρέας καὶ μέγας οἰκονόμος, ὁπῦ ἦτον τότε εἰς τὴν Βλάχικαν, εἰς τὸν ναὸν τῶν ὁσίων, καὶ θεοφόρων πατέρων ἡμῶν Θεοδώρυ, καὶ Θεοφάνυς, τῶν γραπτῶν, καὶ αὐτοαδέλφων. ὅσις καὶ ἐμετάδωσε τὴν Ἁγίαν Κοινωνίαν, ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ εἰς τὸν Μάρτυρα. ἔ ταῖς πρεσβείαις ἀξιωθείημεν καὶ ἡμεῖς τῆς ἐπαγγελίας Βασιλείας. Ἀμήν.

1590. Κατὰ δὲ τὸ ἀφ΄. ἔτος Ὀκτωβρίυ ς΄.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ ΕΝ ΠΡΟΥΣΗ ΜΑΚΑΡΙΟΣ Ο ΕΚ ΚΙΟΥ. ΟΥ ΤΗΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ ΣΥΝΕΓΡΑΨΕ ΜΕΛΕΤΙΟΣ Ο ΣΤΡΙΓΟΥ.

1601. Κατὰ τὸ ἀχά. ἔτος.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΣ ΑΓΙΟΣ ΣΕΡΑΦΕΙΝ. (1).

Ὅτ῎ος ἦτον ἀπὸ σῖα Χωρίον τῆς Ἐπαρχίας τῶν Ἀγράφων ὀνομαζόμενον Μπεζήλα. χριυθεὶς δὲ ἀπὸ γονεῖς θεοσεβεῖς ὀνομαζομένυς Σωφρόνιον, καὶ Μαρίαν, ἀετράφη ὑπ΄ αὐτῶν ἐναρέτως τε, καὶ θεοφιλῶς, καὶ εἰς σχολεῖον ἐξεδόθη ἱερῶν γραμμάτων, τὰ ὁποῖα ἐντὸς ὀλίγυ καιρῦ ἔμαθε, μὲ τὸ νὰ ἔτυχε φύσεως δεξιᾶς. ἀφ΄ ὅ δὲ ἔφθασεν εἰς μέτρον ἡλικίας, ἠγάπησε τὴν τῶν Μοναχῶν ζωὴν, μι-

(1) Τῦτο τὸν Ἀκολυθίαν συνέγραψεν ὁ Σοφώτατος Ἀγιασάσιος ὁ Γέρδιος.

μησάμενος Κόσμον, καὶ τὰ τῦ Κόσμυ τερπνὰ, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ ἱερὸν Μοναστήριον τῆς Κυρίας Θεοτόκυ τῆς ἐπονομαζομένης Κορῶνα, καὶ κρυερὰ βρύσις, καὶ ἐκεῖ ἐνεδύθη τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα. ἀπὸ τότε δὲ ἐδόθη εἰς ἀγῶνας πνευματικοὺς, καὶ ἐμιμεῖτο τοὺς ἐκεῖ ἐναρέτους πατέρας, σωλλόγωπας ὡς φιλεργὸς μέλισσα ἀπὸ τὸν κάθε εἶδα τὰ διάφορα καλὰ τῶν ἀρετῶν· καὶ τοσῦτον ἐπροκόπτεν εἰς τὴν ἁγίαν Χειτὸν πολιτείαν, ὥστε ὁπῦ ἐφάνη ἄξιος κοντὰ εἰς τὸν προεστῶτα τῦ Μοναστηρίυ νὰ δεχθῇ καὶ τὸ τῆς ἱερωσύνης ἀξίωμα. ὃ καὶ ἐγένετο. μετὰ δὲ παρέλθυσιν ὀλίγυ καιρῦ, ἀποθανόντος τῦ Ἀρχιεπισκόπυ Φαναρίυ καὶ Νεοχωρίυ, ψήφῳ τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν τῦτον θρόνον ἀναβιβάζεται. λαβὼν ἓν ὁ Ἅγιος τὸ μέγα τῦτο φορτίον τῆς ἀρχιερωσύνης, ἔδωκε τὸν ἑαυτόν τε εἰς σφοδροτέρυς ἀγῶνας, ποιμαίνων ὡς ἀληθινὸς ποιμὴν τὸ ποίμνιόν τε εἰς νομὰς σωτηρίυς τῶν ἐντολῶν τῦ Κυρίυ, καὶ ποτίζων αὐτὸ καθ΄ ἑκάστην μὲ τὰ νάματα τῆς ἐνθέυ διδασκαλίας τε, καὶ ἀπὸ τῶν ἔργων τύπος γινόμενος εἰς αὐτὸ παντὸς ἀγαθῦ. Πλὴν μὲ ὅλας τε ταύτας τὰς ἀρετὰς, τόσην ταπείνωσιν εἶχεν ὁ ἀοίδιμος ὁπῦ ἀνόμαζε δῶλον ἀχρεῖον τὸν ἑαυτόν τε, καὶ δὲν ἐνόμιζέ ποτε πῶς κάμνει κάνενα ἔργον ἀρέσον εἰς τὸν Θεόν. διὰ τῦτο ἐπεθύμει νὰ ἀξιωθῇ τῦ διὰ Χειτὸν Μαρτυρίυ. καὶ τῶτε ἐδίετο καθ΄ ἑκάστην τῦ Θεῦ. ὅστις καὶ τὸν ἠξίωσε νὰ τὸ ἀπολαύσῃ μὲ τοιῦτον τρόπον.

Κατὰ τὸ, ᾳχά. ἔτος ἀπὸ τῆς ὑπαρχίας οἰκονομίας, ἐχρημάτισε Μητροπολίτης Λαρίσσης Διονύσιος ὀνομαζόμενος. ὁ ὁποῖος ὢν πανοῦργος καὶ κακόγνωμων καὶ κακόζηλος, ἐπείθη εἰς λόγυς, καὶ ὑποχέσεις Φράγγων, καὶ συνεργίᾳ δαιμονικῇ ἐμάζωξε πλῆθος ἱκανὸν, καὶ ἐκίνησε κατὰ τῶν κραταιῶν Τῦρκων πόλεμον, ὁρμήσας πρὸς τὰ μέρη τῶν Γιαννίνων. ὅθεν πολλὰς ἐφόνευσε. καὶ ἄλλοι μὲν ὑποφέροντες τὰς καταδρομάς τε, ἔφυγον ὁπῦ τὰς τόπυς ἐκείνυς· ἀλλ΄ ὅμως εἰς ὀλίγον καιρὸν παιδεῖς, ἔδωκε τὴν πρέπυσαν δίκην, ἐλεεινῶς φονευθεὶς παρ΄ αὐτῶν, καθαχωρήσει Θεῦ, ὡς ἀνάξια ποιήσας τῦ ἐπαγγέλματός τε. ὁ δὲ Ἅγιος ὅπος Σεραφείμ, καὶ ζῶντος τῦ ῥηθέντος Διονυσίυ, ἐγνώριζε τὴν κακογνωμίαν τε, καὶ ὅσον ἐφύετο ἀπέφευγε τὴν συναναστροφήν τε, καὶ περχόμενος ποτὲ εἰς τὰ καθ΄ αὐτὸν χωρία, καὶ τὸν λαὸν τῦ Χειτῦ διδάσκων. παιδευτὸς δὲ ὡς εἰπομὲν τῦ Διονυσίυ, καὶ φονευθέντος, καὶ τῶν Τῦρκων ἀσεβησάντων ἔτι εἰς τὸν παραχῶν ἐκείνυν, ἔκαμνε χρεία νὰ καπέβῃ ὁ Ἅγιος εἰς Φαναρίον. τῦ καιρῦ ἐλθόντος διὰ νὰ μοιράσῃ εἰς τὰς ἐκεῖσε ἀγάδες τὰ συνήθη περχέσια. εἰς δὲ τὸ

Φανάρι ἦσαν τινὲς Τοῦρκοι ἀγάδες φθονοῦντες τὸν Ἅγιον, διὰ τὴν ἀρετήν τυ, ὑπὸ τῦ δαίμονος παροξυνθέντες, καὶ ἐζήτυν καιρὸν, καὶ τρόπον ὁποῦ δέον, ὥστε ἢ νὰ τὸν ῥίψυν ἀπὸ τὸ πόσον ὕψος τῆς ἀρετῆς, εἰς ἀσέβειαν, ἢ νὰ τὸν θάλασσαν ἀπὸ τὴν παροῦσαν ζωήν. ὅθεν αἰτίας δραξάμενοι δὲν λέγυ, τῆς ἀποστασίας τῦ Διονυσίυ, καθὼς εἶδον τὸν Ἅγιον, ἄρχισαν νὰ λέγυν ἀναμεταξύ τυς. καὶ ἔτος μὲ τὸ Διονυσίυ ἦτον. καὶ πῶρα πῶς ἐτόλμησε καὶ ἦλθεν ἐμπορές μας, ἐπίβλες μας ὄντας; ὁ δὲ Ἅγιος ἀκέων ταῦτα ἐπόρει, καὶ ὡς αἰτίος ὢν, ὑπόμιζε νὰ τὰ λέγυν περὶ ἄλλυ τινός. διὰ τῦτο καὶ μὲ θάρρος τὰς ἐρώτησε. περὶ τίνος, φησί, λέγετε ταῦτα; οἱ δὲ ἀποκριθέντες μὲ θυμῷ εἶπον. διὰ λόγυ συ, ὦ ἀποστάτα καὶ ὁπίβολε. νὰ ὅπου ἦλθες εἰς τὰς χεῖράς μας, πῶρα θέλεις λάβῃ καὶ ἐσύ, ἐκεῖνο ὁποῦ σὲ πρέπει. ἔξω μόνον αἴσως καὶ θελήσῃς νὰ ἀφήσῃς τὴν πίστιν συ, καὶ νὰ γίνῃς Τοῦρκος, τότε θέλομεν σὲ συγχωρήσει, καὶ σὲ τιμήσει μεγάλως, ὡσὰν ὁποῦ μὲ τὸν τρόπον τῦτον γνωρίζομεν, πῶς ἐμετανόησες, καὶ ἔγινες σῦα μὲ τὰ λόγυ μας. ὁ δὲ Ἅγιος καίτοι παρ' ἐλπίδα ταῦτα ἀκέσας, ποθῶν δὲ καὶ ὡς εἴρηται τὸ ὑπὲρ Χεισῦ Μαρτύριον, δὲν ἐδειλίασε τελείως, ἀλλὰ σταθεὶς μὲ καθαρὸν καὶ ἀσύγχυτον πρόσωπον τὰς εἶπεν. ὅτι μὴ ἐγὼ ἀπὸ τὴν τοιαύτην κατηγορίαν εἶμαι τελείως ἀμέτοχος, ὄχι μόνον ἅπαντες οἱ Χεισιανοὶ τὸ ὁμολογοῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἐσεῖς οἱ Τοῦρκοι (ἐὰν θέλετε νὰ φανερώσετε τὴν ἀλήθειαν) τὸ γνωρίζετε καλήτερα. τῦτο δὲ ὁποῦ λέγετε νὰ ἀφήσω τὴν πίστιν μυ, διὰ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸν θάνατον, δὲν θέλω τὸ καταδεχθῇ κατ' οὐδένα τρόπον, νὰ ἀφήσω τὸν γλυκύτατόν μυ Ἰησῦν, καὶ Θεόν μυ, καὶ πλάστην μυ, καὶ μάλιστα ὁποῦ θέλω πάθῃ ἀδίκως, καὶ διὰ τῦτο ἐλπίζω ἀπὸ τὸν δεσπότην μυ νὰ τύχω καὶ μεγαλυτέρας τιμῆς. τὴν δὲ τιμὴν τὴν ἐδικήσας, ὅτε νὰ τὴν ἀκέσω δὲν τὴν καταδέχομαι. ταῦτα ἀκέσαντες ἐκεῖνοι, καὶ ἰδόντες ὅτι ἀπέτυχον τῦ πρώτυ σκοπῦ, ὥρμησαν ἅπαντες κατὰ τῦ Ἁγίυ, καὶ ἕλκοντες αὐτὸν μὲ βίαν μεγάλην, καὶ σκληρότητα, τὸν ἤφεραν εἰς τὸν ἡγεμόνα (τὸν παρ' αὐτοῖς χαμπζάμπεϋν ὀνομαζόμενον) καὶ ἐβάων κατὰ τῦ δικαίυ, καὶ ἀδίκως λέγοντες. καὶ ἔτος μὲ τὸ καταράτυ Διονυσίυ ἴσως, ἐχθρὸς καὶ ὁπίβολός μας. διὰ τῦτο εὐγαλέτον ἀπὸ τὴν ζωήν τυ μὲ κακὸν θάνατον, διὰ νὰ σωφρονισθῶν καὶ ἄλλοι. καὶ ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι. ὁ δὲ ἡγεμὼν καθήσας ἐπὶ θρόνυ, παρέσησε τὸν Ἅγιον ἐμπρός τυ. καὶ πρῶτα μὲν ἄρχισε μὲ τρόπον ἥμερον νὰ λέγῃ πρὸς τὸν Ἅγιον, βλέπω σε ἄνθρωπε, πῶς εἶσαι φρόνιμος, καὶ θαυμάζω πῶς ἐσυμφώνησες μὲ

μὲ ἐκεῖνον τὸν κακὸν ἄνθρωπον, καὶ δὲν ἐμέτρησες εἰς τὸν νοῦν συ, πῶς ἠθέλετε νὰ ἐπιχειρισθῆτε πρᾶγμα ἀδύνατον, καὶ τῆς ζωῆς σας ὀλέθριον; καὶ ἰδὲ βλέπεις πῶς ἐκεῖνος κακὸς, κακῶς ἀπώλετο. καὶ ἐσὺ νὰ ὁπῦ ἐπιάσθης, καὶ κινδυνεύει ἡ ζωήσυ, νὰ ἀποθάνῃς μὲ ἐλεεινὸν θάνατον, καὶ ἐπώδυνον. ὅμως ἐγὼ βλέποντας τὴν φρονιμάδα συ, λέγω, πῶς ὡς ἄνθρωπος ἠπατήθης, καὶ λυπέμενος νὰ σὲ θανατώσω, σὲ συμβυλεύω νὰ γένῃς Τοῦρκος. καὶ μὲ τῦτο ὄχι μόνον τὴν ζωήν συ θέλομεν σὲ χαρίσει, ἀλλὰ καὶ εἰς τιμὴν μεγάλην θέλομεν σὲ ἔχει διὰ τὴν φρονιμάδα συ. ὁ δὲ Ἅγιος μὲ συντομίαν ἀποκριθεὶς εἶπεν. ὅτι μὴν ἄδικα πάσχω, καὶ αἰτίος ὢν, ὡς ὑπαίτιος παραδόθην, τὸ γνωρίζεις καλώτατα. ὅμως ἐγὼ τὴν πίστιν μυ δὲν θέλω τὴν ἀρνηθῆ, ἔτε θέλω χωρισθῆ ποτὲ ἀπὸ τὸν γλυκύτατόν μυ δεσπότην καὶ Θεόν, Ἰησῦν Χεισόν. κἂν μυρίους θανάτους ἤθελα λάβω διὰ τὸ ὄνομά τυ τὸ Ἅγιον, χαρὰ μυ καὶ εὐφροσύνη τὸ ἔχω. πρὸς ταῦτα ὦ ἡγεμὼν, δέρνε, σφάττε, κόπτε, ποίει ὅ,τι ἐναι τῆς ἐξυσίας συ. Ταῦτα ἀκέσας ὁ δικαστὴς, δὲν ἔχασε καιρὸν, ἀλλὰ ἐπρόσταξε νὰ τὸν δέρυν ὥραν πολλὴν, καὶ ἀνηλέως νὰ κατακόψυν τὴν μίτην τυ εἰς λεπτά. τότε χαρομένυ, καὶ τῦ Ἁγίυ πάσχοντος τὰ τοιαῦτα, ὡς ἐν ἀλλοτρίῳ σώματι, καὶ εὐχαριστοῦντος, καὶ εὐλογοῦντος τὸν Θεὸν, ἐπρόσταξεν ὁ ἐξυσιαστὴς, νὰ τὸν ῥίψυν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ νὰ τὸν ἀφήσυν τελείως ἀνεπιμέλητον, καὶ ὅτε ζοφήντινα νὰ τὸν δώσυν, ὅτε ποτὸν, μήπως καὶ μεταγνωρήσῃ, καὶ κάμῃ τὸ θέλημά τυς. ὁ δὲ Ἅγιος ἐν τῇ φυλακῇ εὐφροσύνως, καὶ βλέπων εἰς τὰ λόγυ τα τὰ σίγματα τῦ Χεισῦ ἔχαιρε, καὶ τῷ Χεισῷ μεγάλας ὡμολόγει τὰς χάριτας, ὁποῦ τὸν ἠξίωσε νὰ πάθῃ διὰ τὸ ὄνομά τυ τὸ Ἅγιον, καὶ τὸν ἐπροκάλει νὰ τῦ δώσῃ ὑπομονὴν νὰ τελειώσῃ τὸ Μαρτύριον. τῇ δὲ ἑξῆς καθήσας πάλιν ὁ ἄρχων ὁπὶ τὸ δικαστικὸν θρόνυ μὲ ἄμετρον ἔπαρσιν, ἐπρόσταξε καὶ ἔφεραν τὸν Ἅγιον ἐμπρός τυ. καὶ ἄρχισε πάλιν νὰ λέγῃ πρὸς αὐτόν. ἄραγε ὦ Σεραφείμ, ἐσωφρονίσθης ἀπὸ τὴν χθεσινὴν παιδείαν, καὶ ἐγνώρισες τὸ συμφέρον συ, ὁποῦ νὰ μὴ μᾶς ἐκεῖνο ὁποῦ σὲ λέγω, καὶ ὡς φίλος συ σὲ συμβυλεύω, ἢ σέκεις ἀκόμη εἰς τὴν κακογνωμίαν ἐκείνων; ὁ δὲ Ἅγιος ἱλάμπος φαιδρῷ τῷ προσώπῳ. εἶπεν· ἔφρεπεν ὦ ἡγεμὼν, πρὸς ταῦτα νὰ μὴ σὶ δώσω κἀμμίαν ἀπόκρισιν, ἐπειδὴ καὶ λέγεις πῶς εἶσαι φίλος μυ, καὶ μὲ συμβυλεύεις τοιαύτην κακὴν συμβυλὴν, ὁποῦ νὰ ἀφήσω τὸν Κύριόν μυ Ἰησῦν, τὸν ποιητήν μυ καὶ πλάστην μυ, καὶ νὰ πιστεύσω εἰς σῦα ἄνθρωπον θνητὸν, ἀχεάμματον, ἐχθρὸν, καὶ πολέμιον τῦ Χεισῦ μυ.

μυ. ταῦτα λέγοιτος τῦ Ἁγίυ, ὁ ἐξυσιασὴς δεῦ ὑπέμεινε νὰ τελειώσῃ ὁ Ἅγιος τὸν λόγον τυ, ἀλλὰ εὐθὺς ἐπρόσαξε πάλιν νὰ τὸν δείρυν σφοδρότατα, ἔπειτα νὰ τὸν πανίσυν χεῖρας κὴ πόδας, κὴ νὰ βάλλυν ἁπαίω εἰς τὴν κοιλίαν τυ, μίαν μεγάλιω πέτραν, κὴ αὐηλεῶς νὰ κατακόπτυν, κὴ νὰ ξεχίζυν τὰς σάρκας τυ· ἔπειτα τὸν ἐπότιζαν νερὸν μὴ κονιορτῦ, κὴ χολῆς μεμιγμένον. ὁ δὲ Ἅγιος, τὸ τῦ δεσπότυ Χεισῦ πάθος ἰδὼν γινόμενον εἰς αὐτὸν, ἔχαιρεν εἰς τοσῦτον, ὁπῦ καὶ αὐτοὶ οἱ αὐηλεεῖς δήμιοι, βλέποντές τον ὁπῦ ὑπέμεινε τὰ τοιαῦτα, κὴ τοσαῦτα μὴ εὐχαεισίας, κὴ τὸ πρόσωπόν τυ ὁπῦ ἦτον λαμπρὸν, κὴ εὐφραινόμενον, ἐσαὶ νὰ ἦτον εἰς εὐωχίαν, κὴ ὄχι εἰς τιμωείαν, ἐθαύμαζον. ὁ δὲ ἐξυσιασὴς βλέπωντας τὸ σερεὸν, κὴ ἀμετάθετον τῆς γνώμης τυ, ἔδωκε τὴν τελδυταίαν κατ' αὐτῦ ἀπόφασιν, νὰ τὸν παλευτώσυν, δηλ νὰ λάβῃ βίαιον θάνατον. φερομένυ δὲ τῦ Ἁγίυ εἰς τὸν τῆς καταδίκης τόπον, μία ἀράπισσα, μελανωτέρα εἰς τὴν ψυχὴν, ἔδραμε εἰς τὸ σῶμα, ἐσαμένη ἀπό τινα τοῖχον, ὕβριζε, κὴ ἀτίμαζε τὸν Ἅγιον, μὲ αἰσχρὰς, κὴ ἀτίμες ὕβρεις. ὁ δὲ τῦ δεσπότυ Χεισῦ θεράπων πισότατος, μιμούμενος κὴ ἡμᾶς τὸν Χεισόν, καθάπαν μὴ κὴ τῆς ἀθέυ ἐκείνης ἀδεμίαν εἶπεν, ἀλλὰ μόναν σταφείς, κὴ ἰδὼν αὐτὴν μὲ τὸ ἱλαρόν τυ ἐκεῖνο πρόσωπον, εὐθὺς ὡσὰν νὰ εὐγῆκε δύναμις ἀπὸ τὸ εὐλογημένον τυ πρόσωπον, κὴ τὴν ἐκτύπησε. κὴ ὢ τῦ θαύματος! ἐσράφη εἰς τὰ ὀπίσω ἡ αὐαιδὴς, κὴ μεμελανωμένη ἐκείνη ὄψις, ὁμοίως κὴ τὸ σῶμα, κὴ τὰ ὀμμάτιά της ἐσράφησαν, κὴ ἔγινεν ὁμοία τῷ παξίτης δηλαβόλῳ, κὴ ἔζησε μὲ τὴν πληγὴν ἐκείνην χρόνους δεκαπέντε, γνωμένη θέαμα ἐλεεινὸν εἰς τὸς ὁρῶντας. πλὴν δύσροπος, κὴ δαιμονιώδης ἦσα, κὴ τοιαῦτα παθοῦσα, δὲν ἄφησε τὴν κακογνωμίαν της, ἀλλὰ ὅτι τῇ ὁμοίᾳ δυσροπίᾳ διέρρηξε τὴν μιαρὰν της ψυχὴν ἀπελθοῦσα εἰς τὸν ἑτοιμασμένον αὐτῇ, κὴ πᾶσι τοῖς ὁμοίοις αὐτῆς τόπον τῆς αἰωνίυ κολάσεως. ὁ δὲ Ἅγιος φθάσας εἰς τὸν τῆς καταδίκης τόπον ὅπου ἐγίνετο κατ' ἐκείνυς τὸς καιρὸς τὰ σταυρώγματα, ἤτοι τὸ παζάρι, πλησίον εἰς τὴν δεσμωτήριον ἐκεῖσε κυπαέισσον, κὴ σουβλισθεὶς ἅμα τῇ ἀσπλάγχνων, δι' χαεισῶν παρέδωκε τὴν ἱερώτατην, κὴ θεοσολβίαν ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεῦ, τῇ δ'. Δεκεμβρίυ. τὸ δὲ Ἅγιόν τυ σῶμα, ὥρισε ὁ θηριώδης ἐκεῖνος ἄρχων, νὰ μείνῃ ὅπῦ τὸ ξύλον ἡμέρας πολλὰς, πάχα δηλ σαφρενισμὸν ἄλλων. ἀλλὰ κὴ μὲ ὅλον ὅπῦ ἔμεινε νεκρὸν ἡμέρας ἱκανὰς δὲν ἔπαθε τίποτε δηλ τῆς χάριτος τῦ Θεῦ, ἀπὸ ὅσα εἶναι τῆς φύσεως τῶν νεκρῶν σωμάτων νὰ πάθῃ, ἤτε ἐξωγειώθη δηλαδὴ, ἤτε δυ-

δυσοσμίαν τινὰ εὐγαλεν. ἀλλὰ κὴ τὸ ἐναντίον ἔγινε, κὴ ὡσεὶ ζῶν ἐφαίνετο, κὴ εὐωδίαν εὔγαζεν ἄρρητον. τὸ ὁποῖον κὴ οἱ ἀλλοεθνεῖς βλέποντες ἐθαύμαζον. οἱ δὲ δύσεβεῖς ἔχαιρον, κὴ τῷ Θεῷ μεγάλας ἀπέδιδον τὰς εὐχαεισίας, δηλ τὴν καλὴν ὁμολογίαν τῦ Ἁγίυ, κὴ ὅτι εἰς τοιαύτιω ἐχάτιω γονεὰν, τὸν ἠξίωσε νὰ ἰδῦν ἐκεῖνα, ὁπῦ εἶχον ἐξ ἀκοῆς νὰ ἔγιναν εἰς τὰς παλαιὰς καιράς. θέλοντες δὲ νὰ πάρυν τὸ ἀθλητικὸν ἐκεῖτο σῶμα, νὰ τὸ ἔχυν εἰς ὑπόμνησιν, κὴ βοήθειαν τυς, δὲν ἐδυνήθησαν, δι' ὅ,τι ὁ ἐξυσιασὴς ἔβαλεν ἱκανὰς φύλακας, κὴ τὸ ἐφύλαγαν ἡμέραν κὴ νύκτα. μὴ δὲ ἡμέρας ἔκοψαν τὴν μακαρίαν τυ Κεφαλὴν, κὴ τὴν ἔφεραν εἰς Τείκαλα, μαζὶ μὲ ἄλλας κεφαλὰς κακούργων. τὰς ὁποίας βιάζοντές τας εἰς κοντάεια, τὰς ἔσησαν κὴ σειρὰν ὅλας βλέπωσας πρὸς δυσμάς. κὴ ταῦτα μὲν ἔκαμνον ἑσπέρας, τὸ δὲ πρωΐ, αἱ μὲν λοιπαὶ ἅπασαι κεφαλαὶ τῶν κακούργων, ἐσέκοντο καθὼς τὰς ἔβαλον, τὴν δὲ τῦ Ἁγίυ κεφαλὴν τὴν εὕεισκον, ὁπῦ ἔβλεπε κὴ ἀνατολάς. κὴ τῦτο ὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ εἰς πολλὰς ἡμέρας γινόμενον. κὴ δὲ τὸν καιρὸν τῦτον ὁπῦ ἐτελεῖτο τὸ τοιῦτον θαυμάσιον, κατ' οἰκονομίαν Θεῦ, ἔτυχεν ἐκεῖ εἰς Τείκαλα ὁ ἡγέμενος τῆς ἱερᾶς μονῆς τῆς καλυμένης Δέσικον, κὴ ἰδὼν ὀφθαλμοφανῶς τὸ θαῦμα, ἔθετο εἰς τὴν καρδίαν τυ βελὴν καλὴν, κὴ ζῆλον Θεῦ, νὰ κάμῃ τρόπον νὰ πάρῃ τὴν ἱερὰν ἐκείνιω, κὴ πολύτιμον κεφαλὴν εἰς τὸ Μοναστήριόν τυ, νὰ τὴν ἔχῃ εἰς ἁγιασμὸν, κὴ θησαυρὸν τῦ Μοναστηρίυ τυ ἄξιον. ὅθεν συμφωνήσας μετά τινος Ἀλβανίτυ Χεισιανῦ, τὸν ἔταξε γρόσια πεντήκοντα νὰ κάμῃ τρόπον, νὰ κλέψῃ τὴν θαυματουργὸν ἐκείνιω κεφαλὴν νὰ τῦ τὴν φέρῃ. ὅστις ὑπηρήσας τὸν καιρὸν ὅλιω τὴν νύκτα ἐκείνιω, κὴ κοντὰ πρὸς τὴν αὐγὴν, θεασάμενος τὰς φύλακας, ὁπῦ ἀπὸ τὴν ἀγρυπνίαν νικηθέντες ἐβάπησαν εἰς ὕπνον, ἐπῆρε ὅσον ἐδυνέτο ἀφοβιτί. πλὴν κατεβάζωντας τὴν τιμίαν κεφαλὴν ἀπὸ τὸ ξύλον, ἀπότε τὴν βίαν, κὴ τὸν φόβον τυ, ἄφησε τὸ ξύλον, καὶ πεσὸν ἐκτύπησε, κὴ τὰς φύλακας· ἐξύπνησεν. οἱ ὁποῖοι βλέποντες τὸν καλὸν ἐκεῖνον Χεισιανὸν, ὁπῦ ἔκαμνε τὴν τοιαύτιω θαυμασὴν κλεψίαν, ἔδραμον νὰ τὸν πιάσυν. ὁ δὲ γενναῖος ἐκεῖνος, τῦτο μὲν δηλ τὸν ζῆλον, τῦτο δὲ κὴ δηλ τὸν μισθὸν, τολμήσας ἥρπασε τὸν πολύτιμον ἐκεῖνον θησαυρὸν ἀπὸ τὰς τείχας, καὶ τὸν ἔρριψεν εἰς τὰς ὤμυς τυ, κὴ ὅσον ἐδυνέτο ἔφυγεν· ἐδιωκάτον δὲ καὶ οἱ φύλακες μὲ πολλὴν ὁρμὴν, δηλ τὴν συροπήντας· ὁ δὲ καλὸς ἐκεῖνος Χεισιανὸς γενόμενος ἐπάνω εἰς τὸ γεφύρι τῆς Σαλαυβριας, κὴ βλέπωντας τὰς φύλακας, ὁπῦ τὸν ἐπλησίαζαν, κὴ φοβηθεὶς, ἔρριψε τὸ

τὸ θαυμασὸν κλέψιμον εἰς τὸν ποταμόν. ὅθεν καὶ οἱ φύλακες, ἰδόντες τὸ γεγονὸς, ἐγύρισαν ἄπρακτοι. εἰς δὲ τὸν ποταμὸν ἐκεῖνον κάποθεν τὸ γεφυρίν ἱκανὸν βάσιμα, κάποιοι φαράδες εἶχαν φράκτας κατασκιασμένας, διὰ νὰ πιάνουν ὄφεια, εἰς τὰς ὁποίας φερομένη ἡ τερσόλβιος ἐκείνη κεφαλὴ, ἐπάθη ἀπὸ τὰς τείχας. δύω δὲ ἔντων τῷ φαράδων, ὁ μὲν εἷς ἐπῆγεν εἰς τὸ ὀσπήτιόντε, ὁ δὲ ἕτερος ἔμεινε τὴν νύκτα ἐκείνην νὰ φυλάττῃ τὰς φράκτας. καθήμενος δὲ εἰς τὸ κρεββάτι, καὶ βλέπων πρὸς τὴν φράκτιν (ἐ τῷ θαυμασίων σε Χριστὲ βασιλεῦ) εἶδεν σῦα πύρινον σύλον, ὁπὸ ἐκράτει ἀπὸ τὴν φράκτιν, καὶ ἔφθασεν ἕως εἰς τὸν ἀέρα, καὶ φαλμῳδίας θαυμασὰς ἀοράτως ἤκουεν. ἔμφοβος δὲ γενόμενος, ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸν ποταμὸν, καὶ ἀπελθὼν ἐκρύβη εἰς ἕνὸς δένδρε κάφωμα, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ὅλλη τὴν νύκτα ἀϋπνος. ἀφ' ἑ δὲ ἐξημέρωσεν, ἐξελθὼν ἐκεῖθεν, ἐπῆγε εἰς τὰ Τρίκκαλα, καὶ ἐδιηγήθη τῷ συνῳκόφῳτε τὸ θαυμάσιον. ὅθεν τὴν ἐξῆς νύκτα, ἐπῆγαν καὶ οἱ δύω νὰ ἰδοῦν τί ἦτον τὸ φαινόμενον. καὶ διανυκτερεύσαντες, εἶδον πάλιν ὁμοίως τὸν πύρινον σύλον, καὶ τὰς φαλμῳδίας ἤκουσαν. καὶ μὴν ὑπομείναντες τὸ φοβερὸν τὸ θαύματος, φεύγοντες ἐκεῖσε, ἐπῆγαν πάλιν εἰς τὸ κάφωτὸν δένδρον. καὶ εἰσιλθόντες ἔβλεπον ἐκεῖθεν ἀπὸ τὴν ζύπαν τὸ τερράσιον ὅλλη τὴν νύκτα, μὴ κοιμηθέντες τελείως ἀπὸ τὸν φόβον τος· ἐλθούσης δὲ τῆς ἡμέρας, ἐπῆγαν νὰ ἰδοῦν τί ἦτον τὸ θαῦμα ὁπὸ τὴν νύκτα ἔβλεπον. καὶ ἐοχαζόμενοι πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος, ὁπὸ ἔβλεπον τὸν πύρινον σύλον, εὗραν τὴν μαρτυρικὴν, καὶ χαλκόβρυτον κεφαλὴν, ἐξεπεπλεγμένην ἀπὸ τὴν φράκτιν. γνωρίσαντες δὲ αὐτὴν, ἐχάρησαν εἰς τὴν εὕρεσιν τε πολυτίμε θησαυρε. τοιγαροῦν ὠφελήσαντες αὐτὴν, καὶ ἀναλαβόντες τὴν ἕφερον τῷ ῥηθέντι ἡγεμόνι. ὁ δὲ καλότυχος ἡγεμὼν ἰδὼν τὸ ποθούμενον αὐτεκπλήτησε. καὶ λαβὼν τὸ θαυμασὸν κειμήλιον, ἔδωκεν αὐτοῖς χάριν τῆς εὑρέσεως, χρύσια πεντήκοντα. μεθ' ἃ δὲ παρέλθουσιν καιρὸν μαθόντες οἱ ἀδελφοὶ τῆς κρυερᾶς πηγῆς τὴν ὑποθεσιν, ἔπεμψαν τὸν ἡγεμόνα, μετάτινος φροντιδε τε Νεοχωρίτε, Παναγιώτε Κωσκολᾶ ὀνομαζομένε, διὰ νὰ πηγαίνῃ νὰ ζητήσῃ τὴν ἱερὰν, καὶ μαρτυρικὴν κάρα ἀπὸ τὸ Δέσκιον, ὡς αὐτοῖς εἰπήκασαν, διὰ τὸ εἶναι τὸν Ἅγιον Κοινοβιάτην τος. ἀπερχόμενοι δὲ κατ' οἰκονομίαν Θεῦ, δρόμον εἰς Τρίκκαλα καὶ τὸν μητροπολίτην Λαρίσης. εἰς τὸν ὁποῖον ἐφανέρωσαν τὴν γνώμην τος, καὶ τὸν ἐκάλεσαν νὰ τὰς συνεργήσῃ εἰς τὸ δίκαιόν τος ζήτημα. ὁ ὁποῖος κρίνων τὸ δίκαιον, ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ οἱ Δεσκιῶται τὰ πεντήκοντα χρύσια, καὶ νὰ δώσῃ τὸν θησαυρόν. ἅπερ

πὲρ καὶ ἐγένετο. ὁ δὲ ἡγέμων, καὶ ὁ ῥηθεὶς Παναγιώτης, λαβόντες τὸ ποθούμενον, τὸν ἔφερον εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς κρυερᾶς πηγῆς. καὶ κατασκευάσαντες κιβώτιον θαυμασὸν τὸν ἔβαλον, καὶ εἰς τόπον ἱερὸν καὶ ἐπιθύσιον τὸν ἀπέθεσαν. ἡ ὁποία μένει καὶ μέχρι τε νῦν σῶα, διαλάζουσα, καὶ θαύματα βρύουσα ἄπειρα. ἐλευθερώνουσα τὸς πιστῶς προσερχομένους παντοίων νοσημάτων. καὶ εἰς τὸν ὁλίθριον παλαμὸν, ἐφάνη μυριάκις θαυματουργοῦσα, καὶ πολλὰς χώρας δυσεβῶν ἐλευθερῶσα, μέχρι τῆς σήμερον ἀπὸ τὴν χαλεπὴν παύτιν ἀθυσίαν.

Ε'μ ἔτει ἀχιζ'. 1617.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΙΣ ΤΑ ΤΡΙΚΚΑΛΑ. (1)

Ο'τος ὁ τῆ Χριστῆ ἀθλητὴς εἶχε Πατρίδα τὸ Μέτζοβον, τὴν καὶ τὴν Η'πειρον τῆς Ε'λλάδος διεσημόμην. γονηθεὶς δὲ ἀπὸ γονεῖς δυσεβεῖς, ὤντας ἀκόμη νέος ἀνεχώρησεν εἰς τὰ Τρίκκαλα, καὶ ἐκεῖ ἐσυμφώνησε μὲ σῶα ψωμὰ, καὶ τὰ ἐδούλευε μὲ μισθόν. μεθ' δὲ χρόνον πολὺν, μερικοὶ Α'γαρηνοὶ ἄλλο μὲ ἀπάτην, καὶ ὑποχέσεις, καὶ ἄλλα μὲ φοβερισμὰς καὶ συκοφαντίας, τὸν ἔκαμαν καὶ ἠρνήθη, φεῦ! τὸν Χριστόν. εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν, ἔφυγε, καὶ ἐπῆγε εἰς τὴν πατρίδα τε, καὶ ἀπέρια πάλιν Χριστιανικὴν ζωήν. ὕστερα δὲ ἀπὸ πολὺν καιρὸν, φορτώνοντας τὸ ἄλογόν τε δαδίον, ἐπῆγε μὲ ἄλλους συμπατριώτας τε εἰς τὰ Γρίκκαλα, διὰ νὰ τὸ πωλήσῃ. καὶ ἐκεῖ τὸν ἐγνώρισεν σῶας μπαρμπέρης Τοῦρκος ὁπὸ ἐγειτόνευε μὲ τὸν ῥηθέντα ψωμᾶ, καὶ πιάσας αὐτὸν, τὸν ἐξάβιζε, καὶ τὸν ὠνείδιζε πῶς ἠρνήθη τὸν πίστιν τος, καὶ ἔγινε πάλιν Χριστιανός. ὁ δὲ Νικόλαος φοβηθεὶς, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὸ φορτίον τε δαδίε, καὶ τὸν ἐπροσκάλει νὰ μὴ τὸν φανερώσῃ. ἐκεῖνος δὲ τε ἔλεγε, ὅτι ἐὰν τε φέρῃ κάθε χρόνον, ἕως ὁπὸ ζῇ, ἀπὸ σῶα φορτίον δαδίον, δὲν θέλει τὸν φανερώσει. καὶ ὁ

Νι-

(1) Τέτε τὸ Μαρτύριον συνέγραψε Νικόλαος ὁ Κύριος, ἀλλὰ καὶ Α'κολουθίαν ἐποίησεν εἰς αὐτὸν, ἥτις καὶ πετυπωμένη δείσκεται.

Νικόλαος τὲ ὑπεχέθη, ϗ κάθε χρόνον τὲ ἐπήγαινε τὸ δαδίον ϗ τὴν ὑποχεσίν τε.

Τ'ϋστερον δὲ ἀπὸ ὀλίγον μετανοήσας ὁ Νικόλαος εἰς τὴν ὑποχεσιν ὁπὲ τὲ ἔκαμε, δεὲ ἠθέλησε πλέον νὰ τὲ δώσῃ τὸ δαδίον, ἀλλὰ μάλιστα ἀπεφάσισε ϗ νὰ ἀποθάνῃ, διὰ νὰ θεραπεύσῃ τὴν προτέραν ἄρνησιν τὲ Χεισὲ ὁπὲ ἔκαμε, ϗαὶ ἐπῆγε δ'ὺς εἰς τὸν πνευματικόν τε, ϗ ἐφανέρωσε τὸν σκοπόν τε. ἐκεῖνος ὅμως τὸν ἐμπόδιζε, ϗαὶ τὸν ἐσυμβούλευε νὰ ἀφεθῇ ἀπὸ τὸν σκοπὸν αὐτὸν, διὰ νὰ μὴν τύχῃ ϗαὶ δεν δωνηθῇ ϗαὶ ὑποφέρῃ τὰ βάσανα τὲ Μαρτυρίε, ϗαὶ πάλιν εἰς δευτέραν ἄρνησιν, λέγων αὐτῷ, ὅτι τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής. Ἀλλ'αὐτὸς ὁ δίλογημένος ἔσεκε σειρὲς εἰς τὴν γνώμην τε, ϗ ἔλεγεν, ὅτι ἔχει βεβαίας τὰς ἐλπίδας τε εἰς τὸν Κύριον, πῶς θέλει τὸν δυναμώσει νὰ ὑποφέρῃ γενναίως ὅλας τὰς παιδείας ὁπὲ τὲ κάμνει δι'ὰ τὸν ἀγάπην τε, ϗ νὰ μείνῃ ἀσάλευτος εἰς τὴν πίσιν αὐτὲ, καταπατῶντας πάντα ἐχθρὸν ϗ πολέμιον. βλέποντας λοιπὸν ὁ πνευματικὸς τὴν ζέσιν ϗ τὴν προθυμίαν ὁπὲ εἶχεν εἰς τὸ Μαρτύριον, συνείξας αὐτὸν μὲ συθείας πολλὰς, ϗαὶ δίχας τὸν ἀπέλυσε.

Μὲ τοιαύτην λοιπὸν σερεὰν γνώμην, ϗ ἀπόφασιν ἐπῆγεν εἰς τὸ Τείχαλα, ϗ πιάνοντάς τον ὁ μπαρμπέρης, τὸν ἐπείπιγε λέγων. πὲ εἶναι ἄπισε τὸ δαδίον ὁπὲ μὲ ἔταξες; ὁ δὲ Νικόλαος τὲ ἀπεκρίνετο. δεν σὲ χρεώσω τίποτε. τότε θυμωθεὶς ἐκεῖνος ἐφώναξε μεγαλοφώνως, ϗ τὸν ἐμαρτύρησεν. ὅθεν δραμόντες Τὲρκοι πολλοὶ, ϗ μαθόντες τὴν ὑπόθεσιν, ὅπασαν τὸν δίλογημένον δ'ὺς μὲ θυμὸν πολλὺ, ϗ κτυπῶντες αὐτὸν, ϗ σρώχνοντες τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ κριτήριον, ϗ ἐμαρτύρησαν ὅτι ἠρνήθη τὴν πίσιν τῦ Χεισιανῶν, ϗαὶ ἐδέχθη τὴν ἐδικήν τε. Ὁ δὲ Μάρτυς ἐρωτηθεὶς ἀπεκρίθη, ὅτι Χεισιανὸς ἐγεννήθην, ϗ Χεισιανὸς εἶμαι, ϗ Χεισιανὸς θέλω νὰ ἀποθάνω, ϗ δεν ἀρνᾶμαι ποτὲ τὴν πίσιν με μὲ ὅσα μαρτύρια ϗ αν μὲ κάμετε. Ἐπειδὴ λοιπὸν ϗαὶ ἅτε μὲ κολακείας, ἅτε μὲ φοβερισμὸς ἐδυνήθησαν νὰ τὸν φέρουν εἰς τὴν γνώμην τε, τὸν ἐρράβδισαν αὐσηρὰ ὥραν πολλὴν, ϗαὶ ἔπειτα τὸν ἔρριψαν εἰς μίαν σκοτεινὴν φυλακὴν, ϗ ἐκεῖ μέσα τὸν ἐπαίδεναν ἡμέρας πολλὰς μὲ πεῖναν ϗαὶ δίψαν, ϗ μὲ ἄλλα διάφορα βάσανα, ἀλλ'ὁ Μάρτυς τὰ ὑπέφερεν ὅλα ἀνδρειοφρόνως, ϗ μὲ μεγάλην τε χαρά.

Ἐπειδὴ δὲ ϗ ἔμεινεν ἀσάλευτος εἰς ὅλα, τὸν δ'γάλαν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ϗ τὸν ἐβάσπασαν ἐκ δευτέρε εἰς τὸ κριτήριον, ϗ πάλιν ἐκή-

ἐκήρυξε μεγαλοφώνως τὸν Χρισὸν, πῶς εἶναι Θεὸς ἀληθινὸς, ϗαὶ αὐτὸν πισδίει, ϗ δεν τὸν ἀρνεῖται πώποτε. βλέποντας λοιπὸν ὁ κριτὴς τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης τε, ἐπρόσαξε νὰ ἀνάψουν μεγάλην πυρκαϊὰν ϗαὶ τὸ μέσον τῆς ἀγορᾶς, ϗ νὰ τὸν ρίψουν μέσα εἰς αὐτήν. ἔθεν φέροντες αὐτὸν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, τὸν ἔρριψαν εἰς τὴν πυρκαϊὰν ὁπὲ ἄναψαν, ϗ ἐκεῖ χαίρων, ϗ δοξολογῶν τὸν Θεὸν παρέδωκε τὸ πνεῦμα αὐτῦ.

Ἕνας κεραμὲς δὲ ὑπὸ δ'λαβείας κινέμενος, ἐπῆγε εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον τὴν νύκτα, διὰ νὰ εὕρῃ μέρος τι ἀπὸ τὸ Ἅγιον Λείψανον, ϗ βλέποντας μεγάλας ἀγαρωὲς ὁπὲ ἠγρύπνουν ϗ ἐφύλαττον, ἔδωκεν εἰς αὐτὲς ἑκατὸ ἀργύρια, ϗαὶ ἔλαβε τὴν Ἁγίαν Κάραν τῦ Μάρτυρος, ἡ ὁποία ἦτον ὀλίγον τι βλαμμένη κατὰ τὸ μετάφρενα ἀπὸ τὴν πυρκαϊὰν, ϗαὶ πηγαίνοντας εἰς τὸ σπήτι τε, τὴν ἔκρυψε μέσα εἰς τὸν τοῖχον, διὰ τὸν φόβον τῦ Τὲρκων, χωρὶς νὰ ἔχῃ εἴδησιν ἄλλος τις ἀπὸ τὲς ἀνθρώπες τὲ σπιτίε τε. ὕστερον δὲ ἀπὸ μεσημὸν καιρὸν ἀπέθανεν ὁ κεραμὲς, ϗαὶ ἔμεινε κεκρυμμένη ἡ Παύτιμος Κάρα τὲ Μάρτυρος. τὸ δὲ σπῆτι ἐκεῖνο τὲ κεραμέως τὸ ἠγόρασεν ἄλλος Χεισιανὸς Μέλανδρος καλέμενος, ϗαὶ κατὰ τὴν ὕστεραν ἐκείνην ὁπὲ ἐπελείωσε τὸ Μαρτύριον ὁ Ἅγιος, εἶδε φῶς ὁπὲ ἔλαμπεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τὲ τοίχε, ϗαὶ ἀπορῶν ϗ θαυμάζων ὁ Μέλανδρος διὰ ἐκεῖνο τὸ φῶς, ἀπεκαλύφθη εἰς τὸν ὕπνον τε, ὅτι ἐκεῖ ὁπὲ ἐφαίνη τὸ φῶς, εἶναι κεκρυμμένη ἡ Ἁγία Κάρα τῦ Μάρτυρος Νικολάε. ὅθεν χαλᾶν τὸν τοῖχον, ϗαὶ εὑρὼν αὐτὴν, ἔκρυψεν αὐτὴν μὲ ἀξίαν τιμὴν τὴν ἔκρυψε τε νὰ ἔχῃ εἰς τὸ σπῆτί τε τοιοῦτον θησαυρὸν, δι'ὃ ἐπῆγε εἰς τὸ Μοναστήριον τῦ Βαρλαὰμ (1) ὁπὲ εἶχε ϗ ἀδελφὸν Μοναχὸν, ϗαὶ ἀφιέρωσεν αὐτῷ ἐκεῖ εἰς μνημόσυνον αὐτῦ ϗ τῶν γονέων τε.

Ἐκεῖ λοιπὸν διείσκεται τεθησαυρισμένη μέχρι τῆς σήμερον αὐτὴ ἡ Ἁγία Κάρα, ϗ καθ'ἑκάσην κάμνει θαύματα ὑπὲρ φύσιαν. δι'ὅ, τι μίαν φορὰν ὁπὲ ἦτον θανατικὸν εἰς τὰ Τείχαλα, ϗαὶ ἀπέθνησκον κάθε ἡμέραν πολλοὶ, μὲ μόνην τὴν παρουσίαν της, ἔπαυσεν δ'ὺς τὸ θανατικόν. ὁμοίως ϗ σὲ α χωρίον ὁπὲ ὀνομάζεται Ντισάτα, ϗαὶ ἔπαθε τὸ ἴδιον ἀπὸ τὸ θανατικὸν, τὸ ἠλευθέρωσεν. Ἀκόμη ϗ τὲς Κα-

(1) Τοῦτο τὸ Μοναστήριον διείσκεται εἰς τὰ Μετέωρα κατὰ τὴν περιοχὴν τῆς ἐπαρχίας Σταγῶν, κατεσκευασμένον ἐπάνω εἰς πέτρας ὑψηλάς.

Καλαβρύτας ὁπῦ ἐβασανίζοντο μίαν φορὰν ἀπὸ λοιμικὴν ἀθένειαν, τὸς ἐλύτρωσεν ὁλόθυς μὲ τὴν παρουσίαν της.

Κατ' ὀχοχὴν δὲ αὔτη ἡ Ἁγία Κάρα εἶναι διωκτική, κ᾽ ἀπωλεσικὴ τῶν ἀκρίδων, φυλάττουσα ἀβλαβῆς τὰς καρπὰς, τόσον ὁπῦ μέγαν ἐκπατικοὶ κ᾽ αὐτοὶ οἱ Τοῦρκοι εἰς αὐτὸ τὸ θαῦμα. Τὸ ὁποῖον δὲν γίνεται μίαν φορὰν κ᾽ δύω, ἀλλὰ πολλάκις μέχρι τῆς σήμερον. κ᾽ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ κ᾽ πάθη ἀθεράπευτα ἰαξιάζει ὡσχιδόξως, κ᾽ ἄλλα πολλὰ θαύματα κάμνει καθ' ἑκάστην, εἰς ὁποιον τόπον ἤθελε προσκαλεσθῆ.

Εὑρίσκονται δὲ κ᾽ ἄλλα μερικὰ κομμάτια ἀπὸ τὸ μαρτυρικὸν λείψανον τῦ Ἁγίυ εἰς διαφόρους τόπους. κ᾽ εἰς τὰ Ἰωάννινα εὑρίσκεται τὸ ἥμισυ τῆς παλάμης τῆς χειρὸς αὐτῦ, ἕ ταῖς προσβείαις λείβει θείημυρ κ᾽ ἡμεῖς ἀπὸ πάσης ἀνάγκης κ᾽ θλίψεως. Ἀμήν.

Κατὰ τὸ αχλέ. Τῇ κδ΄. Τῦ Ἰυλίυ.

1635.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΑΓΙΟΣ ΘΕΟΦΙΛΟΣ. (1).

Οὗτος ὁ νεοφανὴς, κ᾽ λαμπρόπατος ἀνὴρ Θεόφιλος, ἦτον ἀπὸ τὴν Ζακυνθον, ναύτης τῆς τέχνης, κ᾽ ταξιδεύοντας μὲ ἕνα καράβι, ἔτυχε κ᾽ συμέργειαν τῦ δαίμονος νὰ σκανδαλισθῆ μὲ τὸν καπετάνον τῦ καραβίυ. ὅθεν ἐρχόμενος μὲ τὸ καράβι εἰς τὴν Χίον, τὴν πατρίδα τῦ καπετάνυ, ἀνεχώρησεν ἀπὸ ἐκεῖνον. δεισκωνπας δὲ αὐτὸν κάς Ἀγαρηνὸς, ἐζήτησε νὰ τὸν πάρῃ εἰς τὸ καράβι τυ, κ᾽ ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν ἠθέλησε νὰ κάμῃ ταξίδι μὲ ἀγαρηνὸν, μήτε ὅλως νὰ ἦναι μαζήτυ, διὰ τί ἀπεσρέφετο τὸ τοιῦτον χρῖος πολλά. ὁ Ἀγαρηνὸς τὸν ἐβίασε κ᾽ σασικῶς νὰ τὸν πάρῃ, κ᾽ ἐπειδὴ ὁ Μάρτυς τῦ ἐναντιώνετο πολλὰ, ἐθυμώθη ὁ βάρβαρος, κ᾽ μὴν ἔχωντας τί ἄλλο νὰ κάμῃ, τὸν συκοφαντεῖ, πῶς ἐφόρει εἰς τὸ κεφάλι τυ σκῦφον τῦ Ἀγαρηνῶν, κ᾽ ὄντες παρὸν κ᾽ ἄλλοι πολλοὶ ἐξ αὐτῦ, ὥρμησαν κατ' ἐπάνω τυ, κ᾽ σαρώχοντες αὐτὸν, κ᾽ κτυπῶντες, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ κε-

(1) Τὴν τὸ Μαρτύριον συνέγραψεν ὁ Σοφώτατος, κ᾽ Θεολογικώτατος Γεώργιος Κερκυραῖος ὁ Χῖος, ὅστις καὶ Ἀκολυθίαν τότε συνέθετο, ἥτις ψάλλεται κατ' Ἔτος εἰς τὸν ἐν Χίῳ Ναὸν τῦ Ἁγίυ Γεωργίυ, ὅπυ κ᾽ ἡ ἑορτὴ αὐτῦ γίνεται, καὶ μέρος ἀπὸ τὸ λείψανόν τυ δείκνεται.

ρειτὴν, κ᾽ ἐφυδρομαρτύρησαν κατ' αὐτῦ. ὁ δὲ κριτὴς ἀπεφάσισεν, ὅτι πρέπει νὰ γένῃ Τοῦρκος, ἀλλ' ὁ Μάρτυς ἔσεκεν ἀκλόνητος εἰς τὴν πίσιν τῦ Χριςῦ. ἐκεῖνοι δὲ ἔπαθον μὲ διαφόρους τρόπους νὰ τὸν φέρουν εἰς τὴν θρησκείαν τυς, κ᾽ πότε τὸν ἐκολάκευαν, παίζοντές τε πολλὰ, πότε τὸν ἐφοβέριζαν, ἀλλὰ δὲν ἐκατόρθωσαν τίποτε, ἐπειδὴ ὁ Μάρτυς ἐφώναζεν. ἐγὼ δὲν ἀρνοῦμαι τὸν Χριςόν μυ ποτέ. αὐτὸν πιςεύω, αὐτὸν ὁμολογῶ. τότε βλέποντες πῶς δὲν ἠμπορῦν νὰ τὸν φέρουν εἰς τὸ θέλημά τυς, τὸν ἔκαμαν Τοῦρκον κ᾽ σωτικῶς τε. κ᾽ ὕπω τὸν ἐπῆρε μαζήτε σύας βασιλικὸς ἄνθρωπος ὁπῦ ἔτυχεν ἐκεῖ, διὰ νὰ τὸν ὑπάγῃ εἰς τὴν Κωνσταντινόπολιν, νὰ τὸν δώσῃ καρίσι τῦ Βασιλέως, διὰ τί ἦτον πολλὰ δίμορφος κ᾽ νέος. ὡτας δὲ ἀκόμη εἰς τὴν Χίον ὁ δίλογημένος Θεόφιλος ἐξεκινᾶλει τὸν Θεὸν μὲ δακρύων, νὰ τὸν λυτρώσῃ ἀπὸ τὰς χεῖράς των, κ᾽ νὰ τῦ δείξῃ γράτιαν, διὰ νὰ φύγῃ, διὰ τί τὸς ἐμίσα πολλά. ὅθεν ὁ Θεὸς ὁπῦ ἀκούει τὴν θεραπόντων αὐτῦ, παρεδύθις εἰσήκουσε τὴν δέησίν τε, κ᾽ τὸ βράδυ ἐκεῖνο ὁπῦ ἐπῆγαν οἱ Ἀγαρηνοὶ νὰ προσκυνήσουν μὲ τὴν συνήθειάν τυς, κ᾽ ἄφησαν τὸν Μάρτυρα μόνον εἰς τὸ ὰσπήτιον, τὸν ἐφώτισεν ὁ Θεὸς, κ᾽ ἁρπαπώνοντας τὸν ἑαυτόν τε μὲ τὸ σημεῖον τῦ σαυρῦ, ἔφυγεν ἐκεῖθεν, κ᾽ ἐκρύφθη εἰς τόπους, ὅπυ δὲν τὸν ἤξευρε τινάς. ἐρχόμενοι δὲ ἐκεῖνοι ἀπὸ τὸ προσκυνήμά τυς, κ᾽ μὴν δείσκοντες αὐτὸν, ἄναψαν φῶτα, κ᾽ τὸν ἐγύρευαν εἰς τὰ ὰσπήτια τῶν Χριςιανῶν, ἀλλὰ δὲν τὸν εὗρηκαν, ἐπειδὴ κ᾽ ὁ Θεὸς τὸν ἐσκέπαζε. ὥντας δὲ κρυμμένος ξεὶς ἡμέρας, κ᾽ τρεῖς νύκτας, ἐπείνασε, κ᾽ τὸ μεσονύκτιον ἐπῆγε εἰς τὸ ὰσπήτιον τῦ καπετάνε τυ, κ᾽ τῦ ἔδωσε φωμὶ, κ᾽ ἔφαγε, κ᾽ πάλιν δυναμωθεὶς μὲ τὸ σημεῖον τῦ σαυρῦ, ἔφυγε κρυφίως, κ᾽ ἐπῆγε εἰς μίαν Ἐκκλησίαν, κ᾽ ἐσφαλίθη, ἕως ὁπῦ ἤυρεν εὐκαιρίαν, κ᾽ ἐπῆγεν εἰς τὴν Σάμον. κ᾽ καίρπας ἐκεῖ μερικὸν καιρὸν, ἐγύρεσε πάλιν εἰς τὴν Χίον, ζητῶντας τὸν καπετάνον τυ διὰ νὰ ὑπάγῃ μαζήτυ. βλέποντες δὲ οἱ Ἀγαρηνοὶ, ὥρμησαν καπαπάω τε μὲ πολλὴν θυμὸν, κ᾽ ἁρπάζοντες αὐτὸν, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ Κριτήριον, κ᾽ ἐμαρτυρῦσαν μὲ ὅρκυ, ὅτι ἦτεν ἀγαρηνός. ὁ δὲ Μάρτυς ἐφώναζε. Χριςιανὸς εἶμαι, κ᾽ Χριςιανὸς θέλω νὰ ἀποθάνω. τότε ὁ κριτὴς ἀποφασίζει νὰ καῇ ζωντανός. κ᾽ παρεδύθις τὸν ἄρπασαν οἱ Ἀγαρηνοὶ, κ᾽ ἐδοκίμαζαν μὲ κάθε τρόπον νὰ τὸν μεπασαλεύσουν ἀπὸ τὴν πίσιν τῦ Χριςῦ, ἀλλ', ὁ Μάρτυς ἔσεκε σερεὸς, ὡσὰν ἀδάμας, κ᾽ ἐφώναζε. δὲν ἀρνοῦμαι τὸν Χριςόν μυ. Χριςιανὸς εἶμαι, Χριςιανὸς ἐπιθυμῶ νὰ ἀποθάνω.

τί

τί χασομερᾶτε; τότε βλέποντες ἐκεῖνοι τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης τυ, ἀνάψαν μίαν μεγάλην πυρκαϊὰν, ἵνα νὰ τὸν ῥίψων. ὁ δὲ Μάρτυς καίωντας τὴν προσευχήν τυ, καὶ τὸν σαυρόν τυ, καὶ λέγωντας, εἰς χεῖράς συ Χριστέ μυ παραδίδω τὴν ψυχήν μυ, ἐμβῆκε μόνος τυ εἰς ἐκείνην τὴν πυρκαϊὰν, καὶ ὕπνωσε τὴν ἁγίαν τυ ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεῦ, καὶ ἔλαβε τὸ Μαρτύριν τὸν Στέφανον. ἀφ' ὧν δὲ ἔσβυσεν ἡ πυρκαϊὰ, ἐζήτησαν οἱ Χριστιανοὶ τὰ κόκκαλα τῦ Μάρτυρος, καὶ εὑρίσκοντες μερικὰ ὅπου ἔμειναν, τὰ ἀγόρασαν μὲ ἄσπρα πολλὰ, καὶ τὰ ἐπῆραν, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται ἕως τῆς σήμερον εἰς τὸν ναὸν τῦ Ἁγίυ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίυ τῦ τροπαιοφόρυ, καὶ ποιοῦσι πολλὰ θαύματα, καὶ ἰατρείας εἰς ἐκείνους ὅπου μὲ πίστεως προσρέχουν εἰς αὐτὰ, εἰς δόξαν τῦ Κυρίυ ἡμῶν Ἰησῦ Χριστῦ, ᾧ τῷ ἀπείρῳ ἐλέει καὶ προστασίᾳ τῦ Ἁγίυ αὐτῦ Μάρτυρος Θεοφίλυ, ἀξιωθείημεν καὶ ἡμεῖς τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἀμήν.

1643. Κατὰ δὲ τὸ αχμγ'. Μαΐυ ιδ'.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΜΑΡΚΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΜΥΡΝΗΝ. ΟΥ ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΣΥΝΕΓΡΑΨΕ ΜΕΛΕΤΙΟΣ Ο ΣΥΡΙΓΟΥ.

Οὗτος ὁ ἀλογημένος ἦτον τὸ γένος Κρητικὸς, καὶ μὲ τὸ νὰ ἦτον νέον παιδὶ, καὶ πολὺ εὔμορφον, τὸ ἐπῆραν οἱ Τοῦρκοι δυνασικῶς, καὶ τὸ ἐπέρνβσαν. καὶ πάντοτε ἐγύρβε καιρὸν νὰ φύγῃ, ἢ νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὴν ἀγάπην τῦ Χριστῦ. καὶ φβίγωντας ἀπὸ τὴν Σμύρνην, ἦλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινόπολιν, καὶ ἐπῆγεν, ὡς λέγων, εἰς τὸν Μελέτιον τὸν Συρίγην, ὅστις ἦτον πολυμαθὴς διδάσκαλος, καὶ ἐπάρετος. εἰς αὐτὸν γὰρ τὸν ἀγιώτατον ἐξωμολογήθη ὁ εὐλογημένος Μάρκος, καὶ τοῦ εἶπεν ὅλην τὴν γνώμην, καὶ πῶς ἔχει πόθον πολὺν νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὴν ἀγάπην τῦ Χριστῦ, ὁ ὁποῖος καθετῆρ πάτερ τον, καὶ προθυμοποιῶντας πρὸς τὸ Μαρτύριον, καὶ συμβάζωντάς τον μὲ τὰ διάφορα τα, τὸν ἀπέστειλεν. ὅστις καὶ λαβὼν τὰς διαφόρους ἀπῆλθε πάλιν εἰς τὴν Σμύρνην, καὶ ἐκήρυξε τὸν Χριστὸν, Θεὸν ἀληθινὸν ἐνώπιον πάντων, μὲ μεγάλην τόλμην, καὶ παῤῥησίαν, μὴ φοβηθεὶς ὅλως διόλου τὴν ἀγαρηνῶν τὴν ὠμότητα, τὸν δὲ πρα-

φήτην

φήτην αὐτῶν, καὶ τὴν θρησκείαν τους ἐξεφαύλισε. ταῦτα ἀκούσαντες οἱ ἀγαρηνοὶ, καὶ βλέποντες πῶς ἦτον πάλιν Χριστιανὸς, καὶ ἀρνήθη τὴν θρησκείαν τους, ἔξεξαν κατεπάνω τα μὲ μεγάλον θυμὸν, καὶ τὸν ἔπιασαν. καὶ δέροντες, καὶ σπρώχνοντες, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν κριτὴν τὸν τότε ἐκείνον, καὶ ἐμαρτύρησαν, πῶς ἦτον Τοῦρκος, καὶ πάλι ἔγινε Ῥωμαῖος, καὶ ὑβρίζει τὴν πίστιν μας, καὶ τὸν προφήτην μας. ὁ δὲ κριτὴς, καθὼς τὸ ἄκουσε, πολλὰ τὸ ἐπικράνθη, καὶ λέγει τα, Ῥωμαῖος εἶσαι, ἢ Τοῦρκος; ὁ δὲ Μάρτυς τὰ λέγει. Χριστιανὸς εἶμαι, καὶ πάλιν Χριστιανὸς εἰμαι. καὶ τὸν Χριστόν μυ προσκυνῶ, καὶ λατρεύω, καὶ ὁμολογῶ Θεὸν ἀληθινόν. τὴν δὲ ἐδικήν σας πίστιν, ἀρνοῦμαι, καὶ ἀποστρέφομαι. ταῦτα ἀκούσας ὁ κριτὴς, ἐθυμώθη καὶ πολλὰ, καὶ πρῶτα μὲν ὤρισε καὶ τὸν ἔδειραν ἀνηλεῶς, ἔπειτα ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν, εἰς τὴν ὁποίαν πολλὰ τὸν ἐτυράννησαν, καὶ πολλὰ Μαρτύρια τὸν ἔκαμαν οἱ κατάρατοι. ἀλλ' ὁ Μάρτυς θερμότερον μᾶλλον ἐδυναμόνετο ἀπὸ τῆς χάριτος τῦ Κυρίυ. καὶ ἐκεῖνοι μὲν ἐκουράσθηκαν τυραννοῦντές τον, ὁ δὲ Μάρτυς ὡς ψυχὴν εἶχε τὰ κολασήρια, καὶ ἐπεθύμα, καὶ ἐδίψασε τὸν θάνατον θερμότερον ἀπὸ τὴν ζωήν, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὰ αἰώνια ἀγαθά. τέλος πάντων, ὡς εἶδαν, πῶς δὲν ἠμποροῦν νὰ τὸν κάμων νὰ ἀρνηθῇ τὴν πίστιν τα, τὸν ἐπῆγαν πάλιν εἰς τὸν κριτήν. ὅστις πάλιν πολλὰ τὸν εἶπε, καὶ πολλὰ τὸν ἐφοβέρισεν. ἀλλ' ὁ Μάρτυς εἰς ὑδὲν τὰ ἐλογίαζε. τέλος μόνον ἐλέγγε, εἴτι θέλετε κάμετε. αἰ καὶ μυρίας βασάνυς, καὶ μυρίους θανάτους μοὶ δώσετε, ἐγὼ τὸν γλυκύτατόν μυ Ἰησοῦν Χριστὸν δὲν ἀρνοῦμαι. λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸν, κάμετε ἐκεῖνο ὅπου βάλεθε, νὰ ἰδῇ τε πόσην δύναμιν δίδει ὁ Χριστός μυ, εἰς ἐκείνους ὅπου πάσχουν διὰ τὸ ὄνομά τε. τότε ὁ κριτὴς βλέποντας τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης τα, ἐπρόσταξε, καὶ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. καὶ ἐκεῖ κλίνωντας ὁ Μάρτυς τὴν Κεφαλήν, ἐδέχθη διὰ ξίφους τὸ μακάριον τέλος. καὶ ἀνέβη ἡ μακαρία αὐτοῦ ψυχὴ, σεφανηφοροῦσα εἰς τὰ οὐράνια. τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ, καὶ σεβάσμιον λείψανον, τὸ ἐπῆραν οἱ Χριστιανοὶ μὲ πολλὰ ἔξοδα, καὶ μὲ πολὺν κόπον, καὶ τὸ ἔθαψαν εἰς τὴν Ἁγίαν Φωτεινήν. τὸ ὁποῖον τὸ ἐδείξεν ὁ Ἅγιος Θεὸς πηγὴν ἁμάτων, εἰς τοὺς μὴ πίστεως προσρέχοντας. ἔτινος καὶ τὴν μνήμην οἱ Χριστιανοὶ κατ' ἔτος ἑορτάζων εἰς δόξαν Χριστοῦ. ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Κατὰ

1650. Κατὰ τὸ ἀχμ. ἔτος Φεβρουάριε ἡ β'., ἢ ιζ'.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΙΟΡΔΑΝΗΣ. (1)

Ο Γ̃πς ὁ δ̀λογημ̀ος ἦτον ἀπὸ τὴν Τραπεζ̃ντα, τὴν τέχνην καζαντζὴς, ὑπανδρευμ̀ος εἰς τὸν Γαλατᾶν τ̃ς Κωνσταντινοπόλεως χρόνων πεντηκοντα. κ̀ μίαν ἡμέραν κ τὴν ἑορτὴν τ̃ς Παναγίας τ̃ εἰσοδίων, ἐξεφώτωναν μαζὶ μὲ τινὰς ἀγαρηνὰς, συμπαιζιώτας, κὶ συντεχνίτας τε. κ̀ ἔπαιζον κ̀ παιγνίδι εἰς τὸ ἐργασήρι τε, εἰς τὸ Σελτὰν μπαγιαζήτ. εἷς δὲ ἀπὸ αὐτὺς, εἶπε χλευάζων Ρ̓ωμαίοις. ἅγιε Νικόλαε φανερώθη, βοήθησόν μοι νὰ νικήσω. τὸ ἀπεκρίθη κ̀ ὁ Γ̓ορδάνης χλευάζων ὁμοίως τὸν προφήτην τε. κ̀ τότε μὲν ὡς συμπαίζοντες, κὶ ζεφαντώνοντες, ἀνεχώρησαν εἰς τὰ κονάκια τ̃ν. τὸ παχὺ δὲ εἷς ἀπὸ αὐτὺς, ἔπηγε κὶ εὔγαλε τοιοῦτον φετφᾶ, ὅτι ὅποιος ὑβρίσῃ τὸν προφήτην τε, πρέπει νὰ θανατώνεται. τοῦτο μαθὼν ὁ Γ̓ορδάνης, ἐκρύφθη εἰς τινὰ ἀγαρηνὸν μεγάλον. οἱ δὲ Τ̃ρκοι εὔγαλαν πάλιν φετφᾶ, ὅτι ὅποιος Τ̃ρκος κρίψει Χριστιανὸν βλάσφημον εἰς τὸν προφήτην μας, καὶ αὐτὸς Ρ̓ωμαῖος εἶναι. ὅθεν πηγαίνοντες εἰς τὸν Βεζύρην, δ̀ὰ προσαγ̃ς ἐκείνε τὸν ἔφεραν, κ̀ ἐμαρτύρησαν κατ' αὐτ̃, πῶς ὕβρισε τὸν προφήτην τε. λέγει τε ὁ Βεζύρης. ἄνθρωπε, κ τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν, ἢ ἡ κεφαλήσε ἔχει νὰ κοπῇ, ἢ Τ̃ρκος πρέπει νὰ γένῃς. κὶ ἂν γένῃς Τ̃ρκος, νὰ σὲ τιμήσω μεγάλως, (ὅτι τὸν ἐγνώριζεν ἀπὸ πρώτα). ὁ δὲ Μακάριος Γ̓ορδάνης λαμπρᾷ τῇ φωνῇ, λαμπρῶς ἐβόησε. δὲν ἀρνοῦμαι τὸν γλυκύτατόν με Γ̃ησοῦν Χριστόν. ἀλλ' αὐτὸν πιστεύω κ̀ ὁμολογῶ δ̀ὰ Θεὸν ἀληθινόν. τοῦτο μόνον ζητῶ δ̀ὰ τ̃ς σ̃ς ἐξουσίας. τὸ νὰ μ̀ δώσῃς ἄδειαν,

(1) Τὸ Μαρτύριον τοῦτο συνέγραψεν Γ̓ωάννης ὁ Καντακουζηνὸς ὁ μέγας Λογοθέτης τ̃ς μεγάλης Ἐκκλησίας. ἀλλὰ καὶ Μελέτιος ὁ Συρίγε. ἐν ἄλλοις δὲ γράφεται, ὅτι ὕβρισεν ἐν τῇ αχνά. Ἔτη.

ἄδειαν, νὰ ὑπάγω εἰς τὸ ἐργασήριόν με νὰ δώσω λογαριασμὸν, ἐκεῖ ὅπ̃ ἔχω νὰ δώσω, κ̀ νὰ λάβω, κ̀ τότε ἂς γένῃ τὸ θέλημά σε. τότε ὁ Βεζύρης ἐπρόσταξε τὸν ἔπαρχον νὰ τὸν ὑπάγῃ εἰς τὸ ἐργασήριόν τε, κ τὸ ζήτημά τε, κ̀ ὕστερα νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν. κὶ πηγαίνοντας ἔδωσε λογαριασμὸν τῷ σωζόφωντε, κ̀ δὲς, κὶ λαβὼν ἀπὸ τὲς Χριστιανὲς τὴν τελευταίαν συγχώρησιν, ἐπροφάσισε νὰ δώσουν ἀπὸ τὰ πράγματά τε, εἰς Ἐκκλησίας, κ̀ μοναστήρια, κὶ εἰς ὀρφανὰ δ̀ὰ τὴν ψυχήν τε. κὶ ὕστερον τὸν ὑπῆγαν νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν. ἔβρεχε δὲ εἰς τὴν στράταν χαρόμπος, ὡς ἡ διψῶσα Δαβιτικὴ ἔλαφος, ἐπρὸ τὰς πηγὰς τ̃ ὑδάτων, κ̀ δ̓χαείσει τὸν Θεὸν ὅπ̃ τὸν ἠξίωσε τ̃ Μαρτυρίε, κ̀ ἔπερνε συγχώρησιν, ἀπὸ μικρὺς, κὶ μεγάλες, ὅσες ἀπαντε εἰς τὸν δρόμον. κ̀ ἦτον θαῦμα νὰ τὸν βλέπῃ τινάς, ὅτι ὅτε ἐφοβήθη, ὅτε ἐδειλίασεν, ὅτε ἡ ὄψις τε ἄλλαξεν, ἀλλ' ἐπρεπάτει χαρόμπος. κὶ ὡς ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον, ὁποὺ τις ὀνομάζεται, Κυτζὲκ καραμπέι, ἐκεῖ τὸν ἐγονάτισεν ὁ τζελάτης, δ̀ὰ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ. κ̀ ἰδὲ, ἔφθασεν σπὰς τζαούσης τ̃ βεζύρη, κὶ εἶπε τῷ Μάρτυρι μυστικῶς. ταῦτα σὲ μὲνὰ ὁ βεζύρης. λυπήσε τὴν ζωήν σε, κ̀ εἰπὲ μόνον λόγον εἰς τὸ φανερὸν πῶς πρωδεύεις, εἶτα πήγαινε, ὅθεν θέλεις, νὰ ζῇς Χριστιανικά. ὁ δὲ Μάρτυς τ̃ ἀπεκρίθη, εὐχαριστῶ μὴ τῷ βεζύρῃ, ἀλλὰ τοῦτο δὲν θέλω τὸ κάμω ποτέ. κ̀ ὅπως ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ὁ Μακάριος, κ̀ ἀπέτεμψαν αὐτὸν ὁ τζελάτης. κ̀ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐπῆγαν οἱ συγγενεῖς κ̀ φίλοι τε, κ̀ ἔδωκαν χρήματα τῷ ἐπάρχῳ, κ̀ ἐσήκωσαν τὸ λείψανόν τε, κ̀ τὸ ἐνταφίασαν, εἰς τὸ λεγόμενον μπέγιογλε, εὐλαβῶς, κὶ ἐντίμως. εἰς δόξαν παζ̃ς, ὐ ̃, κὶ ἁγίε πνεύματος. Ἀμήν.

1652. Κατὰ τὸ, αχυβ'. Δεκεμβρίου, κ'. ἡμέρᾳ β'.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΑΠΤΗΣ, ΠΑΙΔΙΟΝ ΝΕΟΝ. (1)

Οὗτος ὁ Μακάριος ἦτον ἀπὸ τὸ νησίον τῆς Θάσου, ἀπὸ χωρίον ὀνομαζόμενον Μαρίαις. ὅταν δὲ ἔγινε χρόνων δεκαπεσσάρων, τὸν ἔφεραν τινὲς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ τὸν ἔδωσαν εἰς ἕνα Χιοπαιδὸν εἰς τὸν Γαλατᾶν διὰ νὰ μαθαίνῃ ῥάπτης. καὶ μίαν ἡμέραν τὸν ἔστειλεν ὁ μάστοράς του νὰ ἀγοράσῃ ῥάμματα ἀπό τινος Ἑβραίου, καὶ δυσαρεσκῶν ἐφιλονείκει μὲ τὸν Ἑβραίον τὸν πωλοῦντος αὐτά. ἔτυχε δὲ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην νὰ φωνάζῃ ὁ χόντζας ἐπάνω εἰς τὸν μιναρὲν ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ μεσημεριοῦ, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Τούρκων. ὁ δὲ μιαρὸς Ἑβραῖος, καιρὸν δραξάμενος ἔλεγε τόσον πρὸς τὸν κράζοντα, ὅσον καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀγαρηνούς. δὲν ἀκούετε τὸ παιδὶ ἐτοῦτο πῶς ὑβρίζει τὴν πίστιν σας, καὶ τὸ προσκυνήματά σας; ἐκεῖνοι δὲ ὡς ἄκουσαν, ὑπῆγαν εἰς τὸν Ἑβραῖον τὰ λόγια, καὶ λαβόντες τὸν παῖδα, τὸν ἔδειραν ἀνηλεῶς, καὶ φέροντές τον εἰς τὸν Βεζύρην, ἐμαρτύρησαν, πῶς ὕβρισε τὴν πίστιν τους. τὸ δὲ παιδὶ ὤμνυεν, ὅτι τὸ ἐσυκοφάντησεν ὁ Ἑβραῖος. ὁ δὲ Βεζύρης, ὡς εἶδε τὸ παιδίον νέον, τὸ ἐλυπήθη, καὶ λέγει του. ἔλα νὰ γίνῃς Τοῦρκος, νὰ γλυτώσῃς τὴν ζωήν σου, καὶ νὰ σὲ ἔχω κοντά μου, νὰ σὲ τιμήσω, καὶ νὰ σὲ πλουτίσω. πάλιν μὲ τοιαύτας κολακείας, καὶ ὑποσχέσεις, νὰ χωρίσῃ τὸν νέον ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. τὸ δὲ εὐλογημένον τέκνον τοῦ Κυρίου, ἀπεκρίθη, καὶ εἶπε. δὲν θέλω ἀρνηθῶ ἐγὼ ποτὲ τὸν γλυκύτατόν μου Ἰησοῦν Χριστὸν, οὐδὲ καὶ μυρίας βασάνους μοῦ κάμετε, οὐδὲ καὶ τὴν βασιλείαν σας ὅλον μοὶ χαρίσετε. τότε ὁ Βεζύρης ἰδὼν τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, ἐπρόσταξε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν. καὶ περιωντάς του ὁ ἔπαρχος, τὸν ἐπῆγε εἰς τόπον λεγόμενον, τζαρσὶν τῆς γυναικῶν, ἐμπροσθεν εἰς τὸ λιβάδιον, αὐτικρὺ εἰς τὴν βρύσιν. καὶ ἐκεῖ τὸν ἐπαράδωκεν εἰς τὸν δήμιον, διὰ νὰ τὸν θανατώσῃ. ὅσις γονατίζοντάς του, καὶ θέλοντας διὰ νὰ τὸν φοβίσῃ, ἐκατέβαζε τὸ σπαθὶ, καὶ τὸ ἐκτύπα συχνὰ εἰς τὸν ξάχνιλον, κόπτοντάς τον ὀλίγον, ὀλίγον. βλέποντας δὲ τὸν Μάρτυρα, πῶς ἐδέχετο τὸν θάνατον μὲ μεγάλην χαρὰν, χωρὶς ποσῶς νὰ δειλιάσῃ, ἐκατέβασε δυνατώτερα τὸ σπαθὶ, καὶ ἀπέτεμε τὴν Ἁγίαν αὐτοῦ Κεφαλὴν, καὶ ὕπου ἔλαβεν ὁ Μακάριος τὸν Μαρτυρίου τὸν Στέφανον. διὰ νυκτὸς δὲ τινὲς τῶν εὐσεβῶν ἐπῆραν τὸ Ἅγιον αὐτοῦ Λείψανον, καὶ τὸ ἐνταφίασαν εἰς τὸ μπέγιογλου. ἧς ταῖς πρεσβείαις καὶ ἡμεῖς ἀξιωθείημεν τῆς οὐρανῶν βασιλείας, Ἀμήν.

(1) Καὶ τοῦτον τὸν βίον συνέγραψεν Ἰωάννης ὁ Καρυοφύλλης. καὶ δὴ καὶ Μελέτιος ὁ Συρίγος. ἄλλοι δὲ γράφουσιν, ὅτι εἰς τὴν α'. Δεκεμβρίου ἐμαρτύρησεν.

1653. Κατὰ τὸ αχμγ'. Αὐγούστου, ιδ'.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΣΥΜΕΩΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙΟΣ Ο ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ. (1)

Ἐν Κωνσταντινουπόλει Χιοπαιδὲς τις ἔτυχε νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὸ μπεζεστένι, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ σπίτια τους, πέραν εἰς τὸν Γαλατᾶν. καὶ περνῶντες ἀπὸ τοῦ Ἑβραικοῦ, ἀπάντησαν ἕνα Ἑβραῖον μεγαλόσωμον πολλά. ὁ εἷς δὲ ἐκ τῶν Χιοπαιδῶν ὄντας πολλὰ κοντὸς, ἐθεώρει τὸν Ἑβραῖον ὅπου ἐσέκετο ὡσὰν ἕνα τέρας. ὁ δὲ Ἑβραῖος δυσαρεσκήσας, πῶς τὸν ἐκοίταζεν ὁ Χιοπαιδὸς φλεγελασικῶς, τὸν ἔβαλεν ἀπὸ τοῦ ζωνιοῦ, καὶ τὸν ἐσήκωσεν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἐσκόνισεν ὀλίγον. ὁ δὲ Χιοπαιδὸς δεινοπαθήσας, εὔγαλε τὸ μαχαίρι του, καὶ τὸν ἐκτύπησεν εἰς τοῦ ῥάχιν. ὁ δὲ Ἑβραῖος, μὲ τὸ νὰ ἦτον ὀλίγον μεθυσμένος, δὲν τὸ ἐκατάλαβεν, ὅθεν τὸν ἄφησε, καὶ ἔφυγε. τὸ δὲ αἷμα ἄρχισε νὰ ῥέχῃ, καὶ νὰ τὸν πονῇ. τότε οἱ ἄλλοι Ἑβραῖοι ὅσοι ἔτυχαν ἐκεῖ, ἔδραμαν νὰ πιάσουν τὸν Χιοπαιδὸν, ἀλλὰ δὲν τὸν εὗραν. ἐκεῖ δὲ ὅπου ἔκαναν παραχωρὴν, καὶ θόρυβον οἱ Ἑβραῖοι, κατὰ τύχην ἐπερνοῦσαν ἐκεῖθεν ἄλλοι Χιοπαιδες

(1) Τὸ Μαρτύριον τοῦτο συνέγραψεν Ἰωάννης ὁ Καρυοφύλλης.

σιανοὶ, οἵτινες ἐσάθηκαν δῶ νὰ μάθυν τί τὸ αἴτιον τῆς πολλῆς παραχῆς τῶν Χεισοκτόιων. εἷας δὲ ἀπὸ αὐτὲς, Συμεών τἄνομα, γινώσκων τὸ μῖσος ὁπῦ ἔχυν οἱ Ἑβρῖοι εἰς τὲς Χεισιανὲς, εἶπε. κὴ τί θέλει νὰ ἦναι, αὖ ἀποθαίνῃ εἷας Ἑβραῖος; οἱ δὲ Ἑβραῖοι ὡς ἤκυσαν τὸν τὸν λόγον, ἅρπασαν τὸν Συμεών, βοῶντες, κὴ κράζοντες, ὅτι ἔτος εἶναι ὁπῦ τὸν ἐκτύπησε. κὴ ὕπω παρέδωκαν τὸν ἀλλογημῶν Συμεὼν εἰς τὲς φύλακας, οἵτινες τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν Βεζύρην, εἰς τὸν ὁποῖον ἀγῆκαν κὴ ἐμαρτύρησαν ψεύδως τινὲς Ἑβραιόταρκοι, πῶς εἶδον τὸν Συμεών, ὅτι ἐκτύπησε τὸν Ἑβραῖον. ἔγινε λοιπὸν ἀπόφασις ἐκεῖ τὲ κειτᾶ, νὰ φυλάγεται ὁ Συμεὼν εἰς τὴν φυλακὴν, πεσαράκοντα ἡμέρας. κὴ ἐκεῖ ἀποθαίνῃ ὁ Ἑβραῖος νὰ θανατώνυν κὴ τὸν Συμεών, εἰδὲ κὴ ζήσῃ, νὰ πληρώνῃ τὰ ἰατρικά, κὴ νὰ ἐλευθερώνεται. ἔζησε λοιπὸν ὁ Ἑβραῖος, πλείονας τῆ πεσαράκοντα ἡμερῶν, κὴ ἐσυβάθη δῶ χρύσια, δῶκόσια ὀγδοήκοντα χάϊν τῶν ἀξικῶν. εἶπα κοιτὰ εἰς τὰς πεσῆντα ἡμέρας, ἐψόφησεν ὁ Ἑβραῖος, κὴ σωλέδειον ποιήσαντες οἱ μισόχισοι, ἔπεισαν δῶ χρημάτων τὲς δικασὰς, νὰ θανατώσυν τὸν Συμεών. οἱ δὲ δικασαὶ ἔλεγαν εἰς τὸν Συμεών, ὅτι αὖ ἦρῃ Τοῦρκος, λυζώνεται ἀπὸ τὸν θανάτον, εἰδὲ ἦταν δεν γενῇ Τοῦρκος, ἔχυν βέβαια νὰ τὸν θανατώσυν. ὁ δὲ Μάρτυς ἔφη. αὖ κὴ μυρίας θανάτας μὲ δώσετε, δεν θέλετε δυνηθῇ νὰ μὲ μεταλλάξετε ἀπὸ τὴν πίσιν, κὴ ἀγαπῶ τὸν Ἰησοῦ Χεισὸν τὸ Κυρίυμε κὴ Θεόμε. ὅθεν καταδικάζοντές τον εἰς θανάτον, παρέδωκαν αὐτὸν εἰς τὸν ἔπαρχον. ἐκεῖνος δὲ φέροντάς τον σύνδεσεν τὸ λογομῶν, παχτζὲ καπὶ, τὸν ἐκρέμασεν εἰς τὸν ἐκεῖσε πλάτανον, καίοντας χάϊν τῶν Ἑβραίων. κὴ ὕπω τελεθεὶς τὸ Μαρτυρίυ, ἐπῆρε τὸ Ἅγιον αὐτᾶ, κὴ σεβάσμιον λείψανον, εἰς τὸ λεγόμενον μπέγιογλυ. κὴ ὕπως ἠξιώθη τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Κα-

Κατὰ τὸ αὐτὸ αχμγ'. ἔτος Ὀκτωβρίυ κθ'. 1653.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Ο ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ Ο ΕΚ ΣΠΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΑΤΑΛΕΙΑΣ, ΕΝ ΜΟΥΝΤΑΝΙΟΙΣ,

Οὗ τὸ Καμόμα συμέγραψεν ὁ Μελέτιος Συρίγυ.

Κατὰ τὸ αχμέ. Φεβρυαρίυ ά. 1655.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΑΝΑΠΛΙ.

Οὗτος ὁ ἀλλογημῶς ἦτον γενῆμα, κὴ θρέμμα τῦ Ἀναπλίυ, κὴ ζωγράφος δημόδειος εἰς τὴν τέχνην. ἀρραβωνιάθη δὲ ἐκεῖ σύος Χεισιανῦ θυγατέρα, κὴ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἤκυσε κάποια σφάλματα δῶ τὴν ἀρραβωνιασικήν τυ, κὴ τὴν παραίτησεν. οἱ δὲ συγγενεῖς τῆς κόρης, τὸ ἔκαμαν μαγικὰ, δῶ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ, κὴ νὰ τὴν πάρῃ. ὅθεν εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐνέργησαν τὰ μαγικὰ, κὴ ἀγάπησεν ὁ νέος ἀπὸ τὴν νύν τυ, καὶ ἐπεθύμησεν σύτην κἀκεῖθεν. ἰδόντες δὲ αὐτὸν οἱ Ἀγαρηνοὶ ὕπω ξελὸν, τὸν ἐτύρκισαν. ὁ δὲ Θεὸς τὸν ἐλυπήθη, κὴ εἰς ὀλίγας ἡμέρας τὸ ἔδωσε τηλὺ ὑγείαν τυ, κὴ ἐρχόμενος εἰς τὸν ἑαυτόν τυ, βλέπει τὸ λόγυ τυ, ὅτι εἶναι Τοῦρκος, κὴ ἐφόρει εἰς τὸ κεφάλι ἄσπρον σαρίκι, κὴ παρεθὺς τὸ ἔρριψεν εἰς τηλὺ γλῶ, κὴ ἄρχισε νὰ βοᾷ μὲ μεγάλην φωνὴν, παρρησίᾳ μέσα εἰς τὸ πλῆθος τῦ Τούρκων. ἐγὼ, Χεισιανὸς ἤμυν, κὴ Χεισιανὸς εἶμαι, κὴ Χεισιανὸς θέλω εἶμαι. οἱ δὲ Ἀγαρηνοὶ ὡς τὸν εἶδαν πῶς μετενόησεν, ἔξε-

ξαν

ξαν ἐπιάσ τα μὲ μεγάλω ὁρμὼ, κὴ δίρνοντες, κὴ σπρώχοντες, τὸν ἔφεραν εἰς τὸν κριτήν. ὅσις ἔπαχε μὲ ξόπας ἀπατλὰς, πότε κολακεύοντας, κὴ πότε φοβερίζοντας, δλὰ νὰ τὸν χωρίσῃ τῆς πίσεως τῦ Χρισιανῶν. ἀλλ' ὁ Μάρτυς εἰς ὰδὲν ταῦτα ἐλογίαζεν, ἀλλ' ἔσεκεν ἀκλόνητος, κὴ ἔλεγε παρρησία. δὸ ἀρνᾶμαι ἐγὼ τὸν Κύριόν μυ Ἰησῦν Χρισὸν, τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, ἀλλὰ πισεύω κὴ προσκυνῶ αὐτὸν, ὡς ποιητὴ, κὴ σωτῆρά μυ. τὼ δὲ ἐδικῶ σας πίσιν, ὰδὲ ποσῶς χρειάζομαι. ἀλλ' ἀποστρέφομαι, κὴ ἐσᾶς, κὴ τὸν προφήτω σας. ταῦτα ἀκόσας ὁ κριτὴς, ἔφυσε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσυν. ἀλλ' οἱ Ἀγαρηνοὶ δὸ τὸν ἤκσαν. ἀλλ' ὰπὸ ἕνα τὸν εὔγαλαν ὰπὸ τὸ κριτήριον, ὥρμησαν ἐπιάσ τα, ὡς ποτὲ οἱ Ἑβδαῖοι εἰς τὸν πρωτομάρτυρα Στέφανον. κὴ ἄλλοι μὲ ξύλα, ἄλλοι μὲ σπαθία, ἄλλοι μὲ μαχαίρια, ἐκαπεξυπᾶσαν τὸ κορμὶ τῦ Μάρτυρος, ἕως ὅπᾶ τὸν ἐκατάκοψαν εἰς λεπτὰ κομμάτια. κὴ ὅπως ἐτελειώθη ὁ ὁλοκληρος Ἀνασάσιος, κὴ ἔλαβε τὰ Μαρτυρία τὸν Στέφανον, κὴ πῶρα ἀγάλλεται εἰς τὸν χορὸν τῶ Μαρτύρων εἰς δόξαν παρὸς, υἱῦ, κὴ ἁγίυ πνεύματος, Ἀμὴν.

657.

Κατὰ τὸ αχμζ.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ο ΚΑΡΑΜΑΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΜΥΡΝΗΝ.

Καὶ ἔπος ὁ ὁλοκληρος πεσὼν, ἐνίκησε τὸ πολυκέφαλον θηρίον, κὴ ἡ ἀφορμὴ τῆς πτώσεώς τε ἔγινεν ἔπως. ἐσυνέβη μίαν φορὰ εἰς τὴν Σμύρνην, κὴ ἔγινε κάποιον σκάνδαλον, δλὰ τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἐπαίω εἰς τὸν θυμόπε, εἶπε νὰ γενῇ Τοῦρκος. ἦσαν δὲ ἐκεῖ μερικοὶ Τοῦρκοι, κὴ ὡς ἤκσαν τὸν λόγον, τὸν ἄρπασαν πάραυτα, κὴ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν κριτὴν, καὶ ἐμαρτύρησαν, πῶς εἶπε νὰ γενῇ Τοῦρκος. ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ κριτὴς, ἂν ἔπως ἔχῃ. καὶ ὁ Νικόλαος λαμπρᾷ τῇ φωνῇ ἐβόησε. μὴ γένοιτο ποτὲ ἐγὼ νὰ ἀρνηθῶ τὸν ποιητὴν, κὴ σωτῆρά μυ, τὸν Κύριόν μυ Ἰησῦν Χρισὸν, τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, ὅς τις μέλλει νὰ κρίνῃ ζῶντας κὴ νεκρὺς, καὶ νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν καθ' ἕνα κατὰ τὰ ἔργα τε. ταῦτα ἀκόσας ὁ κριτὴς ἐφρόσαξε καὶ τὸν ἔδειραν κὴ πολλὰ, λέγοντάς τε νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χρισόν. ἀλλ' ὁ Μάρτυς ἐδέχετο, καὶ ὑπόμενε τὰς μάσιγας μὲ μεγά-

μεγάλω ἀνδρείαν, δεχόμενος τὴν ἐξ ὕψυς βοήθειαν, κὴ ἐπικαλούμενος τὸ σωτήριον ὄνομα τῦ γλυκυτάτυ Ἰησῦ Χρισῦ. ὅθεν ταῦτα βλέποντας ὁ κριτὴς, κὴ σοκαζόμενος τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης τε, τὸν ἔβαλεν εἰς τὴν φυλακὴν, κὴ ἐπαρήγγειλεν εἰς τὰς φυλακάπορας, νὰ μὴ τὸ δώσυν, ὅτε ψωμὶ, ὅτε νερὸν, ἀλλὰ νὰ τὸν δέρνουν δύω φοραῖς τὴν ἡμέραν. κὴ ἔπω τὸ ἔκαμναν. κὴ ὡς εἶδαν πάλιν τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης τε, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὴν κριτὴν, ὅστις ἐπάχισε μὲ κάθε ξόπον νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χρισόν. καὶ πολλὰ τὸν εἶπε, πότε μὲ κολακείαις, πότε μὲ φοβερισμούς. ἀλλ' ὁ Μάρτυς ἀκλόνητος ἔμενε, κὴ ὰδὲ ποσῶς ἐπροσέχεν εἰς τὰ λόγια τε. τὸ μόνον ἔλεγε. κὰν εἰς τὴν θάλασσαν μὲ ῥίψετε, κὰν εἰς φωτίαν μὲ καύσετε, κὰν εἰς λεπτὰ κομμάτια μὲ κόψετε, ἐγὼ τὸν γλυκύτατόν μυ Ἰησῦν Χρισὸν δὸ ἀρνᾶμαι. τότε ἐπρόσαξεν ὁ κριτὴς, θέλοντα καὶ μὴ θέλοντα, νὰ τὸν φυλάττωσιν δυνασικῶς. κὴ ἔπω λαβόντες αὐτὸν, τὸν ἔδεσαν εἰς ἕνα σύλον χεῖρας καὶ πόδας, καὶ τὸν ἐπερίπεμαν, βοῶντα, κὴ λέγοντα. τί μὲ κόπτετε; ἐγὼ Χρισιανός εἶμαι, τὸν Χρισόν μυ πισεύω δλὰ Θεὸν ἀληθινόν. Τοῦρκος δὸ γίνομαι. βλέποντας λοιπὸν ὁ κριτὴς, ὅτι κὴ μὲ τὴν φυλακὴν τίποτε δὸ ἐκατώρθωσεν, ἔφυσε νὰ τὸν βάλῃ εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ νὰ τὸν βασανίσυν μὲ διάφορα παιδευτήρια. ἀλλ' ὁ Μάρτυς τὰ ὑπέμενεν ὅλα μὲ χαρὰς, δοξάζων τὸν Θεὸν ὅπᾶ τὸν ἠξίωσε νὰ βασανισθῇ δλὰ τὸ ὄνομά τε τὸ Ἅγιον, καὶ ἔσεκε σερεὸς, κὴ ἀσάλευτος εἰς τὴν πίσιν τῦ Χρισῦ. τότε οἱ δήμιοι ἐπῆγαν εἰς τὸν κριτὴν, κὴ τὸν ἀνήγγειλαν τὰ παντα. ὁ δὲ κριτὴς ἔφυσε καὶ τὸν ἐκρέμασαν, κὴ ἔπως ὁ ἀοίδιμος ἔλαβε τὰ μαρτυρία τὸν Στέφανον, κὴ ἐσωκεθμήθη εἰς τὸν χορὸν τῶ Μαρτύρων. τὸ δὲ μαρτυρικὸν αὐτῦ, κὴ σεβάσμιον λείψανον τὸ ἄφησαν ἡμέρας τρεῖς, κρεμασμένον εἰς τὸ ξύλον. ἔπειτα κατεβάζοντές το, τὸ ἔδεσαν ὰπὸ τὰς πόδας, κὴ ἀγγαρεύσαντες τινὰς Χρισιανὺς, τὰς ἐβίασαν, κὴ τὸ ἔσυραν, κὴ τὸ ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν. οἱ δὲ ἐκεῖσε εὑρισκόμενοι Φράγγοι δίδοντες ἄσπρα εἰς τὰς ξεσιάσας, τὸ εὔγαλαν ὰπὸ τὴν θάλασσαν μὲ τὸν χρῦπον, κὴ τὸ ἔσειλαν εἰς τὴν Φραγγίαν, κὴ ἐκεῖ τὸ ἐτίμησαν μεγάλως, εἰς δόξαν Χρισῦ τῦ ἀθλοθέτε, κὴ Θεῦ ἡμῶν. Ἀμὴν.

Κατὰ

1657. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, τῷ Σαββάτῳ τῶ Λαζάρυ

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΑΓΙΟΣ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΣ ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ Ο ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΑΚΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ. (1)

Ο'τος ὁ ἁοίδιμος ἐκατάγετο ἀπὸ τὴν Μιτυλήνην, θεοσεβῶν γονέων υἱός, ἀπὸ τὰς ὁποίας αἰσθαφεὶς καλῶς, ἐξεδόθη εἰς σχολεῖον ἱερῶν γραμμάτων, τὰ ὁποῖα ἐντὸς ὀλίγου καιροῦ ἔμαθε, μὴ τὸ νὰ ἔτυχε δεξιᾶς φύσεως. ἀφ' ὧν δὲ ἐφθασεν εἰς μέτρον ἡλικίας, ἐπόθησε νὰ μάθῃ καὶ αὐάτερα μαθήματα, καὶ ἐπαιδεύθη ἱκανῶς καὶ εἰς τὰ γραμματικὰ καὶ φιλοσοφικά, καὶ ἦλθεν εἰς προκοπὴν μεγάλην, χρώμενος σύας ἀπὸ τὰς σοφὰς τὸ καιρὸ ἐκεῖνο. ὥντας δὲ πολὺ δι-λαβὴς εἰς τὰ θεῖα, καὶ ἀγαθὸς τὸν τρόπον, ἄφησε τὰ τῶ Κόσμυ, καὶ ὅλα τὰ βιωτικά, καὶ ἐκαταγίνετο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆ θείων γραφῶν, συνεχώντας πολλὰ καὶ εἰς ὅλας τὰς ἱερὰς Ἀκολουθίας τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὅθεν καὶ ἐχειροτονήθη κὴ πάξιν ἀναγνώσης, ὑποδιάκονος, διάκονος, καὶ ἱερεύς. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἦτον σολισμένος μὲ κάθε εἶδος ἀρετῆς, καὶ προκομμένος εἰς τὴν μάθησιν, ἀποθανόντος τῦ ἀρχιερέως τῆς Χίυ, ψήφῳ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας ἠξιώθη καὶ τῦ τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξιώματος, ποιμαίνων τὴν Χίον χρόνους, καὶ ἐποίμαινε θεαρέσως τὸ ἐμπισθεν αὐτῷ τὸ Χριστὸ ποίμνιον. Μετὰ δὲ παρέλθεσιν χρόνων ἱκανῶν, κοινῇ γνώμῃ τῆς Ἁγίας, καὶ ἱερᾶς συνόδυ τῆ ἀρχιερέων, ἀνεβιβάσθη καὶ εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Κων-

(1) Συγγραφεὺς τύτυ τῦ Μαρτυρίυ ἐσάθη ὁ Συνείγυ Μελέτιος. ἀλλὰ καὶ ὁ Δοσίθεος μνείαν τύτυ ποιεῖται ἐν τῷ πρώτῳ τῆ ἐν Ἱεροσολύμοις πατριαρχεύσαντων. καὶ ὁ Μελέτιος ἐν τῷ τρίτῳ Τόμῳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας.

Κωνσταντινουπόλεως τῷ ἀρχυ'. ἔτει ἀπὸ Χριστὸ, ἀλλὰ δὲν ὑπέφερεν ὁ μισόκαλος διάβολος νὰ βλέπῃ τὸν λύχνον ἐπὶ τῆ λυχνίας λάμποντα, ὅθεν καὶ διὰ νὰ τὸν σβήσῃ ἀπὸ τὸ μέσον, τῦ ἐκαταστήσασι τοιαύτῃ ἐπιβυλή.

Ὁ' τῦ καιρῦ ἐκείνυ Ταπαρχάης, χρείας τυχόσης, ἔστειλεν σῖτα πρέσβεις, ἤγυν Ἐλιτζιὰ πρὸς τὸν Καζακίας Χάτμανον· ὅστις ἐλθὼν εἰς αὐτὸν, καὶ ἰδὼν Μητροπολίτην τινὰ πρώην Νικαίας, μὲ τιμὴν πολλὴν διαπρεπέστατον, καὶ μεγάλην παῤῥησίαν τοῖς ἐκεῖσε ἔχοντα, ἐφθόνησεν ὁ ἐπάρατος, καὶ ἐπισκεψάμενος πρὸς τὸν Ταπαρχάην, εἶπε πολλὰ κατὰ τῦ ῥηθέντος Μητροπολίτυ, καὶ ὅτι εἶναι βέβαιος ψαλμῳδὸς ἐκεῖ ἀπὸ τὸν Πατριάρχην ἐπίβυλος καὶ προδότης τῆς βασιλείας τῆ Τούρκων, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Ὁ' δὲ χαὴς ἔγραψεν εἰς τὸν βιζύρην ὅσα εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ πρέσβυς. καὶ ὁ βεζύρης ἔστειλε παρευθὺς, καὶ ἔφερεν ἐμπροσθέντα τὸν Πατριάρχην, καὶ ἐπιμελῶς ἐξετάσας αὐτὸν εἰς ὅλα ἐκεῖνα ὅπου ἔγραψε κατ' αὐτῦ ὁ χαὴς, εὗρεν αὐτὸν ἀθῶον κατὰ πάντα, καὶ ἄπταιστον· ἀλλ' ὅμως διὰ τὸ ἀξίωμα τῦ Ταπαρχάη νὰ μὴ φανῇ ψευδεῖς οἱ λόγοι τυ, καὶ διὰ τὸ ἀνύποπτον, παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν ἔπαρχον τῆς πόλεως διὰ νὰ τὸν θανατώσῃ ὡς ἐπίβυλον τῆς Βασιλείας των, παρήγγειλε δὲ εἰς αὐτὸν, ὅτι ἐὰν θελήσῃ νὰ γενῇ Τοῦρκος, νὰ εἶναι χαιρσμένος καὶ ζωήτυ, ὡσὰν ὅπῦ τότε γίνονται βέβαιοι, πῶς εἶναι σύωμφος μὲ αὐτὰς, καὶ δὲν τὸν ἐπιβυλεύεται.

Παραλαβὼν δὲ αὐτὸν ὁ ἔπαρχος τὸν ἐκίνει εἰς τὸν τουρκισμὸν ὑποχόμενος αὐτῷ, ὅτι ὄχι μόνον τὴν ζωήν τυ ἔχει νὰ κερδίσῃ, ἀνίσως καὶ γενῇ Τοῦρκος, ἀλλὰ καὶ μεγάλης τιμὰς, καὶ πλοῦτον ἔχει νὰ λάβῃ ἀπὸ τὸν Βασιλέα, καὶ εἰς ἀξιώματα ὑψηλὰ ἔχει νὰ ἀνεβῇ, καὶ νὰ γενῇ σύας ἀπὸ τὰς πρώτας τῆς Βασιλείας των. Ταῦτα ἀκύσας ὁ Ἅγιος, ἤνοιξε τὸ δόλογημένον τυ σόμα, καὶ τὰ λέγει. ὅτι μὴ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐπίβυλος τῆς Βασιλείας, καὶ δὲν μετέχω τελείως ἀπὸ τὴν τοιαύτην κατηγορίαν, ἀλλὰ πάχω ἄδικα, καὶ ἐσεῖς οἱ ἴδιοι τὸ γνωρίζετε καλώτατα, ἂν θέλετε νὰ ὁμολογήσετε τὴν ἀλήθειαν. τῦτο δὲ ὅπῦ λέγετε, νὰ ἀφήσω τὴν πίστιν μυ, διὰ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸν θάνατον, δὲν θέλω τὸ καταδεχθῶ ποτὲ κατ' ὀδέναν τρόπον, νὰ ἀρνηθῶ τὸν γλυκύτατόν μοι δεσπότην καὶ Θεὸν, Ἰησῦν Χριστὸν, κἂν μυρίους θανάτους ἤθελα λάβω διὰ τὸ ὄνομά τυ τὸ Ἅγιον, χαρὰν μυ τὸ ἔχω καὶ ἀγαλλίασιν. τὰς δὲ τιμὰς τὰς ἐδικάς σας καὶ τὰ ἀξιώματα, οὐδὲ νὰ τὰ ἀκύσω θέλω.

Τότε ὁ ἔπαρχος ἄρχισε νὰ τὸν παιδεύῃ ἀπλεῶς μὲ πολλὰ, καὶ διάφορα βάσανα, ἐλπίζωντας, ὅτι μὲ αὐτὰ θέλει τὸν κάμῃ καὶ βιαίως νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν. ἀλλ' ὁ Μάρτυς τῶ Χριστῶ τὰ ὑπέμενεν ὅλα μὲ μεγάλω καρτεροψυχίαν, καὶ βλέπωντας εἰς τὸ σῶμά τε τὰ σίγματα τῶ Χριστῶ ἐχαιρε, καὶ δ' ἀγαπίσει μεγάλως τὸν Κύριον ὁπῶ τὸν ἠξίωσε νὰ πάθῃ διὰ τὸ ὄνομά τε τὸ Ἅγιον, καὶ τὸν ἐπαρακάλει νὰ τῶ δώσῃ ὑπομονὴν μέχρι τέλους. Βλέπωντας λοιπὸν ὁ τύραννος, ὅτι ἔσεκεν ὁ Ἅγιος σερεὸς καὶ ἀμεταπάλευτος εἰς τὴν πίστιν τῶ Χριστῶ, τὸν ἐπῆρε μὲ ὅλην τὴν Κυβωδίαν, καὶ τὸν ἐπῆγε δέσμιον εἰς τὸ Παρμακαπὶ, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐχρέμασε τῇ Σαββάτῳ τῶ δικαίω Λαζάρε. καὶ ὅπως ἔλαβεν ὁ τελισμακάριος τὸν Στέφανον τὸ Μαρτυρίε. Τὸ δὲ παπάγιόν τε λείψανον ἔμεινε κρεμάμενον εἰς τὴν φέρναν ξεὶς ἡμέρας, καὶ κάθε νύκτα φῶς ὡραῖον ἐβγάζετον εἰς τὴν ἁγίαν τε κεφαλήν. ἔπειτα τὸ ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ δ' ρόντες αὐτὸ οἱ Χριστιανοὶ, τὸ ἐπῆραν κρυφίως, καὶ τὸ ἔθαψαν ὁσιμως, καὶ δ' λαβῶς εἰς τὰ νησία τῆς πόλεως εἰς δόξαν Χριστῶ τῶ Θεῶ ἡμῶν. ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτῶ πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ αὐτῶ πνεύματι, νυῦ καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

1657. Κατὰ τὸ ᾳχμζ'. Ἰνδικτ. β'.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ. (1)

„ Οὗτος ὁ νεοφανὴς Μάρτυς τῶ Χριστῶ Δημήτριος, ἦτον ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφειαν τὴν ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ κειμένην, ἀπὸ γένος λαμπρὸν τῆς αὐτῆς πόλεως, υἱὸς ἱερέως τινὸς Δόντα ὀνομαζομένε. ἀποθανόντος δὲ τῶ πατρὸς αὐτῶ, ἡ μήτηρ αὐτῶ τὸν ἐπαίδευσεν ἐν παιδείᾳ, καὶ νουθεσίᾳ Κυρίε, ἕως ὅπῶ ἔγινε χρόνων δεκατεσσάρων. Ἐπειδὴ δὲ ὁ νέος ἦτον σεμνὸς εἰς τὸ χεῖλος, ἀρεσεν εἰς τὴν ὄψιν,

(1) Ὁ βίος ἔτος συνεγράφη ἀπὸ τὸν λογιώτατον Κὺρ Βασίλειον τὸν ἐκ τῆς Χατζῆ Κυριακῆς. παρ' ἧς καὶ Ἀκολουθία συνεγράφη πρὸς τὸν αὐτὸν Ἅγιον ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει τῆς τελειώσεώς του.

ὄψιν, καὶ πασίχαρος, μίαν ἡμέραν βλέποντες αὐτὸν μερικοὶ ἀγαρηνοὶ καὶ ζηλεργαθέντες τὴν αὐτῆ ὡραιότητα, ἐκινήθησαν ἀπὸ τὸν φθόνον καὶ ἁρπάσαντες αὐτὸν, ἄλλο μὲ ἀπάτην καὶ πείσματα δωρεῶν καὶ τιμῶν, καὶ ἄλλο μὲ φοβερισμὸς βασάνων, τὸν ἐπατέπεισαν, καὶ ἠρνήθη ἀπὸ ὑποφροσύνην τε τὸν Χριστόν. ὅθεν ἐδόθη εἰς τὸν πρῶτον ἀγαρηνὸν τῆς Φιλαδελφείας, καὶ ὑπηρέτει αὐτόν. καὶ τόσον πολλὰ δ' δοκίμησε κοντὰ εἰς αὐτὸν, ὥστε ὁπῶ εἰς ὀλίγως χρόνως ἀπόκτησεν ἀξίαν μεγάλην, καὶ δόξαν, καὶ πλοῦτον, καὶ ζωὰ, καὶ ὑπάρχοντα. ὢντας δὲ καὶ φυσικὰ ἀνδρεῖος εἰς τὸ σῶμα, ἐψηφίθη πρῶτος ἀρχισράτηγος ὑπαίω εἰς τὰς ἐκεῖσε γενομένας πολέμους, καὶ διὰ τὰς τοιαύτας ἀξίας τε, ἀρραβωνίθη διὰ νὰ πάρῃ γυναῖκα μίαν ἀπὸ τὰς πρώτας, καὶ δ' χρεσέρας τῆς Φιλαδέλφειας.

Ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὰς εἰκοσιπέντε χρόνως τῆς ἡλικίας τε, εὐδόκησεν ὁ Θεὸς εἰς αὐτὸν διὰ τῆς χάριτός τε, καὶ ἄρχισεν ὁ καλὸς Δημήτριος νὰ ἐνθυμᾶται τὴν προγονικὴν δ' σέβειαν, καὶ πίστιν ὁπῶ εἶχε, καὶ τὴν ἀπατηλὴν θρησκείαν τῶν Ἀγαρηνῶν, εἰς τὴν ὁποίαν δ' ρίσκετο, καὶ ἀναστενάξας ἀπὸ βάθος καρδίας, μὲ δακρύων εἶπεν εἰς τὸν ἑαυτόν τε, ὦ τῆς ἀγνωσίας με τὰ παλαιπώρα· ὦ τῆς δυσυχίας σε ἄθλιε Δημήτριε! ἄχ! καὶ πῶς τόσως χρόνως ἐβρίσκομαι εἰς τοῦτο τὸ σκότος; πῶς ἀπατήθηκα, καὶ ἀρνήθηκα τὸν Κύριόν με; ἀλλ' ἔμως πάλιν νὰ ὁμολογήσω αὐτὸν ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. ἔχω καὶ ἄλλως πολλὲς προγενεσέρας με Μάρτυρας ὁπῶ ἔκαμαν τοῦτο, τὸς ὁποίως θέλω ἔχω βοηθὸς εἰς τὴν ὁμολογίαν ταύτην. ταύτην λοιπὸν τὴν ἀπόφασιν ποιήσας εἰς τὸν ἑαυτόν τε καὶ ἁρμαπωθεὶς μὲ τὴν χάριν, καὶ δυνάμιν τῶ Ἁγίω Πνεύματος, ἔβγεξε παρρησίαν εἰς τὸν ἀγῶνα τῶ Μαρτυρίε, καὶ πρῶτον μὲν πηγαίνει ἔμπροσθεν τῶ ἡγεμόνος τῆς Φιλαδελφείας, καὶ τῶν συμπαρόντων αὐτῷ μεγιστάνων, καὶ μὲ παρρησίαν μεγάλην, καὶ ζῆλον ἀρχικὰ νὰ λέγῃ. ἄκουσον αὐθέντα, καὶ ἡγεμὼν τῆς πόλεως ταύτης. δώδεκα χρόνοι εἶναι πώρα ὁπῶ ἐτυφλώθηκα, καὶ δὲν ἔβλεπα τὸ φῶς τῆς ὀρθοδοξίας καὶ πίστεώς με, πώρα δὲ ἐφωτίθη ὁ νοῦς με ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἐδιδάχθηκα ἀπὸ τὸν Βασιλέα τῶν βασιλευόντων Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεόν με, ὁπῶ ἐδωκε τὸν ἑαυτόν τε εἰς θάνατον διὰ τὴν ἀγάπην με, καὶ ἔμαθα πῶς ἡ θρησκεία τῶν ἀγαρηνῶν εἶναι ἀπατηλὴ, καὶ ψεύδομος, καὶ καμμία σωτηρία δὲν εἶναι ἀπὸ αὐτὴν, διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἀρνοῦμαι αὐτὴν, καὶ τὴν ἀποστρέφομαι, καὶ ὁμολογῶ, ὅτι προσκυνῶ τὸν Χριστὸν ὡς Θεὸν ἀληθινὸν, καὶ εἶμαι Χριστιανὸς, καθὼς καὶ ἤμουν πρότερον,

ραν, ϗ καλῦμαι Δημήτριος. ϗ διὰ τὸ ὄνομα, ϗ τὴν ἀγάπην τῦ Χριςῦ μυ, εἰμαι ἕτοιμος νὰ θυσιαθῶ, ϗ νὰ ἀποθάνω. λοιπὸν μὴν ἀργοπορεῖτε, ἀλλὰ κατακόψετέ μυ τὸ σῶμα. ἐγὼ σέβομαι τὸν Χριςὸν ὁπῦ μὲ ἔσωσε, τὸν δὲ προφήτων σας ἐξυθενῶ, ϗ ἀποστρέφομαι. ταῦτα εἰπὼν ἐσιώπησεν. ἀκύσαντες δὲ ταῦτα οἱ Ἀγαρηνοὶ ὥρμησαν κατ' ἐπάνω τυ μὲ μεγάλην ὁρμὴν, ϗ ἁπλώσαντες αὐτὸν ϗ γῆς, τὸν ἔδωσαν ῥαβδίας ἑκατὸν πέντε. ὁ δὲ Μάρτυς χαίρωντας ἔλαβε μεγαλοφώνως. δόξα σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι. Ἅγιε Δημήτριε, Ἅγιε Γεώργιε βοηθήσατέ μοι. προφθασον Ἅγιε Νικόλαε. ϗ μὴ τὴν παιδείαν ταύτην ἔβαλαν τὸν Μάρτυρα εἰς τὴν φυλακὴν, νομίζοντες, ὅτι ἴσως μεταβληθῇ. Ἐκείνην δὲ τὴν νύκτα ἐσυνάξαν οἱ Ἀγαρῆνοὶ τὺς Διδασκάλυς των, ϗ τὺς ἔστειλαν ὁμῦ μὲ σία ἀράπην μάγον νὰ ὑπάγυν εἰς τὴν φυλακὴν, διὰ νὰ καταπείσυν τὸν Μάρτυρα μὲ πολλὰς ποικιλίας, ϗ μαγείας διαβολικὰς νὰ ἀρνηθῇ τὴν δυσέβειαν. ἀλλ' εἰς μάτην ἐκοπίασαν. ἐπειδὴ ὁ Μάρτυς τῦ Χριςῦ ἐστέκετο εἰς τὴν πίςιν σερεὸς, ϗ ἀκλόνητος. ἀφ' ὗ δὲ ἐξημέρωσεν, εὔγαλεν ὁ ἡγεμὼν τὸν Ἅγιον ἀπὸ τὴν φυλακὴν, ϗ τὸν ἀπέλυσεν. ὁ δὲ Ἅγιος βλέπωντας πῶς ὑσερήθη τὸν Στέφανον τῆς Μαρτυρίας, τὸν ὁποῖον τόσον ἐπόθει, ἐπῆγεν εἰς τὸν καβενὲ ὅπυ ἦτον συμμαζωμένον πλῆθος Ἀγαρηνῶν ϗ ἄρχισε νὰ τὺς ἐλέγχῃ μεγαλοφώνως μὲ τοιαῦτα λόγια. ὦ παλαίπωροι Ἀγαρηνοὶ, τί νομίζετε, πῶς εἶναι ὀρθὴ, ϗ ἀληθὴς ἡ πίςις σας; ἐσφαλμένοι ϗ πλανεμένοι εἶσθε τελεσάθλιοι. ὦ πόσον εἶσθε ἐσκοτισμένοι, ϗ δὲν βλέπετε τὸ φῶς, ϗ τὴν ἀλήθειαν. ἐγὼ ὅμως πιςεύω εἰς τὸν Χριςὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, ϗ ἀληθινὸν ἄνθρωπον, ὅς τις ἀσπκόνοι ὅλας τὰς ἁμαρτίας τῦ Κόσμυ. ϗ αὐτὸν μόνον λατρεύω. Ταῦτα εἰπὼν σύγαλεν τὸ ἄσπρον σαβάνι ὁπῦ εἶχεν εἰς τὴν κεφαλὴν, ϗ τὸ φορέσιμον ῥοῦχον ὁπῦ ἐφόρει, ϗ ῥίπτωντάς τα κάτω ϗ καταπατῶντάς τα εἶπε. καθὼς καταπατῶ τὰ ὁπῦ εἶναι σημάδια τῆς ἐδικῆς σας πίςεως, ἔτζη καταπατῶ ϗ τὴν πίςιν, ϗ τὸν νόμον σας ϗ ἀρνοῦμαι αὐτήν, ϗ ἀποστρέφομαι. Οἱ δὲ Ἀγαρηνοὶ παρευθὺς ἔβρεμον κατ' ἐπάνω τυ ὡς λέοντες ξύζοντες τὺς ὀδόντας, ϗ ἄλλοι μὲ ξύλα, ἄλλοι μὲ πέτρας κτυπῶντές τον, τὸν ἔῤῥιψαν ϗ γῆς ὡς νεκρόν. ὥσε ὁπὸ πολλοὶ ἐνόμισαν, ὅτι ἀπέθανεν.

Ὁ δὲ Μάρτυς ἐνδυναμούμενος ἀπὸ τὸν Χριςὸν, ϗ κάπως πεσμένος ὢντας προσηύχετο νοερῶς. ὅθεν ὅταν ἤκυσεν ὁπῦ ἔλεγον οἱ ἀγαρηνοὶ, ὅτι ϗ ἀποθαμένον νὰ τὸν καύσωμεν εἰς τὴν φωτίαν, ἄφησε τὴν προσ-

σευχὴ, ϗ παρευθὺς ἐσηκώθη ἐπάνω, ϗ τὺς λέγει. ἔχω ἄσπρα νὰ σᾶς δώσω, διὰ νὰ ἀγοράσητε ξύλα νὰ μὲ καύσητε, ϗ μὴ νομίζετε, ὅτι ἀπέθανον, ὅτι ὁ Χριςός μυ μὲ ἐδυναμόνοι. Ἐκεῖνοι δὲ μὴ ὑποφέροντες νὰ βλέπυν αὐτὸν νὰ σηκωθῇ ϗ νὰ τὺς λέγῃ τοιαῦτα, τὸν ἐκτύπησαν μὲ τὴν μάχαιραν ἓξ φοραῖς, εἰς τρόπον ὁπῦ διεπέρνα ἡ μάχαιρα κάθε φορὰ ἀπὸ τὴν ῥάχιν ἕως ἐμπροσθεν εἰς τὸ σῆθος. Ὁ δὲ Μάρτυς τῦ Χριςῦ δὲν ἐτελεύτησεν, ἀλλ' ἐφυλάττετο ζωντανὸς ἀπὸ τὴν θείαν δυναμιν. Ὅταν δὲ ἐπήγαιναν τὸν Μάρτυρα εἰς τὸν τόπον τῆς τελειώσεως, σύρας ἀπὸ τὺς τρεῖς τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὸν κεφαλὴν τῦ Μάρτυρος μὲ τὴν μάχαιραν, ϗ ἐχώρισεν εἰς δύω τὸ πρόσωπόν τυ. ὁ δὲ Μάρτυς. ὦ τῆς παραδόξυ θεάματος, ϗ τῆς ὑπὲρ φύσιν ἀνδρείας τυ! ἐπίασε μὲ τὰς χεῖράς τυ τὰ δύω κομμάτια τῆς χωρισθείσης κεφαλῆς τυ, ϗ ὑψώσας τὰ ὄμματα εἰς οὐρανὸν, ἐπεκαλέσθη εἰς βοήθειαν τὸν Ἅγιον Δημήτριον, ϗ ἐσωάρμοσεν δικάτως τὰ μέρη τῆς κεφαλῆς, ϗ παρευθὺς ἐκόλλησαν. βλέπων δὲ ὁ βρισκατάρατος ἐκεῖνος τὸ θαῦμα, ἐδυτέρωσε, ϗ τὸν ἐκτύπησεν ἄλλην μίαν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς κεφαλῆς, ϗ τὴν ἐχώρισε. ϗ πάλιν ὁ Μάρτυς ἐπροσευχήθη αὐτὴν ὡς ϗ πρότερον, τόσον ὁπῦ καὶ αἷμα τελείως ἔβγεξε, ὥτε σημεῖον ἐφάνη ὁλότελα τῦ πληγῶν τῆς μαχαίρας. Ἐκεῖνοι δὲ οἱ ἀνήμεροι, αὐτὶ νὰ μαλακισθῶσι, βλέποντες τοιαῦτα θαυμάσια, θηριωδέστερον ἐσλκηρύνοντο, ϗ ἐπροχώρουν τὸν Ἅγιον νὰ τὸν ὑπάγυν, διὰ νὰ τὸν καύσυν. ἐκεῖ δὲ ὁπῦ τὸν ἐπήγαιναν, βλέπωντας εἰς τὸν δρόμον ὁ Μάρτυς τὴν τῦ Χριςιανῶν Ἐκκλησίαν, ἐμβῆκε μέσα εἰς αὐτὴν μὲ πολλὴν ταπείνωσιν ϗ εὐλάβειαν, ϗ μεγαλοφώνως δακρυῤῥοῶν εἶπε. Κύριε ἡμῶν Ἰησῦ Χριςὲ, πρὸς ἐσένα ἔρχομαι σήμερον διὰ νὰ χύσω θυσίαν σε, ϗ εἰς τὰς ἁγίας σε χεῖρας παραδίδω τὸ πνεῦμά μυ. οἱ δὲ δήμιοι μὴν ὑποφέροντες νὰ βλέπυν τὸν Μάρτυρα, ἐκτύπησαν μὲ τὸ μαχαῖρι, ϗ ἔκοψαν τὰς δύω τυ αὐτζας, ϗ ἔτζη ὁ τῦ Χριςῦ ἀθλητὴς ἐτελείωσε, ϗ ἔλαβε τὸ μαρτυρίν τὸν Στέφανον. Οἱ δὲ ἀγαρηνοὶ πέρνοντες ξύλα, ϗ κάρβουνα ἀπὸ σία λευκὸν, ἄναψαν φωτίαν, ϗ νεκρὸν ὂν τὸ σῶμα τῦ Ἁγίυ, τὸ ἔβαλαν εἰς τὴν πυρκαϊάν. ϗ, ὦ τῦ θαύματος. ἔχαμε τόπον ἡ φωτία, ἐμοιράθη εἰς τὸ σία μέρος ϗ εἰς τὸ ἄλλο, ϗ δὲν ἤγγισε τελείως εἰς τὸ σῶμα τῦ Μάρτυρος, ἀλλ' ἔμεινε σῶον, ϗ ὁλόκληρον. βλέποντες δὲ τὸ τοιῦτον θαυμάσιον, μᾶλλον ἐσκληρύνθησαν, ϗ πέρναντες πέντε σαμία λάδι, τὸ ἔῤῥιψαν εἰς τὴν φωτίαν. ἀλλὰ ϗ ἔτζη ὐδὲ μίαν ἐνέργειαν ϗ τῦ Μάρτυρος ἔδειξε τὸ

πῦρ. τέλος μὲν ἠξιώθησαν πλέον τί νὰ κάμωσιν, ἐπῆραν τὰ σιδηρᾶ ἐργαλεῖα τε λεβητὸς, μὲ τὰ ὁποῖα σκυδαυλίζουσι τὰ ξύλα, καὶ μὲ αὐτὰ κατέκοψαν εἰς κομμάτια τὸ ἀθλητικώτατον σῶμα τε Μάρτυρος. μ' ὅλον τέλος τὸ τελείωσίν τε, ἐτέλεσαν, καὶ τελεῖν πολλὰς ἐκδικίας, καὶ θαύματα τὰ Ἅγια αὐτε λείψανα, εἰς τὸς μετὰ πίστεως προστρέχοντας εἰς αὐτόν. οὗ ταῖς πρεσβείαις ἀξιωθείημεν καὶ ἡμεῖς τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἀμήν.

1659.

Ἐν ἔτει ᾳχμθ'.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ ΕΝ ΠΡΟΥΣΗ Ο ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΣ ΓΑΒΡΙΗΛ. (1)

Οὗτος ὁ Μακάριος **Γαβριὴλ**, ὢν τὰς ἀρχιερωσύνας καὶ χώρας, εἰς καιρὸν, ὅπε ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς Παρθένιος ἀπῆλθεν εἰς τὰς οὐρανίους σκηνὰς μὲ μαρτυρικὸν θάνατον, ὡς προεῖπομεν, ἀρεθεὶς εἰς τὴν Βασιλεύουσαν ἐπέβη εἰς τὸν θρόνον τὸν Πατριαρχικόν. μετὰ δὲ ὀλίγον καιρὸν, μὲ τὸ νὰ ἦτον ἄπειρος γραμμάτων, λαβὼν προσδεικῶς τὴν Πρῶσαν, ἐπῆγεν ἐκεῖ, καὶ ἡσύχαζεν εἰς τὰ ἴδια. ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν δύω χρόνων, ἐπειδὴ καὶ ἔτυχε νὰ βαπτίσῃ σία Ἑβραῖον ἐπε ὄνησεν εἰς τὸν Χριστὸν, οἱ ἐκεῖσε διεισπόμενοι Ἑβραῖοι, ὡς Χριστιανομάχοι, ἐπῆγαν εἰς τὸν βεζύρην, ὅπου τότε μετὰ τε Βασιλέως εἰς τὴν Πρῶσαν, καὶ κατηγόρησαν ψευδῶς τὸν ἀρχιερέα, ὅτι ἐβάπτισε σία Τοῦρκον. Ὁ δὲ βεζύρης σκώπτας ἐμπροσθέν τε τὸν Ἅγιον, τὸ λέγει μὲ μεγάλον θυμόν. ἐπειδὴ καὶ ἐτόλμησες νὰ βαπτίσῃς Τοῦρκον, εἶσαι ἄξιος θανάτε, καὶ πρέπει νὰ χρεμασθῇς, ἐξω μόνον ἂν θελήσῃς νὰ τουρκίσῃς, καὶ ἔπω νὰ σὲ χαρίσωμεν τὴν ζωὴν, καὶ νὰ σὲ ἀξιώσωμεν μεγάλης τιμῆς καὶ δόξης, εἰς τρόπον ὅπε νὰ γένῃς μέγας, καὶ πολὺς εἰς ὅλον τὸ Βασίλειον. Ταῦτα ἀκούσας ἀελπίστως ὁ ἀοίδιμος, χωρὶς νὰ διηλιάσῃ παντελῶς ἀπεκρίθη. Ὅτι μὲν ἐγὼ δὲν ἐβάπτισα Τοῦρ-

(1) Τότε μνείαν ποιεῖται ὁ Δοσίθεος ἐν τῷ περὶ τῶν Ἱεροσολύμοις Πατριαρχευσάντων· καὶ ὁ Μελέτιος ἐν τῷ γ'. Τόμῳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας.

κον, καὶ ψευδῶς μὲ κατηγορᾶν οἱ Ἑβραῖοι ἀπὸ τὸν κακίαν τες, εἶναι φανερὸν πᾶσι, καὶ ἐσεῖς οἱ ἴδιοι τὸ γνωρίζετε, καὶ τὸ ἠξεύρετε πολλὰ καλὰ, ὅτι αὐτὸ τὸ γένος τῶν Ἑβραίων ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς μᾶς κατέχων, καὶ καθὼς ἐθανάτωσαν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησῦν Χριστὸν, πιστεύομεν ὅπως καὶ ἡμᾶς τὸς Χριστιανὸς, ἂν ἦτον εἰς τὸν ἐξουσίαν τες, ὅλες μᾶς ἐθανάτωναν. ὅθεν ἀδίκως πάσχω. τὸ δὲ νὰ ἀφήσω τὸν πίστιν με καὶ νὰ γένω Τοῦρκος, διὰ νὰ λυτρώσω τὸν ζωὴν, κατ' ἐδεύα τρόπον δὲν θέλω τὸ κάμω ποτὲ εἰς τὸν αἰῶνα, νὰ ἀρνηθῶ τὸν γλυκύτατόν με Ἰησῦν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, ἀλλ' εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἀποθάνω ὄχι μίαν φορὰν, ἀλλὰ ἑκατὸν, ἂν εἶναι δυνατὸν, διὰ τὸ ὄνομά τε τὸ ἅγιον.

Τότε ὁ βεζύρης ἐπρόσταξε νὰ τὸν φυλακώσωσι, καὶ νὰ τὸν βασανίζωσι μὲ διάφοραις παιδείαις, ἕως ἂν νὰ τὸν κάμωσι καὶ βιαίως νὰ δεχθῇ τὴν θρησκείαν των. ἀλλ' ὁ γενναῖος τε Χριστε στρατιώτης ἔμεινεν ἀκαταπόητος καὶ στερεὸς εἰς τὴν πίστιν τε Χριστε, μὲ ὅλον ὅπε οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι, καὶ ὠμοὶ τύραννοι τὸν ἐπαίδευον μὲ πολλὰ, καὶ παίδευα μαρτύρια, τὰ ὁποῖα ὑπέφερεν ὁ μακάριος μὲ χαρὰν μεγάλην τῆς ψυχῆς τε, δοξάζων τὸν Θεὸν, καὶ παρακαλῶν νὰ τὸν ἐνδυναμώσῃ νὰ ὑπομείνῃ καὶ ἄλλα βασανιστήρια διὰ ἀγάπην τε. βλέποντες λοιπὸν ἐκεῖνοι τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης τε, τὸ ἀπήγγειλαν εἰς τὸν βεζύρην, καὶ ὅπως ὥρισεν ἐκεῖνος νὰ τὸν κρεμάσωσι. ὅθεν παραλαβὼν τὸν Ἅγιον ὁ δήμιος, τὸν ἐπῆγε εἰς τὸν τόπον τῆς παραδείκης χαίροντα, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐκρέμασε, καὶ ὅπως ἔλαβεν ὁ Τρισμακάριος τὸν Στέφανον τὸν Μαρτυρίε ἐν Χριστῷ Ἰησῦ. ᾧ ἡ δόξα εἰς τὸς αἰῶνας. Ἀμήν.

Κατὰ

1659. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΣΕΡΒΙΑΣ ΓΑΒΡΙΗΛ ΕΝ ΤΗ ΑΤΤΗ, ΠΟΛΕΙ. (1)

Οὗτος ὁ ἀγγελώνυμος Γαβριὴλ ἦτον Ἀρχιεπίσκοπος Σερβίας, καὶ διέτριβεν εἰς μεγάλην ξενοχωρείαν, ὡς μὴ δυνάμενος νὰ οἰκονομήσῃ τὸ χρέος τῆς Ἐπαρχίας του, ἐπῆγε εἰς τὴν Βλαχίαν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὴν Μοχοβίαν χάριν ἐλεᾶς, διὰ νὰ λάβῃ κάμμίαν βοήθειαν ἱκανὴν νὰ κυβερνήσῃ τὰ τῆς Ἐπαρχίας του. εἰς ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν ὁποῦ ἔλειπεν ὁ Γαβριὴλ ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν του, Μάξιμός τις δικαιείας τυχὼν, ἥρπασε δυνασικῶς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον του. καὶ ὅταν ἐπανέστρεψεν ὁ Γαβριὴλ, εὗρε τὸν Μάξιμον εἰς τὴν Ἐπαρχίαν του, ὅθεν ἐζήτει νὰ τὸν ἐξώσῃ, καὶ νὰ ξαναλάβῃ τὸν θρόνον του. Ἀλλ' ὁ Μάξιμος προσδιττωντας ἀνομίαν ὀπὶ τῇ ἀνομίᾳ, ἐπῆγε εἰς τὸν βεζύρην ὁποῦ ἦτον τότε μὲ τὸ Βασιλέως εἰς τὴν Πρέσαν, καὶ ἐκατηγόρησε ψευδῶς τὸν δίλογιμώτον Γαβριὴλ, ὅτι ἐπιβουλεύεται τὴν κραταιὰν Βασιλείαν των.

Ὁ δὲ βεζύρης ἀκούσας ταῦτα, ἔστειλεν δι' Ἀγὺς, καὶ ἔφερεν ἔμπροσθεν του τὸν Γαβριὴλ, καὶ ἐξετάσας αὐτὸν μὲ μεγάλην ἀκρίβειαν, καὶ μαθὼν ὅσα ἠκολούθησαν ἀναμεταξὺ τῶν δύω, ἐκατάλαβεν τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν. μὲ ὅλα ταῦτα τοῦ λέγει ἔτζι. ἐπειδὴ καὶ ἐκατηγορήθης πῶς εἶσαι ὀπίβουλος τῆς βασιλείας, πρέπει καὶ νόμος νὰ θανατωθῇς, ἀλλὰ ὅμως καὶ ἀφήνεις τὴν πίστιν σου, καὶ ἔλθῃς εἰς τὴν ἐδικήν μας, θέλω σὲ χαρίσω τὴν ζωήν, καὶ νὰ σὲ δώσω τὸ πρῶτον

(1) Καὶ τοῦτον μέμνηται ὁ Δοσίθεος ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις πατειαρχεύσαντων, καὶ ὁ Μελέτιος ἐν τῷ γ'. Τόμῳ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας.

τον ἀξίωμα τῆς βασιλείας μας, νὰ περάσῃς ζωὴν χαριεστάτην, καὶ δεδοξασμένην.

Ταῦτα ἀκούσας παρ' ἐλπίδα ὁ Μακάριος, ἀπειλήθη μὲ μεγάλην δυσπολμίαν. πῶς ἐγὼ εἶμαι τελείως ἀμέτοχος ἀπὸ τὴν τοιαύτην κατηγορίαν, τὸ καταλαμβάνει ὁ κάθε εἷς. διὰ ὅ, τι ὁ κατήγορός μου ζητεῖ μὲ κάθε τρόπον νὰ μὲ διγάλῃ ἀπὸ τὸ μέσον, διὰ νὰ πάρῃ τὴν ἐπαρχίαν μου. ὅθεν ἀδίκως ἀποθνήσκω. τὸ δὲ νὰ ἀφήσω τὴν πίστιν μου, καὶ νὰ ἔλθω εἰς τὴν ἐδικήν σας, διὰ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸν θάνατον, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ κέρδω ποτὲ, ἂν ὅσῳ εἶμαι μὲ τὰς φρονίας μου, ἀλλ' εἶμαι ἕτοιμος νὰ ὑπομείνω μὲ τὴν δύναμιν τὰ χειρότερα μύρια βάσανα, καὶ νὰ ἀποθάνω διὰ τὴν ἀγάπην του, ὄχι μίαν φορὰν, ἀλλὰ ἑκατὸν, ἂν εἶναι δυνατόν. τὰ δὲ ἀξιώματα καὶ τὰ ἀδεκιποτέρια καλὰ ὁποῦ μὲ πίσεις, ἂς εἶναι διὰ λόγους.

Τότε παραλαβόντες τὸν Ἅγιον οἱ βασανισαὶ ἄρχισαν νὰ τὸν παιδεύουν μὲ πολλὰ, καὶ διάφορα βάσανα, διὰ νὰ τὸν κάμουν νὰ μεταγνωμίσῃ, καὶ νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν, ἀλλ' ὁ γενναῖος ἀθλητὴς τὰ ἐδέχετο ὅλα μὲ μεγάλην καρτεροψυχίαν, καὶ εἶχε μεγάλην χαρὰν πῶς ἠξιώθη νὰ πάθῃ διὰ τὸν Χριστὸν, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἔπαθε διὰ αὐτόν. Τέλος πάντων βλέποντες τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν διωρισμένον τόπον, καὶ τὸν ἐκρέμασαν. καὶ ὕπνῳ παρέδωκε τὴν ἁγίαν, καὶ θεοσεβίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ. ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Κατὰ τὸ αχξβ'. ἔτος Μαΐου. ιβ'. 1662.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΣ (1)

Οὗτος ὁ δίλογιμώτος ἦτον ἀπὸ τὴν Βλαχίαν. εἰς τὸν καιρὸν λοιπὸν τοῦ αὐθεντὸς Μίχνα Βοεβόνδα, τοῦ ὀπιλεγομένου τζιγαὴ μπεῦ, ἐπειδὴ ἐζήτων ἀπὸ αὐτὸν οἱ Ἀγαρηνοὶ δοσίματα βαρέα, καὶ αὐτὸς δὲν ἠμπόρει νὰ τὰ ἀποκριθῇ, ἀπορέσασε, καὶ ὅπου δ' ειστκε

Τὸρ-

(1) Συγγραφεὺς τότε ἐκάθη Γιωάννης Λογοθέτης ὁ Καρυοφύλλης.

Τοῦρκον, τὸν ἔβγαλεν εἰς τ' ἀγαθί. ἔπειτα ἐπέρασεν εἰς τὰ μέρη τῆς Τυρνίας, καὶ ἔκαψεν, καὶ ἠφάνισε, καὶ αἰχμαλώτισε πολλούς. καὶ ὡς τὸ ἤκουσεν ὁ Βασιλεὺς Μεχεμέτης, ἔστειλε τοὺς Τατάρους, καὶ ἄλλο φουσάτον ἐδικόν του εἰς τὴν Βλαχίαν. Ὁ δὲ τζιβανὴ μπέης μὴ δυνάμενος νὰ ἀντισαθῇ, ἔφυγε. καὶ οἱ Τάταροι, καὶ οἱ Τοῦρκοι, ἐσίβησαν μέσα εἰς τὴν Βλαχίαν, καὶ ἔκαμαν μέγαν ἀφανισμὸν εἰς τὸ γένος τῆς Χριστιανῶν. καὶ ἐσκλάβωσαν πλήθη ἄπειρα ἀνδρῶν τε, καὶ γυναικῶν, μαζὶ μὲ τοὺς ὁποίους ἐσκλαβώθη καὶ ὅπος ὁ εὐλογημένος Γιωάννης, γενήματα καὶ θρέμματα ὧν τῆς Βλαχίας, ἀπὸ γένος ἀρχοντικὸν, χρόνον δέκατον πέμπτον ἄγων εἰς τὴν ἡλικίαν. ὃν ἰδὼν ἕνας στρατιώτης ἀγαρηνὸς εὔμορφον ὄντα καὶ πολλά, τὸν ἠγόρασε, μὲ σκοπὸ νὰ τὸν βγάλῃ εἰς ἕνα δεσπότην, διὰ νὰ τὸν μισθώσῃ. βιάσαντος δὲ αὐτὸν εἰς τὴν μαγαρικὴν σμίξιν, ὁ νέος, ἐπειδὴ ἦτον σώφρων, καὶ καθαρὸς, δὲν ἔστεργε. καὶ ὁ μὲν ἠβελήθη νὰ τὸν δέσῃ εἰς ἕνα δένδρον, διὰ νὰ τὸν μισθώσῃ. ὁ δὲ Γιωάννης λαβὼν διὰ αὐτὸ λύπην ὀδυνηρὰν εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ φοβούμενος τὸ βέβαιον μίασμα, παρετήρησε καιρὸν, καὶ ἐθανάτωσε τὸν μισητὸν ἐκεῖνον, καὶ ἀσελγῆ. Οἱ δὲ συνοδοιπόροι ἐρωτῶντές τον, καὶ μαθόντες τὸ φαγωθὲν, τὸν ἔδεσαν καὶ φέροντές τον εἰς τὴν πόλιν, τὸν παρέδωκαν εἰς τὴν γυναῖκα τοῦ φονεύσαντος ἀγαρηνοῦ, καὶ ἐκείνη τὸν ἔφερεν εἰς τὸν βεζύρην, ὅστις τὸν ἔβαλεν εἰς ἀγέρασιν, καὶ ὡμολόγησε τὴν ἀλήθειαν. ὅθεν τὸν ἐπαρέδωσεν εἰς τὴν Γυναῖκα, νὰ τὸν κάμῃ ὡς βούλεται. αὐτὴ δὲ βλέπουσα αὐτὸν πολλὰ εὔμορφον, ἐμεταχειρίσθη τρόπους ἀπατηλοὺς, διὰ νὰ τὸν νικήσῃ, ὑποχομβήν εἰς αὐτὸν, ὅτι ἀγαπᾷ Τοῦρκος, ἔχει νὰ τὸν πάρῃ διὰ ἄνδρα τῆς, καὶ νὰ τὸ δώσῃ ὅλον τὸν βίον της, καὶ ἄλλα ἀκόμη τοιαῦτα ταχύματα πολλὰ τὸν ἔκαμε. ἀλλ' ὁ νέος παῦτα ἀκούοντας, ἔκλαιε τὸν σταυρόν του, παρακαλῶντας τὸν Χριστὸν νὰ τὸν σπλαγχνισθῇ, καὶ νὰ τὸν φυλάξῃ ἕως τέλους ἀκλόνητον εἰς τὴν πίστιν τῆς Χριστιανῶν. ἡ δὲ νέα Δαλιδὰ, ταῦτα βλέπουσα, καὶ ἀκούσα, τὸν ἐπαρέδωκεν εἰς τὸν ἔπαρχον. ὅστις βαίνοντάς τον εἰς τὴν φυλακὴν, τόσα φίλτρα, καὶ δεινὰ κολασήρια τὸν ἔδωκεν, ὄχι νὰ τὰ πάθῃ τινὰς, ἀλλὰ καὶ μόνον νὰ τὰ συλλογισθῇ ὁ ἄνθρωπος, τρομάζει, καὶ φρίττει καὶ ἀλήθειαν, καὶ παῦτα ἔκαμε εἰς τὸν Μάρτυρα εἰς βάσημα πολλῶν ἡμερῶν, εἰς τὸν ὁποῖον καιρὸν καὶ ἐκείνη ἡ παμβέβηλος γυνὴ, δὲν ἔλειπε καθ' ἑκάστην ἡμέραν νὰ τὸν κολαφίζῃ, καὶ νὰ τὸν ἀποκόπτῃ τρὸς τὴν ἀσέλγειαν, ὡσὰν νὰ τὸν ἀποσπάσῃ τῆς πίστεως τῆς Χριστιανῶν. ἀλλ' ὁ νέος, ὥσπερ τις ἀδάμας στερρότατος, ἔστεκεν ἀκλόνητος, καὶ ἑδραῖος εἰς τὴν πίστιν, καὶ σω-

σωφροσύνην, ἀποβλέποντας εἰς μόνον τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐλάμβανε δυνάμιν, καὶ νίκην κατὰ τῆς ὀργῆς, καὶ ὁράσεων ἐχθρῶν. τέλος πάντων βλέποντες πῶς δὲν κατορθόνουν τίποτε, ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Βεζύρην θέλημα νὰ τὸν θανατώσουν. Ὁ δὲ Βεζύρης ἐπερέσαξε τὸν ἔπαρχον νὰ τελέσῃ τοῦτο. ἐπῆραν λοιπὸν οἱ δύμιοι τὸ εὐλογημένον τέκνον, τὸν Γιωάννην, καὶ φέροντες αὐτὸν εἰς τὸ παρμὰκ καπὶ, κοντὰ εἰς τὸ μπεζεστένι, ἐκεῖ τὸν ἐκρέμασαν. καὶ ὅπως ἔλαβεν ὁ Μακάριος ἐκ χειρὸς Κυρίου τὸν Στέφανον τῆς ἀθλήσεως. ἐκ ταύτης παρεμβείας καὶ ἡμεῖς ἀξιωθείημεν τῆς αἰωνίου, καὶ ἀκηράτων ἀγαθῶν. Ἀμήν.

Κατὰ τὸ αχξθ'. Ἀπριλλίῳ ἡ. τῇ ς'. τῆς Διακαινησίμου. 1669.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΝΑΤΚΛΗΡΟΣ, ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΩ. (1)

Ὁ Τρόπος τῆς Μαρτυρίας, πότε τὸ εὐλογημένον Γιωάννου, ἔγινεν ἔπω. Τινὲς Ἀγαρηνοὶ, δὲν ἠξεύρω διὰ ποίαν ἀφορμὴν, ἐμάγεψαν αὐτὸν, καὶ ἔγινεν ἔξω φρενῶν. ἔπειτα τὸν ἔκαμαν Τοῦρκον. μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας, ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν του, καὶ ὡς εἶδε τὸ λάγυνον ἐλεπτυσμένον καὶ ἄπρον σαΐνι φορτωμένον εἰς τὸ κεφάλι του, ἐλυπήθη διὰ τὸ κακὸν ὅπου ἔπαθε, καὶ ῥίπτωντας τὸ σαΐνι, ἐπερυβγε πάλιν Χριστιανικὰ, μετανοῶν μὲ δάκρυα, καὶ ἀσπαγμὸς εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὸ ἀκάθαρτον πταῖσμά του. Οἱ δὲ ἀγαρηνοὶ βλέποντες πῶς μετενόησε, καὶ εἶναι πάλιν χριστιανὸς ἔδραμαν μὲ ὁρμὴν καταπαίωτε, καὶ ἀφ' ὅ τὸν ἔδειραν ἀπλεως, τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακήν. μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας τὸν εὐγάλαν πάλιν καὶ ἔπαιρον μὲ διαφόρους τρόπους νὰ τὸν μεταστρέψουν εἰς τὴν θρησκείαν τους, καὶ πολλὰ τοῦ εἶπαν διὰ τοῦτο, καὶ πολλὰ τὸν ἐφοβέρισαν, ἀλλ' ὁ Μάρτυς εἰς ἐδὲν παῦτα ἐλογίαζεν, ἀλλ' ἔλεγεν. Ἐγὼ εἰς τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστὸν πιστεύω καὶ αὐτὸν ὁμολογῶ διὰ Θεὸν ἀληθινὸν, ἐξ ὅλης μου ψυχῆς καὶ καρ-

(1) Ἐν ἄλλοις γράφεται ὅτι ἐμαρτύρησεν ἔπος κατὰ τὸ αχπδ'. Ἔτος.

καρδίας. ὅς τις μέλλει νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον ἅπαντα, καὶ τὺς ζῶντας, καὶ τὺς νεκρύς. τλὼ δὲ ἐδικίυσας θρησκείαν λυσρέφομαι, καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ ὑσομείνω ὅσα βάσανα καὶ ἂν μὲ δώσετε διὰ τλὼ ἀγάπλω τῦ Χριςῦ μυ. Ὅθεν ἀκύοντες ἐκεῖνοι ταῦτα, καὶ βλέποντες τὸ ἀμεπάθετον τῆς γνώμης τυ, τὸν ἅρπασαν μὲ θυμόν, καὶ δέροντες, καὶ σρώχνοντές τον, ἐπῆγαν εἰς τὸν κριτλό, καὶ ἐμαρτύρησαν, πῶς ἔγινε Τοῦρκος, καὶ τώρα ἐμετανόησεν. ὁ δὲ κριτὴς ἐρώσαξε καὶ τὸν ἔδειραν ἀνηλεῶς, καὶ ὡς εἶδεν, ὅτι οὐδὲ μὲ τὺς δαρμὺς πείθεται, ἔδωκε κατ' αὐτῦ τλὼ τελυταίαν ἀπόφασιν, διὰ νὰ τὸν καύσυν. ἀνάψαντες λοιπὸν μεγάλλω φωτίαν, τὸν ἔκαυσαν. καὶ ἔγινε θυσία καθαρὰ, καὶ ἄμωμος εἰς τὸν Χριςόν. καὶ ἔτως ἐτελειώθη, καὶ ἔλαβε χαίροντας τῦ Μαρτυρίυ τὸν Στέφανον, καὶ ἠξιώθη τῆς ἐρανῶν Βασιλείας. Οὗ ταῖς ἁγίαις σρεσβείαις λυξωθείημεν καὶ ἡμεῖς ἐν παρόντων ἀνιαρῶν, καὶ τύχωμεν τῆς ἐκ δεξιῶν τῦ Χριςῦ ωδῆς ἀσάσεως, ἐν τῷ ἀγήρῳ μακαριόσητι. Ἀμήν.

1670. Ἐν ἔτει ᾳχό. Ἰυλίῳ κδ'. ἡμέρᾳ ά.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΙΟΝ. (1)

Οὗτος ὁ σρισόλβιος Ἀθανάσιος ἦν ἐκ χώρας λεγομένης Γίυ τῆς νεμένης εἰς τλὼ τῆς Νικαίας ἐπαρχίαν (2) ὀνομασὸς εἰς τλὼ χώραν τυ, μὲ γυναικὸς, καὶ τέκνων, ἔχων πλῆσον ἀρκετὴν, καὶ ὑδενὸς τῦ ἀναγκαίων ὑσερούμενος, ἀλλὰ καὶ ἀγγελικῶς πολιτευόμενος, ἐν πάσαις ταῖς ἐντολαῖς τῦ Κυρίυ. σωέβη δὲ καὶ ἔρριψαν οἱ Ἀγαρηνοὶ εἰς τλὼ χώραν τα συδοσίαν βασιλικλὼ, τὸ λεγόμενον σρατόπλω, ὑπὲρ τλῦ δυνάμεν τῦ Χριςιανῶν. καὶ αὐτὸς, ὡς πλέον μεγαλίτερος ὅπου ἦτον ἀπὸ ὅλυς, καὶ πλέον φιλάδελφος, ἐκίνησεν ἀγωγλὼ καὶ τῦ ἐγχωρίων Τούρκων, διὰ νὰ συμβοηθήσυν καὶ αὐτοὶ τοῖς Χριςιανοῖς, εἰς τὸ δόσιμον τὸ βασιλικόν. ἐπειδὴ γιανιτζάροι δὲν

(1) Συγγραφὸς τύτυ ἐσάθη Ἰωάννης ὁ Καρυοφύλλης.
(2) Ἐν ἄλλοις δὲ γράφεται, ὅτι ἦτον ἦτον Χῖος.

δὲν ἦσαν, ἔτε ασαγίδες, ἀλλὰ ραγιάδες καὶ αὐτοί. Οἱ δὲ Ἀγαρηνοὶ ἐφοβήθησαν, μήπως καὶ τελειώσει τὸ μελεπώμενον αὐτὸ, ὅτι ἦτον μέγας ἄρχων, καὶ λόγιος, καὶ ὁ λόγος τυ εἶχε δύναμιν κοντὰ εἰς τὺς κριτάς. συμβυλεύθησαν λοιπὸν, καὶ πιάνοντες αὐτὸν, τὸν ἔφεραν εἰς Κωνσαντινόπολιν. καὶ πηγαίνοντες εἰς τὸν βεζύρλω ἐμαρτύρησαν ψευδῶς, ὅτι εἶπε νὰ γενῇ Τοῦρκος. ὁ δὲ βεζύρης ἠρώτησεν αὐτὸν, καὶ πολλὰ παρεκίνησέ τον, διὰ νὰ γενῇ Τοῦρκος, ἀπεκρίθη ὁ ἁλογημένος Ἀθανάσιος καὶ λέγει. μὴ γένοιτο Χριςὲ Βασιλεῦ ποτὲ νὰ ἀρνηθῶ ἐγὼ τλὼ πίσιν μυ. ταῦτα εἰπόντος τῦ Ἁγίυ, ἐρώσαξεν ὁ Βεζύρης καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς τλὼ φυλακλὼ, καὶ ὥρισε καθ' ἑκάσλω νὰ τὸν τυρανοῦν ἀνηλεῶς εἰς διάσημα ἑξήκοντα ἡμερῶν. εἶπα τὸν ἁγαλαν, καὶ τὸ ἔλεγαν πάλιν νὰ γενῇ Τοῦρκος. ὁ δὲ Μάρτυς ἔσεκεν ἀκλόνητος, καὶ σερεὸς εἰς τλὼ ὁμολογίαν τῆς πίσεώς τυ, καὶ ἔλεγε. ἐγὼ Χριςιανὸς ἐγεννήθηκα, καὶ Χριςιανὸς ἔχω νὰ ἀποθάνω. ταῦτα ἀκύσας ὁ Βεζύρης παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὸν ἔπαρχον. καὶ ὁ Ἔπαρχος εἰς τὸν δήμιον. ὅς τις φέρωντάς τον εἰς τὸ παρμάκι κατὶ, ἀπέτεμε τλὼ Ἁγίαν αὐτῦ κεφαλλὼ, καὶ ἔτως ὁ φερώνυμος Ἀθανάσιος ἔλαβε χαίρων τὸ Μαρτυρίυ τὸν Στέφανον, καὶ ἠξιώθη τῆς ἐρανῶν Βασιλείας. ἧς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, ἐλέει τῦ παναγάθυ Θεῦ ἡμῶν, καὶ σρεσβειῶν τῦ Ἁγίυ. Ἀμήν.

1672. Κατὰ τὸ ᾳχοβ'. ἔτος. Σεπτεμβρίυ. κγ'. ἡμέρᾳ β'.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ο ΠΑΝΤΑΠΩΛΗΣ. (1)

Οὗτος ὁ νέος λλὼ τῇ ἡλικίᾳ, γηραιὸς δὲ καὶ τέλειος τῦ φρονήματι, ὁ ἁλογημένος λέγω, καὶ Μάρτυς τῦ Χριςῦ Νικόλαος, ἐγεννήθη ἀπὸ γονεῖς ἀσεβεῖς, καὶ φιλοθέυς, πατρίδα ἔχων τλὼ ωφέλιμον χώραν, τλὼ ὀνομαζομένλω Καρπενήσιον, ἥτις εἶναι θρόνος

(1) Συγγραφὸς τύτυ ἐσάθη ὁ Λογοθέτης Ἰωάννης ὁ Καρυοφύλλης, μεταφραςὴς δὲ Γωνᾶς ὁ Κρυσταλλυράκης.

νος τῆς ἐπαρχίας, Λιτζᾶς κ᾽ Ἀγαφῶν, ὡσὸ τὸ κλίμα τῆς Λαρίσ-
σης. καλῶς δὲ ἀπαξαφεὶς ὡσὸ τῦ γανέωντα, ἐβάλθη εἰς τὸ σχολεῖον
καὶ ἔμαθε τὰ ἱερὰ γράμματα, καὶ ἀφ᾽ ὅ ἔγινε χρόνων δέκα πεντε,
τὸν ἐπῆρεν ὁ πατήρ τυ εἰς τὴν Κωνσταντινόπολιν, μὲ τὸ νὰ ἦτον δά-
φορων ξοφῶν μεταφράτης, ἤτι Τυρκισὶ λεγόμενος μπαϊλὴς. καὶ
τὸν εἶχε μαζήτα εἰς τὸ ἐργασήριον, ἐν τόπῳ λεγομένῳ ταχτὰ καλέ.
εἶχε δὲ ὁ πατήρ τυ αὐτηρὺ εἰς τὸ ἐργασήριόν τυ σ᾽α φίλον Ἀγα-
ρινὸν μπαρμπέρην. ὅς τις ἦτον γραμματισμένος κ᾽ πολλὰ εἰς τὴν
τῦ Ἀγαρινῶν δάλεκτον. εἰς αὐτὸν λοιπὸν ἠθέλησεν ὁ πατήρ τυ νὰ
βάλῃ τὸν θαυμάσιον τῦτον νέον, δᾶ νὰ μάθῃ καὶ τούρκικα γράμ-
ματα. αὐτὴ δὲ ἦτον τέχνη τῦ δᾶ βόλυ, ἵνα ὑποσκελίσῃ τὸν νέον, ἢ
εἰς κακὰ ἤθη, ἢ κ᾽ τελείως εἰς τὴν ἀσέβειαν. (ἐπειδὴ πιὰ τὰ
εἶναι πάντοτε τὰ ποιηρὰ δᾶ βόλια τὰ τεχνάσματα, νὰ φθονεύῃ τὸς
παλαιπώρας Χριστιανὸς πάχα δᾶ κάποιον σωματικὸν κέρδος, νὰ βά-
ζουν εἰς τὰς παγίδας τῦ ἐχθρῦ τὰ τέκνατος, κ᾽ ἔπω νὰ τὰ χωρίζων
ὀλίγον ὀλίγον ἀπὸ τὴν πίστιν τῦ Χριστῦ.) ὅμως εἰς τὸν Ἅγιον
τῦτον νέον Νικόλαον, ἐξέβη ὅλον τὸ ἐναντίον, δᾶ τί πίπτωντας αὐ-
τὸς μέσα εἰς τὰς παγίδας τυ, τὰς ἐκαπασωίτεψε μαζὶ μὲ ἐκεῖνον
ὅπῦ τὰς ἔστησε, καὶ αὐτὴλθε σταφανηφόρος εἰς τὰ οὐράνια. ἐκαβδάζε
λοιπὸν, εἰς τὸν Ἀγαρινὸν ἐκεῖνον ὁ Μάρτυς τὰ Τυρκικα γράμμα-
τα, κ᾽ δ᾽φυὴς ὢν εἰς τὸν νῦν, ἐμαίθανε μὲ τόσην δ᾽κολίαν ὁπῦ
τὸν ἐθαύμαζον ὁ Ἀγαρινὸς, καὶ τὸν ἐφθόνει ὁ ἐπάρατος, ὥστε ὁπῦ
κ᾽ ἔβαλε βελλὶν, ἂν εὕρῃ ξόπον νὰ τυρκίσῃ τὸν νέον. καὶ λοιπὸν
πχνδίεται πιὰ τόν τι κακούργημα.

Μίαν ἡμέραν ἔκραξε κ᾽ ἄλλυς τινὰς Τυρκυς, τὺς λεγομένυς παρ᾽
αὐτοῖς Γιανιτζάρυς, κ᾽ λέγει τυς. ἐκεῖνος ὁ μπαϊλὴς ἔχει ἕνα παι-
δὶ κ᾽ πολλὰ φρόνιμον, κ᾽ εἰς τὰ γράμματα ἐπιτήδειον, τὸ ὁποῖον κα-
θὼς τὸ δώσω τὸ μάθημα, δ᾽θὺς τὸ μανθάνει. λοιπὸν σᾶς φθα-
καλῶ ἀδελφοὶ νὰ συνεργήσητε νὰ κάμωμεν ξόπον νὰ τυρκίσωμεν
τέτοιον φρονιμένον ὑπανθρώπιον. δ᾽ρε δὲ αὐτὸς κ᾽ τὸν ξόπον, κ᾽ τὺς
τὸν ἐρμήνδυσεν, οἵτινες ἔδωσαν καὶ αὐτοὶ τὸν λόγον τυς, ὅτι νὰ συ-
ναγωνιθῦν εἰς τῦτο ὅσον δύνανται. καὶ κ᾽ μὴ τὸ παρὸν ἐσιώ-
πησαν, μ᾽ δὲ ὀλίγας ἡμέρας χάφει ὁ μπαρμπέρης τὸ σαλαβάτι,
ἤγουν τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεώς των, καὶ τὸ εἶχεν ἕτοιμον. ἔρχεται
ὁ Νικόλαος νὰ πάρῃ τὸ μάθημα, καπὶ τὴν συνήθειαν, καὶ ἀφ᾽ ὅ
τὸν ἐδιάβασεν ὁ διδάσκαλος, δ᾽γάφει τὸ σαλαβάτι ἐκεῖνο, κ᾽ τὺς
τὸ δίδει λέγωντάς τυς, δᾶβασαι αὐτὸν τὸν τεσκερέ. ἦτον δὲ κ᾽ οἱ

Για-

Γιανιτζάροι ἐκεῖνοι παρόντες. ἐπῆρεν ὁ Νικόλαος τὸ γράμμα ἐκεῖ-
νο, κ᾽ τὸ ἐδιάβασε, μὴν ἠξεύρωντας, πῶς εἶναι τὸ σαλαβάτι τυς.
καὶ πάραυτα οἱ Τυρκοι ἐκεῖνοι, κ᾽ τὴν δαταγὴν τῦ μπαρμπέρη
φωνάζυν, κ᾽ λέγυν. Τυρκος ἔγινες Νικόλαε, ἐπειδὴ τὸ σαλαβάτι
ἀνέγνωσες. ὁ δὲ Νικόλαος ἐκπλαγεὶς δτὴ τὴν τεχνάσματι ἔλεγε.
Χριστιανὸς εἰμαι, καὶ ὄχι καθὼς ἐσεῖς λέγετε. ἐγὼ ὅ,τι μάθημα
μὲ δώσῃ ὁ Διδάσκαλός μυ, μέχρις ὦ νὰ τὸ διαβάσω. τότε ἐκεῖνοι ὁ-
μὲ δύσιν εἰς τὸν Διδάσκαλόν μυ, μὲ ἄλλυς πολλὺς ὁπῦ ἐσυνάχθησαν ἐκεῖ, ἅρπασαν τὸν νέον,
κ᾽ τὸν ἐξάβιξαν βιαίως, κ᾽ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν καϊμακάμην, τετέ-
σιν εἰς τὸν ὀπίξοπαν τῦ Βεζύρη. (ὅτι ὁ Βασιλεὺς τότε ἦτον εἰς
τὸν πόλεμον τῆς Λεχίας, μαζὶ μὲ τὸν Βεζύρην, ὅταν ἐπῆραν τὴν
Καμενίτζαν.) πηγαίνοντες λοιπὸν τὸν Μακάριον Νικόλαον εἰς τὸν
καϊμακάμην, ἄλλοι μὲν ἐφώναζαν, ἄλλοι δὲ ἐδιδομαρτύρων, καὶ
ἄλλοι ἀγωγὴν ποιοῦντες ἔλεγον. ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος ἐφευτί ἐκαμε
σαλαβάτι ἐμπροθύμας, κ᾽ ἂν θέλῃς νὰ πιστωθῇς τὴν ἀλήθειαν,
ἰδὲ κ᾽ τὸν τεσκερέ, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ ἔχει γραμμένον, καὶ τὸ δά-
βάζει κάθε ὥραν. κ᾽ τώρα τὸν λέγομεν νὰ γένῃ Τυρκος, κ᾽ αὐτὸς
θέλει τὴν πίστιν μας. λέγε τυ ὁ καϊμακάμης, Νικόλαε; δᾶ τί
ἔχεις τὸ σαλαβάτι γραμμένον, κ᾽ τὸ ἀναγνώθεις, ἔπειτα Τυρκος
δὲν γίνεσαι; ἀποκρίνεται ὁ Νικόλαος μὲ παῤῥησιασμένην φωνὴν,
χωρὶς κἀμμίαν δειλίαν, κ᾽ λέγει πρὸς τὸν κριτήν. σήμερον καθὼς
μὲ ἔδωκε τὸ μάθημα ὁ διδάσκαλός μυ, ὕστερα μὲ ἔδωκε κ᾽ αὐτὸ τὸ
γράμμα, κ᾽ μὲ εἶπε νὰ τὸ ἀναγνώσω, μὰ ἐγὼ δὲν ἤξευρα, πῶς
εἶναι τὸ σαλαβάτισας. ἐγὼ ἐνόμιζα, ὅτι μὲ τὸ νὰ ἦναι Διδάσκα-
λός μυ, ὅ,τι γράμμα μὲ δώσῃ, ἀνάγκη εἶναι νὰ τὸ ἀναγνώσω. λέ-
γει τυ ὁ καϊμακάμης. ἐπειδὴ Νικόλαε κ᾽ τὸ σαλαβάτι ἀνάγνωστες,
πρέπει νὰ γένῃς Τυρκος. κ᾽ ἐγὼ νὰ σὲ δώσω ὀφφίκιον μεγάλον,
ὅποιον θέλεις. νὰ σὲ πλυτήσω, νὰ σὲ τιμήσω, κ᾽ νὰ σὲ δοξάσω
μέσα εἰς τὰ Βασίλεια. καὶ ὁ Ἅγιος λέγει· ἐγὼ Χριστιανὸς εἶμαι,
κ᾽ τὸν Χριστόν μυ πιστεύω δᾶ Θεὸν ἀληθινόν. ἡ δὲ τιμαὶς, κ᾽ τὰ
ὀφφίκια ὁπῦ μὲ πάζεις, δὲν μὲ χρειάζονται. ἐγὼ τὸν Χριστόν μυ
δὲν ἀρνοῦμαι. τὸν Χριστόν μυ πιστεύω. δᾶ τὸ ὀνομά τυ ἀποθαίνω.
Τυρκος δὲν γίνομαι. (ὅπως εἰς τῦτον τὸν Ἅγιον ἀλήθυσεν ὁ λό-
γος τῦ διαστότε Χριστῦ ὁπῦ λέγει. „ὅταν σᾶς φέρων ἐμπροσθεν εἰς
„ βασιλεῖς, κ᾽ ἀφεντάδες, μὴ προμελετᾶτε πῶς; ἢ τί νὰ ἀπολογη-
„ θῆτε; ὅτι ἐγὼ θέλω σᾶς δώσω στόμα, κ᾽ σοφίαν, εἰς τὸ νὰ ἀπο-
„ κριθῶσιν ὅλυς τὺς ἀντικειμένυς σας, μὴ τὸ νὰ μπορῇ ἔχειν τί νὰ
„ σᾶς

„ σᾶς ὑπηρεθῦν.) βλέπωντας λοιπὸν ὁ καϊμακάμης, πῶς δὲν κα-
τορθόνει τίποτε, τί κάμνει; προσάζει νὰ δέσυν τὰ χέριά τυ ὀπί-
σω, κὴ νὰ τὸν δίσυν εἰς μίαν κολώναν τῦ Σαραγίυ τυ, κὴ τᾶ λέγει.
Νικόλαε; βλέπε τί θέλομεν νὰ σὲ κάμωμεν; μόνον γίνυ μὲ τὸ
καλὸν Τοῦρκος. κὴ ὁ Ἅγιος λέγει. ἐξυσιασὶς εἶσαι, κὴ ὅ,τι θέ-
λεις κάμε. ἐγὼ Χριστιανὸς εἶμαι. δὲν λέγει τὸ κηπάπισας, ὅτι δυ-
νασικῶς νὰ μὴ κάμνετε τιπὰ Τοῦρκον; τότε ἐπροσάξε κὴ τὸν ἐφέρε-
μον, ἤγυν τὸν ἐσυνέτδυσαν, νομίζοντες μὲ αὐτὸ, πῶς θέλυν τὸν
καταπείσει νὰ ὁμολογήσῃ τὴν θρησκείαν τυς ἀληθινήν. ἀλλὰ αὐτὸς
ὁ Μακάριος ἐφώναζε μὲ πλέον πεπαῤῥησιασμένον φωνήν. τί μὲ
κόπτετε; ἐγὼ Χριστιανὸς εἶμαι. τὸν Χριστόν μυ πισδεύω δι' Θεὸν
ἀληθινόν, ἐὰν κὴ τὸ κορμίμυ ὅλον κατακόψετε εἰς λεπτὰ κομμάτια,
τὸν Χριστόν μυ δὲν ἀρνῦμαι. αὐτὸν πισδεύω, αὐτὸν λαβδεύω, αὐτὸν
ἔχω βοηθὸν, ὅς τις σέκεται ἀοράτως, κὴ μὲ δυναμένοι. οἱ δὲ Τοῦρ-
κοι τᾶ ἔλεγαν, ἐσὺ Νικόλαε σαλαβάτι ἔκαμες, σγνίτι σᾶ ἐκάμω-
μεν, Τοῦρκος εἶσαι. κὴ ὁ Ἅγιος ἔλεγε, ψδόματα λέγετε. ἐγὼ
Χριστιανὸς εἶμαι, κὴ τὸν Χριστόν μυ πισδεύω. ὢ μακαρίας φωνῆς μα-
καριώτερον σόμα, ὁπᾶ ἔλαμψε λαμπρότερον τᾶ ἡλίυ! βλέπωντας λοι-
πὸν ὁ καϊμακάμης, ὅτι κὴ μὲ τὸ σγνέτι τίποτε δὲν ἐκατόρθωσεν,
ἐπροσάξε νὰ τὸν βάλυν εἰς τὴν φυλακὴν τῆ φορέων, ὡς ἄγγελος
εἰς τὰς φυλακάπορας νὰ μὴν τὸν δόσυν ὔτε ψωμὶ, ὔτε ιερόν. ἔκα-
μεν ὲν ὁ Μάρτυς μέσα εἰς τὴν φυλακὴν ἡμέρας ἑξήκοντα πέντε.
ἔπειτα διγάνοντες τον ὑπὸ τὴν φυλακὴν, τὸν ἐπῆγαν πάλιν εἰς τὸν
καϊμακάμην, ἤτον δὲ ὅλος φαιδρὸς, κὴ χαριέσατος, ὥσπερ νὰ ἦτον
εἰς κάνενα συμπόσιον. ἐφώναζον δὲ οἱ κατήγοροι. ἢ Τοῦρκος νὰ γί-
νῃ, ἢ νὰ θανατωθῇ. τὸν ἠρώτησε πάλιν ὁ καϊμακάμης, ἀνίσως κὴ
ἐμετανόησε, κὴ στέργῃ τὴν τῦ Μωάμεθ πίσιν. ἀλλ' αὐτὸς ὁ γενναῖος
μὲ πλέον μεγαλίτερον θάῤῥος, κὴ μὲ φλοτέραν τόλμην, τὸ,
Χριστιανὸς εἶμαι ἐβόησε, κὴ τὸν Χριστόν μυ πιστεύω. τὸν Χριστόν
μυ δὲν ἀρνῦμαι, ἂν κὴ μυρίας βασάνας μοὶ δώσητε. κὴ πάλιν ἐ-
προσάξε νὰ τὸν βάλυν εἰς τὴν φυλακὴν, κὴ νὰ τὸν ῥαβδίζυν συ-
χνά. ὄντος δὲ τῦ Ἁγίυ μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, κὴ δεινῶς μαστι-
ζομένυ ὑπὸ τῶν ἀπαλάγχνων ἐκείνων, κὴ θηριογνωμόνων δημίων, ἐ-
πῆγεν ὁ ἀγαρηνὸς ὁπᾶ ὤφειλε τὸ ἐργασήριον, πλήσιος ὢν πολλὰ κὴ
τᾶ ἔπαξε νὰ τᾶ δώσῃ τὴν θυγατέρα τυ, ὁμᾶ κὴ προῖκα μυριάσιθμον,
κὴ ἐργασήρια πολλῶν χημάπων, κὴ τιμῆς ἄξια, ἀνίσως κὴ γαίη
Τοῦρκος. ἀλλὰ ταῦτα πάντα ὁ γενναῖος Νικόλαος, ὡς ὄνειρα, κὴ

νορτὸν, κὴ σκιὰν τὰ ἐμέξησε. κὴ ἔχω, ἔλεγεν, ἐγὼ πλοῦτον ἀ-
συλον μέσα εἰς τὴ καρδίαν μυ, τὴν πίσιν τῦ Χριστῦ μυ, ὅς τις μὲ
ἔχει ἑτοιμασμένα εἰς τὰς ἁγνὰς, καθαρὸν θάλαμον, δόξαν ἀμάραν-
τον, τρυφὴν ἀδιαπαύτον, τιμὴν ὑπερβλητον, χαρὰν ἀπεκλάλητον,
κὴ βασιλείαν ἀδιάδοχον, δι' τὸ πολυσημύλυτον τῆς οὐσίας, δὲν εἶναι
ὅλος ὁ κόσμος ἀντάξιος. ταύτην ἔπαξεν ὁ Ἅγιος Θεὸς νὰ δώσῃ εἰς
ἐκείνυς ὁπᾶ τὸν ἀγαπᾶν, κὴ δὲν τὸν ἀρνηθᾶν, νὰ λάβυν τὸ χάρα-
μα τῦ Μωάμεθ, δι' νὰ κατοικᾶν εἰς αὐτὴν, κὴ νὰ συμβασιλεύυν
μαζί τυ αἰώνια. ταῦτα ἀκύσας ἐκεῖνος ἐγύρισεν ἄπρακτος. μ' ταῦ-
τα πάλιν δι' προσάγματος τῦ καϊμακάμη, τὸν εὔγαλαν ἀπὸ τὴν
φυλακὴν, κὴ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν κριτήν. ὁ δὲ κριτὴς βλέπωντας τὸν
Μακάριον πολλὰ νέον, κὴ τὸ πρόσωπον αὐτῦ ἀπασράπτον, ἤρχισε
νὰ τὸν πολακεύῃ, κὴ νὰ τᾶ λέγῃ μὲ πολλὴν ἡμερότητα ἄκυσόν μυ ὦ
νέε, μὴ θέλῃς νὰ χάσῃς τὴν ζωήν συ ἀῶρα. ἔλα εἰς τὴν ἐδικήν μας
πίσιν, κὴ τότε θέλεις γνωρίσεις τὴν ὠφέλειαν κὴ τὸ καλόν της, ὅτι
μὲ τὸ νὰ ἦσαι πολλὰ νέος, δὲν δυώσασαι νὰ καταλάβῃς τὴν ἀλή-
θειαν! ὁ δὲ Μάρτυς τὰ αὐτὰ πάλιν ἐφώναζε. Χριστιανὸς εἶμαι,
κὴ Χριστιανὸς ὑπάρχω νὰ ἀποθάνω. τί βραδύνετε; τί χασομερᾶτε;
τοῦτο τὴν χάριν μόνον ζητῶ ἀπὸ λόγυ σας, νὰ μᾶ δώσετε ὅσον τὸ
ὀλιγωρότερον τὸν θάνατον. Ταῦτα ἀκύωντας ὁ κριτὴς, κὴ σοχαζόμε-
νος τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης τυ, κὴ πῶς δὲν ἦτον βολετὸν νὰ τὸν
θανατεύσῃ ἀπὸ τὴν πίσιν τῦ Χριστῦ, ὔτε κἂν μὲ λόγον, δι' νὰ
μὴν καταισχύωνται φλασότερον, ἔβαλε κατ' αὐτῦ ἀπόφασιν νὰ τὸν
ἀποκεφαλίσυν, θανατίδωντάς τον εἰς τὸν ἔπαρχον, ὅς τις δυώσπάς τον
τὸν ἔφεραν εἰς τὸ ἐργασήριόν τυ, εἰς τὸν ταχτὰ καλὸ, τὸ οὐσιῶν εἶ-
ναι ἔμπροσθεν τῆς λεωφόρυ. ἐκεῖ δὲ ἐρχόμενος ὁ Μάρτυς ἦτον ὅλος
χαρὰ, χωρὶς ποσῶς νὰ δειλιάσῃ τὸν θάνατον, κὴ θαῦμα μέγα ἔδι-
δεν εἰς τὰς παρόντας, κὴ βλέποντας τὴν αὐτῦ προθυμίαν, ἐπειδὴ
κὴ ἄρραπτε τὸ πρόσωπόν τυ ὑπὸ τὸν ἀδρὸν φαιδρότητα τῆς ψυχῆς
τυ, καθὼς ποτε κὴ τὸ τῦ Πρωτομάρτυρος Στεφάνυ. κὴ ἀληθῶς ἐ-
φαίνετο, ὅτι εἰς γάμον ἐπήγαινε, κὴ ὄχι εἰς θάνατον. ὅπως ἦτον
ὅλος ἠλλοιωμένος. ὅπως ἐπόθει, κὴ ἐδίψα τὸν ὑπὲρ Χριστῦ θάνα-
τον, ὡς ἡ Δαβιτικὴ ἐκείνη ἔλαφος ζέχει διψῶντα εἰς τὰς πηγὰς
τῶν ὑδάτων. εἶχε γὰρ τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης τῦ Χριστῦ εἰς τὴν καρ-
δίαν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀναφλεγόμενος ἔκραζε κὴ αὐτὸς μὲ τὸν Παῦλον
„ τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τῦ Χριστῦ, θλίψις; ἢ στε-
νοχωρία; ἢ λιμὸς, ἢ διωγμός; ἢ γυμνότης, ἢ μάχαιρα; Καὶ λοι-

πὸν εἰς καιρὸν ὁπῦ τὸν ἐγονάτισεν ὁ τζελάτης, ὁ Μάρτυς ὅσα ἐδύνετο ἐξάπλωσε τὸν λαιμόν τε, διὰ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ εὔκολα, καὶ ὀλίγωρα. ὅς τις καὶ παρασύχαμος ἀπετμήθη τιὼ μαχαίρα αὐτῦ κεφαλιὼ, καὶ ἔλαβε τὰ Μαρτυρικὰ τὸν Στέφανον. καὶ ἡ μὲν ἁγία, καὶ καθαρὰ, καὶ ἄμωμος αὐτῦ ψυχὴ, αὐέβη εἰς τὰ Οὐράνια μὲ πολλὴν παῤῥησίαν, ὅλη φωτὶ ἐραμένη ἀπασράπτουσα, ὅλη ἀκτῖνας ἀστραποπλιοχρυσομαργαροφαιδροειδεῖς πέμπουσα. ὅλη σεφαιφόρος, καὶ σωματοφιασμένη μὲ τὰ τάγματα τῦ Ἁγίων Ἀγγέλων, καὶ τῦ Μαρτύρων, οἵδα καὶ ὑπολαμβάνει ξανότερον τὸ φῶς τῆς Ἁγίας Τριάδος. ἡ δὲ θεία χάρις ἔμεινεν εἰς τὸ Ἅγιον αὐτῦ καὶ σεβάσμιον λείψανον. διὸ καὶ ἔβλεπον ἅπαντες ὁλοφάνερα φῶς θεῖον ὁπῦ ἐκατέβαινεν ἐπάνω εἰς αὐτὸ ἀρκάθου εἰς ξεῖς ὁλοκλήρυς νύκτας. ὑπὸ τὰ ὁποῖα καταυγαζόμενον ἐφαίνετο τὸ Μαρτυρικὸν ἐκεῖνο λείψανον ὅλον φῶς. Καὶ οἱ μὲν Χεισιανοὶ βλέποντες αὐτὸ ἔχαιρον, καὶ ἠγαλλιῶντο. οἱ δὲ Ἀγαρηνοὶ διεπείοντο τὰς καρδίας, καὶ βελόμενοι νὰ συσκιάσῃ τὸ θαῦμα, ἔλεγον. ἡμεῖς τὸν ἐκόψαμεν, καὶ ὁ Θεὸς ἔῤῥιψε φωτίαν, καὶ τὸν καίει. βλέποντες ὖν οἱ Χεισιανοὶ τὸ Ἅγιον ἐκεῖνο φῶς, διλαβήθηκαν καὶ ἐπῆγαν τινὲς ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν κειτιὼ, καὶ δίδοντές τε κανὰ ἀργύρια, ἐπῆραν τὸ Ἅγιον λείψανον, καὶ μὲ μεγάλην παῤῥησίαν τὸ ἔφεραν, καὶ τὸ ἔθαψαν εἰς τῆς Παναγίας τὸ Μοναστήριον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται Χάλκη. μετὰ παῦτα δὲ ὅς τις ἤθελεν, ἔδιδεν εἰς φλωεί, καὶ ἔβαφε μετὰ πίστεως τὸ μανδήλι τε εἰς τὸ αἷμα τῦ Μάρτυρος, ἐκεῖ ὁπῦ τὸν ἔκοψαν, καὶ ὅ,τι λογῆς ἀθρόσιαν, καὶ ὡὶ εἶχεν ὁ καθ' εἷς, ὢ τῦ θαύματος! ἐλάμβανε τιὼ ὑγείαν τε. εἷς δὲ ἐπῆρεν τὸ μανδήλιον ὁπῦ εἶχαν δεμένα τὰ ὀμμάτια τῦ Μάρτυρος, ὅπου ἤθελαν νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν, καθὼς εἶναι συνήθεια, καὶ δίδυς ὁπῦ τὸ ἔβαλεν ἐπάνω εἰς εἷα ἄῤῥωστον ὁπῦ εἶχε θέρμην πολυκαιριὼ, ἔλαβεν ὁ ἄῤῥωστος τιὼ ὑγείαν τε. εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔκαμαν τιὼ ἀναμονιδιὼ τῦ Ἁγίυ λειψάνυ τῦ Μάρτυρος, καὶ ἐπῆραν τιὼ αὐτῦ κάραν τιὼ Ἁγίαν εἰς τιὼ Ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας, ἥτις ὀνομάζεται Καπσκάλη. ἔτυχε δὲ καὶ ἦτον ἐκεῖ εἰς τιὼ Ἐκκλησίαν, ὁ Συγκελλος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ὀνόματι Γρηγόριος, ἐκ τῆς τῦ ἁγιωτύμυ ὄρας μονῆς τῦ Ξηροποτάμυ, ἄῤῥωστος σοφώτατος καὶ ὀναίρετος, τὸν ὁποῖον ἠγάπα ὁ Πατειάρχης κατὰ πολλά. ὅς τις ἐζήτησε τὴν κάραν τῦ Μάρτυρος ἀπὸ τὸς Χεισιανὸς, διὰ νὰ τιὼ πάρῃ εἰς τὸ Μοναστήριόν τε, καὶ τῦ τιὼ ἔδωσαν. πλιὼ πάλιν τιὼ εἶχεν ἐκεῖ εἰς τιὼ Ἐκκλησίαν διὰ ἁγιασμὸν, καὶ διλάβειαν τῆς προσερχομένων

Χεισιανῶν. μετὰ δὲ καιρὸν ἀπέθανεν ὁ Σύγκελλος, καὶ τιὼ ἐπῆραν οἱ ἐπίτροποι τῆς Ἐκκλησίας, ὁμῦ καὶ ἄλλα δύω κομμάτια Ἅγια λείψανα, τὰ ὁποῖα ἐπῆρεν ὁ Πατειάρχης. ἐπῆγαν λοιπὸν οἱ πατέρες ὑπὸ τὸ Ξηροποτάμι, διὰ νὰ κληρονομήσῃ τὸν Σύγκελλον, ἀλλὰ τὸς ἐκράτησαν τιὼ κάραν, καὶ τὰ Ἅγια λείψανα, καὶ δὲν τὸς τὰ ἔδωκαν. Καὶ μὲ πολλὼ κόπον πηγαίνοντας ὕσερα ἄλλοι πατέρες ἐπῆραν τὰ λείψανα ὑπὸ τὸν Πατειάρχη. Τιὼ δὲ Ἁγίαν κάραν τῦ Μάρτυρος ἔσερξε μὴ ὅλος ὁ μαχαλᾶς νὰ τιὼ δώσῃ, ἕνας δὲ ἄρχοντας ἐπίτροπος τῆς Ἐκκλησίας φρῶτος, δὲν ἄφησε νὰ τιὼ πάρῃ, λέγοντας, πῶς ἔχει εἰς τὸ Μοναστήριον οἱ πατέρες καὶ ἄλλα πολλὰ Ἅγια λείψανα, ἡμεῖς δὲ ἔχομεν φελοτέραν χρείαν ἐδῶ νὰ τιὼ ἔχωμεν. ἔμειναν λοιπὸν οἱ πτωχοὶ πατέρες πικραμμένοι, πλιὼ εἶχαν τὸ θάῤῥος τως εἰς τὸν Θεὸν, καὶ εἰς τὸν Ἅγιον. τὸ δὲ παχὺ ὢ τῦ θαύματος! ἐκτύπησεν ἡ παντοκλα τὸν ἄρχοντα ἐκεῖνον, καὶ τὸν ἔλνει καὶ κράζει τὸς πατέρας, καὶ τὰ ψάλλειν ἁγιασμὸν, καὶ δίδυς ἔγινεν ὑγειὴς, ὅθεν τὸ ζητῶν τιὼ Ἁγίαν κάραν, καὶ δὲν τιὼ δίδει. πάλιν τὸν ἐκτύπησε καὶ δεύτερον, καὶ πάλιν δὲν τιὼ ἔδωσε. τὸ βράδυ φαίνεται ὁ Ἅγιος εἰς τὸν ὕπνον τῦ τρογυμμένυ παπᾶ Μαχαείᾳ, ὡσὰν εἷα παιδὶ νέον, ὀλίγον ξανθὸν, καὶ λέγει τε. μύριον πέρνεις, ἐκεῖνο ὁπῦ ποθεῖς πάτερ. τὸ παχὺ ἐκτύπησε τέλειον ἡ παντοκλα τὸν ἄρχοντα, καὶ τιὼ γυναῖκά τε. ὅθεν ἔσειλε πάλιν, καὶ ἔκραξε τὸς πατέρας καὶ τὸν ἐσαύρωσαν, ὁμῦ καὶ τιὼ γυναῖκά τε, καὶ παρδιὺς ἔγιναν ὑγιεῖς. τότε λοιπὸν τὸς ἔδωσε τιὼ Ἁγίαν κάραν, καὶ ἄλλα πολλὰ ἀφιερώματα ἐχάρισεν εἰς τὸ Μοναστήριον, τὰ ὁποῖα πέρνοντές τα οἱ πατέρες μαζὶ μὲ τιὼ Ἁγίαν κάραν, ἦλθον μὲ μεγάλην χαρὰν εἰς τὸ Μοναστήρι των, καὶ ἐκεῖ δοξάζεται αὖτη μετὰ τῆς ἁληθῶς λειψάνων ἕως τιὼ σήμερον, καὶ ὑπερβάσι ἄφορα θαύματα εἰς τὸς πιστῶς αὐτοῖς προσρέχοντας, εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱῦ, καὶ Ἁγίυ Πνεύματος. Ἀμήν.

1676. Κατὰ τὸ ἀχος'. Φεβρουαρίου β'. ἡμέρα δ'. τῆς πρώτης Ἑβδομάδος τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΟΣΙΟΣ ΓΑΒΡΙΗΛ, ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ. (1)

Οὗτος ὁ Ἀγγελώνυμος Μάρτυς Γαβριὴλ ἐκ χώρας λεγομένης Ἀλωΐνης, τῆς ἐπαρχίας Προικονήσου. Ἐφοίτα δὲ Μοναχὸς ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, καὶ ζῶν σωφρόνως, καὶ ἐναρέτως πολιτευόμενος, ἔφθασεν εἰς ἔφεσιν καὶ πόθον Μαρτυρικὸν Στέφους. ὅθεν ἐλθὼν εἰς τὴν Βασιλεύουσαν, ἔγινε κράκτης τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας. πλησιάζοντος δὲ τῆς Ἁγίας τεσσαρακοστῆς, διελογίζετο καθ' ἑαυτὸν, μετὰ τί τρόπον νὰ τύχῃ τοῦ ποθουμένου Μαρτυρίου, καὶ ζαγυκτερεύων, καὶ ἀγρυπνῶν εἶδον τὸν παξιαρχικὸν ναὸν, ἐπεκαλεῖτο τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν ὁποῖον ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας, ἐκ νεότητος ἐπόθει, ἵνα νὰ τὸν φωτίσῃ τὸν τρόπον. μεταλαβὼν δὲ τὴν ἁγίαν τῶν μυστηρίων, ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐξῆλθε σοχαζόμενος καὶ τὴν ὁδὸν, καὶ περερχόμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὥσπερ ἡ ἀσματικὴ νύμφη, ἴσως νὰ εὕρῃ, ὃν ἐπόθει νοητὸν νυμφίον Χριστόν. ἀπαντήσας δὲ αὐτὸν εἷς ἀγαρηνὸς, καὶ τὴν συνειθισμένην θρασύτητα, ἔσπρωξε τὸν μάρτυρα, ὡς τάχα μὴ βαμμείσαντα ἀπὸ τὸν δρόμον, διὰ νὰ τὸν κάμῃ τόπον νὰ περάσῃ. ὁ δὲ Μάρτυς, ἀντέσπρωξεν αὐτὸν, καὶ τὴν θρησκείαν τοῦ ὕβρισε. οἱ δὲ ἐκεῖσε παρόντες ἀγαρηνοὶ ἀκούσαντες τὰς ὕβρεις τοῦ Μάρτυρος, καὶ τὰς φωνὰς τῶν ὁμοπίστων, ὅπου τοὺς ἐκάλει εἰς ἐκδίκησιν, ἔδραμαν καταπαίω τοῦ Μάρτυρος, καὶ πιάσαντες αὐτὸν, καὶ

(1) Συγγραφεὺς τοῦ Μαρτυρίου τούτου ἐστάθη Γεώργιος ὁ Καρυοφύλλης, μεταφραστὴς δὲ ὁ Καυσοκαλυβίτης Παπᾶ Γεωργάκης.

καὶ δέροντες, καὶ σπρώχνοντες ἀνηλεῶς, τὸν ἔφιραν εἰς τὸν κριτήν. καὶ ὁ μὲν εἰς ἀγαρηνὸς ἔβοα, καὶ ἐζήτει δίκην κατὰ τοῦ Μάρτυρος, διὰ τί ὕβρισε τὴν πίστιν τους, οἱ δὲ λοιποὶ ἐμαρτύρων δεινοπαθοῦντες. ὁ δὲ κριτὴς ἐπρόσταξε νὰ βάλουν τὸν Μάρτυρα εἰς τὴν φυλακὴν, δίδοντας καὶ τὴν κατ' αὐτοῦ δίκην ἐγγράφως. τὸ πρωὶ δὲ γενόντες τὸν ἔβγαλον ἀπὸ τὴν φυλακὴν, τὸν ἔφιραν εἰς τὸν καϊμακάμην. (ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἦτον τότε μὲ τὸν βεζύρην εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν.) καὶ ἔδειξαν εἰς αὐτὸν τὸ τοῦ κριτοῦ γράμμα. Ὁ δὲ καϊμακάμης τὸν ἠρώτησεν αὐτίκα καὶ ἦναι ἀληθινὰ τὰ γραφόμενα, καὶ λεγόμενα κατ' αὐτοῦ; ὁ δὲ Μάρτυς ἔλεγε, ναὶ, ἀληθινὰ εἶναι. τότε τοῦ λέγει ὁ καϊμακάμης, ἄφες αὐθρωπε τὴν πίστιν ταύτην, καὶ ἔλα εἰς τὴν ἐδικήν μας, δὲν βλέπεις πόσην δόξαν, καὶ τί Βασίλειον ἔχει ἡ τοῦ Μωάμεθ θρησκεία; Ὁ δὲ Μάρτυς ἀπεκρίθη. μή μοι γένοιτο νὰ ἔλθω εἰς τόσην ζέλαν, καὶ ἀγνωσίαν, ὥστε νὰ εἰπῶ ψιλὸν αὐθρωπον τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν ἀληθινὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀληθινὸν Θεόν. τὸν τέλειον Θεὸν, καὶ τέλειον αὐθρωπον, τὸν δὲ ἐδικόν σας Μωάμεθ νὰ ὀνομάσω ἕλως προφήτην! ἀλλὰ τὸν μὲν Ἰησοῦν μου ὁμολογῶ, καὶ πιστεύω πῶς εἶναι Θεὸς ἀληθινὸς ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, τὸν δὲ ἐδικόν σας Μωάμεθ κηρύττω πῶς δὲν εἶναι προφήτης, ἀλλὰ αὐθρωπος ἰδιώτης ἀγραμμάτος πλασολόγος, καὶ πολέμιος τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, καὶ ἐπομένως τὸν ἐξευτελῶ, καὶ ἀποστρέφομαι καὶ αὐτὸν, καὶ τὴν πίστιν του. τοῦ λέγει ὁ καϊμακάμης μήπως εἶσαι μεθυσμένος αὐθρωπε; ἢ δὲν γνῶκες ἀπὸ τὰς φρενίας σου; καὶ ὁ Μάρτυς, ὄχι μεθύω, ὄχι τὴν φρενῶν μου ἐξίσαμαι, ἀλλὰ χάριτι τοῦ Χριστοῦ μου, ὑγιεῖς ἔχω τὰς φρενίας, ὡσαὐτὼς καὶ τὴν ψυχήν. τότε ὁ καϊμακάμης τὸ ἥμερον ξέχασε εἰς ἀγριότητα, καὶ θυμοῦ ἐμπλέως ἐθυμώθη, ἅμα δὲ καὶ βλέπων τὸ ἀμετάθετον τοῦ Μάρτυρος, εἶπεν ὀργίλως, καὶ μανιωδῶς εἰς τὸν ἔπαρχον, λάβε τὸν παρόντα, καὶ δὸς εἰς αὐτὸν τὸν θάνατον διὰ ξίφους. λαβὼν δὲ τὸν Ἅγιον ὁ ἔπαρχος, παρέδωκε τῷ τζελάτῃ. ὅστις δεύοντάς τον τὸν ἐπῆγεν εἰς τόπον λεγόμενον παχτζὲ καπισὶ, πλησίον τοῦ κεμερκίου. καὶ ἐκεῖ γονατίζοντος ὁ Ἅγιος, καὶ προσευχόμενος χαιρέσατε, καὶ κλίνοντος τὴν Μακαρίαν αὐτοῦ κεφαλὴν, ἀπετμήθη. καὶ ἡ μὲν Ἁγία, καὶ ὁλόφωτος αὐτοῦ ψυχὴ, ἀπῆλθεν εἰς τὸν ποθούμενον, καὶ πολυέρασον νυμφίον της, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν, ἵνα λάβῃ τὸν ἑτοιμασμένον παρ' αὐτοῦ ζέπλακον Στέφανον, τῆς τε παρθενίας, τῆς ἀσκήσεως, καὶ τοῦ Μαρτυρίου, ὅθεν καὶ χαίρεται, καὶ τὰ ἀγάλλεται ἐν τῷ χορῷ τῶν παρθένων, καὶ

ασ-

ἀσκητ., κ. Μαρτύρων. τὸ δὲ Μαρτυρικὸν αὐτ. κ. σεβάσμιον λεί-
ψανον, μ. ἓξ ἡμέρας οἱ ἐκεῖσε ἀγαρηνοί, τὸ ἐρρίψαν εἰς τὴν
θάλασσαν, ὅτι δὴ ἴχνευαν οἱ δύσεβεῖς νὰ τὸ πάρωσιν δι' ἀ. χ.
ὅπως ὀν ὀλίγῳ τελειωθεὶς ἐπλήρωσε χρόνους μακρὲς, καὶ ὀλίγον κο-
πιάσας μὲ πολλὴν ζέσιν, κ. προθυμίαν ἤρπασεν ὅλας τὰς αἰῶνας,
μὲ τὰ ὁν ἐκείνοις αἰώνια ἀγαθά. ἓ ταῖς πρεσβείαις ῥυθείημεν τ.
κολάσεως, κ. ἀξιωθείημεν τ. Βασιλείας τ. οὐρανῶν. Α'μήν.

ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΧΑΡΙΕΣΤΑΤΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ, ΟΣ ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

1679. Κατὰ τὸ ἀχοθ'. Γ'υλίῳ. έ. ἡμέρα Σαββάτῳ. (1)

Ο'ὗτος ὁ Γερομάρτυς τ. Χριστ. Κυπριανὸς, παῖδα μὲν εἶχε
σὰν χωρίον Κλειτζὸς κατ' ἐγχωρίως καλούμενον ἐν τ. ἐπαρ-
χίας Λιτζᾶς κ. Α'γράφων. Ε'κεῖ γὰρ γεννηθὴς, κ. ἀναξαφεὶς καλῶς
παρὰ τ. γονέων τε, κ. τὰ ἱερὰ γράμματα παιδευθεὶς, ἐνεδύθη τὸ
μοναχικὸν σχῆμα, κ. τ. τ. ἱερωσύνης ἠξιώθη χαρίσματος. ἀπελ-
θὼν δὲ εἰς τὸ ἁγιώνυμον ὄρος τ. Α'θωνος, κ. ἀγοράσας κελλεῖον
κατλυμπσιανὸν, τὸν Α'γιον Γεώργιον, ἔμεινεν ἐν αὐτ. σὺν ἄλλοις
δύω μοναχοῖς, τὸ μέλι τ. ἀρετ. ἐργαζόμενος, κ. ὡς φιλεργὸς μέ-
λισσα, σωρεύων εἰς τὸν ἑαυτόν τε ὅλα τὰ καλὰ τ. ἀρετῶν. Ε'κεῖ
ἐν διεισκομένῳ τ. Μακαρίᾳ ἅψασθαι ὁ θεῖος πόθος εἰς τὴν καρδίαν
τε, ὅθεν ἠλλοιώθη τὴν καλὴν ἀλλοίωσιν, κ. ἐνεζύφα ἀπορέως τ.
θείῳ ἔρωτι τ. σωτῆρος Χριστ., ὑπὸ τ. ὁποίου καταφλεγόμενος, ὅσα
κ. αὖ ἐπραττε, δὲν ἐνόμιζε πῶς πράττει κἀνένα ἄξιον τ. ἀγάπης
αὐτ. ποῖα δὲ ἔργα κ. ἀρετὰς ἔπραττε; τὴν θεοκτιτικὴν ἐγκράτειαν. τὴν ἐκτεταμένην νηστείαν. τὰς ὁλονυκτίους ἀγρυπνίας, γονυ-
κλι-

(1) Συγγραφὴς τούτου ἐστάθη Γ'ωάννης ὁ Καρυοφύλλης, μεταφραστὴς δὲ ὁ Καυσοκαλυβίτης Παπᾶ Γ'ωνᾶς.

κλισίας τε, κ. χαμαικοιτίας. τὸ ἀφείδητον ὂν ταῖς προσευχαῖς, εἰς
τὰς ἐποίας ὡς σύλος ἀκλόητος ἦτο. τὸ πόθος τὸ παντοτινὸν,
τὰ ἀέρρυτα δάκρυα. τὴν ὑποταγὴν ταπείνωσιν, τὴν ὑπὲρ ἄνθρω-
πον ἀκτημοσύνην. τὴν τ. ψυχ., κ. τὰ σώματος καθαρότητα. τὴν
πίστιν τὴν ἀκλινῆ, κ. ἀνόθευτον, τὴν βραβαιὰν ἐλπίδα, τὴν κο-
ρωνίδα τ. ἀρετῶν τὴν ἀγάπην, κ. σωτόμως εἰπεῖν ὅλον τὸ πλή-
θος τ. ἀρετῶν εἰς ἑαυτὸν συνάξας ὁ Μακάριος, ἔγινε τύπος, καὶ
παράδειγμα τ. Μοναδικ. ζωῆς εἰς ὅλας τὰς Μοναχὰς τ. Α'γίου
ὄρους. ἀλ' ὅμως ταῦτα πάντα δὲν ἐνόμιζεν ὅλως ἀπάξια τ. ὑπὲρ
ἡμῶν ἀποθανόντος Χριστ., ἐὰν δὲν χύσῃ κ. τὸ αἷμά τε δι' αὐτόν.
δι' ὃ κ. ἐπεθύμει καθ' ἡμέραν, κ. ἐδίψα ὡς ἔλαφος τὸ παρὰ Χριστὸν
Μαρτύριον, κ. τόσον ἐκαίετο, κ. ἐπυρπολεῖτο ἀπὸ τὴν θείαν ἀγά-
πην, ὥσε ὅπως κ. αὐτὸ τὸ Μαρτύριον ὀλίγον τ. ἐφαίνετο, εἰς τὸ
νὰ πληρώσῃ τὸν πόθον τε, κράζοντας καὶ αὐτὸς σύμφωνα μὲ τὸν
„ θεῖον Παῦλον. τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τ. ἀγάπης τ. Χριστ.;
„ καὶ τὰ ἑξῆς. κ. ψάλλοντας μὲ τὸν προφήτην Δαβίδ. τί ἀνταπο-
„ δώσομεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν; τοιοῦτος
γὰρ ὁ θεῖος ἔρως. εἰς ὁποίαν ψυχὴν πάσῃ, τὴν καίει νὰ κατα-
φρονήσῃ πᾶσα, κ. αὐτὸ τὸ ἴδιον σῶμα, μόνον νὰ ἐπιτύχῃ τ. πο-
θουμένου. τοιοῦτος λοιπὸν θερμὸς ὁ Μακάριος ὢν Κυπριανὸς, ἐφαί-
νετο μὲν ὅλος ξένος τ. γῆς, κ. τῷ γηΐνων, ἦτον δὲ ὅλος οὐράνιος,
κ. σὰν ἄλλος φωτοειδὴς Α'γγελος, κ. ἐπασθεν ὅσον τὸ πάχος, νὰ φέ-
ρῃ εἰς ἔργων τὸ ποθούμενον κ. νὰ πετάξῃ ἀπὸ τ. Μαρτυρίου ἀπὸ τὴν
γῆν εἰς τὸν οὐρανὸν, κ. ἀπὸ τὰ φθαρτὰ, κ. μάταια, εἰς τὰ ἄφθαρ-
τα, κ. αἰώνια. ἀλ' οἱ πατέρες τ. ὄρους, εἰς τὰς ὁποίας ἐφανέρωνε
τὸν σκοπὸν, κ. τὸν πόθον τε, τὸν ἐμπόδιζον, φοβούμενοι τὴν ἀθέ-
τειαν τ. σαρκὸς καὶ τὸ τ. τέλους ἄδηλον. ἐμελετᾶτο ὅμως παντοτινα
ἐν τῇ μακαρίᾳ αὐτ. ψυχῇ, ὁ ὑπὲρ Χριστ. θάνατος, κ. εἰς ὅλον
τὸ ὕστερον ἔλαβε κ. τὸ παρ' αὐτ. ποθούμενον ἔπω. πειθόμενος γὰρ
„ τῷ Κυρίῳ λέγοντι. ἰδὲ ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέ-
„ σῳ λύκων. καὶ μὲν ὑπομένοντας πλέον τὸν ὑπὲρ Χριστ. θάνατ.
„ ἔρωτα, πῦρ γὰρ ὁ Κύριος ἦλθε βαλεῖν εἰς τὴν γῆν, (τουτέστιν
„ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων.) ἀσηκώθη ἀπὸ τὸ Α'γιον ὄρος,
κ. ἐπῆγεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, κ. ἀπελθὼν εἰς τὸν ἐκεῖσε κελ-
λίον, ἄρχισεν ὁ Α'γιος νὰ τ. λέγῃ. ἐγὼ ἦλθα νὰ φανερώσω εἰς
ἐσένα, κ. εἰς τὰς λοιπὰς ὁμοπίστας σε ἀγαρηνὰς τὸ μέγα, κ. ὀλέ-
θριον σκότος ὅπου ἔχετε εἰς τὰς φρενίας σας, κ. δὲν δύνασθε νὰ ἰδῆτε,

τε,

τε, καὶ νὰ καταλάβετε τλὼ ἀλήθειαν. ὅτι βέβαια σκότος καταχθόνιον εἶναι ἡ διδασκαλία τῦ προφήτας, καὶ φῶς καθαρώτερον τῦ ἡλίυ, εἶναι ἡ διδασκαλία, καὶ τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον τῦ Κυρίυ ἡμῶν Ἰησῦ Χριστῦ. δι' ὅ,τι μία εἶναι ἡ ἀληθινὴ πίστις, ἡ τῶν Χριστιανῶν. ὅτις τὸν μὲν Θεὸν ξεστοπρόσωπον γινώσκει, τὸν δὲ σωτῆρα Κύριον ἡμῶν Ἰησῦν Χριστὸν θεάνθρωπον ὁμολογεῖ, ἤγουν τέλειον Θεὸν καὶ τλὼ θεότητα, καὶ κατὰ τλὼ ἀνθρωπότητα τέλειον ἄνθρωπον, ἐν δύω φύσεσι, καὶ ἐν μιᾷ ὑποστάσει γνωριζόμενον, ὅστις ἔγινε τέλος τῦ νόμυ καὶ τῶν προφητῶν. ὅθεν ἐμάθομεν παρ' αὐτῦ τῦ Κυρίυ ἡμῶν Ἰησῦ Χριστῦ ἡμεῖς οἱ Χριστιανοί, ὅτι ὅποιος ἔλθῃ ὕστερα ἀπ' αὐτὸν, καὶ δὲν φέρῃ ταυτλω διδασκαλίαν νὰ μὴν τὸν δεχώμεθα. εἶναι λοιπὸν φανερὸν, καὶ ὁμολογούμενον εἰς ὅλυς, ὅτι ἐπειδὴ ὁ ἐδικός σας Μωάμεθ ἦλθε κατόπιν ἀπὸ τὸν Χριστὸν, καὶ δὲν φέρει ταύτλω τλὼ διδασκαλίαν, βέβαια εἶναι πλάνος, καὶ ἀπατεών, καὶ διὰ τῦτο ἦλθεν εἰς τὸν Κόσμον, διὰ νὰ πλανήσῃ τὺς ἀνθρώπυς. καθὼς προεφήτευσεν ὁ Κύριος ἡμῶν ἐν τῷ ἱερῷ αὐτῦ εὐαγγελίῳ. „ λέγων. ἐγὼ ἦλθον ἐν τῷ ὀνόματι τῦ πατρός μυ, καὶ δὲν ἐδέξασθέ „ με, ἄλλος ἐλεύσεται ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ, κἀκεῖνον λήψεσθε, „ οἵτινες εἶσε ἐσεῖς οἱ Ἀγαρηνοὶ ὁπῦ ἐδεχθήκετε τὸν Μωάμεθ, ὅς τις ἦλθε μὲ διδασκαλίαν ἐδικλώτα, καὶ σᾶς ἐπλάνεσε. ὁ δὲ κύριος ταῦτα ἀκούσας, τὸν ἀπεδίωξε λέγων εἰς τὺς προφήτας ἐκεῖ. ἄφρων εἶναι, καὶ ξένος, καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀκούετε, ἢ νὰ θυμώνεσθε κατ' αὐτῦ. καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐπρόσταξε τὺς ὑπηρέτας τα, καὶ τὸν ἔδειραν, καὶ ὕπω τὸν ἐδίωξαν ἔξω τῆς θύρας. ἰδὼν δὲ ὁ θαυμάσιος, ὅτι δὲν ἐπέτυχε τῦ ποθυμύ, ἐλυπεῖτο μὲ ὑπερβολὴν, καὶ ἐσυλλογίζετο πῶς νὰ κερδήσῃ τὸ ζημένον. Καὶ ἐδῶ πρέπει νὰ ἀπορήσῃ, καὶ νὰ θαυμάσῃ τινὰς καὶ ἀλήθειαν. διατί οἱ μὲν θεῖοι ἀπόστολοι, ὡς χρέος ὁ ἱερὸς Λουκᾶς, ὑπέστρεφον ἐν προσώπῳ τῦ σωτῆρος χαίροντες, ὅτι ἠξιώθησαν ὑπὲρ τῦ ὀνόματος τῦ Κυρίυ ἀτιμασθῆναι, ἤγουν ὅτι ἠξιώθησαν νὰ δαρθῶν, καὶ νὰ διωχθῶν. ἔπος δὲ ὁ ἀοίδιμος ἀτιμασθεὶς, καὶ τὰ ὅμοια παθὼν λυπεῖται, καὶ ὄχ ἁπλῶς λύπῃ, ἀλλὰ λύπῃ ὀδυνηρά. ἐπειδὴ οἱ μὲν ἀπόστολοι ἔχαιρον, ὅτι τὰς ὑπὲρ Χριστῦ ἀτιμίας ἐνόμιζον διὰ τιμὰς, καὶ ὅτι ἐνθυμήθησαν τὸν λόγον τῦ Κυρίυ, ὅπῦ τὺς εἶπε. χαίρετε, καὶ ἀγαλλιᾶσθε, „ τι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς. ἔπος δὲ ὁ ψυχαῖος τῦ Χριστῦ ἀγωνιστὴς ὅλον τὸ ἐναντίον, λυπεῖται". διὰ τί ἐδίψα μὲν πὺ ὑπὲρ Χριστῦ θανάτυ, ὑπὲρ τλὼ Δαβιτικλὼ ἔλαφον τλὼ ποθῦσαν πὼς

τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων. μὴ δυνηθεὶς δὲ αὐτὸν, ἐλυπεῖτο καὶ ἀθημονῦσε, καὶ τρόπον τινὰ ἐφιλονείκει νὰ ὑπερβῇ καὶ αὐτὺς τὺς ἀποστόλυς καὶ τὸν εἰς Χριστὸν πόθον. εἶδες εἰς οἷον ὕψος ἀναβάζει τὸν ἄνθρωπον ἡ ἀρετὴ, καὶ ὁ τῦ Χριστῦ ἔρως; ὥστε ὁπῦ τὸ παύτων δεινότατον, καὶ φοβερὸν ἀπὸ ὅλυς, τὸν θάνατον λέγω νὰ τὸν διψᾷ, καὶ νὰ τὸν ξεδιψάσῃ. Καὶ δικαίως. ἐπειδὴ ὁ νικήσας τλὼ ἁμαρτίαν, ἔτος ἐνίκησε καὶ τὸν θάνατον. ὅθεν εἰς τὸν δίκαιον ἄνθρωπον, ὁ θάνατος δὲν λογίζεται θάνατος, ἀλλ' ἀνάπαυσις, καὶ μετάβασις, ἀπὸ τὰ λυπρὰ, καὶ μάταια πρὸς τὰ χαρμόσυνα, καὶ ἀληθινά. τίμιος γὰρ „ φησὶν ἐναντίον Κυρίυ, ὁ θάνατος τῶν ὁσίων αὐτῦ. διωχθεὶς λοιπὸν ὁ Μακάριος ἐκ τῦ κειπείυ, καὶ μὴ τυχὼν τῦ ποθυμύ, δι'ἤλθε ἀπὸ τλὼ Θεσσαλονίκλω, καὶ βγαίνει εἰς τλὼ βασιλεύσαν πόλιν. μιμούμενος τλὼ ἁσματικλὼ νύμφιον, καὶ λέγων καὶ αὐτός. ἀνασήσομαι „ καὶ κυκλώσω ἐν τῇ πόλει ἐν ταῖς ἀγοραῖς, καὶ ἐν ταῖς πλατείαις, „ καὶ ζητήσω ὃν ἠγάπησεν ἡ ψυχή μυ. καὶ πάλιν. εὗρόσαν μὲ οἱ πε„ ρῶντες, οἱ κυκλῶντες ἐν τῇ πόλει. ὥρκισα ὑμᾶς θυγατέρες Ἱερου„ σαλὴμ, μὴ ὃν ἠγάπησεν ἡ ψυχή μυ ἴδετε, ὡς μικρὸν ὅτε παρῆλ„ θον ἀπ' αὐτῶν, ἕως ὅ εὕρω ὃν ἠγάπησεν ἡ ψυχή μυ, ἐκράτησα „ αὐτὸν, καὶ δὲν ἄφηκα αὐτόν. καὶ τὰ ἑξῆς.

Ἐλθὼν λοιπὸν εἰς τλὼ Κωνσταντινούπολιν, μὲ μεγάλλω, καὶ ὑπερβάλλυσαν προθυμίαν, ἵνα καὶ ἐκεῖ ἐλέγξῃ τὺς ματαιόφρονας. Ε„ λάλυν γὰρ φησιν ἐναντίον βασιλέων, καὶ δὲν ἠσχυνόμην. πταίει πάραυτα, καὶ χράφει εἰς πιτάκιον ταυτα. ὦ παλαίπωροι Ἀγαρηνοὶ, ἕως πότε νὰ ἦσε πεπλανημένοι; καὶ δὲν πιστεύετε εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησῦν Χριστὸν, ὁπῦ εἶναι ἀληθινὸς υἱὸς καὶ λόγος τῦ Θεῦ; ἀμὴ πιστεύετε εἰς τὸν Μωάμεθ, καὶ τὸν λέγετε προφήτλω; ὁ ὁποῖος προφήτης δὲν ἦτον, ἀλλὰ ἀπατεών, καὶ σᾶς ἐκαταγέλασε. διατῦτο ἐλᾶτε εἰς τὸν ἑαυτόν σας, καὶ πιστεύσατε εἰς τὸν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, καὶ βαπτισθῆτε, διὰ νὰ ἀπολαύσητε τλὼ βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. αὐτὰ, καὶ ἄλλα θελατότερα χράψας, καὶ τὸν μὲν Κύριον Ἰησῦν Χριστὸν, Θεὸν ὁμολογῶν ἀληθινὸν, ποιητὴν οὐρανῦ καὶ γῆς, καὶ παύτων τῶν κτισμάτων, ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων, κριτὴν ζώντων καὶ νεκρῶν. τὺς δὲ Ἀγαρηνὺς, καὶ τὸν ἀρχιδιδάσκαλόν τες ἐκφαυλίζων, καὶ ἐξευθενῶν, καὶ αὐτοπόσαπον τὴν πίσιν αὐτῶν ἀποδεικνύων, ἐφοσκαλῦσε καὶ τὸν τότε βεζύρλω νὰ ἔλθῃ εἰς τλὼ ἀληθῆ πίσιν τῶν Χριστιανῶν, ὁμοίως καὶ παντας τὺς ὁμοδόξυς τα, καὶ ὁμόφρονας ἐνυθέτει νὰ γενοῦν Χριστιανοί. ταῦτα, λέγω, χράψας, καὶ ἀπελθὼν εἰς τλὼ αὐλὴν τῦ Βεζύ-

Βεζύρη ἐφθακάλει τὲς γραφίας ὁπῦ ςέκει εἰς τὴν αὐλλὴ, ϗ γράφειν τὶς ἀναφορὰς, νὰ μεταγλωττίσει τὰ παρ' αὐτῦ γεγραμμένα. αὐτοὶ δὲ ἐπειδὴ δὲν ἤξεβραν ῥωμαϊκὰ, ἔτυχεν ἐκεῖ ἕνας Τοῦρκος ὑπὸ Χριςιανὲς γνεισμένος, ϗ λαβὼν τὸ γράμμα, τὸ ἀνέγνωσε, ϗ τὲς ἐξήγησε τὴν ἔννοιαν Τόρκικα. οἱ δὲ ἀκέσαντες, ϗ δεινοπαθήσαντες εἰς τὰ γεγραμμένα, τὸν ὕβρισαν, ϗ τὸν ἐδίωξαν ἐκεῖθεν. τινὲς δὲ Χριςιανοὶ τυχόντες ἐκεῖ διὰ ἐδικλώτες ἐπάθοσιν, ϗ ἰδόντες τὸν Μάρτυρα ὅπως ἀπλάγχνως ὑβριζόμενον, ϗ ὠθούμενον, ἠρώτησαν. τίς εἶναι ἡ αἰτία, ϗ διώχνεται τόσον ἀπλαγχνα ὁ ἱερομόναχος. εἷς δὲ τῶν λεγομένων τζαυσάδων, λαβὼν τὸ γράμμα τὸ ἔδωσεν εἰς τὲς Χριςιανὲς, ϗ τὲς εἶπεν. ἀναγνώσετέ το, ϗ εἰπέτε εἰς τὸν καλόγηρον νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ, ὅτι αὖ τὸ μάθῃ ὁ Βεζύρης, τὸν καίει, ἢ εἰς τὸ κάτεργον τὸν βάλει. οἱ δὲ Χριςιανοὶ ἐκεῖνοι ὡς ἄκουσαν ἐφοβήθησαν, ϗ λέγουν τῷ Μάρτυρι, ὅσον τὸ πόχος φύγει ἀπ' ἐδῶ πιδυματικὲ, διὰ νὰ μὴν τὸ μάθῃ ὁ Βεζύρης, καὶ σὲ θανατώσῃ. ὁ δὲ Ἅγιος λέγει. Καὶ ἐγὼ διὰ τοῦτο ϗ μόνον ἦλθα, διὰ νὰ κηρύξω τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, ϗ νὰ χύσω τὸ αἷμά μὲ διὰ τὴν ἀγάπην τὲ. οἱ δὲ τοῦτο ἀκέσαντες, ὅσον τὸ ὀγλιγορώτερον ἀνεχώρησαν ἐκεῖθεν, διὰ νὰ μὴ πιαθῦν ϗ ἐκεῖνοι ἐμὲ μὲ αὐτόν. ὁ δὲ Μάρτυς λαβὼν τὸ πιτάκιον ὥρμησε νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὲς χεῖρας τὲ Βεζύρη, ἐκεῖ ὁπῦ ἐκάθητο, ϗ ἔκεινε τὲς διαφορὲς τῷ προσερχομένων. διαχίζων δὲ τὸ πλῆθος, ἐμποδίζετο ὑπὸ τῷ τζαυσάδων, τῷ μὲν τυπτόντων, τῷ δὲ ἐξυθενόντων ἀνηλεῶς. ἀλλ' ὁ Μάρτυς διὰ ἐδειλίασε, ἀλλ' ὅσον ἐμποδίζετο, τόσον μᾶλλον ἀνδρειώνετο, ϗ εἰσέβαινε. δίκαιος, φησὶν, ὡς λέων πέποιθε. βλέποντάς τον δὲ ὁ τζαύσμπασης, ϗ μὴ γινώσκων τὴν αἰτίαν, ἀπλαγχνισθεὶς εἶπεν εἰς τὲς ἄλλες, τί ἔχετε νὰ κάμετε, μὲ τὸν παχὺν καλόγηρον τοῦτον, καὶ διὰ τὸν ἀφίνετε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν δικαςὴν, νὰ εἰπῇ τὸν πόνον τὲ; ἔκραξαν δὲ, πολλοὶ λέγοντες. ὑβρεις εἶναι τῆς πίςεώς μας, ϗ τῦ προφήτε μας, ϗ διὰ αὐτὸ τὸν παρώχνομεν. ταῦτα ἀκέσας ἐκεῖνος, ἐθυμώθη. ϗ ἁρπάσας τὸν Μάρτυρα, παρέπεμψεν αὐτὸν ἔμπροσθεν εἰς τὸν Βεζύρην. ὁ δὲ Βεζύρης μὲ πολλὴν ἡμερότητα, ἠρώτησεν αὐτόν. (συνειθίζεται γὰρ ἡ τοιαύτη πραότης κοντὰ εἰς τὲς κεπὰς τῷ Ἀγαρηνῶν.) ϗ εἶπε τῷ Ἁγίῳ, τίς εἶσαι ὦ μοναχέ; ϗ τί ζητεῖς, ϗ ἦλθες ἐδῶ; ὁ δὲ Μάρτυς μὲ πολλὴν παῤῥησίαν, ἀπεκρίθη· τὴν ἐδικήν σε σωτηρίαν ἐνδοξότατε αὐθέντα ζητῶντας, ἦλθα ἐδῶ, διὰ νὰ σὲ ἐδιγήσω εἰς τὴν ἀλήθειαν. ϗ νὰ σὲ κάμω νὰ ἀφήσῃς παύτην τὴν ἀπατηλὴν θρησκείαν ὁπῦ πιςεύεις, νὰ προσέλθῃς δὲ εἰς τὴν πίςιν τῦ γλυκυπάτε μὲ Ἰησῦ Χριςῦ, τῦ ὄντος ἀληθινῦ Θεῦ, ϗ νὰ βαπτισθῇς ἐν τῷ ὀνόματι τῆς Ἁγίας Τριάδος, νὰ γένῃς Χριςιανός, διὰ νὰ κληρονομήσῃς τὴν αἰώνιον βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. παῦτα καὶ ἄλλα θεωτέρα ἐδιδημηγόρησεν ὁ Μάρτυς ἀφόβως. ὁ δὲ Βεζύρης ἐξεπλάγη. καὶ ἰδὼν τὴν πόλιν αὐδρείαν, καὶ θαρσαλεότητα τῦ αὐδρὸς, τὲ λέγει. (ἐνόμισε γὰρ ὅτι ἐξάλθη δπότινα) ἀπὸ ποίαν ἐνοείαν εἶσαι; καὶ εἰς ποῖον Μοναςήριον ἀνεφάνης; ὁ δὲ Μάρτυς λέγει. ὅλαι αἱ Ἐκκλησίαι, ϗ τὰ Μοναςήρια, ὁπῦ εἶναι ὑποκάτωθεν τῦ οὐρανῦ, ἐδικά μὲ εἶναι. λέγει τὸ πάλιν ὁ Βεζύρης, μὴν τύχῃ σὲ σὲ ἔςειλεν ὁ πατριάρχης τῷ ῥωμαίων νὰ μὲ διδάξῃς; ϗ ὁ Μάρτυς. ἀλλ' ὅτε εἶδον αὐτὸν, ἀφ' ὗ ἦλθα ἐνταῦθα. ὁ Βεζύρης λέγει. μὴν τύχῃ ϗ εἶσαι μεθυσμένος; ὁ Μάρτυς ἀπεκρίθη, ἀλλ' οὐδὲ ἄρτον ἔφαγον σήμερον. λέγει τὸ πάλιν. μὴν τύχῃ καὶ εἶσαι ἔξω φρενῶν, ϗ ξελός; ὁ δὲ Μάρτυς λέγει. ϗ μάλιςα σῶον ἔχω τὸν νοῦν μὲ, ϗ ὑγιῶς φρονῶ ὦ δικαςά, ϗ διὰ τοῦτο ἦλθα νὰ σὲ διδάξω νὰ ἀφήσῃς αὐτὴν τὴν πίςιν ὁπῦ πιςεύεις, διὰ νὰ μὴ κολασθῇς. ϗ νὰ γνωρίσῃς τὸν ποιητὴν ϗ σωτῆρά σε, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησῦν Χριςὸν, τὸν ἀληθινὸν Θεόν. ϗ νὰ πιςεύσῃς εἰς αὐτὸν, διὰ νὰ κληρονομήσῃς τὴν οὐράνιον βασιλείαν τὲ, ἡ ὁποία δὲν ἔχει τέλος, καὶ νὰ λάβῃς δόξαν ἄφθαρτον, αὐτὶ ταύτης τῆς ὀπικήρε δόξης ὁπῦ ἔχεις τώρα. Ταῦτα ἀκέσας ὁ Βεζύρης, ϗ καταπλήσας τὸν Μάρτυρος τὴν καθερότητα, τὸ παῤῥησιαςικὸν, καὶ τὸ ἑτοιμόλογον πρὸς τὰς ὑποκρίσεις, ὑπόρησε. ϗ ἐλογίζετο μὲ τί τρόπον νὰ νικήσῃ τὸν Ἅγιον, ϗ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὴν θρησκείαν τε. ϗ μὴν διείσκωπτας ἄλλην μέθοδον, ἐμεταχειρίσθη τὰς κολακείας, ἴσως ϗ μὲ αὐτὰς δυνηθῇ νὰ σαλεύσῃ τὸ σιδηρῦν, καὶ ἀδαμάντινον φρόνημα τῆς ψυχῆς τε. ϗ λέγει τῷ Μάρτυρι. ἐπειδὴ λοιπὸν ϗ δὲν εἶσαι ὅτε μεθυσμένος, ὅτε ἄγιωσος, ἄφες τὴν πίςιν ὁπῦ πιςεύεις, ϗ πίςευσον εἰς τὸν ἐδικόν μας προφήτην. ὅτι παῦτα, ὅσα ϗ αὐ ἔκτισεν ὁ Θεὸς, δι' αὐτὸν τὰ ἔκτισε. αὐτὸν δὲ ἔκτισε μέγιον διὰ λόγε τε. καὶ αἴσως πιςεύσῃς εἰς τὸν ἐδικόν μας προφήτην, ἐγὼ νὰ σὲ ἀξιώσω μεγάλης τιμῆς, ϗ νὰ σὲ καταςήσω ἕνα ἀπὸ τὲς πρώτες ὁπῦ ἔχω εἰς τὸ παλάτι μὲ. ὁ δὲ Μάρτυς ταῦτα ἀκέσας, εἶπε. μήμοι γένοιτο τοῦτο ὦ δικαςά, ἐγὼ τὸν Κύριόν μὲ Ἰησῦν Χριςὸν πιςεύω, εἰς τὸν ὁποῖον προσκαλῶ ϗ τὴν ἐνδοξότητά σε νὰ πιςεύσῃς, ϗ νὰ γένῃς υἱὸς φωτὸς, καὶ ἡμέρας, καὶ νὰ ἀρνηθῇς αὐτὴν τὴν θρησκείαν ὁπῦ πιςεύετε,

ϗὰ τί δὲν εἶναι ἀληθινὴ, ϗὰι ἔχετε νὰ κολαθῆτε, αὐίσως ϗὰ δὲν πιὼ ἀφήσετε, ϗὲ νὰ ὅπισρέψετε εἰς τὸ φῶς τῆς θεογνωσίας, ϗὰι νὰ γνωρίσετε Θεὸν τρισυπόσαπον, ϗὲ ὁμοούσιον. πατέρα, υἱὸν, ϗὲ πνεῦμα Ἅγιον. εἰς τὸ ὁποῖο τὸ πανάγιον ὄνομα ἐὰν βαπτισθῆτε, θέλετε σωθῆ. ταῦτα ἀκούσας ὁ Βεζύρης, ϗὰι ϛοχασθεὶς τὸ ἀμετάθετον τῆ Ἁγίᾳ, ἐπρόσαξε τὸν ἔπαρχον νὰ τὸν πάρῃ, ϗὰι νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸν νομοκράτορά τος τὸν λεγόμενον παρ' αὐτοῖς μυφτιὼ. ἠρώτησε λοιπὸν ϗὲ ὁ μυφτὴς τὸν Μάρτυρα. τίς εἶσαι; ϗὲ τί εἶναι αὐτὰ ὅπε λίγονται ϗὰ σέ; ὁ δὲ ϗριαῖος ϗὲ αὐθις θάρσος πληθεὶς ἄρχισε νὰ λίγῃ εἰς αὐτὸν, ὅσα εἶπε ϗὲ εἰς τὸν Βεζύρην, ϗὲ ϖερισσότερα. ταῦτα ἀκούσας ὁ νομοκράπωρ δεινοπαθῶς, ϗὲ ὑπερζέσας τῷ θυμῷ, δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελείωσε τὸ τέλος τῆς Δημηγορίας τῦ Μάρτυρος. ἀλλ' ἀνακόψας τὸν λόγον, ἔδωκεν ἀπόφασιν νὰ ἀποκεφαλίσουν τὸν Μάρτυρα εἰς τὸ φανάρι, ὅπε κατοικοῦν Χριστιανοὶ, ϗὰι καλόγηροι πολλοὶ, τάχα ϗὰ κατηχήσουν αὐτόν. ὅταν λοιπὸν ἐπῆρεν ὁ ἔπαρχος τὸν Μάρτυρα δέσμιον, ϗὲ τὸν ἔφερεν εἰς τὸ φανάρι, ϗὰ νὰ τὸν θανατώσουν, θαῦμα μέγα ἦτον εἰς τὰς ὁρᾶντας τὸν ἱερομάρτυρα. ϗὰ τί ἔβρεχε πλησίον εἰς τὸν τζελάτιον μὲ τόσην χαρὰν ϗὲ ἀγαλλίασιν, ὅπε ἐφαίνετο, πῶς πέτεται εἰς τὸν ἀέρα, ϗὲ ἐφαίνετο τὸ πρόσωπόν τε φαιδρὸν, λαμπρὸν, ϗὲ χαριέσατον, ὅλον ἐξασράπτον ἀπὸ τὴν εὐδοξον χαρὰν τῆς ψυχῆς τε. ϗὰι ὡς ἤφθασεν εἰς τὴν θύραν τῆς Πατριαρχικῆς Ἐκκλησίας, ἐκεῖ κλίνωντας τὰ γόνατα, ϗὲ τὸ σημεῖον τῦ τιμίε ϛαυρῦ ποιήσας εἰς τὸ πρόσωπόν τε, δὲχαρίσησε τῷ Θεῷ ὅπε τὸν καταξίωσε νὰ σωαειθμηθῇ μὲ τὰς αὐτῦ Μάρτυρας. Καὶ ἐκεῖ πάλιν ὁ ἔπαρχος τῦ ἔλεγε, πίσθυσον εἰς τὴν πίσιν μας, ϗὰι μὴ γίνεσαι αἴτιος τῦ θανάτου σε. ὁ δὲ ὑβρίσας αὐτὸς, ϗὲ τὴν μαχαίραν αὐτῦ κεφαλὴν κλίνας, ἀπερμήθη ὑπὸ τῦ δημίε. ϗὲ ἔλαβε χαίρων, ϗὲ ἀγαλλόμενος τὸν Μαρτυρικὸν Στέφανον. ᾧ ταῖς πρεσβείαις ἀξιωθείημεν ϗὰι ἡμεῖς σὺν αὐτῷ τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἀμήν.

Κατὰ

Κατὰ τὸ ἀχπ. ἔτος Αὐγούϛε ϗ. 1680.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΝ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ ΝΑΥΠΗΣ Ο ΑΠΟ ΖΑΓΟΡΑΣ,

Νέος ὢν ἕως δεκαοκτὼ χρόνων, τῦ ὁποίε μνείαν ποιεῖται ἐν ταῖς ἐφημερίσιν αὐτῦ, ὁ ἴδιος Καρυοφύλλης.

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος αχπ'. Αὐγούϛε ιϛ'. ἡμέρα β'. 1680.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΟΛΟΝ. (1)

Οὗτος ὁ ἀλογημένος Σταμάτιος, ἦτον ἀπὸ σίαν χωρίον τῦ Βόλε, λεγόμενον Ἅγιος Γεώργιος, τῆς ἐπαρχίας Δημητριάδος. σωέβη δὲ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ϗὲ ἦλθεν εἰς τὴν χώραν τε ὁπὸ τὴν Βασιλείαν σῶας ἀγᾶς, ϗὰ νὰ σωάξῃ τὰ βασιλικὰ δοσίματα, ἤγουν τὰ χαράτζια, ὁ ὁποῖος ἔκαμε πολλὰς ἀδικίας, ϗὲ ἐκαπαδωνάσθε τὸς Χριστιανὸς, ὡς τὸν παλαιὸν καιρὸν ὁ Φαραὼ, τὸ γένος τῶν Ἑβραίων εἰς τὴν Αἴγυπτον, ϗὲ ἦτον τὸ κακὸν ὑπὲρ τὴν δυνάμιν τες, ὅθεν μὴν ἠμπορῶντες νὰ τὰ δώσουν οἱ Χριστιανοὶ, ἐπῆγαν εἰς τὴν πόλιν, θαῤῥοῦντες νὰ εὕρουν κρίσιν, ϗὰι δικαιοσύνην. ἀπερχόμενοι λοιπὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ ντιβάνι, ϗὲ ἐπαρασάθησαν ἐνώπιον τῦ βεζύρη τῦ ὄπερθε τῦ Βασιλέως, ϗὲ ἔκλαιον τὴν ἀδικίαν τες. ὁ δὲ βεζύρης ὡς

(1) Τὸ Μαρτύριον τέτε συνέγραψεν Γιάννης ὁ Καρυοφύλλης.

ὡς ἦκυσε, θέλωντας νὰ κάμῃ χάλεν εἰς τὸν ἀδικητλὼ ἐκεῖνον ἀγαθ, (ἐπειδὴ κ̀ ἦτον φίλος τυ) ἐπορόσαξε νὰ τὸ διώξυν. δέρνοντες λοιπὸν τὸς Χεισιανὸς, κ̀ σπρώχνοντές τες οἱ ἀνθρωποί τε, τὸς εὐγαλαν ἔξω, ἀπὸ τὸς ὁποίυς ἦτον σπᾶς κ̀ ὁ Μακάριος ἕνος Σταμάτιος. τινὲς δὲ ἀγαπλωοὶ φίλοι τῦ ἀδικητῦ ἐκείνυ, ἰδόντες αὐτὸν ὁπῦ ἐφώναζε δλὰ τὸν ἀδικητλὼ, φλασόπερον ἀπὸ τὸς ἄλλυς, τὸν ἐπῆραν κ̀ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν βεζύρλυ, λέγοντες, ὅτι αὐτὸς ἔγινε Τοῦρκος, κ̀ πὰρα εἶναι Χεισιανός, καταμαρτυροῦντες οἱ κατάρατοι, κ̀ συκοφαντοῦντες τὸν Μάρτυρα. ὁ δὲ Μάρτυς ἠρνεῖτο, λέγων, ὅτι ὐδὲν τοιοῦτον ἐποίησε. τὸν ἔπεμψε λοιπὸν ὁ βεζύρης εἰς τὸν κεχλιὼ ὁπῦ κρίνει τὰς τοιαύτας ὑποθέσεις. ὅθεν ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ κεχλὴς, αὶ ἀληθινὰ ἔγινε Τοῦρκος; ὁ δὲ Μάρτυς πάλιν ἠρνεῖτο, ὅτι ἀδίκως τὸν συκοφαντῦν. ἐγὼ λέγει τέτοιον πρᾶγμα δὲν ἔκαμα, ἀλλ' ὐδὲ ἦλθέ ποτε εἰς τὸν νοῦν μυ τοιοῦτος λογισμός. ὁ κεχλὴς τῦ λέγει, καὶ αὶ δὲν ἔγινες, γίνα πὰρα, νὰ ἔλα εἰς τλὼ ἐδικλώ μας πίσιν. ὁ δὲ Μάρτυς φωνῇ μεγάλῃ ἀνέκραξε, μή μοι γένοιτο νὰ ἔλθω εἰς τόσλω ἀγνωσίαν, ὦ κεχλὲ, κ̀ νὰ ἀρνηθῶ τὸν Χεισόν μυ. κάλλιόν μυ ἐστι νὰ ἀποθάνω, κ̀ νὰ ἦμαι μὲ τὸν Χεισόν μυ, πάρεξ νὰ ζῶ εἰς τοῦτον τὸν κόσμον μὲ μυρίας ἀπαπάυσεις, κ̀ δόξας βιωτικάς. ὁ δὲ κεχλὴς ἰδὼν τὸ σερρὸν τῦ Μάρτυρος, τὸν ἔπεμψε ταχέως εἰς τὸν βεζύρλυ, κ̀ τῦ ἐμλύνσε τλὼ πολλὼ σερρότητα ὁπῦ ἔχει εἰς τλὼ πίσιν τῦ Χεισῦ. ὁ δὲ βεζύρης ἔπαρχε μὲ πολλὺς τρόπυς, κ̀ κολακείας, ἴσως τὸν μεταστρέψῃ ἀπὸ τλὼ πίσιν τῦ Χεισῦ, κ̀ τῦ ἐλεγε, αὶ γενῇς Τοῦρκος νὰ σὲ κάμω πρῶτον τῦ παλατίυ μυ, κ̀ νὰ σᾶ δώσω βίον πολλὼ, κ̀ δόξαν, κ̀ τιμλώ. ὁ δὲ Μάρτυς λαμπρᾷ τῇ φωνῇ ἐβόησεν, ἐγὼ πλοῦτον, κ̀ δόξαν, κ̀ τιμλὼ ἔχω τὸν Χεισόν μυ, ὅστις μὲ ἔχει κατοικίαν ἑτοίμω εἰς τὸς ὐρανὸς, δόξαν ἀμάραντον, κ̀ ζωλὼ αἰώνιον, αἱ δὲ ἐδικαίσε τιμαὶ κ̀ δόξαι, εἶναι φθαρταὶ, κ̀ μάταιαι, κ̀ ταχέως ἀπαλλύνται μαζὶ μὲ ἐκείνυς ὁπῦ τὰ ξεβρέχυν. ταῦτα ἀκύσας ὁ βεζύρης, τὸν ἔπεμψεν εἰς τλὼ φυλακλώ, κ̀ ἐπορόσαξε νὰ τὸν τιμωρῦν, κ̀ μεθ' ἡμέρας τινὰς τὸν εὐγαλαν ἀπὸ τλὼ φυλακλώ, κ̀ τὸν ἔσησαν ἔμπροσθεν τῦ βήματός τε, κ̀ τῦ ἔπαιξε πάλιν τὰ αὐτά. κ̀ ἰδὼν, ὅτι δὲν πείθεται εἰς τὸ θέλημά τε, τὸν ἐφοβέισεν, ὅτι θέλει νὰ τᾶ κάμῃ μεγάλας, κ̀ φρικτὰς τιμωρίας, ὁ δὲ Μάρτυς ὡς παίγνια ταῦτα λογιζόμενος ἔλεγεν, αὶ κ̀ μυρίας θανάτυς μᾶ δώσῃς, ἐγὼ τὸν Χεισόν μυ δὲν ἀρνοῦμαι, ἀλλ' ἦμαι ἕτοιμος νὰ βασανίζωμαι διὰ τὸ ὄνομά τε, εἰς ὅλλυ μὲ τλὼ

τλὼ ζωλώ. ταῦτα ἀκύσας ὁ βεζύρης, κ̀ ὀργῆς μεγάλης πλησθείς, τὸν παρέδωκε τῇ ἐπάρχῳ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ. ὅστις λαβὼν τὸν μακάριον, κ̀ φέρνοντάς τον ἐμπρὸς τῦ Βασιλικῦ παλατίυ, εἰς τλὼ ἁγίαν Σοφίαν, ἀπέτεμε τλὼ Ἁγίαν αὐτῦ κεφαλλώ. κ̀ ὕπως ἠξιώθη ὁ Μακάριος νὰ συμβασιλεύῃ μὲ τὸν Χεισὸν, δι' ὃν κ̀ ἐτιμήθη. ἑταῖς πρεσβείαις τύχοιμι ἅπαντες τῆ ἀραίων ἀγαθῶν. Ἀμήν.

Ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει, Σεπτεμ. ά. ἡμέρᾳ ά. 1680.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΑΓΓΕΛΗΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

Οὗτος ὁ ὁλογημένος ἀνὴρ, κ̀ Μάρτυς θερμότατος τῦ Χεισῦ ἦτον ἀπὸ τλὼ ἐνορίαν τῦ Ἁγίυ Κωνσταντίνυ, τῆς ἐν Κωνσταντινυπόλει Καραμανίας, τλὼ τέχνλω χρυσοχόος, ἔχων γυναῖκα, κ̀ παῖδας ἓξ, ζωὴν χεισιανικὴν ζῶν, κ̀ τιμημένω, ὐδενὸς τῆ ἀναγκαίων ὑστερούμενος, ἔχοντας τὴν κυβέρνησιν ἀπὸ τὴν τέχνλω τε. σκώπτη λοιπὸν μίαν τῆ ἡμερῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἑορτάζεται ἡ ἀπόδοσις τῆς κοιμήσεως, τῆς ὑπεραγίας δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκυ, ἡ ἐπονομαζομένη ἐννεάμερα, κ̀ κῆ τὴν ὁποίαν γίνεται πανήγυεις ἔξω τῆς πόλεως, κοντὰ εἰς τὸ χωρίον τῦ Ἁγίυ Στεφάνυ, εἰς τὰ φλωρία. συνέβη λέγω, καὶ ἐπῆγεν ἐκεῖ εἰς τὴν πανήγυεν ὁ ὁλογημένος Ἀγγελὴς, μῆ κ̀ ἄλλων Χεισιανῶν, μαζὶ μὲ τὸς ὁποίυς ἦσαν κ̀ μερικοὶ Τοῦρκοι ἀπὸ Χεισιανῶν γυεισμένοι, οἵτινες ζώγοντες, κ̀ πίνοντες, κ̀ ὁ φραπόμενοι μαζὶ μὲ τὸς Χεισιανὸς, ἄρχισαν νὰ παίζυν, κ̀ οἱ μὴ θέλοντες ἐκεῖνοι Τοῦρκοι ἐπῆραν τὰς σκύφιας τῆ Χεισιανῶν, κ̀ τὰς ἐφορῦσαν, τὰ δὲ ἐδικά τες ἄσπρα φακιόλια ἔδιδαν εἰς τὸς Χεισιανὸς νὰ τὰ φορῦν, κ̀ ὕπω ξεφαντόνοντες ὅλοι ἐχόρευαν, κ̀ ἐκτύπων τὰς χεῖρας. εἶπε παυσάμενοι τὸν χορὸν, ἀπασαὶτε ἦλθον εἰς τὴν πόλιν, κ̀ ἐπῆγε ἕνας εἰς τὸ ἐσπίτιόν τε. τὸ δὲ ταχὺ ἦλθον οἱ θέλοντες ἐκεῖνοι Τοῦρκοι εἰς τὸν οἶκον τῦ ὁλογημένυ Ἀγγελῆ, κ̀ τῦ λέγουν. διὰ τί φορεῖς σήμερον τλὼ Ῥωμαϊκλὼ σκύφιαν εἰς τὸ κεφάλισε; ὁ δὲ Μάρτυς ἀπεκρίθη, ὡς Χεισιανὸς τλὼ φορῶ. οἱ δὲ λέγων αὐτῷ. ἐσὺ χθὲς ἔγινες μωσλμάνος, κ̀ σᾶ πρέπει νὰ φορῇς ἄσπρον σαρίκι, καθὼς ἐχθὲς τὸ ἐφόρεσες.

ρεσες. τ῀ δὲ Μακελίυ ἐκπλαγέντος εἰς αὐτὸ, κ῀ νομίζοντος, πῶς χορατδίυσιν, αὐτοὶ θυμωθέντες, ἔφερον αἰθρώπες τ῀ς ἐξεσίας, κ῀ λαβόντες αὐτὸν, ἤγαγον εἰς τὸ κειτήριον, καταμαρτυρῶντες, ὅτι ἐμπροσθέντες ἐχθὲς, ἔγιτε μασκαλμένος, κ῀ ἔκαμε τὸ λεγόμενον παρ αὐτοῖς σαλαβάτι, (τ῀τ' ἔστι τιὼ ὁμολογίαν τ῀ς πίστεώς των,) καὶ ὅτι ἐφόρεσε καὶ ἄσπρον σαρίκι. ἠρώτησε δὲ τὸν Α'γιον ὁ κειτὴς, αἰσως κ῀ ὅπως ἐποίησεν. ὁ δὲ Μάρτυς ἀπεκρίνατο λέγων, ὅτι ἐπον, ὅτι ἔκαμα τοιῶτον πρᾶγμα, ἀλλὰ μόνον μετ' αὐτῶν ἐξεφώνησα, κ῀ ἔπειτα ἐπῆγα ἕκασος εἰς τὸν οἰκόν τε. ὁ δὲ κειτὴς βλέπωντας τιὼ σερρότητα τ῀ς γνώμης τε, τὸν ἔπεμψεν εἰς τὸν βιζύριν. ἐπῆγαν δὲ κ῀ αὐτοὶ ἐκεῖ, κ῀ ἐμαρτύρων πάλιν κατ' αὐτὸ τὸ αὐτό. ὁ δὲ Μάρτυς ἠρνεῖτο λέγων, ὅτι οὐδὲν τοιῶτον ἔπραξεν, ἢ εἶπε τότε. ἰδὼν δὲ ὁ βιζύρης αὐτὸν δι' ὀργὴν, κ῀ σεμνὸν, ἄρχισεν ἱλαρῶς νὰ τὸν κολακδίῃ, λέγωντάς τε ἄφες αὐτιὲ τὴν γνώμιν, κ῀ γίνε Τ῀ρκος, κ῀ ἐγὼ νὰ σὲ τιμήσω, κ῀ νὰ σὲ πλυτήσω, κ῀ νὰ σὲ κάμω μέγαν ἄρχοντα. ὁ δὲ Μάρτυς ἐβόα μεγαλοφώνως, ἀφέτε, ἐγὼ εἶμαι γενίμα Χριστιανῶν γονέων. Χριστιανὸς λοιπὸν ἐγεννήθην, Χριστιανὸς ἀποθνήσκω, κ῀ δὲν θέλει δυνηθῇ καμία πρᾶγμα νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τ῀ς ἀγάπης τ῀ γλυκυτάτυ μυ Ι'ησυ῀ Χριστυ῀, τὸ ὄντως ἀληθινὸ Θεῦ. ὄχι τὸν πλοῦτον, καὶ τὰς τιμὰς, καὶ δόξας ὁπὸ μὲ τάζεις, ἀλλ' αὐτὸ τὸ Βασίλειόν σας ὅλον νὰ μὲ δώσετε δὲν θέλετε δυνηθῇ νὰ θορυβαλδίσετε τιὼ καρδίαν μυ ἀπὸ τιὼ πίστιν μυ, κ῀ ἀπὸ τὸν γλυκύτατόν μυ Ι'ησοῦν Χριστόν. Ταῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ εἰπόντος τ῀ Μάρτυρος, ὁ βιζύρης πληθεὶς θυμοῦ, ἐβόα. αἰσως κ῀ δὲν γενῇς Τ῀ρκος, κακηγνάκως θέλω σὲ ξολοθρδίσω, κ῀ νὰ σὲ δώσω πόσα παιδδυτήρια, ὁπῶ νὰ ἀφανίσω ὅλας τὰς σάρκας σε, ἕως ὅ νὰ ἀποθάνῃς μέσα εἰς αὐτὰς τὰς τιμωρίας. ὁ δὲ Μάρτυς ἀθίσατο γενναίως, λέγων, ὅ,τι θέλεις κάμε, δέρε, κόπτε, σφάζε, κάψε με εἰς τὴν φωτιὰ, ῥίψε με εἰς τὰ θηρία, καταπόντισόν με εἰς τιὼ θάλασσαν. κ῀ ὅ,τι ἄλλο ἠμπορεῖς, κ῀ δυνάσαι κάμε εἰς τοῦτο τὸ πήλινόν μυ σῶμα, ἐγὼ τὸν Χριστόν μυ δὲν ἀρνοῦμαι, ἐγὼ τιὼ πίστιν μυ δὲν ἀλλάσω, ἐγὼ Τ῀ρκος δὲν γίνομαι. ὁ δὲ βιζύρης μὲ φοβερὰ φωνιὰ ἐπρόσταξε νὰ τὸν βάλωσιν εἰς τιὼ φυλακιὼ τ῀ φονέων, κ῀ ἐκεῖ νὰ τὸν τιμωρῶν αἰηλεῶς. ὄντος λοιπὸν τ῀ μακαρίυ ἐν τ῀ φυλακ῀, κ῀ δεινῶς τιμωρυμένυ ὑπὸ τ῀ αἱμοβόρων ἀγαρηνῶν, ἐπῆγεν ἐκεῖ εἰς τιὼ φυλακιὼ, σ῀ας γείτονάς τε ἀγαρινοὺς, ἄνθρωπος μεγάλος, μπεῦς τιὼ ἀξίαν, κ῀ συλλυπηθεὶς τὸν Μάρτυρα διὰ τὸ

τὸ πρᾶγμα ὁπῶ τ῀ ἠκολούθησεν, ἄρχισε νὰ τὸν συμβυλδίῃ, κ῀ νὰ τὸν παρακινῇ, λέγων, ἵνα τί ἀποθνήσκεις ἀδίκως ἄνθρωπε; κ῀ καίεις τὰς ἐχθρός σε νὰ χαίρωνται; τάρχυσον, διὰ νὰ ἐλευθερωθῇς. ἔπειτα σιώαξον τὰ τίποτέ σε, κ῀ ἔπαρε τὰ παιδία σε, κ῀ τὴν γυναῖκά σε, κ῀ σύρε εἰς ἄλλον τόπον, νὰ ζῇς ὡς Χριστιανός. ὁ δὲ Μάρτυς ἀπεκρίνατο, λέγων. μὴ μοι γένοιτο νὰ ἔλθω εἰς τόσιν μανίαν, κ῀ ἀγνωσίαν, ὥστε νὰ εὔχῃ τοιῦτος ἀσεβέστατος λόγος ἀπὸ τὸ στόμα μυ. ὁ Χριστός μυ ἀπέθανε διὰ λόγυ μυ, κ῀ τί μεγάλον πρᾶγμα εἶναι αὖ ἀποθανῶ κ῀ ἐγὼ διὰ τὴν ἐκείνυ ἀγάπην; ἐγὼ δὲ ἀνάγκης ἢ σήμερον, ἢ αὔριον, ἢ μ῀ πῶτα ἔχω νὰ ἀποθανῶ. λοιπὸν κάλλιον εἶναι νὰ ἀποθανῶ διὰ τὸν Χριστόν μυ σήμερον, διὰ νὰ ἀπολαύσω κ῀ τιὼ βασιλείαν αὐτ῀ τὴν ἐράνιον. ταῦτα ἀκούσας ἐκεῖνος ἀπεχώρησεν ἄπρακτος. οἱ δὲ ἀγαρινοὶ κάθε βράδυ συνερχόμενοι, διὰ νὰ χωρίσωσι τὸν Α'γιον ἀπὸ τὸ Χριστόν, ἔπεμψαν τιὼ γυναῖκά τε μέσα εἰς τιὼ φυλακιὼ, διὰ νὰ τὸν παρακινήσῃ κ῀ αὐτή, νομίζοντες, ὅτι ἴσως ἀπὸ τὰ δάκρυά της, κ῀ ἀπὸ τ῀ς λυπηρὰς θρήνυς της πάθῃ τί ἄνθρωπινον ὁ Μάρτυς, κ῀ καμφθῇ εἰς συμπάθειαν, κ῀ ἔπω τὸν Χριστὸν ἀρνηθῇ. ἦλθεν ἔν κ῀ αὔτη κ῀ τόσας ἐλεεινὰς φωνὰς ἔβαλε, κ῀ τόσα δάκρυα ἔχυσε, κ῀ τόσα παρακινητικὰ λόγια τὰ εἶπεν, ὅσα ἐδύνατο νὰ μαλάξῃ κ῀ τιὼ πλέον σκληροτέραν καρδίαν. ἀλλ' ὁ τ῀ Χριστ῀ Μάρτυς, ὑπερβὰς τιὼ σάρκα, κ῀ ἀναβὰς εἰς τὸ πνεῦμα, πρὸς ὅλα ταῦτα ἔμεινεν ἄκαμπτος. ταύτιω δὲ μόνιω τιὼ ἀπόκρισιν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν συμβυλιὼ, καὶ ναθεσίαν ἔδωκεν εἰς αὐτιὼ, εἰπὼν, ὦ γυναῖκα, ἂς ἦναι εἰς ἐσένα, κ῀ εἰς ἐμένα, αὐτὶ πάντων ὁ Χριστός. εἰς ἐκεῖνον παραδίδω σήμερον σέ, κ῀ τὰ τέκνα σε, διὰ τὸν ὁποῖον ὑπομένω μετὰ χαρᾶς τὸν μαρτυρικὸν τοῦτον θάνατον. ὑπόμεινον ἔν κ῀ σὺ ὦ γυναῖκα διὰ τὸν Χριστόν, τιὼ ἐμνὼ ὑστέρησιν, ἵνα ἐν τ῀ φανερ῀ αὐτ῀, κ῀ ἐνδόξω παρουσία ἀλλήλες ἰδωμεν, κ῀ συνευφρανθῶμεν ἐκεῖ αἰώνια. τὶ ὄφελος θέλει γενῇ εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τιὼ προσωρινὼ ταύτιω ἕνωσιν, κ῀ ζωιώ; ἀπὸ τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον ἔχομεν νὰ χωρισθῶμεν πάλιν; ἢ τὶ κέρδος ἔχομεν νὰ λάβωμεν ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα τ῀ Κόσμυ τύτυ, αἰσως κ῀ ζημιωθῶμεν τὰς ψυχάς μας, τ῀ ὁποίων ὅλος ὁ Κόσμος δὲν εἶναι ἄξιος. ἄπελθε λοιπὸν ἠγαπημένη μυ, κ῀ φιλτάτη ψυχὴ ἐν εἰρήνη. κ῀ ἐγὼ ὅσον τὸ πάρχος, πηγαίνω πρὸς τὸν ποθούμενόν μυ Χριστόν. κ῀ εἰς ὀλίγον ἔρχεσαι κ῀ ἐσύ, διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν μαζὴ τὴν αἰωνίαν μακαριότητα. ταῦτα ἀκούσασα ἡ αὐτ῀ μακαρία γυνὴ, κ῀ πεισθεῖσα θαρσαλεώτερον ὑπ' ἐκεί-

νυ, ὥςε αὐτὴ νὰ πείσῃ ἐκεῖνον, δ'γύκεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, σε-
ρεωθεῖσα εἰς τὴν ἐλπίδα, κὴ ἀγάπην τῦ Χειςῦ μὲ τὸν λόγυς τῦ
Μάρτυρος. τῇ δὲ ἐπαύριον αὐθις ὥςασήσας ἔμφροθεν τε ὁ βεζύ-
ρης τὸν Ἅγιον, καὶ πάλιν ἐξεπάσας αὐτὸν, καὶ διείσκωπάς τον εἰς
τὴν ὁμοίαν ςαθερότητα, πολλὰ τῦ εἶπε, κὴ πολλὰ τὸν ἐφοβέρισε.
τέλος, ὡς εἶδε πῶς τίποτε δὲν καπερθόροι, ἔδωκε τὴν κατ' αὐτῦ
ἀπόφασιν, νὰ τὸν θανατώσυν. ἔλαβον λοιπὸν οἱ δήμιοι τὸν γε-
ναῖον ἀγωνις ὴν, καὶ ςοθυμότερα ἔβγαχεν αὐτὸς εἰς τὸν φαγὴν,
ὥςε ἐκεῖνοι. καὶ ὥραιότερον ἔχαιρεν αὐτὸς ὅπῦ ἔμελλε νὰ θαν-
τωθῇ, πάρεξ ἐκεῖνοι ὅπῦ ἔμελλον νὰ τὸν θανατώσυν. Καὶ φέροντες
αὐτὸν ἔμφροθεν τῦ Βασιλικῦ παλατίυ, πλησίον τῆς Ἁγίας Σο-
φίας, ὅπυ κὴ τὸν Μακέλιον Σταμάτιον ἀπεκεφάλισαν, ὡς ςοιχεί-
μεν, ἐκεῖ κὴ τῦ Μακελίυ Ἀγγελῆ, τὴν Ἁγίαν κάραν ἀπέτεμον.
οἱ δὲ μαθηταί τυ, κὴ ἄλλοι γνώςιμοι, κὴ συγγενεῖς ἐθεώρυν μόνον
ἀπὸ μακρόθεν, κὴ παρετήρυν νὰ ἴδῦν τὸ ἀποβησόμενον. κὴ κῖ τὸ
μεσονύκτιον βλέπυσιν, ὦ τῦ θαύματος! σῶα φῶς θεῖκὸν, ὡσὰν σύ-
λον πύρινον ὅπυ ἐκατέβη ἀπὸ τὸν ὐρανὸν, ἐπάνω εἰς ἐκεῖνο τὸ Μαρ-
τυρικὸν, κὴ ἁγιώτατον λείψανον, κὴ ἐςέκετο ὥραν ἱκανὴν. τῦτο δὲ
εἶδον ὄχι μόναν οἱ Χειςιανοὶ, ἀλλὰ κὴ πολλοὶ ἀγαρηνοὶ, ὅθεν αὐ-
τοὶ ἔθαναν εἶδησιν διὰ τὸ θαῦμα τῦτο, καὶ δ'θὺς ἔγινε ςρασαγὴ
ἀπὸ τὴν πόρταν νὰ ῥιφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν τὸ Ἅγιον λείψανον.
τῦτο δὲ ἔμαθον οἱ Χειςιανοὶ, καὶ ἐπρόλαβε τὸ ῥιφήτι τῆς γυναι-
κῶν, καὶ ἔδωκαν ζιακόσια χρύσια εἰς τὸν μισθὸν ἀγαθὸν, κὴ ἐγόρα-
σαν τὸ Ἅγιον λείψανον. διὰ νὰ μὴ καπαλάβῃ δὲ τινὰς τὸ ςρᾶγμα,
ἐςρόξεν ὁ ςρορῥιθεὶς ἀγᾶς κὴ ἡτοίμασαν οἱ γυναῖκες σῶα καίνι
ἐδικόντας. πηγαίνοντες δὲ οἱ Τῶρκοι μὲ ἄλλο καίνι τάχα διὰ νὰ
ῥίψυν τὸ λείψανον εἰς τὴν θάλασσαν, μὲ ξόπον κρύφιον τὸ ἔρριξ-
ψαν μέσα εἰς τὸ καΐκι τῆς Χειςιανῶν. τὸ ὁποῖον ὥςε λαβόντες οἱ
γυναῖκες ἐπῆγαν, κὴ τὸ ἐνταφίασαν μὲ πάσης τιμῆς κὴ δ'λαβείας
ἀπέπεραν εἰς τὸ μοναςήριον, τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὸ νητίον τῆς Πρώ-
της. ἔτυχε δὲ τότε εἰς τὴν Κωνσαντινόπολιν ὁ παναγιώτατος Ἄγιος
Δρύςρας κῦρ Παρθένιος, ἄνθρωπος ἀρετῇ, κὴ μαθήσει, κὴ εὐλα-
βείᾳ κεκοσμημένος, καὶ ζηλωτὴς τῆς Ὀρθοδόξυ πίςεως, ὁ ὁποῖος
ἀκέσωπας τὰ ὥςε τὸ Ἅγιον τῦτο Μάρτυρος Ἀγγελῆ, ἐξέτασεν
ἀκριβῶς διὰ τὴν ςερεὰν τυ ὁμολογίαν, καὶ διὰ τὰ Μαρτύριά τυ,
κὴ διὰ τὸ Ἅγιον φῶς ὅπυ κατέβη ὐραιόθεν ἐπάνω εἰς τὸ θεῖόν τυ
λείψανον, κὴ διὰ ὅλα τὰ ἄλλα, ὅθεν κὴ ἐτίμησε τὸν Ἅγιον μὲ ἐγκώ-
μια

μια καθὼς αὐτὴ ἔπρεπεν. ὅςις βεβαιώσας μὲ μαρτυρίας, ὅσα
ἀνωτέρω ἐσημειώσαμεν. ἐβεβαίωσε πρὸς πάντας κὴ τὰ ἑξῆς ῥηθησόμε-
να, δηλαδὴ, ὅτι μὴ τὸν θάνατον τῦ Ἁγίυ, ἤξεις ὀνομασοὶ μεγισά-
νοι τῆς Βασιλείας τῆ Τύρκων, οἵτινες μάλισα ἐςάθησαν αἴτιοι τῦ
θανάτυ τῦ Μάρτυρος, ὁ σαρὶ ἀμπελάχογλυς γοντὶ κυλὲ ἀγασῆς,
ὁ Βασιλικὸς μεζίνης, καὶ ὁ γιανὲτ ἀγανόγλυς, ἠθελήσαν βα-
ρέως, κὴ κινδυνεύοντες εἰς θάνατον, δὲν ἐδύνοντο νὰ ξεψυχήσυν, ἀλλ'
ἔξω φρενῶν χρυμῶμοι ἐφώναζον σωνεχῶς, καὶ ἔκραζον τὸ ὄνομα τῦ
Μάρτυρος μὲ τοιαύτας ἐλεεινὰς, καὶ μεγάλας φωνάς. Ἀγγελὲ ὦ
Ἀγγελὲ, κὴ ὅπως ἐβασανίζοντο πολλὰς ἡμέρας, κὴ δὲν ἐδύνοντο νὰ
ἀπορρίψυν τὴν μιαρὰν τυς ψυχὴν, ἕως ὅπυ ἔκραξαν τὴν γυναῖκα
τῦ Μάρτυρος, καὶ ἔλαβον συγχώρησιν ἀπὸ αὐτὴν διὰ τὸν ἄδικον
φόνον, ὅπυ ἐπροξεύησαν εἰς τὸν ἄνδρα της, καὶ τότε ἐξεψύχησαν.
Αὔτη ἡ φήμη διεδόθη εἰς ὅλας τὰς πρώτας τῆς Βασιλείας. ὅθεν καὶ
συγκροτήθη παρ' αὐτῶν συμβούλιον μέγα ὥςε τύτο, κὴ ἔγινε ςρορα-
γὴ ἰσχυρὰ, εἰς τὸ ἑξῆς νὰ μὴ βιάσυν κανένα Χειςιανὸν, ἢ νὰ τὸν
τιμωρήσυν διὰ νὰ γενῇ Τοῦρκος. ἀλλ' ὅποιος ἐκ ςροαιρέσεώς τυ θέ-
λει νὰ γενῇ, ἂς γίνεται. ἡ ὁποία ςρορὰ ἴσχυσεν ἕως ὅπυ ἦτον
ζωντες ἐκεῖνοι οἱ ἀγάδες, ὅπυ τὴν ἔκαμαν. Κατὰ δὲ τὸν καιρὸν
ἐκεῖνον ἡγεμόδευεν εἰς τὸ Μοναςήριον τῆς Πρώτης σῶας ἱεροπρεπὴς,
καὶ ἐνάρετος ἄνθρωπος, Ἀθανάσιος ὀνόματι, ὅςτις ἐνταφίασε τὸ
Ἅγιον λείψανον τῦ Μάρτυρος εἰς τὸν ἴδιον τάφον, τὸν ἐκεῖ ςρογεμφεύ-
σαντος. εἰς ἐκείνην λοιπὸν τὴν νύκτα ἐφάνη ὁ ςρογέμφος ἐκεῖνος
εἰς τὸν ὕπνον τῦ ῥηθέντος ἡγεμόνος Ἀθανασίυ, καὶ τὸν λέγει. τί
ἔκαμες, ὦ καθηγεμόνε; κὴ ἐνταφίασες τὸ Ἅγιον λείψανον τῦ Μάρτυ-
ρος εἰς τὸν τάφον τὸν ἐδικόν μυ; κὴ εἶμαι ἐγὼ ἄξιος νὰ συγκατοική-
σω εἰς σῶα τόπον μὲ τοιῦτον Μάρτυρα; ὅθεν ὥςε παρακαλῶσε, ἢ ἐκεῖ-
νον μετατόπισε, ἢ τὰ ἐδικά μυ λείψανα. ὅπω δοξάζει ὁ Θεὸς τὲς
αὐτὸν αὐτιδοξάζοντας. τὰ δὲ τέκνα τῦ Μάρτυρος διὰ ςρεσβειῶν αὐ-
τῦ, ἐλυθερώθησαν ἀπὸ τὴν Κωνσαντινόπολιν, κὴ ἐπῆγαν εἰς τὴν
Βλαχίαν, κὴ ἐκεῖ δεχθέντα ὥςε παρὰ τῆς αὐθέντων, δ'τύχησαν, κὴ ἔγι-
ναν μεγάλοι ἄρχοντες, κὴ ἐπέρασαν ἐν εἰρήνῃ, καὶ δ'τυχίᾳ ὅλυς τὲς
τὴν ζωήν. ἀλλ' εἴθε ταῖς τῦ Ἁγίυ τύτυ Μάρτυρος θεαρέσοις ςρεσ-
βείαις νὰ περάσωμεν κὴ ἡμεῖς ἐν εἰρήνῃ τὴν ζωήν μας, κὴ νὰ ἀξιω-
θῶμεν μὴ θάνατον τῆς ὐρανίυ Βασιλείας. Ἀμήν.

1681. Κατὰ τὸ ἀχπά. ἔτος Νοεμβρίου, ιγ'.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΜΟΝΑΧΟΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ. (1)

Ὁ Μακάριος ὅπος ἐμαρτύρησεν, ὅτι τῆς βασιλείας μὲν τὸ σκληρὸν μεχεμέτη, ὅτι τῆς Πατριαρχείας δὲ, τὸ ἐκ Χίου κῦρ Γιακώβε. ἦτον δὲ ἀπὸ τὸν Γαλατᾶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐκ τῆς χωρίας τῆς Ἐλεύσης, τὸ ὄνομά του Διαμαντὴς, υἱὸς δ' σεβῶν γονέων Κυριακοῦ, καὶ Κυριακῆς, τοῦ τέχνου ῥάπτης. ὤντας δὲ πολλὰ νέος, ἔμεινεν ὀρφανὸς, δι' ὃ καὶ περιεπατῆσεν ἄπακτα. παιδεὶς λοιπὸν, καθὼς λέγουν, ἀπὸ τὺς δικαστὰς, διὰ τι κακὸν ὁπὸ ἔκαμψ, ἠρνήθη (φεῦ!) τοῦ τῆ Χριστιανῶν ἄμωμον πίστιν, διὰ νὰ λυξεωθῆ. εἰς τὰ προβαίνων τῆ ἡλικία ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν του, καὶ συλλογιζόμενος τί κακὸν ἔπαθεν, ἀπῆλθεν εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος, εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς μεγίστης Λαύρας, διὰ νὰ κλαύσῃ τὸ μέγα ἁμάρτημα τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀρνήσεως, καὶ ἐκεῖ πηγαίνοντας ἐδόθη εἰς συχνὰς ἀχρυπνίας, χαμαικοιτείας, ἐγκρατείας, καὶ εἰς τὰς λοιπὰς κακοχίας τῆς ἀσκήσεως. λαβὼν δὲ τὸ μέγα, καὶ ἀγγελικὸν σχῆμα, ἔκαμψ χρόνους ὁλοκλήρους δώδεκα, ὑποτασόμενος τῷ αὐτῷ γέροντι, μὲ ἄκραν ὑπακοήν. πλὴν μ' ὅλον ὁπὸ τόσας, καὶ τόσας ἀρετὰς ἔκαμνεν ὁ ἀοίδιμος, καὶ πολλὰς μοναχὰς ἐκείνους τοὺς καιροὺς ὑπερέβη εἰς τὰς ἀσκητικὰς πόνους, καὶ ἱδρῶτας, τὸ συνειδὸς ὅμως παύτοτε τὸν ἔτυπτε διὰ τὴν ἄρνησιν, καὶ ἐνόμιζεν ἔλεγε τὰς ἀσκητικὰς ἀγῶνάς του, ὅτι εἶναι τὸ ὄδεν, καὶ σύγκρισιν τοῦ σφάλματός του. διὸ, τι ἐνθυμεῖτο παύτοτε τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, ὁπὸ λέγει. ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμο-

(1) Τοῦτο τὸ Μαρτύριον συνέγραψεν Ἰωάννης ὁ Καρυοφύλλης. μετέφρασε δὲ ἐκ Καυσοκαλυβίων Παπᾶ Ἰωνᾶς.

„ λογήσω κἀγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.
„ καὶ ὅστις ἀρνήσηταί με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι κἀγὼ
„ αὐτὸν, ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. ὅθεν κῆ ἄλλον ξόπον δὲν ἐνόμιζεν, ὅτι ἔχει νὰ ὁμολογηθῆ ἀπὸ τὸν Χριστὸν ἔμπροσθεν τοῦ πατρός του ἐν τῇ φοβερᾷ αὐτοῦ παρουσίᾳ, ἐβάλε μὲ τὸ νὰ ὁμολογήσῃ καὶ αὐτὸς τὸν Χριστὸν πρότερον ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων. καὶ τοῦτο μόνος ὅπος ὀρθῶς ἐνόμιζε, πλὴν κάποιας ἀπὸ τὺς μοναχὺς εἰς τοῦτο δὲν τὸν ἀπάγκαζε, μὲ τὸ νὰ ἐσοχάζοντο τὴν ἀνθρωπίνην ἀθυμίαν, καὶ ἐφοβοῦντο, μὴ τύχῃ καὶ γυρίσῃ πάλιν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ γίνουν τὰ ὕστερα χείρονα τῶν πρώτων. ἀπάμυσα εἰς τούτους τοὺς λογισμοὺς ὅπος τοῦ Μάρτυρος, ἔτυχε τότε ὁ ἐν τῇ Λαύρᾳ Θεισκόμπος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Διονύσιος νὰ ἀπέρχεται εἰς Κωνσταντινούπολιν. ὅθεν ἔκεινεν ἄλλογον ὁ Ἅγιος τὰ ὑποταχθῆ εἰς αὐτὸν, καὶ μαζή του νὰ ἀπέλθῃ εἰς βασιλεύουσαν μὲ σκοπὸν διὰ νὰ μαρτυρήσῃ. τὸ ὁποῖον τοῦτο καὶ ἔκαμε, συναπῆλθε μὲ τὸν Πατριάρχην εἰς Κωνσταντινούπολιν, φανερώσας εἰς αὐτὸν καὶ τὸν πόθον ὁπὸ εἶχε, διὰ νὰ μαρτυρήσῃ. ὅστις τὸν ἐθορυβίνησεν εἰς τοῦτο, λέγοντάς του καὶ ταῦτα, ὅταν ἐγὼ γράφω εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος, ἐσὺ κάμε ὡς βούλεσαι, καὶ τὸν Χριστὸν, δι' ὃν ἀποθαίνεις, παρέβλε ὑπὲρ ἐμοῦ, ἵνα δόρω αὐτὸν ἵλεων ἐν τῇ ἐμῇ ἐξόδῳ. Ἀποδιμήσαντος δὲ τοῦ Διονυσίου, ἐφανέρωσεν ὁ Ἅγιος, καὶ εἰς ἕνα ἄλλον μοναχὸν Λαυριώτην, τὸ κεκρυμμένον ἐν τῇ καρδίᾳ του Μυστήριον τὸ θεῖον τοῦ Μαρτυρίου, καὶ ἤκουσε παρ' ἐκείνου ταῦτα τὰ θαυμαστικὰ λόγια, ἐνδυναμώθητι ἀδελφὲ τῇ τοῦ Κυρίου ἰσχύϊ, καὶ ἄρχισε τὸν ἀγῶνα, καὶ θέλεις χάρης καὶ ἐσύ, ἕνας ἀπ' ἐκείνους τοὺς παλαιοὺς Μάρτυρας, ὁπὸ ἠθέλησαν ὑπὲρ Χριστοῦ. Καὶ λοιπὸν ἄρχισεν ὁ ὅσιος τὸ ἐπιχείρημα ἔπος. ἔκοψε τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς του, καὶ ἐφόρεσε ῥοῦχα ναυτικὰ, διὰ νὰ μὴν ἀκολουθήσῃ κάποια κακὸν εἰς τὺς μοναχὺς ἀπὸ τὺς κρατοῦντας. ὅτι πρὸ ὀλίγων χρόνων ἐμαρτύρησαν καὶ ἄλλοι δύω μοναχοὶ, Κυπριανὸς τε καὶ Γαβριὴλ. εἶτα μεταχὼν ὁ Μάρτυς τοῦ ἀγκαίπνου Μυστηρίου, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, εἰς τὸν Γαλατᾶν, ἐπέρασεν εἰς τὴν ἁγίαν Σοφίαν, καὶ ἐκεῖ σκόμπος προσηύχετο, κάνοντας τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸ πρόσωπόν του. οἱ δὲ θεωροῦμενοι Ἀγαρηνοὶ βλέποντες αὐτὸν εἰς τοιοῦτον τόπον ἱσάμενον, καὶ προσευχόμενον ἐξέπλαγησαν. πλὴν νομίζοντες αὐτὸν ὡς ἄφρονα, ἐπερνοῦσαν, μηδὲν λέγοντες. ἀναχωρήσας δὲ ἀπ' ἐκεῖ ὁ Ἅγιος, καὶ θεωρήσῃ ἐν τῇ ὁδῷ, βλέπει ἕνα γραμματισμένον Ἀγαρηνὸν,

χου-

χαρτα εἰς τὰς χεῖράς τυ βιβλίον, καὶ ἀναγινώσκοντα, λέγει τυ. Διὰ λαμβάνει τὸ βιβλίον σε τίποτε περὶ Χριστῦ; ὁ δὲ γραμματεὺς εἶπε τῷ Μάρτυρι, δὲν γίνεσαι μωαμεθάνος; ὁ Μάρτυς τὸν ἠρώτησε, λέγων. τί θέλει νὰ εἰπῇ Μωαμεθάνος; καὶ ἐπαίω εἰς τρόπον ἐμαζώχθησαν οἱ ἐκεῖ πλησίον Ἀγαρηνοί, καὶ ἦκουον, μυκτηρίζοντες αὐτὸν ὡς φρόνιμον. εἶπε τὸς λέγει, ἔχω νὰ σᾶς εἰπῶ λόγον πρὸς ὠφέλειάν σας. οἱ δὲ τῦ λέγειν εἰπέ. λέγει ὁ Μάρτυς, ὁ Χριστὸς εἶναι Θεὸς ἀληθινός, καὶ ποιητὴς ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων. οἱ δὲ τῦ εἶπον ξελὸς εἶσαι; λέγει ὁ Μάρτυς, ὄχι ἐγώ, ἀλλ' ἐσεῖς εἶσε ξελοί, καὶ ἄγνωσοι, καὶ πεπλανημένοι, ὅπῦ δὲν πιστεύετε, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεός. αὐτοὶ δὲ πάλιν νομίσαντες αὐτὸν ὡς μαινόμενον, τὸν ἄφησαν. καὶ ἐκεῖθεν μετέβη ὁ Μάρτυς εἰς τὸ ντζαμίον τῦ Σελτὰν μὲ χιμέτι, καὶ πάλιν εἶπε τὰ αὐτὰ εἰς τὸς ἐκεῖ χοντζάδες, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὡς μωρὸν τὸν ἐδίωξαν. κατέβη δὲ ἐκεῖθεν, εἰς τὸ λεγόμενον Τυρκισὶ, Καμπαΐ, καὶ κράξας φωνῇ μεγάλῃ, εἶπε. ἄνδρες Ἰσμαηλῖται, μόνη ἡ πίσις τῦ Χριστῦ εἶναι ἀληθινὴ, ἐσεῖς δὲ ἐπλανεύθητε, καὶ μέλλετε νὰ κολασθῆτε. ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ὅλοι ὁμοίως τὸν ἐφθόβλεψαν. τῇ δὲ ἐπαύριον τῷ πρωΐ, ἐπῆγε εἰς τὶ αὐλεῖον τῦ Βεζύρη, καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ ἐμπροσθεν εἰς τὸς ἐκεῖ γραμματικός. μόνη ἡ πίσις τῷ Χριστιανῶν εἶναι ἀληθινὴ, καὶ ὁ Χριστὸς εἶναι Θεὸς ἀληθινός, ἡ δὲ ἐδική σας πίσις δὲν εἶναι ἀληθινή. οἱ δὲ γραμματικοὶ πιάσαντες αὐτὸν, καὶ δείραντες ἀπλεῶς, τὸν ἐδίωξαν ὡς μωρόν. τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐπῆγε εἰς τὸν ντζαμίον, τὸ λεγόμενον σεγιζαχὺ, καὶ εἰς τὰς ἀνιπάδες τῷ Γιανιτζάρων. καὶ ὅταν εὐγαίναν οἱ Τοῦρκοι ἀπὸ τὸ προσκυνήματος, ἐβόα ὁ Μάρτυς. ἄνδρες Ἰσμαηλῖται; τίνα σέβεσθε; εἰς ποῖον θαρρεῖτε; τί ἐλπίζετε ἀπὸ αὐτὸ τὸ προσκυνήματος; μία εἶναι ἡ ἀληθὴς πίσις ἡ τῦ Χριστῦ. ὅλοι δὲ ὡς φρενοβλαβῆ, καὶ μωρὸν νομίζοντες αὐτὸν, τὸν παρέβλεπον. λοιπὸν ἐσράφη πάλιν ὁ Ἅγιος εἰς τὸ κοπάνι τε, εἰς τὸν Γαλατᾶν σφόδρα θλιβόμενος, ὅτι ἀπέτυχε τῦ σκοπῦ τε. ὅθεν καὶ προσδυχόμενος, ὅλῳ τῷ πνεύματι ἔλεγε. μὴ βδελύξῃ με τὸν ταπεινόν σε δοῦλον, ἀλλ' ἐλέησόν με τὸν Θεόν, εἰς τὸ νὰ μὲ συναριθμήσῃς ἐν τῷ χορῷ τῷ Μαρτύρων σε, ἀλλ' ἀξίωσόν με τυχεῖν τῆς ἐφέσεως. τῇ δὲ ἐπαύριον ἡμέρᾳ Κυριακῇ, ἀπασὰς ἐπορεύθη εἰς τὸ ντζαμίον τῦ τοπχανᾶ, εἰς τὸ ὁποῖον λέγεται, ὅτι ἐξώμοσε τῷ εὐσεβείαν, ὅταν ἦτον νέος, ὡς προείπομεν. καὶ ἐκεῖ πολλῶν Ἀγαρηνῶν συνεχόντων εἰς τὴν ὥραν τῦ προσκυνήματος, ἀνεβόησεν ὁ Μάρτυς πρὸς τὸ πλῆθος ταῦτα· τί μα-

μαζώνεσθε αὐτῦ τσιοάθλιοι; εἰς ποῖον ἐλπίζετε; ἀλλοίμονον εἰς ὑμᾶς παλαίπωροι, διὰ τί ἔχετε νὰ κολασθῆτε. μόνος ὁ Χριστὸς εἶναι Θεὸς ἀληθινός. οἱ δὲ Ἀγαρηνοὶ ταῦτα ἀκούσαντες ἐπλήσθησαν θυμῦ, καὶ ὥρμησαν καταπάνω τε, καὶ δέροντες αὐτὸν ἀπλεῶς, καὶ ξαμβίζοντες, τὸν ἔφερον εἰς τὸν κατὴ τῦ Γαλατᾶ. τῦ δὲ Μάρτυρος, τὰ αὐτὰ καὶ θελασότερα λέγοντος κατὰ τῦ Μωάμεθ, καὶ τῆς βδελυρᾶς αὐτῦ διδαχῆς, ἔδωκεν ὁ Κριτὴς τὴν ὁμολογίαν αὐτῦ, ὅτις παρ' αὐτοῖς λέγεται χοντζέτιον, καὶ τὸν ἔπεμψεν εἰς τὸν Βεζύρην, τῆς Βασιλείας τὸν δεύτερον. ὁ δὲ Βεζύρης τὸν ἠρώτησε, ταῦτα ὅπῦ γράφει ὁ κριτὴς κατὰ σὲ εἶναι ἀληθινά; ὁ δὲ Μάρτυς ἐφώναζε, ναὶ ἀφεντη καὶ ἀληθινά, καὶ βέβαια εἶναι. ὁ δὲ Βεζύρης μὲ πολλὴν ἡμερότητα, λέγει αὐτῷ. ἂς ἦναι συγχωρημένον τοῦτο σε τὸ ἔγκλημα, ὅτι ἐσὺ εἶσαι ραγιὰς Βασιλικὸς, καὶ ὑπόχρεως νὰ πληρώσῃς τὰ βασιλικὰ δοσίματα, καὶ διὰ τοῦτο σὲ χαρίζει ἡ Βασιλεία τὴν ζωήν σε. ἀλλὰ καὶ ὡς φαίνεται πτωχὸς εἶσαι, καὶ διὰ τοῦτο δὲν θυμεῖς τὸν θάνατον. ὁ δὲ Μάρτυς λέγει, δὲν πτωχεύω, ἀλλ' εἶμαι καὶ δύο τρία σπίτια πλουσιώτερος. ἐπειδὴ καὶ ἔχω τὸν θησαυρὸν τῆς πίστεώς μου, μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου, ὁ ὁποῖος ὑπεραστράπτει λαμπρότερον τῦ ἡλίου, ὅτε τὸν πλοῦτον τοῦτο τῦ Κόσμου ὅπῦ ἀπόκτησα ἐγὼ τῆς πίστεώς μου, μὴν πιστεύσῃς ἐμέ, μὴ τὸν ὁποῖον θέλει ὑπάγω εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. ἰδὼν ὃν ὁ Βεζύρης, ὅτι δὲν πείθεται κατ' οὐδένα τρόπον ὁ Μάρτυς εἰς τὸς λόγους τε, ἔδωκε κατ' αὐτῦ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν θανατώσουν. τὸν ὁποῖον λαβὼν ὁ ἀρχιδήμιος, καὶ δείροντάς τον, τὸν ἔφερε μὲ τῆς αὐτῦ Κεφαλῆς εἰς τὸ φανάριον, καὶ γονατίζοντάς τον ἔμπροσθεν τῆς θύρας τῦ Πατριαρχείου, ξίφει τὴν Ἁγίαν αὐτῦ Κεφαλὴν ἀπέτεμψε, εὐχαριστοῦντος τὸν Σωτῆρα, ὅτι δὲν τὸν ὑστέρησε τῦ πόθου τε. ὅταν δὲ τὸν ἀπεκεφάλισαν, τὸ Ἁγιόν τε αἷμα ῥυὲν δὸν ἐκτυπήσαν κατέβαψε τὰς σανίδας τῦ αὐτικρυ ἐργασηρίου τῆς θύρας. ἡγούμενος δέ τις τῦ Μοναστηρίου τῦ μαύρου μόλις, ὀνόματι Μακάριος, ἀγοράσας τὰς θύρας αὐτὰς, ἔφερεν εἰς τὸ Μοναστήριόν τε χάριν εὐλαβείας, καὶ ἁγιασμοῦ. ἦκειτο δὲ, καὶ τὸ προσαγμα, τὸ Ἅγιον λείψανον ὁλοκλήρως ἓξ ἡμέρας ἔμπροσθεν τῦ Πατριαρχείου. Χριστιανοί δέ τινες δόντες χρήματα εἰς τὰς φυλακάτορας, ἦραν αὐτὸ ἐκεῖθεν, καὶ τὸ ἔβαλον εἰς καΐκι, διὰ νὰ τὸ ὑπάγωσιν εἰς τὸ ἐν τῇ νήσῳ Χάλκῃ μοναστήριον τῆς Ἁγίας Τριάδος. ἐπροφθασαν ἔμως οἱ πατέρες τῆς μονῆς τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκυ τῆς εἰς τὴν αὐτὴν νῆσον

Χάλ-

Χάλκιον κεμβώνης, καὶ τὸ ἐπῆρεν εἰς τὸν αὐτῷ μοναχὸν, καὶ ἀναφίασαν αὐτὸ ἐντίμως ὄπισθεν τῦ Ἁγίου βήματος. ὃ ταῖς φρισβείαις ὁ Σωτὴρ τῆς αὐτῦ Βασιλείας καὶ ἡμᾶς ἀξιώσειεν, Ἀμήν.

1682. Κατὰ δὲ τὸ ᾳχπβ'. ἔτος

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ ΕΝ ΒΥΖΑΝΤΙΩ, Ο ΑΧΜΕΔ ΚΑΛΦΑΣ,

Ἤτοι ὁ γραφεὺς τῦ Δραπεράρη, ὁ ἐπικαλούμενος Πὰτ σαράντης. ὃς τὸ Μαρτύριον ἀμώμως συνέγραψε συγγραφάς.

Οὗτος ἔχων σκλάβαν Ῥωσσαν συνεμίγνυτο μὲ αὐτὸν, ἄφησε δωρεὰν αὐτὸν νὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῦ Χεσιανῶν εἰς τὰς ὀπτήμισυ ἡμέρας. ἐπειδὴ δὲ ὅταν ἐκείνη ἤρχετο διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, αὐτὸς ἠθέλετο εὐωδίαν ἀρρήτων ὅπου εὐγαίνετο διὰ τὸ σῶμα της, τὴν ἠρώτησε τί βρωμεῖ καὶ μυρίζει ἔτζι; ἐκείνη τῦ εἶπεν, ὅτι βρωμεῖ ἀντίδωρον, καὶ πίνει ἁγιασμόν. ταῦτα ἀκούσας προσκαλεῖ σέα ἐφημέριον τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ τῦ λέγει νὰ ἑτοιμάσῃ τόπον δι' νὰ ὑπάγῃ αὐτὸς, ὅταν ἐλειτούργει ὁ Πρωτιάρχης. ἃ θρομβώσε, ἔβλεπεν, ὦ τῦ θαύματος! ὅταν ἐλόγει ὁ Πρωτιάρχης τὸν λαὸν, καὶ εὐγαίναν διὰ τὸ βημόθυρον, καὶ διὰ τὰ δάκτυλά της ἀκτῖνες, καὶ ἔπιπτον ἐπάνω εἰς ὅλων τῶν Χεσιανῶν τὰς κεφαλὰς, αὐτῦ δὲ μόνον τὴν κεφαλὴν ἄφιναν ἄμοιρον. τοῦτο τὸ θαυμάσιον ἰδὼν, κράζει τὸν ἱερέα, καὶ βαπτίζεται, καὶ ὅτον κρυφὰ Χρισιανὸς ἱκανὸν καιρὸν, ἐπειδὴ δὲ εἰς μίαν συνάξιν λογοξιβῶντες οἱ μεγισάνες ποῖος ἄραγε νὰ ἦναι ὁ μεγαλήτερος; καὶ ἐρωτήσαντες καὶ αὐτὸν, αὐτὸς ἐφώναξεν ὅσον ἐδυνάτο· μεγαλωτέρα διὰ ὅλα εἶναι ἡ πίστις τῶν Χεσιανῶν. καὶ ὡμολόγησε τὸν ἑαυτόν τε Χεσιανὸν, καὶ ὅλον τὸ Μυστήριον τῆς ὀρθῆς οἰκονομίας τῦ Χριστῦ κηρύξας παῤῥησίᾳ, τὸ Μακάριον τέλος τῦ Μαρτυρίου ἐδέξατο.

Κατὰ

Κατὰ τὸ ᾳχπγ'. Ἀπριλίου γ'. τῆ Μεγαλῃ Παρασκευῆ. 1683.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΠΑΥΛΟΣ ΡΩΣΣΟΣ Ο ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣ (1)

Ὁ Μακάριος ἦτος Παῦλος, ἦτον Ῥῶσος καὶ τὸ γένος, ἐσκλαβώθη δὲ μικρὸν παιδίον ἀπὸ τὰς τατάρας ἐκ τῆς παιδίσκης. καὶ τὸν ἠγόρασεν ὕστερον ἀπὸ αὐτὰς εἷς Χεσιανὸς, καὶ τὸν ἐθέλυσε χρόνους ἱκανοὺς, δι' ὃ καὶ τὸν ἠλευθέρωσε, καὶ ἐπῆρε γυναῖκα καὶ αὐτὸν ἦσαν ἐκ τῆς Ῥωσίας σκλάβαν ἐλευθέραν, μὲ τὴν ὁποίαν ἔζη δεσεβῶς· συνέβη δὲ αὐτῷ ὁπλησία νοός, εἴτε ὑπὸ φυσικῶν πάθους, εἴτε καὶ δαίμονος συνεργείᾳ, (καθὼς πολλάκις συμβαίνει) καὶ χρονίζοντος τῦ πάθους, καὶ φρενοβλαβεῖντος αὐτὸν ὁσημέραι, ἐσυμβουλεύθηκαν ἡ γυνὴ ζυγὸς αὐτῦ, καὶ οἱ γειτονές τε, νὰ τὸν ὑπάγουν εἰς τὸν ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς ἐπονομαζομένης τῶν Μαγλεβίτισσα, χάριν ἰάσεως τῆς φρενοβλαβείας ἐκείνης. ὅτι καὶ ἄλλοι πολλοὶ τοιῦτοι, ἐν τῷ ναῷ τῆς Θεομήτορος κείμενοι πῦρον τὴν τῆς φρενῶν σωτηρίαν. ἐπειδὴ δὲ ὁ Μακάριος δὲν ἠθέλετο τὴν αἰτίαν. διὰ τὴν ὁποίαν τὸν ἐπήγαιναν ἐκεῖ, ἐναντιεῖτο μεγάλως, καὶ δὲν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ. ὅθεν τὸν ἀσήκωσαν βασαστὸν, καὶ τὸν ἐπήγαιναν. εἰς τὴν σραταν ἀπαάντησαν τινὰς Ἀγαρηνὰς, οἵτινες τὸν ἠρώτησαν πῦ ὑπάγων; αὐτὸς δὲ σεταλλυμένος ὤπιασε τὸν νῦν, ὡς τὸν εἶδε, τῦ ἐφάνη νὰ ζητήσῃ βοήθειαν διὰ αὐτὰς, ὅθεν ἄρχισε νὰ φωνάζῃ, Ἀγαρηνὸς εἶμαι, καὶ Ἀγαρηνὸς ἔγινα. οἱ δὲ Ἀγαρηνοὶ τότε μὲν δὲν ἐλάλησαν, οὐδὲ ἔκαμαν τίποτε, δι' ὃ καὶ οἱ βασάζοντες τὸν ἔφερον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Θεο-

(1) Συγγραφὰς τὸν βίον τοῦτον ἐσάθη ὁ Καρυοφύλλης.

Θεοτόκυ. ὕστερα δὲ ἀπὸ δύω ἡμέρας συλλογιζόμενοι οἱ ἐπάρατοι τὸς λόγες τῦ Μάρτυρος, ἔλεγον ἀναμεταξύτων. πῶς ἡμεῖς παρεβλέψαμεν τὸν ἀδελφόν μας Μωαμεθάνον, ὁπῦ ἔκραζε, καὶ ἐζήτησε βοήθειαν ἀπὸ λόγυ μας, ὥντας εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν μας; τῦτο ὁπῦ ἐκάμαμεν εἶναι ἀπαίσιον εἰς τὴν θρησκείαν μας. μάλιστα δὲ εἷς ἀξ αὐτῶν ὁ πλέον ζηλωτὴς τῆς πίστεώς των, παρώξυνε τὸς ἄλλυς τόσον, ὁπῦ τρὸς ἀλλήλυς οἱ Μωαμεθάνοι εἶπον, ἂς ὑπάγωμεν, ἀδελφοί, εἰς τὸν Βεζύρην, διὰ νὰ τῦ ἀναγγείλωμεν τὸ γεγονὸς, ἤγεν ὅτι ἐδῶ εἰς ταύτην τὴν πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι ὅλον τὸ κράτος τῆς πίστεώς μας, πλμὲν νὰ κάμνυν τοιαῦτα οἱ ἄπιστοι Ῥωμαῖοι, καὶ ἐκεῖνον ὁπῦ ἔγινε Μωαμεθάνος ἀποκοπὴν νὰ τὸν πηγαίνυν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τυς, (διότι ἤκυσαν πῶς τὸν ἐπῆγαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν) καὶ διὰ νὰ μὴ γενῇ Μωαμεθάνος δὲν εἶσκεν ἀφορμὴν, καὶ λέγυν, πῶς εἶναι φρενίτης, καὶ παράφρων. ἀπελθόντες λοιπὸν εἰς τὸν Βεζύρην, ἔδωκαν ἔγγραφον ἀναφορᾶς τῆς ἀποθέσεως. ὁ δὲ Βεζύρης διὰ θῦς εἰς ὀργὴν κινηθεὶς, ἐπρόσταξε τὸν ἀρχιδήμιον, ὅσον τὸ ὀγλιγωρότερον νὰ φέρῃ τὸν ἄθρωπον καθὼς ἦτον, καὶ νὰ δέσῃ καὶ τὸς ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ὅποιυς ἄλλυς ἐκεῖσε εὕρῃ Χεισιανύς. ἀλλὰ θεία προνοία, εἰς καταδότης ἐλπίζωντας νὰ λάβῃ ἀργύρια, ἔδραμε παρευθύς, καὶ ἀπήγγειλε τὴν προσαγὴν τῦ Βεζύρη εἰς τὸς ἱερεῖς, καὶ τὸς λοιπὸς ἐφορίτας τῆς Ἐκκλησίας, οἵτινες ὅσον τὸ τάχος ἐβγάλαν τὸν Μάρτυρα ἐκ τῆς Ἐκκλησίας. καὶ διὰ θῦς ἔγινε θαῦμα ἀνέλπιστον εἰς τὸν Μάρτυρα. διότι ὀξαίφνης ἐφάνη ὑγιὴς, ἔχων σῴας τὰς φρενίας τυ. ὅθεν τῦ ἐπαρήγγειλαν νὰ μὴν εἰπῇ τελείως εἰς τὸν Βεζύρην, πῶς ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. ἀκόμη δὲν ἐτελείωσαν τὸν λόγον, καὶ ἰδὲ ἔφθασεν ὁ ἀρχιδήμιος μὲ τὴν αὐτῦ κυβωλίαν, καὶ ἀπλεῶς αὐτόν τε, καὶ τὸς ἱερεῖς ἔδεσαν, καὶ τὸς ἔφεραν εἰς τὸν Βεζύρην. καὶ τὸς μὲν ἱερεῖς διὰ θῦς ὁ Βεζύρης ἐπρόσταξε νὰ τὸς βάλλυν, ἐν τῇ κατωτάτῃ σκοτεινῇ, καὶ δυσώδει φυλακῇ. τὸν δὲ Μακάριον Παῦλον ἠρώτα ἤλαρῶς, καὶ ἴσως καὶ ἔγινε Μωαμεθάνος. ὁ δὲ λαμπρᾷ τῇ φωνῇ, ἀνεκήραγεν, ὅτι τέτοιον ἀδικον ἔργον δὲν ἠξίρει νὰ κάμῃ ποτέ. οἱ δὲ καταδόται ἐκεῖνοι ἐμαρτύρυσαν καὶ τὴν ἡμέραν ὁπῦ τὸν ἔφεραν, καὶ ἐφώναζε, πῶς εἶναι Μωαμεθάνος. ὁ δὲ Μάρτυς ἐβόα, ψεῦσαι εἶπε, καὶ διὰ πάθος ἐπλάσατε ταύτην τὴν συκοφαντίαν. λέγει τυ ὁ Βεζύρης. καὶ διὰ ποίαν ἀφορμὴν οἱ Χεισιανοὶ σὲ ἐπῆγαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; ὁ δὲ Παῦλος εἶπεν, ὄχι αὐθεντα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν δὲν μὲ ἐπῆγαν, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχα πάθος σελωνιασμῦ, καὶ ἔκαμνα ἀπα-

ξίας μὲ ἔφεραν εἰς τὴν οἰκίαν μυ. διὰ τῦτο λοιπὸν Χεισιανός ἤμην, καὶ εἶμαι, καὶ ἔσομαι. ὁ δὲ Βεζύρης λέγει αὐτῷ. σήμερον κρίνω τὴν Μαρτυρίαν τῶν Μωαμεθάνων ἐτέτων ὁπῦ μαρτυροῦν, πῶς ἤκυσαν ἐκ τῦ στόματός συ καὶ εἶπες Μωαμεθάνος εἰμὶ, πρέπει, ἢ νὰ ὁμολογήσῃς τὴν πίστιν τῶν Μωαμεθάνων, καὶ νὰ γενῇς Τοῦρκος, ἢ πάραυτα θέλω σὲ θανατώσω. λοιπὸν συλλογίσυ τὸ ὀγλιγωρότερον, καὶ διάλεξαι ἀπὸ τὰ δύω τὸ σόν. καὶ ἂν γενῇς Τοῦρκος νὰ σὲ πλυτίσω, καὶ νὰ σὲ κάμω μέγαν, εἰ δὲ μὴ, θέλεις λάβῃς θάνατον φοβερόν. ὄπισθεν δὲ τῦ Μάρτυρος, ἐκίνετο ἡ δόλογημένη γυνή τυ (ἥτις τὸν ἀκολούθησεν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ἕως εἰς τὸν Βεζύρην) καὶ τὸν ἐδιωκάμονε, λέγυσα εἰς αὐτὸν μὲ τὴν διάλεκτον τῶν Ῥώσων. μὴ φοβηθῇς ἄνδρα μυ, μὴ δὲ νὰ δειλιάσῃς τὸν θάνατον, ἀλλὰ μένε σερειὸς εἰς τὴν πίστιν τῦ Χεισῦ. ἐν μιᾷ ῥιπῇ ὀφθαλμῦ εἶναι τὸ ποτήριον τῦ θανάτυ, ὕστερον δὲ ἔχεις νὰ σωσαγάλλεσαι, καὶ νὰ χαίρεσαι μὲ τὸς Μάρτυρας τῦ Χεισῦ, καὶ ἐγὼ ἔχω νὰ λογίζωμαι Μακαρία, ὡς ὅσα γυνὴ Μάρτυρος. ἐρωτήσαντος δὲ τῦ Βεζύρη, ποία γυναῖκα εἶναι αὐτή; καὶ τί τῦ λέγει; εἷς Ἀγαρηνὸς ἀπὸ τὸς ἐκεῖ παρεισαμένυς, ἐξδρώπτας τὴν γλῶσσαν τῶν Ῥώσων, εἶπε, Γυνή τυ εἶναι αὐθεντα, καὶ τὸν ἀδιαφορεῖ νὰ μὴ φοβηθῇ τὸν θάνατον, καὶ νὰ ἀρνηθῇ τὴν πίστιν τυ. τότε προσάζει μὲ ὀργὴν ὁ Βεζύρης νὰ πιάσυν τὴν Μακαρίαν, νὰ τὴν δέσυν εἰς σῦα σύλον τῆς αὐλῆς τῦ παλατίυ, καὶ νὰ τὴν ῥαβδίσυν εἰς τὰ ὄπισθεν ἀπλεῶς. εἶπα τότε γενομένυ, ἔπεμψε τὸν Μάρτυρα εἰς τὴν φυλακήν. καὶ μῖ ξεῖς ἡμέρας πάλιν ἐπρόσταξε νὰ τὸν φέρυν ἔμπροσθέν τυ. καὶ πάλιν τὰ αὐτὰ εἶπε πρὸς τὸν Μάρτυρα. ὁ δὲ Μάρτυς ἀνδρείως ἀπόκρισε εἰς τὸς λόγος τυ. καὶ Χεισιανὸς εἶμαι ἐβόα. τότε ὁ Βεζύρης προσάζει τὸν ἀρχιδήμιον, νὰ κόψῃ τὴν ἁγίαν αὐτῦ κεφαλήν. ὁ δὲ ἀρχιδήμιος λαβὼν τὸν Μάρτυρα, τὸν ἔφερεν εἰς τὸ ἱπποδρόμιον, τὸ λεγόμενον Τουρκιστὶ, Ἀτμειδανί. καὶ ἐκεῖ ἀπέτεμε τὴν Ἁγίαν αὐτῦ, καὶ σεβασμίαν Κάραν, καὶ ὅπως ἔλαβε τὸν Μαρτυρικὸν Στέφανον ὁ ἀοίδιμος, τῇ χάριτι τῦ Κυρίυ ἡμῶν Γησῦ Χεισῦ. λυξωθέντων τῶν ἱερέων μῖ ἡμέρας μὲ δόσιν χρημάτων. ἃ ταῖς προσβείαις καὶ ἡμεῖς λυξωθείημεν τῶν αἰωνίων βασάνων, καὶ τύχοιμεν συὺ αὐτῷ τῆς αἰωνίυ Μακαριότητος. Ἀμήν.

1684.

Κατὰ τὸ ᾳχπδ'.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ, Εἰς τὴν Κόρινθον.

Ὁ τος ὁ Μανάριος, ἐπειδὴ καλῶς, καὶ θεοφιλῶς ἐποίμαινε τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ τὸ Χριστὸ ποίμνιον, δὲν ὑπέφερεν ὁ ἐχθρὸς τῆς ἀληθείας, νὰ βλέπῃ τὸν λύχνον λάμποντα ὅπου τὴν λυχνίαν, ἀλλ' ἐφαντάσθη τῷ ἀγαρίνῳ τὸ ἔτος, καὶ τὸν ἐσυκοφάντησαν, πάχα πῶς στέλλει γράμματα εἰς τοὺς Φράγγους, καὶ τοὺς φαντάζεται νὰ ἔλθουν νὰ πάρουν τὴν Κόρινθον. καὶ μὲ τοιαύτην πρόφασιν ἔδραμον εἰς τὴν Μητρόπολιν, ὥσπερ θηρία ἀνήμερα, καὶ ἥρπασαν τὸν ἀρχιερέα τοῦ Θεοῦ, δέροντες αὐτὸν, καὶ σπρώχνοντες καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὰ σίδηρα, ἔπειτα τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν κριτὴν, καὶ ὁ κριτὴς ὡς τὸν εἶδε, τοῦ εἶπε νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν, καὶ νὰ γένῃ Τοῦρκος. αὐτὸς δὲ ὁ ζηλωτὴς ἐκεῖνος εἶπε, νὰ μὴ τὸ δώσῃ ὁ Ἅγιος Θεὸς νὰ ἀρνηθῶ ἐγὼ, τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστὸν, τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, ἀλλὰ πιστεύω αὐτὸν Θεὸν παντοδύναμον, καὶ ποιητὴν τοῦ σύμπαντος κόσμου, καὶ διὰ τὸ ὄνομά του τὸ Ἅγιον εἶμαι ἕτοιμος νὰ χύσω τὸ αἷμά μου. Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ κριτὴς ἐθορύβαξε καὶ τὸν ἔδειραν πολλὰ, εἶπε τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τὸν ἐπαίδεσαν ἀνηλεῶς τε, καὶ ἀπανθρώπως μὲ πολλὰ βάσανα, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ μεταχειρίσουν τὴν γνώμην του. τέλος ὡς εἶδεν ὁ δικαστὴς, πῶς δὲν θέλει νὰ μεταβάλῃ τὴν γνώμην του, ἐθορύβαξεν ὁ αἱμοβόρος καὶ τὸν δίδασκε ποιὸν σκληρὸν θάνατον, ὅπου μόνος νὰ τὸν ἀκούσῃ ὁ ἄνθρωπος τρομάζει. ἤγουν ἐθορύβαξε νὰ τὸν βάλουν εἰς ἕνα σκοβλί, καὶ νὰ τὸν ἐψήσουν εἰς τὴν φωτιάν, ὡσὰν θρόβαντον. (φρῖσαι Κύριε τοιαύτης ὠμότητος!) οἱ δὲ δίλογημένοι Χριστιανοὶ, ὡς τὸ ἤκουσαν ἐξόμαξαν, καὶ συμπονέσαντες αὐτὸν ἔδραμον, καὶ ἔδωκαν χρήματα πολλὰ τῷ ἐπάρχῳ τῆ τόπω, καὶ ἐκεῖνος ἐθορύβα-

ξε

ξε καὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτῆ, τῇ ἕκτῃ Κυριακῇ τῆς σταυροπροσκυνήσεως. καὶ ὅπως ἠξιώθη τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν, καὶ ἔλαβε τὸν Στέφανον τῆ Μαρτυρίᾳ. ἔτι τοῖς πρεσβείαις ἀξιώσειεν ἡμᾶς ὁ πολυδιάπλαγχνος Κύριος, νὰ ἐπιτύχωμεν μετ' αὐτῆ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν. Ἀμήν.

1686.

Κατὰ τὸ ᾳχπς'. Φεβρουαρίου. δ'.

ΑΠΕΚΕΦΑΛΙΣΑΝ ΤΟΝ ΧΑΛΕΠΛΗΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΝ, ΟΝΟΜΑΤΙ ΙΩΣΗΦ. (1)

Τοῦτον τὸν δίλογημένον ἐσυκοφάντησαν τινὲς ἀγαρηνοὶ ἀπὸ τὸν φθόνον τους, πῶς εἶπε νὰ γένῃ Τοῦρκος. καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ γένῃ, τὸν ἥρπασαν μὲ μεγάλον θυμὸν, καὶ δέροντες αὐτὸν, καὶ σπρώχνοντες τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν κριτὴν δίδοντες κατ' αὐτῆ, καὶ ὡς τὸν εἶδεν ὁ κριτὴς, λέγει τῷ Μάρτυρι. ἔλα ἄνθρωπε νὰ γένῃς μουσουλμάνος, νὰ σώσῃς ἀπὸ τὴν ψεύτικην πίστιν, καὶ νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν ἀληθινὴν, καὶ νὰ σὲ ἔχω κουμπάρο, νὰ γένῃς μέγας ἄρχων. ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ Μάρτυς, ἀπεκρίθη μὲ μεγάλην παῤῥησίαν, καὶ εἶπεν, ὦ! πίστιν ὁποῦ ἔχετε, καὶ σεῖς κινεῖτε καὶ ἄλλους νὰ τὴν πιστεύσουν! βρισμένοι, καὶ κακορρίζικοι ὁποῦ εἶσθε! καὶ πῶ τὴν πᾶτε ἐσεῖς τὴν πίστιν, καὶ τὴν ἐκάμετε καὶ ἀληθινήν; ἐσεῖς παλαίπωροι ὅτε τὴν ἠσεβήσατε ἠξεύρετε πότε εἶναι, ὅτε τὸ μπαπράμισας. μόνον χαρτερεῖται πότε νὰ ἰδῆτε τὸ φεγγάρι, νὰ ἀρχίσετε τὴν ἠσεβήσατε, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τὴν πολυφαγίασας. ὁποῦ κάθεσθε ὅλην τὴν νύκτα, καὶ βγαίνετε ἕως ὁποῦ νὰ φέξῃ. καὶ τότε πάτε, καὶ κοιμᾶσθε ὅλην τὴν ἡμέραν, ὡσὰν νεκροὶ εἰς τὸν τάφον, καὶ αὖ ξυπνήσετε, κοιτάζετε τὸν ἥλιον πότε νὰ βασιλεύσῃ, νὰ ὁρμήσετε πάλιν εἰς τὸ φαγί. ἔπειτα φυλάγετε πάλιν πότε νὰ ἰδῆτε τὸ φεγγάρι νὰ κάμετε τὸ μπαπράμισας. καὶ αὖ τύχῃ σωφρία, τὸ καίετε ἄλλοι ἐμπρός, καὶ ἄλλοι ὀπίσω, καὶ σᾶς ἔχει ὅλα τὰ ἔθνη παίγνιον, καὶ γε-

λᾶν.

(1) Ὁ Συγγραφεὺς τέτε ἀνώνυμος, ἐν ἄλλοις δὲ γράφεται, ὅτι ἐμαρτύρησε τῇ κς'. Φεβρουαρίου.

λῶν μετ' ἐσᾶς. αὐτὴ εἶναι ἡ πίστις σας, καὶ μὲ λέγετε νὰ πιστεύσω εἰς αὐτὴν; πῶς δὲ νὰ εἰπῶ τὰ ἄλλα σας μυθώδη, καὶ μυσαρὰ θρησκεύματα; τὰ ὁποῖα εἶναι, πῶς ὁ Θεός σας βόσκει καὶ πίνει. καὶ πῶς ἐσεῖς ἔχετε νὰ ἀπολαύσετε εἰς τὸν παπασκιασμὸν ὁπὸ λόγου σας ἄδειαν, φαγητὰ, καὶ πιοτὰ, καὶ ἀσελγείας θηλοτέρας, παρὰ ὅπου κάμετε ἐδῶ. Ταῦτα καὶ ἄλλα πλείονα δημηγορήσας ὁ Μάρτυς, καὶ ἐκφαυλίσας τὴν θρησκείαν των, ἐσιώπησεν. οἱ δὲ ταῦτα ἀκούσαντες ἔβρυξαν κατ' αὐτοῦ τοὺς ὀδόντας, καὶ ὁ ἀλιτήριος κριτὴς ἔδωκε κατ' αὐτοῦ τὴν δι' ξίφους ἀπόφασιν. καὶ δὴ θηλαβόντες αὐτὸν τὴν ἐπῆγαν δέροντες ἕως εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. καὶ ἐκεῖ γονατίσας ὁ Μάρτυς ἐδέχθη τὸ Μακάριον τέλος, καὶ ἔλαβε χαίρων τὸν Μαρτυρίου τὸν Στέφανον εἰς δόξαν Χριστοῦ. Ἀμήν.

Περὶ τὸ ᾳχπϛ'. ἔτος.

1686. ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΛΑΜΑΤΑΝ ΤΟΥ ΜΩΡΕΩΣ ΗΛΙΑΣ Ο ΑΡΔΟΥΝΗΣ.

Οὗτος ὁ Μακάριος ἦτο ἀπὸ μίαν χώραν τοῦ Μωρέως καλουμένην Καλαμάταν, μπαρμπέρης τὴν τέχνην, καὶ μὲ τὸ νὰ ἦτον φρόνιμος, καὶ ἔμπειρος εἰς τὰ πολιτικὰ, εἶχον εἰς αὐτὸν ὅλοι οἱ προεστῶτες τῆς χώρας ἐμπιστοσύνην, καὶ παντοτε τὸν ἐσυμβουλεύοντο, πέρνοντες τὴν συμβουλήν του. καὶ μίαν φορὰν διαφόρους διαφορὰς ἐπροξένησεν, αὐέφερον καὶ διὰ τὰ δεινὰ καὶ βαρύπατα χρέη, καὶ ἄλλα μύρια βάσανα ἔπρεπε ἐδοκίμαζον τοῦ τότε καιροῦ τῆς πρώτης αἰχμαλωσίας τοῦ Μωρέως οἱ Χριστιανοί. αὐτὸς δὲ ὁ μακαριος μὲ πολλὴν πόνον, καὶ θλῖψιν τῆς καρδίας του ἀπεκρίθη πρὸς τοὺς προεστῶτας, λέγωντας, ὅτι πρέπει νὰ παχίζωμεν μὲ κάθε λογῆς τρόπον νὰ ἐλαφρύνωμεν τοὺς Χριστιανοὺς ἀπὸ τὰ βαρέα δοσίματα, διὰ τί κινδυνεύομεν νὰ ἀρνηθοῦν τὴν πίστιν τους, καὶ νὰ Τουρκέψουν. εἰς τὸ ὁποῖον οἱ προεστῶτες τοῦ ἀντιτώνοντο λέγοντες, πῶς δὲν ἔχομεν ἀπὸ τοῦτο κάνενα κίνδυνον οἱ Χριστιανοί. τότε αὐτὸς τοὺς λέγει. ἐμοῦ νὰ δώσῃ τώρα τινὰς σᾶς φίσι, ἀλλάσσω τὸ φύλλον. σᾶς δὲ ἀπὸ τοὺς προεστῶτας θέλωντας νὰ χωρατεύσῃ, ἔσειλε καὶ τοῦ ἔπῆρε τὸ φίσι, καὶ αὐτὸς εὐθὺς ἐπῆγεν εἰς τὸν κεντρικὸν τοῦ τόπου, καὶ ἀρνήθη τὴν πίστιν του. Ὅθεν ἔμειναν ὅλοι

ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ θρήνοι πολλά. Τέρος δὲ ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν του ὁ ἀοίδιμος, καὶ μετανόησε διὰ ἐκεῖνο ὁποῦ ἔκαμε, καὶ παρεθύς ἀνεχώρησε, καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος, καὶ ἐξωμολογήθη μὲ μεγάλην συντριβὴν τὴν ἁμαρτίαν του, καὶ κάμοντας τὸν πρίποντα Κανόνα, καὶ μυρωθεὶς ἔγινε μοναχὸς, ἀκολουθῶντας εὐαρίστως τὴν Ἀγγελικὴν πολιτείαν ὁπου χρόνους. Ἡ συνείδησίς του ὅμως τὸν ἔτυπτε παντοτε ἐνθυμούμενον τὸ λόγιον τοῦ Κυρίου τὸ λέγον. „ὅστις μὲ ἀρνήσηται ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι κἀγὼ „αὐτὸν ἔμπροσθεν τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. ὅθεν εἶπε τὸν σκοπόν του εἰς σπήλαιον τι ἐρημικὸν, καὶ αὐτὸς τὸν ἐσυμβούλευσεν, ὅτι πρέπει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Καλαμάταν, καὶ ἐκεῖ νὰ ὁμολογήσῃ παῤῥησίᾳ τὸν Χριστόν. Πέρνωντας λοιπὸν ὁ εὐλογημένος τὴν εὐχὴν τοῦ πνευματικοῦ, καὶ ἔχωντας στερεὰν τὴν γνώμην του, ἐκίνησεν εὐθὺς, καὶ ἐπῆγε εἰς τὴν Καλαμάταν, καὶ ἐκεῖ ἐφανέρωσεν εἰς τοὺς πνευματικοὺς τὸν σκοπόν του. οἱ ὁποῖοι τὸν ἐμπόδιζαν φοβούμενοι, μήπως δειλιάσῃ εἰς τὸ Μαρτύριον, ἀλλ' αὐτὸς ὡς στερεὸς ἀδάμας δὲν ἐφίσε τελείως τὸν φόβον, ἀλλὰ κοινωνῶν τὰ ἄχραντα μυστήρια, εὐθὺς παῤῥησιάζεται εἰς τὸ παζάρι γυρίζωντας εἰς τὰ σωκάκια. Καὶ τὸ μὴ πρῶτον δὲν τὸν ἐγνώρισαν, ἀφ' οὗ δὲ ἐπέρασε δίς καὶ τρὶς ἀπὸ τοὺς καβεσέδες τὸν ἐγνώρισαν οἱ Τοῦρκοι, καὶ κράζοντές τον τοῦ λέγουν. δὲν εἶσαι σὺ ὁ Μυσαφᾶς ἀρδούνης; ναὶ, τοὺς λέγει μὲ θάῤῥος, ἐγὼ εἶμαι, πλὴν ὄχι Μυσαφᾶς, ἀλλὰ Ἡλίας, καὶ Χριστιανὸς Ὀρθόδοξος. καὶ ἄρχισε νὰ ὀνειδίζῃ πολλὰ τὴν θρησκείαν των, χωρὶς νὰ δειλιάσῃ ὁλότελα, καὶ νὰ κηρύττῃ τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν. ἐκεῖνοι δὲ καθὼς ἤκουσαν ταῦτα, θέροντες αὐτὸν, καὶ σπρώχνοντες τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν κεντρικὸν, μαρτυροῦντες, ὅτι αὐτὸς μόνος ἔζήτησε, καὶ ἔλαβε τὴν πίστιν μας, καὶ τώρα τὴν ἀτιμάζει. ἐρωτηθεὶς δὲ καὶ ἀπὸ τὸν κεντρικὸν, ὡμολόγησε τὰ αὐτὰ λόγια. ὅθεν τὸν ἔβαλεν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ εἰς τὰ δεσμὰ, διὰ νὰ συλλογισθῇ. καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ἡμέρας ἱκανὰς βασανιζόμενος· ἔπειτα τὸν ἔφεραν εἰς δεύτεραν ἐξέτασιν, καὶ τὸν ἐρωτᾷ τί ἐσυλλογίσθη; ὁ Μάρτυς ἀπεκρίθη, τί μὲ ἐρωτᾷς; μύριαις παιδείαις νὰ μὲ κάμετε, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀρνηθῶ τὸν Κύριόν μου Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ κάμε ὅ, τι θέλεις εἰς ἐμέ. λοιπὸν ὁ κριτὴς βλέπων τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του, ἀπεφάσισε νὰ καυθῇ μὲ χλωρὰ ξύλα. ὅθεν τὸν ἔπρασαν οἱ δήμιοι, καὶ τὸν ἐπῆγαιναν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. εἰς τὸν δρόμον δὲ σᾶς ἀπὸ αὐτοὺς ἐκτύπησε τὸν ἁλογημένον μὲ τὸ σπαθὶ, καὶ τοῦ κατέβασε τὴν πλα-

πλάτιω. ἀλλ' ὁ γενναῖος, αὐτὶ νὰ δειλιάσῃ, ἔλαβε θλαστέρον θάρρος, κὴ χαρὰ, ψάλλωντας ψαλμὺς τὸ Δαβίδ. φθάσωντες δὲ ἐκεῖ, τὸν ἐρρίψαν εἰς τὶω πυρκαϊά. κὴ, ὢ τὸ θαύματος! ὅτε τὰ ῥάσατα, ὅτε τὰ μαλλία, κὴ τὰ γυνία τὸ ἐκάψαν ὁλότελα, ἀλλ' ἐτελείωσεν ἡ πυρκαϊὰ, χωρὶς νὰ βλαφθῇ τελείως τὸ μαρτυρικὸν σῶμά τὸ. κὴ ὕπως ἔλαβε θεῖα τὸ ἀγωνοθέτα Θεῦ ἡμῶν τὸν ἀμαράντινον Στέφανον τὸ Μαρτυρίε. κὴ τὸ ἑσπέρας ἐκεῖνοι ὁπὸ τὸν ἐφύλαττον εἶδον φῶς ὑράνιον ὁπὸ ἐκατέβη, κὴ τὸν θεμικύκλωσεν, οἱ δὲ Ἀγαρηνοὶ βλέποντές το ἔλεγαν, ὅτι ἐπειδὴ κὴ ἡ φωτία δὲν τὸν ἔκαυσεν, ἔσειλεν ὁ Θεὸς φωτίαν ἀπὸ τὸν ὑρανὸν νὰ τὸν καύσῃ. ἔπειτα οἱ Χεισιανοὶ μὲ δόσιν ἄσπρων πολλῶν ἐπῆραν τὸ Ἅγιον λείψανον, κὴ τὸ ἐνταφίασαν ἐντίμως κὴ ὁλαβῶς εἰς τὶω Ἐκκλησίαν. Εἰς δὲ τὸν καιρὸν τῆς ἀνακομιδῆς τὸ Ἁγίε λειψάνε, εὐγῆκεν εὐωδία ἄῤῥητος. ὅθεν ἐπῆραν τὶω Ἁγίαν τὸ Κάραν εἰς σῶα Μοναςήριον ἐκεῖνα τὸ τόπε Βερκαίε ἐπονομαζόμενον, κὴ θαυματεργεῖ ἕως τῆς σήμερον. ἐπῆρε δὲ κὴ ἡ μάμμη τὸ ἀπὸ Καλαμάτας διδασκάλε Διονυσίε τὸ Ποδάρε ὀπαλεμμένε· (ὅςτις κὴ τῦτο τὸ Μαρτύριον παρέδωκεν) σῶα πλήρη τῆ Ἁγίε, κὴ ἐκεῖ ὁπὸ τὸ εἶχε βαλμένον, εἶδε μίαν νύκτα, κὴ ἔλαμψε φῶς λαμπρότατον εἰς δόξαν τὸ Μάρτυρος, καὶ τὸ Κυρίε ἡμῶν Ἰησῦ Χριςῦ. ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ κὴ προσκύνησις, σωὶ τῷ ἀνάρχῳ αὐτῦ Πατρὶ, κὴ τῷ Παναγίῳ Πνεύματι, νυῦ κὴ ἀεὶ, κὴ εἰς τὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Κατὰ

Κατὰ τὸ ᾳχψγ'. ἔτος ᾧ Μηνὶ Φεβρουαρίῳ 1693.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ ΕΝ ΒΥΖΑΝΤΙΩ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΑΠΤΗΣ,

Τὸ πίκλω Παϊζαμος ὁ ἐκ Μιτυλήνης.

Κατὰ τὸ ᾳχψδ'. ἔτος 1694.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ ΕΝ ΒΥΖΑΝΤΙΩ Ο ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΣ ΡΩΜΑΝΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ.

Οὗτος ὁ θλογημένος ἦτον ἀπὸ τὸ Καρπενῆσι, γονέων θεσεβῶν, ὅμως ἀγραμμάτων. ὅθεν κὴ αὐτὸς ἔμεινεν ἀγράμματος, κὴ ἄλλο χαρὰ δὲν ἤξερε, θεὸ μόνον, πῶς εἶναι Χεισιανός. ἐν μιᾷ δὲ τῶ ἡμερῶν, ἤκουσε μερικὺς ὁπὸ ἐδιηγῶντο θὲ τὸν Ἅγιον τάφον τὸ Κυρίε μας, κὴ θελκινηθεὶς ἐπῆγεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, κὴ προσκυνῶντας τὸν ζωοδόχον τάφον, καὶ ὅλες τὲς Ἁγίες τόπες, ἐπῆγε κὴ εἰς τὶω ἱερὰν μονὴν τὸ Ἁγίε Σάββα, καὶ ἐκεῖ ἀκέσας τὰ Μαρτύρια τῶν Ἁγίων ὁπὸ ἀναγίνωσκον οἱ πατέρες, καὶ ὅτι οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ὑπέμειναν θὲ τὸ ὄνομα τὸ Χεισῦ τόσα καὶ τόσα παιδευτὰ βάσανα, θὲ νὰ ἀπολαύσουν τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ, κὴ ἐρωτήσας κὴ μαθὼν, ποῖα εἶναι τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ, ἐπεθύμησε κὴ αὐτὸς ὁ ἀοίδιμος νὰ ἀπολαύσῃ τὰ πιαῦτα ἀγαθὰ μὲ Μαρτύριον, λοιπὸν γυρίζωντας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, κοινολογεῖ τὸν σκοπόν τὸ εἰς τὸν τότε Πατριάρχην, ὁ ὁποῖος τὸν ἐμπόδιζεν ἀπὸ τὸ Μαρτύριον. θὲ τὸ ἄδηλον τῆς ἐκβάσεως, κὴ θὲ νὰ μὴν ἀκολυθήσῃ κὴ κανένα κακὸν εἰς τὸν Ἅγιον τάφον. αὐτὸς ὅμως ποθῶντας ὅλος δι' ὅλε τὸ Μαρτύριον, δὲν ἐδύνετο πλέον νὰ βασάσῃ τὸν ἑαυτόν τὸ ἀπὸ τὴν φλόγα ὁπὸ ἄναπτεν εἰς τὴν καρδίαν τὸ. ὅθεν φυγὼν ἐκεῖθεν, ἐπῆ-

γον εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ δ' ὅλης ἀπελθὼν εἰς τὸν κειτὴν, ὡμολόγησε παῤῥησίᾳ, πῶς ὁ Ἰησῦς Χριστὸς εἶναι Θεός, ποιητὴς τῦ παντὸς, καὶ Σωτὴρ τῦ ἀνθρώπων, ὁ δὲ προφήτης τῦ Ἀγαρηνῶν εἶναι μυθολόγος, ἀπατεὼν, καὶ πολέμιος τῦ Χριστῦ, καὶ ἡ θρησκεία τυ εἶναι μία πλανὴ καὶ ὅλη γεμάτη ἀπὸ ἀδικίαν, καὶ ἄξια γέλωτος. τὰ ὁποῖα ἀκούοντας ὁ κειτὴς ἐπρόσαξε, καὶ τὸν ἔδειραν σφοδρῶς. τῦ βγάλαν λυχεία ἀπὸ ταῖς πλάταις. τῦ ἔκοψαν τὰ μάγουλα μὲ πέταλα, καὶ ἄλλα διάφορα βάσανα τῦ ἔκαμαν, βιάζοντάς τον νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν. ἐπειδὴ δὲ κατ' οὐδὲν τρόπον δὲν ἐπείθετο εἰς αὐτὰ, ἀλλ' ἔμβυε σταθερὸς εἰς τὴν πίστιν τῦ Χριστῦ, ἀπεφάσισεν ὁ κειτὴς νὰ τὸν θανατώσῃ διὰ ξίφους. τυχὼν δὲ ἐκεῖ ὁ καπετάνιος τῆ φεργάδων τῆς Θεσσαλονίκης, ἐζήτησε τὸν Μάρτυρα ἀπὸ τὸν κειτὴν, νὰ τὸν ἔχῃ διὰ τὸ κυνηγὶ, λέγωντας, ὅτι αὐτὴ ἡ παιδεία εἶναι εἰς αὐτὸν μεγαλητέρα καταδίκη ἀπὸ τὸν διὰ ξίφους θάνατον, ὡσὰν ἐπῆ αὐτὸς διὰ τῦτο ἦλθε, καὶ ἐπαῤῥησιάθη, διὰ νὰ λάβῃ διὰ τὴν πίστιν τυ θάνατον, καὶ δὲν θέλει λυπηθῇ διὰ αὐτὸ, ἀλλ' εἰς τὴν φεργάδαν ἔχει νὰ βασανίζεται εἰς ὅλην τυ τὴν ζωὴν. ταῦτα εἶπεν ὁ καπετάνιος. ὁ δὲ λόγος εἰς ὅλυς ἄρεσε, καὶ τῦ τὸν ἐχάεσαν. πέρνωντάς τον λοιπὸν ὁ Καπετάνιος τῦ ἔξύρισε γυρεία καὶ μαλλιὰ, καὶ τὸν ἔβαλε νὰ βαστᾷ τὸ κυνηγί. ἀφ' ὅ δὲ ἀπέρασεν ὀλίγος καιρὸς, μερικοὶ Χριστιανοὶ φίλοι τῦ Καπετάνιυ, τὸν ἐπροσκάλεσαν, καὶ τῦ ἔδωσαν καὶ μερικὰ ἄσπρα, καὶ τὸν ἠλευθέρωσαν, καὶ τὸν ἔστειλαν εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος. πηγαίνωντας δὲ ἐκεῖ, ἔμεινεν ὁμῦ μὲ τὸν ὅσιον Ἀνάκιον ὁπῦ ἠσύχαζεν εἰς τὸ Καυσοκαλύβι, καὶ ἠγωνίζετο μετ' αὐτῦ ὑπὲρ ἀνθρωπον, πλὴν ὁ λογισμός τυ δὲν εἶχεν εἰρηνίαν, καὶ ἤτον ὡς ξένος εἰς τὴν παρῦσαν ζωὴν, καὶ ὅτε μὲ φαγητὰ τὸν ἔμελλεν, ὅτε μὲ πῦτο, ἀλλὰ μόνον τὸ Μαρτύριον ἐφαντάζετο. λοιπὸν κοινῇ γνώμῃ γενεύσαντες καὶ οἱ δύω ὅ, τε Γέροντας, καὶ ὁ Ῥωμανὸς ἡμέρας ἱκανὰς, καὶ προσκαλέσαντες θερμῶς τὸν Θεὸν, διὰ τὴν ἔκβασιν τῦ Μαρτυρίυ, εἶδε δι' ἀποκαλύψεως ὁ ὅσιος Ἀνάκιος, ὅτι εἶναι θέλημα Θεῦ, καὶ ὅτι θέλει τελειώσει καλῶς τὸ ὑπὲρ Χριστῦ Μαρτύριον ὁ Ῥωμανός. λοιπὸν ἐνδυθεὶς τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα τῶν Μοναχῶν καὶ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, καὶ συνιχθεὶς μὲ τὰς εὐχὰς τῦ ὁσίυ, καὶ τῦ ἐκεῖ πατέρων, ἀπῆλθε πάλιν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, θέλωντας πρῶτα νὰ ὑπάγῃ μὲ μοναχικὴν στολὴν εἰς τὸν Ἅγιον τάφον, διὰ νὰ τύχῃ τῦ ποθυμήυ. ἀλλὰ καὶ πάλιν ἀκούσας, ὅτι εἴτε καλόγηρος, εἴτε κοσμικὸς παῤῥησιασθῇ ἐκεῖ, μεγάλην ζημίαν λαμβάνει ἀπὸ τὴς Ἀγα-

Ἀγαρηνὸς ὁ Ἅγιος τάφος, ἐτράφη καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ παῤῥησιάζεται μὲ ζόπον πιῦτον. πιάσας σέα μικρὸν σκυλάκι, τὸ ἔδεσε μὲ τὸ ζωνάρι τυ, καὶ τὸ ἔσυρνε μέσα εἰς τὸ παζάρι. οἱ δὲ Τῦρκοι βλέποντες αὐτὸν, τὸν ἐρώτησαν, διὰ ποίαν αἰτίαν σύρνει ἔτζη τὸ σκυλάκι. καὶ ὁ Μάρτυς τὺς εἶπε, διὰ νὰ τὸ ζέφω, καθὼς καὶ οἱ Χριστιανοὶ ζέφυν ἐσᾶς τὺς Ἀγαρηνούς. ταῦτα ἀκούσαντες ἐκεῖνοι, καὶ θυμωθέντες πολλὰ ὥρμησαν καταπάνω τυ ὡς θηρία αὐτήμερα, καὶ δέροντες, καὶ σπρώχνοντες, τὸν ἔφεραν εἰς τὸν Βεζύρην. ὁ ὁποῖος ἐρωτῶντας αὐτὸν, καὶ ἀκούωντας τὰ αὐτὰ λόγια ἀπὸ τὸ σόμα τυ, τὸν ἐπροστάδωκεν εἰς τὺς βασανισὰς νὰ τὸν βασανίζυν, ἕως ὅ νὰ τὸν καταπείσυν νὰ ἀρνηθῇ τὴν πίστιν τυ. ἐκεῖνοι δὲ πέρνοντες αὐτὸν, τὸν ἔῤῥιψαν εἰς σέα ξηροπήγαδον, ἐκεῖ ὁπῦ βάνυν τὺς φονεῖς, καὶ ἔκαμψ ὁ δίλογιψὸς ἐκεῖ μέσα νηστικὸς τεσσαράκοντα ἡμέρας, ἔπειτα τὸν εὔγαλαν καὶ τὸν ἐτιμώρησαν αἰπλεῶς μὲ διάφορα βασανιστήρια, καὶ μὴ δυνηθέντες νὰ τὸν καταπείσυν, τὸ πάλιν ἔφεραν εἰς τὸν Βεζύρην, ὅς τις ἐπρόσαξε νὰ τὸν θανατώσυν διὰ ξίφυς. ἐκεῖ δὲ ὁπῦ τὸν ἐπήγαιναν εἰς τὸν τόπον τῆς τελειώσεως, ὅπυ ἔβλεπε Χριστιανὸν ἐχαιρέτα, καὶ ἔχεν μετὰ χαρᾶς, ὡσὰν νὰ ἐπήγαινεν εἰς γάμυς, καὶ ὄχι εἰς σφαγήν. βλέποντας δὲ σέας ἄρχοντας, τὴν τόσην χαρὰν τῦ Μάρτυρος ἠπόρησε, καὶ μαθὼν, ὅτι ἔχει διὰ τὸν Χριστὸν εἰς τὴν σφαγὴν, ἔδραμε καὶ αὐτὸς κατόπιν τυ, νὰ ἰδῇ τὸ τέλος. περνῶντας δὲ ἀπὸ σέα τζαμὶ, ἔτυχε νὰ φωνάζῃ ὁ χόντζας τὴν ὥραν τῦ μεσημεριῦ καὶ τὴν συνήθειαν τυς, καὶ κοπάζωντάς τον ὁ Μάρτυς τὸν ἔπτυσε, καὶ παρδὺς οἱ δήμιοι τῦ ἔκοψαν τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν μόνος τυ εὔγαλε προθύμως ὁ Ἅγιος διὰ νὰ τῦ κόψυν, καὶ πάλιν ὁμοίως μὲ χῆμα χαρύμενον ἐχαιρέτα τὺς Χριστιανὺς, καὶ τὰ αἵματα ἔβγεχον ἀπὸ τὸ σόμα τυ. φθάσαντες δὲ εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, δέχαεσε τὸν Θεὸν νοερῶς, καὶ μὲ χῆμα, καὶ ἔπως ἔλαβε τὸν Στέφανον τῦ Μαρτυρίυ. καὶ ἡ μὴ μακαρία τυ ψυχὴ αὐτέβη μὲ δόξαν πολλὴν εἰς τὸν οὐρανὸν, διὰ νὰ χαίρεται εἰς τὸν χορὸν τῶν Μαρτύρων. τὸ δὲ Ἅγιόν τυ λείψανον, ἀφ' ὅ ἔκοψαν τὴν κεφαλήν τυ, ἔπεσε κατ' αὐτολὰς, ὡσὰν νὰ ἦτον ζωντανόν. διὰ τὸ ὁποῖον φθονήσαντες οἱ Ἀγαρηνοὶ, δέροντες ἐδίωκον τὺς Χριστιανὺς ὁπῦ ἔβραμον ἐκεῖ πλῆθος ἄπειρον. ἐτίμησε δὲ καὶ τῦτο τὸ Ἅγιον λείψανον ἡ θεία χάρις αὐτῦ μὲ φῶς οὐράνιον. τὸ ὁποῖον ἐφώτιζεν αὐτὸ ὅλυς ὁλοκλήρυς νύκτας, ἐκεῖ ὁπῦ τὸ ἐφύλαττεν, καὶ τὸ ἔβλεπαν ὅλοι, καὶ ἐθαύμαζαν. καὶ οἱ μὲν Χριστιανοὶ ἐχαίροντο, δοξάζοντες τὸν

Θεὸν, οἱ δὲ Ἀγαρηνοὶ κατηχοῦντο. ἐπειδὴ δὲ κ) τύχῃ ἦσαν ἐκεῖ εἷς καράβι ἐγκλείζικον, ἠγόρασε τὸ Ἅγιον λείψανον μὲ πεντακόσια χρύσια, κ) τὸ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἐγκλητέραν. ὁ δὲ ἄρχοντας ὁπῦ ἠκολούθησε τὸν Μάρτυρα, ὡς προείπομεν, βλέπων πῶς ἐδίωκον τὰς Χριστιανὰς οἱ Ἀγαρηνοὶ ἐκεῖθεν μὲ ἀτιμίαν, ἔδωκεν εἰς εἷς Τουρκόπουλον πεντε χρύσια κ) τὸ ἔσειλε, κ) ἔβαψε τὸ μανδήλιόν τε εἰς τὸ αἷμα τῦ Μάρτυρος κ) τῦ τὸ ἔφερεν. ὕστερον δὲ τὸ Τουρκόπουλον εἶπε τῦτο εἰς εἷς, κ) ἄλλον Ἀγαρηνὸν, ὅθεν ἐκεῖνοι τὸ ἔσειλαν, κ) ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Χριστιανὸν ἀκόμα ἄλλα πεντε χρύσια, κ) ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν ἤθελε νὰ τὰ δώσῃ, τὸν ἐπρόδωσαν εἰς τὸν Βεζύρην, ὅστις κ) ἀπεφάσισε νὰ τὸν θανατώσῃ. ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ δραγουμάνος τῆς βασιλείας τὸν εἶχε φίλον, τὸν ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὸν θάνατον. τὸν ἔρριψαν ὅμως εἰς μίαν σκοτεινὴν φυλακὴν, κ) ἔκαμψε ἐκεῖ ἓξ μῆνας, κ) κάθε βράδυ ἔβλεπε μίαν ἀκτῖνα φωτὸς, ὁπῦ ἤρχετο ἀπὸ τὸν τόπον, ὅπυ ἔκοψαν τὸν Μάρτυρα, κ) τὸ ἔλαμπε μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, κ) ἐπαρηγορεῖτο, ἀλλέως ἤθελεν ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πολλὴν στενοχωρίαν. ἔπειτα δίδωντας τέσσαρας χιλιάδας χρύσια, ἐβγῆκεν ἀπὸ τὴν φυλακήν. κ) ὁμῦ μὲ τὸν ἀδελφόντε πωλῦντες εἴτι εἶχον, ἐπῆγαν, κ) ἐπροσκυνήσαν τὰς Ἁγίας τόπυς εἷς τε τὴν Ἱερουσαλὴμ, κ) εἰς τὸ Σίναιον ὄρος, κ) ἐλθόντες εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος ἐμόναζαν, μετονομαθέντες ὁ μὲν πρῶτος Ἀγάπιος, ὁ ὁποῖος ἐτελείωσε θεαρέστως τὴν ζωήν τε εἰς τὴν μονὴν τῦ Δοχειαρίυ, εἰς τὴν ὁποίαν ἀφιέρωσε κ) τὸ μανδήλιον τὸ βαμμένον μὲ τὸ αἷμα τῦ Μάρτυρος. ὁ δὲ ἄλλος ἐτελείωσεν εἰς τὴν μονὴν τῦ Κουτλουμουσίυ, ὅπου γὰρ ὁ Μακάριος Ῥωμαῖος ἔλαβε τὸν Στέφανον τῦ Μαρτυρίυ κ) τῆς καλῆς τελειώσεως εἰς δόξαν Χριστῦ τῦ Θεῦ ἡμῶν. ᾧ ἡ δόξα κ) τὸ κράτος εἰς τὺς αἰῶνας, Ἀμήν.

Κατὰ

Κατὰ τὸ αχηέ. ἔτος Ἰαμβαρίυ ς'. 1695.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ ΕΝ ΒΥΖΑΝΤΙΩ, ΔΙΑ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ Ο ΑΓΙΟΣ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΣ ΡΩΜΑΝΟΣ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ Ο ΛΑΚΕΔΑΙΜΩΝ, ΕΚ ΚΩΜΗΣ ΔΗΜΙΝΙΤΖΗΣ.

Περὶ τὸ αψ'. ἔτος ἀπὸ Χριστῦ 1700.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ, Ο ΑΓΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Οὗτος ὁ ἀλογημένος ἐκαταίγετο ἀπὸ τὴν Ἀπάλειαν. ἐν τῇ Σμύρνῃ δὲ διεσκόμβος πάντοτε συναπεστρέφετο μὲ τὺς Ὀθωμανῶν. οἱ ὁποῖοι συνεχῶς τὸν ἐβόχλων φθονεροῦντες τὴν τῦ Χριστιανῶν πίστιν. αὐτὸς δὲ ὁ Μακάριος, κ) μὲ ὅλον ὁπῦ ἦτον ἀγράμματος, τὺς ἀπεκρίνετο εἰς ὅλα μὲ λόγον, κὰι συνέσιν. ὥστε ὁπῦ πολλάκις τὺς ἔκαμνεν ἀναπολογήτους. λοιπὸν μὴ δυνάμενοι πλέον νὰ τὸν ἀποσομώσαι, ἀλλὰ κ) μάλιστα ἐντρεπόμενοι διὰ τὰ σαθρὰ δόγματα ὁπῦ ἐπροτείνον τῆς θρησκείας των, ἐσοχάθησαν νὰ τὸν συκοφαντήσουν. ὅθεν παρεπῆραν τὸ πῶς αὐτὸν ἐνεδρεύσωσιν. ἐν μιᾷ λοιπὸν τῇ ἡμερῶν, δὲν ἠξεύρω πῶς, ἔτυχε κ) ὠξεφώνησεν ὁ Ἀθανάσιος τὸ λαὶ λαλὰ, κ) τὸν πάτριον αὐτῦ διάλεκτον· τὸ ὁποῖον εἶναι δοξολογία Θεῦ. αὐτοὶ δὲ παραθὺς θέλκυκλώσαντες αὐτὸν τὸν ἄρπασαν, κ) τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ κριτήριον, κ) ἐψευδομαρτύρησαν, ὅτι ἔσερξε δημοσίως τὸν θρησκείαν των. ὁ δὲ Μάρτυς ἀπεκρίθη, ὅτι ὁ λόγος ὁπῦ εἶπε δὲν εἶναι ἴδιος μόνον τῆς πίστεως τῦ Τούρκων, ἀλλὰ ἁπλῦς δοξολογία Θεῦ, κ) διὰ τῦτο εἶναι συγκεχωρημένον εἰς καθ' ὅλα καὶ τὸ λέγῃ.

ἐκεῖ-

ἐκεῖνοι ὅμως αὐτιςέκοντο λέγοντες, ὅτι ἐδίχθη τὸν Τυρκισμὸν, καὶ ἠρνήθη τὸν Χριςόν. αὐτὸς δὲ ὁ Μακάριος ἔλεγεν, ὅτι ψεύδονται, καὶ ὅτι προτιμᾷ καλλίτερα νὰ λάβῃ μυρίους θανάτυς, παρὰ νὰ ἀρνηθῇ τὸν πίςιν τυ. διὰ τῦτο καὶ εἰς τὴν φυλακὴν τὸν βάλλυν, καὶ εἰς ἐξέτασιν τὸν φέρυν καὶ μίαν, καὶ δύω, καὶ ξὶς φορᾶς, καὶ σφοδρῶς τὸν ῥαβδίζυν, καὶ μὲ κολακείας καὶ ὑποχέσεις πολλῶν δωρεῶν ἀπατᾶζυν νὰ τὸν μεταβάλλυν, καὶ μὲ φοβέρας ἄλλων πολλῶν, καὶ φρικτῶν βασάνων. ἀλλ' ὁ γενναῖος Μάρτυς τῦ Χριςῦ ἔλα ταῦτα παίγνια ἐλογίζετο. τέλος πάντων βλέπων ὁ κριτὴς τὸ σερρὸν τῆς ἐκείνυ γνώμης, καὶ ἀμετάθετον, ἔδωκε κατ' αὐτῦ τὴν ἀπόφασιν τῆς σφαγῆς, καὶ ἀποκεφαλίζεται ὁ Μακάριος, καὶ λαμβάνει τὸ Μαρτυρίυ τὸν Στέφανον. Τὸ δὲ Ἅγιον αὐτῦ λείψανον ἦτον ἀθεώρητον ἐν ξισὶν ἡμέραις, καὶ ἀπερρίμμενον ὅπυ ἦτον πολλῶν σκυλίων καταγώγιον, καὶ ἐπειδὴ τὰ σκυλία ἐκεῖνα δὲν ἐπλησίασε τελείως εἰς αὐτό. ἔτυχε δὲ καὶ τὴν ἑπέραν τῆς αὐτῆς ἡμέρας νὰ ἀποκεφαλίσυν καὶ δύω καταδίκυς Ὀθωμανούς, καὶ μὴ ἔχοντες καιρὸν νὰ ἐνταφιάσυν τὰ σώματά των, τὰ ἄφησαν εἰς τὸ πρωΐ. ἀλλὰ τὴν αὐτὴν νύκτα κατέφαγαν αὐτὰ, καὶ κατέφαγον τὰ σκυλία. οἱ δὲ Τοῦρκοι ἔλεγον, ὅτι τὸ μὲν Μάρτυρος τὸ σῶμα συγχαινόμενοι οἱ σκύλοι δὲν τὸ ἔφαγον· τὴν δὲ Τούρκων τὰ σώματα ὡς γλυκὰ, καὶ νόσιμα κατέφαγον. Μετὰ δὲ τὴν ξίτλω ἡμέραν ἀδεία τῦ κριτῦ, ἐπῆραν οἱ Χριςιανοὶ τὸ λείψανον τῦ Ἁγίυ, καὶ τὸ ἐνταφίασαν ἐντίμως εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν σκηνήν.

1720. Περὶ πς τὸ ᾳψκ'. ἔτος Ἰαμυαρίυ κε'.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ Ο ΑΓΙΟΣ ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ.

Ὅτος ὁ Μάρτυς τῦ Χριςῦ Αὐξέντιος, ἦτον ἀπὸ μίαν Ἐπισκοπὴν τῦ Ἰωαννίνων, ὀνομαζομένην Βελλᾶς, χώρημα ὁλόσεβῶν Χριςιανῶν. νέος δὲ ἔτι ὤν, ἐπῆγε εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐδούλδε τινὶ τέχνῃ τῇ γναραδῶν εἰς τὸ χάνι τὸ λεγόμενον Μαχμὰτ Πασιᾶ. ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς τῦ καλῦ διάβολος ὅπυ πάντοτε δὲν παύει νὰ πολεμῇ τὰς νέας μὲ διαφόρυς τρόπυς, δὲν ὑπέφερε νὰ βλέπῃ καὶ τότε τὸ

τὸ νέον τινὸς καθαρότητα. ὅθεν ἔσπειρεν εἰς αὐτὸν λογισμὸς τοιῦτος. ἄγε, ὅτι, νὰ ἀπεράσῃ ἐτέτινος τινὸς παρόσκαιρον ζωὴν μὲ ἡδονὰς, καὶ ξεφαντώματα, καὶ μὲ ἄλλα παρόμοια. καὶ ἔτζι τὸν ἐπλάνεσε, καὶ ἄφησε τὴν τέχνην τα, καὶ ἐπῆγε μὲ τὰ Βασιλικὰ καράβια. ἐκεῖ λοιπὸν κάμνοντας μερικὸν καιρὸν, καὶ ξεφαντόνοντας μὲ τὰς συνοφάς τα τὰς ἀλλοφύλλας, ἐσυκοφαντήθη παρ' αὐτῶν τῇ ἐδίων ψεύδως, πῶς ἀρνήθη τὸν Χριςὸν, καὶ ὡμολόγησε τινὰ θρησκείαν αὐτῶν. ὅθεν φοβηθεὶς, μήπως τὸν διαβάλλυν εἰς τὸν αὐθέντινα τῦ Καραβίτα, ἔφυγεν ἐκεῖθεν κρυφίως, καὶ ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν (ἦτον γὰρ ἔξω αὐτῆς) ἐνδυμένος, ὄχι μὲ τὰ συνήθη τῇ Καλιντζίδων φορέματα, ἀλλὰ μὲ ἄλλα ταπεινά. καὶ ἀγοράσας σῖα καίνιον, ἐβάλδε μὲ αὐτὸ, διὰ νὰ δ'γαίνῃ τὴν ζωοτροφίαν τα. Ἐμετανόησε δὲ καὶ ὁλοψύχως διὰ τὰ πρότερα σφάλματα ὅπῦ ἔκαμε, καὶ μάλισα κατεκαίετο ἡ καρδία τα ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῦ Μαρτυρίυ, καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν παρεκάλει τὸν Θεὸν μὲ θερμῶν δακρύων, νὰ τῦ δείξῃ κάνενα ἔμπειρον πνευματικὸν διὰ νὰ ἐξομολογηθῇ εἰς αὐτὸν, καὶ νὰ τῦ φανερώσῃ τὸν πόθον, ὅπῦ εἶχεν εἰς τὸ νὰ πίῃ τὸ τῦ Μαρτυρίυ ποτήριον. ὁ δὲ Θεὸς δὲν παρήκουσε τινὸς δεησίντα, ἀλλὰ τῦ ἔστειλεν ἱερέα ἔμπειρον, κατὰ τὸν πόθον τα, μὲ τοιῦτον τρόπον. ὁ σύγκελλος τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας Γρηγόριος, (ὅστις ἦτον ἀγιορείτης, ἐκ τῆς σεβασμίας μονῆς τῦ Ξηροποτάμυ) θέλοντας νὰ περάσῃ μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸ παρακιοὶ εἰς τὸ φανάρι, κατ' οἰκονομίαν Θεῦ ἐμβῆκεν εἰς τὸ καίκιον τῦ νέυ. ὁ δὲ νέος βλέποντας τὸ διλαβητικὸν ἦθος τῦ συγκέλλυ, ἀπεφάσισε νὰ ἀποκαλύψῃ εἰς αὐτὸν τὸν σκοπόν τα. καὶ λοιπὸν, ἀφ' ὧν δ'γῆκαν ἀπὸ τὸ καίκι, ἐπῆρεν αὐτὸν καταμόνας, καὶ τῦ ἐφανέρωσε τινὰ διάπυρον ἀγάπην, ἐπῦ εἶχεν εἰς τὸ νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὸν Χριςόν. ὁ δὲ σύγκελλος ἐπαίνεσε μὲν τὸν σκοπόν τα, τὸν ἐμπόδισεν ὅμως ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῦ Μαρτυρίυ, φοβούμενος μήπως δειλιάσῃ εἰς τὰς βασάνας. καὶ ἔτζι τῦ εἶπεν. ἄκουσον τέκνον μυ, αἱ βάβυλαὶ τῦ πονηρῦ διάβολε εἶναι πολλαὶ, καὶ φοβοῦμαι, μήπως σὲ κάμῃ καὶ δειλιάσῃς εἰς τὰ βάσανα, καὶ ὑςερηθῇς τὸν γλυκύτατόν μας Ἰησῦν Χριςόν. Ἀλλὰ φύγε ἀπὸ ἐδῶ, καὶ πήγαινε εἰς κάμμίαν ἡσυχίαν, καὶ ἐκεῖ γίνε καλόγηρος, καὶ πέρασαι τὴν ζωήν σε ἐνάρετα. καὶ ἐλπίζω εἰς τὴν ἀγαθότητα τῦ γλυκυτάτυ μας Ἰησῦ, νὰ σὲ σωαρεθμήσῃ μὲ θανάτου, εἰς τὸν χορὸν τῶν Μαρτύρων, διὰ νὰ χαίρεσαι αἰωνίως. ὁ δὲ νέος ἀκούοντας ταῦτα, ἐσιώπα μὲν, ἐλαβέβαιος τὸν πνευματικὸν αὐτῦ πατέρα, ἡ καρδία τα ὅμως κατεφλέγε-

γε-

γετο ἀπὸ τὸν θεῖον ἔρωτα τῦ Μαρτυρίε. ὅθεν ἐδέλδε πάλιν μὲ τὸ καϊκιόν τε, κὴ ἀπὸ τὰ ἄσπρα ὁπὲ εὑγαινεν, ἐκράτει μόιον ὅσα ἦσαν ἀρκετὰ διὰ ζωοξοφίαν τε, τὰ δὲ λοιπὰ, ἐμοίραζεν εἰς τὲς πτωχές. ἐπέρια δὲ κὴ εἰς τὸ ἑξῆς τὴν ζωήν τε μὲ νηστείας, κὴ μὲ ὁλονυκτίνες ἀγρυπνίας. πολλάκις δὲ ἐπήγαινεν εἰς τὸν ναὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκε, ἔξω εἰς τὴν ζωοδόχον πηγήν, κὴ ὅλως τὴν νύκτα παρεκάλει τὴν πανάχραντον, διὰ νὰ τὸν ἐνδυναμώσῃ νὰ τελειώσῃ τὴν ζωήν τε μὲ Μαρτύριον. Καὶ λοιπὸν μὲ τοιαῦτα, κὴ τοσαῦτα ὅπλα ἁρματώθη ἀπὸ τὴν θείαν χάριν τῦ Ἁγίε πνεύματος, κὴ ἐνεδυναμώθη ἀπὸ τὴν πρεσβείαν τῆς Θεοτόκε, κὴ ὕπως ἐπῆγε πάλιν εἰς τὸ πρότερον καράβι, ὁπὲ ἦτον. οἱ δὲ σωφρονοῦντες αὐτῦ, κὴ οἱ ἄλλοι ὁπὲ τὸν ἐγνώριζαν, εὐθὺς ὁπὲ τὸν εἶδον, ὥρμησαν καταπαύω τε μὲ μεγάλον θυμὸν, κὴ τὸν ἐκτύπων. ἄλλοι δὲ τὲ ἔλεγον, ἐσὺ ἦσαν εἰς τὼ θρησκείαν μας, κὴ πῶς πῶρα ἄλλαξες τὴν γνώμω σε; καὶ ταῦτα λέγοντες, ἐξάβιζαν αὐτὸν εἰς τὸ κειτήριον. ὁ δὲ Μάρτυς τὲ Χεισὲ, χωρὶς νὰ δειλιάσῃ ὁλότελα, μὲ φαιδρὸν πρόσωπον αὐτέλεγεν εἰς αὐτὲς, φωνάζωντας παῤῥησία. ἐγὼ Χεισιανός ἤμαν, κὴ εἶμαι, κὴ διὰ τὸν Χεισόν με ἕτοιμος εἶμαι νὰ λάβω μυρία βάσανα. σᾶς δὲ ἀπὸ ἐκείνες, μὴν ὑποφέροντας τὴν τόσλω παῤῥησίαν τῦ Ἁγίε, ἐκτύπησεν αὐτὸν εἰς τὸ μέτωπον μὲ σίδηρον, κὴ ἐχύθη ὁ δεξιός τε ὀφθαλμός. ὁ δὲ Μάρτυς μηδὲν δειλιάσας εἰς τῦτο, εὐχαρίσει τὸν Κύριον ὁπὲ τὸν ἠξίωσε νὰ πάθῃ διὰ τὸ ὄνομά τε. ὁ δὲ ἀλιτήριος ἐκεῖνος, πάλιν ἐκτύπησεν εἰς τὸ σῶμα τῦ Μάρτυρος, κὴ εὐθὺς ἔπεσαν δύω τε ὀδόντια. ἀλλ' ὁ Μάρτυς πάλιν μὲ λαμπρὰν φωνὴν ἐκήρυττε τὸν Χεισὸν, Θεὸν ἀληθινόν. ὅθεν ἐπῆγαν αὐτὸν εἰς τὸ κειτήριον τῦ Μελᾶ πρῶτον. κὴ ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ κριτὴς, διὰ τί ἄλλαξε τὴν προτέραν τε γνώμω, κὴ ἀρνήθη τὴν θρησκείαν των; καθὼς μαρτυρῶν οἱ ἐκεῖ παρόντες μάρτυρες, ὅτι ἀρνήθη τὸν Χρισὸν, κὴ ὡμολόγησε διὰ καλὴν τὴν θρησκείαν αὐτῶν; τότε ὁ Ἅγιος ἀναβιβάσας τὸν νῦν τε εἰς τὸν Θεὸν, καὶ ζητήσας τὴν θείαν τε βοήθειαν, ἐγράφη εἰς τὸν κριτὴν, κὴ τῦ λέγει μὲ παῤῥησιασμένω φωνήν. ἐγὼ, δικασὰ, οὐδέποτε ἀρνήθηκα τὸν γλυκύτατόν με Χεισόν. ἀλλὰ πιστεύω, καὶ ὁμολογῶ αὐτὸν Θεὸν παντοδύναμον, κὴ ποιητὴν τῦ σύμπαντος Κόσμε, κὴ εἶμαι ἕτοιμος νὰ χύσω τὸ αἷμά με διὰ τὴν πίστιν με, κὴ ὄχι νὰ τυρνίσω. μὴ γένοιτο ποτὲ Κύριέ με. Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ δικασὴς, ὅλος ἐπλήσθη θυμῦ, κὴ προσέταξε τὲς ὑπηρέτας νὰ κτυπήσων ἑκατὸν εἴκοσι ῥαβδίας εἰς τὲς πλευρὰς τῦ Ἁγίε. οἱ δὲ ὑπηρέται ἐτέλεσαν παραυτίκα τὸ προσταγμένον. ὅθεν ἔβγαλε τὸ αἷμα ποταμηδὸν ἀπὸ τὲς ὄνυχας τῶν ποδῶν τῦ Μάρτυρος. ὁ δὲ Ἅγιος κυκλεύει μεγάλως τὸν Κύριον, καλωντάς τον, διὰ νὰ τὸν ἐνδυναμώσῃ κὴ εἰς τὸ ἑξῆς νὰ τελειώσῃ τὸν δρόμον τῦ Μαρτυρίε. εἶτα ἐπρόσταξεν ὁ κριτὴς νὰ ὑπάγων τὸν Μάρτυρα εἰς τὸ Παλατιὰ καπισὶ, κὴ νὰ τὸν φυλακώσων ἐκεῖ, ἕως νὰ γένῃ μεγαλητέρα κρίσις, διὰ νὰ τὸν κρίνων, ἐπειδὴ τότε ἔτυχε νὰ ἦναι ἡμέρα κυριακή. ὃ κὴ ἐγένετο. ὁ δὲ πνευματικὸς αὐτῦ πατὴρ, ὁ προρρηθεὶς λέγω Γρηγόριος, μαθὼν τὴν παῤῥησίαν τῦ Ἁγίε, κὴ τὰ βάσανα ὁπὲ ὑπέμεινε διὰ τὸν Χεισόν, ἔκαμε ξόπον, κὴ ἐπῆγε κὼ τὸν ἀντάμωσε μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, κὴ μὲ τὲς λόγους τε τὸν ἐπαθάῤῥωνε νὰ μὴ δειλιάσῃ εἰς τὲς ἀγῶνας, ἀλλὰ νὰ σαθῇ μὲ ἀνδρεῖον φρόνημα, διὰ νὰ καταισχύνῃ τὸν διάβολον, κὴ νὰ λάβῃ λαμπρὰς τὲς Στεφάνες τῆς νίκης παρὰ τῦ ἀθλοθέτε Θεῦ. ὁ δὲ Μάρτυς ἐζήτησε νὰ μεταλάβῃ τὰ ἄχραντα μυστήρια. κὴ δίθυς τῦ τὰ ἔφερεν ὁ σύγκελλος, κὴ ἐπλήρωσε τὴν αἴτησίν τε. τὴν ἐρχομένην τρίτην ἔφεραν τὸν Ἅγιον εἰς τὸ κειτήριον, μὲ βαρείας ἁλύσεις δεδεμένον, ὡσὰν κακοῦργον. αὐτὸς δὲ ἦτον χαρούμενος, ὡσὰν νὰ ἔτρεχεν εἰς κάμμίαν πανήγυριν. βλέποντας δὲ αὐτὸν ὁ Βεζύρης, μὲ ἄγριον, κὴ φονικὸν βλέμμα, τῦ λέγει. Ἀλλὰ τί ἐσὺ δὲν ὁμολογεῖς τὼ ἐδικώμας θρησκείαν καλὴν κὴ ἀληθινὴν, ἀλλὰ τὼ ἀποῤῥίφεσαι, κὴ τὼ ἐξουθενεῖς; τότε ὁ Μάρτυς τῦ λέγει. ἐγὼ Χεισιανὸς ἐγεννήθηκα, κὴ Χεισιανὸς θέλω νὰ ἀποθάνω, κὴ δὲν ἀρνοῦμαι τὼ πίστιν με, κἂν μυρία βάσανα μὲ κάμετε, διὰ τί αὐτὴ εἶναι καλὴ κὴ ἀληθινή. κὴ ἄμποτε νὰ πιστεύσετε κὴ ἐσεῖς αὐθεντία, διὰ νὰ μὴ κολασθῆτε. ταῦτα ἀκούσας παρ' αὐτῦ ὁ Βεζύρης, ὅλος ἐπλήσθη θυμῦ, κὴ βλέπων τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης τῦ Μάρτυρος, ἔδωκε κατ' αὐτῦ τὼ τελευταίαν διὰ ξίφος ἀποφασιν. κὴ παραυθὺς ἁρπάζοντές τον οἱ ὑπηρέται, τὸν ἔφερον εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. ὁ δὲ Ἅγιος ἔκαμε δέησιν πρὸς τὸν Θεὸν, διὰ τὼ σύστασιν, κὴ εἰρωνικὼ κατάσασιν τῶν ὀρθοδόξων Χεισιανῶν, κὴ ἔλεσιν τῦ Κόσμε. ἔπειτα γονατίσας, εἶπεν εἰς τὸν τζελάτην νὰ κάμῃ ἐκεῖνο, ὁπὲ ἐπροσάχθη. ὁ δὲ, ἀπέκοψε τὼ Ἁγίαν αὐτῦ Κεφαλὼ τῇ κὶ. Γενναρίε, ἡμέρᾳ γ'. ὥρᾳ β'. τῆς ἡμέρας, κὴ ὕπως ἔλαβον ὁ ἀοίδιμος τῦ Μαρτυρίε τὸν Στέφανον, ὢντας εἰς τὼ ἡλικίαν ἐτῶν ριάκοντα. τῇ δὲ ἐρχομένῃ τετάρτῃ πρὸς τὸ ξημέρωμα, φῶς ἀράϊον κατέβη ἐπάνω εἰς τὸ μαρτυρικὸν λείψανον, τὸ ὁποῖον εἶδον ὄχι μό-

νον

νον πολλοὶ Χειτιανοὶ, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ Τοῦρκοι, οἵτινες καὶ τὰ ὠμολόγων, καὶ τὸ ἐκήρυττον ἀνώφτιον παντων. ὁ δὲ φιλόχριτος ἄρχων, Μιχαὴλ ὁ τῦ Βατιλέως πρτζίμπατις, ἔχων θάρρος εἰς τὸν συλτάνον, παρεκάλετον αὐτὸν, διὰ νὰ προτάξη νὰ τὸ δοθῇ τὸ σῶμα τῦ Μάρτυρος, διὰ νὰ τὸ θάψη. ὅτις ἐπρόταξε καὶ τὸ ἔδωταν, λαβὼν δὲ ὁ ἄρχων τὸ σῶμα τῦ Ἁγίε, τὸ ἔπλυνε μὲ διάφορα μύρα, καὶ ἀρώματα, καθὼς ἔκαμε καὶ ὁ Νικόδημος εἰς τὸ τεθνεωμένον σῶμα τῦ Γησῦ. καὶ ἔπω μὲ πολλὴν δόλάβειαν τὸ ἀσήκωταν οἱ Χειτιανοὶ, ὁμῦ μὲ τὸν Πατριάρχην, καὶ τὸς παρόντας ἀρχιερεῖς, καὶ τὸ ἐπῆγαν εἰς τὴν ναὸν τῆς ζωοδόχε πηγῆς, καὶ ἐκεῖ τὸ ἐνταφίασαν ἐντίμως. μετὰ δὲ δύω χρόνες, ὁ προρρηθεὶς ἄρχων, ἔχων πολλὴν δόλάβειαν εἰς τὸν Μάρτυρα, ἔκαμεν ἀνακομιδὴν τῦ λειψάνε τε, καὶ δύο ὁπῦ ἔβοιξαν τὸν τάφον, δὲν ηὗρε τόση ἄρρητος εὐωδία, ὥτε ὁπῦ ἐθαύμασαν ὅλοι οἱ ἐκεῖτε εὑρεθέντες Χειτιανοὶ, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν, ὁπῦ δοξάζει τὸς αὐτὸν δοξάζοντας. ἐπῆρε δὲ ὁ ἄρχων τὴν Ἁγίαν κάραν τῦ Μάρτυρος εἰς τὸν οἶκόν τε. καὶ ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ ἦναι ἀθενεῖς οἱ γοί τε μὲ δεινὴν, καὶ βαρυπάτην ἀθένειαν, εὐθὺς ὁπῦ ἠγγίξαν μὲ πίτιν, καὶ εὐλάβειαν τὴν Ἁγίαν κάραν, ὦ τῦ θαύματος! ἠγέρθηταν ἀπὸ τὴν κλίνην, καὶ ἐγένοντο τελείως ὑγιεῖς, δοξάζοντες τὸν Θεὸν, καὶ τὸν Ἅγιον. ἀλλὰ καὶ κάποιος ράπτης, Νικόλαος ὀνομαζόμενος, εἰς δεινὴν, καὶ χαλεπὴν ἀθένειαν εὑρισκόμενος, καὶ ἀπογνωσθεὶς εἰς θάνατον ἀπὸ τὸς ἰατρούς, ἐπειδὴ πλέον ἀπελπίσθη ἀπὸ τὴν παροῦταν ζωὴν, ἐνεθυμήθη τὸ θαῦμα ὁπῦ ἔκαμεν ὁ Ἅγιος εἰς τὸς γοῦς τῦ πρτζίμπατι, καὶ εὐθὺς ἔσκασε, καὶ ἔφεραν τὴν Ἁγίαν κάραν. καὶ καθὼς τὴν ἔθεσαν ἐπάνω τε, ὦ τῦ θαυμάτος! ἠγέρθη ἀπὸ τὴν θανατηφόρον ἐκείνην ἀθένειαν, καὶ ἐδόξασε τὸν Θεὸν, καὶ τὸν Μάρτυρα. ὁ δὲ προρρηθεὶς Παπᾶ Γρηγόριος ὁ ξηροποταμινὸς, ἀκούσας τὰ θαύματα τῦ Μάρτυρος, καὶ ἔχωντας δόλάβειαν εἰς τὸν Ἅγιον, ἐπῆγεν εἰς τὸν ἄρχοντα, ὅς τις ἦτον φίλος τε, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ἀφιερώσῃ τὴν Ἁγίαν κάραν τῦ Μάρτυρος εἰς τὸ ἐδικόν τε Μοναστήριον τῦ Ξηροποτάμε. ὁ δὲ ἄρχων, καὶ διὰ τὴν δόλάβειαν ὁπῦ εἶχεν εἰς τὸ αὐτὸ Μοναστήριον, καὶ διὰ τὴν φιλίαν, ὁπῦ εἶχε μὲ τὸν αὐθεντην σύγκελλον, ἀφιέρωτεν αὐτὴν ὡς δῶρον πολύτιμον. ὅτις δόείσκεται μέχρι τῦ νῦν εἰς τὴν αὐτὴν σεβασμίαν μονὴν, πηγάζουσα καθ' ἑκάστην διάφορα θαύματα, λυτρώνουσα πολλοὺς ἀπὸ τὴν θανατηφόρον ἀθένειαν τῆς λοιμικῆς, καὶ πανώλης, καὶ ἀπὸ πολλὰ ἄλλα πάθη, καὶ νόσες ἐλευθερῶσα ἐκεί-

νης,

νης, ὁπῦ μετ' δόλαβείας, καὶ θερμῆς πίτεως εἰς αὐτὴν καταφεύγουσιν, εἰς δόξαν τῦ Κυρίε ἡμῶν Γησῦ Χρτῦ. ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις εἰς τὸς αἰῶνας. Ἀμήν.

Κατὰ τὸ ᾳψκβ'. ἔτος Γενάρη ιά. 1722.

ΕΜΑΡΤΤΡΗΣΕΝ Ο ΟΣΙΟΜΑΡΤΤΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Ὅτος ὁ ἀοίδιμος ἐκατάγετο ἀπὸ τὸ Ἀλμπασούι μίαν χώραν τῆς Ἀλβανιτίας. γεννηθεὶς δὲ ἀπὸ γονεῖς δόσεβεῖς, καὶ ἐλθὼν εἰς ἡλικίαν ἔλαβε γυναῖκα, καὶ ἔκαμε καὶ παιδία, σωταρεφόμενος δὲ μὲ τὸς Ἀγαρηνὸς, καὶ θρακινέμενος ἀπ' αὐτὸς, ἐδελεάθη, καὶ ἀρνήθη (φεῦ!) τὴν πίτιν τῦ Χρτῦ. καὶ μετὰ ταῦτα τόσον ἐδόθη εἰς τὴν θρησκείαν τῶν Ἀγαρηνῶν, ὁπῦ μὲ βίαν πολλὴν ἐτύρτισε καὶ τὰ παιδία τε, ἔξω ἀπὸ ἕνα, τὸ ὁποῖον ἐπῆραν κρυφίως μερικοὶ Χειτιανοὶ, καὶ τὸ ἔτειλαν εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος. ἀλλ' ἐκεῖνος ὀξεπάζωντας διὰ νὰ τὸ εὕρῃ νὰ τὸ τυρτίσῃ, ἔμαθεν, ὅτι εὐείσκεται εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος. καὶ παρευθὺς ἐκίνησε μὲ πολλὴν θυμὸν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος, ἔχωντας σκοπὸν, ἐὰν τὸ εὕρῃ, νὰ προξενήσῃ εἰς τὰ μοναστήρια μεγάλην ζημίαν. ἀλλ' ὁ Θεὸς ὁ φιλάνθρωπος ὁ θέλων πάντας σωθῆναι, οἰκονόμησεν εἰς αὐτὸν τὴν σωτηρίαν μὲ ξόπον θαυμάσιον. καὶ ἀντὶ νὰ εὕρῃ τὸ παιδίον νὰ τὸ τυρτίσῃ, ἐπέστρεψεν αὐτὸς εἰς μετάνοιαν, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν τε καὶ ἐγνώρισε τὸ κακὸν ὁπῦ ἔπαθε, καὶ παραίτησεν ὁμῦ μὲ τὸν τυρτισμὸν, καὶ τὸν Κόσμον, καὶ ἔμεινεν εἰς τὸ ὄρος, καὶ ἔγινε Καλόγηρος, μετονομαθεὶς Νικόδημος. καὶ εἰς τόσην μετάνοιαν ἦλθεν, ὁπῦ ἔκαμε ξεῖς χρόνες ἄκραν ἡσυχίαν, κλαίων καθ' ἑκάστην πικρῶς, καὶ θρηνῶν τὸν Θεὸν νὰ τῦ συγχωρήσῃ τὸ μέγα θρῆμα τῆς ἀρνήσεως. λοιπὸν τοιουτρόπως ἀγωνιζόμενος, ἤκουσε μερικὲς πατέρας ὁπῦ ἔλεγαν, ὅτι ὅποιος ἀρνηθῇ τὸν Χρτὸν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, συμφέρει πολλὰ εἰς αὐτὸν, νὰ τὸν ὁμολογήσῃ πάλιν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων. καὶ ἐκ τούτε ἦλθεν εἰς ὑπομονὴν νὰ μαρτυρήσῃ. ἀκούωντας δὲ περὶ τῆς ὁσίας Ἀνακτίας, ὁπῦ ἀσκήτευεν εἰς τὸ Καυσοκαλύβι, ἐπῆγεν εἰς αὐτὸν διὰ νὰ λάβῃ τὴν εὐχήν τε, καὶ διὰ νὰ τὸν συμβουλευθῇ τί πρέπει νὰ κάμῃ. καὶ εὐθὺς, ὁπῦ εἶδε τὸν ὅσιον, ἔπεσεν εἰς τὸς πόδας

τ̃ , κ̀ ἔκλαιον ὥρ̃ν πολλ́. ὁ δὲ ὅσιος πιάνωντάς τον ἀπὸ τὸ χέ-
ει , κ̀ καλέσας αὐτὸν ὄξ ὀνόματος, χωρὶς νὰ τὸν ἠξέρῃ , τὸν ἐσύ-
ωσε , κ̀ τὸν ἐπαρηγόρησεν ἱκαν̃ως δὶ τ̀ω σωτηρίαν τ. ἔπειτα ἀνε-
χώρησεν ὀλίγον , κ̀ προσηύχητο νοερ̃ως . οἱ δὲ δ'ρισταὶ τότε ἐκεῖ ,
εἶδον φ̃ως , ὡσαν̀ σ̃α ἄστρον , ὁπ̃ κατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὸν
ὅσιον , κ̀ ἔλαμψε τὸ πρόσωπόν τ . ὕστερον ἐγύρισεν εἰς τὸν δ'λογη-
μ̀ον Νικόδημον , κ̀ τ̃ εἶπεν σ̃α λόγον μυσικὸν , κ̀ μὲ τὸν λόγον
δ'θὺς , ἡ μ̀ω λάμψις ἐπάρθη ἀπὸ τὸν ὅσιον , καὶ παύξις δὲ μεγάλη
ἐγεννήθη εἰς τὸν Νικόδημον , κ̀ κοπιθεὶς ἀπὸ ἐκείνην τ̀ω θνίαν
χάειν , ἔκραξε μεγαλοφώνως , κ̀ πηγαίνωντας κάπωθεν τ̃ αὐλαίας ,
ἔκλαυσεν ἐκεῖ χοερ̃ως ὥραν ἱκαν̀ν , κ̀ ὅπως ἐγύρισε πάλιν εἰς τὸν
ὅσιον , ζητ̃ν ἄδειαν , κ̀ δ'χὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Μαρτύριον . ὁ δὲ
ὅσιος δ'χηθεὶς αὐτὸν , κ̀ πέρνωντας μίαν ῥάβδον , τ̀ω ἔδωκεν εἰς
τὰς χεῖράς τ , εἰπ̃ν αὐτ̧ . ὕπαγε μὲ αὐτ̀ω ἐμπρὸς εἰς τὸν πα-
σιὰ , κ̀ μὲ τ̀ω δυνάμιν τ̃ Θεο̃ θέλεις τελειώσεις καλ̃ως τὸ Μαρ-
τύριον . πέρνωντας δὲ ἐκεῖνος τ̀ω ῥάβδον , κ̀ ἀφραχθεὶς μὲ τὰς
δ'χάς τ̃ ὁσί̀ , ἐκαταφλέχθη ὅλος ἀπὸ τὸν πόθον τ̃ Μαρτυρίο , ὅθεν
κ̀ ἀπεφάσισεν δ'θὺς νὰ κινήσῃ ἐκεῖθεν διὰ τὸ Μαρτύριον , πλὴν
ἀδυνάτως ἦν νὰ ἀπερπατήσῃ τόσον δρόμον , διὰ τὰς ὑπερβολι-
κὰς νησείας ὁπ̃ ἔκαμν , ἐζήτει ἄδειαν ἀπὸ τὸν ὅσιον νὰ καπαλύ-
σῃ , διὰ νὰ δυναμωθῇ νὰ ἀπερπατ̃ . ὁ δὲ ὅσιος τ̃ εἶπε . τώρα
μάλισα , ἀδελφὲ σ̃ χρειάζεται ἡ νησεία ὁπ̃ μέλλεις νὰ ἀγωνισθῇς
τ̃πον τὸν διὰ Χεισὸν ὑσερινὸν ἀγ̃να , ὅθεν ἀπερπάτει ὅσον δυνά-
„ σαι , κ̀ ὁ Κύριος ὁπ̃ εἶπεν , ὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνον ζήσεται ἄνθρω-
„ πος , ἀλλὰ κ̀ ἐν παντὶ ῥήματι Θεο̃ , αὐτὸς θέλει σὲ δυναμώσει
νὰ ἀπερπατ̃ς χωρὶς κόπον . τότε ὁ Μάρτυς τ̃ λέγει . ὁ Κύριος
ἡμ̃ν Ἰησ̃ς Χεισὸς δι' δ'χ̃ν σε πάτερ , νὰ κάμῃ τὸ ἔλεός τ εἰς
ἐμὲ , κ̀ νὰ μὲ ἀξιώσῃ τ̃ς καλ̃ς τ ὁμολογίας . πλὴν φοβ̃μαι τὸν
δαίμονα . ὁ δὲ ὅσιος τ̃ λέγει . τὸν Θεὸν νὰ φοβ̃σαι ἀδελφὲ , κ̀
χι τὸν δαίμονα , ὁπ̃ δὲν ἔχει κ̀μμίαν ἐξουσίαν ἐπάνω εἰς ἡμᾶς
ἀπὸ λόγ τ . ἔχε λοιπὸν ὅλον σε τὸ θάρρος εἰς τὸν Χεισὸν , κ̀
αὐτὸς θέλει σὲ δυναμώσει κ̀ τὸν δαίμονα νὰ νικήσῃς , κ̀ ὑπὲρ Χει-
σ̃ νὰ μαρτυρήσῃς . ταῦτα ἀκούσας ὁ Νικόδημος δάκρυσε , κ̀ χαρ̃
ἐμπλησθεὶς , ἔπεσε , κ̀ κατάθη τὰς πόδας τ̃ ὁσί̀ . κ̀ ὕστ λαβὼν
τ̀ω ῥάβδον ἀπὸ τὸ χέρι τ , κ̀ τ̀ω δ'χ̀ν τ , ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν
χαίρων . εἰς καιρὸν δὲ ὁπ̃ δ'ειάκειτο ἀκόμη εἰς τὸ Α'γιον ὄρος , ἐφά-
νη ὁ Κύριος εἰς αὐτὸν (ὦ τ̃ς πολλ̃ς φιλανθρωπίας σε δέσποτα!) κ̀

τ̀ν

τ̀ν ἐδυνάμωσε , κ̀ τ̃ ἔδειξε φανερὰ κ̀ ὅλα τὰ μαρτύρια ὁπ̃ ἔμελ-
λε ἰὰ πάθῃ δὶ τὸ ὄνομά τ , καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν τόπον τ̃ς καπα-
δίκης , ὅπ̃ ἔμελλε νὰ ἀποκεφαλισθῇ . ὅθεν νησεύων , καὶ ἐγκρατευό-
μενος , ὅσον ἐδυνάτισεν , εἰς ὅλον τὸν δρόμον , δὲν ἀδυνάτισεν , ἀλλὰ
δυναμένως μὲ τὴν χάειν τ̃ Χεισ̃ , ἔφθασεν ἀκόπως εἰς τὴν πα-
ξίδα . κ̀ βλέποντές τον οἱ ἀγαρηνοὶ τὸν ἐγνώρισαν , καὶ δ'θὺς τὸν
ἄρπασαν , καὶ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν πασιὰ , ὁ ὁποῖος δοκιμάζωντας
μὲ δ'αφόρως τρόπους νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς τ̀ω θρησκείαν τ , καὶ μὴ
δυνάμενος , ἐπρόσταξε κ̀ τὸν ἐγκρέμισαν κάτω ἀπὸ τὸ παλάτι τ , τὸ
ὁποῖον ἦτον πολλὰ ὑψηλόν , ἀλλ' ὦ τ̃ θαύματος! παντοτρόπως ἀβλα-
βὴς ἐκατέβη , ὡσαν̀ ἰὰ ἦτον σ̃ας ἀετὸς εἰς τὸν ἀέρα , κ̀ ἐστάθη εἰς
τὰς πόδας τ , κ̀ παρδθὺς ἔδραμε πάλιν , κ̀ ἀνέβη εἰς τὸν πασιά .
ὁ δὲ πασιὰς ἰδὼν αὐτὸν , ἐτρόμαξε πολλὰ , καὶ ἐβουλήθη νὰ τὸν
ἀπολύσῃ , ἀλλὰ φοβούμενος τὸ πλ̃θος τ̃ν ἀγαρηνῶν , τὸν ἐπαρά-
δωκεν εἰς χεῖρας αὐτ̃ν , οἱ ὁποῖοι ἁρπάσαντες αὐτὸν μὲ θυμὸν ,
τὸν ἐπαίδεψαν ξία ιυχθήμερα μὲ φσικτὰ , κ̀ σκληρὰ κολασήρια . κ̀
ὕστ πηγαίνοντές τον εἰς τὸν τόπον τ̃ς καπαδίκης , τὸν ἐγονάτιζαν συ-
χιὰ εἰς τὸν δρόμον , πάχα φοβερίζοντές τον , πῶς ἔχεν νὰ τὸν κό-
ψεν , κ̀ νὰ τὸν κάμεν νὰ δειλιάσῃ , ἀλλ' ὁ Μάρτυς ἔσκε σερεὸς
εἰς τ̀ω πίσιν τ̃ Χεισ̃ , ἕως ὁπ̃ ἐφθασεν εἰς τὸν τόπον , ὅπ τ̃
ἔδειξεν ὁ Κύριος . κ̀ ἐκεῖ προσηύξάμενος , κ̀ κλίνας τ̀ω κιφαλήν ,
ἐδέχθη διὰ ξίφους τὸ μακάριον τέλος , καὶ ἡ μ̀ω ἁγία τ ψυχὴ
ἀνέβη μὲ τὸν Στέφανον τ̃ Μαρτυρίς εἰς τὰς οὐρανὰς , τὸ δὲ παύτιμον
αὐτ̃ λείψανον ἔμεινε σῷον ἕως τ̃ς σήμερον , ἀναβρύον πηγὰς ἰαμάτων ,
κ̀ ὠφέλιαν ἄμετρον εἰς ἐκείνους ὁπ̃ προσρέχεν εἰς αὐτὸ μὲ πίστεως .
οἱ ὁποῖοι κ̀ ἑορτάζεν τ̀ω μνήμην αὐτ̃ χαρμοσυνως τ̧ ια'. Ἰουλίου .

Κατὰ τὸ αψκέ. ἔτος ἐμ μηνὶ Α'πριλίῳ 1725

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Η ΑΓΙΑ ΑΡΓΥΡΗ. (1)

Α'γ̃η ἡ χρυσῆ Μάρτυς τ̃ Χεισ̃ Α'ργυρὴ, ἦτον ἀπὸ τ̀ω Πρ̃-
σαν , ἀπὸ γονεῖς θεοσεβεῖς , ἀρχαία εἰς τ̀ω ὄψιν , κ̀ φοβε-

μένη

(1) Τὸ Μαρτύριον τ̃τον σωνέγραψε Καισάριος ὁ Δαπόντος.

μήν τὸν Θεόν. αὖτη λοιπὸν ἡ Μακαρία ὑπανδρεύθη, καὶ νεόνυμφος ἔτι ὖσα, ἠγαπήθη ἀπὸ σίαν Τοῦρκον γείτονά της. ὅς τις ζητῶν νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν κακὴν γνώμην τα, καὶ μὴ δεχθεὶς, ἐψευδομαρτύρησεν εἰς τὸν κριτὴν τῆς Πρύσης κατ' αὐτῆς, ὅτι εἶπε νὰ ἀρνηθῇ Τοῦρκα. ὅθεν ὁ κριτὴς παρεδόθης ἐφυλάκωσε τὴν Ἁγίαν. ὁ δὲ ἄνδρας της νομίσας, ὅτι εἶναι καλίτερον, ἀσήκωσε τὴν κρίσιν αὐτὴν, διὰ νὰ θεωρηθῇ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. καὶ λοιπὸν ἦλθεν ἐκεῖ ὁ ἐχθρὸς τῆς Ἁγίας, καὶ ἐκρίθη μὲ αὐτὴν, ψευδομαρτύρων ἐμφρόνως τὰ κριτὰ τὰ αὐτὰ κατὰ τῆς Μάρτυρος. ἡ δὲ Μάρτυς ἀπεκρίθη, ὅτι δὲν ἠξίρει ποτὲ νὰ εἰπῇ ψεῦτον λόγον, καὶ τὰ ἀρνηθῇ τὴν πίστιν της. καὶ ὅτι εἶναι Χριστιανὴ, καὶ Χριστιανὴ πάλιν θέλει νὰ ἀποθάνῃ. ὅθεν διὰ φροσαγῆς τὰ κριτὰ ἔδειραν τὴν Ἁγίαν, καὶ τὴν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακήν. καὶ πάλιν τὴν εὐγαλαν, καὶ τὴν ἐρώτων, καὶ πάλιν τὴν ἔδερναν, καὶ τὴν ἐτιμώρων, καὶ ὕστερον πάλιν τὴν ἔβαναν εἰς τὴν φυλακήν. καὶ τοῦτο ἐγίνετο εἰς αὐτὴν, κατὰ συνέχειαν καὶ ἀκολουθίαν, ἕως εἰς διάστημα, ὢ τῆς γενναιότητός της! ὁλοκλήρων χρόνων δεκαεπτά. ἀλλὰ καὶ μέσα εἰς τὴν φυλακὴν θεωρεμένη ἡ Μακαρία, παύτοτε ἐνοχλεῖτο, καὶ ὑβρίζετο, ἀπὸ τὰς τέρκισσας γυναῖκας, ὁπὰ ἦσαν φυλακωμένας ἐκεῖ, διὰ κακὰς πράξεις των, τὰς ὁποίας ἐνέβαλνεν ὁ διάβολος νὰ πειράζῃ τὴν Ἁγίαν, διὰ θηλοτέραν της θλῖψιν, καὶ βάσανον. τὰ ὁποῖα ὅλα τὰ ὑπέμεινεν ἡ ἀοίδιμος, μὲ μεγάλην γενναιοψυχίαν, διὰ τὴν ἀγάπην, καὶ πόθον ὁπὰ εἶχεν εἰς τὸν νυμφίον της Χριστόν. τί λέγω ταῦτα μόνον; καὶ αὐτὴ ἀπὸ λόγου της καταντυράννει, καὶ ἐπαίδευε τὸ σῶμά της μὲ νηστείαν, καὶ μὲ κάθε ἄλλην ταλαιπωρίαν, καὶ κακοπάθειαν, καθὼς τὸ ἐμαρτύρησαν πολλαὶς Χριστιανὰς γυναῖκες, ὁπὰ ἦσαν συμφυλακωμέναις μὲ τὴν Ἁγίαν, καὶ ὕστερον ἐξεφυλακώθησαν. τόσην δὲ χαρὰν, καὶ δύχαρίστησιν ἐλάμβανεν ἡ καρδία τῆς Ἁγίας, πῶς ἐκατοίκα μέσα εἰς τὴν φυλακὴν διὰ τὸν Χριστὸν, καὶ τόσην μεγάλην ἀνάπαυσιν ἐλογίαζε τὴν ταλαιπωρίαν τῆς φυλακῆς, ὁπὰ τῆς ἐμηύνεν ὁ ἄλαβίσατος Χριστιανὸς Μαυόλης ὁ Κιουρτζίμπασις νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ. ἀλλ' ἐκείνη δὲν τὸ ἤθελεν, νομίζουσα τὴν φυλακὴν ὡς βασιλικὸν παλάτιον, ἕως ὁπὰ ἐκεῖ μέσα φυλακωμένη, καὶ δέσμιος διὰ Χριστὸν, ἐτελείωσε τὴν ζωήν της, καὶ ἔλαβε τὸν τῆς Μαρτυρίας ἀμάραντον Στέφανον. τὸ δὲ Ἅγιον αὐτῆς λείψανον ἐπῆραν οἱ Χριστιανοὶ, καὶ τὸ ἐνταφίασαν εἰς τὸ Χάσκιοϊ, καὶ μετ' ἐκεῖς χρόνους, ἐκαμαν ἀνακομιδήν, καὶ, ὢ τῶ θαύματος! εὑρέθη σῶον καὶ ἀκέραιον τὸ Ἅγιον αὐτῆς λεί-

ψανον,

ψανον, καὶ ὡδίαν ἔδωκεν ἄῤῥητον. τὸ ὁποῖον ἐπῆραν παρθένοι μετὰ μεγάλης εὐλαβείας οἱ ἱερεῖς, καὶ Χριστιανοὶ, καὶ τὸ ἀπέθεσαν μέσα εἰς τὴν ἐκεῖσε Ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, μὲ τὴν ἄδειαν τῶ τότε παναγιωτάτου Πατριάρχου Παϊσίου. τὸ ὁποῖον ἕως τῆς σήμερον ὁράται ἐκεῖ, καὶ προσκυνεῖται ὑπὸ Πατριαρχῶν, Ἀρχιερέων, Ἱερέων, αὐθεντῶν, καὶ παντὸς τοῦ ὀρθοδόξου Χριστιανῶν, εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

Κατὰ τὸ αψκ'. ἔτος Νοεμβρίου ιβ'. 1726.

ΑΠΕΚΕΦΑΛΙΣΑΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΥΣΕΒΕΙΑΝ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΜΑΡΤΥΡΑ ΣΑΒΒΑΝ ΝΙΓΔΕΛΗΝ,

Τὸν Σαμολαδᾶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς τόπον λεγόμενον Κατζὰκ καραμανί. ὅν ἐνταφίασαν εἰς τὸ Ἐνρὶ καπί.

Κατὰ τὸ αψλ'. ἔτος ἐν μηνὶ Μαΐῳ 1730

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΟΣΙΟΣ ΠΑΧΩΜΙΟΣ ΤΗ Ε'. ΤΗΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ. (1)

Οὗτος ὁ ἀοίδιμος ἦτον ἀπὸ τὴν μικρὰν Ῥωσσίαν, Γονέων εὐσεβῶν υἱός. ὢνπας δὲ νέος ἐσκλαβώθη ἀπὸ τοὺς Τατάρους, οἵτινες τὸν ἐπώλησαν εἰς σίαν Τοῦρκον ταμβάκην. ὁ ὁποῖος πέρνωντας αὐτὸν, τὸν ἔφερεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπις εἶναι τὸ νυῦ λεγόμενον Οὐσάκι, τὸ ὂν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Φιλαδελφείας εὐρισκόμενον, καὶ ἐπαίδαζε νὰ μαθητεύῃ τὸν νέον, ὄχι μόνον τὴν τέχνην του, ἀλλὰ καὶ τὴν θρησκείαν του. βλέποντας δὲ αὐτὸν, πῶς, τὴν μὲν τέχνην του ἐμάν-

θανε,

(1) Τὸ Μαρτύριον τοῦτο συνελέχθη ἀπὸ τὸ ἐν τῇ Ἱερᾷ Σάλπιγγι εὐρισκόμενον Ἐγκώμιον πρὸς τὸν αὐτὸν Ὁσιομάρτυρα Παχώμιον. ἕ τινος τὸ Ἅγιον Λείψανον εὑρίσκεται ἤδη ἐν τῇ κατὰ Πάτμον ἱερᾷ μονῇ Γεωάννου τοῦ Θεολόγου.

θαλε, τλὼ δὲ θρησκείαν τε ἐμίσει, καὶ ἀπεστρέφετο, ἐπαίδδυε τὸν Ἅγιον μὲ ῥαβδίας, μὲ ὕβρεις, μὲ φοβέρας, καὶ μὲ σέρησιν ζοφῆς. ὁ δὲ τῦ Χεισῦ γενναῖος στρατιώτης πάντα ταῦτα ὑπέμεινε μ' χαρᾶς διὰ τλὼ δυσέβειαν εἰς ὁλοπλήρας χρόνυς εἰκοσιεπτὰ ὅπῦ ἦτον αἰχμάλωτος, καὶ ὑπηρέτει τὸν αὐθσέτλω τε μὲ κάθε προθυμίαν, καὶ ἐμπισοσυύλω, εἰς ξόπον ὅπῦ τὸν ἐκβαλίνησε νὰ τὸν ζητῇ διὰ γαμβρὸν εἰς τλὼ θυγατέρα τε, καὶ νὰ τὸν κάμῃ κληρονόμον τε, μόνον ἐὰν ἀρνηθῇ τὸν Χεισόν. ἀλλ' ὁ καλὸς νέος, καὶ τῆς σωφροσυύης ἐρασὴς ἀκρότατος, γάμους, καὶ πλούτη ὡς σκύβαλα ἐλογίζετο, μελετῶν καθ' ἑαυτὸν ἐκεῖνο τὸ ἀποστολικόν. „ τίς ἡμᾶς χωρίσει „ ἀπὸ τῆς ἀγάπης τῦ Χεισῦ; θλίψις; ἢ στενοχωρία; ἢ λιμός; „ ἢ διωγμός; ἢ γυμνότης; ἢ μάχαιρα; τέλος πάντων βλέπων ὁ αὐθσέτης τε τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης αὐτῦ, τὸν ἠλθυθέρωσε, καὶ τῦ ἔδωκεν ἄδειαν νὰ ὑπάγῃ ὅπῦ θέλει. ἐπαίνω δὲ εἰς τὴν ἑτοιμασίαν ὁπῦ ἔκαμεν ὁ Μάρτυς διὰ νὰ φύγῃ, ἀθσεῖ· οἱ δὲ ἀγαρηνοὶ ὁπῦ ἐπῆγαν διὰ νὰ τὸν ἰδῶν, πλάτησι φθδῶς, ὅτι εἶπε νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χεισόν, καὶ νὰ γείνῃ Τοῦρκος. ὅθεν μ' τὴν ἀθσέιαν τε ἐφόρεσαν ἱμάτια Τοῦρκικα, χωρὶς ὅμως νὰ τὸν βαπτίσυν. ὁ δὲ τῦ Χεισῦ Μάρτυς, ἀποστρεφόμενος τοῦτο ὅπῦ τῦ ἔκαμαν, ἀναχωρεῖ ἐκεῖθεν, καὶ ἔρχεται εἰς Σμύρνλω, ὡς παραγματευτὴς, καὶ ἐκεῖ ἀπορρίπτωντας τὰ Τοῦρκικα φορέματα, πηγαίνει εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος. καὶ ἐκεῖ διείσκει κ' τὰ μέρη τῆς Μονῆς τῦ Ἁγίυ Παύλυ σ'α Γερομόναχον ἐνάρετον, καὶ δεκειτικὸν, Γωσὴφ ὀνόματι, καὶ ἐξομολογηθεὶς εἰς αὐτὸν τὰ κρύφια τῆς καρδίας τε, τὸν πείθει, διὰ νὰ τὸν δεχθῇ εἰς τλὼ ὑπακολύτε, καὶ νὰ τὸν κάμῃ μοναχὸν, ὁ καὶ ἐγένετο. καὶ ὕπως ἔζησε μετ' αὐτῦ δώδεκα χρόνυς, μιμούμενος αὐτὸν εἰς κάθε ἀρετλώ. μ' δὲ τὰς δώδεκα χρόνυς, ἀκούοντας τλὼ θαυμασλὼ πολιτείαν τῦ ὁσίυ Ἀνακίυ τῦ Καυσοκαλυβίτε, μετῴκησεν εἰς τὸ Καυσοκαλύβιον, καὶ ἐκεῖ διεπέρασεν ἓξ χρόνυς, ζηφόμενος ταῖς ἰδίαις χερσὶ, καὶ ὡς φιλόπονος μέλισσα συλλέγωντας κάθε ἄνθος, καὶ εἶδος ἀρετῆς, ὥστε ὅπῦ ἔγινεν εἰς ὅλυς τὺς ἐκεῖ πατέρας, τύπος καὶ παράδειγμα τῆς μοναδικῆς πολιτείας, καὶ μάλισα ἦτον τόσον γλυκὺς, καὶ χαριτωμένος, καὶ εἰς τὸ ἔξω φαινόμενον ἦθος τῦ προσώπε τε, ὁπῦ διὰ τῦτο ἠγαπᾶτο ἀπὸ ὅλυς. πλλὼ μὲ ὅλας ταύτας τὰς ἀρετὰς, δὲν ἠχαρεισεῖτο ἡ καρδία τῦ Παχωμίυ, ἀλλ' ἐπεθύμει νὰ μαρτυρήσῃ καὶ διὰ τὸν Χεισόν, σ'α μὲν, ἀπὸ τὴν θείαν ἀγάπλω παρακινούμενος. καὶ ἄλλο δὲ, διὰ τί ἐφοβεῖτο, μήπως εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀθσειάς τε, ἔτυχεν ἀπὸ ἀπρο-

σεξίαν, νὰ δυσηκόν ἀπὸ τὸ σόμα τε ὁ λόγος ἐκεῖνος τῆς ἀρνήσεως, διὰ τὸν ὁποῖον οἱ Τοῦρκοι τὸν ἐφόρεσαν τὰ φρόσυνα φορέματα. ἦτον δὲ τὸν πόθον τῦ Μαρτυρίυ ἐφανέρωσεν εἰς τὸν γέροντά τε, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἤκυσε πολλὰς ἐπιπλήξεις, καὶ ὀνειδισμὺς, νομίζοντα, ὅτι ἀπὸ ὑπερηφάνειαν τῦ ἦλθε ὁ τοιῦτος λογισμός. ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπέμενεν εἰς τὸν Παχώμιον ὁ πόθος αὐτὸς, τὸν ἐδοκίμασεν ὁ γέροντάς τε εἶκα χρόνον μὲ διαφόρες κανόνας, καὶ παιδείας, καὶ εἰς ὅλα τὸν εὗρε προθυμον, παρακαλῶσι τὸν Θεὸν καὶ οἱ δύω μὲ νηστείας, καὶ ἀγρυπνίας νὰ τὺς δείξῃ αὖ εἶναι τοῦτο θέλημά τε. ἔπειτα κοινολογῶσι τὸν σκοπὸν αὐτὸν καὶ εἰς τὺς πλέον ἐναρετωτέρυς πατέρας τῦ ὄρυς, καὶ ὅλυς δείκνυσι συμφώνυς εἰς τὸν πόθον τῦ Παχωμίυ. ὅθεν μὲ τὰς δυχὰς, καὶ συμβυλὰς τῶν τοιούτων πατέρων, καὶ μάλισα τῦ ὁσίυ Ἀνακίυ, ἀναχωρῶσιν ἀπὸ τὸ ὄρος ὁ, τε Παχώμιος, καὶ ὁ γέροντάς τε Γωσὴφ, καὶ πηγαίνυν εἰς τὸ Οὐσάκι, τλὼ παζίδα τῦ αὐθσέτε τῦ Παχωμίυ. καὶ ὁ μὲν Γωσὴφ ἔμεινεν εἰς τὸ κοινὸν κατάλυμα. ὁ δὲ Παχώμιος πηγαίνει δρομαῖος εἰς τὸν οἶκον τῦ αὐθσέτε τε, καὶ μ' παῦπα πηγαίνει εἰς τὸ κοινὸν παζάρι, μὲ σκοπὸν διὰ νὰ γνωρισθῇ. ὅθεν βλέποντες αὐτὸν οἱ ἀγαρηνοὶ, τὸν ἐγνώρισαν, καὶ ἁρπάσαντές τον, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν κετλώ, καὶ εἶπον, ὅτι ἔτος εἶναι ὁ δῶλος τῦ δεῖνος ὃς τις εἰς τὴν ἀθσείαν τε ἠρνήθη τὸν Χεισόν, καὶ μ' τὴν ἀθσείαν τὸν ἐνεδύσαμεν φρόσυνα φορέματα, καὶ πῶρα ἰδὲ τί εἶναι ἐνδεδυμένος; ὁ κετὸς ἐρώτησε τὸν Παχώμιον. αὖ εἶναι παῦπα ἀληθινά. ὁ δὲ τῦ Χεισῦ Μάρτυς Παχώμιος μὲ χαρύμενον πρόσωπον, κηρύττει παρρησίᾳ, ὅτι δὲν ἠρνήθη ποτὲ τὸν Κύριόν τε Ἰησῦν Χεισόν ὅτε μὲ τὸν λόγον, ὅτε μὲ τλὼ διάνοιαν, καὶ ὅτι ὁμολογεῖ τὸν Χεισὸν Θεὸν τέλειον, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, καὶ ὅτι διὰ τλὼ ὁμολογίαν αὐτλὼ εἶναι ἕτοιμος νὰ ὑπομείνῃ μυεία βάσανα, καὶ κάθε εἶδος θανάτε. ὁ δὲ κετὸς ἀκούσας ταῦτα, καὶ βλέπων τλὼ μεγαλοψυχίαν τῦ Ἁγίυ, πολλὰ τὸν ἐφοβήσε, καὶ τὸν ὕβρεσεν. ἔπειτα τῦ λέγει. ἐπειδὴ καὶ μίαν φορὰν ἔδωκες λόγον ἀρνήσεως, ἀδυνατον εἶναι πλέον νὰ ζῇς εἰς τὸ ἑξῆς μὲ τὰ Χεισιανικὰ ταῦτα φορέματα. ἀλλ' σ'α διὰ τὸ δύω πρέπει νὰ διαλέξῃς, ἢ νὰ ἀρνηθῇς τὸν Χεισόν, ἢ νὰ δοκιμάσῃς τὸν πλέον σκληρότατον θάνατον. ὁ δὲ τῦ Χεισῦ Μάρτυς ἀπεκρίθη, μὴ γένοιτο Χεισὲ βασιλεῦ, ὕδὲ μὲ φιλὸν νόημα νὰ ἀρνηθῶ ἐγὼ τὸ παράγιον ὄνομά σε. ἀλλ' ἕτοιμος εἰμαι διὰ τλὼ ἀγάπλω σε καὶ εἰς πῦρ, καὶ εἰς θάνατον. ταῦτα ἀκύσας ὁ κριτὴς ἐθρόσαξε καὶ τὸν ἔβαλλαν εἰς τλὼ πλέον σκοτεινὸν φυλακὴν, εἰς τλὼ ὁποίαν ἔμεινον ὁ Παχώ-

χώμιος, ὡσαὶ μέσα εἰς ἄλλον ωδρόμισον, ἄσιτος, ἄχρυπνος, χω-
εἰς κάμμίαν ἀνθρωπίνλω παρηγορίαν, ἀλλ' ἀπὸ μόνλω τλῶ θείω
ἐλπίδα ξεφόμβος. κὴ δὲ τὴν ξίτλω ἡμέραν, ἔγινεν ἀπόφασις διὰ
νὰ θανατωθῆ ὁ Ἅγιος. ἔθον ὁ δισμοφύλαξ τῦ φέρει τὸ γλυκύτατον
αὐτὸ μήνυμα τῦ θανάτυ. ὁ δὲ Μάρτυς ἀκύσας τῦτο, ἐχάρη ὑπερ-
βαλλόντως, κὴ ἐδόξασε τὸ ὄνομα τῦ Κυρίυ. κὰ ὅλλω ἐκείνλω τλῶ
νύκτα τοροσηύχετο. τῷ τρωῒ δίγάλυσι τὸν Μάρτυρα ἀπὸ τὴν φυλα-
κὴν, κὴ τὸν ωδασαίνει εἰς τὸν κριτὴν, ὅς τις κὴ τῦ λέγει. ἰδὲ διὰ
τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης συ ἔχεις νὰ λάβης θάνατον, κὴ βλέπε νὰ
μὴ μετανοήσης ὕστερον χωρὶς ὄφελος. ὁ δὲ ἱερὸς Παχώμιος ἀπεκρί-
θη μὲ τὴν τροτέραν παῤῥησίαν λέγων. ἐγὼ ὦ κριτὰ δέσποτα ἀρνῦ-
μαι τὸν Χριςόμυ, κὰν εἰς μυρίυς θανάτυς τὺς πλέον σκληρὺς μ'
ωδαδώσης, μόνον ἐκεῖνο ὅπῦ ἔχεις νὰ κάμης, κάμετο τὸ ὀγλιγω-
ρότερον. ταῦτα ἀκύσας ὁ κριτὴς ἔδωκε τὴν κατ' αὐτῦ τελδυταίαν ἀπό-
φασιν. οἱ ωδεσῶτες λοιπὸν ἀγαρλωοὶ δίσαντες τὸν Μάρτυρα, ἔ-
συρναν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ὅς τις ἦτον ἔξω τῆς πόλεως,
ἐκεῖ ὅπυ ἐσφαζαν τὰ τρόβατα. ἠκολδθων δὲ κ' τολλοὶ ἄλλοι Τύρ-
κοι, κὴ Χρισιανοί. κὴ ἄλλοι μὲν ἀπὸ τὺς Τύρκυς ἐτερείταιζον τὸν
Ἅγιον, ἄλλοι δὲ τὸν ἔπτυον, κὴ ἄλλοι τὸν ἐωδαχίνυν νὰ ἀρνηθῆ
τὸν Χριςόν. ὁ δὲ Μάρτυς εἰς μόνλω τὴν τροσδλχὴν προσέχων, ἔξε-
χεν εἰς τὴν ποθυμβίλω ὁδὸν τῦ Μαρτυρίυ. κὴ φθάσας εἰς τὸν τροει-
ρημβίον τόπον, ἔκλινε τὰ γόνατα. ἐπειδὴ δὲ ὁ δήμιος ἐφοβεῖτο νὰ
τὸν ἀποκεφαλίσῃ, ἀλλὰ κὴ παρεκίνει τὸν Μάρτυρα νὰ ἀρνηθῆ τὸν
Χριςὸν, ψιθυρίζωντας εἰς τὰ αὐτία τυ. ὁ γενναῖος τῦ Χριςῦ ἀθλη-
τὴς τὸν ἐθάῤῥυνεν εἰς ἐκείνλω τὴν ὥραν, κὴ μὲ θάῤῥος τῦ εἶπε.
τελείωσον ἐκεῖνο ὅπῦ ἐτροσάχθης, κὴ μὴ χαίνης ματαίως τὸν καιρόν. τότε ἐκεῖνος λαβὼν θάῤῥος, ἀπέτεμε τὴν Ἁγίαν αὐτῦ κεφα-
λὴν, κὴ ὕτως ἔλαβον ὁ ἀοίδιμος τῦ Μαρτυρίυ τὸν Στέφανον. τὸ
δὲ τίμιον αὐτῦ λείψανον μ' ξεῖς ἡμέρας ἐπῆραν οἱ Χρισιανοὶ, κὴ
τὸ ἐνταφίασαν. ὁ δὲ δήμιος μ' ταῦτα δαιμονιθεὶς, ἔκραζε, κὴ
ἄφριζε, διγυρίζωντας τὴν πόλιν, ἕως ὅπῦ μ' ὀλίγας ἡμέρας κα-
κῶς ἐξέψυξεν. ὁ δὲ γέρωντας τῦ Ἁγίυ, ἐκεῖ ὅπυ ἦτον κεκλεισ-
μένος, μαθὼν τὸν ποθούμβον θάνατον τῦ μαθητῦ, μὲ χαρὰν, κὴ
δάκρυα δ' χαρίσησε τὸν Θεὸν, κὴ περνῶντας ἀπὸ τὸν τόπον ὅπυ ἔκει-
το τὸ σῶμα τῦ Μάρτυρος, κὴ ἰδὼν αὐτὸν, τὸν ἐχαιρέτησε μετὰ
δακρύων κὴ τῦ εἶπεν. ἔχεις ἐκεῖνο ὅπῦ πάλαι ἐπόθεις Παχώμιέ μυ,
κὴ τρέσβευε ὑπὲρ ἐμῦ τρὸς τὸν Κύριον, κὴ ὑπὲρ πάντων τῶν ὁσίων
λαμ-

λαμβάνωντε. ὃ καὶ ἀληθῶς γέγονε μετ' ὀλίγας ἡμέρας. διότι ὁ
ὁσιώτατος αὐτὸς Γωσὴφ, κατεκυριδθη ἀπὸ μεγάλον φόβον, κὴ δει-
λίαν. ὁ δὲ Μάρτυς Παχώμιος φαίνεται λαμπρὸς, κὴ χαρίεις,
καθὼς ἦτον εἰς τὴν ἰδίαν τῦ τροσώπυ, εἰς τὸν ὕπνον τῦ γέροντος,
κὴ τῦ λέγει. μὴ φοβῦ γέροντα. δὸν παθαίνεις κακόν. κὴ παρδθὺς
μὲ τὸν λόγον τῦτον ἐχωρίθη ἡ δειλία ἀπὸ τὴν καρδίαν τῦ γέροντος.
ἀλλὰ κὴ μία χρισιανὴ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μέρη, βασανιζομένη ἐκ πεντε-
καιδεκαετοῦς ἡλικίας ἀπὸ πόνον ἀνάξδτον τῦ ἡμικρανίυ, ἐπεκαλέθη μ' πί-
στεως τλῶ βοήθειαν τῦ Ὁσιομάρτυρος, κὴ χρίσασα τὴν κεφαλήν της
μὲ τὸ αἷμά τυ, ἠλδθερώθη μὲ τελειότητα ὅτι τὸ πολυχρόνιον ἐκεῖ-
νο πάθος. κὴ εἰς μνήμλω τῆς δεργεσίας ταύτης, κὴ ἀξείας,
ἐμήνυσεν ἡ δλαβὴς ἐκείνη γυνὴ εἰς τὸ ὄρος τῦ Ἁγίυ, τρὸς τὺς
πατέρας ἐκείνυς ὅπῦ ἦξδρον τὸν σωματικὸν χαρακτῆρα τῦ Μάρτυ-
ρος διὰ νὰ τὸν εἰκονίσουν, κὴ λαβῦσα, ὡς ἐπόθει τλῶ Ἁγίαν εἰ-
κόνα τυ, ἐτέλει λαμπρῶς, κὴ πανδλαβῶς κατ' ἔτος τὴν ἑορτλῶ τῦ
Ὁσιομάρτυρος Παχωμίυ. ἔ ταῖς τρισβείαις ἀξιωθείημλω τῆς Βα-
σιλείας τῶν ὐρανῶν. Ἀμήν.

1732.

Κατὰ τὸ ᾳ. ϕλβ'. ἔτος Ἰωμίᾳ κά.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ ΕΝ ΧΙΩ Ο ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΝΙΚΗΤΑΣ Ο ΝΥΣΙΡΙΟΣ.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΝΙΚΗΤΑ

Ποιηθεῖσα παρὰ Ἀθανασίου Ἰβηρίτου.

Τῇ κά. τοῦ Ἰωμίου, μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Νικήτα τοῦ Νέου.

Ἐν τῷ μικρῷ ἑσπερινῷ ἱστῶμεν ς'. δ'. ζ' ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος, ά. Παράφημοι Μάρτυρες.

ΝΙκήτας ὁ νέος τοῦ Χριστοῦ, ἀθλητὴς φιλέορτοι, ἡμᾶς ἐνθέως σωφρόνως, νίκης τὰ βραβεῖα, τῆς αὐτοῦ ἐνθείοις, ἀφημῶσαι ἄσμασι, δι' ἧς τῇ παναοπλίᾳ τοῦ πνεύματος, τὸν πολυμήχανον, καὶ ἀρχέκακον πολέμιον, καὶ τοὺς τότε, φάλαγγας κατέβαλεν.

Ἔδωσε τὸν ζῆλον ὁ Θεὸς, τὸν ὃν κατ' ἐπίγνωσιν, Νικῆτα μάκαρ πρὸς θείωσε, γνῶσιν ὡδήγησε, τοῦ αὐτοῦ ὡς πάλαι, Παῦλον τὸν Ἀπόστολον, πρὸς πόθον τε καὶ ζῆλον ἄκρατον, ὅθεν κατέλιπας, τοῦ πατρίδα καὶ συγγένειαν, νοΐσει θείᾳ, Ἀβραὰμ ὡς δεύτερος.

Καὶ πίστιν ζητῶ προγονικὴν, πόθῳ τοῦ χριστώνυμον, τοῦ νῆσον Χίον κατέλαβες, ἐν ᾗ τετύχηκας, τοῦ πεποθημένου, χάριτι πᾶσαν, σωθῆναι βουλομένου Θεοῦ ἡμῶν, δι' οἰκτον ἄφατον, καὶ ζωῆς τοῦ θεοτέβειαν, ἐμνήσθης Νικῆτα μακάριε.

Λόγησας εἶτα τοῦ σαυτοῦ, σώματος ξισόλβιε, ἀνικόως τὸ Μαρτύριον, καὶ νυτομόλησας, γνώμῃ ῥωμαλέᾳ, θάνατον ἑκούσιον,

λα-

λαβεῖν ὑπὲρ Χριστοῦ ἐφιέμενος, καὶ ἀνδρικώτατα, ἀναθλήσας στέφος εἴληφας, τῷ ἀγώνων τῷ σαυτοῦ ἐπάξιον. Δόξα ἦχος β'.

Ὡσὴρ ἐφάνης λαμπρότατος τοῖς ἐν Χίῳ πιστοῖς, Νικῆτα πολύαθλε, φερωνύμως τὸ νικητὴς ὁρατῷ καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, ἐν τοῖς ὑπὲρ πίστεως ἀγῶσι γενόμενος, χάριν ἐδέξω παρὰ Θεοῦ τυφλοῖς τὸ βλέπειν παράσχειν, τῇ ἐπιχύσει τοῦ θείου σου αἵματος, καὶ σκότος παθῶν αἰκάτων ἐκδιώκειν, τῇ ἐπικλήσει τοῦ σεπτοῦ σου ὀνόματος. ὅθ' ὁ παρρησίαν ἔχων πρὸς αὐτὸν, αἴτησαι δωρηθῆναι ἡμῖν φωτισμὸν, καὶ ἔλεος, τοῖς ἐκ πόθου τιμῶσί σε. Καὶ νῦν.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδαμου. Εἰς τὸν σίχον ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Ὄλβιον ἀληθῶς, τὸν Χίον ἀπεργάσω, Νικῆτα ἀθλοφόρε, ὃν γὰρ αὐτῇ τὸ αἷμα, ὑπὲρ Χριστοῦ ἐξέχεας.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Ῥῶσαι παθῶν ψυχῆς, καὶ σώματος δ' ἀχαῖς σου, Νικῆτα τοὺς ἐκ πόθου, τελοῦντάς σου τοῦ θείου, καὶ μακαρίου ἄθλησιν.

Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Ὅλος φωτολαμπὴς, ὡς ἥλιος τῇ αἴγλῃ, τῆς ἀφράστου δόξης, ὑπάρχων ἀθλοφόρε, τοὺς ὑμνητάς σου φαίδρυνον.

Δόξα, καὶ νῦν.

Μνήμωσύ σε πιστῶς, Νικῆτα ἀθλοφόρε, τὸν εὖα τῆς Τελάδος, τεχθῆναι ἐκ Παρθένου, ξένως ἀνακηρύξαντα.

Ἀπολυτίκιον ἦχος, δ'. ἀσκητικῶς προγυμνασθείς.

Καταγώνισος ὀφθεὶς ἀθλοφόρε, τῷ ἐκ τῆς Ἄγαρ μιχανὰς ἐροπώσω, καὶ ἀναθλήσας εὐδόξε σερρότατα, ξίφος κατεπάλαισας, δυσμενῶν ἀοράτων, ὅθεν τὸ σχάδημα, ἀπαλλέξω τῆς νίκης, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκέτευε Χριστὸν, νέε Νικῆτα τῇ πίστει τιμῶντάς σε.

Καὶ νῦν. τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον. Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ ἑσπερινῷ, μετὰ τὸν προοιμιακὸν, τὸ Μακάριος ἀνήρ. εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν ς'. ἦ. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμια.

Ἦχος β'. ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Νέος ὢν τὸ σῶμα κομιδῇ, μέγας δὲ ψυχῇ τὸν ἀρχαῖον, σαπρὸν κατέβαλες, καὶ τοῖς τῷ αἱμάτων σου, ῥανοῖς ἀπέπνιξας, οἷς Θεὸς ἐπορφύρωσε, τοῦ τῷ προτοπόνων, Ἐκκλησίαν εὐδόξε, Νικῆτα Μάρτυς Χριστοῦ, ᾧ ὑπὲρ ἡμῶν μὴ ἐλλείπῃς, παύεσθαι πρεσβεύων προσφέρειν, τῷ τελοῦντων πόθῳ σε τὴν ἄθλησιν. Δίς.

Ἄγει

Τῇ ἑπομένῃ ἑορτῇ, ἡ περιπὶ Χριστῆ Ἐκκλησία, Νικήτα ἐνδοξε μνήμῃ ἑορτάζουσα, τῆς σῆς ἀθλήσεως, καὶ χεραίρει τὰς ἀθλησεις, ἃς Μάρτυς ὡς ῥόδα, ταῖς χερσὶ κατέχουσα, τὰ ἑαυτῆς στέφανοι, τέκνα συνελθόντα ἐν πίστει, ἐν αὐτῇ αὐτὰς καταστέψαι, τοῖς ἐκ λόγων ἄθεσι παῤῥήσιε.

Δίς.

Ὅπως ὡς κρείσσον ἐκλεκτὸν, τῆς Χριστῆ βασιλέως Νικήτα, μέλισσαι ἄγριαι, σὲ περικυκλώσαντες, ἔτυπτον ξίφεσι, καὶ ὡς κωφὸν ἀτίθασοι, σὲ καταλαβόντες, Ἄγαρ οἱ ὑπόγονοι, ὅλ' ὅλως δ' ἔπτηξας, τόπων ἀπειλὰς ἀλλ' ὡς ἄλλα, πάσχοντος ἐτέλεις τιμὴ δόξαν, τὴν σὲ περιμένουσαν σκοπέλμος.

Δίς.

Φῶς λάμπει τῷ πόθῳ τιμῶ σεπτῶ, μάκαρ ἐκτελοῦντάς σε μνήμῃ, ταῖς σαῖς πρὸς Κύριον, θείαις προσκλήσεσι, καὶ δὸς τιμῶ ἰᾶσιν, τοῖς νοσοῦσι καὶ πρόφθασον, τοῖς ἐν τοῖς κινδύνοις, θάλασσαν δὲ κόπασον, τοῖς θαλαττεύουσιν, ὅσε τὸ πολυάθλον σῶμα, Μάρτυς δεξαμένη φυλάττει, μέχρι τῆς κοινῆς ἐξαναστάσεως.

Δίς.

Δόξα ἦχος, β'.

Ἡ Ἐκκλησία σήμερον παννυχίζει μυσικῶς, νέαν στολὴν ἐνδυσαμένη, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον, τὸ αἷμα τῆ νέᾳ ἀθλοφόρῳ, ὃν ὡς θυσίαν ἄμωμον, δεκτὴν, καὶ εὐάρεστον Χριστῷ προσαγαγοῦσα, μετὰ παῤῥησίας βοᾷ πρὸς αὐτόν. ὁ νικητὴν τῶν τῆ ἀνόμων καταδείξας, καὶ στεφανώσας καὶ δοξάσας, κατάπεμψον ταῖς αὐτῆ πρεσβείαις τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος, τοῖς ἐκ πόθε τελοῦσι τὴν πανίερον αὐτῆ καὶ ὑπέρλαμπρον ἄθλησιν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. παρῆλθεν ἡ σκιὰ τῆ νόμε. Εἴσοδος τῆ φωτὸς ἱλαρὸν, καὶ τὰ ἀναγνώσματα τῆ Ἁγίε Γεωργίε.

Στιχηρὰ εἰς τὸν λιτὸν ἦχος, ά.

Νυμφικὴν χορείαν συγκροτήσωμεν, τὰ πλήθη τῆ ὀρθοδόξων, ὅτι τῇ μνήμῃ Νικήτα τῆ νεοφανοῦς ἀθλητοῦ. καὶ πρὸς αὐτὸν γηθοσύνως βοήσωμεν, λέγοντες. χαίροις ὁ τὸν Χριστὸν κηρύξας ἐν τῷ σαδίῳ τῶν παρανόμων, Θεὸν εἶναι ἀληθινὸν, τὸ δὲ ἀλόγιστον τόπων σέβας, μυθώδη πλανίαν, τῆς θεοσόφοις σε λόγοις ἐλέγξας πανσθένε. χαίροις ὁ τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνισάμενος, καὶ τὸν τῆς δικαιοσύνης στέφανον παρὰ Χριστῆ κομισάμενος, τῆ παρέχοντος εἰρηνίαν καὶ ἔλεος, τοῖς ἐκ πόθε τελοῦσι τὴν πανσέβαστον μνήμην σε.

Ὁ αὐτός.

Ὦ θείῳ πόθῳ τῆ Χριστῆ, Νικήτα Μάρτυς φλεγόμενος, ταῖς τῶν ἀνόμων βασάνοις, εἰς ἅδου ἐλογίσω, ἀλλά σε τὸν λογισμὸν

μὸν τοῖς οὐρανίοις κάλλεσι προσηλώσας, ἔπαθλας φθάσαι πρὸς τὸν ποθούμενον, ὃ καὶ τὰ στίγματα ἐν τῇ σαρκί σε χαίρων ἐβάστασας, οἷς σεμνυνόμενος, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Ἦχος, δ'.

Σήμερον ὁ Δεσπότης Χριστὸς, οὐρανῶν τὰς πύλας ἀνοίξας, εἰς τὰς ἀκηράτες δόμες δέχεταί σε, Νικήτα παμεύφημε, καὶ βασιλείας συμμέτοχον δείκνυσιν, ὡς συγκοινωνὸν τῶν αὐτῆ παθημάτων. ᾧ παεισάμβος, μὴ ὀπλάθε ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σε. πλ. ά.

Τῇ παμφαεῖ πανηγύρει τῆ νέε ἀθλητῆ, δεῦτε συνδράμωμεν, προῆκε γὰρ ἡμῖν βράβευμα μυσικὸν, τὰς λαμπρὰς αὐτῆ ἀεισεις καὶ δόπαια, καὶ συγκαλεῖται πάντας πρὸς εὐωχίαν, μηδεὶς ἐξέλθῃ πεινῶν τῆς ἱερᾶς ταύτης παιδαισίας, καὶ γὰρ ἀμείβεται πάντας τοῖς οὐρανίοις χαρίσμασιν, ὧν ἐν μετοχῇ γενέσθαι ἀξιωθείημεν ταῖς πρὸς Θεὸν εὐπροσδέκτοις αὐτῆ προσκλήσεσι.

Δόξα ἦχος, πλ. ά. Πρὸς τὸ ἑλκόμενος ὅτι σαυρῷ.

Ἑλκόμενος ὅτι σφαγὴν, ὅπως ἐβόας Ἅγιε, ἀλλὰ ποῖον ἔργον θέλετέ με παράνομοι ἀποκτεῖναι; ὅτι τὸν ζωοδότην Χριστὸν ἐκήρυξα, ὅτι ὡς Θεὸν τῶν πάντων ἀνήγγειλα; τὸ ψεῦδος ἐλεγξάμενος καὶ τὴν ἀπάτην ἐμείωσα; ἀλλὰ ποῖον ἔργον θέλετέ με φονεῦσαι; ἀλλ' ὄψεσθε ὑμεῖς ἐν τῇ δόξῃ Χριστῆ με λάμποντα.

Καὶ νῦν μακαρίζομέν σε Θεοτόκε.

Εἰς τὸν στίχον ἦχος, δ'. Ὡς ξυναῖον ἐν μάρτυσι.

Ὦ Θεῷ διὰ πίστεως στρατοθεὶς Μάρτυς ἔνδοξε, ἐκστάσεως ἔδραμες πρὸς τὸ σάδιον, παρανομούντων γηθόμενος, Νικήτα τὸ θανάτου, ὃν πῦρ καὶ αἰκισμοὶ, τὸ παρόντα τὸ μέλλοντα, τῆς ἀγάπης με, τῆ Χριστῆ ἐπεβόας ἀθλοφόρε, ἐξισχύσαι χωρίσαι, καὶ γὰρ ζωή μοι ὁ θανάτος.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις.

Ὁνιὸς ὥσπερ ἄγριος, καταχώσε ὁ δήμιος, ξίφει ἀναπέτηλον ἀπλωέσατα, τῶ κεφαλῶ σε τῶ παίσεπτον, Νικήτα καὶ ἔμεινε, ξέμων ὅλος ὁ δεινὸς, μέχρι τέλες δοξάσαντος, ὃν ἐδόξασας, τὸ Θεῷ σε τὸ βλέπειν δ' ἐπεδόθη, τοῖς τυφλοῖς τῇ ἐπιχύσει, τῆ ἐκχυθέντος σε αἵματος.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτῆ.

Ἐπὶ τέλος μακάριον, ἐν θαλάσσῃ ὠμότατα, ἀπερρίφης ἔνδοξε

τῆ

τῦ δικάζοντος, τῇ προσαγῇ ϗ αὐέδραμες, ἐκεῖθεν γηθόμβος, εἰς αὐτὰς τὰς ἀρανὰς, τὰς στεφανὰς ληφόμβος, ϗὰ παείσασαι, τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι μετ' Ἀγγέλων, ϗὰ Μαρτύρων. ὡς τὸν βίον, πάντων ζηλώσας παεύφημε.

Δόξα ἦχος, δ'.

Λεῦτε ἰῷ πιστῶν τὸ σύσημα, πνευματικὴν χορείαν ἐπικροπόσωμεν, ϗὰ τὸν ἀθλοφόρον Χεισὸ ἐν ὕμναις τιμήσωμεν Νικήταν τὸν εὔδοξον. σήμερον γὰρ ὡς ἑωσφόρος ἀνέτειλε, ϗ καταφωτίζει τὰς διανοίας τῷ πιστῶν, τῶν ἐν πίσει ϗὰ πόθῳ ἐπιτελούντων τὴν μνήμην αὐτῦ τὴν σεβάσμιον.

Καὶ νυῦ Θεοτοκίον.

Ἐκ παντοίων κινδυνῶν. Ἀπολυτίκιον, ἦχος, δ'. ζήτει εἰς τὸν μικρὸν Ἑσπερινόν. Εἰς τὸν Ὄρθρον μετὰ τὴν πρώτην

στιχολογίαν, κ θ'. ἦχος, γ'. Θείας πίστεως.

Θεῖον φρόνημα ἀνελλημένος, ὡ ὑπέρμαχε Χίε Νικῆτα, ϗὰ τὸ Χεισὸ ὅπλον σερρόψυχε, ἀγαρηνῶν τε τὸ θράσος κατέβαλες, ϗ τὸν βελίαρ γενναίως κατήχυας, νίκης ἔπαθλα σαφῶς ἐκ Θεῦ δεξάμενος, δῶρησαι τοῖς πιστοῖς παθῶν ἰάματα.

Δόξα ϗὰ νυῦ. Θεοτοκίον.

Θεία χάρις σὴν τὸ λόγε, μόνη πάναγνε παρθενομῆτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλυς ὑπεράρασα, τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ ἔτι γενόμβον, ῥερυπωμβόν σαρκὸς πλημελήμασιν, ἀποκάθαρον πρεσβείαις σε ἐνθέοις νάμασι, παρέχυσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Μετὰ τὴν β'. στιχολογίαν κάθισμα ἦχος ά. τὸν πάφον σε σωτῆρ.

Ὦ μόνῳ βασιλεῖ, νυῦ παείσασαι χαίρων, διάδημα φαιδρὸν, ϗ στολὴν ἐξ οἰκείων, βαφεῖσαν αἱμάτων σε, περικείμβος εὔδοξε, ϗὰ θεάμβος, καθαρωτάτη μεθέξει, ὅθεν σήμερον, τὴν πανήγυριν σε μνήμην, πελάντες ὑμνεμέν σε.

Δόξα, ϗὰ νυῦ. Θεοτοκίον.

Ἡτέρα σε θεὸν ὑπερμένθα πάντες, παρθένον ἀληθῶς ϗὰ μετὰ τόκον φυλάξασαν, οἱ πόθῳ καταφεύγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα, σὲ ἐκβοῶμβ ἁμαρτωλοὶ προσασίαν, σὲ κεκτήμεθα ἐν περασμοῖς σωτηρίαν, τὴν μόνην παράμωμον.

Μετὰ τὸν πολυέλεον. Ἑσπερινὸς σήμερον.

Ὀρθὴν ὑπέρλαμπρον ἡ Ἐκκλησία, κεκτημένη εὔδοξε, τὴν πανήγυριν ἑορτάζει σῦς τελειώσεως πράζει σοι, χαίροις Νικῆτα ἐμὸν ἀγαλλίαμα.

Δόξα,

Δόξα, ϗὰ νυῦ. Θεοτοκίον.

Μὴ παρίδῃς Δέσποινα, τὰς ἱκεσίας, ἀλλὰ ταύτας πρόσφερε τῷ σῷ υἱῷ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν μὴ πόθῳ βοώντων σοι, χαῖρε Μαρία, βροτῶν ἡ ἀνάκλησις.

Καὶ τὰ λοιπὰ ὡς συνήθες. μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον ἰδιόμελον ἦχος β'.

Ζήτει εἰς τὸν Ἑσπερινὸν ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκυ, ϗ τῦ Ἁγίυ ἦχος, πλ. δ'. Ἁρματηλάτῃ Φαραώ.

Ταῖς δεήσεσι, ἱκεσίαις δέσποτα, τῦ νέυ Μάρτυρος, σῶν ἔξωθεν χάριν, ὅπως σῶν ὑπέρλαμπρον, ϗ θείαν αὐτῦ ἄθλησιν, ἐξιχύσω ὑμνῆσαι, ϗ τὸν πρὸς σὲ θεῖον ἔρωτα, ϗὰ τὰ ὑπὲρ σεῦ ἀγωνίσματα.

Γε τῶν θείων, ἀθλοφόρων σήμερον, πᾶσα ἡ θεία πληθύς, τὸν φαεινὸν λύχνον, Νικήταν τὸν σωσάθλον, ἐνδόξως προσδεξάμβοι, συγχορεύσατε τούτῳ, ϗὰ γὰρ ἡμᾶς ἐκμιμέμβος, ἤθλησε γενναίως ὁ εὔδοξος.

Ὅπως εἰς τέλος ὁ ἐχθρὸς ἠφάνισαι, ὁ γῆν ϗ θάλασσαν μεγαλαυχῶν πᾶσαν, ἐξαλείφειν εὔδοξε, ποσὶ γὰρ σε πεπάτηται, ὡς σρυθίον Νικῆτα, ὃν νεαζύσῃ ὑπάρχοντος, παῦ ἡλικίᾳ νέομαρτυς.

Τῶν λυπηρῶν ἐπαγωγαὶ χειμάζυσι, τὴν παεινήν με ψυχήν, ϗ συμφορῶν νέφη, τὴν ἐμὴν καλύπτουσι, καρδίαν Θεονύμφευτε, ἀλλ' ἡ φῶς τεκοῦσα, τὸ θεῖον ϗ προαιώνιον, λάμψον μοι τὸ φῶς τὸ χαρμόσυνον.

Ὠιδὴ, γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Ὅτ' ξίφος Μάρτυς τὸν σερρὸν, τῆς καρτερίας σε πύργον, διεπάραξεν Νικῆτα. ἀλλ' ὤφθης, καρτερώτατος ποιναῖς, προσομιλῶν ϗ θλίψεσι, ταῖς παρ' ἐχθρῶν ἀπλάγχνως, προσφερομβαίς σοι εὔδοξε.

Ἀπὸ τὰς χθόνας ἀθλητὰ, καθ' ἃς ὁ λύχνος ἐνβέβηκε, τῆς ἀγάπης πρὸς Χεισὸν σὺ ἐφάνης, ὡς ὁ πρωταθλος θερμὸς, Στέφανος ϗ ἐνήθλησας, κρυνοῖς τῶν σῶν αἱμάτων, καταβυθίσας τὸν τύραννον.

Ὅτ' ἀπηρνήσω τὸν Χεισὸν, ἰδίᾳ γνώμῃ ἀλλ' ἄκων, ἐκπαίᾳ δὲ τυράννων ἀθέων, κατεφώπιον ξανῶς, ὁμολογήσας ἔφερες τὰς παραγμὰς τὰς τούτων, οἵ σε αὐτῷ προσφκείωσαν.

Πολὺς ὑπέστης παραγμὰς, πρὸς τὸ τὴν θείαν Νικῆταν, ἀπαρνήσασθαι σωτήριον κλῆσιν, τῷ Χεισῷ ἀλλ' εἰς κονὸν, ὄντως κεκοπίακασι, ϗ γὰρ μέχρι θανάτυ, ταύτην γενναίως ἐβάσασας.

Θεοτοκίον.

Θεοχαείτωτε ἁγνὴ, μετὰ τῶν ἄνω ταγμάτων, μετὰ πάντων τῶν σοφῶν

Ἀποστόλων, καὶ Μαρτύρων ἱερῶν, καὶ προφητῶν ἱκέτευε, ὅπως τελείαν λύσιν ἁμαρτημάτων λημψώμεθα.

Καθίσματα ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Μαρτύρων ἐν αἵματι, καλλωπιζόμενος, Κυρίῳ παρίστασαι τῷ τῶν παντὸς Βασιλεῖ, Νικῆτα πανεύφημε ὅθεν ἐν εὐφροσύνῃ τὴν ἁγίαν σου μνήμην, σήμερον ἐκτελοῦμεν ὀφλημάτων τὴν λύσιν αἰτούμενοι, δόρειν δι' σοῦ, καὶ μέγα ἔλεος. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ταχὺ δέξαι δέησιν, τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, καὶ πάντας προσάγαγε τῷ σῷ υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρία Παναμώμητε, λύσον τὰς βλασφημίας, τῶν εἰς σὲ προσρεχόντων, σώτειρα μηχανίας, καὶ καταβαλὲ θράσος, τῶν νῦν ἐφοπλιζομένων καὶ τῶν δήλων σου.

Ὠδὴ, δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Οὐ χὶ εἰρκτὴ δεσμὰ μάστιγες, οὐ θυμὸς τυράννων, ἀλλ' οὐδὲ θάνατος, τῆς ἀγάπης ἠδυνήθησαν, ἐκχωρίσαι Μάρτυς τὸν Δεσπότην σου.

Θῦμα ὄντως εὐπρόσδεκτον, πῶς ἀσάρκως Μάρτυς ἐχθρὸς κατέβαλες, ἀπαλῷ λίαν ἐν σώματι, ψυχῆς δὲ γενναίῳ ἐν φρονήματι.

Οὐκ ἀρνοῦμαι τὸ ὄνομα, τὸν Χριστὸν, ἐβόας Μάρτυς ἐλκόμενος, πρὸς σφαγὴν ὡς ἀμνὸς ἄκακος, ἀλλὰ φέρω πάντα νῦν γηθόμενος. Θεοτοκίον.

Σὺ πλήσης ὀδυνῶν με, καὶ τῆς ἀρρωστίας καταπειμαίνῳ μοι, ὡς φιλάγαθος, βοήθησον, Θεοτόκε μόνη Ἀειπάρθενε.

Ὠδὴ, ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ἵνα τί σὺ βραδύνῃς, ἔκραξες γηθόμενος, δημίῳ συνδοξε, καὶ θανατοῖς με, προξενῶν μοι τὰ θεῖα σκηνώματα, ἅπερ ποθῶν ἐφθάσας, ἐνίσκω προθύμως ὅπως λάβω, πρὸς Θεὸν τὴν ζωὴν αἰώνιον.

Σοῦ τὸ παίσεπτον σῶμα, Μάρτυς ἐναπέρριψαν θαλάσσῃ αὖθις, μὴ τὸν τῆς ξίφους, ἐκτομὴν ζημιῶσαι οἱόμενοι, τὸ τῆς ὀρθοδόξου, πλήρωμα ὅλως μὴ εἰδότες, ὅτι πάντας ἡμᾶς ἐποπτεύεις σὺ ἀνωθεν.

Ἐκ νεότητος ἐκ νηπίων, ἔχεσκε τὸ φρόνημα Νικῆτα συνδοξε, ὡς ὁ θεῖος πάλαι, Δανιὴλ γηραλαίου καὶ παίσοφον, ὄντα ἀπογόνως, Μάρτυς τῆς Ἄγαρ ὡς ἐκεῖνος, πρεσβυτέρας αἰσχύνας δεδόξασαι. Θεοτοκίον.

Τί σοι δῶρον προσάξω; τῆς δυσχερείας, ἀνθ' ὧν περ ἀπέλαυσα, τῶν σῶν δωρημάτων, καὶ τῆς σῆς ἀμεμπτίας χρηστότητος, τοιγαροῦν δοξάζω, ὑμνολογῶ καὶ μεγαλύνω, σὲ τὸν ἄφατον πρός με συμπάθειαν.

Ὠδὴ, ς'. Ἰλάσθητί μοι σωτήρ.

Ἐμφρύνεται μυστικῶς, ἡ Χίος Μάρτυς καταχυσα, Νικῆτα τὸ ἐκχυθὲν, σεβάσμιον αἷμά σου, ἐν πόλεσι καὶ κράζουσα· μὴ μου ἐπιλάθῃ, μέχρι τέλους δι' ἐμοῦ σε.

Νήθλησας ἀνδρικῶς, ποσὶ σου πτεῖνας τὸν δράκοντα, καὶ νῦν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγάλλῃ δρεπόμενος, τὰ γέρα τῷ πόνῳ σου, καὶ ἡμῖν βραβεῖων τὴν εἰρωνίαν παρεσβείαις σου.

Ἐντείλας ἀληθῶς, ὡς ἄστρον φαῦον τὴν σύμπασαν, ἀκτῖσι τῷ φαεινῶν, καὶ θείων ἀγώνων σου, Νικῆτα πανεύφημε, δόξα τῷ Μαρτύρων, καὶ ὑμνύπνωσε ὁ στέφανος. Θεοτοκίον.

Ἐντεῦθεν τῷ δεινῶν, παυσμάτων ταῖς ἱκεσίαις σου, θεογεννῆτορ ἁγνὴ, καὶ τύχοιμι παύσαγνε τῆς θείας ἐλλάμψεως, τὸ ἐκ σοῦ ἀφράστως, σαρκωθέντος υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Κοντάκιον.

Ἦχος, δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Θεοφανὴς ὥσπερ ἀστὴρ ἀθλοφόρε, ἐξανατείλας τῇ σεπτῇ Ἐκκλησίᾳ, τῷ δυσεβῶν κατύγασας τὰ πρόσωπα, πόθῳ δι' φιμένων σε, καὶ τελούντων Νικῆτα, σῆς σεβάσας ἀθλήσεως, τὴν ὑπέρλαμπρον μνήμην σου, καὶ ἐκβοώντων δόξα σοι Χριστὲ, τῷ τὸν ὁπλίτην τὸν σὸν στεφανώσαντι. Ὁ Οἶκος.

Τοῦ ἀθλοφόρου τὴν ὑπέρλαμπρον μνήμην, δεῦτε πάντες τῷ ὕμνων ταῖς στεφάναις, λαμπρῶς καταστέψωμεν, καὶ γὰρ ἔπος ὁ τῆς ἐπουρανίου νίκης φερώνυμον κλῆσιν πλουτῶν, τὸν παλαιὸν περιστῶν ἐν ἀπαλῷ νομιδῇ τῷ σώματι ἐκνικήσας, ὁμβρεῖζει, ἀντὶ αἱμάτων ἱερῶν, ἰαμάτων τὰ ῥεύματα. σοὶ τοίνυν δὲ πᾶσι χαίρει Χριστῷ, καὶ δίδωσιν εἰρηνικὸν ἀοίκλειπτον, τοῖς ἐκ πόθου βοῶσι, δόξα σοι Χριστὲ, τῷ τὸν ὁπλίτην τὸν σὸν στεφανώσαντι.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ, κα'. μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Νικήτα τοῦ νέου τοῦ ἐν Χίῳ ἀθλήσαντος.

Τιμηθεὶς Νικῆτα τὸν σὸν αὐχοῦμεν ξίφει. Τέτμηκας ἐχθρῶν πάσας πανουργίας πάσας.

Ὅτι ὁ νέος Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Νικήτας, ἦτον ἀπὸ τὴν Νίσυρον, ἡ ὁποία εἶναι μία μικρὰ νῆσος, ἀναμεταξὺ τῆς Κῶ, καὶ τῆς Ῥόδου κειμένη. Χριστιανῶν γονέων υἱός. ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ, ὡς εὐσημότερος τῶν ἄλλων, ἦτον προεστὼς τῆς νήσου, ἀλλ' ὅμως διὰ κάποια τοῦ ἐγκλήματα, τὸν ἔσυραν εἰς κειτήριον, καὶ ἐκεῖ κρινόμενος, καὶ βασανιζόμενος ἐφονεύθη, καὶ ἐστεφανίσθη ὁ ἄφρων τὴν πρόσκαιρον ταύτην ζωὴν, ἀπὸ τὴν αἰώνιον. ὅθεν ἀρνηθεὶς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ἐπέρασεν ὁ ξιφοβόλος, καὶ ἔτσι ἀπέφυγε τὴν κρίσιν. ἀφ' οὗ δὲ ἐστερ-

κδυσεν αὐτὸς, σωείλαβον οἱ ἀγαρλωοὶ κὴ τὰ παιδία τε, κατὰ τὼ σωήθειαν τες, κὴ τὰ ἐτάρκδυσαν, μὴ δὲ τῷ ἄλλων, ἐτάρκδυσεν κὰι τῦτον τὸν Νικήταν, ϖερὶ τὲ ὁποίυ εἶναι ἐνταῦθα ὁ λόγος. ὁμοίως κὴ ἡ μήτηρ τε (διὰ νὰ μὴ χωειδῇ ἴσως ἀπὸ τὰ τέκνα της, ἄδηλος γὰρ ἡ αἰτία.) ἀρνηθεῖσα τὸν Χριςὸν, ἐδέχθη τὸν τῦρκισμὸν ἡ παναθλία, κὴ ὅλη πλέον ἡ φαμελία ἐκείνη, παρεδόθη τῷ σαπανᾷ. ὁ δὲ Νικήτας, τόσον πολλὰ νέος ἦτον εἰς τὴν ἡλικίαν τότε, ὥςε ἐπῦ δὲν ἔλαβε παντελῶς ἰδέαν Χριςιανισμῦ, ἀλλὰ Τῦρκος ἐγνώρισε τὸν κόσμον, κὴ μὲ τύρκικα φρονήματα αὐξηρέφετο, κὴ ϖροέκοπτε μάλισα, ἐν τῷ Μωαμετισμῷ, καθὼς ὁ Παῦλος ἐν τῷ Ἰυδαϊσμῷ, ϖρὸ τῦ νὰ φωτισθῇ ἀραύθεν, κὰι νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας. ἐϖροέκοπτε λέγω, κὴ πολὺν ἔδειχνε ζῆλον διὰ τὴν πλάνην, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρέθη, ὅθεν κὴ ὁ φιλάνθρωπος Θεὸς, ὁ θέλων ϖάντας σωθῆναι, κὴ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, ἀπὸ τὸν ζῆλον ἐκεῖνον τὸν ἐ κατ' ἐπίγνωσιν, τὸν ἔφερεν εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας κὴ θεοσεβείας, καθὼς κὴ τὸν θεῖον Παῦλον. πῶς δὲ κὰι μὲ ποῖον τρόπον, ἀκέσατε σωτόμως τὴν ϖερὶ τύτε δήγησιν, διὰ νὰ θαυμάσετε τὲς τρόπυς ὁπῦ μεταχειρίζεται, ἡ πάνσοφος τῦ Θεῦ ϖρόνοια διὰ τὴν σωτηρίαν τῷ ἀνθρώπων.

Γνέβη ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, νὰ μαλώσῃ μὲ σῦα τυρκόπυλον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐσωναντρέφετο, κὴ ἡ μήτηρ ἐκείνυ τῦ ἄλλυ παιδίυ, ἠξδύρθη τὸ ϖερὶ τῦ Νικήτα, τὸν ὕβρισε, κὴ ϖολλὰ σκληρὰ λόγια τὸν ἐλάλησεν, ὀνομάζθσα αὐτὸν μυρτάτον, κὴ ἄπισον, κὴ ἄλλα παρόμοια ὁπῦ σωηθίζυν αὐτοὶ, νὰ λέγυν εἰς τὲς ἀπὸ Χριςιανῶν, εἰς τὴν πλαίσιν αὐτῶν ὑπερφέροντας. ὁ δὲ Νικήτας ἀγκαλὰ κὴ παιδίον, πλὴν ζηλωτὴς, καθὼς εἴρηται, δὲν ὑπέφερε τὲς ὕβρεις, κὴ τὲς ὀνειδισμὲς ἐκείνυς, ὅθεν ἔχει μὲ ϖολλὴν λύπην κὴ ἀγανάκτησιν, κὴ φανερώνει τὰ γονόμενα εἰς τὴν μητέρα τε, κὴ ζητεῖ ἀπαραιτήτως ἀπὸ αὐτὴν, νὰ τῦ εἰπῇ διὰ ποίαν αἰτίαν, νὰ τὸν ὀνειδίζῃ ὡς ἄπισον. αὐτὴ ὅμως τὸν ἔλεγε, νὰ μὴν τὰ λογιάσῃ τίποτε λέγυσα, δὲν σὲ μέλει, ὡς τὸ εἶπε. τίποτε δὲν εἶναι. ὁ θυμὸς τὼ ἐκίνησε νὰ τὸ εἰπῇ. ὁ δὲ Νικήτας δὲν ἐκαπαείθετο. ἀλλ' ἐζήτει μὲ μεγάλην ἔρδυναν, ὡσὰν νὰ τὸν ἐβίαζε τινὰς νὰ μάθῃ. τέλος ϖάντων, ὕςερον ἀπὸ ϖολλὴν ὥραν, κὴ ἀπὸ ϖολλὴν ἐξέτασιν βιαθεῖσα, τῦ ἐδηγήθη τὴν ἀρχὴν τες. τί ἦσαν, κὴ πῦ ἐκατήντησαν. ταῦτα ϖᾶσα τῆς μητρός τε ἀκέσας, τὴν ἠρώτησε, λέγων, κὰι τί μὲ ἔλεγαν ὅταν ἤμαν Ῥωμαῖος; κὴ αὐτὴ ἀπεκρίθη ὅτι τὸν ὠνόμαζαν

μαζὰν Νικήταν. ἐσιώπησε λοιπὸν, κὴ ἡσύχασε πλέον, μαθὼν ὅτι δικαίως τρόπον τινὰ, τὸν ὠνείδισεν, ὡσὰν ὁπῦ δὲν ἦτον ἀπὸ τὲς ϖρογόνυς τε Τῦρκος. ὅμως κατὰ ἄλλον τρόπον ἐσυγχίθη, κὴ ἐλυπήθη λύπην μεγάλην, διὰ τὶ νὰ χάσῃ τὼ ϖρογονικὴν τε πίσιν, κὴ νὰ δύεισκεται εἰς τὼ Τύρκικων τὴν ξενίαν, ὑβριζόμενος, κὴ ὀνειδιζόμενος ὡς ἄπισος. τοιῦτοι θεῖκοὶ, κὴ σωτήριοι λογισμοὶ ἀνέβησαν εἰς τὸν νῦν τὸ δίλογημένον Νικήτα, ὅθεν ἐσυλλογίζετο μόνος χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὲς λογισμές τε εἰς τινὰ, μὲ ποῖον τρόπον, νὰ ὑπερρέψῃ, κὴ νὰ ἔλθῃ πάλιν, εἰς τὼ ϖρογονικὴν τε Χριςιανικὴν πίσιν. εἰς καιρὸν λοιπὸν ὁπῦ τὲς τοιῦτες λογισμὲς ἔχεφε μέσα εἰς τὸν νῦν τε, κὴ ἐζήτει δικαιρίαν νὰ φύγῃ κρυφίως, ἀπὸ τὲς γονεῖς τε, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλον Χριςιανικὸν τόπον, κὴ ἐμποδίζετο ἀπὸ πλοῖον, κὴ ἀπὸ τὰ χρειαζόμενα τῦ ταξιδίυ, εἰς σῦα τοιῦτον καιρὸν λέγω, δὺ δόκησεν ὁ Θεὸς, κὴ δύρίθη καΐκι, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον, ἠμβαρκαρίσθη, κὴ δύγῆκεν εἰς σῦα ἀπὸ τὰ μαστιχόχωρα τῆς Χίυ, Λιθὴς λιμνάας λεγόμενον. ἐξελθὼν δὲ εἰς κάποιον μέρος ἐκεῖ ξενίος, κὴ ἀγνώειτος, ἠκολούθησεν σῦα δρόμον, χωρὶς νὰ ἠξδύρῃ πῦ ὑπάγει, μὲ καλὰς ἐλπίδας ὅμως, ὅτι ὁ Θεὸς θέλει τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὸ θέλημά τε τὸ Ἅγιον. κὴ κῦ ἀλήθειαν ὅπως ἔγινεν. ἀλλὰ τί ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τῷ φοβυμένων αὐτὸν, τὸν ὡδήγησε, κὴ τὸν ἔφερε, μὲ κάθε λογῆς ἀσφάλειαν, ὡσὰν εἰς λιμένα σωτήριον εἰς τὼ νέαν μονὴν τὼ. ἐλθὼν δὲ ἐκεῖ, ἐφωτέρωτσεν εἰς τὸν ἡγύμενον, τί ἄνθρωπος ἦτον, κὴ ποῖον σκοπὸν εἶχε, κὴ ἐζήτει παρ' αὐτῦ συμβυλὴν τὶ νὰ κάμῃ. ὁ δὲ ἡγύμενος, τὸν ἔστειλε, κὴ ἐξωμολογήθη εἰς σῦα ἐνάρετον ἀρχιερέα ὁπῦ ἠσύχαζε τότε ἐκεῖ, ϖρώην Θηβῶν Μακάριον τὸ ὄνομα. ἔπειτα τὸν ἐκατήχησαν, τὸν ἐμύρωσαν, κὴ μὲ ταῦτα διέξιβε μέσα εἰς τὸ μοναςήριον, ἀγνώειτος εἰς τὲς ϖολλές. ἀξίβωντας δὲ ἐκεῖ, ἔκαμνε κάποιοι καλὰ, ἀλλὰ μὲ τρόπον ταπεινώδη. ἤγνεν ἔπειτα χειρία, κὴ ἐπήγαινε μόνος εἰς τὸν ναΐσκον τῆς Ἐκκλησίας, κὴ τὰ ἀνάπτεν, ἄλλα εἰς τὸ μανουάλιον ὁπῦ εἶναι ἐκεῖ, ἄλλα εἰς ἄλλυς Ἁγίυς, ὁπῦ εἶναι ζιγύρα εἰς τὲς τοίχυς ζωγραφισμένοι. ἔπειτα ϖροσηύχετο εἴτι ἠξδύρθη, ἐμετάνοιζε, κὴ ἔτως ἀπέρνα τὸν καιρόν τε μέσα εἰς τὼ Ἐκκλησίαν μὲ νηςείαν κὴ ἐγκράτειαν. ἐζήτησε δὲ κὰι ἁγιασμὸν, κὴ τὸν ἐβάσαζε ϖαντοτε ἐπάνω τε, μέσα εἰς σῦα ὑάλινον δοχεῖον, κὴ εἰς κάθε ὀλίγων ὥραν ἔπινεν ἀπὸ αὐτόν. κὰι αὐτὰ λοιπὸν, κὴ ἄλλα παρόμοια ὁπῦ τὸν ἔβλεπαν νὰ κάμῃ, ἄλλοι τὸν ἐνόμιζαν σαλὸν, κὴ ἄλλοι πολλὰ δίλαβῆ. μὲ αὐτὰ ὅμως πόσον ἐθερ-

μάν-

μαίθη ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς δυσεβείας, τόσον αὐάψεν ἡ καρδία τε ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῦ Χριστῦ, ὥστε ὅπου ἀκύσας κάποιαν φορὰν, ὅτι οἱ ἐξομώσαντες, εἶναι χαρὰ καὶ κηρύξεν παῤῥησίᾳ τὴν πίστιν ὅπου ἠρνήθησαν, καὶ ὁμολογήσεν τὸν Χριστὸν, καὶ νὰ χύσεν τὸ αἷμά τες διὰ τὴν ἀγάπην τε, ἀκύσας λέγω τοῦτον τὸν λόγον, τὸν ἐδέχθη μὲ ἄῤῥητον χαρὰν, καὶ ἀγαλλίασιν τῆς ψυχῆς τε, καὶ ἐδόθη ὅλος εἰς αὐτὸν τὸν λογισμόν. νὰ ἀποθάνῃ δηλαδὴ ὑπὲρ πίστεως, νὰ μαρτυρήσῃ ὑπὲρ Χριστῦ. αὐέβη δὲ μετὰ ταῦτα καὶ εἰς τὸ ασπίλαιον τῶν Ἁγίων πατέρων (εἶναι δὲ αὐτὸ τὸ ασπίλαιον ἐπάνω εἰς ἕνα ὄρος, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἀσκήτευον οἱ ὅσιοι πατέρες οἱ κτίτορες τῆς μονῆς, καὶ οἱ μεταγενέστεροι τὸ ἔκαμαν Ἐκκλησίαν) καὶ ἔκαμνε πάλιν τὰ ἴδια, ἀνάπτε κηρία, προσηύχετο, ἔκαμνε γονυκλισίας. πρὸς τέτοις, ὥπου ὑποφασισμὸς εἰς τὸν ὑπὲρ Χριστῦ θάνατον, ἔκαμε καὶ ἄλλο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον μάλιστα, ἐνόμισαν ἐκεῖνοι ὅπου τὸν εἶδον, ὅτι δοὺ ἔχει σφόδρα τὰς φρενίας τε. ἐκάθισε λέγω μόνος τε, καὶ ἐξέχισεν ἕνα ἀρκετὸν μέρος ἀπὸ τὸ φόρεμά τε, καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὲς ἐκεῖ ἡσυχάζοντας, λέγωντάς τες νὰ σφιγγίζεν τὰς χεῖράς τες, ὅταν ἀνάπτεν τὰ καντήλια, ἔπειτα ἔῤῥαψε, καὶ λύωσε πάλιν τὸ ἐπίλοιπον φόρεμα. μετὰ ταῦτα διγαίνωντας πλέον ἔξω ἀπὸ τὴν πόρταν νὰ φύγῃ, ἐπῆρε πρὸς τὲς Μοναχὲς, εὐχέθε ὑπὲρ ἐμὲ νὰ τελειώσω τὸν πόθον με, καὶ τὸν σκοπόν με. οἱ δὲ ἐρωτήσαντες αὐτὸν, τίς, καὶ πόθεν ἦτον, καὶ ποῖος ἦτον ὁ σκοπός τε; ἔμαθον ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον ἀκριβῶς τὰ πάντα, καὶ ἐθαύμασαν εἰς τὴν ἀνδρείαν ὅπου ἔδειχνε. τότε ἐγνώρισαν, ὅτι καὶ τὸ νὰ δώσῃ εἰς ὑπηρεσίαν τῦ ναῦ, ὄχι τὸ φόρεμά τε, ἀλλὰ τὸ ἀναγκαῖον, καὶ ἀπαραίτητον σκέπασμα τῦ σώματός τε, ἦτον σημεῖον τῆς πρὸς Θεὸν ἀγάπης τε, καὶ αὐώτερον καὶ ἀπὸ τὸ ἔργον τῆς Εὐαγγελικῆς ἐκείνης χήρας, ἡ ὁποία ἔβαλε τὰ δύο λεπτὰ εἰς τὰ δῶρα τῦ Θεοῦ. αὐτὰ ἠκύσαμεν ἀδελφοὶ μὲ τὰ ἰδιάματα αὐτά, καὶ ἐμάθομεν αὐτοπροσώπως ἀπὸ τὸν πνευσιώτατον πατὴρ Ἄνθιμον τὸν ἐπιληθέντα Ἁγιοπατελίτην, μὲ τὸ νὰ ἡσύχαζε ἐκεῖ εἰς τὸ ἡσυχαστήριον τῶν ὁσίων πατέρων, ἀπὸ ἄνθρωπον δικαιότατι φιλαληθέσατον, καὶ μεγάλης ὑπολήψεως διὰ τὴν ἀρετήν τε. ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἄλλα μὲν ἤκυσεν ὁ ἴδιος, ἀμέσως ἀπὸ τὸν Μάρτυρα Νικήταν, ἄλλα δὲ, ἀπὸ τὲς καλογήρας τῆς μονῆς. ἀναχωρήσας δὲ ἀπὸ ἐκεῖ, ἔπειτα κατέβη πάλιν εἰς τὴν μονήν, καὶ ἐζήτει ἄδειαν ἀπὸ τὲς πατέρας, νὰ παῤῥησιασθῇ, διὰ νὰ μαρτυρήσῃ. τότε λοιπὸν συνελθόντες ὅλοι ὁμοῦ οἱ προεστῶτες, ἐσυμβουλήσαν τί νὰ κά-

κάμυν ἐξ αὐτῦ. καὶ τινὲς μὲν εὕρισκον εὔλογον νὰ μὴ τὸν ἀφήσεν, νὰ παῤῥησιασθῇ, διὰ τί ἦτον πολλὰ γέρος (ἔως δεκαπέντε ἢ δέκα ἔξ χρόνων, φοβούμενοι μήπως δὲν ἤθελε δυνηθῇ νὰ βασάξῃ τὰ βάσανα τῦ μαρτυρίυ, καὶ μείνῃ πάλιν εἰς τὴν ἀσέβειαν ὡς καὶ πρότερον, εἰς καιρὸν ὅπου ἦτον δυνατὸν νὰ ἀπεράσῃ τὴν ζωήν τε εἰς τὸ κρυπτὸν χριστιανικὰ, καὶ νὰ σωθῇ. μερικοὶ λέγω εἶχον τοιαύτην γνώμην. ἄλλοι πάλιν ἔλεγον, ὅτι μίαν φορὰν ὅπου αὐτὸς θελήματικῶς ἀφ' ἑαυτῦ τε, χωρὶς νὰ τῦ εἰπῇ τινὰς, ἐζήτει τὸ μαρτύριον μὲ προθυμίαν πολλὴν δὲν πρέπει νὰ τὸν ἐμποδίσεν. Τέλος πάντων ἀπεφάσισαν, ὅτι νὰ κάμυν μίαν παράκλησιν εἰς τὴν Παναγίαν πρότερον, καὶ ἔπειτα νὰ τὸν ἐξαποστείλεν, εἰς τὸν ποθούμενόν τε δρόμον, καὶ ὅπως ἔγινε. μετὰ τὴν παράκλησιν ἐκείνην λοιπὸν, λαβὼν εὐλογίαν, καὶ συγχώρησιν, καὶ ὁδηγὸν τῦ δρόμυ, ἐκατέβη εἰς τὴν χώραν. ἐλθὼν δὲ εἰς κάποιον μέρος ὅπου λέγεται Μόλος, ἐπιάθη δηλ. τὸ χαράτζι (ἦτον δὲ τότε ἄνθρωπος τῦ χαρατζῆ εἷς κακότροπος ἄνθρωπος Κρημλὴς τὸ γένος.) ἀλλ' ἐπειδὴ χαρτὶ δὲν εἶχεν, ἐδὲ ἄσπρα νὰ πληρώσῃ, προφασιζόμενος, ὅτι ἦτον καραβοτζακισμένος, τὸν ἔσυρεν εἰς τὴν φυλακὴν, διγαίνωντάς τον δὲ ἔξω εἰς τόπον λεγόμενον Βενάκι, τὸν ἔσπασαν ἔξω ἀπὸ ἕνα καβκὶ, καὶ ἐπαραμόνδε νὰ πιάσῃ καὶ ἄλλους δηλ. τὸ χαράτζι, νὰ τὲς ὑπάγῃ ὅλες ὁμοῦ εἰς τὴν φυλακὴν, ἀλλὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, νὰ, καὶ ἀπερνᾷ ἀπ' ἐκεῖ ἕνας γνώριμός τε, παπᾶ Δανιὴλ τὸ ὄνομα, καὶ βλέποντάς τον τὸν ἐχαιρέτησε, κράζωντάς τον ἐξ ὀνόματος Μεϊμέτην, καὶ ἀκολούθως ἐξέπαζε δηλ. ποίαν αἰτίαν ἦτον κρατημένος ἐκεῖ; ἀκύσας δὲ ὅτι δηλ. τὸ χαράτζι, καὶ ἀγνοῶν τὸν σκοπὸν τῦ Νικήτα, ἔλεγε, τώρα νέον ἔγινε τοῦτο, νὰ δίδυν καὶ οἱ Τοῦρκοι χαράτζι; ταῦτα ὁ νέος ἀκύσας, ἐφώναξε, τί λέγεις ἄνθρωπε; λάθος ἔχεις, ἐγὼ εἶμαι Χριστιανὸς, ὀνομάζομαι Νικήτας. ὁ δὲ προειρημένος Κρημλὴς ὥντας ἐκεῖ πλησίον, ἤκυσε τὰ λόγια ταῦτα. ὅθεν ἠρώτα καὶ ἐξέταζεν. ἐπειδὴ δὲ ὁ θεόφρων Νικήτας, ἔλεγεν ὅτι ἦτον Χριστιανὸς, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτον λαοθασιμένος, δηλ. τοῦτο πηγαίνωντάς τον εἰς τὸ κονάκι, τὸν ἀνέβασεν εἰς τὸν Ἁγᾶ, καὶ ἐκεῖ ἐρωτήθη, καὶ ἐξετάθη, ἔμπροσθεν εἰς πολλὲς, καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη, καθὼς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τὸν ἐφώτισε τὴν ὥραν ἐκείνην. τὸ γὰρ Ἅγιον Πνεῦμα (λέγει ἡ χυσιακὴ ὑποθήκη) διδάσκει ὑμᾶς ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἃ δεῖ εἰπεῖν. ἀφ' ὅμως περισσότερον ἐρθυμήσαντες, ἔῤῥηξαν τὴν μυσαρὰν σφραγῖδα τῆς θρησκείας των, ἤρχισαν νὰ φωνάζεν καὶ νὰ τὸν ὑβρίζεν, διὰ τὸ ἐτόλμησε νὰ ἀρνηθῇ τὴν πίστιν τες, καὶ νὰ γένῃ Χριστιανός.

ἔπει-

ἔπειτα ηὐ μὲ μυείας τιμωείας τὸν ἐφοβέιζαν, μὲ κάθε λογῆς τρόπον τὸν ἠνάγκαζαν, νὰ μεί᾽ ἀρνος, νὰ μὴν ἀτιμάσῃ τὴν θρησκείαν τυς, ἐπιστρέφοντας πάλιν εἰς τὴν Χεισιανικὴν πίσιν. ὁ θεῖος Νικήτας ὅμως, ἔτε δι᾽ τὰς ὕβρεις ὁπῦ διὰ τὸν Χεισὸν ἤκουσεν ἐυρέθη, ἔτε διὰ τὰς φοβεεισμὰς ἐφοβήθη, ἀλλ᾽ ἔμενε σερεὸς ηὐ ἀκλόνητος εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς πίσεώς τε, τὴν δὲ θρήσκειαν ἐκείνων ἤλεγχε ηὐ ἠρνεῖτο, ηὐ μὲ τέλειον μῖσος τὴν ἀπεστρέφετο.

Τί δὲ οἱ Ἀγαρηνοί; ἀφ᾽ ὦ πλέον τὸν ἐγνώεισαν ὅτι δὲν εἶχεν ὡς παιδίον, παιδαεειώδη φόβον, ηὐ δειλίαν, ἀλλὰ εἶχεν αὐθεντικὸν, ηὐ χριαῖον φρόνημα, ἐδοκίμασαν μὲ ἄλλον τρόπον νὰ μεταβάλλυν τὴν γνώμην τε, μὲ κολακείας δηλονότι πολλὰς, μὲ ὑποσχέσης διαφόρων ἀγαθῶν, πλέτε, δόξης, ηὐ τῆ ὁμοίων. ηὐ ταῦτα μὴν ἐκεῖνοι οἱ ματαιόφρονες ὑπίχνοντο ηὐ ἔπαιζαν. τί δὲ ὁ ἁγιόφρων, ηὐ χριαῖος τῦ Χεισῦ ἀθλητής; καθὼς τὰς προτέρας φοβεεισμὰς δὲν ἐψήφισε διὰ τίποτε, ὅπω ηὐ τὰς κολακείας δὲν ἐδέχθη ὕστερον, ἀλλὰ τὰς ἐλογίασε παντελῶς. ηὐ ὄχι μόνον δὲν ἐμεταβλήθη ἀπὸ αὐτὰ ἡ γνώμη τε, καθὼς ἐκεῖνοι ἤλπιζαν, ἀλλὰ μάλισα τὸ ἐναντίον ἐγίνετο. ὅσον ἐβιάζετο ἀπὸ αὐτὰς νὰ προδώσῃ τὴν δίσέβειαν, τόσον ἀνάπτεν ὅλος ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς τῦ Χεισῦ ἀγάπης. ὅθεν χωεὶς νὰ συλλογισθῇ τὴν ὥραν ἐκείνην, ὅτι ἦτον ὡσὰν σῖα πρόβατον, ἐν μέσῳ πολλῶν αἱμοβόρων λύκων, χωεὶς νὰ βάλῃ εἰς τὸν νῦν τε, ὅτι ἔμελλε νὰ προδώσῃ τὸ ξυφερώτατον, ηὐ ἀπαλώτατον σῶμά τε εἰς χεῖρας ἀνθρώπων σκληρῶν, ηὐ ἀσπλάγχνων. χωεὶς νὰ συλλογισθῇ λέγω, κάνεία ἀπὸ αὐτὰ, ηὐ διὰ τῦτο νὰ δειλιάσῃ, μὲ γνώμην βεβαίαν, μὲ ψυχῆς χριαότητα, ἐσύθη εἰς τὸ μέσον τῆ Ἀγαρηνῶν ἐκείνων, ηὐ ἐκήρυξε τὴν δίσέβειαν. ὡμολόγησε μὲ κάθε ἐλευθεροσομίαν, τὸν μὴν Χεισὸν Θεὸν ἀληθινὸν, τὸν δὲ ἀρχηγὸν τῆς θρησκείας των ἤλεγξε πολλὰ ηὐ ἐθεάτρισε. βλέποντες λοιπὸν ἐκεῖνοι τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης τε, ηὐ μάλισα μὴν ὑποφέροντες τὸ χριαῖον αὐτῦ φρόνημα ηὐ τὴν μεγάλην παρρησίαν, ἠγανάκτησαν, ἅπαφαν ἀπὸ τὸν θυμὸν, ηὐ μὲ ὕβρεις, ηὐ δαρμὰς πολλὰς τὸν ἐφυλάκωσαν, ηὐ μὲ διαφόρυς βασανισμὰς τὸν ἐβασάνισαν. ὁ δὲ Μάρτυς μὲ υησείαν, ηὐ προσδοκίαν, ἐζήτει τὴν ἐξ ὕψυς βοήθειαν, ηὐ δυνάμιν. ἔλεγον δὲ οἱ διρεθέντες Χεισιανοὶ μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, ὅτι πὼ ἐπαρακίνησαν πολλὰ νὰ φάγῃ, ηὐ αὐτὸς ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὰς, ὅτι ἐγὼ ξέρομαι μὲ ξοφίαν, τὴν ὁποίαν ἐσεῖς δὲν ἔχετε, ηὐ διέρχομαι μὲ φροσύνην, τὴν ὁποίαν ἐσεῖς δὲν δύνασθε νὰ αἰσθανθῆτε. ἔπειτα ηὐ

ηὐ εἰς τὰς πόδας τῆ ἀλόγων τὸν ἔρριψαν δέσμιον χεῖρας, ηὐ πόδας, διὰ νὰ τὸν καταπατήσυν, ηὐ νὰ τὸν θανατώσυν πρυφίως μέσα εἰς τὸν σαῦλον, διὰ νὰ μὴν ἀκέται ἔξω εἰς τὰς Χεισιανὰς ἡ παρρησία, ηὐ ἡ ἀνδρεία τε. ἀλλὰ ἀφ᾽ ἧ θεία βοηθεία, ἔμεινεν ἀβλαβὴς ηὐ ἀπὸ τὰ ἄλογα, διγάνοντές τον ἐκεῖθεν τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν, μέσα εἰς τὸ κάτρον, ηὐ ἐκεῖ τὸν ἔκαμαν πολλὰ, ηὐ δεινὰ πολασήρια, καθὼς ἠκέτο τότε, (ὅμως ποῖα, ηὐ τί λογῆς ἦτον ἐκεῖνα τὰ Μαρτύρια, δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὰ μάθυν, ηὐ νὰ μᾶς τὰ παραδώσυν ἀκριβῶς. τόσον μόνον ἐφανέρωσαν τινὲς Τῦρκοι θαυμάζοντες, ὅτι εἶχε πολὺ φῶς τὴν νύκτα ἡ σκοτεινὴ φυλακή.) τὸν ἐβασάνισαν δὲ εἰς φυλακὰς ηὐ εἰς δεσμὰ, δέκα ἡμερονύκτια. ηὐ αὐτὸς ὁ ἀοίδιμος πολὺ ὑπέφερε μὲ μεγάλην καρτερίαν, ηὐ χριαότητα. τέλος πάντων, τὸν εὔγαλαν ἐκ τῆς φυλακῆς, ηὐ ὥρμησε κατ᾽ αὐτῦ πλῆθος πολὺ Ἀγαρηνῶν, ηὐ περικυκλώσαντες τὸν χριαῖον ἀθλητὴν τῦ Χεισῦ, ἄλοι τὸν ἔσυραν ἐδῶ, ἄλοι τὸν ἔσπρωχναν ἐκεῖ, ἐκεῖνοι τὸν ἔδεραν ἀπανθρώπως μὲ τὰς χεῖράς των, ὅτι ἀσπλάγχνως μὲ τὰ μαχαίρια των, ηὐ ἄλοι ἄλως, καθὼς ἐκινήθησαν καθ᾽ ἕνα ἡ μανία τε, ηὐ ὁ θυμός τε.

Ὁ Δὲ τῦ Χεισῦ στρατιώτης συρόμενος, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν, ὅπω βασανιζόμενος, ἔλεγε, διὰ ποῖον ἔργον θέλετε νὰ μὲ φονεύσετε παράνομοι; διὰ τί ἐκήρυξα τὸν Χεισὸν Θεὸν ἀληθινόν; διατὶ ἤλεγξα ηὐ ἐφανέρωσα, τὸ ψεῦδος ηὐ τὴν πλάνην τῆς θρησκείας σας; πλὴν τώρα μὲ φονεύετε, ηὐ ἐγὼ μὲ χαρᾶς μεγάλης, δέχομαι τὸν θάνατον, ἀλλὰ θέλει ἔλθῃ καιρὸς νὰ μὴ ἰδῆτε λαμπρὸν, ηὐ δεδοξασμένον εἰς τὴν δόξαν τῦ Χεισῦ μυ, διὰ τὸν ὁποῖον ἀποθνήσκω. ἀφ᾽ ὦ δὲ ἔφθασαν εἰς μίαν ἄκραν τῆς πόλεως, ὁπῦ λέγεται ὁ κάτω αἰγιαλὸς, τὸν ἔσπασαν ὑποκάτω εἰς τὸ ἰβηρίτικα μετόχι, ἀπὸ τὸ βόρειον μέρος, λέγοντές τε νὰ τυρκίσῃ, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸν θάνατον. καὶ αὐτὸς ἔμβρε σερεὸς εἰς τὴν πίσιν τῦ Χεισῦ, λέγων, Χεισιανὸς εἰμαι, Νικήτας ὀνομάζομαι, ηὐ Νικήτας μένω νὰ ἀποθάνω. ὅθεν τὸν ἐγονάτισαν πολλαῖς φοραῖς, καθὼς μαρτυροῦσιν οἱ αὐτόπται ἕως ηὐ εἰς τὰς ἡμέρας μας, διὰ νὰ φοβηθῇ τὴν σφαγὴν, ηὐ ὅπω νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χεισόν. οἱ δὲ Χεισιανοὶ βλέποντες τὰ γινόμενα, ηὐ φοβούμενοι μήπως ηὐ δειλιάσῃ τὸν θάνατον, ἐδέοντο τῦ Θεῦ μέσα εἰς τὸν νῦν τε καθ᾽ ἕνας νὰ τὸν ἐνδυναμώσῃ νὰ τελειώσῃ τὸν δρόμον τῦ Μαρτυρίυ. ηὐ ἐξαίρνης ὁ Ἱεροδιδάσκαλος Ἰωακεὶμ ὁ Καβάκος ἐπιλεγόμενος, ταῦτα βλέπων ἄνθεν ἀπὸ τὸ ἁγιοταφίτικον μετόχι, ἔσπα

προσδυχόμενος ὑπὲρ αὐτοῦ ἀσκεπής. ἐκεῖνος ἔμως ὁ χρυσοῦς καὶ μεγαλόψυχος, ὄχι μόνον δὲν ἐφοβήθη τὸν θάνατον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπεθύμει, καὶ ἔλεγε εἰς τὰς Ἀγαρηνὰς, διὰ τί ἀργοπορεῖτε καὶ δὲν μὲ θανατώνετε τὸ ὀγληγορώτερον, νὰ ὑπάγω εἰς τὴν αἰωνίαν ζωὴν, νὰ ἀπολαύσω τὴν μακαριότητα τῦ Ἁδαδείσυ; ταῦτα εἰπόσας ὁ ἅγριος, καὶ θηριώδης ἐκεῖνος Κρημλὴς, καὶ βλέπωτας τὰς ἄλλας ὅτι ἐτυσέλλοντο, καὶ ἐφοβῶντο νὰ τὸν ἀποκεφαλίσυν, ὡσὰν ὁπῦ ἦσαν ἀσωμοίθισοι εἰς ἀνθρώπυ σφαγὴν, ὥρμησε μὲ πολλὴ μανίαν, καὶ τῦ ἀπέκοψε τὴν τιμίαν Κεφαλὴν, μὲ πολλαῖς μαχαιριαῖς, διὰ νὰ τῦ αὐξήσῃ τὴν τιμωρίαν, καὶ τὰς πόνυς, καὶ ὅπως ἔλαβε τὸ μακάριον τέλος ὁ θεῖος Νικήτας κατὰ τὰς χιλίας ἑπτακοσίας τεσσαράκοντα δύω χρόνυς 1732. ἀπὸ Χριστῦ, κατὰ τὴν εἰκοστὴν πρώτην τῦ Ἰυνίυ μηνὸς· τυφλοὶ δέ τινες ἀλείφαντες τὰς ὀφθαλμύς των, μὲ τὸ θεῖον αἷμα τῦ Μάρτυρος, ἀνέβλεψαν καὶ εἶδον τὸ φῶς, δοξάζοντες τὸν Θεὸν, καὶ τὸν Μάρτυρα Νικήταν, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῦ πανοσιολογιωτάτυ κῦρ Ἀθανασίυ τῦ Γαβριήλ, ὅστις παρὼν ἔβλεπε τὰ γεγόμενα, καὶ μᾶ ταῦτα ἐσυνώθησε τὴν Ἀκολουθίαν τε. δὲν ἠχρεισήθησαν ὅμως, ἕως ἐδῶ οἱ Ἀγαρηνοὶ, ἀλλὰ καὶ μᾶ τὴν ἀποτομὴν τῆς τιμίας τε Κεφαλῆς, ἔδειξαν εἰς τὸν Μάρτυρα τὴν ὑπερβολὴν τῆς κακίας των. ὅθεν ἐπειδὴ καὶ οἱ Χριστιανοὶ ἔπεραν διὰ ἁγιασμὸν καὶ βοήθειαν τε, ὅπ ἠδυνάτο καθ' εἷας ἀπὸ τὸ Μαρτυρικὸν σῶμα, ἄλλος ἀπὸ τὸ φόρεμά τε, ἄλλος ἀπὸ τὸ ἐκχυθὲν αἷμά τε, διὰ τῦτο φθονήσαντες, ἔπεραν μὲ τὸν καιρὸν ἀπὸ τὰς ἀκαθαρσίας ὁπῦ ἦσαν ἐκεῖ κοντὰ εἰς εἷαν βόρβορον, καὶ ἔχωσαν ἐπάνω εἰς τὸ Ἅγιόν τε λείψανον, διὰ νὰ τὸ μολύνωσιν οἱ ῥυπαρώτατοι· ὁ Θεὸς ὅμως ἐδόξασε τὸν Μάρτυρα, καὶ παντάπασι δὲν ἐμολύνθη, ἀλλὰ παρθένυς, ὁπῦ τὰς ἔχωσαν ἔπιπτον εἰς τὴν γῆν, καὶ ἔμενε καθαρώτατον, καὶ λαμπρότατον ὡσὰν τὸν χιόνι. τότε καὶ εἷας Χριστιανὸς, Ἀλέξανδρος τὸ ὄνομα, Σταυρὴς τὸ ἐπίκλην, ἀπετόλμησε κάποιαν ὥραν, καὶ ἀπέκοψε μὲ τὰς ὀδόντας τε, τὸν δάκτυλον τῦ Μάρτυρος, ὅστις ἐδόθη παρ' αὐτῦ εἰς τὸν ναὸν τῦ Ἁγίυ Βίκτωρος. τέλος πάντων ἔῤῥιψαν εἰς τὴν θάλασσαν τὸ παράγιόν τε λείψανον. καὶ ἄλλο δὲν ἔμεινε διὰ κάποια μέλη ὁπῦ ἐτιμελήθησαν, καὶ ἔλαβον μερικοὶ ἀλλαβεῖς Χριστιανοί.

Ὁ δὲ προειρημένος Κρημλὴς, ὁπῦ τὸν ἀπεκεφάλισεν, ἔσυρεν εἰς τὸν ἑαυτόν τε τὴν θείαν ὀργὴν, διὰ τί τότε παρθένυς ὁπῦ ἔδειξε τὴν πολλὴν ἐκείνην σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν, τὴν ὁποίαν ἄλλος δὲν ἐτόλμησε νὰ δείξῃ, καθὼς εἴρηται, τότε λέγω παρθένυς ἄρχισε

νὰ τρέμῃ ὡσὰν πάχα ἀπὸ δειλίαν, καὶ αὐτὸς ὁ τρόμος καὶ ὁ κλόνος τῦ σώματός τε, δὲν ἐπαυσε πλέον, ἀλλὰ μᾶλλον ηὔξησε, καὶ ἔμενε τρέμων ὡς ἄλλος Κάϊν εἰς ὅλυς τε τὴν ζωήν.

Τὸ δὲ θαυμαδοξότερον καὶ θαυμασιώτερον εἶναι, ὅτι καὶ τὴν νύκτα ἐπήγαινεν ὁ Μάρτυς Νικήτας, καὶ πολλὰ φόβητρα τὸν ἔδειχνεν, μάλιστα, τὸν ἐπάτησε, τὸν ἔδειρε, τόσον ὁπῦ ἀπὸ τὸν πολὺν φόβον ἔπαθε παροξυσμόν, καὶ ὅτε τὰ φόβητρα ἔπαυσαν, ὅτε οἱ δαρμοὶ, καὶ ὁ παροξυσμὸς, ἕως ὁπῦ ἐζωγράφισε (πρᾶγμα ἀξεῖον, καὶ θαῦμα μέγα) ἕως ὁπῦ ἐζωγράφισε λέγω, εἰκόνα τῦ Ἁγίυ Νικήτα, καὶ τὴν εἶχεν εἰς τόπον ὁπωσδήποτε μέσα εἰς τὸν ὑπνόν τε, ὁπῦ νὰ μὴ τὴν βλέπωσιν ἄλλοι Τοῦρκοι. καὶ ἀφ' ὅ ταῦτα ἔπαθε (ἀπὸ συμβουλὴν ἴσως τῆς γυναικός τε, ἡ ὁποία ἦτον Χριστιανὴ, καὶ ἄλλων τινῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχον τὸ θάῤῥος τε) ἔπαυσε μᾶλλον εἰς τὸ ἑξῆς ὁ παροξυσμὸς καὶ οἱ νυκτερινοὶ φόβοι, καὶ οἱ δαρμοὶ, ἔμενε δὲ ὁ τρόμος, καὶ παρελύθη τὸ σῶμά τε καὶ κακῶς ἀπέρασε τὸν ὑπόλοιπον καιρὸν τῆς ζωῆς τε. ἡ δὲ φονικὴ ἐκείνη δεξιά τε παλάμη, τότε κοντὰ μᾶ τὸν θάνατον τῦ Μάρτυρος, ἀπεκόπη ἀπὸ ἄλλυς Τοῦρκυς πάλιν, καὶ ἔμεινε κρεμασμένη ἀπὸ τὴν κλείδοσιν νεκρὰ, καὶ ἀκίνητος. Τοῦτο δὲ τὸ θαῦμα τῆς εἰκόνος, θέλοντας νὰ τὸ φανερώσῃ εἰς πολλὰς ὁ θεῖος Νικήτας, τί ἔκαμνε; πολλαῖς φοραῖς ὅταν ἔτυχεν νὰ ἦναι καὶ ἄλλοι Τοῦρκοι εἰς τὸν ὑπνῶνα τῦ Κρημλῆ, ἐγίνετο κάποιος κτύπος μέσα εἰς τὴν θυρίδα ὁπῦ εἶχε κεκρυμμένην τὴν εἰκόνα. ὅθεν λυπῶντας ἐκεῖνοι, ἠρώτων διὰ τὸν ἀκαθόριτον κτύπον. διὰ τῦτο λοιπὸν ἀναγκαθεὶς, ἔσυρε τὴν εἰκόνα εἰς τὸ ὑπαίθριον ὁπῦ εἶχε τὴν γυναῖκά τε, καὶ τὴν ἐτίμα μὲ καθήλων ἀκοίμητον, καὶ τότε βλέποντές την οἱ γείτονες ἠρώτησαν, καὶ ἔμαθον τὸ θαῦμα, καὶ ὅλοι ἐδόξαζον τὸν Θεὸν, καὶ τὸν θεῖον αὐτῦ Μάρτυρα Νικήταν.

Ἄλλα καὶ γυνή τις τὸν καιρὸν ἐκεῖνον Μπατολιὰ καλουμένη, εἶχεν ἄθμα ἄγαν φράξιν, ἢ σείωσιν καθὼς ἄλλοι τὸ ὀνομάζυσι. καὶ τόσον πολὺ τὴν ἐβασάνιζεν αὐτὸ τὸ πάθος, ὥστε ὁπῦ ἐπροτίμα τὸν θάνατον ἀπὸ τὴν τοιαύτην ζωήν. αὐτὴ λέγω ἡ Μπατολιὰ ἀκέσασα τότε πὰ ἀπὸ τὸν Νικήτα, τὸν ἐπεκαλέθη εἰς βοήθειαν, λέγυσα, Ἅγιε Νικήτα ὁπῦ ἔχυσες τὸ αἷμά σε ὑπὲρ πίστεως, ἂν ἀληθινὰ ἦσαι Ἅγιος τῦ Θεῦ, καὶ Μάρτυρας, καθὼς νομίζω, ἂν ἔχῃς παῤῥησίαν εἰς τὸν Θεὸν, σῶα ἀπὸ ταῦτα τὰ δύω κάμε εἰς ἐμὲ τὴν ἀθλίαν. ἢ δός μοι τὴν ὑγείαν μυ, ἢ δός μοι θάνατον, διὰ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸ ἀνυπόφορον τῦτο πάθος. αὐτὰ εἶπεν ἀφ' ἑαυτῆς, τῷ δὲ

δὲ τρωϊ ὦ τῦ θαύματος! ὀξύπνησεν ὑγιὴς, καὶ ὅλον τὸν ὑπόλοιπον καιρὸν τῆς ζωῆς της, τὸν ἀπέρασεν ἐν ὑγίᾳ δοξάζυσα αὐτὸν, ὡς ὄντως Ἅγιον, καὶ Μάρτυρα, δεδοξασμένον, μὲ ἀργίαν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς μνήμης τυ, μὲ λειτυργίας εἰς τὰς ἱερεῖς, καὶ μὲ ἄλλας ἀγαθοεργίας.

Ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα λεγόμενα καὶ διηγέμενα, ἔφθασαν καὶ εἰς τὰς ἀκοὰς τῦ μεγαλητέρυ ἀδελφῦ τῦ Ἁγίυ Νικήτα, ὅθεν ἦλθε καὶ αὐτὸς, μὲ τὴν αὐτὴν τροθυμίαν, καὶ κηρύττωντας παῤῥησίᾳ εἰς τὰς Ἀγαρηνὰς, ὅτι ἀρνεῖται τὴν θρησκείαν τας, καὶ ὅτι εἶναι Χριστιανὸς, ἠρέθιζεν αὐτὰς, καὶ ἐζήτει μὲ ὅλην τα τὴν ψυχὴν, καὶ τὴν καρδίαν, νὰ μαρτυρήσῃ ὑπὲρ Χριστῦ, αὐτὰ ὅμως τὸν ἐδόξασεν τὸ ἐγλυκορώτερον ἀπὸ τὴν Χίον, φοβύμενοι τὰ κακὰ ὅπῦ ἔκαμνε εἰς τὸν Κρημλὸν ὁ θεῖος Νικήτας, καὶ αἰχωνόμενοι διὰ τὰ θαύματα, μὲ τὰ ὁποῖα τὸν ἐδόξασεν ὁ Θεὸς, ὁ θαυμασὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτῦ. ᾧ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος εἰς τὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὡ᾽δὴ ζ᾽. Παῖδες Ἑβραίων.

Παῖδας μιμύμενος Νικῆτα, χαίρων ἤθλησας τὺς ἐν Βαβυλωνίᾳ, ἀναθλήσαντας πρὶν, καμίνῳ καὶ ἐβόας, Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τὺς αἰῶνας.

Γαρ Νικῆτα ἀπογόνων, σῦ δεόμεθα καταβαλε τὸ θράσος, τρὸς Θεὸν ἱεραῖς, τρεσβείαις συ καὶ φάλλειν, ἡμᾶς ἀεὶ ἐνίσχυε, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τίμιος ὄντως ἀνεδείχθη, σῦ ὁ θανάτου ἐναντίον Κυρίυ, καθελόντος ἐχθρὸν, εἰς τέλος Ἀθλοφόρε, τὸν ἄμεμπτα καυχώμενον, ἐξαλείφειν γλῶ καὶ πόλον.

Βλέψον ἱλεῶ ὀμματί συ, καὶ ἐπίσκεψαι τὴν κάκωσιν ἰῶ ἔχω, καὶ δεινῶν συμφορῶν, καὶ βλάβης καὶ κινδύνων, καὶ πειρασμῶν με λύτρωσαι, ἀμεμπτότερον σε ἐλέει.

Ὡ᾽δὴ, η᾽. τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ.

Νόμος Μάρτυς ἡτοῖται τῷ μεγέθει, ἐγκωμίων τῷ σῶν καὶ γὰρ τῷ Κόσμῳ, ταῖς φωνοτάταις ἀγραπαῖς διέλαμψας, τὸ σὸν μαρτυρίυ, Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψῦτε, βοῶν εἰς τὺς αἰῶνας.

Ὅναντος τὸ τρὸς ζωὴν τὴν θείαν, ὁδηγῆσα Νικῆτα ἀγαπήσας, ἀνεπιστρόφως τρίβον τῆς ἀθλήσεως, ὦδυσας ξισμάκαρ, τὴν τὸ Παράκλητυ, ἔχων ὁδηγῆσαν, σὲ χαίρειν εἰς αἰῶνας.

Ἐαρ Μάρτυς ἄγων τὴν ἡλικίαν, τὸν καινὸν ἀρχαῖον, τῷ τῷ ἄθλων, τῷ σῶν μοχλῷ ἐξηφάνισας, καὶ νῦν σὺν ἀγγέλοις, ὑμνῶν τῇ Τριάδι, ἰσάμβως ἐκπέμπεις. Θεοτοκίον.

Χαῖ-

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε Κυρίυ, χαῖρε θεία καὶ μανδόχε σάρκε, χαῖρε χρυσῆ λυχνία λαμπὰς ἄσβεσε, χαῖρε τῷ παρθένων, δόξα καὶ μητέρων, ὡράϊσμα καὶ κλέος.

Ὡ᾽δὴ θ᾽. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἐξήνθησας ὡς ῥόδον, ἐν αὐλαῖς Κυρίυ, εὐωδιάζον ὁδμαῖς ταῖς τῷ ἄθλωνσυ, τὺς εὐφημοῦντάς σε πόθῳ Νικῆτα σύδοξε.

Ἀπάβαλε λιταῖς συ, παίσοφε Νικῆτα, ἀγαρηνῶν τὴν μανίαν τὴν ἄθεον, τὴν καθ᾽ ἡμῶν κινυμένην τῷ τροσκυνοῦντων σε.

Ἡν μνήμην συ τὴν θείαν, τῷ τῷ ἐγκωμίων, ἀμαραντίνῳ στεφάνῳ κοσμήσαντι, ἁμαρτημάτων τὴν λύσιν εὐχαῖς συ δώρησαι.

Ἀνώσεως ἐν τόπῳ, τῷ τῆς ἀθενείας, ταπεινωθέντα παρθενε ῥάπισον, ἐξ ἀῤῥωσίας εἰς ῥῶσιν μεταστάζυσα.

Ἐξαποστειλάριον γυναῖκες ἀνιστάσθε.

Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα, Χριστῦ τὸ παντοκράτορος, εἰρηνεῦσαι πάσῃ, τῇ οἰκυμένῃ Νικῆτα, τοῖς εὐσεβῶς δ᾽ ὑμνοῦσί σε, ἡμῖν παισμάτων ἄφεσιν, καὶ ῥωσίαν σώματος, καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν, ταῖς τρὸς Θεὸν συ τρεσβείαις.

Ἁγία καθαρώτατον, χρυσῦν θυμιατήριον, τῆς ἀχωρήτυ Τριάδος, δοχεῖον γεγενημένη, ἐν ᾧ πατὴρ ἠυδόκησεν, ὁ δὲ υἱὸς ἐσκήνωσεν, καὶ πνεῦμα τὸ πανάγιον ἐπισκιάσαν σοι κόρη, ἀνέδειξε θεοτόκον.

Εἰς τὺς Αἴνυς, ἦχος α᾽. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἡμερον τέρπεται νῆσος, Νίσυρος σύδοξε, κατέχυσα ἐν κόλποις, σὰ τὰ σπάργανα Μάρτυς. Ῥόδος δὲ, ὡς ὅσα ταύτης σοφὲ, θαυμασία μητρόπολις, σωὴ τῇ τὸ αἷμα πὶ θεῖόν σε ἐκχυθὲν, δεξαμενὴ Χίῳ γαίνυται.

Τρυμελήσας Νικῆτα ὥσπερ τις ἄσαρκος, τρὸς τὺς ἀγῶνας χαίρων, τὸν Βελίαρ καθεῖλες, τῆς Ἄγαρ δ᾽ ἀπογόνυς ὄντως βυθῷ, τῆς αἰχύνης ἐβύθισας, μὴ δυνηθέντας θωπείαις καταβαλεῖν, τὴν σερρὰν σε Μάρτυς εὔσασιν.

Ἐπὶ Στεφάνῳ καὶ πάντων, Μάρτυς Γεώργιε, Δημήτριε ξισμάκαρ, καὶ Ἰωλιανῆτε, τὸν νέον ἀθλοφόρον, νυῶ ἐν χαρᾷ, συνελθόντες τροσλάβετε, ἐν τῇ πανσέπτῳ χορείᾳ ὑμῶν καὶ γὰρ, καθ᾽ ἡμᾶς καὶ ἔτος ἦλθε

Τὸν νέον πάντες ὁπλίτην, Νικήταν αἰθέσι, σέβωμεν τοῖς ἐκλόγων, οἱ τῷ ἄθλων τῷ θείων, ζυφήσαντες τῷ τότε, καὶ τρὸς αὐτὸν, ἐκβοήσωμεν χαίροντες, μὴ ὀπλάθε τῷ πίστει τὴν ἱερὰν, ἐκτελέντων σε παιήνυσιν. Δόξα ἦχος, πλ. β᾽.

Πρὸς

Πρὸς τὸ σήμερον κρεμᾶται ὅπλ ξύλυ.

Σήμερον καθείργυται ἐν ζόφῳ, ὁ ἐν Μάρτυσιν ὡς ἑωσφόρος λάμπων. ἕλκεται τυραννικῶς ὡς ὑπόδυνος, ὁ κῆ πλανὴς Βασιλεὺς. φευκτοῖς ἀγῶσι περιβάλλεται, ὁ καταβαλὼν τὸν σοφισὴν τῆς κακίας. μίσημα εὗρεν ἄδικον, ὁ ἀπὸ καρδίας ὑπερφιλήσας τὸν Χριστόν. δυνάσκαν κατηχείθη, ὁ θανάτῳ καταβραβευθήσας. ξίφει ἀπετμήθη, ὁ φθορᾶς τῆς ἀπάτης. Προσκυνῶμεν τὰ ἅθλα Νικήτα σεβάσιε, δίδα ἡμῖν τὴν σωτήριόν σε ἀπάμειψιν.

Καὶ νῦν, Θεοτόκε σὺ εἶ ἡ ἄμπελος. Δόξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

✠

Εἰς τὴν Λειτυργίαν τὰ Τυπικά. εἰς τὰς Μακαρισμὰς τὴν γ'. καὶ τὴν ς'. ᾠδὴν τῦ Κανόνος. Μετὰ τὸ Τρισάγιον τὸν Ἀπόστολον, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῦ Ἁγίυ Δημητρίυ. Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσαι δίκαιος.

Μεγαλυνάρια τῦ Ἁγίυ.

Μάρτυς ἀθλοφόρε ταῖς πρὸς Θεὸν, ἱεραῖς δεήσεσι, διατήρει τὴς δούλαβῶς, τῇ σῇ θείᾳ σκέπῃ, προσφεύγοντας ἐκ παντὸς, παθῶν τε καὶ κινδύνων, ψυχῆς καὶ σώματος.

Νίκης σχήματι κατ' ἐχθρῶν, ἐστέφθης Νικήτα, φερωνύμως παρὰ Χριστῦ, καὶ νῦν σὺν Μαρτύρων τοῖς δήμοις ἀθλοφόρε, γηθόμενος ἀφράστως, ἀπρὸς παύεσαι.

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος Νοεμβρίυ ιβ'. ἐμαρτύρησεν ἐν Κωνσταντινυπόλει καὶ τὴν πίστιν τῦ Χριστῦ ὁ Ἅγιος Μάρτυς Νικόλαος, ὁ ἐκ τῆς ἐνορείας τῆς ἐξ Μαρμάρων.

Κα-

Κατὰ τὸ αφμγ'. ἔτος ἀπὸ Χριστῦ 1743.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ ΡΩΣΣΟΣ.

Οὗτος ὁ Τεσμακαίος Ἱερομόναχος Κωνσαίτιος, ἦτον ἀπὸ τὸ δ' σεβάσατον, καὶ ἐνδοξότατον Βασίλειον τῆς Μοσχόβων, ἐφημέριος τῦ ὀπαδόπε τῆς Βασιλείας αὐτῶν εἰς τὴν Κωνσαντινούπολιν, τὰ λεγομένα καὶ τὴν παιδικὴ σωνήθειαν Ἐλιτζῆ. εἰς δὲ τὸν καιρὸν τῆς τότε φλομένων πολέμων μεταξὺ Μοσχόβων καὶ Τούρκων, αὐτὸς ἔμεινεν εἰς τὰ μέρη τῆς Τυρκίας, καὶ ἐλθὼν εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος, ἐκάθη εἰς τὴν μεγίσην Λαύραν μερικὸν καιρὸν, καὶ ἐκεῖθεν ἀπῆλθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ εἰς ἄλλα σεβασμίας τόπας, καὶ πάλιν ἐγύρισεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ ἔμεινε εἰς τὴν αὐτὴν μεγίσην Λαύραν, προσμένοντας νὰ κάμῃ εἰρήνην τὰ Βασίλεια. ἔγινε δὲ καὶ ἐγὼ (1) σωνήθης αὐτῷ, καὶ γνώεμος, ἐπειδὴ καὶ ἐλειτούργει ἐν τῇ Λαύρᾳ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένᾳ Νεοφύτυ τροπάριν Ἄρτης, ὅστις τὸν ἠγάπα πολλὰ, διὰ τί ἦτον σοφὸς, καὶ ἀναρίπος ἄνθρωπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἔχοντας καὶ ἐγὼ σωνανασροφὴν σωνεχῶς ὠμίλεν μετ' αὐτὸν περὶ τῆς Βασιλείας τῆς Μοσχόβων, καὶ μάλισα περὶ Ἐκκλησιασικῶν ζητημάτων. γενομένης δὲ εἰρήνης ἀναμεταξὺ τῆς Μοσχόβων, καὶ Τούρκων, ἀπῆλθεν πάλιν εἰς Κωνσαντινούπολιν, καὶ ἀπάμωσε τὸν αὐθεντίαν τε. ὅστις ἦλθε πρέσβυς ἐκ τῆς Μοσχόβων, καὶ καίοντας τὴν ἀγάπην, τὸν ἄφησε πάλιν ἐφημέριον εἰς τὸν νέον Ἐλιτζήν. δὲν ἠξεύρω ὅμως πῶς, ἦλθον εἰς διχόνοιας μὲ τὸν Ἐλιτζὴν (διαφόρως γὰρ τὰ διηγοῦνται, ὅτι δηλ. ἔχαψαν καὶ οἱ δύω ἐναντία εἶδας τὰ ἄλλα εἰς τὴν Βασίλισσαν) τέλος ἦ ἀπὸ τὸ φόβον, ἦ ἀπὸ τὸν θυ-

(1) Οὗτος ἦν ὁ Παπᾶ Γιωνᾶς, ὅστις καὶ τὸ ὑπόμνημα τοῦτο συνέγραψε.

θυμόν τυ. (φεῦ) ἀπελθὼν ἐμπρὸς εἰς τὸν Βασιλέα, ηρνήσατο τὸν τ̃ν Χεισιανῶν ἀμώμον πίσιν, καὶ ἔλαβε μεγάλας τιμὰς ἀπ' αὐτὸν, ἀλλ' ὀλὶγ' ἀπέρασαν ὀλίγαι ἡμέραι, κὴ ἐλθὼν εἰς τὸν ἑαυτόν τυ, κὴ ἀναν ήψας ὡσαὶ ἀπὸ μέθυ, καὶ μετανοήσας ἔκλαιεν ἀπὸ καρδίας μ̃ πικρῶν δακρύων δ̀ὰ τὸ μέγα πτῶμα ὁπ̃ ἔπαθεν, ὥσπερ ὁ μέγας Α'πόσολος Πέτρος. εἰς μεγάλω λοιπὸν κατάνυξιν ἐλθὼν, καταφρονεῖ τ̃ν παρ̃σαν ζωὴν, καὶ ποθεῖ ὅλος διόλυ νὰ μαρτυρήσῃ, κὴ ῥίψας τὸ χῆμα τ̃ ἀγαρηνῶν εἰς γ̃ν, κὴ καταπατήσας αὐτὸ, ἐφόρεσεν εὔα ξεχισμένον ῥάσον, καὶ μὲ σ̃α μαῦρον μανδήλιον δέσας τ̃ν κεφαλήν τυ, ἐπῆγε πάλιν ἐκεῖ ὁπ̃ ηρνήθη τὸν Χεισὸν, κὴ τὸν ὡμολόγησε παῤῥησία Θεὸν ἀληθινόν. τ̃ν δὲ τ̃ν ἀγαρηνῶν θρησκείαν, κὴ τὸν τ̃πον προφήτην ἐξεφύλισε πολλά. οἱ δὲ κρατ̃ντες, ταῦτα ἀκούσαντες κὴ καταισχυνθέντες, δ'ὺς ἀπέτεμον τ̃ν Α'γίαν αὐτ̃ κεφαλὴν ἔμπροσθεν τ̃ Βασιλικ̃ παλατίυ, κὴ ὕπως ἔλαβε χαίρων τὸ Μαρτυρίυ τὸν Σ̀τέφανον. ὃ ταῖς προσβείαις καὶ ἡμεῖς ἀξιωθείημεν τ̃ν αἰωνίων ἀγαθῶν, ἐν τ̃ ἁγίῳ Μακαριότητι. Α'μήν.

1743. Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ,

Ὀῦτος ἦτον ἐξ Γ'ωαννίνων ἀπὸ τὸ χωρίον ὁπ̃ ὀνομάζεται τὸ Α'γίυ Βλασίυ, διέτριβε δὲ ἐφημέριος εἰς μίαν Ε'κκλησίαν ἔξω τ̃ς πόλεως, ἰδὼν δὲ, κὴ ἀκούσας τὸ Μαρτύριον τ̃ προρρηθέντος Μάρτυρος Παπὰ Κωνσαντίυ Ρ'ώσυ, ἦλθε κὴ αὐτὸς εἰς ἔφεσιν Μαρτυρίυ, καὶ ἐδέετο τ̃ Α'γίυ Θεοῦ, καθ' ἡμέραν, δ̀ὰ νὰ τὸν ἀξιώσῃ τ̃ ποθουμένυ. σωέβη δὲ, καθὼς λέγουσιν, ὅτι σ̃ας Γ'ερομόναχος Κύπριος τὸ γένος, γέρων ἑβδομηκονταετὴς, αἰχρᾶ βίυ ἀθρωπος, κὴ αἰχροτέρας δ̀αθέσεως, τυφλὸς μὲν εἰς τὰ ὄμματα, τυφλότερος δὲ εἰς τὸν νοῦν. σωέβη λέγω ὅτος θ̀ελχωρήσει Θεῷ νὰ γένῃ Τ̃ρκος εἰς τοιαύτην κατάσασιν, κὴ εἰς τοιαύτην ἡλικίαν. ἀπὸ δὲ τ̃ν πολλὴν τιμὴν κὴ κυβέρνησιν ὁπ̃ τὸν ἔκαμαν, εἰς τοιαύτην τυφλότητα ἔφθασεν ὁ ἄθλιος ὁπ̃ ἐπήγαινε κὴ αὐτὸς μὲ τὰς ἄλλας τυφλὰς τὰς λεγομένας παρ' αὐτ̃ς Σέχιδες, κὴ ἀνέβαινεν εἰς τὸ σκαλόνια τ̃ γιαμιατζαμίυ, κὴ ἀπὸ ἐκεῖ ἐδίδασκε τὸς εἰσερχομένους ἀγα-

ρη

ρωὺς τὰς μυθολογίας τ̃ς θρησκείας των, μὲ τέλος, δια νὰ τὸν δίδουσι φόλαις κὴ ἄσπρα νὰ κυβερνᾶται. λοιπὸν μίαν ἡμέραν, καταβαίνοντάς ὕπος ὁ δ̀ιλογημένος Α'νασάσιος, διὰ νὰ φονίσῃ, κὴ περνῶντας ἀπὸ τὸ γιαμιτζαμὶ, κὴ βλέποντας τ̃τον τὸν νέον σαπρίκιον, νὰ κάθεται εἰς τὴν σκάλαν τ̃ γιαμιτζαμίυ νὰ διδάσκῃ τὸς Τ̃ρκους, ἐπόνεσε ἡ καρδία τ̃, κὴ ἐσάθη κὴ τὸν ἐκοίταζε. συλλογιζόμενος, κὴ λόγων εἰς τὸν ἑαυτόν τ̃, ἀπὸ ποῖον ὕψος τ̃ς ἀρανίυ γνώσεως τ̃ Χεισ̃, εἰς ποῖον βάθος ἀπογνώσεως, ὡς ἄλλος ἑωσφόρος ἐκρήμνισε. βλέποντές τον δὲ οἱ δ̀υστυχόντες ἐκεῖ ἀγαρηνοὶ, πῶς ἐσέκετο ἐκστατικὸς σιωπῶντας, κὴ τὸν ἔβλεπε, τὸν εἶπαν ὕτος, μὲ τὴν συνειθισμένην βαρβαρότητα. μπρὲ Παππᾶ, βλέπεις αὐτὸν τὸν σέχλη. κὴ αὐτὸς παππᾶς ἦτον, κὴ ἐγνώρισε τὴν πίσιν, κὴ ἔγινε Τ̃ρκος. ἔλα νὰ γενῇς κὴ ἐσὺ Τ̃ρκος, διὰ νὰ κερδήσῃς τὸν θ̀άδεισον. ταῦτα κὴ ἄλλα τὸν εἶπον οἱ ἀγαρηνοί. ὁ δὲ Μάρτυς ηνοιξε τὸ δ̀ιλογημένον τ̃ στόμα, καὶ λέγει τος. ὦ τυφλοὶ κὴ πεπλανημένοι, τί τὸν ἀκούετε; αὐτὰ ὁπ̃ σᾶς λέγει εἶναι ἔλα φ̀ἀσματα. ἐσεῖς ὁπ̃ εἴδε ἀπὸ προγόνων Τ̃ρκοι αὐτὸν τὸν σαπρόγερον ἐβάλετε νὰ σᾶς διδάξῃ τὴν πίσιν σας; τὸν ὁποῖον ἄφησεν ὁ Θεὸς, δ̀ὰ τ̃ν πολλήν τ̃ κακίαν, κὴ ηρνήθη τὴν πίσιν τ̃ τώρα εἰς τὰ γεράματα; κὴ πῶ ἠξεύρει τὴν πίσιν σας αὐτὸς ὁπ̃ ἀκόμη δὲν ἰαξεδ̀ίθη ἀπὸ τὸ συνέτισμα; κρίμα εἰς τὴν γνῶσίν σας, κὴ λέγετε πῶς ἔχετε κὴ πίσιν. ταῦτα κὴ ἄλλα πλείονα δημηγορήσας ὁ Μάρτυς εἰς Τ̃ρκικὸν διάλεκτον, μὲ μεγάλω τόλμην, κὴ παῤῥησίαν ἐσιώπησεν. οἱ δὲ ἀκούσαντες ἔξεξαν κατ' ἐπάνω τ̃ μὲ μεγάλω ὁρμὴν, κὴ τὸν ἅρπασαν, κὴ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν κατὴν, κὴ ἐκεῖθεν τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν βεζύρην. ὁ δὲ Μάρτυς εἶπε, κὴ ἐκεῖ τὰ ὅμοια, δ' ὃ κὴ ἀπεφασίθη νὰ ξ̀ορισθῇ εἰς τὴν Χίον. ὅταν δὲ ἔμελλεν νὰ τὸν βάλουν εἰς τὸ καΐκι, διὰ νὰ τὸν ξ̀ορίσουν, ὁ Α'γιος μὲ φρόνιμον τρόπον τὸς ἀπάτησε, κὴ τὸν γυρίζει ὀπίσω εἰς τὸν βεζύρην, κὴ λέγει τ̃· ἐνδοξότατε αὐθεντία, διὰ ποίαν ἀφορμὴν μὲ κάνεις σοργὴν; διὰ τί σὲ εἶπα τὴν ἀλήθειαν; μάλιστα ἔπρεπε νὰ μὲ τιμήσῃς, κὴ ὄχι νὰ μὲ ξ̀ορίσῃς. μὰ δὲν θέλετε νὰ ἀκούσετε τὴν ἀλήθειαν, κὴ διὰ τ̃το ἔχετε αὐτὰς τὰς πεπωρωμένας κὴ τυφλὰς, κὴ σᾶς διδάσκων. τί νὰ πολυλογῶ; τόσα λόγια εἶπε, κὴ τόσον ξ̀εφύλισε τὴν θρησκείαν τ̃ς, κὴ μὲ τόσην παῤῥησίαν ἐκήρυξε τὴν πίσιν τ̃ Χεισιανῶν, κὴ ὕπως ὡμολόγησε τὸν Κύριον ἡμῶν Γ'ησ̃ν Χεισὸν Θεὸν ἀληθινόν, σὺν τ̃ Παρακλήτῳ, κὴ τ̃ Α'γίῳ Πνεύματι, κὴ ἄλλω τόλμην σ̃αρκὸς αὐτ̃ οἰκονομίαν, ὥστε ὁπ̃ ἔμειναν ὅλοι ἄφωνοι

εἰς τὸ παντελές. ὅθεν μὴ δυνάμβοι νὰ ὑπομείνωσι τὸν ἔλεγχον, ἔσειλαν, καὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν εἰς τὸ γιοὺ τζαμὶ, καὶ τὸν φερυφὰ τὸ μυφτῆ. μὲ δὲ τὴν ἀποτομὴν τυ, φῶς ἡμέρας ἐφαίνετο ἐπαίω τὸ λειψάνυ τυ ἐν τῷ καιρῷ τῆς νυκτὸς, καθ' ὃν οἱ Τοῦρκοι τὸ ἐφύλαττον, οἱ καὶ βλέποντες αὐτὸ ἐθαυμάζοντο. καὶ ὕπως ὁ ξισμακάρισος μὲ πόθον ἄμετρον, καὶ ὑπερβάλλουσαν προθυμίαν, ἔλαβε χαίρων, τὸ Μαρτυρίυ τὸν στέφανον καὶ τὴν ἡ. τὸ Ἰουλίυ, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

1748. Ἐν ἔτει ᾳψμή. Φεβρουαρίυ ιβ'.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΑΓΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Ο ΚΗΠΟΥΡΟΣ.

Οὗτος ὁ Μάρτυς τὸ Χριστὸ ἐκατάγετο ἀπὸ τὴν Ἀλβανιτίαν, ὡς τὰς δὲ εἰς ἡλικίαν χρόνων τεσσαράκοντα, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν πατρίδα τυ, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐκεῖ ἔγινε καπηλειός. ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν πωλῶντας μῆλα εἰς τὸ παζάρι, ἐσυμφώνησε μὲ ἕνα Τοῦρκον διὰ νὰ τὸ πωλήσῃ τὰ μῆλα ὅπου εἶχεν. ἐπαίω ὅμως εἰς τὴν συμφωνίαν ἄρχισαν νὰ φιλονεικοῦν, καὶ νὰ μαλώνουν ἀναμεταξύτων. ὁ δὲ Τοῦρκος διὰ νὰ ἐκδικηθῇ, ἐσυκοφάντησε τὸν ἀλογημένον Χριστιανόν, πὼς εἶπε πάχα νὰ γένῃ Τοῦρκος. ὅθεν καὶ βαβίζει παρθυὸς τὸν Ἅγιον, καὶ τὸν πηγαίνει εἰς τὸ κριτήριον τὸ τζαούσπασι, καὶ παρασταίνει ψευδομάρτυρας, ὅτι εἶπεν ἀληθῶς νὰ τουρκεύσῃ. Ὁ δὲ τζαούσπασις ἐρώτησε τὸν Μάρτυρα περὶ τούτυ, καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη μὲ μεγάλην γενναιότητα, ὅτι εἶναι Χριστιανὸς καὶ ὅτι ποτὲ τὸν λόγον δὲν εἶπεν, οὐδὲ εἶναι τρόπος νὰ ἀλλάξῃ τὴν πίστιν τυ, κἂν λάβῃ μύρια βάσανα. Τότε ὁ τζαούσπασις ἐθυμώθηκε καὶ τὸν ἐρράβδισεν σφοδρῶς, ἔπειτα δείροντες αὐτὸν τὸν ἐκτύπησαν εἰς τὴν κεφαλὴν ἕως ὅπου ἔβγαλαν πολλὰ αἵματα, καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τὰς πόδας τυ ἔσφιγξαν εἰς τὸ καπωτικὸν ξύλον.

Ἔτυχε δὲ τότε νὰ ἦναι μέσα εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ὁ Ὀσιολογιώτατος Καισάρειος ὁ Δαπόντες, (ὅστις καὶ τὸ Μαρτύριον τοῦτο συνέγραψε) καὶ βλέποντας τὸν Μάρτυρα εἰς τὸ κάτζωρον, τὸν ἐσυμπόνεσεν. ὅθεν ἔκαμε ξόπον καὶ τὸν εὔγαλε κρυφίως ἀπὸ τὸ κάτζωρον, καὶ τῷ

τῷ ἔφερε νὰ φάγῃ, διὰ νὰ ἐνδυναμωθῇ, ἀλλ' ὁ Μάρτυς δὲν ἤθέλησε νὰ γλυθῇ ὁλότελα· ἀλλὰ εἶπε. καὶ διὰ τί νὰ φάγω; μήπως ἔχω νὰ ζήσω; λοιπὸν ἂς ἀποθάνω διὰ τὸν Χριστόν με πεινασμένος, καὶ διψασμένος. ἔδωκε δὲ ὁ Μάρτυς καὶ μίαν ἀπόκλιν ἀπὸ τζελίκι, ὅπου εἶχεν εἰς τὴν ζώνην τυ πρὸς τὸν ῥηθέντα Καισάρειον, τὸν ὁποῖον παρεκάλεσε νὰ δώσῃ νὰ τὸν κάμυν μὲ θάνατον μικρὰς Λειτυργίας. Μετὰ ταῦτα εὐγαλαν τὸν Μάρτυρα ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν εἰς τὴν ἰδίαν ἡμέραν, καὶ ὕπως ἔλαβεν ὁ Μακάριος τὸν Στέφανον τὸ Μαρτυρίυ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας, Ἀμήν.

Κατὰ τὸ ᾳψμά. ἔτος 1751.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Η ΑΓΙΑ, ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝΥΜΟΣ ΚΥΡΑΝΝΑ.

Αὕτη ἡ πάγκαλος νύμφη τὸ Χριστὸ ἦτον ἀπὸ ἕνα χωρίον τῆς Θεσσαλονίκης Ἀβυσσάκα καλούμβον, Χριστιανῶν γονέων τέκνον, ἦτον δὲ πολλὰ ὡραία, καὶ ἀπέρνα ζωὴν σεμνὴν, καὶ σώφρονα. ἀλλ' ὁ μισόκαλος διάβολος τὴν ἐφθόνησε, διὰ τὴν τοιαύτην της ἀρετὴν, καὶ μὴ δυνάμβος νὰ τὴν μολύνῃ μὲ ἀίσχρους λογισμοὺς, καὶ μὲ ἀπόπους πράξεις κρυφίως, εὗρεν ὄργανον τῆς κακίας τυ ἕνα ἀγαρηνὸν Γιανίτζαρην, ὅπου ἦτον εἰς ἐκεῖνο τὸ χωρίον σέμπασης, καὶ ἐσύναζε τὰ αὐθεντικὰ εἰσοδήματα, ὁ ὁποῖος ἐξώθη ἀπὸ σατανικὸν ἔρωτα εἰς τὴν κόρην, καὶ ἄρχισεν ὁ μισρὸς νὰ τὴν κολακεύῃ μὲ διαφόρους ξόπους, διὰ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸν σκοπόν τυ, ἀλλ' ἡ παρθένος δὲν τὸν ἐδέχετο παντελῶς. ὕστερον ἐκεῖνος τῆς ἔταζε νὰ τῆς δώσῃ, ὅσα ἄσπρα θέλει, καὶ νὰ τῆς κάμῃ καὶ φορέματα πολύτιμα, ἐὰν σέρξῃ, εἰδὲ μή, ἐφοβέριζε νὰ τῆς κάμῃ μεγάλας παιδείας, καὶ τελευταῖον νὰ τῆς δώσῃ καὶ θάνατον. ἡ δὲ κόρη ἔχασε ὅλον της τὸν πόθον εἰς τὸν Χριστὸν, δὲν ἐφρόντιζε τελείως ὅτε διὰ τὰ χαρίσματα, καὶ τὰς ὑποχέσεις τυ, ὅτε διὰ τὰς φοβερισμάς τυ. ἰδὼν λοιπὸν ἐκεῖνος, ὅτι δὲν κατορθόνει τὸν σκοπόν τυ, συμφωνεῖ μὲ ἄλλυς γιανιτζάρυς τὸ ἴδιυ πάγματος, καὶ ἁρπάζυν ἔξαφνα τὴν κόρην, καὶ τὴν ὑπάγυν εἰς τὸν χειτλὶκ τῆς Θεσσαλονίκης ψευδομαρτυροῦντες ὅτι εἶπε πάχα ἡ κόρη νὰ τὸν πάρῃ

ωὔδρα, ϗ νὰ ἐλθῃ εἰς τὼ πίσω τες. ἠκολούθησα δὲ ϗ αἱ γονεῖς τῆς κόρης, ἀλλὰ δειλιάσαντες ἀπὸ τὲς φοβερισμὲς ἐκείνων, ἐκρύφθησαν. ἐκεῖ λοιπὸν οἱ Τοῦρκοι ἔκαμναν πολλὰ εἰς τὼ Παρθενῶν, διὰ νὰ τὴν φέρωσιν εἰς τὲν σκοπόν τες, πότε μὲ κολακείας, ϗ ταξίματα, πότε μὲ φοβερισμές. ἀλλ' ἡ μακαρία ἔσεκεν ἀπάραχος, ϗ μόνον σὰν λόγον εἶπεν εἰς αὐτές. ἐγὼ εἶμαι Χεισιανή, ϗ ἔχω νυμφίον τὸν Κύριόν μς Ι'ησοῦν Χεισὸν, εἰς τὸν ὁποῖον προσφέρω ὡς προῖκα τὼ παρθενίαν μς, ϗ αὐτὸν ἐπόθησα, ϗ ποθῶ ἐκ νέοπτός μς, ϗ διὰ τὴν ἀγάπίω τε εἶμαι ἕτοιμη νὰ χύσω ϗ τὸ αἷμά μς, διὰ νὰ ἀξιωθῶ νὰ τὸν ἀπολαύσω. ἠκούσατε λοιπὸν τὴν ἀπόκεισίν μς, ϗ πλέον ἄλλον λόγον μὴ προσμένετε νὰ σᾶς εἰπῶ. Ταῦτα εἰποῦσα, ἐσιώπησε, ϗ πλέον δὲν ἠθέλησε νὰ ἀποκριθῇ τελείως εἰς ὅσα τὴν ἠρώτων ὕστερον, ἀλλὰ κλίνασα κάτω τὴν κεφαλὴν ἔσεκε μὲ πολλὴν σεμνότητα ὡσαὺ νὰ συζέχετο νὰ βλέπῃ ϗ αὐτὰ τὰ πρόσωπα τῶν ἀνδρῶν, προσδυχομένη νοερῶς, ϗ παρακαλοῦσα τὸν νυμφίον της Χεισὸν, διὰ νὰ τὴν δυναμώσῃ ἕως τέλος, ϗ τὴν ὥραν ἐκείνω ἐγέμισεν ἡ καρδία της ἀπὸ ἀγαλλίασιν, ϗ χαρὰν πνευματικὴν, ϗ φαντάζομένη νοερῶς τὸν γλυκύτατόν της Χεισὸν, τῆς ἐφαίνετο ὡσαὺ νὰ ἦτον ἁρπαγμένη εἰς τὸν παράδεισον, ϗ ἀλησμόνησεν ὅλα τὰ λυπηρὰ τῆς παρούσης ζωῆς, ϗ ἐπεθύμει νὰ λάβῃ τὸ ὀγλιγωρότερον τὸν ὑπὲρ Χεισοῦ θάνατον. ἰδόντες δὲ ἐκεῖνοι τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης της, ϗ τὴν φαιδρότητα τοῦ προσώπε της, κατηχύνθησαν, ϗ ὕπω τὴν ἔσειλαν εἰς τὴν φυλακὴν, ϗ τὴν ἔβαλαν εἰς σίδηρα. ὁ δὲ γιανίτζαρης ἐκεῖνος φλεγόμενος ἀκόμη ἀπὸ τὸν δαιμονικὸν ἔρωτα, ἐπῆγεν εἰς σπα ἀγαῦ μεγάλον τε κάσρε, Α'λῆ ἀφεντὴ ὀνομαζόμενον, μπεῖν χῆ τὴν ἀξίαν, ϗ τὸν φωναλεῖ νὰ προσάξῃ τὸν δεσμοφύλακα νὰ τὸν ἀφίνῃ νὰ ἐμβαίνῃ μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, ὅταν θέλῃ. ὃ ϗ ἐγύρεπο. ϗ ἐπῆγαινεν ὁ μιαρὸς κάθε ὥραν, ϗ τῆς ἔκαμνε πολλὰς τυραννίας, μὲ πεῖσμα, ἢ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ θέλημά τε, ἢ νὰ τὴν ἀποθάνῃ. ϗ δὲν ἔφθασε μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ ἔπερνε μαζί τε ϗ ἄλλες ὁμοίες τε Γιανιτζάρες, διὰ νὰ τὼ τιμωρῶν αὐσηρῶς, ἀλλ' ἡ μακαρία ὅταν τὲς ἔβλεπεν, ἔσκυπε κάτω τὼ κεφαλὼ, ἐσκέπαζε τὸ πρόσωπόν της, ϗ σαυρόνεσκα τὲς χεῖράς της, ὥτε τὲς ἐκοίταζεν, ὥτε τὲς ἀπεκρίνατο. ἐκεῖνοι δὲ πρῶτον ἄρχιζαν νὰ παρακινοῦν τὼ Α'γίαν μὲ κολακείας, ϗ ταξίματα, ὕστερον δὲ βλέποντες αὐτὼ, πῶς ἦτον τόσον στερεὰ, ϗ ἀσάλευτος, ἄρχιζαν τὰς παιδείας ὁ σπας τὼ ἐκτύπα μὲ ξύλον, ὁ ἄλλος μὲ μαχαῖρι, ἄλλος μὲ κλοτζίας, ϗ ἄλλος μὲ χρόθες, ἕως ὅπω τὼ ἀφι-

ἄφιναν ὡς νεκρὴ, ϗ ἔτζη ἀπεχώρεν, διὰ νὰ λαμβάνῃ καιρὸν νὰ ἀναζῇ, ϗ πάλιν νὰ τὼ παιδεύσιν. ϗ ταῦτα μὲ ἔκαναν ἐκεῖνοι τὰς ἡμέρας. τὰς δὲ νύκτας ὁ δεσμοφύλαξ τὴν ἐκράμα ἀπὸ τὰς ἁμαχάλας, μὲ ὅλον ὁπῶ εἶχε ϗ τὰς χεῖράς της ἁλυσοδεμένας, ϗ ἁρπάζωντας ὅ,τι ξύλον εὗρισκε, τὼ ἔδαρεν ἄσπλαγχνα, ἕως ὁπῶ ἐκουράζετο, ϗ τότε τὴν ἄφινε κρεματμένην εἰς τόσω ψύχραν τῶ χεμῶνος ὁπῶ ἦτον τότε. σπας χεισιανὸς, ὁπῶ ἦτον μέσα θεωρητὴς, ἐφύλαττε καιρὸν, ϗ ὅταν ἤθελε καταλάβῃ πῶς τὰ ἀπέρνα ὁ θυμὸς, ἐπήγαινε, ϗ τὸν ἐπαρακάλει, ϗ τὰ ἔδιδεν ἄδειαν ϗ τὼ ἐκατέβαζεν. ἡ δὲ Α'γία εἶχε τόσω ὑπομονὼ, ἡδὲν ἄδειαν ϗ τὼ ἐκατέβαζεν. ἡ δὲ Α'γία εἶχε τόσω ὑπομονὼ, ἡσυχίαν, ϗ σιωπὼ, ὁπῶ σῶ ἐφαίνετο, ὅτι ἄλλη πάχει, ϗ ὄχι ἐκείνη, ϗ ὅλος ὁ νοῦς της, ϗ ἡ προσοχὴ της δὲν εἶσκετο εἰς τὰς θράνες. ἦσαν δὲ εἰς τὼ φυλακὴν ϗ ἄλλοι Χεισιανοὶ, ϗ Ε'βραῖοι, ϗ μεσιακαῖς Τούρκισσαις, διὰ ἀτίμες πράξεις των, ἡ ὁποίαις ἤλεγχαν τὸν δεσμοφύλακα ὡς ἄσπλαγχνον, ϗ μὴ φοβούμενον τὸν Θεόν, ἐπειδὴ ϗ τυραννεῖ ἔτζη μίαν γυναῖκα, ὁπῶ δὲν τὲ ἔσφαλεν. ἀλλὰ ϗ ὁ Χεισιανὸς ἐκεῖνος δὲν ἔπαυε, πότε μὲ τὸ καλὸν, πότε μὲ μεζίες ἐλέγχες (δι' ὅ,τι εἶχε θάρρος πρὸς αὐτὸν) νὰ τὲ ἐνθυμίζῃ τὴν πεῖσιν τῶ Θεῶ, ϗ ἄλλα τοιαῦτα νὰ τὲ λέγῃ, διὰ νὰ τὸν μαλακώνῃ νὰ μὴ παιδεύῃ τὴν Α'γίαν, ἀλλ' ὁ σατανᾶς ἐσκλήρυνε πολλὰ τὴν καρδίαν τε, ϗ ὅσον ἐκεῖνοι τὸν ἐπαρακάλεν, τόσον ἐκεῖνος περισσότερον τὴν ἐβασάνιζεν. ἐκεῖνοι πάλιν οἱ Γιανιτζάροι πηγαίνοντες νὰ τὴν τιμωρῶν, πολλὰς φορὰς ἄφιναν τὰς τιμωρίας, ϗ ἔπαχαν νὰ τὲς δώσων νὰ φάγῃ, διὰ νὰ μὴν ἀποθάνῃ, ϗ πότε τὲς ἔδιδαν σαφίδας, πότε φοίνικας. ϗ τὲς Α'γίας μὴ βλομένης παντελῶς φαγητὸν, ἐκεῖνοι ἔπαχαν μὲ βίαν νὰ τῆς ἀνοίξων τὸ στόμα, ἀλλὰ δὲν ἐδύνοντο. ὁμοίως ϗ οἱ ἐν τῇ φυλακῇ Χεισιανοὶ πολλὰ τὴν παρεκάλεν, διὰ νὰ φάγῃ παραμικρὸν, ἡ δὲ Μάρτυς δὲν ἐπείθετο ὁλότελα νὰ γεύθῃ τίποτε, ἐπειδὴ εἶχε μέσα εἰς τὴν καρδίαν της τὴν φλόγα τῆς ἀγάπης τῶ Κυρίε της, ϗ νυμφίε Χεισοῦ, ὁπῶ τὼ ἔβεφε, ϗ τὴν ἐδυνάμονε. Τῇ δὲ ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ ἐπῆγαν πάλιν οἱ Γιανιτζάροι, ϗ σφοδρῶς τὴν ἐτυράνησαν. ἔθεν ζήλῳ θείῳ κινέμενος ὁ ῥηθεὶς Χεισιανὸς, ἄρχισε νὰ ἐλέγχῃ αὐσηρὰ τὸν δεσμοφύλακα, ϗ νὰ τὸν φοβερίζῃ, ὅτι ἔχει νὰ τὸν καταδώσῃ εἰς τὸν πασιαῦ, πῶς ἀφίνει ϗ ἔρχονται ἀπέξω ἄνθρωποι, ϗ τιμωροῦν τὲς φυλακωμένες ὁπῶ εἶναι ἐναντίον τῶ νόμε τες, ϗ ὁπῶ ἄλλες φορὲς τοιοῦτον πρᾶγμα δὲν ἔγινεν, ἀλλὰ ϗ ἡ Τούρκισσαις ἐκείναις πολλὰ τὸν ὕβεισαν, λέγωσαι αὐτὸν, ἄπισον, ϗ φονέα, ϗ ἠθέλησαν νὰ φωνάξων ϗ δυνατὰ, ὕστερα δὲ ἀπὸ ὀλίγω ὥραν νὰ ϗ ἔφθασαν πάλιν

οἱ

οἱ Γιανιτζάροι, διὰ νὰ τὴν τιμωρήσωσι, ἀλλ' ὁ δεσμοφύλαξ δὲν τὸ ἄφησεν, ὅθεν ἐκεῖνοι ἐπῆγαν δι' ἄλλους, καὶ ἐκλαύθησαν εἰς τὸν ἀλήμπεϊν. ὁ ὁποῖος κράζει τὸ βράδυ τὸν δεσμοφύλακα, καὶ τὸν ὑβρίζει, διὰ τί παρακάει ἐκεῖνο ὅπου τὸν ἐφόρτωξε. Τότε ἐκεῖνος ἐγύρισεν ὀπίσω πολλὰ θυμωμένος, καὶ ἁρπάζει τὴν Ἁγίαν, καὶ τὴν πρεμᾷ, καὶ πιάνοντας μίαν χίζαν ξυλίνην ὅπου ἔτυχε νὰ εἶναι ἐκεῖ πολλὰ μεγάλη, καὶ κρατῶντάς την μὲ δύω χέρια ἐκτύπα ἐπάνω εἰς τὴν Ἁγίαν, ὅπου ἔφθασε χωρὶς ἀπλάγχνος, τόσον ὅπου ἄρχισαν οἱ φυλακωμένοι νὰ φωνάζουν. ἀκόμη καὶ ἡ Τέρκιασις ἐκείνη ἐφώναζε μεγάλως. βλέπων δὲ τὴν παραχὴν ὁ κατάρατος, τὴν ἄφησε πρεμασμένην, καὶ ἐπῆγε εἰς τὸν οἰκόν του μὲ πολλὴν ἀθημονίαν, καὶ σύγχυσιν τῆς καρδίας του, καὶ εἶπεν εἰς ἐκεῖνον τὸν Χερσιανὸν νὰ τὴν ψήσῃ καβὲ νὰ πίῃ. ψήνωντας δὲ τὸν καβὲ ὁ Χερσιανὸς, ἄρχισε πάλιν ἥμερα νὰ τὸν ὀνειδίζῃ εἰς τὴν ἀσπλαγχνίαν ὅπου ἔδειξε, τόσον ὅπου τὸν ἔκαμε, καὶ ἔπεσε φρέμπα καὶ ἐκλαιεν, ἢ ἀπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς συνειδήσεώς του, ἢ ἀπὸ τὴν ἐντροπήν του. εἰς ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν ὅπου ἦτον ἡ Ἁγία ἀκόμη πρεμασμένη. ὦ τῶν θαύματος! ἔξαφνα ἔλαμψε φῶς μέγα εἰς τὴν φυλακὴν, καταβαῖνον ἄνωθεν ἀπὸ τὴν σκέπην, ὡσὰν ἀστραπὴ, τὸ ὁποῖον φωτίζοντας τὸ σῶμα τῆς Μάρτυρος, ἐξεχύθη καὶ εἰς ὅλην τὴν φυλακὴν, καὶ ἐφώτιζεν αὐτὴν ὡσὰν νὰ ἔμπαινε μέσα ὅλος ὁ ἥλιος. (ἦτον δὲ τότε τετάρτη, ἢ πέμπτη ὥρα τῆς νυκτός.) καὶ οἱ μὲν Χερσιανοὶ ἐφώναζον τὸ, Κύριε ἐλέησον. οἱ δὲ Ἑβραῖοι ἔπεσον φρέμπα νὰ μὴ βλέπουν τὸ φῶς. ἡ δὲ Τέρκιασις ἐφώναζον, ὤχ, ὤχ! τὸ κεῖμα τῆς πτωχῆς ρωμαίας μᾶς ἔφθασε, καὶ ἔπεσεν ἀστραπὴ νὰ μᾶς κάυσῃ. ὁ δὲ δεσμοφύλαξ ἀπὸ τὸν φόβον του ἄρχισε νὰ ξέμῃ ὅλος, καὶ εἶπεν εἰς ἐκεῖνον τὸν Χερσιανὸν νὰ ξεπρεμάσῃ τὴν Ἁγίαν. ὁ δὲ Χερσιανὸς πηγαίνωντας, εὗρεν αὐτὴν τελειωμένην. τὸ δὲ φῶς ἔφυγε, καὶ ἔμεινεν ὕστερον μία ἄῤῥητος εὐωδία εἰς ὅλην πολλήν. πέρισσοτας λοιπὸν ὁ Χερσιανὸς ἐκεῖνος τὰ κλειδία ἀπὸ τὸν δεσμοφύλακα, ἤνοιξε τὰ σίδηρα, καὶ λύσας τὰς χεῖράς της, συνέσειλε μὲ σέβας, καὶ ἀλάβεσαν τὸ Ἅγιόν της λείψανον, καὶ ἀπάλας φῶτα, καὶ θυμιάσας, ἐκάθητο πλησίον, προσμένωντας μὲ χαρὰν τὴν ἡμέραν, καὶ δοξάζων τὸν Θεὸν ὅπου τὸν ἠξίωσε νὰ ἰδῇ τοιαῦτα θαυμάσια, καὶ νὰ πιάσῃ, καὶ νὰ περιποιηθῇ Μαρτυρικὸν λείψανον. τὴν αὐγὴν διεδόθη εἰς τὴν πόλιν ἡ φήμη τῆς τελειώσεως τῆς Ἁγίας, καὶ ἡ ἔλαμψις τὸ Ἁγίου φωτός. καὶ οἱ μὲν ἀγαρηνοὶ καταισχυνθέντες ἐσιώπων, καὶ ἔδωκαν ἄδειαν εἰς τοὺς Χερσιανοὺς νὰ πάρουν τὸ λείψανον, καὶ νὰ τὸ κάμουν ὡς θέλουν. οἱ δὲ Χερ-

σιανοὶ ὅλοι διέῤῥαθησαν, καὶ ἔδραμον πολλοὶ εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ λαβόντες τὸ Ἅγιον λείψανον μὲ δόξαν, τὸ ἐνταφίασαν ἔξω τῆς πόλεως, ἐκεῖ ὅπου ἐνταφιάζονται καὶ τῶν λοιπῶν Χερσιανῶν τὰ λείψανα. τὰ δὲ φορέματα τῆς Ἁγίας διεμοίρασαν πολλοὶ Χερσιανοὶ διὰ ἁγιασμόν τε καὶ σωτηρίαν.

Κατὰ τὸ ᾳψμβ'. ἔτος. 1752.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ ΕΝ ΠΟΛΕΙ ΤΗΣ ΠΤΟΛΕΜΑΙΔΟΣ Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Οὗτος ὁ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος, ἦτον Κύπριος εἰς τὴν πατρίδα, νέος εἰς τὴν ἡλικίαν, ὡραῖος εἰς τὸ ὄψιν, φρόνιμος εἰς τὸν νοῦν, καὶ σώφρων εἰς τὰ ἤθη. ἀναχωρήσας δὲ ἀπὸ τὴν πατρίδα του, ἐπῆγε εἰς τὴν Πτολεμαΐδα τὸ νυῦν λεγόμενον Ἄκρι, καὶ δούλευσε ὑπηρέτης κοντὰ εἰς ἕνα Κόνσυλαν Εὐρωπαῖον. εἶχε δὲ συνήθειαν νὰ πηγαίνῃ εἰς μίαν γυναῖκα Τέρκισσαν πτωχὴν, διὰ νὰ ἀγοράζῃ ἀπὸ αὐτὴν αὐγὰ διὰ τὸν οἶκον τοῦ αὐθέντου του. εἶχε δὲ αὐτὴ καὶ κοράσιον εἰς ἡλικίαν νόμιμον. προβαίνοντος δὲ τοῦ καιροῦ, καὶ συχνάζοντος τοῦ ἱέρ εἰς αὐτὴν διὰ τὰ αὐγὰ, ἠκολούθει πολλάκις, καὶ αὐγαίνεν ἡ κόρη, καὶ συνωμίλει ἐλεύθερα μὲ αὐτὸν, καὶ ἀπούσης τῆς μητρός αὐτῆς. μερικαῖς δὲ ἄλλαις γειτόνισσαις Τέρκισσαις, βλέπουσαι, ὅτι ὁ νέος ἀγοράζει αὐγὰ ἀπὸ ἐκείνην μοναχὴν (ὡσὰν ὅπου εἶχεν αὐτὴ ἀρκετὰ) καὶ ἀπὸ ἐκείνας δὲν ἀγοράζει, ἐφθόνησαν καὶ ἐσυμβουλεύθηκαν ἀναμεταξύ των, διὰ νὰ τὴν κακοποιήσουν. λοιπὸν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐπῆγε ὁ νέος, καὶ τὴν συνήθειαν, νὰ πάρῃ πάλιν αὐγὰ, ἀπούσης τῆς μητρὸς τοῦ κοράσιου, καὶ δὲν εὗρε ὅπου τὸν εἶδον, καὶ ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ ὀσπίτιον, ἔξεξαν αἱ μιαραῖς, καὶ ἔπιασαν τὸν νέον, φωνάζουσαι μὲ μεγάλας φωνὰς, ὅτι εἶπε νὰ τουρκέψῃ, καὶ νὰ πάρῃ τὴν κόρην διὰ γυναῖκα, κατηγοροῦσαι ἄδικα τὸν ἀθῷον. Ἐσυνάχθη παρευθὺς πλῆθος πολὺ τῶν ἀγαρηνῶν, καὶ ἁρπάσαντες τὸν νέον, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸ κριτήριον, φωνάζοντες καὶ αὐτοὶ τὰ αὐτὰ, καὶ μαρτυροῦντες ψευδῶς κατὰ τοῦ Ἁγίου. ἠρώτησεν ὁ κριτὴς τὸν Ἅγιον, μήπως ἦναι ἀληθῆ τὰ λεγόμενα. καὶ αὐτὸς παῤῥησίᾳ ἀπεκρίθη, ὅτι ἐδέποτε τοιοῦτον λόγον εἶπεν, ἢ ἐνόησεν, ἀλλὰ αὐτοὶ ἀπὸ

κακίαν τυς τὸν ἐσυκοφάντησαν, κὴ ὅτι αὐτὸς Χεισιανὸς ἐγεννήθη, κὴ Χεισιανὸς θέλει νὰ ἀποθάνῃ. ἔπαζαν νὰ τῦ δώσυν δῶρα ὑπέρμεγα, κὴ δόξας, κὴ ἀξιώματα, ἀλλὰ δὲν ἐδωνήθησαν νὰ καπροθώσυν ἀδελφό. ἐμεταχειρίσθησαν ἄλλα φόβερας τυραννίας, ἀλλὰ μὴ δὲ μὲ αὐτὰς ἠμπόρεσαν νὰ καταπείσυν τὸν νέον. ἐσέκετο ὅλο σερεὸς εἰς τὴν πίσιν τῦ Χεισῦ. ὅθεν ἔδωκεν ὁ κριτὴς κατ' αὐτῦ τὴν τελευταίαν τῦ θανάτυ ἀπόφασιν. ἦτον δὲ ἡμέρα Παρασκευὴ, κὴ ἀφ' ὗ οἱ Τοῦρκοι δὲν γῆκαν ἀπὸ τὸ τζαμίπων, τὸ ὁποῖον εἶναι κοντὰ εἰς τὴν θάλασσαν, ἐσάθησαν ὅλοι ἔξω ἐκεῖ εἰς τὴν δεισκομπάλιν μεγάλην πεζάδα, κὴ ποιήσαντες συμβούλιον, φέρυσιν ἐκεῖ τὸν Μάρτυρα σιδηροδέσμιον, κὴ σήσαντες αὐτὸν εἰς τὸ μέσον τῆς πεζάδος ἐκείνης, ἀναγινώσκυσι τὴν κατ' αὐτῦ τῦ θανάτυ ἀπόφασιν εἰς ἐπήκοον πάντων, κὴ ὅπως ἀρχίζυν ὅλοι νὰ κολακεύσυν τὸν νέον, κὴ νὰ τὸν Μωαμεθὴν εἰς τὸ νὰ τὸν πείσῃ. ὁ νέος ἐσάθη κὴ τὸς ἔλεγξε μὲ ἀνδρείαν. ὡς ὃν εἶδον τὴν τῆς γνώμης αὐτῦ ἀμετάθετον κάμνυσιν ὅλοι σῶα χορὸν ξιγύρω τῦ Μάρτυρος, κὴ κρατῦσιν ὅλοι τὰ πισόλια ἕτοιμα εἰς τὰς χεῖρας, κὴ τὸ λέγυν συμφώνως, ὅτι ἢ νὰ ὑπακύσῃ εἰς ἐκεῖνα ὁπῦ τῦ λέγυν, ἢ θὺθὺς νὰ τὸν θανατώσυν. ὁ δὲ ἡγιασμένος Μάρτυς τῦ Χεισῦ, ὑψώσας τὰ χέρια τυ, ὅπω καθὼς ἦταν δεδεμένα μὲ τὰς ἁλύσυς, εἰς τὸν οὐρανὸν, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀνεβόησε. „ Κύριε Ἰησῦ Χεισὲ δέξαι τὸ πνεῦμά μυ κὴ ἀξίωσόν με τῆς Βασιλείας συ. κὴ ταῦτα αὐτῦ εἰπόντος, ἔρριψαν ὅλοι παρθὺς τὰ πισόλια ἐπάνω εἰς τὸν Μάρτυρα. κὴ καθὼς ἐκεῖνος ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν, ἔξεξαν ὅλοι μὲ τὰ μαχαίρια, κὴ ἔκαμαν ὡς κόσκινον τὸ μαρτυρικώτατον ἐκεῖνο σῶμα ἀπὸ τὰς μαχαιρίας. Ἀκόμη δὲν εἶχον χορτάσῃ τὴν κακίαν τυς, κὴ ἰδὲ ὁ τῆς θαυμασίων, κὴ τῶ μαρτύρων Θεὸς ἐνεργεῖ πιὸ τὸν θαυμάσιον. ἐκεῖ ὅπῦ ἦτον γαλήνη μεγάλη, ἐξαπὸ γίνεται σῶας ἀναβρασμὸς τῆς θαλάσσης μεγάλος, κὴ μ' ὅλον ὅπῦ ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἕως εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπῦ ἔκειτο τὸ τῦ Μάρτυρος λείψανον, ἦτον βάθυσμα ἀρκετὸν ἕως βολὴν σιὸς τυφεκίυ, κὴ ἐπέκεινα. ὅμως ἡ θάλασσα τόσον ἀχειώθη ὡσὰν σῶα θηρίον ἀήμερον, ὅπῦ δὲν γῆκεν ἀπὸ τὸν φυσικόν της τόπον, κὴ ἐλθοῦσα ἕως ἐκεῖ ὅπῦ ἦτον τὸ λείψανον, αὐτὸ μὴν ἐφαίνετο πῶς τὸ τιμᾷ καὶ τὸ σέβεται, ἐκπλώυσα τὸ Μαρτυρικὸν αἷμα ὅπῦ ἔβγαλεν ἀπὸ αὐτὸ, εἰς βάθος ὅπῦ ἔγινεν ὅλη ὡσὰν σῶας κόκκινος ἀφρὸς ἀπὸ κινάβαρι. ἀναβαίνυσα δὲ ἀπὸ τὸς τοίχυς τῦ τζαμίυ τῆς ἀγαρηνῶν κὴ τῦ κιμερκίυ αὐτῶν, ἐζήτει νὰ καπακρημνίσῃ κὴ τὰ δύω μὲ τὰ κύματά της. ὅθεν βλέποντες τὸ

τοιῦτον φοβερὸν θαῦμα κὴ οἱ Ὀθωμανοὶ, φοβούμενοι μήπως καταπονηθῇ ὅλη ἡ πόλις αὐτῶν, ἔξεξαν παρθὺς, κὴ ἐβίασαν τὸς Χεισιανὸς, κὴ ἦλθον, κὴ ἐπῆραν μὲ τιμὴν, κὴ παῤῥησίας τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο, κὴ ἁθλητικὸν σῶμα, κὴ φέροντές το εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ ἔθαψαν ἐκεῖ, ὅπῦ κὴ τὴν σήμερον δείσκεται, κὴ παρθὺς ἡσύχασεν ἡ θάλασσα, κὴ εἰρήνδισε πάλιν, ἀφ' ὗ ἔγλυφεν ὡσὰν δύλη τὸ ἁγιώτατον τῦ Μάρτυρος αἷμα. μὲ δὲ τὴν θανὴν τῦ σώματος δοξάζων ὁ Θεὸς τὸν Μάρτυρα, κὴ τὴν αὐτῦ θείαν πίσιν, ἐνέργησε τοιῦτον θαῦμα. ξεῆς ὁλοκλήρυς νύκτας ἐφαίνετο σῦας σῦλος πυρὸς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἕως εἰς τὸν τάφον τῦ Ἁγίυ, κὴ ὅλη ἡ πόλις ἔφεγγεν ἀπὸ σῦα γλυκύπατον φῶς ὁπῦ ἐχυνότο ξιγύρω ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν σῦλον τῦ πυρός. ὅθεν εἰς μνήμην παντοτινὴν τῦ ἀῤῥήτυ φωτὸς ἐκείνυ, κὴ τῦ κατ' αὐτὸ θαύματος, ἕως τὴν σήμερον κάθε ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς, οἱ ἐκεῖ Χεισιανοὶ συνηθίζυν νὰ πηγαίνυν εἰς τὸν τάφον τῦ Μάρτυρος, πλῆθος ἀνδρῶν, γυναικῶν, παιδίων, κὴ μάλισα ἀῤῥώστων κὴ ἀδένων, κὴ προσφέροντες κηρία, κὴ λαμπάδας, κὴ θυμιάματα, κάμνυσι μίαν μεγάλην φωτοχυσίαν, κὴ γίνονται ἄπειρα θαύματα εἰς δόξαν παῖδὸς, υἱῦ, κὴ ἁγίυ πνεύματος, τῆς μιᾶς Θεότητός τε, κὴ Βασιλείας. ἡ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, κὴ προσκύνησις, νυῦ κὴ ἀεὶ, κὴ εἰς τὸς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κατὰ τὸ ᾳψμδ'. ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ. 1754.

ΕΜΑΡΤΤΡΗΣΕΝ ΕΝ ΤΗ ΧΙΩ, Ο ΑΓΙΟΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΤΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ο ΝΕΟΣ

Τῇ λά. τοῦ Ὀκτωβρίου Μηνός.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Πονηθεῖσα παρὰ Νικηφόρου Ἱεροδιακόνου.

Τῇ λά. τοῦ Ὀκτωβρίου μνήμῃ ἐπιτελοῦμεν τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Νικολάου τοῦ Χίου.

Ἐμ τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ ἱστῶμεν στ'. δ'. ἐς ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος, β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε μεκρόν.

Ὅτε διεδόθη σοὶ σοῦ, φήμη πονηρὰ ἀσεβείας, θεόφρον Μάρτυς Χριστοῦ, τότε σὲ ἀπέβαλον, ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ, οἱ πιστοὶ σὺ δὲ δάκρυσι, θερμοῖς ἐκ καρδίας, βρέχων ἰς τὸ πρόσωπον, μὴ πικρὰς οἰμωγῆς, κράζων παναοίδιμε πίστιν, τὴν πρὸς τὸν Χριστόν μου τὴν θείαν, ἀδελφοὶ ἀδίστοτε ἐξώμοσα. Δίς.

Ὅτε σωτηρίου ταῖς χερσὶ, τῷ αὐόμων Μάρτυς Κυρίου, οἱ ἀγαγόντες ἀσεβῆ, δέσμιον παρίστασαν, κρίσει ἀδίκων κριτῶν, θαρσαλέως ἐκήρυξας Θεόν τε καὶ κτίστην, πάντων ὁρατῶν ὁμοῦ, καὶ ἀοράτων Χριστόν. ὅθεν τῇ εἰρκτῇ παρεδόθης, καὶ ταῖς ἐν αὐτῇ τιμωρίαις, θείαν παῤῥησίαν ἐνδεικνύμενος.

Ὅλον

Ὅλον ἐγκρατείᾳ τὸ σεπτὸν, σάδιον τοῦ σοῦ Μαρτυρίου, διῆλθες πόθῳ Χριστοῦ, τὸ τριακονθήμερον, ἀῤῥαιπτοις δ' ἰχαῖς, καὶ δακρύων ἐκχύσεσι, θερμῶς ἱκετεύων, τὸ καταπεμφθῆναί σοι, θείων σὲ ὕψος ἰσχύν, ὅπως τὸν ἀγῶνα τελέσῃς, καὶ τὰς τῶν δαιμόνων ὀλέσῃς, φάλαγγας τοῖς ἀθλοις σου Νικόλαε.

Δόξα, ἦχος, α'.

Τὸν νέον ἀθλητὴν, καὶ Μάρτυρα Κυρίου, τὸν τῆς νίκης ἐπώνυμον Νικόλαον, δεῦτε ἐνθέοις ἄσμασιν ὑμνήσωμεν. ὅτος γὰρ διὰ παντοίων βασάνων, ὡς χρυσὸς ἐν χωνευτηρίῳ δοκιμασθεὶς, δόκιμος ἀνεφάνη· καὶ τοῦ Χριστοῦ θεραπὼν πιστότατος, καὶ φίλος γνησιώτατος, ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποθανών· ᾧ καὶ πρεσβεύει ἀῤῥαιπτως, σωθῆναι τοὺς τιμῶντας τὴν ἱερὰν αὐτοῦ ἄθλησιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τῶν Μαρτύρων τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ θλιβομένων συναγμὸν μὴ παρορῶσα, πρέσβευε τῷ ἐξ ἀγνῶν λαγόνων σου, σωθῆναι ἡμᾶς, Παναγία Παρθένε.

Εἰς τὸν στίχον, στιχηρὰ ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Ἄβε μοι κῆν νεῦ, τὸν Μάρτυρα Κυρίου, τὰς πόδας ἐν τῷ ξύλῳ, ἔχοντα καὶ ἀλύσεις, ἐν τῷ ξαχήλῳ φέροντα.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Καὶ ἥλοις ἐν ταὐτῷ, ἐφπλωμένον ὅλον, καὶ πλάκα βαρυπάτῳ, ἔχοντα ἐν τῇ στήθει, καὶ πάντα ὑπομένοντα.

Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Ἐν τόπῳ ζοφερῷ, ἄσιτον ὄντα ὅλως, τεσσαράκοντα ἡμερῶν καὶ ἵππων, ποσὶν ὑπερῤῥιμμένον, χεῖρας καὶ πόδας δέσμιον.

Δόξα. Ὅμοιον.

Πόθῳ τῆς ξιλαμπρᾶς, θεότητος τοῦ πείρατος, βασάνων ἀνυποίστων, ὑπέμεινεν ὁ θεῖος, δι' ἃ θέσει τεθέωται.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Ἀνάξαντε ἀγνὴ, ἅμα τῷ Νικολάῳ, τῷ καρτομηθέντι, ἐν Χίῳ τῇ πλατείᾳ, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκέτευε.

Ἀπολυτίκιον ἦχος γ'. Μέγαν ἄθλον.

Μέγα καύχημα τῆς Χίου πέλεις, ἀξιάγαστε τῆς σῆς πατρίδος, ἀθλοφόρε Χριστοῦ γενναιότατε· ὡς ὃν ἐν ταύτῃ τὸ αἷμα ἐξέχεας, καὶ μαρτύριον εἰργάσω Νικόλαε, ὅπως Ἅγιε αὐτὴν ἀσινῆ φυλάξῃς, ταῖς σαῖς πρὸς τὸν Κύριον δεήσεσι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τιὼ μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τῶν γονέων ἡμῶν κτλ.

Καὶ Ἀπολυτίκιον.

Ἐν δὲ τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ μετὰ τὸν προοιμιακὸν, τὸ, Μακάριος ἀνήρ. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσωμεν στίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια ἦχος, πλ. δ'.

Ὦ τῆς παραδόξου θαύματος.

Ὦ Τῆς παραδόξου θαύματος, ὅτι καὶ νῦν καθ' ἡμᾶς, ῥωμαλέῳ φρονήματι, ὁ κλεινὸς Νικόλαος, ὑπὲρ πίστεως ἠθλησεν, ἐγκαρτερήσας ξιακονθήμερον, ἐν ταῖς βασάνοις, καὶ νίκῃ ἤρατο, θείᾳ τῷ Πνεύματος, ἐχθρὸς ξοπωσάμενος πάντας ὁμοῦ, καὶ στέφος δεξάμενος τῆς νίκης ἄφθαρτον. Δίς.

Ἅπας ἡ θεία περιθαύμασαι, πίστις Χριστοῦ τὸν Θεὸν, καὶ τιμὴν ἐκομίσατο, τῷ αὐτῇ προσήκασαν, Νικολάου ἀθλήσαντος, καὶ τὸ Κυρίου τὸ θεῖον ὄνομα, ὑψώθη μόνον τὸ ὑπερύμνητον, καὶ καταβέβληται, ἐχθρὸς ὁ ἀρχέκακος τῇ συμπλοκῇ, τέτρωται καὶ κατήργηται ὁ πολυμήχανος. Δίς.

Μάρτυς Χριστοῦ παναοίδιμε, τῷ τῶν οὐρανῶν ὄφρυϊ, καὶ πόθρασος κατέβαλες τὸν κοινὸν ἀλάστορος, ἀναθλήσας στερρότατα, καθυπομείνας τῷ θείῳ ἔρωτι, πολλὰς βασάνους, καὶ τέλος θάνατον. ἔξιφει τὴν παύτιμον, ἐκτμηθεὶς Νικόλαε κάραν τῷ σῷ, ἣν καὶ μὴ θάνατον κάλλει δεδόξασαι. Δίς.

Κόσμος ἐφ' ὅλῳ ἐπέπεσε, τῷ νῆσον Μάρτυς Χριστοῦ, καὶ τὰς πάντας ἐξέπληξε τὸ φρικτὸν τοῦ θαύματος, τὸν Θεὸν σὲ δοξάσαντος, καθ' ἣν ἡμέραν, τῷ σῷ ἀπέτεμον, τιμίαν κάραν, οἱ σκέτοι ἔμπλεοι, Ἄγαρ δυσγόνοι, τὸν δὲ νοῦν σκοτόμενον πλάνῃ δεινῇ, ἔχοντες οἱ δείλαιοι ἐκ ἐπηθαίοντο.

Ἐκ ἀθλητὰ Νικόλαε, ὡς κεκτημένος πολλῷ, παῤῥησίαν πρὸς Κύριον, ὑπὲρ ἧς ἠγάνισαι, καὶ γενναίως ἐνήθλησας, εἰρκτῶν ἀλύσεις, πλακὸς βαρύτητα, ξύλων τε θλίψιν, ἵππων συγκάρθειρξιν, ἀσιτίαν θάνατον ὑπομεμενηκώς, ἵλεων ἀπέργασαι, ἡμῖν τοῖς δούλοις σου.

Δόξα, ἦχος, πλ. β'.

Τίς μὴ ἀφυμνήσει σε ἀθλοφόρε Κυρίου; τίς μὴ ὑμνήσει σε τὴν λαμπρὰν μαρτυρίαν; τὸν μὲν γὰρ πρὸ αἰώνων ἐκ πατρὸς γεννηθέντα λόγον καὶ Θεὸν, φύσει Θεὸν ὄντα, καὶ ἐπ' ἐσχάτων φύσει γενόμενον ἄνθρωπον, βασανίσας ἀνεκήρυξας. τὸν δὲ τῆς πλάνης ἀρχηγέτην, ὡς ἀπατεῶνα, καὶ πάσης ἀθεμιτουργίας ἐφευρετὴν, θαρσαλέως καθύβρισας.

σας. Διὸ καὶ ἀνεβόας, Χριστὸν σέβομαι, Χριστῷ λατρεύω, καὶ τὰ πάντα προδίδωμι, ἵνα Χριστὸν κερδήσω. Ἀλλ' ὡς νῦν πρὸς αὐτὸν ἀθλητικῇ παρρησίᾳ, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ πόθῳ τελόντων τιὼ ἁγιόβασον μνήμιόν σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. τὶς μὴ μακαρίσειε. Εἴσοδος. τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Εἰς τὸν λιτιὼ ἰδιόμελα, ἦχος, ά.

Θεματικοῖς ἄσμασι λαοὶ, τὸν φερωνύμως νίκιον τὸ ὁσιοβᾶς λαὸς γεγονότα, Νικόλαον τὸν νέον τοῦ Χριστοῦ Μεγαλομάρτυρα, τιμήσωμεν σήμερον. ἡ γὰρ πρὸς τοῦτον τιμὴ καὶ εὔνοια, δοτόδειξιν ἔχει τῆς πρὸς τὸν κοινὸν δεσπότην διανοίας, ὑπὲρ οὗ τὸ αἷμα μετὰ πολλὰς καὶ αὐτοποίνους βασάνους ἐξέχεε. μακαρίσωμεν οὖν αὐτὸν γνησίως, ἵνα καὶ ἡμεῖς Μάρτυρες τῇ προαιρέσει γενώμεθα, καὶ τῆς αὐτῆς ἐκείνῳ ἀξιωθῶμεν μισθῶν, τῆς Χριστοῦ, τοῦ σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος, β'.

Μέγας εἶ Κύριε, καὶ θαυμαστὸς ἐν τοῖς ἔργοις σου. ὅτι καὶ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς αἰῶσι, νέον κομιδῇ ὄντα τὸν θεῖον Νικόλαον, πρὸς τὰς Μαρτυρικὰς ἀγῶνας ἐνίσχυσας. ὅθεν τῇ σῇ ῥωννύμενος θείᾳ δυνάμει, ἐν εἰρκτῇ βρυόμενος, καὶ ἐν ξύλῳ κακωχούμενος, ἀλύσεσί τε δεσμούμενος, καὶ πλάκα ὑπὸ τὸ σῶμα φέρων, τὸ σὸν Πανάγιον διαπρυσίως ἐκήρυττεν ὄνομα, τὴν δὲ τῶν ἀθέων ἀγαρηνῶν πλάνην, ἀποτόμως ἐξήλεγχεν. ἀφ' ὧν τιὼ κάρας ἀποτμηθεὶς, τὸν Μαρτυρικὸν δρόμον διήνυσε, καὶ ταῖς τῶν Μαρτύρων χορείαις ἐναξίως συνήφθη, πρεσβεύων ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ἦχος, γ'.

Τῆς μὲν εἰρκτῆς, καὶ ἀσιτίας καὶ ὑπνου, ἡ ξυφήσει τὸν παραδείσου δεδώρηται. αὐτὶ δὲ τῆς μεθ' ἵππων συγκλείσεως, ἡ μετ' Ἀγγέλων διαγωγὴ, Μεγαλομάρτυς Νικόλαε. ἱκέτευε ὃν Χριστὸν τὸν Θεὸν, ἵνα καὶ ἡμᾶς τοῦ ζόφου καὶ τῆς ἀλογίας τῶν παθῶν ἀπαλλάξας, ἐν ἔργοις φωτὸς, καὶ ἀπαθείας αἰέσει, τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς ἡμῶν διανύσαι καταξιώσῃ, τοὺς ἐκ πόθου τιὼ μνήμιῳ τελοῦντας σου.

Ἦχος, δ'.

Μέγα καὶ παράδοξον θαῦμα, Μάρτυς Νικόλαε γέγονεν, νικήσας τιὼ παύτιμον οἱ δυσσεβεῖς ἀπέτεμον κάραν. ὁ γὰρ Θεὸς τιὼ σιὼ ἄθλητιν δοξάσαι βουλόμενος, ὃν τοῖς ἄθλοις σου ἐδόξασας, ζόφῳ βαθυτάτῳ τιὼ νῆσον πᾶσαν, ὡς τὸ πάλαι τὴν Αἴγυπτον ἐκάλυψε, τὸ δὲ πανιέρου σου πρόσωπον, νεκρὸν ἦδη, κάλλει ἀῤῥήτῳ κατελάμπρυνε. Δηλῶν ὅτι σὺ μὲν εἰς φῶς αἰώνιον καὶ ἄδυτον ἀπῆλθες, ἐκεῖνοι

νοι δι' ἐν τῳ σκότει τῆς ἀσεβείας, ἡ τῇ δεινῇ τε δαίμονος πλάνῃ, ἀθλίως μῶσιν. Ἀλλ' ὡς μαρτυρικῶ κεκτημένος πρὸς τὸν Χριςὸν παῤῥησίαν, θραῦσον αὐτῷ τὰ καθ' ἡμῶν φρυάγματα ταῖς σαῖς πρεσβείαις σε.

Δόξα, πλ. ά.

Δεῦτε Χριςοφόροι τῆς Χίε λαοί, πόθῳ συνελθόντες τιμήσωμεν ἀξίως, Νικόλαον τὸν νέον ἀθλοφόρον Χριςε, ἡ δι' ὑμνῳδιῶν σεμνασι τὸν ἀναδήσωμεν. τὸν νικηφόρον ἀθλητὴν, ἡ τῆς πλάνης ὀλοθρευτὴν ἀναδειχθέντα. τὸν μὴ πεισθέντα τοῖς ἀποκτείναντας τὸ σῶμα αὐτε τυράννοις, ἀλλὰ παῤῥησίᾳ ἀκαταπλήκτῳ, τὸν Χριςὸν Θεὸν τε παντὸς κηρύξαντα, ἡ τῷ οἰκείῳ αἵματι τὴν ὁμολογίαν τῆς αὐτε πίςεως βεβαιώσαντα. πάντες ἐν ὑμνῳδοῦντες αὐτὸν, βοήσωμεν. Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα Νικόλαε, τὸ περικαλλὲς τῆς Χίε ἀνάθημα! ἡ πρὸς Θεὸν προσφορὰ ἡ θυσία δι' ὑπόσδεκτος, μὴ ἐκλίπῃς φυλάττων τὴν σὴν μεγαλύνασαν πόλιν, ταῖς ἱκεσίαις σου.

Καὶ νῦν. μακαρίζομέν σε.

Εἰς τὸν σίχ. σιχ. ἦχος, δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Γῆν ἡ Χίος ἀγάλλεται, ἡ ἐνθέως δι'φαίνεται, ὡς πανηγυρίζουσα τῇ σῇ ἄθλησιν, Μεγαλομάρτυς Νικόλαε, ἡ λίαν σεμύνεται, σὲ βλασήσασα φυτὸν, ἀθαλὲς ἡ καπάκαρπον, τοῖς τε πνεύματος, ἀκηράτοις καρποῖς καὶ δι' ὀφθαλμε, γλώττης ἄγει σε μακάριζαν, τῆς ἀριςείας τὰ ἔπαθλα.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Ἐν εἰρκτῇ καὶ ἐν ξύλῳ σε, ἠσφαλίσαντο ἄθεμοι, καὶ πλακὸς βαρύτητι, τὰ πανίερα, σέρνασε Μάρτυς Νικόλαε, δεινῶς καπεβάρυναν, τὰ φλεγόμενα Χριςε, τῇ ἀγάπῃ ἡ ἵλεως σοι, καθυπέβαλον, ἀλλὰ θεία δυνάμει διεσείθη, ἡ εἰρκτὴ ἡ καπεβλήθη, ἡ πλὰξ ἡ σὲ ἐκπιέζουσα.

Περιτυλιγμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίε.

Τοὺς ἐκ πόθε τελοῦντάς σε, τὸν σεβάσμιον ἄθλησιν, ἀθλητὰ Νικόλαε, φρούρει φύλαττε, ταῖς σαῖς δεήσαις πρὸς τὸν Κύριον, ᾧ μάκαρ παρέισασαι, σὺν Μαρτύρων τοῖς χοροῖς, ἐν μεθέξει θεόμενος, παναοίδιμε, ὡς τε σώματος ὅλως ἀφειδήσας, τότε χαίρειν ἡ ἐκχέας, αἷμα τὸ τίμιον ἅγιε.

Δόξα, πλ. δ'.

Τῶν δυσεβῶν τὰ σίφη, τὸν νέον ἀθλητὴν σὲ ὑμνῳδοῦμεν, μάκαρ Νικόλαε, ὃς σὲ ἐξ ὧν πρὸς πίσιν τὴν ὄντως ἁγίαν, καλῶς συνεζόμεθα. ξιφόλβιος εἶ ὑπὲρ αὐτῆς ἀθλήσας, καὶ ἐχθρὸν ταπεινώσας τὸν ἔπαρσιν. καρπὸν τὸ γόνυμα, τῆς Χίε ἁπάσης τὸ καύχημα, ἡ τῆς

τῆς οἰκουμένης σεμνὸν ἀγαλλίαμα. πρέσβευε Χριςῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Ἀπολυτίκιον ἦχος, γ'. Μέγα καύχημα. ζήτει εἰς τὸν μικρὸν ἑσπερινόν.

Δόξα ἡ νῦν Θεοτόκε Παρθένε. μῦ δὲ τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ Τροπάριον τε Ἁγίε, ἡ νῦν Θεοτοκίον, ἡ ἡ συνήθης τιχολογία τε Ψαλτείε. μῦ τλῶ, ά. τιχολογίαν.

Κάθισμα. ἦχος, ά. Τὸν τάφον σε σωτῆρ.

Νικόλαον πιςοὶ δι'φημήσωμεν ὕμνοις, ἡ πόθῳ τλῶ αὐτε ἑορτάσωμεν μνήμῃ. τὰς ἄθλας νῦν γεραίροντες, τὰς ἀγῶνας τὰ σκάμματα, ἃ ὑπέμεινεν ὑπὲρ Χριςοῦ τῆς ἀγάπης, γενναιότατα, ἡ δι' αὐτὰ ταῖς χορείαις, Μαρτύρων συνήδεται.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Μήτηρ σὲ Θεὸν ὑμνοῦμεν πάντες, Παρθένον ἀληθῶς, ἡ μετὰ τόκον φανεῖσαν, οἱ πόθῳ καταφθέγγοντες, πρὸς τὴν σὴν ἀγαθότητα. σὲ γὰρ ἔχομεν ἁμαρτωλοὶ προσασίαν, σὲ κεκτήμεθα ἐν πειρασμοῖς σωτηρίαν, τλῶ μόνῳ παναμώμου.

Μετὰ τλῶ β'. σιχ. Καθ. ἦχος, γ'. Τλῶ ὡραιότητα.

Ὦ τῆς ἀνδρείας σε, Μάρτυς Νικόλαε, ἡ γενναιότητος, μεθ' ἧς πανδύφημε, τὰ Μαρτυρίᾳ τοῖς φεικτοῖς ἀγῶσιν ἐγκαρτέρησας, τὸν Χριςὸν ἐκήρυξας, τῷ τυράννων ἐνώπιον, ἡ τὰς Ἄγαρ ἤχυνας ἀπογόνες τοῖς λόγοις σε, ἐλέγχων αὐτὰς ἐν παῤῥησίᾳ, θεία δι' ἃ σε ἀνυμνῳδοῦμεν. Θεοτοκίον.

Τὴν ὡραιότητα, τῆς παρθενίας σε, ἡ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἁγνείας σε, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεὶς, ἐβόα σοι Θεοτόκε, ποῖον σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἄπορῶ, ἡ ἐξίσαμαι. δι' ὃ ὡς προσπάγω βοῶ σοι, χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὸν πολυέλεον Καθ. ἦχος, δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐπεφάνη σήμερον, τῷ σῷ προσώπῳ, θεία χάρις Ἁγίε, ἡ καταλάμπρυνον αὐτὸ, καλῶς ἀῤῥήτε λαμπρότητι. προεκτμηθείσης τῷ ξίφει τῆς κάρας σε. Δόξα ἦχος, πλ. δ'. Τὸ προσαχθὲν.

Γαλλιάσθω ὐρανὸς ἡ δι'φραινέσθω, αἱ τῷ Ἀγγέλων σὺν Ἁγίων ταῖς χορείαις, ἡ ἀνθρώπων τὰ πλήθη ὁπῆ τῇ ἀθλήσει, τῇ θείᾳ τε Νικολάε, τε καρτερῶς, βασάνων παντοίων πεῖραν πόθῳ Χριςε, ἡ ἐπώδυνον θάνατον, ὑπενεγκόντος ἐν γῇ, ἡ ταύτην ἁγιάσαντος, ὐρανὸν δὲ οἰκήσαντος. Θεοτοκίον.

Εὐ-

Γ'χαιρεσέμβω σοι ἀεὶ Θεοτόκε, καὶ μεγαλύνομβ ἁγνή καὶ προσκυνέμβω, ἀνυμνέντες τὸν τόκον σε κεχαριτωμένη. βοᾶντες ἀκαταπαύστως σῶσον ἡμᾶς, Παρθένε παντελεήμον ὡς ἀγαθή, καὶ δαιμόνων ἐξάρπασον, λογοθεσίε φοβερᾶ, ἐν ὥρᾳ τῆς ἐτάσεως, μὴ αἰσχυνθῶμβ οἱ δοῦλοί σε.

Οἱ αὐαβαθμοὶ τὸ ά. Ἀντίφωνον τε δ'. ἦχε προκείμενον ἦχος, δ'. Λίναιος ὡς φοίνιξ αὐθήσει. στίχ. Πεφυτευμένοι ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίε. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον ζήτει τε Ἁγίε Δημητρίε, τῇ κς'. τε Ὀκτωβρίε. ὁ Ν'. Δόξα ταῖς τε ἀθλοφόρε. Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκε. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς, Καὶ τὸ ἰδιόμελον τέτο.

Ἦχος, πλ. β'.

Χρισὲ τῶν Μαρτύρων τὸ κραταίωμα, ὁ καὶ τὸν Νεομάρτυρα Νικόλαον ἐνισχύσας, ὑπὲρ τε σε θείε ὀνόματος ἐναθλῆσαι, δόντα ἡμῖν ταῖς αὐτε ἱκεσίαις τὸ μέγα σε ἔλεος.

Οἱ Κανόνες. Τῆς Θεοτόκε μὲ τῶν εἱρμῶν εἰς ς'. καὶ τε Ἁγίε

Οἱ Κανόνες αἱ ά. Κανὼν τε Ἁγίε ἕ ἡ ἀκροστιχὶς κατὰ

Ἀλφάβητον, αἶδε τῶν Θεοτοκίων.

Ὠδὴ, ά. ἦχος, πλ. δ'. Ἁρματλάτῃ Φαραώ.

Τ'Ναρχέλογε, ταῖς τε νέε Μάρτυρος, πανδωροδέκτοις δόχαῖς, τὸ νοερόν σε μᾶλλον τῆς καρδίας ἄνοιξον, καὶ χείλη με τὰ εὐῦλα, ὅπως ᾄσμασι μέλῳ, τὰς ἀεισείας τὰ ξόανα, τέτε καὶ λαμπρὰ κατορθώματα.

Βάθος σοφίας καὶ κριμάτων ἄβυσσος, καὶ ὕψος γνώσεως σῆς, φιλάνθρωπε σῶτερ, πάντα νῦν ὀξέπληξε. πῶς τὸν ποτὲ μωραίνοντα, σωτῆρα ἀπεργάσω, ἐχέφρονα καὶ θεόσοφον, Μάρτυρα τῆς θείας σε πίστεως.

Νᾶσίν μοι θείαν ἐρεύξον Ἅγιε, δός μοι προσβείαις ταῖς σαῖς, ὅπως ἐπαξίως, πλέξω σοι τὸν Στέφανον, τοῖς ἐγκωμίων ᾠδῆσιν καὶ τῶν ὕμνων τελσμάκαρ, ὡς τῷ φωτὶ ἐλλαμπόμενος, τῆς ἀπειροσόφε θεότητος. Θεοτοκίον.

Ὡς Θεῦ μήτηρ παῤῥησίαν ἔχσα, πρὸς τὸν τεχθέντα ἐκ σέ, μονογενῆ λόγον, καὶ πατρὶ συνάναρχον, καὶ συμφυῆ τῷ πνεύματι, δυσωπῆσα μὴ παύσῃ, κινδύνων σῶσαι παναμωμε τὰς σὲ Θεοτόκον δοξάζοντας.

Ἕτερος Κανών. Ὠδὴ, ά. ἦχος, δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τῆ αἰγλῃ τῆς ξιλαμπεῦς θεότητος, φωτιλαμπόμενος, ξοπαιφόρε Μάρτυς τε Χριστε, σὺν Μαρτύρων τοῖς θείοις χοροῖς, ᾠδαῖς σε καταφαίδρυνον, ταῖς διανοίαις τῶν ὑμνούντων σε.

Τοῖς

Τοῖς ῥείθροις τῶν ἱερῶν αἱμάτων σε, Μάρτυς Νικόλαε, τὸν νοητὸν ἀπέπνιξας ἐχθρὸν, τῇ ἐνθέῳ δυνάμει Χριστε, ὡς Φαραὼ τὸν τύραννον Μωσῆς τὸ πάλαι κατεβύθισε.

Τεφάνῳ μαρτυρικῷ κοσμούμενος, θεῖε Νικόλαε, καὶ πορφυρᾷ ἐξ αἵματος στολῇ, καλλωπιζόμενος Μάρτυς Χριστε γηθόμενος παρίσασαι, τῷ θείῳ θρόνῳ τε παντάνακτος. Θεοτοκίον.

Τὸν φύσει δημιργὸν ἐκύησας, ἡμᾶς θεώσαντα, τῇ ὑπὲρ νῦν σώσει ἀληθῶς, Θεοτόκε παύμνητε, ὃν ἐκτενῶς ἱκέτδε φωταγωγῆσαι τὰς ὑμνούντάς σε.

Ὠδὴ, γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Δεῦτε σωφράμωμβ πιστοὶ, καταμαθεῖν τὰς ἀγῶνας, καὶ τὰς ἆθλες τε κλεινε Νικολάε, τε ἐν Χίῳ καὶ ᾠδαῖς, τιμῶ θείαν αὐτε ἄθλησιν, μετ' ὀλαβείας πιστείσωμβ ἅπαντες.

Ἐπιφανεῖσα ἡ σεμνὴ, καὶ Θεοτόκος Μαρία, ἀπελθεῖν σοι ἐνετείλατο Μάκαρ, καὶ ἰάσεως τυχεῖν, ἐν τε ἱερατδόντος, ἐν τῷ ναῷ Κυρίε, τε ποιητε καὶ θεε αὐτῆς.

Ἦλῳ τὸ θείε βαπτισε, ἀποτμηθῶναι τιμῶ κάραν, δι' ἀγάπιν τε Σωτῆρος ἐπόθεις, ἕ τιμῶ θείαν ἐπομῶ, χερσὶ κατέχων ἐκραζες, τρόδρομε Ἰωάννη, τῷ σῶν παθῶν κοινωνήσαιμι.

Θεοτοκίον.

Ἑνεκρωμβόν με τὸν νεκρὸν, τῇ τῆς ζωῆς ἐνεργείᾳ, τῆς ἐκ σε φανερωθείσης τῷ Κόσμῳ, διανάστησον ὑλὰς, καὶ τύπες ἐξαλείφσα, τῆς ἁμαρτίας μόνη, θεοχαρίτωρ παναμωμε.

Ἄλλος. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Εὐφραίνονται οἱ λαοὶ, πνδυματικῶς οἱ δσεβεῖς σήμερον, τοῖς ἱερεῖς μέλεσι, σὲ ἀνδυφημοῦντες μακάριε.

Ἣν μνήμην τιμῶ ἱερὰν, τῆς σῆς ἀθλήσεως πιστῶς ἄγοντες, ἁμαρτιῶν ἄφεσιν, δι' σε θεόθεν αἰτόμεθα.

Ῥείσασο τῷ πιστῶς, τιμῶ σὲ τελόντων ἑορτὴν Ἅγιε, ταῖς σαῖς λιταῖς θλίψεων καὶ δεινῶν παντοίων ῥυόμενος. Θεοτοκίον.

Σκιώσσα ἐν ἡμῖν, ὁ ἐν ὑψίσοις κατοικῶν ἅγιε, καὶ σαρκὶ ᾧ, ἐκ σε προσλαβῶν πεφανέρωται.

Κάθισμα ἦχος, πλ. ά. Τὸν σωσιάρχον Λόγον.

Τοὺς ἀγῶνας ὀρθίζοντες ἀνυμνῶμέν σε, ὃς ὑπέσης γενναίως Μεγαλομάρτυς Χριστε, ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀθλῶν παναοίδιμε. ὅτι καθεῖλες δι' αὐτῆς τὸν τυράννων τιμῶ ὁρμὴ, καὶ θράση τὰ τῆς δαιμόνων, τὰ ἀθενῆ θεία ἰσχύι, καὶ στέφος τῆς ἀφθαρσίας εἴληφας.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος, χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προσερχόντων εἰς σέ, χαῖρε ἀχείμαστε λιμὴν καὶ ἀπειρόγαμε, ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκὶ τὸν ποιητήν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλέγξῃς, ὑπὲρ τῶν ἀϋμνούντων καὶ προσκυνούντων τὸν υἱόν σου.

Ὠδὴ, δ'. Σύμμαχε ἰσχὺς Κύριε.

Θαυμασὴ καὶ ἀξιάγαστος σύστασις, ἣν δ' Θεὸς ἔδειξας Νικόλαε, ὅτε προσήχθης τοῖς δικασταῖς, ὑπὲρ τῆς πατρῴας θρησκείας Μάρτυς ἀήττητε, κατέπληξεν εἰκότως ἀσεβούντων τὰ πλήθη, τὰ δ' τῶν δ' σεβῶν κατεθάρρυνε.

Θέσει γὰρ πατρὸς ἀπάρχου γεγένησαι, θεοφόρε, ἅπερ μὴ δεξάμενος ὑποθέσιον Ἀγαρίωων, καὶ χρημάτων δόσιν, οὐδὲ σολλοῦ τοῦ πολυτίμου, ἀλλὰ φρονήσας, ὡς ἐχθρὸν ἀπαίτων δ' σεβείας τὸν πάθῳ φλεγόμενος.

Ἵνα ζωῆς τῆς αἰωνίου Νικόλαε, ἐπιτύχῃς, ζωοῦ τοῦ ἐπικράνου ὁδὸν ἤγησω πόθῳ Χριστῷ, ὅθεν παῤῥησίᾳ, αὐτὸν κηρύξας ὑπέμεινας, αἰκίας ἀφορήτους, καὶ πληγὰς ἀνυποίστους, καὶ βασάνους πικροτάτας πολύαθλε.

Θεοτοκίον.

Διὰ παντὸς μὴ ἀφαλίπῃς με σκέπουσα, σὲ γὰρ ἔχω μόνην καταφύγιον, ἐν πειρασμοῖς ὑπεραπισχύουσα, ῥύσιν ἐν κινδύνοις, ἐν συμφοραῖς θραμύθιον, προσάτιν ἐν ἀνάγκαις, δ' ἀθυμίαν ἐν λύπαις, καὶ χαρὰν ἐν ταῖς θλίψεσι Δέσποινα.

Ἄλλος. Ἐπαρθένησε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία.

Γηθόμενοι τὴν ἀγῶνάς σου δ' φημοῦμεν, καὶ τὰ λαμπρά σου ξόπανα καὶ τὰς ἀθλήσεις, Μάρτυς ἀθλοφόρε Χριστῷ, εἰκότως δοξάζοντες, τὸν σὲ ἐνισχύσαντα Κύριον.

Κτίσαις σε Νικόλαε νικηφόρε, πρὸς τὸν Θεὸν πρέσβευε, τοὺς ἀεὶ θυμοῦντας, σὲ τοῦ θείου μνήμου πιστοὺς, καὶ πόθῳ γεραίροντας, τὰς ὑπὲρ Χριστοῦ θείας ἄθλησε σου.

Ὡς τῷ θρόνῳ παρεστάμενος τῆς Τριάδος, ἁμαρτιῶν τοῦ ἄφεσιν ταῖς σαῖς ἱκεσίαις, αἴτησαι τοῖς σοῖς ὑμνηταῖς, παμμάκαρ Νικόλαε, τοῖς ἐπιτελοῦσι τοῦ μνήμου σου.

Θεοτοκίον.

Ἐνεργεῖ τοῦ ἀνθρωπότητα νέον βρέφος, ὁ πρὸ αἰώνων Κύριος ὀφθεὶς ἐκ παρθένου, καὶ βροτὸς γενόμενος αὐτῷ μελῳδήσωμεν, δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὠδὴ,

Ὠδὴ, ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Κολασθεία ξένη, Μάρτυς καὶ δεινότατα, κατεπονήσαν, τῆς σῆς καρτερίας, οἱ τῆς πλάνης προσάται θερμότατοι, ἵλιγς ὀξυπάτης, θλαπαρσύτας ἐν σανίδι, ὑπὸ νωτίνοι θεῖναι ὠμότατα.

Ἀμφροίσε οἱ ἀγῶνες, καὶ τὰ ξόπανα Μάρτυς ἅπερ ἀνήγειρας, κατ' ἐχθρῶν ἀπαίτων, ὁρατῷ ἀοράτων παυθαύμασε, θεία γὰρ δυνάμει, θεμεγαύς ἀμφοτέρων, καὶ τὴν τούτων ὀφρὺν καταβέβληκας.

Ἡπατηθεὶς τὰς Ἄγαρ, ὑπογόνους παμμάκαρ τὸ θεῖον βάπτισμα, δέξασθαι καὶ πίστιν, τοῦ Χριστώνυμόν τε καὶ σωτήριον, πρὸς αὐτὰς ἐβόας, οἱ δὲ θυμῷ ἀναπληθσύτες, βαρυτάτῳ σε λίθῳ ὑπέβαλον. Θεοτοκίον.

Λιθῆ Θεοτόκον, πάντες σε κηρύττομεν, θεοχαείπωτε, οἱ τῇ σῇ γεννήσει, τῆς φθαρτῆς λυθεωθσύτες γηγένησεως, καὶ πρὸς τοῦ ἄμεινον πάλιν ζωοῦ ἀναπληθσύτες, θλὰ σπλάγχνα ἐλέους Θεοῦ ἡμῶν.

Ἄλλος. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Στῦλον ἄλλον πρὸς Θεὸν, τοῦ διαύσιον ἔτεινας, Νικόλαε θεοφόρε, καὶ βασάνους ἀνδρείως, τῷ πόθῳ τότε ὑπέμεινας.

Γηγίαις ἀφειδῶς, τὰς σὰς πόδας ἐκάκωσαν, Νικόλαε καὶ ἐν ξύλῳ, ἠσφαλίσαντο σὺ δὲ, Θεοῦ χαίρων ἐδόξαζες.

Ἅλες μὲν ἀθλητὰ, οἱ τῆς Ἄγαρ ἀπόγονοι, ὑπέσρωσαν τοῖς σοῖς νώτοις, τοῖς δὲ σέργοις σε λίθον, ἐπέθηκαν βαρύτατον.

Θεοτοκίον.

Λόγος τῷ Θεῷ, ὁ παρὶ ὁμοούσιος, σὸς γίνεται θεομῆτορ, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ὑὸς σοι ὁμοούσιος.

Ὠδὴ, ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Γῆπορ σεισμὸς φοβερὸς, γενόμενος ἀπεκύλισεν, ὦ μέγα θαῦμα πιστοί. τὸν λίθον τὸν μέγιστον, ἐκ τοῦ θείου σώματος, καὶ διεπρήθη, ἀβλαβὴς ὁ παναοίδιμος.

Ἕνα εἰσὶ καὶ φελικτὰ, Μεγαλομάρτυς Νικόλαε τὰ ὅτι σοὶ πρὸς Θεῷ, γενόμενα θαύματα, δι' ὧν σε ἐρύσατο, λίθου βαρυπάτου, καὶ τοῦ ἴλεων τῆς κακώσεως.

Ξενοξόπως ποτὲ, τὸν Δανιὴλ λυθωσάμενος, ἐκ τῆς λεόντων ὁρμῆς, σὲ νῦν διεπρησεν ἀπήμαντον Ἅγιε, ἐκ παντὸς κινδύνου, καὶ τοῦ ἵππων τῆς θρασύτητος. Θεοτοκίον.

Ἁμφάτω νῦν ἐπ' ἐμὲ, ἡ ἄφατος δ' ἀπλαγχνίασε, βυθῷ με ἁμαρτιῶν, καὶ τῆς ἀπογνώσεως, κόρη ἀπαλλάττουσα, καὶ πρὸς μετανοίας, τὰς λιμοὺς ἐμβιβάζουσα.

Ἄλλος. Θύσωσοι μετὰ φωνῆς.

Ἔρωτι, τῆς πατρῴας θρησκείας ἐνήθλησας, ὑπερηγκὼν ἀθλοφόρε, τὰς βασανίυς πάσας μεγαλοψύχως, καὶ τὸ στέφος παρὰ Θεῦ ἐδέξω τὸ ἄφθαρτον.

Ἵππων σὲ, τοῖς ποσὶν ἐναπέρριψαν δέσμιον, χεῖρας καὶ πόδας ἀλλ' ὅμως, θείᾳ βοηθείᾳ καὶ προμηθείᾳ, ἀβλαβὴς ἐτηρήθης ξυσόλβιε.

Γύμφωνον, ἐκ ψυχῆς ἀναπέμπομέν σοι Ἅγιε, αἶνον τῷ παίτων δεσπότῃ, τῷ ἐνδυναμώσαντί σε δοξάζειν, σὲ θεόφρον, καρτερῶς ἐνεγκεῖν τὸ Μαρτύριον. Θεοτοκίον.

Οἰμισον, τῦ παθῶν τῆς σαρκός μυ τὰ κύματα, τῇ ἀκοιμήτῳ σου κόρῃ, ἱκεσίᾳ δέομαι, καὶ μὴ δῴης, ἁμαρτίας, ἀφυπνώσαι με ὕπνον βαρύτατον.

Κοντάκιον. ἦχος, γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἐρωνύμως γέγονας, νίκη λαῦ Ὀρθοδόξυ, ἱερὲ Νικόλαε, ὑπὲρ Χριστῦ ἐναθλήσας, ὅθεν σοι ἐν καπνύζει ψυχῆς βοῶμεν, δύρησαι ἡμῖν τῷ νίκῳ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, κατ' ἐχθρῶν τῦ ὁρωμένων, καὶ ἀοράτων τοῖς σὲ τιμῶσι πιστῶς. Ὁ Οἶκος.

Τίς σε ὦ νέε τῦ Χριστῦ στρατιῶτα, ἐπαξίως ὑμνήσει; τίς σε τὰς λαμπρὰς ἀριστείας, καὶ τὰ ἐνδόξα τρόπαια, προσφυῶς ἐπαινέσει; σὺ γὰρ κραταιόφρον, καὶ καλλίνικε ἀθλητά, τελακονθήμερον ταῖς βασανίοις ἐγκαρτέρησας, ἐν πολλοῖς καὶ πικροῖς αἰκισμοῖς, ἐν φυλακαῖς, ἐν ξύλῳ τὰς πόδας θλιβόμενος, ἥλοις ὀξυτάτοις ἐφαπλώμενος, καὶ πλακὸς βαρύτατα ὅτε τὲ σήθες καὶ τῆς κοιλίας φέρων, καὶ ποῖς ἵπποις δέσμιος χεῖράς τε καὶ πόδας ὑποκαπτόμενος ποσί, τὸν δρόμον τὸ σεπτὸν Μαρτυρίυ τετέλεκας, τῷ πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν πίστιν πεπρηκας. καὶ παρ' αὐτῦ στέφος ἀπείληφας ἄφθαρτον. δι' ὃ μαρτυρικὴν παῤῥησίαν ἔχων πρὸς αὐτὸν, αἴτησαι ἡμῖν τῷ κατ' ἐχθρῶν ὁρωμένων καὶ ἀοράτων νίκην, ταῖς σαυτῦ θείαις πρεσβείαις, τοῖς σὲ τιμῶσι πιστῶς.

Ἕτερον Κοντάκιον. πλ. δ'. τῇ ὑπερμάχῳ.

Τοὺς τῷ σῷ ἄθλησιν Νικόλαε γεραίροντας, καὶ προσκυνῦντάς σου πιστῶς τὸ θεῖον λείψανον, δεήσεσι σαῖς πρεσβείαις ἐκ πάσης βλάβης, ἄτε ἔχων παῤῥησίαν πρὸς τὸν Κύριον ὑπὲρ ὧν στερρῶς ἐνήθλησας παντόφημε, καὶ ἀπήλειφας Μαρτυρίᾳ τὸν Στέφανον.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ἕκτῃ καὶ εἰκοστῇ πρώτῃ, μνήμη τῦ Ἁγίυ ἐνδόξυ Μεγαλομάρτυρος Νικολάυ τῦ νέυ τῦ ἐκ τῆς Νήσυ Χίυ.

„ Νί-

„ Νίκης τὰ λαμπρὰ Νικόλαε βραβεῖα.
„ Πρὸς Χριστὸν ἀπείληφας στερρῶς ἀθλήσας.
„ Τελακοσῇ ἐν πρώτῃ κάραν ἐκτμηθείς.

Οὗτος ὁ νέος Μάρτυς τῦ Χριστῦ Νικόλαος, ἦτον ἀπὸ τὴν θρέμμον νῆσον Χίον, ἀπὸ χωρίον Καρυαῖς λεγόμυον, Χιοπαῖδων ἀπὸ γονεῖς καὶ προγόνυς. καὶ ὁ μὲν πατὴρ αὐτῦ ὠνομάζετο Πέτρος, ἡ δὲ μήτηρ τυ Σταματῦ. καὶ ὄχι μόνον ἦτον αὐτὸς Χιοπαῖδων καὶ τὴν ἀκολυθίαν τῦ γένυς, ἀλλὰ ἦτον μάλιστα Χιοπαῖδων, καὶ καὶ τὰ Χιοπαϊκὰ ἤθη, ἐκ νεαρᾶς τυ ἡλικίας. διὰ λαβὴς δηλονότι εἰς τὰ θεῖα, παπεινὸς εἰς ὅλυς, σεμνὸς εἰς τὴν σωφροσύνην τυ, ἐγκρατὴς εἰς τὴν γλῶσσαν τόσον, ὥστε ὁπῦ βλασφημία, ἤτε καμμία ἄλλη κακολογία, δὲν ἠκύετο ποτὲ ἀπὸ τὸ στόματυ. καὶ ἐπαίνω εἰς ὅλα ἡ ἁπλότης καὶ ἡ ἀκακία ὁπῦ εἶχε, προσέτι καὶ ἡ ὑπομονή, ἀπὸ ὅλυς ἐθαυμάζετο, καὶ ἐπαινεῖτο. καὶ χεδὸν ἦτον ἐσολισμβύς ὁ Μακάριος ἐν νεότητί τυ, μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ καλὰ, καὶ τὰς χάριτας, ὁπῦ ἀναγινώσκομεν διὰ τὺς παλαιὺς Ἁγίυς, ὅτι τὺς ἐπροφανέρωναν ὡσὰν τὶ λογῆς ἀνθρωποι ἔμελλαν νὰ κατασταθῦν εἰς τὸ ὕστερον. Ἐπειδὴ καὶ ἡ ἁπλότης ἐκείνη, καὶ ἡ ἀκακία ὁπῦ εἶχε, δὲν ἦτον δόλιότης, καὶ ἀσοφισία, καθὼς συμβαίνει πολλάκις εἰς πολλύς, ἀλλὰ ἦτον ἀγαθότης ἀληθινὴ, καὶ καλωσυνη. ἁπλότης δηλαδὴ, ἐναντία τῆς δολιότητος, καὶ ἀκακία ἐναντία τῆς πονηρίας, καὶ ἀκολύθως ἦτον ἀρετὴ θεάρεστος. πιστὸς ἦτον, Χιοπαῖδες, ὁ θεῖος Νικόλαος ἀκόμα ἀπὸ τὰς ἀρχάς τυ, καὶ μὲ ὅλον ὁπῦ ἀπέβαφη ὁ δόλογημένος ὀρφανὸς, χωρὶς προσασίαν, καὶ παίδδσιν παξός.

Τί δὲ τὰ μετὰ ταῦτα; ἀφ' ὅ πλέον ἔφθασεν ἕως εἴκοσι χρόνων ἡλικίαν, ἐσυμφώνησε μὲ σία ἄνθρωπον τῦ αὐτῦ χωρίυ, Φραγγελλίυ ὀνομαζόμενον, καὶ ἀπελθόντες εἰς Μαγνησίαν, ἐδέλδυν τὴν κτισικλῆ τέχνην, ὁ δὲ Νικόλαος ὅσον ἤυξανε καὶ τὴν ἡλικίαν, τόσον ἐπροκόπτε καὶ καὶ τὰ προειρημένα καλά. Ἀλλὰ διὰ νὰ παραβράμω τὰ ἄλλα, σία μόνον ἀναφέρω, καὶ ἐξ αὐτῦ δύναται νὰ καταλάβῃ κάθε σίας καὶ τὰ ἄλλα. ἀκείδα ἔπεσε, καὶ ἐπνίγη εἰς τὸν τόπον ὁπῦ διέτριβον. καὶ σίας τῆς σωφροσύνας των, Ἰωάννης ὀνομαζόμενος, Χῖος καὶ αὐτὸς, ἠξιώθησαν τῦ διδασκάλυ του, ἔλαβεν ἐξ αὐτῆς τῆς πιπιγμένων ἀκείδων, καὶ ἔτριβεν εἰς τὸ πρόσωπόν τυ, διὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ ἐὰν θυμώσῃ, καὶ εἰπῇ πρὸς αὐτὸν κανένα σκληρὸν, ἢ ἄπρεπον λόγον, καὶ αὐτὸς τόσω ὑπομονὴν ἔδειξεν, ὥστε ὁπῦ δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα του νὰ εἰπῇ οὐδὲ τίποτε. Ἀλλ' ὁ πιστὸς ἀγαθὸς, καὶ χαειπωμένος

μῳος νέος, κείμασιν οἷς οἵδε Κύειος, ὀξύπνισε μίαν τῶν ἡμερῶν ἔξω φρενῶν, χωεὶς κἀμμίαν φαινομῳίαν αἰτίαν, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλον ὁπὲ ἐπαραφρόνησε, καὶ ἐλύπησεν ὅτι τὸν νέν τε, πάλιν δὲ ἐκαμνεν ἔργα ἀφροσύνης, καὶ ξέλας. τόσον μόνον ἐφλίνετο, ὡσὰν παραλογιασμῳός, καὶ σασισμῳός. Βλέποντές τον λοιπὸν οἱ ἀγαρηνοὶ ὡραῖον, καὶ εἰς τοιαύτην κατάσασιν, τὸν ἐπαρακινέσαν νὰ τερκέσῃ, καὶ αὐτὸς μὲν ἔχωντας τὸν λογισμὸν ὑγιῆ, ἠκολούθησεν εἰς αὐτὲς καὶ χωεὶς μεγάλην βίαν. ὅθεν φέρνοντές τον αὐτοὶ, μὲ προθυμίαν μεγάλην, καὶ ζῆλον πολὺν, τὸν ἐβάλσησαν εἰς τὲς ἀρχηγὲς των, λέγοντες πρὸς αὐτὲς, ὅτι ἔτος ὁ νέος, ζητεῖ νὰ τερπίσῃ. καὶ ἐκεῖ πάλιν ἐρωτῶμῳος ἐὰν θέλῃ νὰ τερπεύσῃ ἐσιώπα, ὡσὰν νὰ μὴν αἰθάνετο, καὶ νὰ μὴν ἤκεε τι τὲ ἔλεγαν. καὶ λοιπὸν ἀγανακτήσαντες ἐξ αἰτίας τοιαύτης, αὐτὸν μῳὸ ὡς ξελὸν δέρνοντες τὸν ἐδίωξαν ἐκεῖθεν, ἐκεῖνες δὲ ὁπὲ τὸν ἐπρόσφεραν τὲς ἤλεγξαν καὶ ὠνείδισαν, διατὶ τὲς ἔφερνε ἐκεῖ τοιῶτον ἄνθρωπον.

Ὕστερον δὲ ἀπὸ τῶτο φοβηθέντες οἱ ἄλλοι τε συμπατειῶται, νὰ μὴν πάθῃ κἀνένα κίνδυνον ψυχικὸν, τὸν ἔφεραν εἰς τὴν Χίον εἰς τὴν ἀδελφήν τε Δεσποινῶν καλυμῳίν, δισγένμῳοι πρὸς αὐτὴν, καὶ τὰ ἐν τῇ Μαγνησίᾳ γενόμῳενα. αὐτὴ ὅμως, ὡ καὶ τι νὰ εἰπῶ εἰς τὴν ἀφροσύνην της. δὲν τὰ ἐφύλαξε μυσικὰ, καὶ διὰ τῶτο μετ' ὀλίγον ἔφθασεν εἰς τὲς ἀγάδες τῆς Χίε ἡ κακὴ φήμη, ὅτι δηλαδὴ ἐτέρκισεν εἰς τὴν ἀνατολήν. καὶ τότε βέβαια ἐκινδύνεσε νὰ πάθῃ τὸ ναυάγιον μέσα εἰς τὸν λιμῳόα ὁ Δογγμῳός Νικόλαος. ὅς τις πρὸ ὀλίγε εἶχε γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ πέλαγος τῆς Μαγνησιακῆς ἀσεβείας. τότε λέγω μαθόντες οἱ ἀγάδες τὰ περὶ τὲ Νικολάε, καὶ πέρνοντές τον, ἤλαξαν τὸ χῆμα, καὶ τὸ ὄνομά του, καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ἐφαίνετο μὲ φορέματα τέρκικα, καὶ μὲ ὄνομα Μεϊμέτης, καὶ ἄλλο δὲν τὸν ἔλιπε, πλὴν τῆς περιτμῆς, τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν ἔλαβεν. ὑστερόμῳος ὅμως τῆς πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, προσεκολλήθη εἰς τὲς μακελάειδες, καὶ βόσκωντας τὰ ζῶα ὁπὲ εἶχαν διὰ σφαγὴν, ἐλάμβανεν ἀπὸ αὐτὲς τὴν ζωοτροφίαν τε.

Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν, συνέβη κατὰ θείαν οἰκονομίαν, νὰ τὸν ἰδῇ εἰς τὰ Βενὰ τῆς Ἁγίας Ὑπακοῆς, κάποιος ἀρχιμανδρίτης Κύριλλος τὸ ὄνομά τε, συνέβη λέγω νὰ τὸν ἰδῇ, καὶ νὰ ἐρωτήσῃ περὶ αὐτῶν τὲς ἐκεῖ διάφθοντας, τί ἄνθρωπος ἦτον, καὶ ἀφ' ὧν ἔμαθεν ἀπὸ αὐτὲς τὰ πάντα, ἐξέδρωντας ὅτι ἡ δήλωσις τῶν λόγων τε Κυρίε, φωτιεῖ, καὶ σωτιεῖ ἀκριβῶς, προσῆλθεν εἰς αὐτὸν, καὶ ἀφ' ὧν τὸν ἠρώτησε,

πῶε, καὶ ἐγνώρισε τὴν πολλήν τε ἀπλότητα, τὸν ἐδοκίμαζε πλέον μὲ ξόπυς δοκιμδείας, νὰ καταλάβῃ τὴν γνώμην τε πῶς κλίνει, ἔπειτα καὶ κάποιας συμβελὰς τὲ ἔδωκε τί νὰ κάμῃ, καὶ πῶς νὰ περνᾷ. καὶ αὐτὰ φαίνεται ὅτι ἦσαν ἡ ἀρχὴ, καὶ ἡ ἀφορμὴ τῆς μεταβολῆς, καὶ τῆς διορθώσεώς τε. Διὰ τί ἐκεῖθεν ἀναχωρήσας, ἦλθεν εἰς κάποιον τόπον ὑδραγώγιον λεγόμῳον, καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ μέσα εἰς μίαν κρημνισμῳίην Ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίας Ἄννης, πλὴν ἔκλεισε τὲς σωματικὲς ὀφθαλμὲς εἰς ὕπνον, ἤνοιξεν ὅμως τὲς ψυχικὲς ὡς ἄλλος Ἰακὼβ, εἰς ὀπτασίαν παράδοξον, καὶ ἰδὲ βλέπει μίαν ὡραιοτάτην κόρην, μὲ ξενικὴν στολὴν ἐνδεδυμῳίην, καὶ τὲ λέγει, σύκω, πήγαινε εἰς τὸν ἱερέα τῆ Ναῦ τὲ ὑῦ μυ νὰ σὲ λύσῃ, νὰ ὑγιάνῃς διότι νὰ σὲ πάρω χαμβρόν. Ἔπειτα διϋπνισθείς, ἔβγαλε μὲ χαρὰς μεγάλης εἰς τὸ χωρίον, διηγέμῳος αὐτολεξεὶ πρὸς τὴν ἀδελφήν τε τὸ ὅραμα ἐκεῖνο. αὐτὰ τὰ ἴδια καὶ ἄγγελον καὶ εἰς τὸν Ἐφημέριόν τες Γενάδιον ὀνομαζόμῳον, ζητῶντες τὴν λύσιν, καὶ τὴν ἑρμηνείαν τε ὀνείρου, ὁ δὲ νομίζωντας τὸ ὄνειρον ἁπλῶς ἦ ἀποτέλεσμα τῆς ἀφροσύνης τε, τὲς ἐδίωξε, λέγων, τῷ ξελῷ τὸ ὄνειρον θέλομῳ ἐξετάζει τί εἶναι, καὶ τὲ δὲν εἶναι; ἐπειδὴ δὲ ὁ προρρηθεὶς ἀρχιμανδρίτης, εἶχε τὴν τότε καλὴν ὑπόληψιν, προσέτι ἦτον καὶ προεσῶς εἰς τὸν ναὸν τῆ Σωτῆρος Χριστῆ ὁπὲ εἶναι εἰς τὸ παλαιόκαστρον, διὰ τῶτο προσῆλθον εἰς αὐτὸν, νὰ τὲ ψάλλῃ ἁγιασμὸς, νὰ τὲ ἀναγνώσῃ ἐξορκισμὸς, μή πως πάχα αὐτὰ ἐνοῦσε λῆσμα ἡ φανεῖσα κόρη, καὶ αὐτὸν, (τὸν ἀρχιμανδρίτην λέγω,) ἔλεγεν ἱερέα τῆ Ναῦ τῆς ὑῦ της, καθὼς καὶ ἡ ἔκβασις τῶν πραγμάτων τὸ ἔδειξε. Διὰ τὶ προσκαλεσάμῳος τὴν θείαν βοήθειαν, διὰ τῷ διχῶν τὲ ἱερῆ ἀρχιμανδρίτε ἐκείνε, ἔλαβε τὸ ποθύμῳον, τῆτ' ἔσιν ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν τε καὶ ὑγίανε, καὶ ἔγινε καθὼς ἦτον καὶ πρότερον, εἰς διάσημα δύω ἡμερονυκτίων. ὁ δὲ ἀρχιμανδρίτης, ἀφ' ὧν θεία χάριτι τὸν ἐκατάσησεν ὑγιῆ, καὶ φρόνιμον, ἐφρόντισε πλέον καὶ διὰ τὴν ψυχικήν τε ὑγείαν. ὅθεν τὸν ἐκατήχησε καλῶς, καὶ τὸν ἐδίδαξεν ἱκανῶς, καὶ ὅπως, ἀφ' ὧν τὸν ἔβαλεν εἰς ὁδὸν μετανοίας, καὶ Χριστιανικῆς ζωῆς, τὸν ἀπέλυσεν ἐν εἰρήνῃ.

Τὰ δὲ λοιπὰ ὅμως τῆς διηγήσεως ἀδελφοὶ, εἶναι θαυμασὰ καὶ ἔνδοξα, καὶ ὡς τοιαῦτα, καὶ ἀσφαλεστέραν ζητῶσι τὴν προσοχήν. διὰ τί ἐλθὼν εἰς τὸν ἑαυτόν τε ὁ νέος καὶ σωφρονισθεὶς χωεὶς νὰ τὲ μείνῃ κἀνένα ἐλάττωμα, ἄρχισε νὰ κάμνῃ μίαν θαυμασίαν μετάνοιαν, καὶ ἀποξύσας ἀπὸ μιᾶς πᾶσαν σωματικὴν φροντίδα ὁ ἀοίδιμος, μὲ νηστείαν, καὶ προσευχὴν, καὶ ἀγρυπνίαν, ἀπερίσσον ὅλον τὸν

τὸν προ τε Μαρτυρίε καιρὸν, κ μὲ γονυκλισίαις χεδὸν ὑπὲρ ἀριθμόν. πολλάκις δὲ κ φοβούμενος ἀπὸ τινὰ ἀδελφιότητα, νὰ δώσῃ ὀλίγω αἷσιν εἰς τὸν ἑαυτόν τε, ἀπὸ τινὰ πολλὴ νηστείαν, κ παλαιπωρίαν, δσὶ ἠθέλησεν, ἀλλ' ἔμεινε νηστεύων σωνάπτως κ δύω, κὴ ξεῖς ἡμέρας. βλέπωντας δὲ τινὰ εἰκόνα τῆς ἀποτομῆς τε τιμίε Προδρόμε, ἅρπαζε, κὴ τινὰ ἐκαταφίλει ἀχόρτασα, (ὁ πόσον εἰκονομάχος ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἀφροσύνης τε) κὴ, μὲ θερμὰ δάκρυα εἰς τὰς ὀφθαλμὰς, κ καρδίαν σωτετειμμένην, κ τεταπεινωμένην, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἀναμμένην ἀπὸ τινὰ φλόγα τῆς τε Χριτε ἀγάπης, Ἅγιε τε Θεε λέγει, καθὼς ἐσὺ διὰ τινὰ ἀγάπην τε Χριτε ἀπεκεφαλίθης, ἔτζη ἀξίωσαι κ ἐμὲ νὰ ἀποκεφαλισθῶ διὰ τινὰ ἀγάπην τε. ὦ ἔρως· ὦ ἀγάπη θερμοτάτη πρὸς τὸν Χριτόν· ὄντως μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει. ὅθεν μὲ ὅλον ὁπὲ ἦτον δυνατὸν, νὰ ὑπάγῃ εἰς κρύα μέρη, κ ἐκεῖ, κ τὸν Χριτὸν νὰ λαξεύῃ, κὴ τινὰ ζωήν τε νὰ φυλάττῃ, μὲ ὅλον τῦτο μὴ φοβηθεὶς ἀπὸ τινὰ ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τινὰ δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι, ἐπαρρησιάζετο Χριτιανὸς, τόσον ὁπὲ κ εἰς τινὰ Ἐκκλησίαν μὴ τὴν ἄλλων ἐπήγαινεν. Ἀλλ' ἐπειδὴ πρὸ ὀλίγε ἐφαίνετο, κ ἐγνωρίζετο ὡς Τοῦρκος, διὰ τῦτο φοβέμενοι οἱ ἄλλοι Χριτιανοὶ τὸν κίνδυνον νὰ τὸν δέχωνται εἰς τινὰ Ἐκκλησίαν, τινὰ τρίτην φορὰν ὁπὲ ἐπῆγε πάλιν, τὸν ἐδίωξαν μὲ φωνὰς, κ θόρυβον. αὐτὸς δὲ ὁ Μακάριος ἐσάθη εἰς τὸ μέσον τε ναε, μὲ πρόσωπον σκυθρωπὸν, κ βρεγμένον ἀπὸ δάκρυα, κ μὲ θρηνώδη φωνὴν διὰ τί μὲ διώκετε, τὲς λέγει, ἀδελφοὶ, ἀπὸ τὸν ναὸν τε Θεε, ὁπὲ εἶμαι κ ἐγὼ Χριτιανὸς, ὡσὰν κ ἐσᾶς; πλὴν Χριτιανὸς εἶμαι, κ Χριτιανὸς μέλλω νὰ ἀποθάνω. ἔπειτα σφραγίσας τὸν ἑαυτόν τε ξεῖς φορὰς μὲ τὸ σημεῖον τε τιμίε σταυρε, δὲν ἤκεν ἔξω μὴ δακρύων, κ ἀναστεναγμῶν, κὴ πηγαίνωντας εἰς τὸ οἰκητόν τε, ἐδόθη ὅλος εἰς θερμὴν δέησιν πρὸς τὸν Θεόν, ἕως ὁπὲ κ οἱ ἄλλοι δὲν ἤκαν ἀπὸ τινὰ Ἐκκλησίαν. κὴ πότε ἐπειδὴ κ εἶχεν ἀκεθῆ πρότερον, ὅτι ὁ Νικόλαος, ἔτρεψε πάλιν εἰς τὴν προτέραν τε πίστιν, κ ἄφηνε τὴν Τοῦρκιαν, ἐπειδὴ εἶχεν ἀκεθῆ λέγω τῦτο, τὰ κ φθάνουν ὡς δύω λησταὶ μὴ μαχαιρῶν, κ ὅπλων, οἱ ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τὸ κριτήριον, διὰ νὰ τὸν φέρουν εἰς ἐξέτασιν τε τολμήματος· κ πρῶτον μὲν ἔδεσαν αὐτῷ τὰς χεῖρας εἰς τὰ ὀπίσω, ἔπειτα δὲ σωέλαβον κ τὸν ἐφημέριον τε χωρίε, καὶ ἄλλες δύω τὲς προέχοντας, κ ἕλες ἐμὲ τὲς ἔφεραν εἰς τὸ κριτήριον. κ τὲς μὲν ἄλλες ξεῖς τὲς ἐφυλάκωσαν, μόνον δὲ τὸν Νικόλαον, πα-

ραίτησαν εἰς ἐξέτασιν. ὁ δὲ ἐξεταζόμενος, κ ἐρωτώμενος διὰ τί νὰ ἀλλάξῃ τὸ χρῶμα κ τὸ ὄνομά τε, κ νὰ γενῇ πάλιν Χριτιανός; ἐπειδὴ ἐγὼ ἀπὸ Χριτιανὸς ἐγεννήθην, τὲς ἀποκρίνεται, κ Χριτιανὸς ἀνέβαφα, κ εἶμαι Χριτιανὸς, κ τὸν Χριτόν με ποτὲ δὲν ἠρνήθηκα νὰ τυραννίσω, ἄτε θέλω τὸν ἀρνηθῇ ποτὲ, ἀλλὰ Χριτιανὸς μένω νὰ ἀποθάνω. καὶ ταῦτα μὲν ὁ γέρος. ὁ δὲ κριτὴς κ οἱ μετ' αὐτε, τότε κατ' ἀρχὰς ἐδοκίμαζον μὲ πολλὰς κολακείας, κ διαφόρες ὑποχέσεις, νὰ τὸν καταπείσουν νὰ μὴν εἰς τινὰ Θρησκείαν τες. πλὴν ἄλλο δὲν ἐκατώρθωσαν μὲ αὐτὰ, παρὰ τῦτο μόνον. ἀνάψαν δηλονότι τὸν ζῆλον τε Μάρτυρος, κ ἄτε τὲς κριτὰς ἠυλαβήθη, ἄτε τὰ ἄλλα παρεισάμβα πλήθη τῶν Ἀγαρηνῶν ἐφοβήθη, ἄτε ἄλλοτι ἐσυλογίσθη, ἀλλὰ μὲ φρόνημα χριτιῶν, μὲ λαμπρὰν φωνὴν, κ μὲ γλῶσσαν ἐλεθέραν, ἤλεγξε τινὰ Θρησκείαν τες, ἐχλεύασε κ ἐκατεγέλασε τινὰ ἀγνωσίαν τες, κ τινὰ πλάνην τες. κ τινὰς ἀπὸ αὐτὲς δὲν ἐδυνήθη νὰ αὐτείπῃ, κ νὰ ἐναντιωθῇ, κὴ τινὰ Κυριακὴν ὑποχέσιν „ τινὰ λέγουσαν, ἐγὼ δώσω ὑμῖν σόμα, κ σοφίαν, ἢ ἃ δυνήσον„ ται αὐτειπεῖν, οὐδὲ αὐτιςῆναι πάντες οἱ αὐτικείμβοι ὑμῖν.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἀπὸ τινὰ θείαν παρρησίαν, κ τινὰ πνευματικήν τος γλῶσσαν τε Μάρτυρος, ἐνικήθησαν κ κατηχυήθησαν, μετέβαλον τινὰ ἡμερότητα εἰς θηριώδη ἀγριότητα, τὰς κολακείας, κ τὰς ὑποχέσεις, εἰς ἀπειλὰς, κ φοβερισμές. ὅθεν χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸν, τὸν ἔρριψαν εἰς τὸ ξύλον, κ μὲ ἄκραν σκληρότητα, φλαγότερις ἀπὸ πεντακόσιας ῥαβδιὰς τὸν ἔδωκαν εἰς τὰς πόδας. καὶ μὲ τινὰ βάσανον ταύτην τὸν ἔρριψαν ἔτζη ἀθεράπευτον μέσα εἰς τινὰ φυλακὴν, κ ὄχι τόσον μένον, ἀλλὰ κ μὲ ἀπανθρωπίας ὑπερβολὴν, ἐσφιγξαν τὰς καταπληγωμένας πόδας τε, μέσα εἰς τὸ βασανιτήριον ξύλον, τὸ κοινῶς λεγόμενον ταμπρῦκι. οἱ δὲ προειρημένοι ξεῖς ἐγχειρισταί τε, ἦσαν κ αὐτοὶ φυλακωμένοι, ἀλλὰ χωρὶς βασάνες. ἀλλ' ὅμως μὴν ὑποφέροντες ὐδὲ αὐτὴν τὴν ὀλίγην σκοχωρίαν τῆς φυλακῆς, ἐτόλμησε νὰ εἰπῇ πρὸς αὐτὸν ὁ ἱερεὺς μάλιτα, ὁ διδάσκαλος τῆς ἀσεβείας, φεῦ! ἐτόλμησε λέγω νὰ τε εἰπῇ λόγον ὄντως σατανικὸν κ διαβολικόν. ἕως πότε, λέγει, μᾶς βασανίζεις; Τόρκεψε νὰ γλυπώσῃς κ ἐσὺ, κ ἡμεῖς, κὴ διὰ σὲ ἄνθρωπον ἡ Χριτιανωσύνη δὲν ὀλιγοστεύει. τῦτον ἀκέσας τὸν λόγον ὁ θεῖος Νικόλαος, πόσον ἐταράχθη, πόσον ἀπόφεν ὁ ἔνθεος ζῆλός τε, ὥτε ἐπε δὲν τὸν ἠλαβώθη πλέον ὡς ἱερέα τε Θεε, ἀλλ' ὡσὰν σὰ ἐχθρὸν, σὰ ἐπίβελον, σὰ προδότην τῆς ἀσεβείας, τὸν ἔπτυσε ξεῖς φορὰς εἰς

το πρόσωπον. λέγων, συ ὁ ἱερεὺς τε Θεε, μὲ ἀξιανεῖς νὰ προδώσω τὴν πίστιν με, αντὶ νὰ μὲ διδάσκης νὰ την φυλάξω ἕως θανάτε; μετ' δὲ ἡμέρας τινὰς, λογιάζοντες οἱ Τερκοι, ὅτι θέλει δειλιάσει ἀπὸ τὰς προτέρας τιμωρίας, καὶ ἔπω νὰ ἀρνηθῆ τὸν Χριςὸν, τὸν ἄγαλαν εἰς δευτέραν ἔξέτασιν. καὶ πάλιν ὑποχέσεις μεγάλαι, πάλιν κολακεῖαι πολλαί. λυπήσε, λέγοντες, τὴν νεότητά σε ὦ τέκνον, τὴν ὡραιότητά σε, τὴν ζωήν σε, μὴ θελήσης νὰ ζημιωθῆς καὶ νὰ χάσης αὐτὰ τὰ καλὰ, ἀλλὰ κάμε ὑπακοὴν εἰς ἡμᾶς, διὰ νὰ σὲ τιμήσωμεν, καὶ νὰ σὲ δοξάσωμεν μεγάλως. καὶ ταῦτα λέγοντες, τὸν ἔδειχναν σῶα κιβώτιον ἐμπλέχον πολλὰ φλωρία, καὶ ἄλλα ἀργύρια, καὶ μίαν φορεσίαν λαμπρὰν καὶ πολυέξοδον, καὶ ὅλα αὐτὰ τὸν ἔλεγαν, ἂς ἦναι ἐδικά σε, ἐμπλέον νὰ σὲ κάμωμεν υἱόν μας, μόνον ὑπάκυσον. εἰ δὲ καὶ μὴν εἰς τὸ πεῖσμα, θέλομεν σὲ θανατώσει ἀσχημότατα, μὲ σκληρότατον θάνατον, καὶ ταῦτα μὴ ἔλεγον οἱ τύραννοι.

ΠΙ' δὲ ὁ Μάρτυς ἀπαντεῖθη; ἔτε τὰς κολακείας σας δέχομαι, ἔτε τὰς ὑποχέσεις βαίνω παντελῶς εἰς τὸν νοῦν με. ἀλλ' ἐδὲ τὰς τιμωρίας, καὶ τὸν ἀπειλούμενον θάνατον φοβᾶμαι. Χριςιανὸς εἰμαι, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τε Χριςε κάθενα πρᾶγμα δὲν θέλει δυνηθῆ νὰ μὲ χωρίσῃ. πλὴν ἐὰν μὲ ὑπακύσετε ἐσεῖς πρότερον, (τὸ λέγει μὲ τὴν συμφορόντα ἁπλότητα,) εἰς σῶα ζήτημα ὅτι ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω, ὑπακούω καὶ ἐγὼ εἰς ἐσᾶς ὕστερον. αὐτοὶ δὲ μὴν ἠξεύροντες τί ἦτον τὸ ζήτημά τε, ὑπεχέθησαν μετ' χαρᾶς. τί δὲ ἦτον ἐκεῖνο τὸ ζήτημα; ἐρώτετε πρῶτον ἐσεῖς, τὸς λέγει, νὰ σᾶς βαπτίσω νὰ σᾶς κάμω Χριςιανὸς, καὶ ἔπειτα κάμετέ με καὶ ἐσεῖς ὅτι θέλετε. τόσον δὲ τὸς ἐπάραξεν αὐτὸς ὁ λόγος τε Μάρτυρος, τόσον τὸς ἄναψε τὸν θυμὸν, ὥςε ὅτε τὸς ἔκαμε νὰ βλασφήσωσιν καὶ νὰ ἀποφασίσωσιν, ἀκόμα καὶ νὰ μεταχειρισθῶν εἰς αὐτὸν, τὰ πλέον δεινὰ καὶ ἀσυνήθισα κολάσεια. ἐπρόσαξαν λέγω, καὶ ἔχυσαν νερὰ κάτω εἰς τὸ ἔδαφος τῆς φυλακῆς, ἔπειτα ἔχοντες διαπερασμένα εἰς σῶα σανίδι πολλὰ, καὶ μητερὰ καρφία, τὸ ἔβαλαν ἐπάνω εἰς τὰ νερὰ ἐκεῖνα, καὶ ὕστερον ἐξάπλωσαν τὸν Μάρτυρα ἐπάνω εἰς αὐτὰ τὰ καρφία τὰ διαπερασμένα εἰς τὸ σανίδι. ὅπε δὲ τε σήθες καὶ τῆς κοιλίας τε, ἐπέθηκαν μίαν βαρυτάτην πλάκα. εἰς δὲ τὸν λαιμὸν τε ἐπέρασαν ἁλυσίδα. καὶ εἰς τὸν ἴδιον καιρὸν τε εἶχαν τὰς πόδας εἰς τὸ τεμπῶκι. ταῦτα μὲν ἐπρόσαξαν οἱ τύραννοι, οἱ δὲ ὑπηρέται ἐτελείωσαν τὰ προσαχθέντα τὸ ὀγληγορώτερον, ὁ δὲ Μάρτυς τε Χριςε, τὰ ὑπέμεινε χαίρων,

χαίρων, καὶ δοξάζων τὸν Θεόν. Ὁ Χριςὸς ὅμως ὅπε εἶναι τῶν Μαρτύρων τὸ παραίσιμα, καὶ ἡ δύναμις, δὲν ἄφησε τὸν δοῦλόν τε ἀβοήθητον καὶ ἀπαρηγόρητον εἰς τοσαύτην ἀνάγκην, ἀλλὰ τὸ μεσονύκτιον νὰ, καὶ γίνεται σῶας σεισμὸς φοβερὸς μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ μὲ τὸν σεισμὸν ἀνεκυλίσθη αἱ πλάκα, καὶ ἔπεσεν ἀπὸ τὸ σῆθος, καὶ τὴν κοιλίαν τε Ἁγίε, καὶ ὦ τε θαύματος! ἔτε αἱ πλάκα τε ἐσωτερεψε τὰ κόκκαλα τε σήθες, ἔτε τὰ καρφία τε ἐξύπησαν τὴν ῥάχιν, ἀλλ' ἔμειναν ὅλος ἀβλαβῆς, θεία δυνάμει. αἱ δὲ φυλακὴ ἐγεμίσθη ὅτε ὀδωδίαν ἄῤῥητον τὴν ὥραν ἐκείνην. τότε καὶ ὁ τροῤῥηθεὶς ὀλιγόπισος ἱερεὺς, βλέπωντας τὸ παράδοξον θαῦμα, μετενόησε, καὶ ἐζήτει θερμῶς τὸ ἔλεος τε Θεε διὰ ἐκεῖνα ὅπε ἐβλασφήμησε, καὶ πίπτωντας εἰς τὰς πόδας τε Ἁγίε ἐζήτει συγχώρησιν ἐπειδὴ τε εἶπε νὰ τυρβάσῃ. καὶ ὄχι μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ ἐν τῇ φυλακῇ διάφοροι, ἐξεπλάγησαν, καὶ ἐφώναζον, ὄντως Ἅγιος ἄνθρωπος εἶναι, ἀληθῶς Μάρτυς εἶναι ὡσαὶ καὶ ἐκεῖνοι οἱ παλαιοὶ, καὶ διὰ τῦτο ὁ Θεὸς ἐφάνη θαυμασὸς εἰς αὐτόν. καὶ ἦτον μεγάλη χαρὰ εἰς ὅλες ἐκείνες ὅπε τὰ πιὸ τὰ θαυμάτια ἤκεσον. μόνοι δὲ οἱ Τερκοι καταισχύοντο, καὶ ὡς ἄλλος Φαραὼ ἐσκληρύνοντο ἀπὸ τὸν ἀκόλυ τῦ θαύματος. διὰ τῦτο τὸς μὲν ἄλλες ξεῖς ἐγχωρίες τε ὡς Μάρτυρας, καὶ κήρυκας αἰχμωμένοι, τὰς ἀπέλυσαν μὲ ἄσπρα, καὶ τὸν σωσθέντα τες. ὁμοίως ἀπέλυσαν μὲ μεγάλον δόσιν ἀσπρων καὶ τὸν προῤῥηθέντα ἀρχιμανδρίτην, ὁ ὁποῖος ἐσυμβάλλετε, καὶ ἐδιόρθωσε τὸν Μάρτυρα καθὼς εἴπαμεν, τὸν ὁποῖον ὄχι μόνον εἶχαν φυλακωμένον, ἀλλὰ καὶ ἐφοβέιζαν μάλιστα νὰ κόψωσιν τὴν γλῶσσάν τε, τὸς μὲν ἄλλες λέγω τὰς ἀπέλυσαν, τὸν δὲ Μάρτυρα δεμένοντες τὸν ἀπὸ τὴν κοινὴν φυλακὴν, διὰ νὰ μὴ τὸν βλέπωσιν οἱ ἄλλοι Χριςιανοὶ ὅπε ἔμειναν φυλακωμένοι, ἀφ' ὅ τε ἔδησαν τὰς χεῖρας, καὶ τὰς πόδας, τὸν ἔῤῥιψαν μέσα εἰς τὸν σαῦλον τῆς ἀλόγων, ἐγκαταλελειμμένον ἀπὸ κάθε ἀνθρωπίνην βοήθειαν, διὰ νὰ λάβῃ θάνατον βίαιον, καὶ ἄτιμον ἀπὸ τὰ καταπατήματα τῆς ἀλόγων ὁ τελωνοκάκιστος. καὶ τὰ μὲν ποιμνὰ βελάσματα τῆς Ὀθωμανῶν ἦσαν τοιαῦτα, ὁ δὲ Θεὸς ὅπε ἐφύλαξεν ἀβλαβῆ τὸν προφήτην Δανιὴλ μέσα εἰς τὸν λάκκον ἀπὸ τὴν ὁρμὴν, καὶ τὴν ἀγριότητα τῶν λεόντων, αὐτὸς βέβαια ἐφύλαξε καὶ τὸν Νικόλαον ἀπὸ τὴν ὁρμὴν, καὶ τὰ πατήματα τῆς ἀλόγων, καὶ δὲν ἄφησε νὰ πάθῃ κανένα κακόν. ἀφ' ὅ δὲ ἀπέρασαν ξεῖς ἡμέραι, βλέπωντας σῶας ἀπὸ τὸς Ἀγαρηνὸς Σερήλης τὸ βπήλλιο, ὅτι ἀκόμα ζῇ, τὸν ἔδιδε φωμὶ νὰ φάγῃ, καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη ὅτι ἦτον χορτασμένος ἀπὸ τὰ φαγητὰ

ὁπε τὸν ἔφερον ἡ ἀδελφή τε, (καὶ μὲ ὅλον ὁπε ἦτον ἡ ἀδελφή τε μακρὰ κεκρυμμένη διὰ τὸν φόβον τῶν Ἀγαρηνῶν,) καὶ ἔμεινε πάλιν νηστεία, καθὼς καὶ ὅλον τὸν καιρὸν τε Μαρτυρίε τε ὁ Θεόπατος, μὲ νηστεία μεγάλη τὸν ἀπέρασε.

Τέλος πάντων, ἐπειδὴ διὰ τῶν εἰρηνικῶν βασιλέων, ὅτε ἡ γνώμη τε μετεβλήθη νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριςὸν, ὅτε ἀπέθανον, ἀγανακτήσαντες πλέον, ἐζήτησαν φερεφωνῆ δικὴ τὸν μακαρίτην διὰ νὰ φονεύσουν τάχα νομίμως τὸν δίκαιον, οἱ ἀδικώτατοι καὶ ἀθεμιτώτατοι. πλὴν δὲν ἔδωκε φερεφωνῆ κείνωντάς το ἐναντίον εἰς τὴν νομοθεσίαν των, ἀσὰν ὁπε ἦτον ἀνεμέτρητος, ἤγουν ἀσυνέτιδητος. (διὰ τί γνωςὸν ἐγίνετο εἰς ὅλους ὅτι ἦτον ἀσυνέτιδητος) αὐτοὶ ὅμως ἀδίκως, καὶ ἐναντίον εἰς τὲς νόμους των, ἀπεφάσισαν τὸν κατ' αὐτὲ θάνατον, ἀφ' ὁ διαφόρως τὸν ἐβασάνισαν, καθὼς ἕως ἐδῶ ὁ λόγος ἐφανέρωσεν, εἰς διάςημα τεσσάκοντα ἡμερῶν. Τότε λοιπὸν δυγαίοντές τον ἐκ τῆς φυλακῆς, τὸν ἔφεραν εἰς τὸ βουνάκι, (εἰς μίαν πεδιάδα δηλαδὴ τῆς πόλεως) εἰς τὰ ἔξω τειχεῖα τῆς Σιάδας τὲ κάςρε, ὀλίγον παρὰ κάτω ἀπὸ τὸ ζυγὶ τὲ νερὲ, καὶ ἐπιτρέφοντες ἀπὸ τὸ τζαμὶ ὅλοι οἱ ἀγάδες καβαλαραῖοι ἐκάθησαν τριγύρα καὶ τὸν ἠρώτησαν ξεῖς φοραῖς, ἐὰν ἤλθεν εἰς τὸν νὸν τε νὰ τερκδίσῃ, καὶ αὐτὸς ὁ δυλογημένος παλαιπωρημένος ἀπὸ τόσων ἡμερῶν νηστεία, ἀπονισμένος ἀπὸ τόσας πολλὰς βασάνες, καὶ τὸ φοβερώτερον, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν τὲς φοβᾶ ὁλότελα, δὲν ἀπεκρίθη μὲ λόγον τὸ, ὄχι, ἀλλὰ μόνον μὲ τὴν κατάδυσιν τῆς κεφαλῆς. Τελευταῖον τὸν ἐγονάτησαν ξεῖς φοραῖς. καὶ τὴν μὲν πρώτην τὲ ἔδωκεν ὁ δήμιος μίαν λογχολιὰ ἦγουν ἐμπιτὴν μαχαιριὰ εἰς τὴν ῥάχιν, ἔπειτα τὸν ἐσύκωσεν ἐπάνω, καὶ πάλιν τὸν ἠρώτησαν, τὴν δὲ δευτέραν φορὰν τὸν ἔκοψε τὸν λαιμὸν ὀλίγον τι, καὶ πάλιν τὸν ἐσύκωσε, καὶ τὸν ἠρώτησαν πάλιν ἐὰν θέλῃ νὰ τερκδίσῃ νὰ γλυτώσῃ τὴν ζωήν τε, λέγοντές τε, ὅτι καὶ αἱ πληγαί τε ἰαξδίονται. τὴν τρίτην φορὰν λέγωντάς τε νὰ γονατίσῃ, ἔξεξε μὲ μεγάλην δυνάμιν καὶ ὁρμὴν, ἀπὸ τὴν πολλὴν ἔφεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν ὁπε εἶχε νὰ τελειώσῃ τὸν δρόμον τε Μαρτυρίε. ἔξεξε λέγω, καὶ κλίνας τὰ γόνατα, ἐξεφώνησε τὸ γλυκύτατον ὄνομα τῆς κυρίας Θεοτόκε, λέγωντας ξεῖς φοραῖς, Παναγία βοήθει μοι. καὶ τότε πλέον ὁ δήμιος τὸν ἐκτύπησε μὲ ὅλην τὴν δυνάμιν, ἀλλὰ πάλιν δὲν ἀπεκόπη ἡ πάντιμος αὐτὲ κεφαλὴ, ὅτε μὲ μίαν, ὅτε μὲ δύω, ἕως ὁπε μὲ ἀπανθρωπίας καὶ σκληρότητος ὑπερβολὴν, τὸν ἔθασαν ἀπὸ τὰς τείχας τῆς Κεφαλῆς, καὶ τὸν ἔσφαξαν ὡσὰν πρόβατον.

Καὶ

Καὶ ἔτως ὁ εὔδοξος Νικόλαος τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισαι, καὶ τὸν θεῖον Ἀπόςολον, τὴν πρὸς Χριςὸν τὴν Θεὸν πίςιν τετήρηκε, τὸν σωτήριον δρόμον τε μαρτυρίε τετέλεκε, καὶ τὸ στέφος τῆς ἀφθαρσίας ἔλαβε παρὰ Θεε, καὶ τὸ εἰκοςὸν τέτον ἔτος τῆς ἡλικίας τε. καὶ τὲς χιλίες ἑπτακοσίες πενηντα τέσσαρας χρόνες ἀπὸ Χριςε, καὶ τὴν τεσσακοςὴν πρώτην τε ὀκτωβρίε μηνὸς, ἐν ὥρᾳ ἕκτῃ, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησες Χριςὸς ἐσταυρώθη.

Καὶ τότε θαυμαςὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτε, σκότος πυκνότατον ἐπέπεσεν εἰς ὅλην τὴν Χίον, τόσον ὁπε τὰ πλήθη ὁπε ἐπαράμειναν νὰ ἰδοῦν τὸ τέλος, Τοῦρκοι, Χριςιανοὶ, Φράγγοι, Ἑβραῖοι, δὲν ἐδιάκειναν ὁ εἷς τὸν ἄλλον ἀπὸ τὸ σκότος, ἀδὲ τὸν δρόμον ὁπε κάθε εἷς ἀπὸ αὐτὲς ἔμελλε νὰ περιπατήσῃ δὲν ἠμποῦσεν, ἀσὰν νὰ ἦτον μία σκοτεινοτάτη νύκτα τε χειμῶνος. οἱ δὲ χωρικοὶ βλέποντες ἔξαφνα τοιῦτον παράδοξον σημεῖον, καὶ μὴν ἠξεύροντες τὴν αἰτίαν, ἔλεγον, τοῦτο βέβαια δὲν εἶναι ἄλλο, παρὰ ὀργὴ θεϊκὴ καθ' ἡμῶν. καὶ ἔμειναν περιμένοντες αὐτὸ τὸ σκότος ἕως τῆς σήμερον. μόνον δὲ τὸ πρόσωπον τε Μάρτυρος νεκρὸν, μέγα θαῦμα! ἔλαμπεν ὡς ἄςρον λαμπρότατον, μέσα εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνο. Ἀλλὰ καὶ θεῖον φῶς ἐπερικύκλωσε τὸ Μαρτυρικὸν λείψανον, ἕως νύκτας ἀκολύθως ὁπε τὸ ἐφύλαττον εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. οἱ δὲ πεπλανημένοι ἀγαρηνοὶ, βλέποντες τὸ ὑράνιον ἐκεῖνο φῶς, καὶ τὴν ἐνδοξότητα μὴν διαφέροντες, ἔλεγαν, ὅτι πῦρ ἐκατέβη ἀπὸ τὸν ὐρανὸν, νὰ παναύσῃ τὸ σῶμά τε. ὅθεν λαβόντες ἀφορμὴν ἀπὸ τέτο, ἔκαψαν καὶ ἐμαύρισαν τὸ πρόσωπόν τε μὲ δαδία, διὰ νὰ μὴ φαίνεται, εἰς ἔλεγχον καὶ κατηγορίαν τες, τὸ κάλλος, καὶ ἡ λαμπρότης ὁπε εἶχεν ἐκ θείας χάριτος. καὶ ὄ μόνον μὲ τὸ ὑράνιον φῶς, ἐδόξασαν ὁ Χριςὸς τὸν Μάρτυρά τε, ἀλλὰ καὶ μὲ δυωδίαν θαυμαςὴν, καὶ ἄῤῥητον, ἡ ὁποία ἐγέμιζε τὸν ἀέρα ἐν ὅσῳ ἔμενεν ἐκεῖ τὸ Ἅγιον λείψανον. τινὲς δὲ ἀπὸ τὲς φύλακας ἔκοψαν δάκτυλα, καὶ ἄλλα δυνολόκοπα μέλη, καὶ τὰ ἔδωκαν εἰς μεγάλες γνωρίμες των Χριςιανὲς, διὰ νὰ πάρεν ἅγια, ἄλλοι δὲ πάλιν Χριςιανοὶ, ἔλαβον χῶμα βρεγμένον ἀπὸ τὰ Μαρτυρικὰ αἵματα. Τέλος πάντων μετὰ ξεῖς ἡμέρας, ἔῤῥιψαν τὸ Ἅγιον λείψανον εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ νὰ μὴ τὸ λάβεν οἱ Χριςιανοὶ, πᾶ δὲ ἐφέρθη, καὶ ἐκατέντησε δὲν ἠξεύρει τινάς. ὅπως ἐδόξασε τὸν Θεὸν ἀδελφοὶ, ὁ Θεῖος Νικόλαος, μὲ τὲς ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνας τε Μαρτυρίε τε, καὶ ὁ Θεὸς ἀντεδόξασεν αὐτὸν, μὲ τὰ παράδοξα θαύματα τῆς θείας αὐτε παντοδυναμίας.

Κατ'

ΚΑτ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν τῦ θαυμασῦ πάπα Μάρτυρος, μία γυναῖκα σεμνὴ καὶ κοσμία, Σμαράγδα τὸ ὄνομά της ἐκινδύνευεν εἰς θάνατον, ὑπὸ σῶμα δεινότατον καὶ ἀθεράπευτον πάθος. τὸ δὲ πάθος αὐτὸ τῆς ἐσυνέβη ὑπὸ τινῶν ἀπόλεθρον φθείσασιν. ἡ ὁν εἶχεν αὐτὴ εἰς ξενιτείαν ἀφῖβοντα, ὅς τις ἐπαίω εἰς τὸ αἷθος τῆς ἡλικίας τυ ἀπέθανε, μαθοῦσα λοιπὸν τὴν τοιαύτην λύπην αὐτῆς τόσον ἀμέτρως ἐλυπήθη, ὥςε ὁπῦ ἔπαθεν σῶμα ἀσυνείθιζον πάθος. ἔπαυσε δηλαδὴ εἰς τὸ ἑξῆς ἡ κτ μιῶα φυσικὴ ῥύσις τῦ αἵματός της, καὶ τὸ αἷμα ἐκεῖνο ὁπῦ ἐμποδίθη ἀπὸ τὰς φυσικὰς πόρυς, ἔρρεφε καὶ διεγαινεν ἀπὸ τὸ σῶμα της, καὶ τόσον πολὺ ὁπῦ λευκάνθη ἐγέμιζε, καθὼς ἡ ἰδία ἔλεγε. πράζει λοιπὸν τὰς ἰατρούς, δοκιμάζυν ἐκεῖνοι μὴ ὅλλη τὴν δυνάμιν τῆς τέχνης των νὰ τὴν θεραπεύσυν, ἀλλὰ δὲν δύνανται, προσπίπτει εἰς τινὰς χάριν τῶν θαυματυργῶν καὶ ἰαματικῶν Ἀναργύρων, προσκαλεῖ τὰ ἱερά της λείψανα, τῆς ψάλλυν ἁγιασμὸν μὲ αὐτὰ, ἀλλ' ὄχι μόνον θεραπείαν δὲν δίδεται, ἀλλ' ὅτε κᾶν παραμικρὰν παρηγορίαν, προσκαλεῖ ἔπειτα καὶ τινὰ χαριτόβρυτον κάρα τῆς ὁσίας Μαξώνης, ἀλλ' ὁ Θεὸς ὁ δοξάζων τὰς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας, βυλόμενος νὰ δοξάσῃ τὸν νέον αὐτῦ Μάρτυρα Νικόλαον (καθὼς ἔδειξαν τὰ πράγματα ὕστερον) δὲν δίδοκησεν νὰ τινὰ θεραπεύσῃ ὅτε ἡ Ἁγία Μαξώνα, τὸ δὲ πάθος ἤυξανε, καὶ θάνατον ἀπαραίτητον ἐφοβέριζε τῆς ἀθλίας γυναικός. ἐπειδὴ λοιπὸν ἀπελπίθη αὐτὴ ἀπὸ κάθε λογῆς βοήθειαν, καὶ ἐπειδὴ ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις ἐπλείωσε τὸν ἀγῶνα τῦ Μαρτυρίυ ὁ θεῖος Νικόλαος, καὶ εἰς κάθε μέρος τὰ δινύμματα τῶν μαρτυρίων τυ, καὶ τῶν θαυμάτων τυ ἐλέγοντο, καὶ ἠκόυντο, ἔβγαινε μὲ πολλὴν εὐλάβειαν, καὶ μεγάλην πίσιν ζητεῖ ἀπὸ τὸν Μάρτυρα τινὰ ὑγείαν της, καὶ κτ μίμησιν τῆς Εὐαγγελικῆς αἱμορῥοέσης, ἔλεγεν εἰς τὸν ἄνδρα της, Ἀλέξανδρε (τοῦτο ἦτον τὸ ὄνομά τυ) πάμε ὅ,τι ἠμπορέσεις νὰ λάβωμεν τίποτας ἀπὸ τὸ μαρτυρικὸν λείψανον τῦ Νικολάυ, καὶ ἐλπίζω, ὅτι θέλει μᾶς γένῃ ἰατρὸς θαυμάσιος. καὶ ὦ τῦ θαύματος ἀδελφοί, ὕτως ἔγινε. βγαὶ τί ἀφ' ἅ αὐτὸς ἐπιμελήθη, καὶ εὗρεν ὀλίγον τι ἀπὸ τὸ λείψανον τῦ Ἁγίυ, καὶ τὸ ἐπροσκυύησε, καὶ τὸ ἁπάλθη ἡ ἀθενὴς, ἔλαβε τινὰ ὑγείαν της, δοξάζυσα τὸν Θεὸν, καὶ τὸν Ἅγιον. Ταῦτα πάντα καὶ ἡμεῖς συνεχάψαμεν μὲ ὅλην τινὰ ἀκρίβειαν τῆς ἀληθείας, ἀπὸ τὰ σημειώματα ὁπῦ τότε παρέθυς πολλοὶ αὐτόπται, καὶ αὐτήκοοι ἔναμεν, καὶ ἀπὸ τινὰ μαρτυρίαν πολλῶν ἀξιοπίστων ἀνθρώπων, ὁπῦ καὶ αὐτοὶ αὐτόπται, καὶ αὐτήκοοι ἐγένοντο τῶν πραγμάτων, καὶ μέχρι τῶν ἡμε-

ἡμερῶν ἡμῶν ζῶσι, καὶ τὰ κηρύττυσι. Τὰ ἐσημειώσαμεν λέγω εἰς δόξαν Θεῦ, καὶ εἰς τιμὴν τῦ θείυ Μάρτυρος. ἵ ταῖς Ἁγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς, ἐλεήσαι καὶ σώσαι ἡμᾶς ὡς ἀγαθὸς, καὶ φιλάνθρωπος Ἀμήν.

Ὠδὴ, ζ'. Θεῦ συγκατάβασιν.

ΠΡοσάξει ὁ ἥλιος, Θεῦ τὴν κτίσιν τὰς ἑαυτῦ φωταυγείας, συνέσειλεν ἀκτῖνας, ἵνίκα ξίφει τὴν ἱερὰν κεφαλὴν, οἱ δυσεβεῖς ἀθλοφόρε ἀπέτεμον, τὴν σὴν λαμπρὰν καὶ σεπτὴν, πάντως τιμῶν πλθτὴν.

ΡΩννύμβος θυέτσα, παποδιωάμῳ ὁ ἀθλοφόρος Χεσὶ, δίνυσε τὸν δρόμον τῦ Μαρτυρίυ γιγαντιαίῳ ποδὶ, καὶ ἐν σκιωώμασι θείοις ἐσκιώωσε, σὺν τοῖς ἀγγέλοις βοῶν δίλογητὸς ὁ Θεός.

ΓΙὼν τὴν ἐρημον, οἰκεῖς παμμάκαρ σὺν τοῖς Μαρτύρων χοροῖς, ἐλλαμπόμβος αἴγλῃ, καὶ φωταυγίᾳ τῦ ἀϊδιυτέρυ φωτὸς, μὴ ἀγγέλων βοῶν δίφραινόμβος, ἐν ἀσιγήτῳ φωνῇ δίλογητὸς ὁ Θεός.

Θεοτοκίον.

ΩΣ ἔρθρος ἀνέτειλας, δικαιοσύνης ἥλιον ἔχυσα, τὸν ἐκ σκότυς τὸν κόσμον, τῆς ἀγνωσίας ὑποπαθαίροντα, θεογνωσίας ἀπτίσιν, ᾧ ψάλλομβι, δίλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ἄλλος ἐν τῇ καμίνῳ.

ΓΝ τῇ καμίνῳ τῶν βασάνων Νικόλαε ὡς χρυσὸν, ἐδοκίμασεν ὁ Κύριος ἐν τῇ γῇ, καὶ ὡς θεῖον ὁλοκάυτωμα, σὲ προσεδέξαμβος, κοινωνὸν θείας δόξης ἐποίησε.

ΖΙ'φει τινὰ κάραν, ἀπετμήθης παμμάκαρ καὶ τοῖς σεπτοῖς, δήμοις τῶν Μαρτύρων πάντων ἐν ἀρανῷ, συνεσκιώσας Νικόλαε, δίλογημβος εἰ τῷ δεσπότῃ κραυγάζων γηθόμβος.

ΩΣ παῤῥησίαν, σὺ κεκτημβος Νικόλαε πρὸς Θεὸν, τοῖς μετ' δίλαβείας θείας τὴν ἱερὰν, ἐκτελεῖσί σε πανήγυριν, ψυχῶν τινὰ πάθαρσιν, καὶ σωμάτων τινὰ ἴασιν δώρησαι.

Θεοτοκίον.

ΛΕδοξασμβίνη, πεφωτισμβίνη μβοπάρθενε, πάντας τὰς τιμῶντας σὲ τινὰ παναληθῆ, θεοτόκον ἀμφρέρησον, δίλογημβίνη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε Δέσποινα.

Ὠδὴ, ἡ. Ἐπαπλασίως Κάμινον.

ΤΩ̃ θρόνῳ παεισάμβος, τῆς ξιάδος Νικόλαε, ἅμα τοῖς Μαρτύρων ἱεροῖς στρατεύμασι, τῷ ἀθλων τὰ ἔπαθλα, λαμβάνων παρ' αὐτῆς δαψιλῶς, καὶ νικητικὰ, ὡς ἀθλητὴς τὰ βραβεῖα, δεχόμβος

ΟΠΩΝΟΜΟΣ SISMANOGLIO

μβος τελσμάκαρ, σὺν πολλῇ εὐφροσύνῃ, ὑμνεῖς τὸ θεῖον κράτος, εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Τ Ὑπὲρ ἡμῶν ἱκέτιδε, ἀθλοφόρε Νικόλαε, τὸν Θεὸν τῷ ὅλων; τῷ θερμῶς τελέστωσε, τὴν μνήμην τὴν πάντιμον καὶ πανηγίαν σε τελοντὶ, ἔχων πρὸς αὐτὸν, Μαρτυρικὴν παῤῥησίαν, προσάγειν ἱκεσίας, καὶ πληρᾶν τὰς αἰτήσεις, τῷ πίστει προσρεχόντων τῇ σκέπῃ σε τῇ θείᾳ.

Φ Ωτοφανὴς ὡς ἥλιος, ἡ σὴ μνήμη ἀνέτειλεν, ἀθλητὰ Κυέε, Καρυῶν τὸ βλάσημα, καὶ Χίε τὸ καύχημα, καὶ ὀρθοδόξων ηλίος λαμπρὸν, καὶ φωταγωγεῖ, πνευματικαῖς λαμπηδόσι, τὰς πόθῳ ἐκπλήττας, καὶ ἐν ὕμνοις τιμῶντας, τὰς ἄθλας ἃς ὑπέρης ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας.

Θεοτοκίον.

Η Τ'μφη Θεὲ πανάμωμε, τὰς πρὸς σὲ καταφεύγοντας, τῆς αἰχμαλωσίας τῷ παθῶν ἐξάρπασον, καὶ τὴν αὐτοδέσποτον ἐλευθερίαν δέποινα, ταῖς τῷ ὀρθοδόξων ἐκκλησίαις παράχε, ταῖς πίστει μελῳδέσαις, ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψῦτε εἰς πάντας τὰς αἰῶνας.

Ἄλλος λυξωτὰ τὸ παντὸς παντοδυνάμε.

Η Αρυῶν σὺ βλασὸς εὐθαλέσατος, εὐτελὴς τινος κώμης ἐβλάσησας, καὶ ἐν αὐτῇ ἐξεμύθησας, ἀρδευθεὶς δὲ αἵματων, ἐκ σῶν καλλιμάρτυς, ἄλλος φοῖνιξ ἐφάνης ὑψίκομος.

Ο Τ'χ ὡς Ἄβελ ποτὲ προσενήνοχας, εἰς θυσίαν Θεῷ ζῶσα ἄλογα, σαυτὸν δὲ θῦμα ἄμωμον, Ζαχαείᾳ τῷ ζήλῳ, καὶ τῷ προδρόμῳ, καὶ Μαρτύρων ἁπάντων Νικόλαε.

Η Τ'ν ἡ Χίος ἀγάλλε καὶ χόρευε, ὡς λαμπρῷ γὰρ ἐν πόλεσι πέφυκας, οἷα φῶς ἐκδιηκεύσα, Νικολάε τὰς ἄθλας, καὶ θεῖον αἷμα, τὸ ἐν σοὶ ἐκχυθὲν ὑπὲρ πίστεως. Θεοτοκίον.

Ω Σ θεὸν ἀκηλίδωτον ἔσοπτον, ὑπεδέξω αὐτὸν σωματούμενον, καὶ ἐν δυσὶ ταῖς φύσεσι, γνωριζόμενον κόρη, ᾧ μελῳδοῦμεν, εὐλογεῖτε τὰ ἔργα Κυρίε τὸν Κύριον.

Ω'δὴ, θ'. Ε'ξέστη ἐπὶ τῷτο ὁ ὐρανός.

Χ Ορείαις τῷ ἀγγέλων καὶ τῷ λοιπῶν, ὐρανίων ταγμάτων ἠρίθμησαι, ἐν ὐρανῷ, καὶ τῷ Α'ποστόλων καὶ προφητῷ, Μαρτύρων καὶ ὁσίωντε, καὶ ἱεραρχῶν τῷ παυσυλεῶν, καὶ ἱερομαρτύρων, καὶ πάντων τῷ δικαίων, Μάρτυς Νικόλαε ξισόλβιε.

Τ Υχῆσε τὴν λαμπρότητα, ἐκδηλῶν, τοῖς ἐν γῇ θεοφόρε Νικόλαε, φωτὶ τὸ σὸν, πρόσωπον ἐλάμπρυνεν ὁ Θεὸς, θαυματουργῶν ἐξαί-

ξαίσια, θάυματα καὶ τέρατα φοβερὰ, τὴν νῆσον πᾶσαν ζόφῳ, ἐκλυσιν ἐν ὥρᾳ, τῆς ἐκτομῆς σε παναοίδιμε.

Ω Σ μέγιστον τὸ κλέος σε ἀθλητὰ, καὶ ἡ δόξα καὶ χάεις ἣν ἔλαβες, παρὰ Θεε, πᾶσαν ἐγκωμίων ὑπερνικᾷ, σωθησίν τε καὶ δυνάμιν, λόγε ὑφημνίε. ἀλλ' ὑμνῶς, τὸ δ'τελές με πᾶσο, δῶρον δέξαι καὶ δός μοι, ταῖς σαῖς πρεσβείαις τὴν ἀπάμειψιν.

Θεοτοκίον.

Γ Ωπῦρα ὡς τεκοῦσα καὶ λυξωτὴ, σωτηρίας με κόρη ἀξίωσον, ὅπως τυχεῖν, πάσαγε παισμάτων με τὰς σειρὰς, ταῖς σαῖς πρεσβείαις λύσασα. πάντα γὰρ ὡς θέλεις, νυῶ κατορθοῖς, ὡς φέρουσα ὦ κόλπους, τὸν πάντων βασιλέα, τὸν ἀγαθότητι ἀσύγκριτον.

Ἄλλος. Λίθος ἀχειροτμήτος ὄρους.

Ο Τε τῷ πολλῶν ἡ ἀγάπη, πρὸς τὸν Χριστὸν κατεψυχράνθη, τότε σὺ Νικόλαε ὤφθης, πυρὶ τῷ θείῳ πόθῳ τε καὶ τῷ φίλτρῳ, πεπυρωμένος Α'γιε, ὅθεν ἐνήθλησας στερρότατα.

Θ Έρμαον κάμῳ τὴν καρδίαν, τὴν ἁμαρτίαις ψυχρανθεῖσαν, τῷ ἀθλοφημοῦντός σε πίστει, δ'χαῖς σε θείαις, πρὸς τὸν ἔνθεον πόθον, Νικόλαε μακάριε, καὶ ἐρασὰ Χριστῷ θερμότατε.

Τ Ω͂, μεθ' ἱερᾶς δ'λαβείας, σωταξαμένῳ σοι τὰς ὕμνους, νίκην τῷ παθῶν μοι παράχε, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἀθλοφόρε Κυρίε, καὶ Νικηφόρον ὄντα με, κλήσει, καὶ πράγματι ἀπόδειξον.

Θεοτοκίον.

Φ Εῖσαί με Χριστὲ ὅταν ἔλθῃς, κρῖναι τὸν Κόσμον μὴ δόξῃς, λῦσον τὴν ἀχλὺν τῶν κακῶν με, ταῖς ἱκεσίαις τῆς κυησάσης σε, καὶ τὸ σεπτόν σε Μάρτυρος, ὡς ἀγαθὸς καὶ παντοδύναμος.

Ε'ξαποστειλάριον. Ο' ὐρανὸν τοῖς Α'στροις.

Τ Οῖς αἵμασί σε ξισμάκαρ, ἡ σὴ παῖς πιανθεῖσα, τῦσος ἡ Χίος βοᾷσοι, Νικόλαε νεομάρτυς, σύ με εἰ δόξα καὶ κλέος, καὶ πρὸς Θεὸν πρέσβυς Θεῖος. Θεοτοκίον ὅμοιον.

Χ Ρυσοπλοκώπαπε πύργε, καὶ δωδεκάτειχε πόλις, ἡλιοστάλακτε θρόνε, καθέδρα τῦ βασιλέως. ἀκατανόητον θαῦμα, πῶς γαλαχεῖς τὸν Δεσπότην. Εἰς τὰς αἴνους σιχρὰ προσόμοια.

Η'χος, ά. Τῶν ὐρανίων ταγμάτων.

Τ Οὺς ἐπισίως τὴν μνήμην σε ἑορτάζοντας, Νικόλαε ξισμάκαρ, καὶ πιστῶς δ'φημοῦντας, τὰς ἄθλας τὰς ἀγῶνας, ἃς καρτερῶς, ἐναθλῶν καθυπέμεινας, ὑπὲρ Χριστῦ τῆς ἀγάπης, τῦ δι' ἡμᾶς, καθ' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντος.

ΕΙ' ἡ τὴς πόδας ἐν ξύλῳ Μάρτυς ἠσφάλισαι, ἡ ἐν εἰρκτῇ ἐβλήθης, ἡ πλακὸς βαρυτάτης, τὸν πιεσμὸν ὑπέσης, πέθῳ Χεισε, θρυαλίφρον Νικόλαε, ἀλλὰ τὸν δρόμον διήνυσας ἀδεικῶς, τὴς ἀθλήσεως μακάριε.

ΤΠοτμηθεὶς δι' ξίφος πάσας διέτεμες, τὰς μηχανὰς τε πλάνε, ἡ δολίου βελίαρ, Νικόλαε θεόφρον δι' ὃ τὲς πιεῶς, τὴν σὴν μνήμην γεραίροντας, ῥῦσαι παγίδων τῇ τότε ταῖς πρὸς Θεὸν, εὐπροσδέκτοις ἱκεσίαις σε.

ΚΑὶ μὴ θάνατον Μάρτυς σὲ ἐμεγάλυνεν, ὁ τῶν ἁπάντων κτίσης, τέρασι ἡ σημείοις, φωτὶ τὸ ἀρχαίῳ τὸ ἱερὸν, ἐπεσκίαζε λείψανον, σὲ τὸ πολύαθλον Μάκαρ ἡ θαυμασῆς, δι' ὠδίας ἐπλήρωσατο.

Δόξα, πλ. δ'.

ΤΙ'ς μὴ ἐκπλαγῇ; τίς μὴ εἰκότως θαυμάσει; τὴν θαυμασίαν καρτερίαν, ἡ αἰσίδοτον σῦσασιν Νικολάε τὲ λαμπρὲ ἀθλητῆ; ὅθεν ἦν αὐτὸν τῆς τε Χεισε ἀγάπης χωρίσαι κατίσχυσεν. ὁ τυράννων θωπεῖαι, ἔτε μὴν ἀπειλαὶ, ὁ φυλακαὶ, ἡ βασάνων ποικιλίαι. ἀλλὰ πάντα ὑπερενεγκὼν τὰ δεινὰ, ἑδραῖος ἐν αὐτῇ ἡ ἀκλόνητος, μέχρι τε διὰ ξίφος Μακαρίε τέλος διέμεινεν. ἀλλ' ὡς νυῦ πρὸς αὐτὸν σεφηφορῶν παρισάμενος ἀθλητὰ, ἐκτενῶς ἱκέτευε τε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καὶ νυῦ, Δέσποινα προσδέξαι.

Δοξολογία μεγάλη ἡ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικὰ, ἡ ἐκ τῆ κανόνων τε Ἁγίε ᾠδῆ, γ'. ἡ ς'. Ἀπόστολον ἡ Εὐαγγέλιον ζήτει τε μεγάλε Δημητρίε Ὀκτωβρίε κς'.

Μεγαλυνάρια.

ΩΣ ἀστὴρ ὀξέλαμπας φαεινὸς, ἐκ τῆς νήσε Χίε, τῆ Μαρτύρων ἡ καλλονὴ, Νικόλαε μάκαρ ἡ πάντας καταυγάζεις, τὲς σὲ αἰνεφημοῦντας ἡ μεγαλύνοντας.

ΠΡόμαχος Νικόλαε τοῖς πιεῶς τῇ σῇ θείᾳ σκέπῃ, καταφεύγουσι ἡ φρυρὸς, γενοῦ ἡ προστάτης, ῥυόμενος δεχωρίσε, κινδύνων πολυτρόπων, ψυχῆς ἡ σώματος.

Κατὰ τὸ αφξγ'. ἔτος Ἀπριλίε ί. ἡμέρᾳ έ. 1763.

ΕΜΑΡΤΤΡΗΣΕΝ ΕΝ ΣΜΤΡΝΗ, Ο ΑΓΙΟΣ ΜΑΡΤΤΣ ΔΗΜΟΣ.

ΟΥ'τος ὁ δίλογημένος ἐκαπάγετο ὑπὸ τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἀδριανοπόλεως, ἀπὸ σῦα χωρίον Οὐτζὲν Κιοσρὲ τυρκισὶ καλούμενον, ὢν τας δὲ φαρὰς τὴν τέχνην, δίσκετο πάντοτε εἰς τὰ κοινῶς λεγόμενα Διβάεια. κοπιάσας λοιπὸν σῦα ὁλόκληρον χρόνον εἰς σῦα διβάει πλησίον τῆς Σμύρνης δίσκόμενον Τζαπάλμπερνὲ καλούμενον, ὄχι μόνον δὲν ἀπόλαυσε κἀνένα κέρδος ἀπὸ αὐτὸ, ἀλλὰ ἡ ἔμεινεν εἰς χρέος πρὸς τὸν ἐκείνε τὲ Διβαείε ἐξυσιαστὴν Ὀθωμανόν. τὸν δὲ ἐρχόμενον χρόνον ἠγόρασεν ἄλλος Τοῦρκος τὸ ἴδιον Διβάει, ὅστις ἠνάγκαζε τὸν Μάρτυρα νὰ ὑπάγῃ πάλιν νὰ δουλεύῃ εἰς τὸ διβάει ἡ εἰς ἐκεῖνον τὸν χρόνον, διὰ νὰ πληρώσῃ μὲ τὴν ἐργασίαν τε τὸ χρέος ὁπὲ ἐχρεώσει, ἡ ἰὰ λάβῃ ἡ τὸ ἀνάλογον μερίδιον τῆς κέρδες ὁπὲ ἤθελεν λάβει ἡ οἱ λοιποὶ σωεργάται τῆ αὐτῆ διβαείε. ὁ δὲ Ἅγιος δὲν ἤθερε νὰ ὑπάγῃ, ἡ μὲ ὅλον ὁπὲ ἡ οἱ ἄλλοι σωεργάται, Χεισιανοὶ ἡ αὐτοὶ ὄντες, τὸν ἐπαρακίνεσαν εἰς τῦτο νὰ ὑπακούσῃ. Τότε ὁ ἐξυσιαστὴς τῆ Διβαείε ἀνάφας ἀπὸ μεγάλον θυμὸν, ἡ μὴ ἔχων τί ἄλλο νὰ κάμῃ, συκοφαντεῖ τὸν Μάρτυρα, ὅτι ἔκαμεν ὅρκον δηλ. αὐίσως ἡ δὲν ὑπάγῃ εἰς τὸ διβάει τε νὰ δουλεύσῃ, νὰ γενῇ Τοῦρκος, ἡ παρευθὺς εὑρίσκει εἰς τῦτο ἡ ἄλλες ψευδομάρτυρας. ἡ ὕπως ἁρπάζουσι τὸν Ἅγιον, ἡ τὸν πηγαίνουν εἰς τὸν κριτήν. ἡ ὁ κριτὴς τὸν ἀναγκάζει νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χεισόν, καθὼς ὤμοσεν. ὁ δὲ Μάρτυς ἔλεγεν, ὅτι ψεύματα λέγουν, ἡ ὅτι αὐτὸς ὕτε ὅρκον ἔκαμεν, ὕτε Τοῦρκος γίνεται, ἀλλ' ὡς Χεισιανὸς ὁπὲ εἶναι πιστεύει τὸν Χεισόν, ἡ ὁμολογεῖ αὐτὸν Θεὸν ἀληθινόν, ἡ εἶναι ἕτοιμος νὰ χύσῃ τὸ αἷμά τε διὰ τὴν ἀγάπην τε. ὅθεν ῥαβδίζεται σκληρότατα ἀπὸ τὲς δημίες, ἡ μὲ ἄλλας πολλὰς παιδείας ἀνηλεῶς τιμωρεῖται, ἡ ἔπειτα βάλλεται εἰς τὴν φυλακὴν, ἡ οἱ πόδες τε σφίγγονται εἰς τὸ κόντζερον, ἡ διὰ νὰ αὐξήσῃ τὸ σφίγξιμον

γξιμον ϗ ὁ πόνος τῦ ποδῶν, βάλλονται μέσα εἰς τὸ κάτζαρον τὰβλα, ϗ ἄλλα παρόμοια σκληρὰ, ϗ ξαχία πράγματα, ἀλλὰ παίπα ὑπέμεινεν ὁ ἁγνὸς τῦ Χριςῦ στρατιώτης, ὡς ἄλλυ πάχοντας.

Κάποιος δὲ Νικόλαος ἐκ τῆς νήσυ Λέρνης δρεθεὶς τότε εἰς τὼ Σμύρνιω, ἐπῆγε ὑπὸ λόγυς εἰς τὼ φυλακεῖω δι' ἀγάπιω τῦ Μάρτυρος, ϗ σωζώγων, ϗ συμπίνων, ϗ συνομιλῶν μετ' αὐτῦ ὡς φιλομάρτυς, τὸν ἐφδραθάρρωνε εἰς τὸ Μαρτύριον. ἔπειτα ἐμβάλλει τὸν Ἅγιον ὑπὸ τὼ φυλακεῖω ὁ κριτὴς, ϗ δύω ϗ ξεῖς φοραῖς παρίςησιν εἰς ἐξέτασιν, ϗ μήτε μὲ κολακείας, ϗ ταξίματα πολλῶν χαρισμάτων, μήτε μὲ φοβερισμὸς τιμωριῶν, ϗ βασάνων φδιαστόρων δωνηθεὶς νὰ τὸν μετασαλδύσῃ ὑπὸ τὼ πίςιν τῦ Χριςῦ, ἔδωκε καθ' αὐτῦ τὼ πελδυταίαν τῦ θανάτυ ὑπόφασιν, ϗ ὕπως ἀπεκεφαλίδη ὁ μακάριος, ϗ συνηριθμήδη μὲ τὸν χορὸν τῦ Μαρτύρων. τὸ δὲ Ἅγιον αὐτῦ λείψανον ἀγοράσαντες οἱ Χριςιανοὶ, τὸ ἐνταφίασαν μ' παῤῥησίας ϗ τιμῆς εἰς τὸν ναὸν τῦ Ἁγίυ Γεωργίυ. μ' δὲ μίαν ἡμέραν τῆς ταφῆς τῦ Μάρτυρος, ἦτις ἦτον ἡ Κυριακὴ τῦ φδαλύτυ, ἐγκωμίοις μαρτυρικοῖς ἐτίμησεν αὐτὸν ϗ ὁ τότε παρὼν διδάσκαλος Ἱερόθεος.

Ὁ δὲ θαυμασὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτῦ Θεὸς ἐτέλεσε δι' τὸ Μάρτυρος τότε ϗ θαυμάσια, δι' νὰ δοξάσῃ τὸν αὐτὸν δοξάσαντα. σέας βάπτης ὁπὸ δὲν εἶχεν ἄλλον πόρον ζωῆς, πάρεξ μόνον ϗ μόνον τὸ καθ' ἡμέραν ἐργόχειρόν τε, ἐπληγώδη ὁ δυσυχὴς εἰς τὸν μεγάλον δάκτυλον τῆς δεξιᾶς τε χειρὸς τόσον, ὁπὸ δὲν ἐδυνατο πλέον νὰ πιάσῃ ἀδὲ τὼ βελόνιω ὑπὲρ τὰς δεκαπέντε ἡμέρας. ὅθεν σχωρηθεὶς ϗ ἀπὸ τὸν πόνον τῆς χειρὸς, ϗ ἀπὸ τὼ ἀνάγκιω τῆς πτωχείας, ἐνθυμήδη τὸν νέον τὸ Χριςὸ Μάρτυρα Δήμον, ϗ ἐπροσρίξεν εἰς τὸν τάφον τε, ϗ ἐπικαλεσάμενος αὐτὸν μ' πίςεως ϗ δι' λιβείας, ἤγγιτε τὸν πληγωμένον δάκτυλον εἰς τὸν τάφον, ϗ ἐζήτησε μ' δακρύων τὼ θεραπείαν τε. ϗ ὢ τῦ θαύματος! δι' θὺς τὸ πρωὶ δι' ρέδη ὑγιὴς, ϗ ὕπως ἐποίει εἰς τὸ ἑξῆς ἀνεμποδίσως τὼ τέχνιω τε. ἦτον δὲ ϗ ἡ γυνὴ αὐτῦ τὸ ἰδίυ πρὸ ξιῶν χρόνων παίτη ὁλέτυφλος ϗ μ' τὰς δύω ὀφθαλμὰς, τόσον ὁπὸ μὲ χειραγωγὸς ἐπήγαινεν εἰς τὼ Ἐκκλησίαν, ϗ ὅπε ἄλλε ἐβάλετο. αὐτὴ λοιπὸν ἀπέσσα τὼ ὑγείαν ὁπὸ ἔλαβεν ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ὑπὸ τὸν τάφον τῦ Ἁγίυ, σωροδδήδη μὲ ἄλλας γυναῖκας, ϗ χειραγωγηδεῖσα παρ' αὐτῆ ἐπῆγε εἰς τὸν τάφον τῦ Μάρτυρος, ϗ προσκυνήσασα μετ' δλαβείας, ἐζήτησεν ἐκ πίςεως τὼ τῦ Ἁγίυ βοήθειαν εἰς τὼ θεραπείαν τῆς ὀμ-

μα-

ματίωσης, ϗ πάλιν μὲ τὼ χειραγωγίαν τῆς γυναικῶν, ἐγύρισεν εἰς τὸ σπῖτί της. τῆ δὲ πρωὶ ἀφ' ἧς ἐξύπνησεν ἔλεγε εἰς τὸν ἄνδρα της. ὅτι ἔβλεπεν, ἔχι ὅμως τόσον καθαρά. ὁ δὲ ἀνὴρ αὐτῆς τὴν ὠνείδισε λέγωντάς της, ὅτι ψδίδεται. ϗ διὰ νὰ πιςωθῇ, ἔδειξεν εἰς αὐτὼ τὰ δάκτυλά τε, ἐκείνη τὰ ἐμέρεα ὀρθῶς. μὲ ὅλον τῦτο ἐκεῖνος τὼ ἐμπόδισε, νὰ μὴ τὸ εἰπῇ τινός, ἕως ἂν τὰ βεβαιωθῦν ἀσφαλέςερα. ϗ τὼ ἄλλω ἡμέραν ἐξυπνήσασα, ὢ τῦ θαύματος! ἔβλεπε πολλὰ καλὰ, ϗ ἐῤῥάπτε, ϗ ἔκαμνε τὰς πλέον λεπτοτέρας ἐργασίας. ϗ πλέον δὲν ἔλαβε κάμμίαν βλάβω, ἢ ἐλάττωσιν τὸ φῶς τῦ ὀφθαλμῦ της, ἕως ἐχάτης αὐτῆς κάπνοῆς. εἶπον δὲ τῦ φῶς τῦ ὀφθαλμῦ της, ἕως ἐχάτης αὐτῆς κάπνοῆς. εἶπον δὲ τῦ φῶς τῦ ὀφθαλμῦ, ϗ ὄχι τῶν ὀφθαλμῶν. διὰ τί, ὁ σῶας ὀφθαλμὸς τῆς γυναικὸς ταύτης ἔγινεν ὑγιὴς, ὁ δὲ ἄλλος, ὅς τις ἦτον νηπιόθεν διεφθαρμένος ὑπὸ τὲς δύλογίας, ἔμεινε πάλιν ὡς ϗ πρότερον τυφλός.

Ἄλλος τις Γωάννης Ἀσλανόγλυς λεγόμενος, ἔχων κεφαλαλγίαν βαρυτάτω, ἡ ὁποία συχνὰ τὸν ἐνωχλᾶσε μὲ πόνυς σφοδρὺς, δι' θὺς ὅπε ἐπεκαλέδη τὸν Ἅγιον εἰς βοήθειαν, ἐλδιθερώδη ὑπὸ τὸ πάθος, ϗ πλέον δὲν τὸν ἐνώχλησεν εἰς ὅλον τὼ ζωὼ ὅπε ἔζησε μ' ταῦτα χρόνυς ξιανταπέντε. ϗ ἄλλοι δὲ πολλοὶ κηρύττυν, ὅτι ἐλδιθερώδησαν ὑπὸ θερμασίας, ϗ ἄλλας τοιαύτας ἀδενείας, δι' θὺς ὅπε ἐπλησίασαν εἰς τὸν τάφον τῦ Μάρτυρος, ϗ ἐπεκαλέδησαν ἐκ πίςεως τὼ ἐκείνυ αὐτίληψιν.

Μετὰ δὲ χρόνυς παρέλδσιν ἐν ἡμέρᾳ Σαββάτῳ, ἀνεκομίδησαν τὰ Ἅγια λείψανα τῦ Μάρτυρος τότε ὑπὸ τὸν τάφον, ϗ δι' ρέδησαν πρέοντα τόσω γλυκυτάτω, ϗ ἄῤῥητον δι' ωδίαν, εἰς τρόπον ὅτι ϗ τὸ τὸ ἄξιον διηγήσεως θαῦμα ἠκολόδησεν. σέας ἱερομόναχος ὑπὸ τὲς ἐφημερίδς ὅπε ὑπηρέτησαν εἰς τὼ τοιαύτω ἀνακομιδὼ, Χῖος τὼ πατρίδα, Ματθαῖος τὸ ὄνομα, ἔτυχε μ' ταῦτα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἐν Σμύρνῃ Μπεζεσθίνιον, ὅπε Χῖοι πολλοὶ διατρίβυσιν. σέας δὲ ὑπὸ τὲς ἐκεῖσε Χίυς, ἠθελήσετο μίαν γλυκυτάτω δι' ωδίαν, ὅπε δέγαινεν ὑπὸ τὰς χεῖρας τῦ ἱερομονάχυ, ϗ ὑπὸ τὰ φορέματα. ὅθεν ἀπορήσας ἐρώτησε τὸν ἱερέα, πόθεν ἡ τοσαύτη δι' ωδία ἐξέρχεται; ὁ δὲ ἱερεὺς ἀπεκρίθη, ὅτι τὰ Ἅγια λείψανα τῦ Μαρτύρος Δήμυ ἀνεκομίσαμεν σήμερον, ϗ εἰς τὸ Ἅγιον βῆμα τῆς Ἐκκλησίας τῦ Ἁγίυ Γεωργίυ ἐσυσείλαμεν, ϗ διὰ τῦτο ὑπὸ τὼ πολλὼ ἐκείνω δι' ωδίαν ἔμεινεν εἰς ἐμὲ τότε ἡ ὀλίγη ὅπε αἰδάνεσαι. δι' ὅτι τοιαυτοτρόπως δοξάζει ὁ Θεὸς τὲς αὐτὸν δοξάζοντας. ϗ τῷ θείῳ ἐλέει ἀ-

ξιω-

ξιωθείημεν καὶ ἡμεῖς τῆς αἰωνίων ἀγαθῶν τῆς ἐπουρανίᾳ βασιλείας τε, διὰ πρεσβειῶν τῆ Ἁγίᾳ Μάρτυρος αὐτῆ Δήμᾳ. Ἀμήν.

1764. Κατὰ τὸ αψξδ'. ἔτος Σεπτεμβρίᾳ. κζ'.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Η ΑΓΙΑ ΑΚΥΛΙΝΑ.

Ἀπ'τη ἡ Ἁγία κόρη, καὶ παρθενομάρτυς τῆ Χριστῆ Ἀκυλίνα, ἦτον ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Θεσσαλονίκης, ἀπὸ σπα χωρίον καλούμενον Ζακλιβίει, κείμενον ἐν τῇ ἐπισκοπῇ τῆ Ἁγίᾳ Ἀρδαμερίᾳ, γεννηθεῖσα ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς. τὸ δὲ Μαρτύριον αὐτῆς ἠκολούθησεν ἀπὸ τοιαύτῃ αἰτίᾳ. ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὁ πατὴρ τῆς Ἁγίας ἔτυχε νὰ μαλώσῃ μὲ σπα Τοῦρκον γείτονά τε, (ἐπειδὴ καὶ εἰς τὸ χωρίον ἐκεῖνο κατοικοῦν καὶ Χριστιανοὶ καὶ Τοῦρκοι) καὶ κτυπώντας τον ἐκ συμφορᾶς τὸ μισοπάλεσε τὸν ἐφόνευσεν. ὅθεν τὸν ἔπιασαν οἱ ἐξουσιασταὶ τῆ τόπου, καὶ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν πασιᾶν τῆς Θεσσαλονίκης, διὰ νὰ τὸν θανατώσῃ. αὐτὸς δὲ φοβηθεὶς τὸν θάνατον, καὶ θέλοντας νὰ γλυτώσῃ, φεῦ τῆ πτώματος! ἐτούρκισε, καὶ δὲν τὸν ἐφόνευσαν. ἦτον δὲ τότε ἡ Ἁγία Ἀκυλίνα βρέφος ἀκόμη θωσκάπω εἰς τὸ βυζὶ τῆς μητρός της. ἀφ' οὗ δὲ ἐπέρασε καιρὸς ἱκανός, οἱ Τοῦρκοι ἔλεγαν εἰς τὸν πατέρα της διὰ νὰ τουρκεύσῃ καὶ τὴν θυγατέρα τε. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο εἰς αὐτούς. μὲν σᾶς μέλῃ διὰ τὴν θυγατέρα μου. αὐτὴ εἶναι εἰς τὸ ἐδικόν μου χέρι, καὶ ὅτε θελήσω τὴν τουρκίζω. ἡ δὲ μήτηρ τῆς Ἁγίας μείνασα εἰς τὴν πίστιν τῆ Χριστῆ, δὲν ἔλειπε καθ' ἑκάστην ἀπὸ τὸ νὰ διδάσκῃ τὴν κόρην της νὰ σέβεται σταθερὰ εἰς τὴν πίστιν τῆ Χριστῆ, καὶ νὰ μὴν ἀρνηθῇ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. ὅταν δὲ ἔφθασεν ἡ κόρη εἰς ἡλικίαν χρόνων δεκαοκτὼ, πάλιν οἱ Τοῦρκοι τῆ ἔλεγαν τὰ ὅμοια. ὁ δὲ πατὴρ αὐτῆς κράζοντας τὴν Ἀκυλίναν τῆς λέγει. νὰ τέκνον μου ὅπου οἱ ἄλλοι Τοῦρκοι μὲ λέγουν καθ' ἡμέραν διὰ νὰ τουρκεύσῃς. ἄθεν πρῶτα καὶ ὕστερα ἐσὺ ἔχεις νὰ τουρκεύσῃς, μόνον κάμετο μίαν ἡμέραν προτύτερα, διὰ νὰ μὴν ἐνοχλοῦν καθ' ἑκάστην καὶ ἐμᾶς οἱ Τοῦρκοι. ἡ δὲ Ἁγία φλεγομένη ἀπὸ τὸν τῆ Χριστῆ διὰ πυρὸς ἔρωτα μὲ μεγάλην χρυσότητα τῆ ἀπεκρίθη. μήπως εἶμαι ἐγὼ ὀλιγόψυχος ὥσαν καὶ ἐσᾶς, νὰ ἀρνηθῶ τὸν ποιητὴν καὶ πλάστην μου, τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν; ὁ ὁποῖος ὑπέμεινε διὰ ἡμᾶς

ἡμᾶς σταυρὸν καὶ θάνατον; μὴ μοῦ γένοιτο τοῦτο ποτέ. ἐγὼ εἶμαι ἕτοιμος νὰ ὑπομείνω πάθε βάσανον, ἀκόμη καὶ θάνατον διὰ τὴν ἀγάπην τῆ Χριστῆ μου. ὦ λόγια ἀξιοθαύμαστα, ὄχι θυγατρὸς σπὸς τοιούτε βασιλέως παρὸς, ἀλλὰ θυγατρὸς ἀληθῶς τῆ ἐπουρανίᾳ βασιλέως Χριστῆ!

Τότε ὁ πατὴρ αὐτῆς βλέποντας τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης της ἐπῆγεν εἰς τοὺς Τούρκους, καὶ λέγει τους. ἐγὼ μὲν δὲν ἐδυνήθην νὰ καταπείσω τὴν θυγατέρα μου εἰς τὸ νὰ τουρκεύσῃ. ἐσεῖς δὲ ὅ,τι θέλετε κάμετε εἰς αὐτήν. Τοῦτο ἀκούσαντες ἐκεῖνοι ἐπαράχθησαν, καὶ παρθοῦς σέλλουν ἀνθρώπους τῆς κρίσεως, διὰ νὰ φέρουν τὴν Μάρτυρα. ἡ δὲ θλογημένη μήτηρ τῆς Ἁγίας ἰδοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους ὑπηρέτας παραλαβοῦσα τὴν κόρην της, λέγει πρὸς αὐτὴν, τὴν ὁλοῦχερην παύτην εὐαγγελίαν. ἰδὲ τέκνον μου παμφίλτατον, καὶ γλυκυπάτη θύγατερ Ἀκυλίνα. ἰδὲ σταλάγχιον μου, ἔφθασεν ἡ ὥρα ἐκείνη, διὰ τὴν ὁποίαν κάθε ἡμέραν σὲ ὑπεθέτεν. κάμε λοιπὸν ὡσὰν τέκνον ὑπακοῆς, καὶ ὑπάκουσον εἰς τὰς νουθεσίας μου, καὶ σᾶσε ἀνδρεία εἰς τὰ βάσανα ὁποῦ ἔχεις νὰ πάθῃς, καὶ μὴν ἀρνηθῇς τὸν Χριστόν. ἡ δὲ παρομοίως μὲ δάκρυα ἀπεκρίθη. μὴ φοβοῦ μητέρα μου, καὶ ἐγὼ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἔχω, καὶ ὁ Θεὸς νὰ ἦναι βοηθός μου, καὶ εὔχου ὑπὲρ ἐμοῦ. καὶ ὅπως ἀπεχαιρετίσθησαν ἀναμεταξύτων μὲ θρήνους καὶ δάκρυα.

Οἱ δὲ ὑπηρέται δήσαντες τὴν Μάρτυρα τὴν ἐπῆγαν εἰς τὸ κριτήριον. ἠκολούθει δὲ κατόπι καὶ ἡ φιλόσοργος μήτηρ τὴν φιλτάτην θυγατέρα, καθὼς ἀκολουθεῖ ἡ προβατίνα τὸν ἀμνάδα της, ὅταν τὸν σύρουν εἰς τὸν τόπον τῆς σφαγῆς. ἐπειδὴ τὰ μικρὰ σπλάγχνα δὲν τὴν ἄφιναν νὰ χωρισθῇ. ἀλλ' οἱ ὑπηρέται τὸν μὲν μητέρα αὐτῆς ἐσφάλισαν ἔξω ἀπὸ τὸ προαύλιον, τὴν δὲ Ἀκυλίναν ἐπῆγαν μέσα, καὶ τὴν ἐπαράσησαν ἔμπροσθεν εἰς τὸν κριτήν. ὁ ὁποῖος τῆς λέγει. μωρὴ γίνεσαι τοῦρκα; ἡ Ἁγία ἀπεκρίθη. ὄχι, δὲν γίνομαι. μὴ γένοιτο ποτὲ νὰ ἀρνηθῶ τὸν πίστιν μου, καὶ τὸν δεσπότην μου Χριστόν. παῦπα ἀκούσας ὁ κριτὴς ἐθυμώθη, καὶ προστάζει νὰ ἐνδύσουν τὴν Ἁγίαν, καὶ νὰ τὴν ἀφήσουν μόνην μὲ τὸ θωσκάμισον, καὶ ὕστερα νὰ τὴν δέσουν εἰς σπα σύλον, καὶ νὰ τὴν δέρουν μὲ ῥαβδία, ὅπερ καὶ ἐγένετο, καὶ δύω ὑπηρέται τὴν ἐῤῥάβδισαν ὥραν πολλήν. ἀλλ' ἡ Μάρτυς ὑπέμεινε μὲ πολλὴν ἀνδρείαν παύτην τὴν βάσανον. μετὰ παῦπα ὁ κριτὴς, καὶ ἄλλοι Τοῦρκοι φέροντες τὴν Μάρτυρα ἔμπροσθεν τους, ἄρχισαν νὰ τὴν κολακεύουν, καὶ νὰ τῆς ὑπόχωνται ταξίματα πολλὰ, καὶ δωρή-

μα-

ματα, μόνον νὰ ἀρνηθῇ τὸν πίστιν της. ἀλλ' ἡ τᾶ Χεισᾶ νύμφη, ἐγκάρδιον ἔχουσα τὸν ἔρωτα πρὸς τὸν νοητὸν νυμφίον της Χεισὸν, ὡς ἤδη ταῦτα ἐλογίζετο. καὶ ἐπειδὴ σοφὰς μεγάλος, καὶ πλούσιος ἀπὸ αὐτὰς θρασύτερον ἀπὸ τὰς ἄλλας τᾶς εἶπε. Τάρκισαι Α'κυλίνα, καὶ ἐγὼ νὰ σὲ πάρω νύμφιν εἰς τὸν υἱόν μου, ἡ τᾶ Χεισᾶ Μάρτυς μὲ πολλὴν ἀνείκασον, ὁ διάβολος, τᾶ ἀπεκρίθη, νὰ πάρῃ καὶ ἐσένα, καὶ τὸν υἱόν σου. τᾶτο δὲ καθὼς ἤκουσαν ἐκεῖνοι ἄναψαν ἀπὸ τὸν θυμόν, καὶ δήσαντες πάλιν τὴν Α'γίαν, ὡς καὶ τὸ πρῶτον, τὴν ἐρράβδισαν ὥραν πολλήν. ἔπειτα λύσαντες αὐτὴν, πάλιν τὴν ἐξετάζουσιν ἐκ βίτα. καὶ λέγει πρὸς αὐτὴν ὁ κριτής. δὲν ἐντρέπεσαι μωρὴ νὰ δέρνεσαι γυμνὴ ἐμπρὸς εἰς τόσους ἀνθρώπους; (ἐξηχίθη γὰρ τὸ ὑποκάμισόν της ἀπὸ ταῖς πολλαῖς ῥαβδιαῖς, καὶ ἔμεινε γυμνὴ) ἢ τάρκισαι, ἢ ἔχω νὰ συντείψω τὰ κόκκαλά σου σῶα πρὸς σῶα. ἡ δὲ ἀποκριθεῖσα, καὶ τί ὠρέχθηκα, τᾶ λέγει, ἀπὸ τὴν πίστιν σας, νὰ ἀρνηθῶ ἐγὼ τὸν Χεισόν μου, ἢ ἀπὸ ποῖα θαύματα τᾶς πίστεώς σας νὰ πιστέψω; οἱ ὁποῖοι βρομεῖτε ἀκόμη ζωντανοί. ὦ τόλμη μαρτυρική! ὦ μεγαλοψυχία ἀρνίων ἐπαίνων ἀξία! ὦ ἀποκρισις, ὄχι ἑνὸς ἀπαλᾶ κοριτσίου, ἀλλ' ὑὸς γίγαντος ἀνδρειωμένου!

Ταῦτα λοιπὸν ἀκούσαντες ἐκατηχυνθησαν ὅλοι ἀπὸ τὴν ἐντροπήν. τί γὰρ ἄλλο εἶχον νὰ κάμουν, ἀναγκαζόμενοι ἀπὸ τὴν φανερὰν τᾶς λόγων ἀλήθειαν; ἀπάντως ὅμως ἀπὸ τὸν θυμόν, ἐρράβδισαν ἐκ βίτα τὴν Α'γίαν, καὶ τόσον ἄσπλαγχνα, ὥστε ὁπᾶ τὴν ἄφηναν ὡς νεκράν. ἡ δὲ γῆ ἐκοκκίνισεν ἀπὸ τὰ αἵματα, καὶ μὲ σάρκες της ἔπιπτον εἰς τὴν γῆν. ὕστερον δὲ λύσαντες τὴν Μάρτυρα, τὴν ἐφόρτωσαν εἰς σῶα Χεισιανὸν ὁπᾶ ἦτον ἐκεῖ παρὼν, καὶ τὴν ἐπῆγαν εἰς τὸ σπίτιον τᾶς μητρός της. ἡ ὁποία ὡς ἐχύθεισα εἰς τὴν θυγατέρα της, ὁπᾶ ἦτον εἰς τὰς ἐχάτας ἀναπνοάς, τί ἔχαμες λέγει τέκνον μου; ἡ δὲ Μάρτυς μόλις καὶ μὲ βίας ἐλθοῦσα εἰς τὸν ἑαυτόν της, καὶ ἀνοίξασα τὰ ὀμμάτιά της, καὶ τὴν μητέρα ἰδοῦσα, καὶ τί ἄλλο ἤθελα νὰ κάμω, ὦ μῆτερ μου, τᾶς εἶπε, πάρεξ ἐκεῖνο ὁπᾶ μὲ ἐπαράγγειλες; ἰδὲ καὶ τὴν συμφωνίαν ὁπᾶ εἶχαμεν ἐφύλαξα τὴν ὁμολογίαν τᾶς πίστεώς μου, καὶ ἡ μήτηρ αὐτᾶς σηκώσασα τὰς χεῖρας, καὶ τὰ ὀμμάτιά της εἰς τὸν οὐρανὸν ἐδόξασε τὸν Θεόν. συνομιλοῦσα δὲ ἡ Μάρτυς μὲ τὴν μητέρα, παρέδωκε τὴν ψυχήν της εἰς χεῖρας Θεᾶ, καὶ ἔλαβε τὸν Μαρτυρικὸν Στέφανον. Τὸ δὲ πάντιμον αὐτᾶς, καὶ Α'γιον λείψανον. ὦ τᾶ θαύματος! δόξασε παρευθὺς μὲ μίαν ἰδιαίτερον θαυμάσιον, καὶ πόσον πολλὴν, ὥστε ὁπᾶ καὶ ὅλος ὁ δρόμος, ὅθεν ἐπερνοῦσαν μὲ τὸ

Μαρ-

Μαρτυρικὸν λείψανον ἐπᾶ ἐπήγαιναν διὰ νὰ τὸ ἐνταφιάσουν, διαδίαζε. καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην κατέβη φῶς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ ἔλαμπεν ἐπάνω εἰς τὸν τάφον τᾶς Μάρτυρος, ὡς ἄστρον λαμπρότατον. καὶ ὅσοι Χεισιανοὶ τὸ εἶδον ἐδόξασαν τὸν Θεόν, ᾧ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τᾶν αἰώνων, Α'μήν.

Κατὰ τὸ ᾳψξέ. ἔτος, Ε'μαρτύρησεν διὰ τὴν εὐσέβειαν 1765.
ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὁ Ἅγιος Μάρτυς τᾶ Χεισᾶ Παναγίωτης ὁ Καισαρεὺς μέσος τᾷ ἡλικίᾳ ἕως εἴκοσι χρόνων, υἱὸς Εἰσραὴλ τινος, ἀνδρὸς ἐναρέτου, καὶ εὐσεβοῦς, τᾶ ὁποίου τὸ Ἱερὸν λείψανον, ἐνταφίασαν οἱ Χεισιανοὶ ἔξω εἰς τὴν ζωοδόχον Πηγήν.

Κατὰ τὸ αψο. ἔτος ἐν Μηνὶ Γ'ωμίῳ 1770.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ο ΑΓΙΟΣ ΜΙΧΑΗΛ

Ο' κηπυρός.

Οὗτος ὁ Μακάριος Μάρτυς τᾶ Χεισᾶ Μιχαὴλ, ἦτον ἀπὸ τὰς Α'θήνας, εὐσεβῶν γονέων υἱός, ἁπλᾶς πολλὰ εἰς τὴν γνῶσιν, ἔμεινε δὲ καὶ ἀγράμματος διὰ τὴν πολλὴν πτωχείαν τῶν γονέων τα, καὶ ἄλλην ἐργασίαν δὲν ἔκαμε, παρὰ ἐδούλευεν εἰς τὰς κήπους, καὶ ἐκερδάλευε κοπρίαν εἰς αὐτὰς μὲ σῶα ὀνάρια ὁπᾶ ἀπόκτησε, καὶ ἔτσι ἐβγαινε τὰ πρὸς ζωάρκειαν. ἐφώτιζε δὲ καὶ μερικαῖς φοραῖς ἀπὸ τὴν χώραν ἐκείνα ὁπᾶ χρειάζονται οἱ χωρικοὶ, καὶ ἐπήγαινεν εἰς τὰ χωρία, καὶ τὰ ἐπώλει. ἐν μιᾷ δὲ τᾶν ἡμερῶν ὁπᾶ ἐπανέστρεφεν ἀπὸ τὰ χωρία, ἔτυχε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν εἴσοδον τᾶς πολιτείας, τὰς ἀνθρώπους τᾶ Βοεβόνδα ὁπᾶ ἦσαν διωρισμένοι, διὰ νὰ φυλάττουν τὴν χώραν. οἱ ὁποῖοι βλέποντές τον, ὡσὰν κακίας κινήμενοι, τὸν ἐσυκοφάντησαν, ὅτι ἐπῆγε μπαρμπέτι εἰς τὰς κλέπτας ὁπᾶ ἦσαν ἐπάνω εἰς τὰ βυνὰ, καὶ ἔτσι χωρὶς κἀμμίαν μαρτυρίαν, χωρὶς κἀμμίαν βεβαίωσιν, ἁρπάζοντές τον, καὶ κτυ-

κτυπῶντές τον, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὴν φυλακὴν, κ᾽ καθ᾽ ἑκάστω ἡμέραν ἐπήγαιναν εἰς αὐτὸν κ᾽ ἐκεῖνοι, κ᾽ ἄλλοι Τοῦρκοι, κ᾽ μὲ διαφόρυς τρόπυς τὸν ἠνάγκαζον εἰς τὸ νὰ τυρκίσῃ. φοβερίζοντές τον, ὅτι ἐὰν δὲν θελήσῃ νὰ γενῇ Τοῦρκος, ἔχυν ἀπόφασιν νὰ τὸν θανατώσυν.

Τοῦτο μαθὼν εἷς θεοσεβὴς Χειστιανὸς, Γεώργιος τὸ ὄνομα, θείῳ ζήλῳ φερόμενος, διὰ νὰ μιλῇ τύχῃ καὶ ἀπατηθῇ ὁ νέος ὑπ᾽ αὐτῦ, κ᾽ ἐξομόσῃ. (ἦτον γὰρ ὁ διλογημένος Μιχαὴλ ἁπλόσαπς, κ᾽ ἕως δεκαοκτὼ χρόνων τὴν ἡλικίαν) ἔκαμε τρόπον, κ᾽ ἐμβῆκεν εἰς τὴν φυλακὴν, κ᾽ καθήμενος πλησίον τῦ Μάρτυρος, τὸν ἐπαρηγόρησεν ἀρκετὰ, κ᾽ στερεώνοντάς τον εἰς τὴν πίστιν τῦ Χειστῦ μὲ ὅσα τὸν ἐφώτισεν ὁ Θεὸς, τὸν ἐπαραθάρρυνεν εἰς τὸ μαρτύριον, κ᾽ ἔτσι μὴ ἰκανὴν ὥραν ἀπέχωρησεν.

Οἱ δὲ βασανισαὶ ἐκεῖνοι ἔπειτα ἀπὸ ξιάκοντα ἡμέρας ὅπῦ τὸν ἐβασάνιζον μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, βλέποντές τον πῶς δὲν κατα πείθεται τελείως εἰς τὰς λόγυς των, τὸν διγάλαν κ᾽ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν Βοεβόνδαν. ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ τὸν κολακδῇ, τάσοντάς τε νὰ τῦ χαείσῃ τὴν ζωὴν, καὶ νὰ τὸν δώσῃ κ᾽ πολλὰ χαείσματα, καὶ ἄσπρα, κ᾽ φορέματα, κ᾽ ὅ,τι ἄλλο θέλει, μόνον νὰ τυρκίσῃ. εἰδὲ μὴ, ἔχει νὰ τὸν θανατώσῃ χωρὶς ἄλλο. Ἀλλ᾽ ὁ Μάρτυς τῦ Χειστῦ ἔσεκε στερεὸς εἰς τὴν πίστιν τε, κ᾽ ἄλλον λόγον δὲν ἔλεγεν, παρὰ τὸ, δὲν τυρκίζω. Ὅθεν ὁ Βοεβόνδας τὸν ἔστειλεν εἰς τὸν ἅγ Ἰωαννίνων Καλοπαστικῦ καλούμενον, ὅπῦ ἔτυχε νὰ δύρεθῇ τότε ἐκεῖ, διὰ νὰ κάμῃ τὴν ἀπόφασιν τῦ θανάτυ τε. Τῦ εἶπε καὶ αὐτὸς τὰ ἴδια, κ᾽ τὰ ὑπεχέθη κ᾽ ἄλλα φθλασότερα. ἔπειτα κ᾽ τὸν ἐφοβίστε κ᾽ πολλὰ ξομαχτικὰ, ἀλλὰ δὲν ἐκατώρθοσε τίποτε, διότι ὁ διλογημένος νέος ἔμεινεν ἀκαπάπειστος, κ᾽ δὲν ἔπαυεν ἀπὸ τὸ νὰ λέγῃ συνεχῶς μὲ τὴν ἁπλότητά τε τὸν αὐτὸν λόγον, δὲν τυρκίζω, δὲν τυρκίζω. τότε τῦ λέγει ὁ πασιὰς κ᾽ τοῦτο. μωρὲ λωλὲ, ἀρνήσε κ᾽ τὸ παρὸν τὴν πίστιν σε, διὰ νὰ γλυτώσῃς τὴν ζωήν σε, κ᾽ ὕστερα πήγαινε εἰς ἄλλον τόπον, κ᾽ ἔχε πάλιν τὴν πίστιν σε, ἀλλ᾽ ὁ Μάρτυς δὲν ἤστεργε κατ᾽ ἐδεύα τρόπον, ἀλλ᾽ ἐφώναζεν ἀκαπαπαύστως, δὲν τυρκίζω, δὲν τυρκίζω. Λοιπὸν ὁ Καλοπαστιᾶς βλέποντας ὅτι ἔσκει ὁ Ἅγιος ἀμεπασάλευτος, τὸν ἔστειλεν εἰς τὸν κειτλῶ. ὁ ὁποῖος ἐπάθισε μὲ διαφόρυς τρόπυς νὰ τὸν διαστρέψῃ, κ᾽ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὴν γνώμην των, ἀλλὰ δὲν ἐκάθη τρόπος. διότι ὁ Ἀγγελώνυμος Μιχαὴλ ἔλεγεν ἀδιακόπως τὸν ἴδιον λόγον δὲν τυρκίζω, δὲν τυρκίζω. Ὅθεν ἔδωκε τὴν κατ᾽ αὐτῦ ἀπόφασιν, νὰ τὸν ἀποκεφαλίσυν.

Τότε

Τότε πέρνοντές τον οἱ ὑπηρέται τὸν ἐπῆγαιναν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης δέσμιον, χωρὶς νὰ δειλιάσῃ ὁλότελα, ἀλλ᾽ ἔζεχε μὲ προθυμίαν, κ᾽ εἰς τὸν δρόμον, ὅπῦ ἀπλώτα χειστιανὲς ἔλεγε. συγχωρήσατέ μοι ἀδελφοὶ, κ᾽ ὁ Θεὸς συγχωρήσοι σας. Ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὸν διωρισμένον τόπον, ἐγονάτισε, καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐπρόσμενε μετὰ χαρᾶς τὸν θάνατον ὡς ζωήν. Ὁ δὲ φονεὺς τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὸν λαιμὸν μὲ τὴν μάχαιραν δισπλαεισιὰν, διὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ δειλιάσῃ, καὶ νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χειστόν. Ἀλλ᾽ ὁ γενναῖος τῦ Χειστῦ στρατιώτης μὲ θάρρος πολὺ ἔλεγε πρὸς αὐτόν. κτύπα διὰ τὴν πίστιν. Ἐκεῖνος πάλιν γυρίζοντας τὴν μάχαιραν τὸν ἔκοψεν ὀλίγον τι, διὰ νὰ τὸν πονέσῃ, κ᾽ ἐπρόσμενε διὰ νὰ μετανοήσῃ. Ἀλλ᾽ ὢ τῆς καρτεροψυχίας τῦ Μάρτυρος! ἐδὲ τότε ἐδειλίασε τελείως, ἀλλ᾽ ἐφώναζε μεγαλοφώνως πρὸς αὐτὸν κ᾽ ἐκ δευτέρυ· κτύπα διὰ τὴν πίστιν. Ὁ δὲ φονεὺς θυμωθεὶς πολὺ τὸν ἐκτύπησε μὲ ὅλην τε τὴν δυνάμιν, κ᾽ ἀπέκοψε τὴν τιμίαν τε κεφαλήν. κ᾽ ἔτως ἔλαβεν ὁ Μακάριος τὸν Στέφανον τῦ Μαρτυρίυ ὁν Χειστῷ Ἰησῦ. ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 1770.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ ΕΝ ΜΙΤΥΛΗΝΗ, Ο ΑΓΙΟΣ ΜΑΡΤΥΣ ΖΩΡΖΗΣ.

Οὗτος ὁ Μακάριος ἀθλητὴς τῦ Χειστῦ Ζώρζης, ἦτον τὸ γένος Γιυρτζής. ἔτι δὲ νέος ὢν τῇ ἡλικίᾳ, ἠγοράσθη σκλαβόπυλον ἀπό τινα ἀγαρηνὸν, ὅς τις ἐπάρνισεν αὐτό. ἔπειτα μὴ ἰκανὸν καιρὸν, ἀπέθανεν ὁ ἀγᾶς αὐτῦ, κ᾽ ἔμεινεν εἰς τὴν θρησκείαν ἐκείνυ, ἕως ἑβδομήκοντα χρόνυς, χωρὶς νὰ λάβῃ γυναῖκα. ἐζῆσεν ὅμως πολλὰ εἰρωνικὰ, εἰς σπα ἐργασήριον, πωλῶντας, καὶ ἀγοράζοντας διάφορα εἴδη πραγμάτων, μιλῶ ἠξεύρωντας ἄλλην γλῶσσαν, ἔξω ἀπὸ τὴν τῦ μουσελμανῶν. εἰς αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἐχάτην ἡλικίαν ὢν ὁ διλογημένος, ἐν μιᾷ τῦ ἡμερῶν, αὐγάσας ἀπὸ τὸ ἐργασηριόν τε, ὑπάγει εἰς τὸν κειτλῶ τε τόπε, κ᾽ διγάλει τὸ σακίνι ὅπῦ ἐφόρει, κ᾽ τὸ δίδει εἰς τὸν κειτλῶ, λέγων αὐτῷ. χειστιανὸς ἐγενήθηκα, Χειστιανὸς ἔχω νὰ ἀποθανῶ. Ζώρζης εἶναι τὸ ὄνομά με, καὶ Ζώρζης πάλιν νὰ ἀποθανῶ. ὁ δὲ Κειτὴς βλέπων τὴν τόσην

αὐτῦ μεταβολὴν, ϗ τὸ γῆρός τε, ϗ τὴν ῥωμαίδα ἐκείνην τὴν ἄσπρην, τὸν λέγει, μωρὲ Σαλῆ (ἔτω γὰρ ἐνομάζετο παρ' αὐτοῖς) τί ἔπαθες; δὲν ἤκες ἀπὸ τὸν νῦν σε ἀδελφέ; ϗ ὁ Μάρτυς ἀπεκρίθη, Χεισιανὸς, Χεισιανὸς, Χεισιανὸς θέλω νὰ ἀποθάνω. ὁ δὲ κριτὴς πάλιν, ϗ πολλάκις, τὸν ἠρώτησε διὰ ποίαν αἰτίαν κάμνεις τῦτο; ὁ Μάρτυς ἀπεκρίνετο, ὅτι Χεισιανὸς εἶμαι. τέλος, τὸν ἐσήκωσαν εἰς ἕνα ὀντᾶν, χωρὶς δεσμὰ, ἕως νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν ἑαυτόν τε. τὴν ἄλλην ἡμέραν, τὸν εὐγάλαν εἰς ἐξέτασιν, ϗ δέροντες αὐτὸν ὁμολογῆσαι τὴν πίσιν τῦ Χεισῦ, τὸν εἶπαν ὅτι ἔχεν νὰ τὸν χαλάσεν, ὁ δὲ Μάρτυς, ἄλλο δὲν ἔλεγε, πάρεξ, ὅτι εἶναι Χεισιανός. ἦτον δὲ φυσικὰ ὀλιγόλογος ὁ γέρων. τὴ ξίτη ἡμέρα ἀνακρίνας πάλιν αὐτὸν ὁ κριτὴς, ϗ δέρων ἐπιμένοντα τὴ τῦ Χεισιανῶν ἀμωμήτω πίσει, παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὲς γιολτάσιδες αὐτᾶ γενιτζάρες, οἵτινες πέρνοντες αὐτὸν, διὰ νὰ τὸν ὑπάγεν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, τὸν ἔδερναν ὅλοι ἀδελήμονα εἰς τὸν δρόμον, ϗ αὐτὸς ὑπέμενεν ὁ δυλογημένος τὲς πληγὲς μὲ μεγάλην σιωπὴν, ϗ χαμόπτε. ἀφ' ὗ δὲ ἔφθασαν εἰς ἕνα ἐργασήριον, ὁπῦ ἦτον ἐπιτήδειος τόπος διὰ νὰ τὸν κρεμάσεν, ἔβαλαν τὴν θηλίαν εἰς τὸν λαιμόν τε, ϗ τὸν ἐβίαζαν, νὰ εἰπῇ τὸ σαλαβάτι, ἤγεν τὴν ὁμολογίαν τῆς θρησκείας των. αὐτὸς δὲ ὁ Μακάριος ἔσφιγγε τὸ στόμα τε μὲ ὅσην βίαν, ϗ δύναμιν εἶχε, διὰ νὰ μὴν ὁμιλήσῃ. αὐτοὶ δὲ, ὅσον αὐτὸς δὲν ὡμίλει, τόσον τὸν ἔδερναν. γυρίζοντες τὸν δυλογημένον εἰς ὅλον τὸ πεζάκι, διὰ νὰ τὸν ντροπιάσεν, ϗ κάμνοντές τε πολλὰ βάσανα. τέλος, τὸν ἔφεραν εἰς τὸ παρμάκι κατὶ λεγόμενον, ϗ πάλιν ἐκεῖ τὸν ἐκοντᾶσαν μὲ τὰς μαχαίρας, λέγοντες αὐτῷ, εἰπὲ εἰπὲ τὸ Σαλαβάτι, ϗ ἐπειδὴ ὁ γέρων δὲν ἤθελε, τᾶ ἔδειχναν τὸ δάκτυλόν τες, λέγοντες αὐτῷ, κάμε τὸ δάκτυλόν σε ἔτως, ὅτι εἷς ὁ Θεὸς εἶναι. ἐκεῖνος δὲ ὁ δυλογημένος, ἔσφιγγε ϗ τὰς δύο τε παλάμας, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, ὁπῦ δὲν ἦτον τρόπος νὰ τὰς ἀνοίξῃ τινάς, ϗ δὲ ἤθελε νὰ βλέπῃ κἂν εἰς τὸ πρόσωπον ἐκείνως, ἀλλ' ἐγύριζε τὲς ὀφθαλμές τε πρὸς τὸν τοῖχον. ἔπειτα τᾶ ἔδωκαν πολλὲς ῥαβδισμὲς, ϗ χρόθισμὲς, ϗ τὸν ἐκρέμαζαν, ϗ πάλιν τὸν ἐκατέβαζαν, μήπως μετανοήσῃ. ἀφ' ὗ δὲ εἶδον τὸ σερεὸν, ϗ ἀμετάθετον τῆς γνώμης αὐτᾶ, τὸν ἐκρέμασαν μὲ τελειότητα, ϗ ὕπως ἀπῆλθεν ἡ μακαρία τε ψυχὴ εἰς τὲς ὑρανίες μονὰς, ϗ ἔλαβε τὸν Μαρτυρίυ τὸν Στέφανον. ᾧ ταῖς πρεσβείαις ἀξιωθείημεν ϗ ἡμεῖς τῆς βασιλείας τῦ ὑρανῦ.

Κα-

Κατὰ τὸ αφοα. ἔτος 1771

ΕΜΑΡΤΤΡΗΣΕΝ Ο ΙΕΡΟΜΑΡΤΤΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ.

Οὗτος ἦτον ἀπὸ ἕνα χωρίον τῆς ἐπαρχίας τῦ Τορνόβυ, Γάμπροβον ὀνομαζόμενον. ἀναχωρήσας δὲ ἀπὸ τὴν πατρίδα τε, ἦλθεν εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος, ϗ ἐμόναζεν εἰς τὸ ἱερὸν Μοναστήριον τῦ Χιλανταριῦ, ϗ ἐκεῖ ἔγινε διάκονος, ἱερομόναχος, ϗ προηγούμενος. ἀποταλεὶς δὲ ἀπὸ τὲς πατέρας τῦ μοναστηρίυ τε ταξιδιώτης εἰς τὴν Βλαχίαν, εἰς τὴν χώραν Σφισόβι, διέβην ἕως τὸν διωρισμένον καιρὸν τῦ ταξιδιῦ τε, μέλλοντας δὲ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Μοναστήριόν τε, ϗ συνάγοντας, ὅ,τι ϗ αὖ εἶχεν ἐκεῖ σκορπισμένα, ἐζήτησε καὶ μερικὰ ἄσπρα ὁπῦ εἶχε δανείσῃ εἰς κάποιυς Τούρκυς. οἱ ὁποῖοι ἄδικοι ὄντες, ϗ κακόβροποι ἄνθρωποι, δὲν ἠθέλησαν νὰ τᾶ τὰ δώσεν. ἀλλ' ἐβαλθήσαν ὄχι μόνον νὰ καταπραπήσεν τὰ δανεικὰ ἄσπρα, ἀλλ' ἀκόμη ϗ νὰ τᾶ πάρεν, ὅ,τι ϗ αὖ εἶχε μαζωμένα εἰς τὸ μετόχιον. ϗ λοιπὸν τὶ τὲς ἐσόφισεν ὁ διάβολος ϗ ἔκαμαν, ἐπῆραν μίαν γυναῖκα τούρκισσαν, ϗ ἀναβάζοντάς την διὰ νυκτὸς μὲ σκάλαν ἐπάνω εἰς τὸ μετόχιον, τὴν ἄφησαν μέσα, ἔπειτα ἐτζάκισαν τὴν πόρταν τῦ μετοχιῦ, ϗ ἐμβῆκαν μέσα, ϗ διαπάσκοντες τὴν τούρκισσαν ὁπῦ ἔβαλαν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, ἄρπασαν παρθένυς τὸν Ἅγιον ϗ τὸν ἔδεσαν, ϗ ἀφ' ὗ ἐπῆραν ὅσα πράγματα εἶχεν εἰς τὸ μετόχι, δέροντες αὐτὸν, ϗ λακτίζοντες, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν κριτὴν, φωνάζοντες, ϗ μαρτυρῶντες κατ' αὐτᾶ, ὅτι ἐτόλμησε νὰ ἔχῃ γυναῖκα τούρκισσαν, ϗ νὰ ἁμαρτήσῃ μὲ αὐτήν. ὁ κριτὴς ἐγνώρισε, πῶς ἦτον τὸ πρᾶγμα συκοφαντία, ϗ ἐζήτει νὰ τὸν λυτρώσῃ. ἀλλ' οἱ ψευδομάρτυρες, ϗ ὅλοι οἱ Τοῦρκοι ὁπῦ τὸ ἤκουσαν, ἐσηκώθησαν ὄρθιοι, ϗ ἐφώναζον, ὅτι εἶναι ἄξιος θανάτυ, ὅθεν ὑπερίσχυσαν, ϗ πέρνοντες αὐτὸν, ἐπῆγαν νὰ τὸν κρεμάσεν. πηγαίνοντες δὲ ἐρώτησαν ἂν εἰς φραῖς τὸν Μάρτυρα, ἂν θέλῃ νὰ γυρίσῃ Τοῦρκος, διὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν ζωήν, ϗ νὰ τᾶ χαρίσεν ὅλα, ὅσα τᾶ ἐπῆραν ϗ νὰ τᾶ δώ-

δώσην καὶ ἄλλα φθηνότερα. ὁ δὲ τ̃ Χριστ̃ Μάρτυς ἀπεκρίθη. ἐγὼ εἰς τὴν πίστιν τὴν Χριστιανικὴν ἐγεννήθηκα, εἰς αὐτὴν πάλιν θέλω νὰ ἀποθάνω. πηγαίνετέ με λοιπὸν ἐκεῖ ὁπ̃ θέλετε. καὶ ἔτως ἐπῆγαν αὐτὸν εἰς τὸν τόπον τ̃ς καταδίκης, καὶ τ̃ ἔδεσαν τὰς χεῖρας ὀπίσω. ὁ δὲ Α'γιος τὰς ἐζήτησεν ἄδειαν, διὰ νὰ κάμη τὴν προσδυχήν τε, ὡς Χριστιανὸς, καὶ ἐκεῖνοι τὸν ἔλυσαν, καὶ τὸν ἄφηκαν νὰ προσδυχηθῇ. καὶ ἔτως ἐσάθη ὁ Μάρτυς κ̃ς ἀπολὰς, καὶ ἐπροσδυχήθη, καὶ ἀφ' ὅ ἔκαμε τὸν σαυρόν τε, εἶπεν εἰς τ̃ς φονεῖς, καὶ τὸν ἔδεσαν πάλιν, καὶ ἔτζη τὸν ἐκρέμασαν, καὶ ἔλαβεν ὁ ἀοίδιμος τ̃ Μαρτυρίε τὸν σέφανον. ἡ δὲ θεία δίκη, ἐτιμώρησε τ̃ς ἀδίκες ἐκείνες φονεῖς, μ̃ τὸν θάνατον τ̃ Α'γίε, δι' ὅ,τι ἀπερνῶντες αὐτοὶ ἀπὸ τὸν ποταμὸν Δύναβιν, ἐπνίγησαν εἰς τὰ ὕδατα, καὶ ἔλαβον εἰς τιμωρίαν τ̃ς τὴν αἰώνιον κόλασιν. ἧς ῥυθείημεν ἡμεῖς, καὶ ἀξιωθείημεν τ̃ς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, διὰ πρεσβειῶν τ̃ ἱερομάρτυρος Δαμασκιν̃ε. Α'μήν.

772.

Κατὰ τὸ ᾳψοβ'. ἔτος

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ, Ο ΑΓΙΟΣ ΜΙΧΑΗΛ.

Ὅτος ἦτον ἀπὸ τὴν χώραν τ̃ Βυρλῶν, καζάζης τὴν τέχνην, νέος εἰς τὴν ἡλικίαν ἕως δεκαοκτὼ χρόνων, καὶ ὡραῖος πολλὰ εἰς τὴν ὄψιν. ἀπατηθεὶς δὲ ἀπὸ σ̃α καβετζὴν Α'γαρηνὸν, ἀρνήθη τὴν πίστιν τ̃ Χριστ̃, καὶ τὸ πρωτον σάββατον τ̃ νηστειῶν, καὶ ἐδέλεσε κοντὰ εἰς αὐτὸν μὲ μισθόν. ὅταν δὲ ἦλθεν ἡ Α'γία Ἀνάστασις τ̃ Κυρίε, ἀκόων τὰς συνομηλίκας τε, καὶ ὅλας ἁπλῶς τὰς Χριστιανὰς νὰ ἑορτάζωσι τὴν λαμπροφόρον ἡμέραν, καὶ νὰ ψάλλουν μὲ ἀγαλλίασιν, καὶ χαρὰν μέσα εἰς τὸ χάνι τ̃ Κιζλαραγᾶ, τὸ κοσμοπόθητον ξομπάκι, τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἦλθεν εἰς αἴσθησιν τ̃ κακ̃ ὁπ̃ ἔπαθε, καὶ μετανοήσας καθ' ἑαυτὸν διὰ τ̃το, ἄφησε τὴν ὑπηρεσίαν τ̃ καβετζὲ, καὶ συνέψαλε καὶ αὐτὸς τὸ, Χριστὸς ἀνέστη. ἀκόοντες δὲ οἱ παρόντες ἐκεῖσε, ἐμπόδιζον αὐτόν. λέγοντες, ὅτι εἶναι ἀνοίκειον εἰς σ̃α Τ̃ρκον, νὰ λέγῃ τοιαῦτα λόγια, τὰ ὁποῖα εἶναι οἰκεῖα εἰς μόνους τοὺς Χριστιανούς. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν. αὐχιον δέ-

θέλετε ἰδῆ, ποῖος ἤμουν, καὶ ποῖος θέλω γενῇ. τ̃ πρωὶ λοιπὸν, ἐπῆγε εἰς τὸν Κριτὴ ὁ Α'γιος, καὶ λέγει αὐτ̃. ἕνας ὁπ̃ γελαθῇ, καὶ δώσῃ χρυσάφι, καὶ πάρη μολύβι, εἶναι νόμιμον νὰ δώσῃ ὀπίσω τὸ μολύβι, καὶ νὰ πάρῃ τὸ χρυσάφι ὁπ̃ ἔδωσε, ὡσὰν ὁπ̃ ἡ ἀλλαξιὰ, δὲν ἔγινε δικαία, καὶ ὃν γνώσει, ἀλλὰ κ̃ς ἀπάτην καὶ ἀγνωσίαν; ὁ κριτὴς τ̃ λέγει, ναί. τότε ὁ τ̃ Χριστ̃ Μάρτυς λέγει. ἔπαρε λοιπὸν ἐσὺ τὸ μολύβι ὁπ̃ μ̃ ἔδωκες, ἀντὶ χρυσάφι, ἤγουν τὴν ἐδικήν σε θρησκείαν, καὶ πέρνω καὶ ἐγὼ ὀπίσω τὸ χρυσάφι ὁπ̃ σ̃ ἔδωκα, ἤγουν τὴν τῶν γονέων με πίστιν. καὶ ἔτω παῤῥησίᾳ ἐμπροσθεν τ̃ κριτ̃ καὶ μαστελήμη, καὶ τῶν συγκαθημένων πάντων, ὡμολόγησεν τὸν Χριστὸν Θεὸν παντοδύναμον, καὶ κριτὴν τῶν ἁπάντων. θαυμάζοντες δὲ ὅλοι τὴν παῤῥησίαν τε, ἐπαίδαζον νὰ τὸν ἀπατήσωσι μὲ κολακείας, καὶ ὑποσχέσεις δωρεῶν μεγάλων, καπηγορῦντες μὴ τὰ τ̃ Χριστ̃, ἐπαινοῦντες δὲ τὸν Μωάμεθ, καὶ μέγαν προφήτην αὐτὸν ὀνομάζοντες. βλέποντες δὲ τὸν Μάρτυρα, πῶς ἔσεκε σερεὸς εἰς τὴν τ̃ Χριστ̃ πίστιν, ἔβαλον αὐτὸν εἰς τὴν φυλακὴν, ἕως εἰς δευτέραν ἐξέτασιν. μ̃ δύω δὲ ἡμέρας, παρέση ὁ Α'γιος εἰς τὸν κριτὴν, καὶ ὁμολογῶν τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν, ὡς καὶ πρότερον, κατεδικάθη εἰς θάνατον, ἀπερχόμενος δὲ εἰς τὴν σφαγὴν ὁ Μακάριος, ὅλος ἐφαίνετο χαίρων, καὶ ἀγαλλόμενος, καὶ ζητήσας συγχώρησιν μὲ χῆμα, καὶ μὲ λόγον ἀπὸ τὰς ἐκεῖ συνηθροισμένας Χριστιανὰς, κλίνας τὴν κεφαλὴν ξίφει τελειῶται. καὶ ἔτω λαμβάνει παρὰ Χριστ̃ τὸν τ̃ Μαρτυρίε Στέφανον. ἔκειτο δὲ τὸ τίμιον αὐτ̃ λείψανον ξεῖς ἡμέρας, φαινόμενον λευκὸν, ὡσεὶ χιὼν, καὶ μ̃ ταῦτα ἐῤῥίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. ἡ δὲ θάλασσα ἔβγαλεν αὐτὸ ἔξω κ̃ς τὴν λεγομένην Φοινικιάν. Χριστιανοὶ δέ τινες βαφεῖς, δείσαντες αὐτὸ, ὁμ̃ μὲ τὴν τιμίαν Κεφαλὴν, τὸ ἐπῆραν μετ' εὐλαβείας, καὶ τὸ ἔφεραν εἰς τὸν ναὸν τ̃ς Α'γίας Φωτεινῆς, καὶ ἐκεῖ ἐνταφιάθη ἐντίμως. ᾧ ταῖς πρεσβείαις ἀξιωθείημεν καὶ ἡμεῖς τ̃ς οὐρανῶν βασιλείας. Α'μήν.

Κα-

1773. Κατὰ τὸ ᾳφογ'. ἔτος Ὀκτωβρίου κά.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ.

Οὗτος ὁ νεοφανὴς Μάρτυς τῦ Χριστῦ ἦτον ἀπὸ τὴν ᾿Ελφαὶν Πελοπόννησον, ἤτοι τὸν Μωρέα, ἐκ τῆ μερῶν τῆς Μονεμβασίας, ἀπὸ ἕνα χωρίον καλούμενον Γεράκι. νέος τὴν ἡλικίαν ἕως δεκαπέντε χρόνων, υἱὸς ἱερέως, πεπαιδευμένος τὰ ἱερὰ γράμματα. εἰς δὲ τὸν καιρὸν τῆς αἰχμαλωσίας τῦ Μωρέως τῆς γενομένης ἐν ἔτει. ᾳφό. ἐλθόντες Ἀρβανῖται πολλοὶ, καὶ αἰχμαλωτίζοντες τὰς ἐκεῖσε Χριστιανὰς, ἐσκλάβωσαν καὶ τὸ χωρίον τῦ Μάρτυρος, καὶ τὸν μὲν πατέρα αὐτῦ ἀπέκοψαν ἐν μαχαίρᾳ, αὐτὸν δὲ καὶ τὴν μητέρα αὐτῦ σκλαβώσαντες, τὰς ἐπῆραν μαζήτων, καὶ τὰς ἐπῆγαν εἰς τὴν Λάρισαν, κ᾽ ἐκεῖ ἐπωλήθησαν δύω, καὶ ξεῖς φοραῖς ὁ καθ᾽ εἷς ξεχωρισά, ὕστερον δὲ ἐπωλήθησαν καὶ οἱ δύω ἐμᾶς εἰς ἕνα Ἀγαρηνὸν Θεσσαλονικέα, ὅς τις ἐπειδὴ παιδίον δὲν εἶχε, ἠγάπα πολὺ, πόσον αὐτὸς, ὅσον καὶ ἡ γυναῖκά τε, νὰ κάμωσιν ὡς ψυχοπαῖδι τῦς τὸν ἀλογημένον Γιωάννη, ὅθεν καθημερινῶς δὲν ἔπαυε νὰ τὸν ἐνοχλῇ, δοκιμάζοντας νὰ τὸν ἀποστρέψῃ ἀπὸ τὴν πίστιν τῆ Χριστιανῶν, καὶ νὰ τὸν ὑποστρέψῃ εἰς τὴν ἐδικήν τε θρησκείαν, πότε μὲ κολακείας, καὶ ὑποσχέσεις τιμῶν, καὶ ἀξιωμάτων, πότε μὲ φοβέρας τιμωριῶν, καὶ βασανίων. ἀλλ᾽ ὁ τῦ Χριστῦ Μάρτυς, ἔσκε στερεὸς, καὶ ἀκλόνητος εἰς τὴν ἀσέβειαν, καὶ ταῦτα πάντα ἐνόμιζεν ὡς ἐδέν. ἐν μιᾷ δὲ τῆ ἡμερῶν, κυριαθεὶς πολλὰ ἀπὸ τὸ νὰ φθάσῃ τὸν Μάρτυρα, διὰ νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἀσέβειαν, καὶ μὴ δυνηθεὶς, εἰς ὅλον τὸ ὕστερον ἐθυμώθη, καὶ βάλωντάς τον ἐμπρὸς μὲ τὸ σπαθὶ, τὸν ἐπῆρε ἕως εἰς τὴν αὐλὴν τῦ τζαμιῦ. καὶ ἐκεῖ ἐσυναχθησαν πολλοὶ ἀγαρηνοὶ, οἵτινες ἐβίαζαν τὸν Μάρτυρα νὰ τουρκίσῃ, παιδεύοντες, λαμπίζοντες, βάλοντες τὴν πισόλα εἰς τὸ στῆθός τε, καὶ ἄλλα πολλὰ ποιοῦντες, ἀλλ᾽ εἰς μάτην ἐκοπίαζαν. ἐπειδὴ ὁ γενναῖος Γιωάννης, χωρὶς νὰ δειλιάσῃ ἔλεγε, δὲν γίνομαι Τοῦρκος, ἐγὼ Χριστιανὸς εἶμαι, καὶ Χριστιανὸς θέλω νὰ ἀποθάνω. ἀφί-

ἀφίνω νὰ λέγω τὰς μαγείας καὶ σαπνικὰ γοητεύματα ὁπῦ ἔκαμνε ἡ γυναῖκα τῦ αὐθεντέτε μὲ ἄλλα κακογραίδια ἀχαρηνά, διὰ νὰ κάμῃ ἔξω φρενῶν τὸν δίλογημένον Γιωάννη, ἢ κἂν νὰ τὸν ἐλκύσῃ εἰς ἐπιθυμίαν γυναικὸς, καὶ ὕστω νὰ τὸν τουρκίσῃ. ἀλλ᾽ ἡ χάρις τῦ Χριστῦ, ἀπὸ ὅλα ταῦτα τὸν ἐφύλαττεν. ἔφθασε δὲ καὶ ἡ γιορτὴ τῆς Κυρίας Θεοτόκυ, ἡ τῆ δεκαπενταυγέστε λεγομένη. καὶ ἐπειδὴ ὁ ἀοίδιμος Γιωάννης, δὲν ἠθέλησε κατ᾽ ὄδεσε τρόπον, νὰ ἀρτυθῇ, καὶ νὰ χαλάσῃ τὴν ἁγίαν νηστείαν, ἐκλείθη ἀπὸ τῦ αὐθεντὸς τε ὑποκάτω εἰς ἕνα κατώγειον, ὅπυ ἦτον τόπος τῆ ἀλόγων, καὶ ἐκεῖ εἰς τὸ χάσιμα ὅλων τῆ δεκαπέντε ἡμερῶν, πότε τὸν ἐκρέμα καὶ τὸν ἐκάπνιζε μὲ ἄχυρα, πότε τὸν ἐκτύπα μὲ τὸ σαθὶ εἰς ὅλον τὸ κορμὶ, βιάζωντας αὐτὸν διὰ νὰ φάγῃ ἀπὸ τὰ μυσαρὰ φαγητάτων, τόσον τὴν ἡμέραν, ὅσον καὶ τὴν νύκτα. ἀλλ᾽ ὁ γενναῖος τῦ Χριστῦ ἀθλητὴς, μιμούμενος τὰς ξεῖς παῖδας, ὁπῦ δὲν ἠθέλησαν νὰ μιαροφαγήσωσιν ἀπὸ τὰ βρώματα τῦ βασιλέως Ναβυχοδονόσορ, καὶ τὰς Ἁγίας Μακκαβαίας ὁπῦ δὲν ἠθέλησαν νὰ φάγωσι χοιρινίσια κρέατα, διὰ τὶ ἦσαν ἐμποδισμένα ἀπὸ τὸν θεῖον νόμον, αὐτὰς λέγω μιμούμενος, δὲν ἔσερξεν ὁ Μακάριος μὲ τελειότητα, ἕως καὶ νὰ γεύθῃ ἀπὸ τὰ ἀρτυμένα φαγητὰ, ἀλλ᾽ ὑπεκαλέσθη τὸ ὄνομα καὶ τὴν βοήθειαν τῆς Κυρίας Θεοτόκυ, διὰ τὴν τιμὴν τῆς ὁποίας ἡ νηστεία αὐτὴ γίνεται, ἐπροκρίνε κάλλιον νὰ θανατωθῇ, παρὰ νὰ χαλάσῃ τὴν Ἁγίαν νηστείαν. ὁ δὲ αὐθεντέτε, βλέποντάς τον ὅτι δὲν πείθεται τὸν ἄφινε νηστικὸν δύω, καὶ ξεῖς ἡμέρας, καὶ δὲν τὸ ἤθελε νὰ φάγῃ ὁλότελα. ἡ δὲ μήτηρ αὐτῦ, σίχνοντα κοντὰ εἰς τὸν υἱόν της, καὶ βλέποντα αὐτὸν ἀποκαμωμένον, ἀπὸ τὰς παθισμὲς καὶ ἀπὸ τὰ κρεμάσματα, ἀπὸ τὴν νηστείαν, καὶ ἀπὸ τὰς ἄλλας κακοπαθείας, τὸν ἐπαρακίνει διὰ νὰ φάγῃ, λέγωσα εἰς αὐτὸν, φάγε υἱέ μυ ἀπὸ τὰ φαγητὰ αὐτὰ, διὰ νὰ μὴ ἀποθάνῃς. καὶ ὁ Θεὸς, καὶ ἡ Παναγία σοὶ συγχωρέσῃ, διὰ τὶ δὲν τὸ κάμνῃς μὲ τὸ θέλημά σε, ἀλλ᾽ ἐξ ἀνάγκης. λυπήσε καὶ ἐμένα τὴν πτωχὴν μητέρα σε, καὶ μὴ θελήσῃς νὰ ἀποθάνῃς ἄδικα, νὰ μὲ ἀφήσῃς ἀπαρηγόρητον εἰς τὴν σκλαβίαν ταύτην, καὶ ξενιτείαν, ἐπειδὴ ἐσύ εἶχσα, δὲν μοι φαίνεται πῶς δὲ εἰσκομαι εἰς σκλαβίαν. ὁ δὲ Μάρτυς σπεύδων τὴν ἀθένειαν τῆς μητρός τε, ταῦτα τῆς ἔλεγε. διὰ τὶ κάμνεις ἔτζι μητέρα μυ; διὰ τὶ δὲν μιμῆσαι καὶ ἐσὺ τὸν Πατριάρχην Ἀβραὰμ, ὁ ὁποῖος διὰ τὴν ἀγάπην τῦ πλάστε τε, ἠθέλησε νὰ θυσιάσῃ τὸν μονογενῆ τε υἱόν; μόνον κλαίεις, καὶ θρηνεῖς διὰ λόγυ μυ; ἐγὼ εἶμαι Παππᾶ υἱὸς, καὶ πρέπει νὰ φυλάττω καλ-

καλλίτερα ἀπὸ τὰς ὑβὲς τῶν λαϊκῶν τὰς νόμες, κὴ τὰ ἔθιμα τῆς Ἁγίας μας ἐκκλησίας. διὰ τὶ ὅταν τὰ μικρὰ δὲν φυλάττωμεν, πῶς ἠμπορέμεν νὰ φυλάξωμεν τὰ μεγάλα; τέλος πάντων, βλέποντας ὁ τότε αὐθέντης, ὅτι δὲν δύναται νὰ καταπείσῃ τὸν Γωάννην, ἔτε νὰ ἀφήσῃ τὴν τῶ Χεισῶ πίσιν, ἔτε καὶ νὰ ἀρτυθῇ, κὴ νὰ φάγῃ ἀπὸ τὰ φαγητὰ ὁπῶ τῶ ἔδιδε, ἐθυμώθη, κὴ τῶ ἐκτύπησεν μίαν θανατφόρον μαχαιριὰν εἰς τὴν καρδίαν, κὴ ὕπω μὴ δύω ἡμέρας ἐπελδίτησεν ὁ ἀοίδιμος, κὴ ἔλαβε τῶ Μαρτυρίε τὸν Στέφανον. ἀποθνήσκωντας δὲ ὁ Μάρτυς, παρήγγειλεν εἰς τὼ μητέρατε, ὡσὰν ὁ πάγκαλος Γωσὴφ, παρήγγειλεν εἰς τὲς Ἑβραίες, νὰ σαθῇ νὰ κάμῃ ἀναχωρίδιν τῶν λειψάνων τε, κὴ νὰ τὰ πάρῃ νὰ τὰ ὑπάγῃ εἰς τὼ παξίδατε. τὼ ὁποίαν ἀγγελίαν ἐφύλαξεν ἡ μήτηρ τε, κὴ τώρα δὲ εἰσκονται τὰ λείψανά τε διωδιάζοντα εἰς τὸ χωρίον τε, θρῶτον διὰ σπεργμὸν τῆς δὲ σεβείας κὴ πίσεως, κὴ δεύτερον διὰ καταισχύνω, κὴ ἔλεγχον ἐκείναν τῶν κοιλιοδούλων Χεισιανῶν, ὁπῶ δὲν φυλάττωσι τὰς παραδεδομένας νησείας τῆς τῶ Χεισῶ ἐκκλησίας. ὧ ᾧ δόξα, κὴ τὸ κράτος εἰς τὲς αἰῶνας, Ἀμήν.

1774. Κατὰ τὸ ἀψοδ'. Φεβρουαρίε ε'. ἡμέρᾳ δ'.

ΕΜΑΡΤΤΡΗΣΕΝ Ο ΑΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ (1)

Οὗτος ὁ νεοφανὴς Μάρτυς τῶ Χεισῶ, ἦτον ἀπὸ τὰς ἀξιφήμες Ἀθήνας, οἱ δὲ γονεῖς αὐτῶ, ἦσαν πάμπτωχοι, κὴ ἀφανεῖς, ὀνομαζόμενοι Μῆξος, κὴ Καλομοίρα. ἀνεξαφεὶς δὲ ὑπ' αὐτῶν θεοσεβῶς, κὴ τὰ ἱερὰ γράμματα μαθὼν, ὅταν ἔγινε δώδεκα χρόνων, μὴ ὑποφέροντας νὰ βλέπῃ εἰς πολλὴν πτωχείαν τὲς γονεῖς τε, ἐπειδὴ ἀλλέω κάμμίαν τέχνην δὲν ἔτυχε διὰ νὰ μάθῃ, παρέδωκε τὸν ἑαυτόν τε νὰ δουλεύῃ μὲ μισθὸν, εἰς κάποιες Ἀρβανίτας τύρκες, ὁπῶ ἔτυχαν τότε εἰς τὰς Ἀθήνας, κὴ ἀπὸ τὸν μισθὸν αὐτὸν, ἐβοήθει κὴ

(1) Τῶτο τὸ Μαρτύριον συνέγραψεν ἑλληνικὰ ὁ πανοσιολογιώτατος Γερομόναχος Γωακεὶμ ὁ Πάριος, ἀλλὰ κὴ Ἀκολουθίαν εἰς τῶτον συνέθετο.

κὴ τὲς γονεῖς τε. ὅταν δὲ ἔγινε χρόνων δεκαέξ, ἦλθεν ἡ Ῥωσικὴ ἁρμάδα εἰς τὸν Μωρέα, κὴ τὸ ᾳψε'. ἔτος, κὴ ἐπειδὴ οἱ αὐθέντατε, ἐπῆγαν διὰ νὰ κυρσεύσουν, κὴ νὰ σκλαβώσουν τὲς ἐν τῷ Μωρέᾳ Χεισιανὲς, τὲς ἠκολούθησε κὴ ὁ Ἀντώνιος. ἐκεῖ δὲ πηγαίνωντας, ἐπωλήθη ὡς σκλάβος ἀπὸ τὲς αὐθέντατε Ἀλβανίτας εἰς κάποιες Ἀγαρινὲς ἰμίρδες, οἱ ὁποῖοι ἀφ' ὧν τὸν ἠγόρασαν, τὸν ἐτιμώρησαν μὲ διάφορα εἴδη βασάνων, διὰ νὰ τὸν τυρκίσουν, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθησαν. ὅθεν τὸν ἐπῆραν μαζήτων εἰς τὸ στράτδμα τὸ Τύρκικον, ὁπῶ εὐρίσκετο τότε εἰς τὸν Δούναβιν ποταμὸν, κὴ ἐκεῖ ἐπωλήθη ὁ εὐλογημένος πάντε φοραῖς ἀπὸ αὐθέντας σκληροτέρες, εἰς σκληροτέρες ἄλλες μεταπωλούμενος, κὴ μεταγοραζόμενος, οἵτινες ὅλοι ὁ καθ' εἷς, ἐδοκίμασαν νὰ γυρίσουν τὸν Ἅγιον εἰς τὼ θρησκείαν τες, πότε μὲ κολάσεις, κὴ ταξίματα, πότε μὲ φοβέρας, κὴ πότε μὲ διαφόρες παιδείας. ἀλλ' εἰς μάτω ἐκοπίασαν. ἐπειδὴ ὁ γενναῖος Ἀντώνιος ἦτον καλὰ στερεωμένος εἰς τὼ εὐσέβειαν. εἰς ὅλον δὲ τὸ ὕστερον, ἐπωλήθη εἰς ἕνα ὀρθόδοξον Χεισιανὸν καζάζην τὼ τέχνῃ διὰ χρύσια τριακόσια, μὲ τὸν ὁποῖον μαζὶ ἐπῆγε εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁπῶ εἶχε οἶκον, γυναῖκα, κὴ ἐργαστήριον, κὴ ἐκεῖ ὢντας, ἐπῆγεν ὁ Ἅγιος εἰς πνευματικὸν πατέρα κὴ ἐξωμολογήθη τὰς ἁμαρτίας τε, κὴ μὲ κατάνυξιν κὴ συντριβὴν καρδίας, ἐμετάλαβε τὰ ἄχραντα μυστήρια εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον εἰς τὸ τζαμπιαλί, κὴ ἀπὸ τότε ὑπηρέτει προθύμως εἰς τὸν αὐθέντην τε, ὡς δοῦλος πιστὸς. ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν βλέπει ἕνα ὄνειρον ὁ Ἅγιος ὁπῶ τὸν ἐδιωάρμωνεν εἰς τὸ Μαρτύριον, ἦγεν τῶ ἐφάνη μία γυναῖκα ὡραία εἰς τὸ εἶδος, ἥτις ὑπέσχετο εἰς αὐτὸν, ὅτι θέλει τῶ δώσει βοήθειαν, κὴ δυνάμιν εἰς κάθε κίνδυνον. κὴ τῶ ἔλεγε νὰ μὴ φοβῆται, ἀλλὰ νὰ σέκῃ ἀνδρεῖος. κὴ ταῦτα εἰποῦσα, τὸν ἐσκέπασε μὲ τὸ φόρεμάτης. ξυπνήσας δὲ ὁ Ἀντώνιος, ἐδιηγήθη τὸ ὅραμα εἰς τὼ κυράτε, κὴ ἐσυμπέρανεν ἐκ τῶτε, ὅτι ἐχει νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὸν Χεισόν. ἡ δὲ, τῶ ἔλεγε, νὰ μὴ φοβῆται ἀπὸ ὀνείρατα. ὅταν λοιπὸν ξημέρωσεν, ἐπῆγεν εἰς τὸ ἐργαστήριον τῶ αὐθέντη τε, κατὰ τὼ συνήθειαν. κὴ ἐκεῖ ὅπῶ ἐκάθητο, ἔτυχε νὰ περάσῃ ὁ ὕστερος αὐθέντης τε ἀγαρινὸς (ὅστις ἦτον χιλίαρχος, κὴ τζορμπατζὴς) κὴ τὸν ἐγνώρισε, κὴ παρδιὺς ἄρχισε νὰ φωνάζῃ διὰ τὸν Ἅγιον, πῶς ἔφυγεν ἀπὸ αὐτὸν διὰ γνώμω τε. κὴ πῶς ἦτον Τοῦρκος πρότερον κὴ τώρα ἔγινε πάλιν χρισιανός. κὴ παρδιὺς, ἔφερεν εἰς τῶτο κὴ πολλὲς μάρτυρας. ὅθεν ὁρμήσαντες κατ' ἐπάνω τε, κὴ κτυπῶντες αὐτὸν ἀνηλεῶς, τὸν ἐπῆ-

γω εἰς τὸν τότε καζασκιέρω τῆς Ρ'ωμελις, Μεραὶ μυλαῖ, καταμαρτυρῶντες δι' αὐτὸν, ὅτι ἀληθῶς ἐτάρκισεν. Ο' δὲ κριτὴς ἐρώτησε τὸν Ἅγιον, αἰ ἦναι ἀληθῆ τὰ κατ' αὐτῆ λεγόμενα. τότε ὁ τῆ Χεισῆ Μάρτυς, χωρὶς τελείως νὰ δειλιάσῃ, μὲ θάῤῥος ἀπεκρίθη, ὅτι ἐγεννήθη ἀπὸ χρισιανὲς γονεῖς, καὶ εἶναι Χεισιανὸς, καὶ ὅτι δὲν ἀρνήθη τὸν Χεισὸν, ἀλλὰ μάλισα εἶναι ἕτοιμος νὰ λάβῃ, αἰ ἦναι δυνατὸν, μυρίες θανάτες διὰ τὸν Χεισόν. ταῦτα ἀκέσας ὁ κριτὴς, ἄρχισε πρῶτον νὰ τὸν δοκιμάζῃ μὲ ταξίματα, λέγωντάς τε, ὅτι αἰ δεχθῆ τὸν τυρκισμὸν, ἔχει νὰ ἀποκτήσῃ πλῆτον, καὶ τιμὲς παρὰ τῆ βασιλέως. ἐπειδὴ δὲ ἔβλεπε τὸν Ἅγιον, ὅτι ταῦτα πᾶτα καταγελᾷ, καὶ περιπαίζει, ὡς ὀνείρατα, ἄρχισεν νὰ τὸν φοβερίζῃ μὲ ἄγριον βλέμμα, λέγωντάς τε, ὅτι θέλει τὲ δώσῃ βάσανα ἀυπόφορα, καὶ ἐλεεινότατον θάνατον. ὁ δὲ Μάρτυς, μὴ νομίζῃς, ἔλεγεν ὦ κριτὰ, ὅτι θέλεις μὲ μεταρρέψεις ἀπὸ τὴν πίσιν τῆ Χεισῆ μὲ τὰ τοιαῦτά σε φοβερίσματα. διὰ τῦτο βασανίζε, μάσιζε, καὶ κατάκοπτε τὸ σῶμά με, καὶ ὁπνότερον καὶ κρυσία ἄλλον καινούργιον, καὶ ὀδυνώτατον θάνατον διὰ λόγε με, ἐπειδὴ καλλίτερα ἐσὺ ἠμπορεῖς νὰ γένῃς Χρισιανὸς, παρὰ ἐγὼ νὰ ἀρνηθῶ τὸν Χεισόν, καὶ νὰ μὴ ὁμολογῶ τῦτον ὑὸν Θεῆ καὶ ἀληθινὸν Θεόν. Ταῦτα ὁ κριτὴς ἀκέων, καὶ θαυμάζων τὴν παῤῥησίαν τῆ Ἁγίε, αὐτὶ νὰ θυμωθῇ κατ' αὐτῆ, ἐθυμήθη καὶ τῶν ψευδομαρτύρων ἀγαρηῶν, ὀνομάζωντας αὐτὲς πονηρὲς καὶ ψεύτας, ὅτι βιάζυσι τὲς ἀνθρώπες νὰ τυρκίζυν, μὲ δόλες καὶ ψεύδη. ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνοι ἐσέκοντο καταμαρτυρῶντες, καὶ φωνάζοντες νὰ θανατώσῃ τὸν Μάρτυρα. ὁ κριτὴς χωρίσας τὸν Ἅγιον ἀπὸ τὲς ἄλλες, τῆ λέγει καὶ μόνας, λυπήσε ὦ νέε τὴν νεότητά σε, καὶ κατὰ μὲν τὸ παρὸν, ἀρνήσε τὴν πίσιν σε, καὶ ὕσερα ὅπε θέλεις πήγαινε, καὶ ἔχε πάλιν τὴν πίσιν σε. ὁ δὲ Μάρτυς τῆ Χεισῆ, φοβέμενος τὸν λόγον τῆ Κυείε, ὁπῆ εἶπεν, ὅτι ὅποιος μὲ ἀρνηθῇ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, θέλω τὸν ἀρνηθῶ καὶ ἐγὼ ἔνωπιον τῆ Πατρός με τῆ ἐν οὐρανοῖς. διὰ μὲ λόγον μόνον ψιλὸν ἔσερξε νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χεισόν, ἀλλ' ἐφώναζεν, ὅτι εἶναι Χεισιανὸς, καὶ πρότιμᾷ νὰ ἀποθάνῃ διὰ τὸν Χεισόν. τέλος πάντων, βλέποντας ὁ κριτὴς ὅτι ὅπε τὲς ψευδομάρτυρας ἐκείνες δύναται νὰ ξεφορτωθῆ, ὅπε τὸν Μάρτυρα νὰ μεταβάλῃ ἀπὸ τὴν πίσιν τῆ Χεισῆ, θέλωντας καὶ μὴ θέλωντας ἔδωκε τὴν κατὰ τῆ Ἁγίε ἔγγραφον ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν ἔσειλε κρυφίως εἰς τὸν τότε βεζύρην Μεχμὲτ Μελὲκ πασιὰν μὲ ἄνθρωπον πισὸν ἐδικόν τε, φανερώνωντάς τε, πῶς ἡ τοιαύτη ἀπόφασις εἶναι ἄδι-

ἄδικος, καὶ πῶς αὐτὸς ἀναγκαζόμενος τὴν ἔδωκεν· ὁ δὲ βεζύρης θαυμάσας ἐμπροσθεν τὸν Μάρτυρα, καὶ τὰ αὐτὰ ἐρωτήσας, καὶ παρακινήσας αὐτὸν εἰς τὸ νὰ τυρκίσῃ, πόρα μὲ ὑποχέσεις, καὶ πόρα μὲ ἀπειλὰς καὶ φοβέρας, καὶ ἀκέσας ἀπὸ αὐτὸν, ἐκεῖνα ὁπῆ ὁ μαλᾶς πρότερον ἤκεσεν, ἐκαπάλαβεν ἐκ τύπων, ὅτι ὅλα ἐκεῖνα, ὅσα οἱ κατήγοροί τε ἔλεγον, καὶ ἐμαρτύρων, ἦσαν ψεῦδη, καὶ διαβολαί. καὶ ἐκεῖνε μὲν δίκαιον, νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν δίκαιον, φοβέμενος ὅμως τὴν βαρβαρότητα καὶ ὁρμὴν τῆ πλήθες τῶν ἀγαρηνῶν, οἱ ὁποῖοι ἄνω καὶ κάτω ἠμποῦν νὰ κάμυν τὰ θράγματα, διὰ τὴν δεισιδαιμονίαν τῆς θρησκείας των, διὰ ταῦτα λέγω ἔβαλε τὸν Ἅγιον εἰς τὲ μυχζεραγᾶ τὴν φυλακὴν, κατὰ μὴν τὸ φαινόμενον, διὰ νὰ τὸν ξεπάσῃ καὶ δεύτερον, τῇ δὲ ἀληθείᾳ, διὰ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον. ὁ δὲ Μάρτυς δισκόμενος εἰς τὴν φυλακὴν ἔχαιρεν ὑπερβολικῶς καὶ εὐθύμει, καὶ τὲς Χεισιανὲς ὁπῆ ἔτυχον δι' ἄλλας αἰτίας νὰ ἦναι τότε μαζὶ εἰς τὴν φυλακὴν, ἐδίδασκε νὰ ἔχυσιν ὑπομονὴν εἰς τὲς θλίψεις, καὶ πειρασμὲς, καὶ διὰ τὴν εὐσέβειαν, καὶ τὸν Χεισὸν νὰ προτιμῶν θάνατον. ἐδιδε δὲ ὁ Χεισομίμητος καὶ εἰς τὲς πιωχὲς φυλακωμήρες Χεισιανὲς θαῤῥάδες, ἀπὸ ἐκείνας τὲς ὀλίγες ὁπῆ εἶχεν. εἰς δὲ τὸν αὐθεντίλω τε τὸν Χεισιανὸν, ἔσειλε γράμμα εἰς τὸ ὁποῖον πρῶτον μὴν ἐζήτει ἀπὸ ὅλες τὲς Χεισιανὲς συγχώρησιν, καὶ τὰς εὐχὰς τῶν ἱερέων, διὰ νὰ τὸν ἐνδυναμώσυν εἰς τὸ Μαρτύριον, δεύτερον δὲ εὐχαείσει τὸν αὐθεντίλω τε, διὰ τί ἐκεῖνος μὴν ἔδωκε τόσα ἄσπρα, καὶ τὸν ξηγόρασεν ἀπὸ τὲς βαρβάρες, αὐτὸς ὅμως δὲν τὸν ὑπηρέτησεν, οὐδὲ ἐδυνήθη νὰ τὲ κάμῃ κάμμίαν ἀμοιβὴν, τῆς τοιαύτης χάειτος, καὶ εὐεργεσίας. γ'. ἐπαρηγόρει αὐτὸν νὰ ἔχῃ θάῤῥος, ὅτι δὲν θέλει ἀρνηθῇ τὴν εὐσέβειαν, καὶ ὅτι ἀφ' ὧν διὰ τὸν Χεισὸν ἀποθάνῃ, θαμπαλεῖ νὰ τὲ κάμυν τὰ σωθῆ εἰς τὲς κοιμηθέντας μνημόσυνα, καὶ ὅτι νὰ μυνήσῃ εἰς τὲς γονεῖς τε τὸ μακάριον τέλος ὁπῆ ἔλαβεν ὁ ὑὸς των, διὰ νὰ παρηγορηθῶν.

Ο' μὲν ἓν Μάρτυς, τόσῳ χαρὰ εἶχε διὰ νὰ ἀποθάνῃ ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας, οἱ δὲ κατήγοροι ἐκεῖνοι, καὶ ψευδομάρτυρες, ἐπήγαιναν συχνάκις εἰς τὸν βεζύρην, ζητῶντες διὰ νὰ θανατώσῃ τὸν Ἅγιον. ἔπειτα βλέποντες πῶς αὐτὸς κλίνει εἰς τὴν φιλανθρωπίαν, καὶ μόνον δίδει ἀναβολὴν καιρῶ εἰς τὸ θράγμα, ἐθυμώθησαν, καὶ δίδυν ἀναφορὰ εἰς τὸν βασιλέα σελπὴν Ἀπδὺλ χαμὶδ, κατηγορῶντες μὲν τὸν Μάρτυρα, ὅτι ἀρνήθη τὴν πίσιν τε, κατηγορῶντες δὲ καὶ αὐτὸν τὸν Βεζύρην, ὅτι ἔφαγε ἄσπρα, καὶ θέλει νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ. ὁ δὲ βα-

βασιλεὺς φοβηθεὶς τὴν ταραχὴν τε πλήθες, καὶ ὁμὲ ἐσχαζόμενος τὰ πολιτικὰ πράγματα τῆς βασιλείας τε, πῶς ἦσαν ἀδιάτακτα, ἀστρέωτα, καὶ γεμάτα ἀπὸ ὑποψίας, διὰ τὸν Ρ'ωσικὸν πόλεμον, ὁπὲ τότε ἠκολούθησεν, ἔδωκεν ἀπόφασιν κατὰ τε Μάρτυρος, ἢ Τὲρκος νὰ γένῃ, ἢ νὰ θανατωθῇ. ὁ Βεζύρης λοιπὸν θέλωντας, καὶ μὴ θέλωντας ἐκβάλλει τὸν Α'γιον ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ τὸν ἐρωτᾷ μὲ σοβὴν ἐρώτησιν, ἢ νὰ ἀποδεχθῇ τὸν Μωάμεθ, ὡς προφήτην Θεε, ἢ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν δήμιον καὶ νὰ ἀποκεφαλισθῇ. τότε ὁ τε Χεσὲ ἁλησθὴς Μάρτυς Α'ντώνιος, ἀφραθεὶς εἰς τὸ πρᾶγμα, καθὼς χαίρουσιν οἱ δείσκοντες θησαυρὸν, ἐδέθη ὀπίσω τὰς χεῖρας, καὶ μὲ χαροποιὸν πρόσωπον, ἔβγαλεν εἰς τὸν θανατον, ὡσὰν εἰς πανήγυρι, καὶ πηγαίνωντας εἰς τὸ Α'κ σαράϊ, κλίνει τὴν κεφαλὴν, καὶ εἰπὼν, Κύριε εἰς τὰς χεῖράς σε παρατίθημι τὸ πνεῦμά με, ἀποκεφαλίζεται, ξεῖς φορᾶς τε τζελάτε κτυπήσωντος μὲ τὸ σπαθὶ τὸν ἱερὸν αὐτε βράχιλον, ἵνα μὴ ὑποφέρωντας τὸν πόνον, προδώσῃ τὴν δίσέβειαν. βλέπωντας δὲ ὅτι ματαίως κοπιάζει, ἔσφαξεν αὐτὸν ὁ ἀλιτήριος ὡσὰν πρόβατον, καὶ ἔπως ὁ ἀοίδιμος, τὸν τε Μαρτυρίε ἔλαβε Στέφανον. οἱ δὲ Χριστιανοὶ τῆς Βλάχπας, ἠγόρασαν τὸ λείψανον αὐτε, διὰ ἑβδομήκοντα γρόσια, καὶ πέρνοντες αὐτὸ μὲ μεγάλην προπομπὴν, καὶ παρρησίαν, καὶ ᾄσματα ὄπινίκια, ἐπῆγαν ἔξω εἰς τὴν ζωοδόχον πηγὴν, καὶ τὸ ἐνταφίασαν. ἐκ ταῖς πρεσβείαις ἀξιωθείημεν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Α'μήν.

ὤντας ἐκεῖ τότε διδάσκαλος Α'θανάσιος ὁ Πάριος, ἦτον δὲ ὁ παῖς δίφυὴς, καὶ πολλὰ ὄπιμελητὴς. ἔμαλαβὼν ἐκεῖ τὰ πρῶτα γραμματικὰ, ὕστερον ἀνεχώρησεν εἰς τὸ ὄρος τε Α'θωνος, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ σχολεῖον τε Βατοπαιδίε διὰ τελειωτέραν ὠφέλειαν. ἦτον δὲ ἐκεῖ τότε διδάσκαλος ὁ Παναγιώτης ὁ Παλαμᾶς. ἐκεῖ ἐτελείωσε τὰ γραμματικὰ μὲ ὄπίδοσιν καλὴν, καὶ μετ' αὐτὰ ἐδιδάχθη καὶ τὴν λογικὴν τε Εὐκλείδε, ἀπὸ τὸν διδάσκαλον Νικόλαον τὸν Τζαρτζέλιον, τὸν ἐκ Μετζόβε, ὅς τις ἐσάλθη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ε'κκλησίας, εἰς τὸν τόπον τε σοφωτάτε διδασκάλε Εὐκλείδε. φυγόντος δὲ ἐκεῖθεν, καὶ τε μακαρίτε Νικολάε, ἔφυγε καὶ ὁ Α'θανάσιος, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, προσεκολλήθη εἰς τὸν τότε νεοχειροτόνητον Πατριάρχην Α'ντιοχείας τὸν μακαρίτην Φιλήμονα, ἐσάθη μετ' αὐτε δύω χρόνες καὶ ἐπέκεινα, εἶτα ἐγύρισεν εἰς τὸ Α'γιον ὄρος, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν πατρίδα τε τὴν Κολιακίαν. εἰς αὐτὴν δὲ ἐκάθισεν βασιλικὸς μπουζιλχανᾶς, καὶ ἐκεῖ ἐσυνήθιζε νὰ πηγαίνῃ ὁ Α'θανάσιος, χάριν συνομιλίας, καὶ τῆ διαφόρων εἰδήσεων, μὲ τὸ νὰ λαχαίνῃ ἐκεῖ συχνὰ ἄνθρωποι διάφοροι ἀπὸ διάφορα μέρη τε Κόσμε. ἐκάθισεν ἐκεῖ παίτοτε ἕνας Τὲρκος ὡς ὄπασάτης τε μπουζιλίε, ἔλαχε νὰ εὑρεθῇ ἐκεῖ μίαν ἡμέραν καὶ ἕνας ἰμύρης Τὲρκος. μὲ τὸν συνομιλῶντας ὁ Α'θανάσιος μίαν ἡμέραν περὶ πίστεως, (ἦτον δὲ καλὰ γυμνασμένος εἰς τὴν ἁπλὴν γλῶσσαν τὴν τὲρκικὴν, καὶ εἰς τὴν ἀραβικὴν.) εἶπε μὲ θάρρος, καὶ ἁπλότητα, πρὸς τὸν ἰμύρην, λέγωντας, ὅτι ἡ ἐδικήσας πίστις στέκεται εἰς τὰ τρία τὰ λόγια, καὶ ἐφόρεσε μὲ ὑπερβασίαν τὴν ὁμιλίαν τες. ὁ ἰμύρης ἀκούωντας, διὰ θὺς ἥρπασε τὴν ἁπλὴν ἐκείνην φοράν, ὡς τελείαν ἤδη ὁμολογίαν, καὶ ὦ! τὶ λέγει, σαλαβάτι ἔκαμες, ἐτούρκισες. μὴ γένοιτο, ἀπεκρίθη ὁ Α'θανάσιος, μήτε σαλαβάτι ἔκαμα, μήτε ἐτούρκισα, ἀλλὰ μόνον εἶπα, ὅτι ἡ πίστις ἡ ἐδικήσας, εἰς τὰ τρία τὰ λόγια συμπλέκεται. ὁ ἰμύρης δὲν χάνει καιρὸν, ἀλλὰ γράφεις πρὸς τὸν Τὲρκον τὸν ὑπάτην, λέγει, ἴδε τοῦτον τὸν ἄνθρωπον τὸν σπλίδω εἰς τὰς χεῖράς σε νὰ τὸν φυλάττῃς καλὰ, νὰ μὴ φύγῃ. ἔτζι εἶπε, καὶ ἐσυνήθη ἐκεῖθεν ὁ κατάρατος, καὶ ἔρχεται εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, τόσων ὡρῶν διάστημα, καὶ παρρησιαθεὶς εἰς τὸν Μωλᾶ συκοφαντεῖ τὸν καλὸν Α'θανάσιον, ὅτι δηλ. ἔκαμε σαλαβάτι, καὶ ὡμολόγησε τὴν πίστιν τες, καὶ ὕστερα λέγει μεταγνωμήσας, ἀρνεῖται καὶ σπαίζει τὴν πίστιν μας. λοιπὸν ἀποστέλλας ὁ μωλᾶς φέρει τὸν κατηγορούμενον εἰς Θεσσαλονίκην, τὸν ἔβγαλεν ἔμπροσθέν τε, καὶ λέγοντος τε ἰμύρη ἀκόμη ἀπ' ἀρχῆς τὴν

ὠν-

774. Κατὰ τὸ ᾳψοδ'. ἔτος

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΑΓΙΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Ο'ὗτος ἦτον ἀπὸ μίαν χώραν τῆς Θεσσαλονίκης, ἡ ὁποία κοινῶς ὀνομάζεται Κολιακία, υἱὸς γονέων δισεβῶν καὶ πρώτων, ἀπὸ τὸ κοσμικὸν, τῆς χώρας ἐκείνης, ὅτι ὁ πατήρ τε, ὅς τις ὠνομάζετο Πολύχρης, ἦτον προεστὼς τῆς χώρας χρόνες πολλὲς, ἡ μήτηρ αὐτε ὠνομάζετο Λελούδα, ἀπὸ γένος Βλαχαίικον καταγομένη. τοῦτον λοιπὸν τὸν ἀοίδιμον Α'θανάσιον, ἐπαίδευσε καλῶς ὁ πατὴρ αὐτε γεροπολύχρης, πρῶτον μὲν μὲ τὰ καλούμενα κοινὰ γράμματα, εἶτα καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην τὸν ἔφερε, καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς τὸ ἑλληνικὸν σχολεῖον,

τὴν κατηγορίαν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τὴν συκοφαντίαν. εἶπα ἐρωτᾷ τὸν κατηγορούμενον ὁ κριτὴς, καὶ ἀποκρίνεται ὁ Μάρτυς τῆς ἀληθείας, τὰ ἴδια ἐκεῖνα, ὅπου ἀπεκρίνατο εἰς τὸν Γ'μύριν πρότερον. καὶ ὁ κριτὴς ἀκούοντας, τότε μὲν ἔκρινε ὀρθῶς, ὅτι τοῦτο δὲν κάμνει Τοῦρκον, μὲ τὸ νὰ εἰπῇ σύας, ὅτι ἠξεύρει τὰ λόγια τῆς πίστεώς του. καὶ σὺ (λέγει πρὸ τὸν Γ'μύριν) ὡὴ ἤξευρες τῆς πίστεως τούτου τὰ λόγια, ἠμποροῦσες νὰ τὸν εἰπῇς, ὅτι καὶ ἡ ἐδική σου πίστις ςέκει εἰς τοῦτα τὰ λόγια, ἀμὴ μὲ τοῦτο δὲν ἐγίνουτον Χριςιανὸς, μὲ τὸ νὰ προφέρῃς μοναχὰ τῆς πίστεώς του τὰ λόγια. ἔτζι εἶπεν ὁ κριτής. ἀλλ' οἱ παρόντες ἀγάδες ἔκαμαν θόρυβον, λέγοντες, ὅτι δὲν πρέπει νὰ θεμαίζεται ἡ πίστις. λοιπὸν καὶ ὁ κριτὴς μεταβαλόμενος, ἄρχισε νὰ τὸν θωκινῇ, καὶ νὰ τὸν λέγῃ κολακεύοντας, καὶ φοβερίζοντας, ὅτι ἀπὸ θεὶ κινδύνους, ἔκαμε τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως, καὶ πρέπει νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, διὰ τί ἀλλέως ἡ πίστις δὲν ὠφέρει νὰ καταφρονῆται. αὐτὰ καὶ τὰ τοιαῦτα εἶπεν ὁ κριτής. ὁ δὲ Μάρτυς ςαθερὸς ὢν εἰς τὴν ἐδικήν του ἀληθινὴν ὁμολογίαν, ἐναντιώθη εἰς τὰς λόγους τοῦ κριτοῦ, λέγοντας, πῶς εἶναι καλὰ ςερεωμένος, καὶ βεβαιωμένος εἰς τὴν ἀληθινὴν πίςιν τοῦ Χριςοῦ, καὶ ἄλλην πίςιν ἔξω ἀπὸ αὐτὴν δὲν ἠξεύρει ἀληθινὴν καὶ σωτήριον. ταῦτα ἀκούσας ὁ κριτὴς, ἐπρόσταξε νὰ τὸν βάλουν εἰς τὴν φυλακὴν, μήπως τάχα μεταμεληθῇ, καὶ πάρῃ τὸ προσταττόμενον. ἐκάθη εἰς τὴν φυλακὴν ἑπτὰ ἡμέρας ὁ γενναῖος τοῦ Χριςοῦ ςρατιώτης, ἐδεμένος ἔχων θλιμμὸν ἀπὸ κρέας, ὅτι φήμη εὐγῆκεν, πῶς ὁ Α'θανάσιος ἐσαλαβάτισε, καὶ ὕςερον μετεμελήθη. ὅθεν καὶ ὁ ἴδιος πατήρ του ἐφοβήθη νὰ κινηθῇ πρὸς ἐλευθερίαν του, καὶ μὲ ὅλον ὅπου ἐδύνατο μὲ καμπόσα ἄσπρα νὰ τὸν γλυτώσῃ, μεταχειριζόμενος τὴν μεσιτείαν τῶν μεγάλων δυνάςων, καλεμένων Γ'σοὺφ μπέη, ὅςτις ἦτον ἀγὰς τῆς χώρας. ἀλλ' ὁ φόβος ὅπου εἶχον, ὡς εἶπον, τὸν ἔκαμε νὰ φανῇ ἄπιλαγχνος, εἰς σίαν εἶδον, ὅπου ἦτον ὁ ςολισμὸς τοῦ σώματός του, καὶ τὸ καύχημα τῆς γενεᾶς του, ἀγκαλὰ καὶ τώρα μάλιςα πολὺ θλιβερότερον εἶναι τοιοῦτος μὲ τὸ ἐνάντιον, καὶ λαμπρὸν Μαρτύριον, ὅπου ἠξιώθη νὰ δεχθῇ διὰ τοῦ Γ'σοῦ Χριςοῦ ὁ καλλίνικος Α'θανάσιος. ἐπειδὴ περνῶντας μερικαῖς ἡμέραις, τὸν διγαίνει τελευταῖον ὁ κριτὴς ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ παρακινῶντάς τον ἀπ' ἀρχῆς νὰ δεχθῇ, καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἐδικήν του θρησκείαν, δυςκολαινόντας τον, ςερεὸν καὶ ἀμετάθετον, ἔδωκε κατ' αὐτοῦ τὴν ἀπόφασιν, καὶ λαβόντες αὐτὸν οἱ δήμιοι, ἐπῆραν αὐτὸν ἔξω τῆς πόλεως, ὅπου καὶ τὸν ἔθαψαν οἱ ζητιάνοι Χριςιανοὶ, δηλ. εἰς τὴν τοῦ

θεοκλοῦ τῆς Α'γίας Παρασκευῆς. καὶ ἔτως ἐτελειώθη τῇ δωδέκη τοῦ ἑσαυρουμβρίου Γ'νοῦ, ὁ γενναῖος ἀθλητὴς Α'θανάσιος, τῇ ὀγδόῃ τοῦ Σεπτεμβρίου μηνὸς, καθ' ἣν ἡμέραν ἑορτάζομεν τὸ ἱερώτατον καὶ παίσεπτον Γενέσιον τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου. νέος τὴν ἡλικίαν, ἕως εἰκοσιπέντε χρόνων. τῷ δὲ Θεῷ ἡμῶν δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας Α'μήν.

Κατὰ τὸ ᾳψοζ'. ἔτος, Γ'ουλίου. κή. 1777.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, Ο ΑΓΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ.

Οὗτος ὁ νεομάρτυς, καὶ Χριςῷ δοῦλος Χριςόδουλος, ἦτον ἀπὸ τὴν Καςαν̈δρειαν ἀπὸ σίαν χωρίον ὀνομαζόμενον Βάλτα. μικρὸς δὲ ἔτι ὢν εἰς τὴν ἡλικίαν ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν πατρίδα του, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην. ἐκεῖ μανθάνοντας ἀμπατζὴς, ἐδούλευε τὴν τέχνην του καὶ πηγαίνοντας μὲ τοὺς μαςόρους του εἰς τὰ ταξίδια, πάλιν ἐγύριζεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἐκάθητο. μίαν φορὰν δὲ πηγαίνοντας εἰς τὴν Χίον ὁμοῦ μὲ τὸν μαςόρα του, ἠγόρασεν ἐκεῖθεν σίαν σαυρὸν ἀζωγράφητον, καὶ ἐρχόμενος εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἐπλήρωσε καὶ τὸν ἐζωγράφισαν, ἔντα εἰς τὸ μέγεθος, ἕως δύω πιθαμάς, εἶτα πέρνωντας αὐτὴν, τὸν ἐπῆγε εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Α'γίου Α'θανασίου, καὶ τὸν ἄφηκεν ἐκεῖ μὲ τὸ νὰ ἦτον φίλος τοῦ κανδηλάπτου τῆς ἐκκλησίας ἐκείνης. κατ' ἐκείνας δὲ τὰς ἡμέρας, ἔτυχε νὰ τυρκεύσῃ σίας Βούλγαρης, τὸν ὁποῖον βλέπωντας ὁ διλογημένος Χριςόδουλος, πολλὰ ἐλυπήθη ἡ καρδία του, διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ψυχῆς του, καὶ ἀπεφάσισεν εἰς τὸν λογισμόν του, νὰ ἀποθάνῃ μὲ Μαρτύριον. ὅθεν εἰς τὴν κς'. τοῦ Γ'ουλίου, χωρὶς νὰ εἰπῇ εἰς τινα τὸν σκοπόν του, κάθηται, καὶ χράφει ὅλα τὰ ἁμαρτήματα ὁπου ἔκαμεν ἐκ νεότητός του, καὶ ἔπειτα πέρνει καὶ τὸν σαυρόν του, καὶ πηγαίνει εἰς τὸν πνευματικόν. καὶ τὸν μὲν σαυρὸν ἔδωκεν εἰς τὸν πνευματικὸν, καὶ τὸν ἐχράτει εἰς χεῖράς του, τὸ δὲ χαρτὶ ἀνέγνωσεν αὐτὸς καὶ ἐξωμολογήθη τὰς ἁμαρτίας του, καὶ μὴ τὴν ἐξωμολόγησιν, ἐπῆγεν εἰς τὸν φίλον του τὸν κανδηλάπτην τοῦ Α'γίου Α'θανασίου. καὶ τὴν ἐρχομένην ἡμέραν, ἦτις ἦτον τοῦ Α'γίου Παντελεήμονος, λέγει ὁ Μάρτυς εἰς

τὴν καυδηλάπτην, ὅτι ἁλησμόνησε καὶ ἄλλα ἁμαρτήματα, ὅθεν φοβηθεὶς ὑπ' αὐτῦ, ἐπῆγε πάλιν εἰς τὸν πυθματικὸν, καὶ τὰ ὁξωμολογήθη καὶ ἐκεῖνα, καὶ πάλιν ἐγύρισε εἰς τὸ καυδηλάπτην, καὶ ἔμεινεν εἰς αὐτὸν ἐκεῖνῳ τῳ νύκτα. τὸ δὲ πρωΐ, ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς Ἀκολυθίας τῦ ὄρθρυ, ἐσυκώθη ὁ Μάρτυς πρωτήτερα ἀπὸ τὸν Καυδηλάπτῳ, καὶ ἀνοιξε τῳ Ἐκκλησίαν, καὶ ἀνάφε μόνος τε τὰ Καυδήλια, καὶ ἔμεινεν ἕως ὅπῦ ἐτελείωσεν ὁ ἔρθρος καὶ ἡ Θεία Λειτυργία. καὶ μὴ τὴν λειτυργίαν λέγει εἰς τὸν καυδηλάπτῳ, σύρε φέρεμε τὸν ταυρόν μυ. ὁ δὲ λέγει αὐτῳ, καὶ τί τὸν θέλεις; ὁ δὲ Μάρτυς τῦ λέγει, ἔχω νὰ τὸν ὑπάγω εἰς τὸν ζωγράφον διὰ νὰ κάμῃ σᾶ ἄλλον παρόμοιον, νὰ τὸν δώσω εἰς σᾶ ἄνθρωπον. ὁ δὲ ἐπῆγε καὶ τὸν ἔφερε. πέρνωντας δὲ τὸν ταυρὸν ὁ Μάρτυς, ἐκατέβη εἰς τὸ χάϊ, καὶ ἐρράπτεν. ὅταν δὲ ἤκουσεν ὁπῦ ἐκτύπησαν τὰ ταβήλια, διὰ νὰ φθιτέμεν ἐκεῖνον τὸν ἅθλιον Χεισιανὸν ὁπῦ ἐπέρκδυσεν, ἀφίνει ὁ Δυλογημένος Χρισόδελος τῳ δελείαν τε, δγάζει τὰ μαχαίρια ἀπὸ τῳ μέσῳ τε, καὶ τὸ καλαμάρι τε, δγάζει τῳ σερβέταν ἀπὸ τῳ κεφαλῳ τε, ἀφίνει τῳ σακκάλα τε, καὶ πέρνωντας τὸν ταυρὸν εἰς τὸ χέρι δγῆκε παρρησία εἰς τὸν δρόμον, καὶ πηγαίνει κατ' δλίγον εἰς τὸν καβερὲ, ὅπῦ ἦτον συνηθροισμένον πλῆθος ἀγαρηνῶν, καὶ ἐμβαίνωντας μὲ μεγάλην τόλμαν μέσα εἰς τὸν καβερὲ, κρατῶντας τὸν ταυρὸν εἰς τὰς χεῖρας, λέγει εἰς ἐκεῖνον τὸν ἅθλιον ἀρνησίχριστον. ἀδελφὲ, τί ἔπαθες; νὰ ἡ πίστις μας. νὰ, ὁ Χεισὸς ὁπῦ ἐταυρώθη δι' τῳ ἀγάπῳ μας, καὶ σὺ διατὶ ἀφίνεις τὸν Χεισὸν τὸν σωτῆρά σε, καὶ γίνεσαι Τοῦρκος; ἐκεῖνος δὲ ὁ μιαρὸς δεν ἔδιδεν ἀκρόασιν εἰς τὰς λόγυς τε. ὁ δὲ Μάρτυς ἐπῆγε κοντίτερά τε, καὶ τὸν ἔδιδε τὸν ταυρὸν δι' νὰ τὸν φιλήσῃ λέγωντάς τε, φίλτον ἀδελφὲ, τὸν ταυρὸν τῦ Κυρίυ μας. ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ ἀποστάτης δεν τὸ ἐδέχετο. οἱ Γιανίτζαροι, βλέποντες τῦτο, τὸν ἐδίωξαν ἔξω. ὁ δὲ Ἅγιος ἔλεγε εἰς αὐτὰς. ἐγὼ μὲ ἐσᾶς δεν ἔχω νὰ κάμω τίποτε. ἀλλὰ μὲ τῦτον τὸν ἀδελφόν μυ, ὁπῦ ζητεῖ νὰ ἀρνηθῇ τῳ πίστιν τε. ὅθεν δεν ἐδειλίασεν, ὐδὲ ἔφυγε, ἀλλὰ πάλιν ἐπήγαινε κοντὰ εἰς τὸν ἀρνησίχριστον ἐκεῖνον, καὶ τὸν ἐφθακίνει νὰ μὴ γονῇ Τοῦρκος. τότε ὥρμησαν κατ' ἐπάνω τε οἱ Γιανίτζαροι, καὶ τῦ ἔδωκαν πλῆθος ξυλίας, καὶ τῦ ἐκτύπησαν καὶ μαχαιρίας πολλὰς ὀπίσω εἰς τὸν λαιμὸν, καὶ εἰς τῳ κεφαλῳ ὥσε ὁπῦ ἔβγαλαν τὰ αἵματα ὡσὰν βρύσις. ἔπειτα τὸν ἔδεσαν, καὶ τὸν ἐπῆγαν βιασκτὸν εἰς τὸν ἀγαῦ τῦ Γιανιτζάρων, κρατῶντε καὶ τὸν ταυρὸν εἰς τὸ χέρι. τῳ δὲ ὥρα ἐκείνῳ ἔτυχε καὶ ἐπέρνα ὁ μέγας οἰκο-

οἰκονόμος ἀπὸ τὸν δρόμον, καὶ δ' ἐθὺς ὁπῦ τὸν εἶδεν ὁ Μάρτυς, δεν ἐσοχάθη πῶς ἦτον δεμβρός, ἀλλ' ὅπως ἠδυνάτο, ἔκαμψε εἰς αὐτὸν χῆμα προσκυνήσεως ἕως κάτω, δείχνωντας μὲ τῦτο, πόσον πρέπει οἱ λαϊκοὶ νὰ τιμῶσι τὸς ἱερωμένυς. ἐπῆγαν λοιπὸν τὸν Μάρτυρα εἰς τῦ Γιανιτζάρων τὸν ἀγαῦ, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν μυλῦ, ἤτοι εἰς τὸν κριτῶ. ὁ δὲ κριτὴς τὸν ἠρώτησε ποῖος σὲ ἔσειλε νὰ κάμῃς τῦτο τὸ πρᾶγμα; ὁ Μάρτυς ἀπεκρίθη. κάνεις ἄνθρωπος δεν μὲ ἔσειλεν, ἀλλ' ὁ Χεισός. ὁ κριτὴς τὸν λέγει, ἄφις αὐτὰ, καὶ γίνε Τοῦρκος. ὁ δὲ Μάρτυς μὲ μεγάλῳ ἀνδρείαν ἀπεκρίθη. καὶ σὺ ἄφις τὸν Τουρκισμὸν, καὶ γίνε Χεισιανός. ταῦτα ἀκούσας ὁ κριτὴς, ἐθρόσαξεν καὶ τὸν ἔδειραν, δεν ἔδωκεν ὅμως καὶ θέλημα νὰ τὸν θανατώσυν. οἱ δὲ Γιανίτζαροι, ἔσκαναν εἰς τὸ ποδάρι φωνάζοντες καὶ τὸν κριτὴ, ὅτι, ἢ νὰ δώσῃ θέλημα εἰς αὐτὰς νὰ τὸν θανατώσυν, εἴτε μὴ, αὐτοὶ ἔχυν νὰ τὸν ἀποκόψυν ἐκεῖ μέσα εἰς τὸ κριτήριόν τε. ὅθεν φοβηθεὶς ὁ κριτὴς παρέδωκε τὸν Μάρτυρα εἰς αὐτὰς, διὰ νὰ τὸν ὑπάγυν εἰς τὸν μυστελίμην. πηγαίνοντες δὲ αὐτὸν, τῦ ἔβαλαν τὸ χοινίον εἰς τὸν λαιμὸν, καὶ ἐξάβιζον τὸ ἀρνίον τῦ Χεισῦ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἕως ὁπῦ τὸν ἐφθάσησαν εἰς τὸν μυστελίμην. ὁ δὲ μυστελίμης ἠρώτησεν αὐτὸν διὰ ἐκεῖνο ὁπῦ ἐτόλμησε καὶ ἔκαμε, καὶ διὰ νὰ τυρκίσῃ. ὁ δὲ Μάρτυς, ἀπεκρίθη τὰ ἴδια λόγια ὁπῦ εἶπε καὶ εἰς τὸν κριτήν. ὅθεν ἐθρόσαξε καὶ τὸν ἔρριψαν κατὰ γῆς, καὶ τῦ ἔδωκαν δι' ἀκοσίας τέσσαρας ξυλίας εἰς τὰ ποδάρια, ὥσε ὁπῦ ἡ γῆ ἐκοκκίνησεν ἀπὸ τὰ αἵματα. ἔπειτα ξαβίζοντές τον μὲ βίαν, τὸν ἐπήγαιναν διὰ νὰ τὸν κρεμάσυν. ὁ δὲ Μάρτυς περνῶντας ἀπὸ τὸ τζερσὶ, εἰς ὅσυς Χεισιανὺς ἀπάντα εἰς τὸν δρόμον, ἔλεγε. συγχωρήσατέ μοι ἀδελφοὶ, καὶ ὁ Θεὸς συγχωρήσοισας. καὶ ὅταν τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν Ἅγιον Μηνᾶν, ἐκεῖ ἔμπροσθεν τῆς πόρτας τὸν ἐκρέμασαν. καὶ ὕτως ἔλαβεν ὁ Μακάριος τῦ Μαρτυρίυ τὸν Στέφανον. ὕστερον δὲ τὸν ἐξεγύμνωσαν, καὶ τὸν ταυρὸν τὸν ἔβαλαν ὀπίσω εἰς τὴν ράχλη τε, καὶ ἐστέκετο κρεμασμένος ὁ ἀθλητὴς, φορτωμένος μὲ τὸν τίμιον ταυρὸν (καθὼς ἦτον φορτωμένος τὸν ταυρόν τε ὁ Δεσπότης μας Χεισὸς, ὅταν ἐπήγαινεν εἰς τὸν Γολγοθᾶ) δύω ἡμέρας. καὶ μὴ παῦτα, ἔδωκαν οἱ Χεισιανοὶ ἐξακόσια γρόσια, καὶ ἐπῆραν τὸ Ἅγιον λείψανον τῦ Μάρτυρος, καὶ τὸ ἐνταφίασαν ἐντίμως. Ὅσοι δὲ ἔτυχαν ἐκεῖ, ἐπῆραν χάρην δλαβείας, καὶ ἁγιασμῦ ἀπὸ τὸ χοινίον τῦ Μάρτυρος, καὶ ἀπὸ τὸ ὑποκάμισόν τε. καὶ ὅταν αὐτοὶ ἐγίνοντο ἀθενεῖς, ἐκαπνίζοντο ἀπὸ αὐτὰ, καὶ ἰαξδίοντο. ὁμοίως καὶ ὅταν

ἄλλοι ἠθελήσαν, τὰ ἔπεραν, καὶ καπνιζόμενοι, ἢ σφραγιζόμενοι μὲ αὐτὰ, ἐγίνοντο ὑγιεῖς, εἰς δόξαν Θεῦ, τῆ δοξάζοντος τὸς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας. ἔ τῷ ἐλέει δῷ πρεσβειῶν τῆ Μάρτυρος ἀξιωθείημεν καὶ ἡμεῖς τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἀμήν.

1777. Κατὰ τὸ αὐτὸ ᾳψοζ'. ἔτος ἐμαρτύρησεν ἐν Ἀγκύρᾳ διὰ τὴν πίσιν τῆ Κυρίυ ἡμῶν Ἰησῆ Χριςῆ ὁ προσκυνητὴς Ἀμασάσιος. ὃς τις ἦτον ἐκ τῆς αὐτῆς Πόλεως, υἱὸς παπὸς ἀσεβῆς χατζῆ Γιωβαμμᾶ ὁμομαζομένυ.

1779. Κατὰ τὸ αψοθ'. ἔτος Αὐγέςυ δ'.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ ΕΝ ΤΗ ΑΛΒΑΝΙΤΙΑ, Ο ΑΓΙΟΣ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΣ, ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΟΣΜΑΣ.

Οὗτος ὁ τῇ ἀληθείᾳ ἄνθρωπος τῆ Θεῦ διδάσκαλος, καὶ κήρυξ τῆ θείυ Εὐαγγελίυ Κοσμᾶς, ἦτον ἀπὸ τὴν Αἰτωλίαν, ἀπὸ εἶα μικρὸν χωρίον, ὀνομαζόμενον μέγα δένδρον. γονέων δ' εὐσεβῶν υἱός, ἀλλὰ τῇ ὁποίων ἀναξαφείς, καὶ παιδευθεὶς ἐν παιδείᾳ, καὶ νυθεσίᾳ Κυρίυ, καὶ τὸν Ἀπόσολον, ὅταν ἦτον χρόνων εἰκοσιν, ἴσως καὶ ἐπέκεινα ἄρχισε νὰ διδάσκεται τὰ γραμματικὰ ἀπὸ κάτω εἰς τὸν ἱεροδιάκονον Ἀνανίαν τὸν καλούμενον Δερβισιάνον. ἐπειδὴ δὲ καὶ τὰς χώρας ἐκείνας ἄρχισε μὲ φήμυ μεγάλυ καὶ τὸ σχολεῖον τῆ Βατοπαιδίυ εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος, μετέβη εἰς ἐκεῖνο μὲ ἄλλυς ἐδικύς τυ συμμαθητὰς, ὀλίγυς. ἐκεῖ ἐτελείωσε τὰ γραμματικὰ ἀπὸ κάτω εἰς τὸν διδάσκαλον Παναγιώτην Παλαμᾶν. μετὰ δὲ ταῦτα παρέλαβε καὶ τὴν Λογικὴν ἀπὸ τὸν διδάσαλον Νικόλαον Τζαρτζέλιον τὸν ἐκ Μετζόβε, ὅς τις ἐκεῖ ἐσχολάρχησε μετὰ τὸν σοφώτατον Εὐγένιον. ἦτον δὲ ἀκόμα λαϊκὸς Κώνσας καλούμενος. πλὴν καὶ εἰς τὸ χῆμα ὢν τας τῇ λαϊκῶν, ἐφαίνετο ἐσολισμένος μὲ τὴν σεμνόπτα τῆ μοναδικῆ χήματος, καὶ μετὰ παύπα ἠγωνίζετο, καὶ τὸν ἑαυτόν τυ ἐγύμναζε πρὸς τελείαν ἄσκησιν. ἐπειδὴ δὲ πάλιν κακῇ τύχῃ ἡ θεήφημος ἐκείνη σχολὴ ἀναχω-

ρησάντων τῶν διδασκάλων, ἐρημώθη, καὶ κατέντησε νὰ χαθῇ ὡς τὸ ἀπ' ἀρχῆς, τότε δὴ καὶ ὁ καλὸς Κώνσας ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, ἐπῆγε εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν τῆ Φιλοθέυ. καὶ ἐκεῖ πρῶτον μὲν ἐκαρδίωθη μοναχὸς, καὶ εἰς τὰς πόνας τῆς μοναδικῆς ζωῆς ἐχώρισε προθυμότατα. μετὰ δὲ ταῦτα, τῆς Μονῆς χρείας ἐχούσης ἐφημερίυ, προξοπῆ σφοδροτέρᾳ δὲ ταῦτα, τῆς Μονῆς χρείας ἐχούσης ἐφημερίυ, προξοπῆ σφοδροτέρᾳ δὲ ταῦτα, καὶ δεήσει τῶν πατέρων, χειροτονεῖται καὶ Ἱερομόναχος. εἶχε δὲ πόθον πολὺν ὁ Μακάριος εἰς τὴν καρδίαν τυ, ἐξ ἀρχῆς, ἔτι κοσμικὸς ὢν τας, διὰ νὰ ὠφελήσῃ καὶ τὸς ἀδελφός τυ Χειτιανύς, ἀπὸ ἐκεῖνα ὁπῦ ἔμαθε. καὶ πολλάκις ἔλεγε, πῶς οἱ ἀδελφοί μας Χειτιανοὶ, ἔχυν μεγάλην χρείαν ἀπὸ λόγον Θεῦ. καὶ ὅτι χρέος ἔχυν ἐκεῖνοι ὁπῦ ἀσεβάζυν νὰ μὴ ξέχυν εἰς ἀρχοντικὰ, καὶ αὐλὰς μεγάλων, καὶ νὰ ματαιόνωσι τὴν ἀσεβῆ τυς, διὰ νὰ ἀποκτήσυν πλῆτον, καὶ ἀξιώματα, ἀλλὰ νὰ διδάσκωσι μάλιστα τὸν κοινὸν λαὸν, ὁπῦ ζῶσι μὲ πολλὴν ἀπαιδευσίαν, καὶ βαρβαρότητα, διὰ νὰ ἀποκτήσυν μισθὸν ἐραύνιον, καὶ δόξαν ἀμάραντον. ἀλλὰ μὲ ὅλον ὁπῦ εἶχε τόσον πόθον, καὶ ζῆλος πολὺς ἄναπτεν εἰς τὴν ἱερὰν τυ καρδίαν, διὰ τὴν ὠφέλειαν τῆ πολλῶν, ὅμως πάλιν καὶ συλλογιζόμενος πόσον εἶναι μέγα καὶ δύσκολον τὸ ἐγχείρημα τῆ Ἀποσολικῆ κηρύγματος, ὡς παπειόφρων, καὶ μέτριος, δὲν ἐτόλμησεν ἀφ' ἑαυτῦ τυ νὰ τὸ ὑπχειρηθῇ, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τὴν θείαν βάλησιν. ὅθεν θέλωντας νὰ δοκιμάσῃ αὐ ἦναι τῦτο θέλημα Θεῦ, αὐτίγει τὴν θείαν γραφήν. καὶ ὦ τῆ θαύματος! δρέθη δύο ἐμπροσθύτυ τὸ λόγιον τῆ Ἀποσόλυ ὁπῦ λέγει. „μηδεὶς τὸ ἑαυτῦ ζητείτω, ἀλλὰ καὶ τὸ τῦ ἑτέρυ ἕκασος (α. Κορ. ί. 24.) ἤγυν, ἂς μὴ ζητῇ τινὰς μόνον τὸ συμφέρον τὸ ἐδικόν τυ, ἀλλὰ καὶ τὸ συμφέρον τῆ ἀδελφῦ τυ. Πληροφορηθεὶς λοιπὸν ἐκ τύτυ, καὶ φανερώσας τὸν σκοπόν τυ τῦτον καὶ εἰς ἄλλυς πνευματικὺς πατέρας, καὶ λαβὼν συγχώρησιν παρ' αὐτῶν, πηγαίνει εἰς τὴν Κωνσαντινούπολιν, διὰ νὰ ἀπαμώσῃ καὶ τὸν αὐπάδελφόν τυ διδάσκαλον Χρύσανθον. ὅς τις καὶ τὸν ἔδειξε καὶ μεειπλύ τινα τέχνην ῥητορικὴν, διὰ νὰ ἐμιλῇ πάχα, μὲ κάποιαν μέθοδον. φανερώσας λοιπὸν καὶ εἰς τὸς ἐκεῖσε διλαβεςέρυς ἀρχιερεῖς, καὶ διδασκάλυς τὸν αὐτὸν λογισμόν τυ, καὶ διρῶν ὅλυς συμφώνως ἀναπιέσαντας αὐτὸν εἰς τὸ θεῖον τῦτο ἔργον, λαμβάνει ἔγγραφον ἄδειαν διὰ τῦ τότε Πατειαρχεύοντος Σεργίου, λαμβάνει ἔγγραφον ἄδειαν διὰ τῦ τότε Πατειαρχεύοντος Σεργίου, ὠφέλειμ τῆ ἐκ Δελβίνα. καὶ ὕτως ἄρχισεν ὁ Μακάριος νὰ κηρύττῃ τὸ διαγγέλιον τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν, πρῶτον μὲν, εἰς τὰς Ἐκκλησίας, καὶ τὰ χωρία τῆς Κωνσαντινουπόλεως. ἐκεῖθεν δὲ ἐπῆγε εἰς Νύπακτον, εἰς Βραχῶνι, εἰς Μεσολόγγι, καὶ ἄλλυς τόπυς, καὶ πα-

πάλιν ἀνέβη εἰς Κωνσαντινούπολιν. καὶ συμβελδθεὶς μὲ τὸν τότε Πατειάρχλε Σωφρόνιον, καὶ παρ' αὐτοῦ λαβὼν νέαν ἄδειαν, καὶ ἀλλογίαν, ἄρχισε νὰ κηρύττῃ πάλιν τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίε μὲ ὡλιγοτέραν θερμότητα, καὶ ζῆλον. καὶ δὲ περιελθὼν ὅλα χεδὸν τὰ Δυκαίησα, καὶ διδάξας τὸς Χεισιανὸς νὰ μετανοοῦν, καὶ νὰ φράττων ἄξια ἔργα τῆς μετανοίας, ἐκεῖθεν ἐγύρισεν εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος καὶ τὸ ἀφος. ἔτος, καὶ ὡλοπάτισας εἰς τὰ ἐκεῖσε μοναστήρια, καὶ σκήπας, καὶ διδάξας τὸς ἐν αὐτοῖς πατέρας, ἔμεινεν ὀλίγον καιρὸν ἀναγινώσκωντας τὰ θεῖα βιβλία τῶν πατέρων. μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ ὑποφέρῃ ὡλιγότερον, ἀπὸ τὴν ἀγάπλω, ὁποῦ ἄναπτεν εἰς τὴν καρδίαν τε διὰ τὴν ὠφέλειαν τῶν Χεισιανῶν. (καθὼς πολλάκις ὁ ἴδιος τὸ ἔλεγεν εἰς πολλὸς πατέρας) ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Ἅγιον ὄρος, καὶ ἀρχινῶντας ἀπὸ τὰ ἔξω τῆς ὄρε χωρία, ἐπῆγε κηρύττωντας εἰς τὴν Θεσσαλονίκλω, εἰς τὴν Βέρροιαν, καὶ εἰς ὅλλω χεδὸν τὴν Μακεδονίαν. ἐφορμοχώρησε καὶ εἰς τὰ μέρη τῆς Χιμάρας, Ἀκαρνανίας, Αἰτωλίας ἕως καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Ἄρταν, καὶ τὴν Πρέβεζαν. ἐκεῖθεν δὲ ἔπλδσεν εἰς τὴν Ἅγιαν Μαῦραν, καὶ εἰς Κεφαλληνίαν. καὶ ὅπε αὐ ἐπήγαινεν ὁ Ἐσμαηλίτης, ἐγίνετο μεγάλη σύναξις τῶν Χεισιανῶν, καὶ ἦτον μὲ κατανύξεως, καὶ ἀλαβείας τὴν χάριν καὶ γλυκύτητα τῶν λόγωντε, καὶ ἀκολύθως ἐγίνετο καὶ μεγάλη διόρθωσις, καὶ ὠφέλεια ψυχική. ἦτον δὲ ἡ διδαχή τε, καθὼς ἡμεῖς αὐτήκοοι αὐτῆς ἐγενόμεθα, ἁπλῆ, ὡσὰν ἐκείνη τῶν ἁλιέων. ἦτον γαλήνιος, καὶ ἡσύχιος, ὁπὲ ἐφαίνετο καθολικά, νὰ ἦναι γεμάτ ἀπὸ τὴν χάριν τὲ Ἁγίε, καὶ ἡσύχε Ἁγίε Πνεύματος. μάλιστα δὲ εἰς τὴν νῆσον τῆς Κεφαλληνίας μεγάλον καρπὸν ψυχικῆς ὠφελείας ἔκαμε ὁ ἱερὸς ἔτος διδάσκαλος μὲ τὸν κόπον τῆς ἐνθέε διδασκαλίας τε. ἀλλὰ καὶ ὁ Θεὸς αὔωθεν συνήργει καὶ ἐβεβαίονε τὰ λόγιά τε μὲ τὰ ἀκόλεθα σημεῖα, καὶ θαύματα, καθὼς ποτε διὰ τῶν τοιούτων θαυμάτων ἐβεβαίονε καὶ τὸ κήρυγμα τῶν ἱερῶν Ἀποσόλωντε! διότι εἰς τὴν νῆσον ταύτην ἦτον σῶς πτωχὸς ῥάπτης, ὅς τις εἶχεν ἀπὸ χρόνων πολλῶν τὸ δεξιὸν χέρι ξηρὸν, καὶ ἀνενέργητον. ἔτος λοιπὸν προσδραμὼν εἰς τὸν Ἅγιον, ἐδέετο νὰ τὸν ἰαξδύσῃ. ὁ δὲ ἐκκλησίνησεν αὐτὸν νὰ ἔλθῃ μὲ δλάβειαν εἰς τὴν διδαχὴν τε, καὶ ὁ Θεὸς θέλει τὸν δόξλαγχνισθῆ. ὑπήκυσεν ὁ πτωχὸς, καὶ ἀφ' ὅ ἤκυσε τὴν διδαχὴν τε, ὢ τὲ θαύματος! τὴν ἄλλην ἡμέραν δρέθη τελείως ἰαξδυμένος. ἄλος πάλιν ἔβδαλτος, ἀκέωτας τῦτο τὸ ἔνδοξον, ἔκαμε νὰ τὸν ὑπάγῃ μὲ τὴν κλίσιν εἰς τὴν ὥραν τῆς διδαχῆς τε, καὶ μὲ ὀλίγας ἡμέρας ἔμεινε καὶ αὐτὸς

ὅλος

ὅλος ὑγιὴς, δοξάζων τὸν Θεὸν, καὶ εὐχαριςῶντας τὸν Ἅγιον. Εἰς τὸ κάσρον τῆς Ἄσως, ἦτον σῶς εὐζωὴς, ὅς τις εἶχε δεινὴν ἀθρίαν εἰς τὰ αὐτία, ὁπὲ ἀπὸ πολλὲς χρόνες ἦτον χεδὸν χαϊμένη ἡ ἀκοή τε. ἔτος πηγαίνωντας μὲ εὐλάβειαν καὶ πίσιν ἐκεῖ ὅπε ἐδίδασκεν ὁ Ἅγιος, εὐθὺς ἄρχισε νὰ ἀκύῃ καθαρὰ, καὶ ἀπὸ τότε ἔμεινε πεθεραπλυμένος. Χωρίον εἶναι τῆς Κεφαλλωίας ὀνομαζόμενον Κερνοί. Ἀπὸ τῦτο τὸ χωρίον περιῶντας ὁ Ἅγιος ἐν καιρῷ καλοκαιρίε, ἐδίψησεν εἰς τὸν δρόμον, καὶ ἐζήτησε νὰ τὲ δώσεν νερὸν ἀπὸ τὸ ξηροπήγαδον ὁπὲ ἦτον ἐκεῖ κοντά. οἱ ἄνθρωποι τὲ εἶπαν ὅτι ἦτον εὔκαιρον. ὅμως διὰ νὰ κάμεν ὑπακολὴ, ἐπῆγαν, καὶ εὗραν ἀπὸ τὸ βάθος τῆ πηγαδιῦ νερὸν γεμάτον ἀπὸ λάσπλω, καὶ χῶμα, καὶ τὲ τὸ ἔφεραν. καὶ βάλωντάς το εἰς τὸ σόματε, ἔπιεν ὀλίγον τι, καὶ ἀπὸ τότε αὐτίβλυσε θαυμάσως τὸ ξηροπήγαδον ἐκεῖνο, νερὸν καθαρὸν, καὶ εἶναι πάντοτε γεμάτον καὶ εἰς τὸν χειμῶνα καὶ εἰς τὸ καλοκαίρι, καὶ εἰς πολλὰς ἀθενείας γίνεται ἰαματικόν. διὰ τὸ πολὺ πλῆθος τῦ λαῦ, ὁπὲ δὲν τὲς ἐχώρει καμμία ἐκκλησία, ἐξ ἀνάγκης ἔκανε τὴν διδαχήν τε ἔξω εἰς τὰς πεδιάδας. ὅθεν ἐσυνήθιζε, καὶ ὅπε ἔμελλε νὰ καθῇ νὰ διδάξῃ, φρῶτον ἔλεγε, καὶ ἐκατασκεύαζαν σῦα σαυρὸν ξύλινον μεγάλον, καὶ τὸν ἔσηναν ἐκεῖ. ἔπειτα ἀκυμβίζωντας ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον τῦ σαυρῦ τὸ σκαμνὶ, τὸ ὁποῖον, ὡς λέγυσι, τὸ ἐκατασκεύασεν ὡσὰν θρονὶ ὁ Κύρτ παντιᾶς, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναβαίνωντας ἐδίδασκε. καὶ μὲ τὴν διδαχὴν, τὸ μὲν σκαμνὶ, τὸ ἐδιάλυε, καὶ τὸ ἔπεριε μαζήτε, ὅπε καὶ αὖ ὑπήγαινεν. ὁ δὲ σαυρὸς, ἔμενεν ἐκεῖ, εἰς ἐνθύμητιν παντοτεινὴν τῦ κηρύγματός τε. εἰς ἐκείνυς λοιπὸν τὲς τόπυς ὅπε ἦτον σημεῖοι οἱ σαυροὶ, ὑπῆργεν ὁ Θεὸς πολλὰ θαυμάσια. δι' ὃ καὶ εἰς τὸ μέσον τῦ παζαρίε τῦ Ἀργοσολιῦ, ἤτις εἶναι χώρα τῆς αὐτῆς Κεφαλληνίας, ἔπε ἄφηνεν ὁ Ἅγιος σῦα τοιῦτον σαυρὸν, ἀνέβλυσεν σῦα νερὸν θαυμασὸν, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἕως τῆς σήμερον, χωρὶς ποτὲ νὰ ὀλιγοσδύσῃ.

Ἀπὸ τὴν Κεφαλληνίαν ἐπέρασεν εἰς τὴν Ζάκυνθον, συνοδδμμένος θαυμάσιον ἀπὸ δέκα καΐκια γεμάτα ἀπὸ εὐλαβεῖς Κεφαλωνίτας. ἀλλ' ὅμως ἐκεῖ δὲν εὐτύχησεν ὁ εὐλογημένος, ὅθεν ὀλίγον τι διδάξας ἐκεῖ μόναν, ἐγύρισε πάλιν εἰς τὴν Κεφαλληνίαν, καὶ ἐκεῖθεν ἐπῆγεν εἰς τὲς Κορυφές. ὅπε καὶ ἐδεξιάθη μεγάλως θαυμάσιον, καὶ μάλιστα θαὶ τὲ ἡγεμόνος αὐτῦ. ἐπειδὴ ὅμως ἐσυναχθη πλῆθος πολὺ ἀπὸ τὰ χωρία, διὰ νὰ ἀκύσυν τὴν διδαχὴν τῦ Ἁγίε, οἱ τῆς πόλεως προεσεύοντες, τὸν φθόνον φοβύμενοι, παρεκάλεσαν αὐτὸν νὰ ἀναχωρήσῃ

χωρήση παχύτερον. καὶ ἔπως ἵνα μὴ αἴτιος γένηται σκανδάλων, καὶ παραχῶν εἰς τὸς λαὸς, ἐκεῖθεν ἀναχωρήσας μετέβη εἰς τὸ αὐτίπερα μέρος τῆς Σπερχιάς, ἤγουν τῆς Α'ρβανιτίας ὀνομαζόμενον Α'γιοι σαράντα, καὶ ἐκεῖ ἐδίδασκε τὸς Χεισιανὸς, περιπατῶν καὶ διερχόμενος τὰς βαρβαρικὰς ἐκείνας ἐπαρχίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐκινδύνευε νὰ χαθῇ τελείως ἡ ὀρθόδοξα, καὶ ἡ Χεισιανικὴ ζωὴ, διὰ τὴν πολλὴν ἀμάθειαν ὁπῦ εἶχον οἱ ἐκεῖσε Χεισιανοὶ, καὶ διὰ τὰ πολλὰ κακὰ, καὶ φόνους, καὶ κλεψίας, καὶ ἄλλας μυρίας παρανομίας, εἰς τὰς ὁποίας ἦσαν δεδομένοι, καὶ παρ' ὀλίγον ἦσαν χειρότεροι εἰς τὴν κακίαν ἀπὸ τὸς ἀσεβεῖς. Ὅθεν εἰς πάσαν τῶν Χεισιανῶν τὰς κεχειροτονημένας, καὶ ἐξηρχιωμένας καρδίας, σπείρας τὸν σπόρον τῦ θείυ λόγυ ὁ ἱερὸς Κοσμᾶς, ἔκαμε, σωνεργάσης τῆς θείας χάριτος, πολλὸς καὶ μεγάλους καρπούς. διὰ τί τὸς ἀγράμματους, ἠμέρωσε. τὸς λησταὶς, κατεφράνυε. τὸς ἀπολάγχνους καὶ ἀνελεήμονας, ἔδειξεν ἐλεήμονας. τὸς ἀδιλαβεῖς, ἐκαμὲν διλαβεῖς, τὸς ἀμαθεῖς, καὶ ἀχρείους εἰς τὰ θεῖα, ἐμαθήτευσε, καὶ τὸς ἔκαμε νὰ σωχρέχων εἰς τὰς ἱερὰς Α'κολυθίας. καὶ ὅλους ἁπλῶς τὸς ἁμαρτωλὸς, ἔφερεν εἰς μεγάλην μετάνοιαν, καὶ διόρθωσιν. ὥστε ὅπῦ ἔλεγον ὅλοι, ὅτι εἰς τὸς καιρὸς πων ἐφαίνη σὰς νέος Α'πόστολος.

Ε'κατάστησε σχολεῖα παντχῦ διὰ μέσυ τῆς διδασκαλίας τυ, πόσον ἑλληνικὰ, ὅσον καὶ καινὰ, πόσον εἰς τὰς χώρας, ὅσον καὶ εἰς τὰ χωρία, διὰ νὰ πηγαίνυν εἰς αὐτὰ τὰ παιδία, καὶ νὰ μανθάνυν δωρεὰν τὰ ἱερὰ γράμματα, καὶ ἐκ τύπων νὰ στερεόνωνται μᾶλλον, εἰς τὴν πίστιν, καὶ τὴν ὀρθόδοξον, νὰ ὁδηγῶνται δι', εἰς τὴν ἐναρέτον ζωὴν, καὶ πολιτείαν. ἐκατάπεισε τὸς πλουσίους, καὶ ἠγόρασαν ὑπὲρ τὰς τέσσαρας χιλιάδας κολυμβήθρας μεγάλας χαλκωματοείας περὸς δώδεκα χρύσια τὴν κάθε μίαν, καὶ τὰς ἀφιέρωσαν εἰς τὰς Ε'κκλησίας, νὰ διείσκωνται ἐκεῖ παπτινὰ περὸς μνημόσυνόν τυς, διὰ νὰ βαπτίζωνται καθὼς πρέπει τὰ παιδία τῆς Χεισιανῶν. ὁμοίως κατέπεισε τὸς ἔχοντας τὸν τρόπον, καὶ ἀγόραζαν βιβλία πατερικὰ, καὶ Χεισιανικαῖς διδασκαλίαις, κομπολόγια, σαυράδια μικρὰ, καὶ μπόλιας, καὶ κτένια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, τὰ μὲν βιβλία ἐμοίραζε χάρισμα εἰς ἐκείνυς ὁπῦ ἤξεραν γράμματα, ἢ εἰς ἐκείνυς ὁπῦ ὑπῆχοντο νὰ μάθυν. ταῖς δὲ μπόλιαις, ἐμοίραζε (ὑπὲρ τὰς τεσσαράκοντα χιλιάδας) εἰς τὰς γυναῖκας, διὰ νὰ σκιπάζων τὴν κεφαλήν των, τὰ δὲ κτένια, εἰς ἐκείνυς ὁπῦ ἔπαζαν νὰ ἀφήσυν τὰ γένεια, καὶ νὰ ζῶσιν ἐνάρετα, καὶ Χεισιανικά. τὰ δὲ κομπολόγια, καὶ σαυράδια ἐμοίραζε (ὑπὲρ τὰς

τὰς πεντακοσίας χιλιάδας) εἰς τὸν κοινὸν λαὸν, διὰ νὰ συγχωρῶν τὸς ἀγοράζοντας.

Εἶχε πασαράκοντα, ἢ πεντήκοντα ἱερεῖς ὀπῦ τὸν ἠκολούθων κατόπιν, καὶ ὅταν ἔμελλε νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ μίαν χώραν εἰς ἄλλην, ἐστέλνε πρῶτον εἰς τὸς Χεισιανὸς νὰ ἐξομολογηθῶν, νὰ νηστεύσυν, καὶ νὰ κάμυν καὶ ἀγρυπνίαν μὲ μεγάλην φωτοχυσίαν. εἶχε δὲ ἑπτὰ πήχεις κατασκευασμένα μανουάλια ξύλινα, χωρῶντα καθ' ἕνα ἀπὸ ἑκατὸν κηρία, τὰ ὁποῖα διαλύοντας τὰ ἔπερνε μαζί τυ. ἔπειτα μοιράζοντας εἰς ὅλους κηρία δωρεὰν, ἔβαλλε τὸς ἱερεῖς καὶ ἐδιάβαζαν τὸ Α'γιον Εὐχέλαιον, καὶ ἐχρίοντο ὅλοι οἱ Χεισιανοὶ, καὶ εἰς τὸ τέλος ἔκαμνε τὴν δίδαχήν. ἐπειδὴ δὲ τὸ ἠκολούθει λαὸς πολὺς, δύω καὶ τρεῖς χιλιάδες, ἐφρόντιζεν ἀπὸ τὸ ἐπάνω, καὶ ἐτοίμαζαν σακκία πολλὰ ψωμί, καὶ καζάνια σιτάρι βρασμένον, ἔπειτα τὸ ἐπήγαινεν ἔξω εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ ἐκεῖ, ὅπυ ἤθελε νὰ διαβῇ ὁ λαὸς, καὶ ἔπως ἔπερναν ὅλοι ἀπὸ ἐκεῖνα, καὶ ἐσυγχώρων ζῶντας καὶ τεθνεῶτας.

Ε'νήργησε δὲ ὁ Θεὸς δι' αὐτῦ καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Α'λβανιτίαν, ὁμοίως καὶ εἰς ἄλλους τόπους, τοιαῦτα θαυμάσια. σὰς Τοῦρκος ἀξιωματικὸς, ἢ ἀπὸ τὸς Ε'βραίυς, ἢ ἀπὸ τὸν δαίμονα θρασυπιλμὸς, τόσον μῖσος ἔλαβε κατὰ τῦ Α'γίυ, ὁπῦ μίαν φορὰν καββαλικεύσας τὸ ἄλογόν τυ, ἔβγαλε διὰ νὰ τὸν φθάσῃ, καὶ νὰ τὸν κακοποιήσῃ, ἀλλὰ βγάζοντας τὸ ἄλογον, τὸν ἔρριψε κάτω, καὶ ἐσπάτειψε τὸν δεξιόν τυ πόδα, καὶ γυρίζωντας εἰς τὸ σπῆτί τυ δι' ρε τὸν γόνατο ἀποθαμμένον. ὅθεν μετανοήσας, ἔστειλεν ὀπίσω εἰς τὸν Α'γιον, καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτῦ συγχώρησιν. Α'πὸ ταῖς Φιλιάταις οἱ πρῶτοι Α'γάδες ἐπῆγαν, διὰ νὰ ἰδῶν τὸν Α'γιον, καὶ νὰ ἀκύσυν τὴν διδαχήν τυ, καὶ ἐπειδὴ ἦτον καλοκαίρι, ἐκοιμήθηκαν ἔξω εἰς τὸν κάμπον. καὶ περὸς τὰς πρώτας ὥρας τῆς νυκτὸς εἶδον ἕνα φῶς μεγάλον, ὡσὰν σπίτι, ὁπῦ ἐκρέμαζε τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅπυ ἐκάθητο ὁ Α'γιος, τὸ ὁποῖον ἐδηγᾶτο εἰς τὸς Χεισιανὸς. ὅθεν τὸ πρωὶ ἐζήτυν νὰ τὸς δώσῃ τὴν δίχην τυ ὁ Α'γιος ἀπὸ τὴν καρδίαν τυ, καὶ ὄχι ἀπὸ τὰ χείλη τυ.

Α'λλος πάλιν Τοῦρκος ἀξιωματικὸς ἀπὸ τὴν Καββαΐαν, εἶχε δεινὴν ἀθεΐαν φίλλυ, ὁπῦ δὲν ἐδύνετο νὰ χύσῃ τὸ νερόν τυ. ἔτος ἀκύωπας διὰ τὸν Α'γιον, ἔστειλε τὸν δοῦλόν τυ, θρασκαλῶντάς τον νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ, διὰ νὰ τὸν δίχηθῇ, καὶ διὰ μέσυ τυ ἴσως ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἐλεήσῃ. ὁ Α'γιος δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ, ὀνομάζοντας τὸν ἑαυτόν τυ ἁμαρτωλόν. πάλιν ἔστειλε ὁ Τοῦρκος τὸν δοῦλόν τυ μὲ σὰν ἀγγεῖον νερόν, θρασκαλῶντας τὸν Α'γιον διὰ τῦ τὸ δίλογήσῃ. τότε βλέ-

βλέπωντας τὼ μεγάλω δ'λάβειαν τᾶ Τ'ρκᾶ ὁ Α'γιος, τᾶ ἐμώνσε νὰ κάμῃ δύω τροσάγματα, νὰ μὴ πίνῃ ῥακί, κ᾽ νὰ μοιράσῃ τὸ δέκατον τᾶ πλούτε τε εἰς τὰς πτωχάς. κ᾽ ἀφ᾽ ἕ ὑτεχέθη νὰ τὰ κάμῃ, δ'λόγησε τὸ νερὸν, κ᾽ πίνωντάς το ὁ ἀθρωπὸς, εἰς τέσσαρας ἡμέρας ἰαξδ'θη τελείως. ὅθεν ἔκαμε μεγάλας ἐλεημοσύνας. Κατὰ τὸ φανάρι εἰς τόπον λεγόμνον Λυκυρέισι, σ'ας Τ'ρκος ὀξυσιὰς τὸ τόπε, βλέπωντας τὸν σαυρὸν ὅπ᾽ ἀφῆκεν ἐκεῖ ὁ Α'γιος, ὅταν ἐδ'δαξε, καθὼς εἶχε σωμήθειαν, ὡς τροείπομν, τᾶτον λέγω βλέπωντας, τὸν εὔγαλεν ἀπὸ τὸν τόπον τε, κ᾽ τὸν ἔφιρεν εἰς τὸ σπίτι τε, δ᾽ νὰ κάμῃ δύω σύλες τᾶ κραββατᾶ, ὅπ᾽ εἶχεν εἰς τὼ δραγάτε. ἀλλ᾽ δ'θύς, ὢ τᾶ θαύματος! γίνεται ὡσὰν σ'ας φοβερὸς σεισμὸς, κ᾽ μὴ δυνάμνος νὰ σαθῇ εἰς τὰς πόδας τε, ἔπεσε κ᾽ γὴς κυλιόμνος ὥραν πολλὼ, κ᾽ ἀφείζων, κ᾽ ξύζων τὰς ὀδόντας τε, ὡσὰν δαιμονισμνος. ὕστερον δὲ σηκωθεὶς ἀπὸ δύω Τ'ρκους ὅπ᾽ ἐβ'βαινον ἐκεῖθεν, κ᾽ ἐλθὼν εἰς τὸν ἑαυτόν τε, ἐγνώρισε πῶς τᾶτο τὸ ἔπαθεν ἀπὸ θεϊκὼ ὀργὼ, δ᾽ τὼ τόλμω ὅπ᾽ ἔλαβε, κ᾽ εὔγαλε τὸν τίμιον σαυρόν. ὅθεν μένος τε τὸν ἐπῆγε, κ᾽ τὸν ἐσερέωσε πάλιν εἰς τὸν τόπον, ὅπ᾽ ἦτον κ᾽ τροτίτερα. κ᾽ κάθε ἡμέραν ἐπήγαινε, κ᾽ τὸν ἐφίλει μὲ μεγάλω δ'λάβειαν. Καὶ ἄλλω φορὰ ὅπ᾽ ἐπέρασεν ἐκεῖθεν ὁ ἱερὸς δ'δάσκαλος, ἔδραμν αὐτὸς ὁ ἴδιος Τ'ρκος εἰς τροσκυνήσιν τε, κ᾽ ἐδιηγεῖτο παῤῥησίᾳ εἰς ὅλες τὸ θαῦμα, κ᾽ ἐζήτει τεπεινῶς τὼ συγχώρησιν.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Α'γιος ἤλεγχε τὰ γυναῖκας ἐκείνας ὅπ᾽ φορᾶν σολίδ'α, κ᾽ τὰς ἐκατάπεισε διὰ τᾶς δ'δαχᾶς τε νὰ τὰ ἀπορῥίψν ὅλα, τόσον ὅπ᾽ κ᾽ μεγκαῖς ἐμαυροφορᾶσαν. μία γυναῖκα πλουσία εἰς τὼ Κόρτζαν, εἶχε παιδίον, τᾶ ὁποίε τὼ κεφαλὼ ἐζόλιζε μὲ πολὰ φλωρία, κ᾽ ἄλλα σολίδ'α θεμτά. ταύτην τὼ γυναῖκα ἐσυμβούλδσε πολλάκις ὁ Α'γιος νὰ διαμοιράσῃ ταῦτα εἰς πτωχὰ παιδία, ἐὰν θέλῃ νὰ ζήσῃ τὸ τέκνον της. ἀλλὰ δὲν τᾶ ὑπήκυσε. τέλος, τᾶς λέγει ὅτι, ἂν δὲν δ'γάλῃ ἀπὸ τὸ παιδί της τὰ σολίδ'α, ἔχει νὰ τὸ χερισθῇ ὀγλίγωρα. κ᾽ ἐπειδὴ ὅτε τότε ἐπείθησε, τὼ ἀκόλυθον ἡμέραν δ'ρήκεν εἰς τὸ χρῶμα ἀποθαμμένον τὸ τέκνον της, κ᾽ τότε ἐγνώρισεν, ὅτι διὰ τὼ ἀπείθειά της ὁ Θεὸς τὼ ἐπαίδδσε.

Πάλιν, ἐπειδὴ ὁ Α'γιος ὅπ᾽ ἐπήγαινεν, ἐδίδασκε τὰς Χριστιανὰς νὰ μὴ κάμνν παζάρια τὼ κυριακὼ, ὅτε ἄλλας ἐργασίας, ἀλλὰ νὰ πηγαίνν εἰς τὰς Ἐκκλησίας, δ᾽ νὰ ἀκούν τὰς Ἱερὰς Ἀκολυθίας, κ᾽ τὰ θεῖα λόγια. ὅσοι τᾶ ἐπαρήκυον, ὁ Θεὸς τὰς ἐπαίδδε μὲ

μὲ δ'φορα παιδεύτεια. ὅθεν εἰς τόπον λεγόμνον Χαλκιάδες, ἕως μίαν ὥραν μακρὰν ἀπὸ τὴν Ἄρταν, ἕνας τραγματεύτης, ἐπειδὴ παρήκυσε, κ᾽ ἐπόλμησε νὰ τραγματεύθῃ τὼ Κυριακὼ, δ'θὺς ἐξηράνθη ἡ χεῖρ τε. δραμὼν δὲ τρὸς τὸν Α'γιον, κ᾽ ζητήσας συγχωρησιν δ᾽ τὼ ἁμαρτίαν τε, μ᾽ ὀλίγας ἡμέρας ἰαξδ'θη.

Ὁμοίως καὶ εἰς τὼ Πάργαν σ'ας ἐργασιερίης, ἐπειδὴ ἤθέλησε νὰ πωλήσῃ μερικὸν τρᾶγμα τὼ κυριακὼ, ἐτυφλάθη τὸ χέρι τε. ὁμολογήσας δὲ τὼ ἁμαρτίαν τε ἐμτρὸς εἰς τὸν Α'γιον, κ᾽ νυθετηθεὶς ὑπ᾽ αὐτᾶ, ἔλαβε τὴν συγχάρησιν ὁμᾶ, κ᾽ τὼ ποθυμνὼ ἰαξείαν τᾶς χειρός τε. Κατὰ τὸ ξηρόμερον ἔτυχε μία γυναῖκα, κ᾽ ἐζύμωσε τὼ κυριακὼ, καὶ ἀφ᾽ ἕ εὔγαλε τὸ ψωμὶ ἀπὸ τὸν φοῦρνον, τὸ ἦυρε κόκκινον ὡσὰν νὰ τὸ εἶχε ζυμώσῃ μὲ τὸ αἷμα. ὅθεν τροαστίπτυσα εἰς τὰς πόδας τᾶ Α'γίε, ἔλαβε τὼ τρέπυσαν διόρθωσιν. Εἰς ἄλλα δὲ μέρη, διὰ τὶ δὲν ἐφυλάχθη τὸ τρέπον σέβας τᾶς κυριακᾶς, ἄλλε ἔσκασε τὸ βίδι τε, ἄλλε τὸ μυλάρι τε, κ᾽ ἄλλος ἐδαιμονίθη. καὶ ἄλλος εὗρε τὸ παιδί τε ἀποθαμμένον.

Εἰς ἕνα χωρίον τᾶς Κασοριάς ὀνομαζόμνον Σέλτζα, μία γυναῖκα ἔχυσα δ'λάβειαν εἰς τὸν Α'γιον, ἔπῆρε τὸ νερὸν, μὲ τὸ ὁποῖον σνίφε ποτὲ τὸ τρόσωπόν του ὁ Α'γιος, καὶ τὸ ἐφύλαξεν εἰς ἀγγεῖον ὑάλινον, καὶ ὢ τοῦ θαύματος! μέσα εἰς αὐτὸ ἐφύτρωσεν ἕνα χορτάρι μὲ δύω φύλλα μόνον, τὸ ὁποῖον ἔγινε μεγάλον, ὅσον ἦτον τὸ ἀγγεῖον, καὶ ἔπλεεν ἐπάνω εἰς τὸ νερὸν χωρὶς νὰ ἔχῃ ῥίζαν. κ᾽ δὲν ἄλλαξε τελείως τὸ χρῶμά τε, ἀλ᾽ ἔμεινε δροσερὸν διὰ σ'α ὁλόκληρον χρόνον, εἰς ξόπον ὅπ᾽ ἐθαύμαζον ὅσοι τὸ ἔβλεπον. καὶ αὐτὸ τὸ νερὸν ἔκαμε πολλὰς ἰαξείας εἰς πολλὺς, καθὼς ἔλεγεν ἡ αὐτὴ δ'λαβὴς γυνή. Αὐτὰ καὶ ἄλλα θελαστότερα ἐνήργησε δι᾽ αὐτᾶ ὁ Θεὸς, τὰ ὁποῖα ἡμεῖς δι᾽ σωτρμίαν ἀφίνομν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Α'γιος πολλαῖς φοραῖς ἔλεγε φανερὰ εἰς τὼ δ'δαχλιό τε, ὅτι ἐτροσκαλέθη εἰς τὸ κήρυγμα τᾶ Εὐαγγελίε, ἀπ᾽ αὐτὸν τὸν ἴδιον Γ'σοῦν Χριστὸν, κ᾽ διὰ τὼ ἀγάπω αὐτᾶ μέλλει νὰ χύσῃ τὸ αἷμά τε, ἔλαβε τέλος πάντων ἡ τορῥήσις τε ἄυτη τὼ ἔκβασιν. Τὴν ἔλαβε δὲ τοιουτρόπως. Ὁ' ἀποσολικὸς ὕτος Δ'δάσκαλος, ποτὲ δὲν ἤοιξε σόμα νὰ εἰπῇ λόγον ἐναντίον τᾶ Ἑβραίων, ὅτε εἰς τὼ Θεσσαλονίκω, ὅτε εἰς τὼ Κασοριάν, ὅτε εἰς τὰ Γ'ωαννινα, ὅτε εἰς κἀνένα ἄλο μέρος, ὅπ᾽ ἦσαν Ἑβραῖοι, ἀλλὰ μόνον τὰς Χριστιανὰς ἐδίδασκε νὰ πολιτεύωνται ὡσὰν Χριστιανοὶ, κ᾽ νὰ φυλάττν ἀληθειαν, κ᾽ ἐμτισωσυνίω, τρὸς τὰς ἐξυσιὰς ὅπ᾽ τὰς ἔδωκεν ὁ Θεός.

καθὼς οἱ ἴδιοι Ἀρβανῖται πηγαίνοντες ἐκεῖ ὅπε ἐδίδασκεν εἰς τὰς ἔξω πεδιάδας, τὰ ἤκεσαν ἀπὸ τὸ σόματε, ἢ ὡς ἄθρωπον Θεὸ τὸν ἐκήρυττεν, εἰς τόσον ὅτι καὶ ὁ Κὲρτ Πασιᾶς ἀκέωντας τὼ καλήν τε φήμω, ἐπρόσαξε καὶ ἦλθον ἐμπροσθά τε. ἢ τόσον καλὰ τὸ ἄρεσεν ἡ ὁμιλία τε, ὥσε ὅπε ἢ τὸ θρονὶ ἐκεῖνο, ὅπε προείπομεν, τὸ ἐκαπασκιάσε, καὶ μὲ καπφὲ τὸ ἐκάθησε, διὰ νὰ ὠαβαίνῃ εἰς αὐτό, καὶ νὰ διδάσκῃ ἀπὸ ὑψηλὰ τὸς λαός. ἀλλὰ τὸ παμπόνηρον, καὶ μιαρώτατον τέτο ἀφὸς μισοχρίσων Ἑβραίων, καθὼς εἰς τὸς ἀπερασμένους αἰῶνας ἔδειξαν πάντοτε ἄπραν καπίαν ἐναντίον τῆ Χεισιανῶ, ἔπω καὶ τώρα μὲω ὑποφέροντες νὰ κηρύττεται ἡ πίσις καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τὸ Γησὲ Χεισὲ, οἱ Ἑβραῖοι ὅπε καπικὸν εἰς τὰ Γωανίνα, ἐπῆγαν οἱ Θεοῦλατοι, καὶ εἶπαν εἰς τὸν πασιᾶ τὸ τόπε, πῶς ὁ Ἱερὸς ἔτος Κοσμᾶς, ἦτον ἀπεσαλμένος ἀπὸ τὸς Μοσκόβες, διὰ νὰ ξεπλανᾷ τὸν Βασιλικὸν ραγιὰ, νὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν Μοσκοβίαν. ἀλλὰ τέτον μὲω ἡ θεία προνοια τότε ἐφύλαξεν ἀπὸ τὴν θηκατφορὰ τέτω ὄπβελήν, ἐπροξενήθη ὅμως ἀρκετὴ ζημία χημάτων, εἰς τὸ κοινὸν τῆ Χεισιανῶν. ἐντεῦθεν λοιπὸν ὁ Ἱερὸς Κοσμᾶς, ἄρχισε νὰ συλιτδήῃ τὼ πονηρίαν, ἢ τὸ ἀδιάκοπον μῖσος ὅπε ἔχεν κατὰ τῆ Χεισιανῶν οἱ Ἑβραῖοι, ἢ ἐπειδὴ φανερὰ ἀπεδείχθη, πῶς ἦτον πλάσμα, ἢ σαφὴς συκοφαντία ἐκείνη ἡ κατηγορία, ὅπε ἔκαμαν εἰς τὸν Πασιᾶν. πάλιν ἐπῆγεν εἰς τὰ Γωανίνα, ἢ τρῶτον μὲω ἐκατάπεσε τὸς Χεισιανὸς νὰ μεταβάλλεν τὸ κοινὸν παζάρι, ἀπὸ τὼ Κυριακὼ εἰς τὸ σάββατον, τὸ ὁποῖον τὸς ἐπροξενήσε μεγίσω φθορά. δεύτερον τὸς ἐκήρυξε δῆθ φανερὰς ἐχθρὰς, ἢ ὅτι εἶναι ἕτοιμοι κάθε καιρὸν νὰ κάμνεν κάθε κακὸν εἰς τὸς Χεισιανός. γ'. θέλωντας νὰ διγάλῃ ἀπὸ τὰς κεφαλὰς τῆ Χεισιανῶν, τὰς μακρὰς φέντας, ἢ τὰ τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα ὅλα ἠγόραζαν ἀπὸ τὸς Ἑβραίος, τὸς ἐδίδασκε, πῶς εἶναι ἀκάθαρτα, ὅτι ὅθὶ ταυτὰ διὰ τὸς Χεισιανὸς οἱ θεηκτόνοι τὰ μολύνεσι, ἢ νὰ μὴ τὰ ἀγοράζωσιν ὁλότελα. ἢ λοιπὸν μὲω ὑποφέροντες πλέον νὰ βλέπεν, καὶ νὰ ἀκέσεν τὸν Ἅγιον ἐλέγχοντα αὐτὸς, ἐπῆγαν τὸν Κὲρτ Πασιᾶν, ἢ τὰ ἔδωκαν πεγγεῖα πολλὰ, διὰ νὰ τὸν διγάλῃ ἀπὸ τὼ ζωήν. ὅς τις ἢ συμβελδθεὶς μὲ τὸν χότζαν τε, ἀπεφάσισε διὰ μέσε αὐτᾶ νὰ τὸν θανατώσῃ. τὸ ὁποῖον ἢ ἔγινε μὲ τοιᾶτον τρόπον. Συνήθειαν εἶχεν ὁ Ἅγιος ὅπε καὶ ἀπήγαινε νὰ διδάξῃ, νὰ πέρνῃ τρῶτον τὼ ἄδειαν ἀπὸ τὸν ἀρχιερέα τὲ τόπε, ἢ ἀπὸ τὸς ἐπιτρόπες τε. ὁμοίως νὰ σέλνῃ ἀνθρώπες Χεισιανὲς νὰ πέρνεν τὼ αὐτὼ ἄδειαν ἢ ἀπὸ τὸς ἐξωτερικὸς ἐξαστικὰς,

σὰς, καὶ ἔπως ἐκήρυττεν ἀδεμποδίσως. πηγαίνωντας λοιπὸν εἰς ἕνα χωρίον τῆς Ἀλβανιτίας, λεγόμενον Κολικόντασι, ἔλαβε τὼ ἄδειαν ἀπὸ τὲ ἀρχιερέως τὲ τόπε. ἐρδυνῶντας δὲ ἢ διὰ τὸς ἐξωτερικὸς ἐξαστικὰς, καὶ μανθάνωντας ὅτι ὁ Κὲρτ Πασιᾶς ἄφιζε τὸς τόπες ἐκείνες, ὅς τις ἐκάθητο εἰς σία χωρίον Μπεράτι ὀνομαζόμενον, μακρὰν δώδεκα ὥρας. μανθάνωντας δὲ καὶ ὅτι ὁ χότζας τὲ αὐτὲ Πασιᾶ ἐκάθητο ἐκεῖ κοντὰ, ἔσειλεν ἄθρωπον, ἢ ἐπῆρε τὼ ἄδειαν, ἢ ἐδίδαξε. πλὼ δὲν δ'χαεισήθη. ἀλ' ἐζήτησε νὰ ὑπάγῃ ἢ μόνος τε εἰς τὸν χότζαν καὶ νὰ πάρῃ θέλημα διὰ τὸ ἀσφαλέσερον. οἱ Χρισιανοὶ τὸν ἐμπόδισαν τρὸς ὥραν, λέγοντές τε, ὅτι ποτὲ δὲν ἔκαμε τοιᾶτον τρᾶγμα, νὰ ὑπάγῃ αὐτοπροσώπως εἰς τὲς ἐξασιὰς Ἀγαρινὲς νὰ ζητήσῃ ἄδειαν. ἔμως δὲν ἐδυνήθησαν εἰς ὅλον τὸ ὕσερον νὰ τὸν ἐμποδίσεν. ὅθεν λέγωντάς τες ὁ Ἅγιος νὰ μὴν ἐξεταζεν φλασότερον, πέρνει μαζή τε τέσαρας Καλογήρες, ἢ ἕνα παπᾶν διὰ δραγεμάνον, καὶ πηγαίνει εἰς τὸν χότζαν. ὁ χότζας καμόνεται, καὶ τὲ λέγει, πῶς ἔχει χρέμματα ἀπὸ τὸν Κὲρτ πασιᾶν, ὅς τις τὸν διορίζει διὰ νὰ τὸν σείλῃ εἰς αὐτὸν, διὰ νὰ συνομιλήσεν. ὅθεν ἐπρόσαξε τὲς ἀνθρώπες τε νὰ φυλάγεν τὸν Ἅγιον ἕως νὰ τὸν σείλῃ εἰς τὸν Πασιᾶν, ἢ νὰ μὴ τὸν ἀφήσεν νὰ διγῇ ἀπὸ τὴν αὐλήν τε. τότε ἐκατάλαβεν ὁ διλογημένος διδάσκαλος, πῶς ἔχεν νὰ τὸν θανατώσεν, ὅθεν ἐδόξασε, ἢ δ'χαείσησε τὸν δεσπότην Χεισὸν, ἔπε τὸν ἠξίωσε νὰ τελειώσῃ τὸν δρόμον τὲ Ἀποσολικὲ κηρύγματος μὲ μαρτύριον. ἔπειτα σραφεὶς πρὸς τὲς Καλογήρες ὅπε τὸν σωώδθεν, τὲς λέγει ἐκεῖνο τὸ ψαλμικὸν ,, θομῷ διὰ πυρὸς, ἢ ὕδατος, ἢ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχήν. καὶ ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα ἐδοξολόγει μὲ ψαλμὺς τὸν Κύριον, χωρὶς νὰ δείξῃ ὁλότελα κἀνενα σημεῖον λύπης δῆθ τὴν σέρησιν τῆς ζωῆς τε, ἀλλὰ μάλισα φαιδρόμορφος χαιρέσατος εἰς τὸ τρόσωπον, ὥσαν νὰ ἐπήγαινεν εἰς χαρᾶς, καὶ ξιφωτώματα. ἀφ' ὃ δὲ ἐξημέρωσε, τὸν ἐπῆραν ἔπαι δήμιοι Ἀγαρινοὶ, καὶ τὸν ἔβαλαν ἐπάνω εἰς σία ἄλογον, καμοιόμορφοι τάχα, πῶς ἔχεν νὰ τὸν ὑπάγεν εἰς τὸν Κὲρτ πασιᾶ. ἀλ' ὅταν ἐμάκρυναν ἕως δύω ὡρῶν δῆσημα, τὸν ἔφεραν ἐκεῖ, ὅπε ἔβρεχεν σία μεγάλος ποταμὸς, καὶ ἔτω πεζεύοντες αὐτὸν, τὲ ἐφανέρωσαν τὼ τροσαγὼ ὅπε εἶχαν ἀπὸ τὸν Κὲρτ πασιᾶν, δῆθ νὰ τὸν θανατώσεν. ὁ Ἅγιος ἐδέχθη μὲ χαρᾶς τὼ τοιαύτω κατ' αὐτὲ ἀπόφασιν, ἢ κλίνας τὰ γόνατα ἐτροσεύχήθη εἰς τὸν Θεὸν, δ'χαεισῶν, ἢ δοξάζων αὐτὸν,

τὸν, ὅτι διὰ τὴν ἀγάπην τε θυσιάζει τὴν ζωήν τε, καθὼς ἐπιθύμει πάντοτε ἡ ψυχή τε. ἔπειτα ἀσπασθεὶς, ἐλόγησε σταυροειδῶς τὰ τέσσαρα μέρη τῆ Κόσμε, καὶ ἐκήρυξε πάντας τοὺς Χριστιανοὺς, ὅπως φυλάττωσι τὰς ἀγγελίας τε. οἱ δὲ δίμιοι τὸν ἐκάθισαν κοντὰ εἰς σῶα δένδρον, καὶ ἠθέλησαν διὰ νὰ δέσωσι τὰ χέρια τε. ἀλλ' ὁ Ἅγιος δὲν τοὺς ἄφησε, λέγωντάς τους, ὅτι δὲν ἀντιστέκεται, ἀλλὰ κρατεῖ σταυρωμένα τὰ χέρια τε, ὡσὰν νὰ εἶχαν τῆ τὰ δέσῃ. ἔπειτα ἀκούμβισε τὴν ἱεράν τε κεφαλὴν εἰς τὸ δένδρον, καὶ ἔπω τὸν ἔδεσαν οἱ βάρβαροι ἀπὸ τὸν λαιμὸν μὲ σῶα χοινίον, καὶ δι' ὗς μόνον ὅπῆ τὸν ἔσφιξαν, ἀπέταξε τὸ θεῖον πνεῦμά τε εἰς τὰ οὐράνια, καὶ ἔτως ἠξιώθη ὁ τελειωμένος Κοσμᾶς, ὁ κοπιαφελέστατος ἐκεῖνος ἄνθρωπος, καὶ τῆ Κόσμε κόσμος ὁ δικαιότατος νὰ λάβῃ διπλῆς τὰς Στεφάνους ἀπὸ Κυρίε, καὶ ὡς ἱσαπόστολος, καὶ ὡς ἱερομάρτυς, ὠντας εἰς ἡλικίαν ἑξηκονταπέντε χρόνων. τὸ δὲ τίμιον αὐτῆ λείψανον γυμνώσαντες οἱ δίμιοι, τὸ ἔσυραν, καὶ τὸ ἔρριψαν εἰς τὸν ποταμὸν μὲ μίαν μεγάλην πέτραν εἰς τὸν λαιμόν. οἱ δὲ Χριστιανοὶ μαθόντες τῆτο, ἔτρεξαν παρευθὺς, διὰ νὰ τὸ ἀγάλλων, καὶ ἐρευνήσαντες μὲ δίκτυα, καὶ μὲ ἄλλους τρόπους, δὲν ἐδυνήθησαν νὰ τὸ ἀγρεύσωσι. μετὰ δεῖς ἡμέρας σῶας ἱερεὺς ἀλλοβὴς Παπᾶ Μάρκος ὀνομαζόμενος, ἐφημέριος τῆ Μοναστηρίε τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκε τῆ εἰσοδίων, τῆ ἐπονομαζομένε Ἀρδελύσης, πλησίον τῆ χωρίε Κολικόντασι. ὅστος, λέγω, ἐμβαίνωντας εἰς σῶα μονόξυλον, καὶ κάμνωντας τὸν σταυρόν τε, ἐπῆγε διὰ νὰ ἐρευνήσῃ, καὶ παρευθὺς, ὢ τῆ θαύματος! βλέπει τὸ Ἅγιον λείψανον ὅπῆ ἔπλεεν ἐπάνω εἰς τὸ νερὸν, καὶ ἐσέκειτο ὄρθιον, ὡσὰν νὰ ἦτον ζωντανόν. ὅθεν βέχει ἐν τῷ ἅμα καὶ τὸ ἀγκαλιάζει, καὶ τὸ βγάζει ἀπὸ τὸ νερόν. καὶ καθὼς τὸ ἀσήκωσεν, ἔβγαλεν αἷμα πολὺ ἀπὸ τὸ μελίῤῥυτον σῶμα τῆ Ἁγίε μέσα εἰς τὸν ποταμόν. καὶ ἐνδύσας αὐτὸ μὲ τὸ ῥάσον τε, τὸ ἔφερεν εἰς τὸ ἄνωθεν Μοναστήριον τῆς Θεοτόκε, καὶ τὸ ἐνταφίασεν ἐντίμως ὀπίσω τῆ Ἁγίε Βήματος. μετὰ δὲ τὴν τελευτὴν τῆ Ἁγίε ταῦτα ἠκολούθησαν. Ὁ Κὺρ πασιᾶς μετενόησε πολὺ διὰ τί ἐγελάσθη, καὶ διὰ μάταιον κέρδος, ἐθανάτωσε τοιῆτον ἀθῶον, καὶ εἰρηνικὸν ἄνθρωπον. ὅθεν ἐμήνυσεν εἰς τὸν χότζαν τε νὰ ἀφήσῃ τὰς Καλογήρας τῆ Ἁγίε ὅπῆ εἶχεν εἰς φύλαξιν, νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὸ ἄνωθεν Μοναστήριον τῆς Θεοτόκε, καὶ ἐκεῖ νὰ κάθωνται. οἵτινες πηγαίνοντες εὗρῆκαν ἐνταφιασμένον τὸ Ἅγιον λείψανον. καὶ διὰ νὰ λάβωσι πληροφορίαν βεβαιοτέραν τῆ Μαρτυρίε τε, τὸ ἐξέθαψαν ὅμῆ μὲ ἄλλους ἱερεῖς, καὶ

καὶ Χριστιανούς. καὶ μὲ ὅλον ὁπῆ ἦτον δεῖς ἡμέρας μέσα εἰς τὸν ποταμὸν, καθὼς ὁ Γωνᾶς μέσα εἰς τὴν κοιλίαν τῆ κήτους, ὅμως κἀμμίαν διαφορὰν, ἢ δυσωδίαν δὲν εἶχεν, ἀλλ' εὐωδίαζεν ὅλον, καὶ ἐφαίνετο ὡσὰν νὰ κοιμᾶται. καὶ ἀφ' ὗ τὸ ἀπαθήσαν ὁλαβῶς, πάλιν τὸ ἐνταφίασαν. τὴν ὥραν δὲ ἐκείνην ἔτυχε νὰ ὑρεθῇ ἐκεῖ μία δαιμονισμένη γυναῖκα, ἥτις ἀπὸ μακρυὰς τόπους ἠκολούθει ζωντα τὸν Ἅγιον, προθύσα τὴν ἀρετήν της, καὶ καθὼς εἶδεν ὅπῆ ἄνοιξαν τὸν τάφον τῆ Ἁγίε, τὴν ἐτάραξε δυνατὰ τὸ δαιμόνιον, καὶ ὕστερον ἀπὸ ὀλίγην ὥραν ἀρεύθη τελείως, δοξάζοσα τὸν Θεὸν, καὶ τὸν Ἅγιον. σῶας ἀπὸ τὰς Ἀγαρηνὰς ὅπῆ ἐθανάτωσαν τὸν Ἅγιον, ἐπῆραν τὸ ἐπανωκαμίλαυκόν τε, καὶ γυρίζωντας εἰς τὸν χότζαν, τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ Κεφάλι τε, καὶ ἐφόρεγέλα τὸν Ἅγιον. καὶ παρευθὺς δαιμονιθεὶς, εὔγαλε τὰ ῥοῦχά τε, καὶ ἔξεχε φωνάζωντας, πῶς αὐτὸς ἐθανάτωσε τὸν ἀσκητήν. ὅθεν μανθάνωντας τῆτο ὁ Πασιᾶς, ἐφόβοσαξε, καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὰ σίδηρα, καὶ ἐκεῖ καπῶς ὁ κακὸς ἐξέψυξεν.

Ἀφ' ὗ ἔκαμε τὴν ὑστερινὴν διδαχὴν ὁ Ἅγιος εἰς τὸ προρρηθὲν χωρίον Κολικόντασι, ἄφῆκεν ἐκεῖ σῶα σταυρὸν, καὶ τὴν σωσθεῖσαν σημαίαν εἰς τὴν γῆν, καὶ μὲ τὴν πελεκητήν τε, ἔβλεπον οἱ Χριστιανοὶ φῶς οὐράνιον ὅπῆ ἔλαμπεν ἐπάνω εἰς τὸν σταυρὸν κάθε νύκτα. ὅθεν τὴν ἡμέραν τῆς ὑψώσεως τῆ τιμίε σταυρῆ, ἐπῆγαν οἱ ἱερεῖς μὲ τὸν λαὸν, καὶ ἐπῆραν τὸν σταυρὸν ἐκεῖνον μετ' εὐλαβείας λιτανεύοντες, καὶ τὸν ἔβαλαν ὀπίσω τῆ βήματος, κοντὰ εἰς τὸν τάφον τῆ Ἁγίε εἰς παντοτινὴν ἐνθύμησιν τῆ θαύματος.

Ἀφ' ὗ δὲ οἱ μαθηταί τε ἔλαβαν τὴν τελείαν ἐλευθερίαν ἀπὸ τὸν Πασιᾶν, ἔκαμαν ἀνακομιδὴν τῆ λειψάνε τῆ Ἁγίε, καὶ μερικοὶ ἀπὸ αὐτὰς ἐπῆραν μέρη ἀπὸ αὐτὸ, καὶ διεσκορπίσθησαν εἰς διαφόρους τόπους, καὶ πολλοὶ ἀθενεῖς διὰ τῆ Ἁγίων λειψάνων ἐκείνων, ἔλαβον τὴν ὑγείαν τους. Καὶ μάλισα καὶ τὴν νῆσον τῆς Νάξίας, ὅπῆ πηγαίνοντες δύω μαθηταὶ τῆ Ἁγίε, διὰ νὰ ἀναγγείλων τὰ περὶ τῆ Μαρτυρίε αὐτῆ, εἰς τὸν ἐκεῖσε χολαρχῆντα ἱεροδιδάσκαλον Χρύσανθον τὸν αὐτάδελφον τῆ ἱερομάρτυρος, ἔτυχε νὰ ἔχῃ μαζήτων μερικὰς τρίχας ἀπὸ τὰ γυρεία τῆ Ἁγίε (1) τὰς ὁποίας πέρνοσα μὲ εὐλάβειαν μία

(1) Τὰς τρίχας ταύτας νομίζω, ὅτι πὰς ἐπῆραν πρὸ τῆς ἀνακομιδῆς τῆ λειψάνε, ὅταν τὸ ἐξέθαψαν, διὰ νὰ τὸ ἀπαθάσωσι, ὡς εἴπομεν.

μία γυναῖκα ὲν τῷ καλυμβῷ Νεοχωρίῳ, ἥτις εὑρίσκετο εἰς βαρυτάτω, κὴ θανατφόρον ἀθσίειαν, ὢ τε θαύματος! εὐθὺς ἐγνώρισεν εἰς τὸν ἑαυτόν της μίαν ὑπερφυσικὴν δυνάμιν, διὰ τῆς ὁποίας ἀνέλαβε μετ' ὀλίγον τελείαν τλὴ ὑγείαν της. Ἀλλὰ κὴ πολλαὶ ςῶραι γυναῖκες λαμβάνσαι εἰς διάςημα ἡμερῶν τεσαράκοντα χῶμα ἀπὸ τὸν τάφον τε Ἁγίε μετ' εὐλαβείας, κὴ πίςεως, ἐπέτυχον τε αἰτήματος, δηλαδὴ τε νὰ χρνήσων τέκνα μὲ τλὴ χάριν τε Χρις, κὴ διὰ πρεσβειῶν τε Ἁγίε τε ἱερομάρτυρος Κοσμᾶ. ἔ ταῖς πρεσβείαις ἀξιωθείημλν τῆς βασιλείας τ῀ ὐρανῶν. Ἀμήν.

1782. Κατὰ τὸ ᾳψπβ'. ἔτος.

ΕΜΑΡΤΤΡΗΣΕΝ Ο ΖΑΧΑΡΙΑΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΠΑΤΡΑΣ.

Οὗτος ὁ νέος ἀθλητὴς ἦτν ἀπὸ τλὴ Ἐπαρχίαν τε Ἁγίε Ἄρτης, ὁ ὁποῖος διὰ κάποιον συμβεβηκός, ἠρνήσατο τὸν Χρισὸν κὴ ἔγινε Τοῦρκος. ἔπειτα ἐπῆγε εἰς τὰς παλαιὰς Πάτρας, κὴ γέναρης ὢν τλὼ τέχνλω, ἤνοιξεν ἐργασήριον, κὴ ἐδέλδε τλὼ τέχνλω τε. εἶχε δὲ κρυφίως τὸ βιβλίον ὅπε ὀνομάζεται Ἁμαρτωλῶν σωτηρία, κὴ διαβάζων αὐτὸ συχνάκις, ἦλθεν εἰς ἄπραν μετάνοιαν, κλαίων πικρῶς εἰς τὸ κακὸν ὅπε ἔπαθε, κὴ παρεκάλει θερμῶς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησῦν Χρισὸν νὰ τὸν ἀξιώσῃ νὰ τύχῃ τῆς σωτηρίας τε. Ὅθεν ἐρωτήσας σνα Χρισιανὸν φίλον τε, κὴ μαθὼν πῶς ἦτον ἐκεῖ σνας ἐνάρετος κὴ ἔμπειρος πνδματικός, ἐπῆγε διὰ νυκτὸς πρὸς αὐτὸν, κὴ ὁμολογήθη τλὼ ἁμαρτίαν τε, κὴ τὸν σκοπὸν ὅπε εἶχε διὰ νὰ παρρησιασθῇ, κὴ νὰ ὁμολογήσῃ τὸν Χρισὸν ὅπε ἠρνήθη. ὁ δὲ πνδματικὸς τε εἶπεν, ὅτι ἀγκαλὰ κὴ ὁ λογισμός σε ἦναι μὲ μεγάλλω προθυμίαν τῆς καρδίας σε, ὅμως δὲν πρέπει νὰ τὸν βάλωμλν παρδιθὺς εἰς πρᾶξιν. δι' ὅτι πολλάκις ὁ διάβολος σωνειθίζει νὰ πλανᾷ τὸς ἀνθρώπνς ἀπὸ τὰ δεξιὰ, προβάλλωντάς τες καλὸς λογισμός. Ὅθεν ἂς δοκιμάσωμλν, τέκνον, τὸν λογισμόν σε, ἐὰν ἦναι ἐκ Θεῦ. πήγαινε λοιπὸν εἰς τὸ ἐργασήριόν σε, κὴ μενὲ κλεισμένος τεσαράκοντα ἡμέρας προσδοκόμενος, νησδύων, κὴ κάμνωντας ἀνάγνωσιν εἰς τὸ βιβλίον, ὅπε εἶπες πῶς ἔχεις. κάμνω κὴ ἐγὼ τὰ ἴδια εἰς τὸ κελ-

λεῖόν με δι' ἀγάπλν σε. κὴ τότε ἔλα νὰ ἀνταμώσωμλν πάλιν. δέχεται μὲ χαρᾶς ὁ Ζαχαρίας τλὼ συμβλλὼ τε πνδματικε, κλείεται εἰς τὸ ἐργασήριόν τε, κὴ ἀρχίζει προθύμως νὰ κάμνῃ τλὼ παραγγελίαν τε πνδματικε. ὅμως δὲν ἐδνήθη νὰ ὑποφέρῃ περσσότερον ἀπὸ εἴκοσι ἡμέρας, δι' ὅ,τι ἄναφε μία φλόγα εἰς τλὼ καρδίαν τε, ἥτις τε ἐπροξένει ἄπραν ἀγάπλν εἰς τὸν Χρισὸν, κὴ προθυμίαν ἀπράτητον, διὰ νὰ δώσῃ δέκα ζωὰς (ἂν ἦτον δνατὸν νὰ ἔχῃ) διὰ τὸ ὄνομά τε τὸ Ἅγιον. Ὅθεν πηγαίνει εἰς τὸν πνδματικὸν, κὴ πίπτων εἰς τὰς πόδας τε μὲ θερμὰ δάκρνα, τε λέγει, εὐλόγησόν με Πάτερ νὰ πηγαίνω εἰς τὸ Μαρτύριον, ὅτι δὲν δνάμαι πλέον νὰ ὑποφέρω ἀπὸ τὴν φλόγα ἐπὲ ἄναφεν εἰς τὴν καρδίαν με. ὁ πνδματικὸς τε λέγει, μὰ δὲν εἶναι καιρὸς ἀκόμη. ἐκεῖνος τε ἀποκρίνεται. ἦλθε πνδματικέ, κὴ ἀπέρασε, κὴ κεῖμα κάνεις μεγάλον νὰ μὲ ἐμποδίσῃς. τότε τε εἶπεν ὁ πνδματικὸς νὰ ἐξομολογηθῇ ὅλας τὰς ἁμαρτίας ὁπὲ ἐπροξένεν ὡς ἄνθρωπος εἰς ὅλν τε τλὼ ζωήν. Ὁ δὲ ἀνασὰς ἐσάθη μὲ δεμένας τὰς χεῖρας ὄρθιος, κὴ ἐξομολογήθη μὲ κατανύξεως ὅλα τε τὰ ἁμαρτήματα. δρέθη ὅμως τόσον καθαρὸς, ἔξω ἀπὸ τλὼ ἄρνησιν, ὁπὲ ἦτον ἄξιος διὰ ἱερωσύνλν. Ὁ πνδματικὸς πάλιν ὡς πρακτικὸς, κὴ φρόνιμος ἄνθρωπος, ἐσοχάθη νὰ τε κάμῃ κὴ ἄλλν δοκιμλν, κὴ προσάξας αὐτὸν νὰ καθήσῃ, ἄρχισε νὰ τε λέγῃ. σοχάσε τέκνον καλῶς, τί ἔχεις νὰ κάμῃς, δι' ὅ,τι ἀπὸ τὸν καιρὸν τε πολέμε ὁπὲ ἦλθαν οἱ Ἀλβανῖται εἰς τὸν Μωρέα, ἔμαθον τὲς ἐντοπίες Τοῦρκες πόσες ζόπες τυραννίας, διὰ νὰ πικδίνν τὲς Χρισιανές, ὁπὲ κῆ ἀλήθειαν ὅσα ἀκόμλν εἰς τὲς βίες τῆ παλαιῶν Μαρτύρων, δὲν εἶναι τίποτε, ἀναφερόμενα εἰς τὰ πάθη τῆ ἐνδόξων Ἀλβανιτῶν. ὅθεν μὴ σοχαθῇς, ὅτι, ἀφ' ὲ παρρησιαθῇς εἰς τὲς ἐξουσιαςές, ἔχεν νὰ προσάξεν δι' ἐσὲ νὰ σὲ κόψεν τλὼ κεφαλλν, ἀλλὰ πρέπει νὰ συλλογισθῇς καλῶς ὅλα τὰ ἐναντία. πλὴν ἐγὼ σὲ λέγω τέκνον, νὰ ἀφήσῃς αὐτὸν τὸν λογισμὸν ὁπὲ ἔχεις, διὰ νὰ μὴ βάλῃς κὴ τὸν ἑαυτόν σε εἰς μεγαλιτέραν κόλασιν, κὴ ἡμᾶς εἰς πειρασμὲς κὴ κινδύνες. κὴ νὰ οἰκονομήσωμλν τὴν σωτηρίαν σε μὲ ἄλλον ζόπον συγχρόπερον, κὴ σὲ ὑπόχομαι νὰ εὕρῃς τὴν συγχώρησιν τῆς ἀρνήσεώς σε. διὰ τί ὄχι ἔσι ἁμαρτία νικῶσα τὴν δωλαγχνίαν τε Θεῦ. Ὁ δὲ διλογημένος Ζαχαρίας ἐχαμογέλα ἐν ὅσῳ ἔλεγε παῦτα ὁ πνδματικός. ἔπειτα σκυθρωπάσας μικρὸν κὴ ἀνασενάξας ἐκ βάθες καρδίας τε, ἀπεκρίθη λέγων. θαυμάζω πνδματικὲ εἰς τὴν τόσην φρόνησιν ὁπὲ ἔχεις, νὰ κάθεσαι νὰ μὲ λαλῇς λόγια τῆ μωρῶν παι-

παιδίων. ἐγὼ ἔχω τὴν ἑαυτήν μυ ἀφιερωμένον ὅλον εἰς τὸν Χριστόν μυ, καὶ τώρα πλέον δὲν εἶμαι τὲ ἑαυτῦ μυ. ὅθεν ἔχω πόθον δίψαν, διὰ νὰ βασανισθῶ διὰ τὸν Χριστὸν, ὅπως ἐπιθυμῶ νὰ λάβω, αἰ ἦσαν ἀκόμη καὶ περισσότερα παιδεύματα, ἀπὸ αὐτὰ ὅπως μὲ εἶπες τῷ Ἀλβανιτῷ. σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὲ δώσης τὴν δύναμιν νὰ πηγαίνω, διατὶ δὲν ὑποφέρω πλέον τὸν φλόγα ὅπως αἰσθάνομαι εἰς τὴν καρδίαν μυ. τότε ὁ πνευματικὸς ἐδόξασε τὸν Θεὸν, ὅπως τόσον ἐσάλαξεν εἰς αὐτὸν τὴν χάριν τυ. καὶ βαβάζωντας τὰς ἱλαρωτέρας δύναις, καὶ τὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸν ἐμύρωσε καὶ τὸν ἐμετάδωσε τὰ ἄχραντα μυστήρια. καὶ ἀφ' ἧς τὸν ἐδυνάμωσε μὲ τὸν ἐπουράνιον τροφὴν καὶ καὶ τὸν ἐκαθώπλισε μὲ τὰ πνευματικὰ ὅπλα, ἔβαλε σίχον καὶ ἔψαλλον ὁμῦ παράκλησιν εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον, ἔπειτα δὲ λόγησεν αὐτὸν, καὶ σφραγίζωντάς τον μὲ τὸ σημεῖον τῦ ζωοποιῦ σαυρῦ, ἐξαπέστειλεν αὐτὸν, παραγγείλας, νὰ μὴ μεταχειρισθῇ ὑβρεισίας καὶ τῆς θρησκείας τῷ Τούρκων, δι' ὅ,τι δὲν εἶναι ἀνάγκη. ἀλλὰ μόνον μὲ σιώπημα λόγια νὰ κάμῃ τὴν ἄρνησιν ἐκείνης τῆς θρησκείας, καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὸν ἑαυτόν τυ Χριστιανόν.

Τότε ἀπογοητεύθη τὸν δεξιὸν τῦ πνευματικὸν ὁ Ζαχαρίας, ἐπῆγε εἰς τὸ ἐργαστήριόν τυ, καὶ πρῶτον ἐπώλησε ὅλα τυ τὰ ὑπάρχοντα, καὶ τὰ ἔδωκεν εἰς τὰς πτωχὰς, κρατῶντας μόνον χρόσια πέντε ἥμισυ, καὶ δύω φλάδες. ἔπειτα πηγαίνει καὶ δίδει τὸ κλειδὶ τῦ ἐργαστηρίυ εἰς τὸν οἰκοκύρην ὁμῦ μὲ τὸ σπίτιον, καὶ δι' ὗς ὁρμᾷ εἰς τὸν κεντρικὸν τῆς πόλεως, λέγων δεξιά, καὶ ἀριστερὰ εἰς τὰς Χριστιανὰς ὅπως ἀπαίτα εἰς τὸν δρόμον, συγχωρήσατέ μοι ἀδελφοί μυ, καὶ ὁ Θεὸς συγχωρήσοι σας. ἀπήντησε δὲ εἰς τὸν δρόμον καὶ σία πτωχὸν παιδὶ ὅπως δὲν εἶχε ζωνάρι, καὶ δι' ὗς δι' γάζει σία μπαξωτὸν ζωνάρι, ὅπως ἦτον ἐζωσμένος, καὶ τὰ τὸ δίδει, δίδει καὶ σία παρῶ, καὶ ἀγοράζει ὀλίγον χοινίον, καὶ ζώννυται. μετὰ ταῦτα ἀναβαίνει εἰς τὸν κεντρικὸν, καὶ ἐμβαίνωντας εἰς τὸν σπίτον τὰ τὸν λέγει. πολλὰ τὰ ἐπι ἀφεντιμυ. Ὁ δὲ κεντρὶς ἔχωντας αὐτὸν γνώριμον, μὲ τὸ νὰ τὰ ἐρράπτε ταῖς γέναις τυ, λέγει αὐτῷ. καὶ πῶς εἶναι τὸ Σελάμισα ζέβαλη Μεμέτ, (ὅτι ἔτζη τὸν ὠνόμαζον) ἔλα ἐπάνω, κάθησαι. εἰπέ μυ τί ἔπαθες; Ὁ δὲ Ζαχαρίας τὸν λέγει μὲ παῤῥησίας πολλῆς καὶ ἀφοβίας. ἐγὼ Μεμέτης δὲν εἶμαι, ἀλλὰ Ζαχαρίας. καὶ ἐπειδὴ ἐγελάσθηκα, καὶ ἀρνήθηκα τὸν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ὅπως ὄπίσθεν ἀπὸ γενιτσαρίας μυ, καὶ ἐδιχόθηκα τὸν ἐδικόν μας πίστιν εἰς τὸν κεντρικὸν, διὰ τῦτο τώρα ὅπως ἦλθον εἰς τὸν ἑαυτόν μυ, ἐγνώρισα πῶς ἐγελάσθηκα, καὶ

καὶ ἦλθον πάλιν εἰς τὸν κεντρικὸν καὶ νὰ ἀρνηθῶ τὸν πίστιν σας, καὶ νὰ ἐνδυθῶ τὸν Χριστόν μυ ὅπως ἀρνήθηκα. ὅθεν σὲ παρακαλῶ λάβε τῦτα τὰ ἄπρα, καὶ στεῖλε τὸν μαζέρωσε εἰς τὸν χαρατζῆ νὰ μῦ πάρῃ σία χαρατζοχάρτι, διὰ νὰ γνωρίζωμαι καὶ ἐγὼ πῶς εἶμαι ραγιὰς τῦ πολυχρονίυ Βασιλέως μας, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἀδελφοί μυ Χριστιανοί. ὁ δὲ κεντρὶς ἄρχισε νὰ τῦ λέγῃ. παιδί μυ Μεμέτ πασᾶ, αἰ σὲ σωίβῃ κάμμία συμφορὰ, καὶ ἔχασες τὸν νέν συ, ἐγὼ εἶμαι ἕτοιμος νὰ σωπάξω τὰς ἀγάδες, καὶ νὰ σὲ κάμω ἀρκετὴν βοήθειαν, μόνον φανέρωσέ μυ τὸν καρδίαν συ. Ὁ Μάρτυς ἀπεκρίθη. ἐγὼ ἐφοντίμυ, ἐπώλησα ὅλα μυ τὰ ὑπάρχοντα, καὶ τὰ ἔδωκα ἐλεημοσύνην, καὶ δὲν ἔχω χρεία διὰ ἄπρα. Ὁ κριτὴς τὸν λέγει. ἄλλο δὲν εἶναι, παρὰ εἶσαι μεθυσμένος. Ὁ Μάρτυς ὑποκρίνεται. νὰ μοῦ δώσῃ ὁ Χριστὸς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας μυ, πίσθισόν μοι, ὅτι ἔχω ξεῖς ἡμέρας ὅπως δὲν ἔβαλα εἰς τὸ στόμα μυ, ἔτε ψωμὶ ξηρὸν, ἔτε νερὸν, ἔτε τὸν συνειθισμένον καβέ. ἄλλη δὲ αἰτία ὅπως κάμνω τῦτο, δὲν εἶναι, παρὰ ἐκείνη ὅπως σὲ εἶπα εἰς τὴν ἀρχήν. ὅθεν λάβε τὰ ἄπρα ὅπως ἔβαλα ἐπάνω εἰς τὸν μπεσαχτᾶσυ, διὰ νὰ στείλῃς νὰ πάρῃς τὸ χαρατζοχάρτι μυ. Τότε βλέπων ὁ κριτὴς τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης τυ, τὸν ἔστειλε μὲ σία τζοχαντάρι τυ εἰς τὸν ἐξυσιασὴν τῆς πολιτείας, γράψας πρὸς αὐτὸν πᾶσαν τὴν ὑπόθεσιν. Παρασταθεὶς δὲ καὶ ἐκεῖ ὁ Μάρτυς, εἶπεν ἀπαραλλάκτως τὰ αὐτὰ ὅπως εἶπε καὶ εἰς τὸν κριτήν.

Τότε ὁ ἐξυσιασὴς ἐσωπάξε τὰς ἀγάδες, καὶ τὰς εἶπε τὴν ὑπόθεσιν. καὶ ἔπως ἀπεφάσισαν νὰ τὸν βάλουν εἰς τὸν φυλακὴν, καὶ ξεῖς φοραῖς τὴν ἡμέραν νὰ τὸν δέγαίνουν εἰς τὸν αὐλὴν, καὶ νὰ τὸν ῥαβδίζουν αὐσηρῶς, ἕως ὅπως, ἢ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν πίσω τας, ἢ νὰ ξεψυχήσῃ βασανιζόμενος. εἶπαν δὲ νὰ μὴ χυθῇ αἷμα ἀπὸ αὐτὸν, διὰ νὰ μὴν ὁρμήσουν οἱ Χριστιανοὶ νὰ πέρουν τὰ αἱματωμένα χώματα, καὶ γενῇ διὰ τῦτο παραχή, καὶ ἐπανάστασις, μὲ τὸ νὰ ἐμποδίζωνται, καὶ ὑβρίζωνται ἀπὸ ἡμᾶς. ἔτζη εἶπαν, καὶ ἔτζη ἔκαμαν. ὁ δὲ Μάρτυς τῷ Χριστῷ ῥαβδιζόμενος, καὶ μὲ λίθυς βαρυτάτας κτυπόμενος εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ εἰς τὸ στῆθος, ἔστεκεν εἰς τὴν πίστιν τῦ Χριστῦ στερεὸς καὶ ἀσάλευτος, χαίρων καὶ δοξάζων, καὶ λέγων ἀκαταπαύστως μυστικὰ τὰ, Κύριε Ἰησῦ Χριστὲ υἱὲ τῦ Θεῦ ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλόν σε, καὶ βοήθησόν μοι. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν κοντὰ τὸ βράδυ, τόσον ἐβασανίσαν τὸν δύσμοιρον, ὅπως πλέον δὲν ἐδύνατο νὰ λέγῃ τὴν δύσιν, ἀλλὰ μόνον τὰ ὀμμάτιά τυ ἀσύκνιζε, καὶ ἐκοίταζεν εἰς τὰς ἀρὰς, εἰς ὅσον καιρὸν ἐῤῥαβδίζετο.

Τότε ὁ λεγόμενος μπελιμπασις, ὁπῦ εἶναι ὁ πρῶτος τῆ στρατιωτῆ τῦ ἐξουσιαστῦ, ἐπρόσταξε τὸν δεσμοφύλακα, νὰ βασανίση τὴν νύκτα τὸν Μάρτυρα πολλὰ, ἕως ὁπῦ νὰ ἀποθάνη, διὰ νὰ μὴ παιδεύωνται ἡ αὐτοὶ βασανίζοντές τον τόσας ἡμέρας. ὁ δὲ δεσμοφύλαξ ἀφοῦ ἐλαβὼν τὸν Ἅγιον, ἐτσάκισε πολλὰ τὰς πόδας τε εἰς τὸ ξύλον. ἔπειτα ἀνέβη εἰς τὸ κρεββάτι ὁπῦ εἶχεν ὑφάλια, ἡ ἐκάθησε διὰ νὰ δειπνήση. τότε ὁ Μάρτυς ἐπόνεσε πολλὰ, ἡ ἐξεφώνησεν, ὠχ! ἐκεῖνος τὸν λέγει ἀποπάνω. πῶρα ἄπισε, νὰ πίω ὅλον τὸ κρασί, ἡ νὰ κατέβω νὰ σὲ πόψω ἀπὸ ἀρμὸν εἰς ἀρμόν. ὁ Μάρτυς τὸν λέγει. ἂν ἦσαι παλικάρι μὴ λέγῃς λόγια μόνον, ἀλλ' ἐλθὲ κάμε ἡ ἐκεῖνα ὁπῦ εἶπες, διὰ νὰ σῦ γνωρίζω ἡ χάρην. ἐκεῖνος δὲ θυμωθεὶς ἀπὸ τὰ λόγια τῦ Μάρτυρος, κατέβη, ἡ ἐξάβιξε πολλὰ τὰς πόδας τῦ Ἁγίῦ εἰς τὸ ξύλον, ἡ τὰς ἐτσίπωσε μὲ ὑπερβολὴ, ἡ ἀνέβη πάλιν νὰ ἀποδειπνήση, φοβερίζωντας νὰ τῦ κάμη ὕστερον ἡ ἄλλα φειπτὰ βασανιστήρια. ὁ δὲ Μάρτυς τῦ Χριστῦ, κάνωντας ὀλίγον νὰ σαλεύση, ἐχάθησαν παρευθὺς τὰ σκέλη τε. τότε ποιήσας τὸ σημεῖον τῆ τιμίᾳ σαυρῦ εἰς ὅλον τὸ σῶμά τε, ἡ εἰπὼν δυνατὰ, Κύριε εἰς χεῖράς σε παρατίθημι τὸ Πνεῦμά με, ἐξεψύχησε. ἡ παρευθὺς ὢ τῦ θαύματος! ἐγέμισεν ὅλη ἡ φυλακὴ ἀπὸ ἄρρητον δωδίαν, εἰς τόσον ὁπῦ ὁ ἐπάρατος δεσμοφύλαξ ἀπὸ τὴν ἐξοπλιά τε ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν, χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε, ἡ ἐπῆγε εἰς ἄλλο μέρος, ἡ ἐκοιμήθη. Τὸ πρωὶ ἔμαθον οἱ Χριστιανοὶ, ὅτι ἐτελείωσεν ὁ Ἅγιος τὸ Μαρτύριον, ἡ ἐπλήθησαν χαρᾶς, δοξάσαντες τὸν Θεόν. Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς ἔστειλε πρὸς τὸν ἐξουσιαστὴν, ζητῶ τὸ Ἅγιον λείψανον διὰ νὰ τὸ ἐνταφιάση. ὁ δὲ εἶπεν. ὅτι ἔπος ἔτε ἀπὸ ἐσᾶς εἶναι, ἔτε ἀπὸ ἡμᾶς, ἐπειδὴ ἡ τὰς δύω θρησκείας ἐβλάπτοσε· ὅθεν δὲν εἶναι ἄξιος ταφῆς. ἡ παρευθὺς προσάζει δύω στρατιώτας, ἡ ἔδεσαν ἀπὸ τὰς πόδας τὸ Ἅγιον λείψανον, ἡ σύροντές το ἐπῆγαν, ἡ τὸ ἔρριψαν εἰς σᾶν ξηροπήγαδον κατὰ τὴν ἐνορίαν τῆς Ἁγίας Τειάδος. Ὁ δὲ Ἅγιος συρόμενος εἰς τὰς δρόμους, παντοῦ ἀπόσκελα διέσκιζε μὲ τὰς ἀγκάλας ἀνοικτάς. ἡ πάλιν ῥιφθεὶς εἰς τὸ ξηροπήγαδον, διέρρηξε κάτω χηματισμὸν εἰς τὰ γόνατα ὄρθιος. Τὴν ἀκόλυθον νύκτα εἶδον οἱ Χριστιανοὶ φῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸ πηγάδι, ὅθεν ἔβγεχον μὲ φωνὰς, διὰ νὰ προσκυνῦν τὸν Ἅγιον, ἡ νὰ τὸν θεωρῦν. Ταῦτα μαθόντες οἱ Ἀγαρηνοὶ, ἔστειλαν ἀνθρώπους, ἡ πόψαντες χόρτα πολλὰ τὰ ἔρριψαν μέσα, ἔπειτα ἐξάβιξαν χώματα, ἡ ἐγέμισαν τὸ πηγάδι. ἡ ἔτως ἔμεινεν ἐκεῖ σφαλισμένος ὁ Ἅγιος

ὁ Ἅγιος. οὗ ταῖς ἱκεσίαις ἐλέησαι ἡμᾶς ὁ Κύριος, Ἀμήν.

Κατὰ τὸ αψπδ'. ἔτος ἐν καιρῷ χειμῶνος, 1784.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ Ο ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ. (1)

Οὗτος ὁ Μάρτυς τῦ Χριστῦ Δημήτριος, διέτριβετο εἰς τὸν Γαλατᾶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῇ καλουμένῃ Καρακιοϊ, ἔχων τὴν ὑπηρεσίαν τῦ τζιακίρ μιᾶς ταβέρνας τῦ χατζῆ Παναγιώτε, εἰκοσιπέντε χρόνων νέος, εὔμορφος εἰς τὴν ὄψιν, δυνατὸς εἰς τὸ σῶμα, ἡ σεμνὸς εἰς τὰ ἤθη. Ὅθεν καὶ διὰ ταύτας τὰς φυσικὰς ἀρετάς τε, ἡ χάριτας, ἐφθονεῖτο πάντοτε ἀπὸ τὸν λαζὸς Τούρκους, ὁπῦ συχνάκις ἐπήγαιναν εἰς τὴν ταβέρναν ἐκείνην. οἱ ὁποῖοι ἡ ἐπάρχισαν πολλάκις μὲ διαφόρους τρόπους νὰ τὸν μεταστρέψων ἀπὸ τὴν πίστιν τῦ Χριστῦ, ἡ νὰ τὸν τουρκίσων, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθησαν. Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἐπῆγαν κατὰ τὴν συνήθειαν τους οἱ αὐτοὶ λαζοὶ εἰς τὴν ταβέρναν, ἡ ἀφ' ὅ ἔπιον ἡ ἐμέθυσαν, ἐμάλλωσαν ἀναμεταξύ τους τόσον, ὁπῦ ἐμαχαιρώθη καὶ σᾶς ἐξ αὐτῶν. Ὁ δὲ ὁλογημένος Δημήτριος βλέποντάς τους ἐπῆγεν ὁμῦ μὲ τὸν σωφρόνως τε, ἡ ἐμβῆκεν εἰς τὸ μέσον αὐτῶν, διὰ νὰ τοὺς χωρίσῃ, καὶ νὰ τοὺς εἰρηνεύσῃ, κατὰ τὴν ἄδειαν ὁπῦ ἔχων ὅλοι οἱ κάπηλοι ἀπὸ τὴν βασιλείαν, νὰ εἰρηνεύων ἐκείνους ὁπῦ μαλλώνων ἀναμεταξύτους εἰς τὸ καπηλεῖον. ἡ ὕπω διαχωρίσαντες αὐτοὺς, τοὺς ἐδίωξαν ἀπὸ τὴν ταβέρναν.

Τῇ δὲ ἐρχομένῃ ἡμέρᾳ, ἔχοντες φθόνον οἱ μαροὶ ἐκεῖνοι πρὸς τὸν Δημήτριον, ὡς εἴπομεν, ἐπῆραν τὸν βαρεμένον Τοῦρκον, ἡ τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν Βεζύρην καταμαρτυροῦντες ψευδῶς, ὅτι ὁ Δημήτριος τὸν ἐμαχαίρωσε, καὶ πρέπει κατὰ τοὺς νόμους, ἢ νὰ δώσῃ αἷμα αὐτὶ αἵματος, ἡ νὰ θανατωθῇ, ἢ νὰ γενῇ Τοῦρκος. Ὅθεν ἐπρόσταξε

(1) Ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι κατὰ τὸ αψπέ. ἐμαρτύρησεν ὁ Ἅγιος.

ἐπρόσαξεν ὁ Βεζύρης, καὶ ἔφεραν τὸν Μάρτυρα εἰς τὸ κριτήριον, καὶ τὸν λέγει. ἰδὲ ἔποι τὶ μαρτυροῦσι κατὰ σοῦ. σὺ δὲ τί ἀπολογήσαι εἰς ταῦτα; τότε ὁ νέος χωρὶς νὰ δειλιάσῃ, ἄρχισε καὶ ἐδιηγήθη καταλεπτῶς ὅλῳ τῷ ἐπάθεσιν, καθὼς ἠκολούθησεν. Ὁ δὲ Βεζύρης τὸν λέγει, σὺα ἀπὸ τὰ δύω πρέπει νὰ διαλέξῃς, ἢ νὰ γενῇς Τοῦρκος, ἢ ἔχεις νὰ θανατωθῇς. Ὁ Μάρτυς ἀπεκρίθη μὲ ἀφοβίαν, καὶ γενναιότητα. ἐγὼ ὄτε Τοῦρκον ἐβάπτισα, ὄτε Τοῦρκος γίνομαι. νὰ μὴ μὲ τὸ δώσῃ ὁ Θεός. ἀλλὰ Χριστιανὸς ἐγεννήθηκα, καὶ Χριστιανὸς πάλιν θέλω νὰ ἀποθάνω.

Τότε ὁ βεζύρης βλέπων τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης αὐτῦ, ἔδωκε τὴν κατ' αὐτῦ ἀπόφασιν, διὰ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν. καὶ ὅπου πέρνοντες οἱ δήμιοι τὸν Ἅγιον, τὸν ἔφεραν κοντὰ εἰς τὸν τόπον τῆς παιδίκης. Καὶ ἰδὲ πάλιν ἦλθε πρόσαγε ἀπὸ τὸν βεζύρην, καὶ τὸν ἐγύρισαν ὀπίσω, καὶ ἄρχισε νὰ κολακεύῃ τὸν Μάρτυρα μὲ γλυκὰ λόγια, τάζωντας νὰ τῦ δώσῃ ἀξιώματα, καὶ ἄσπρα πολλὰ, μόνον νὰ πειρίσῃ, καὶ νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν. Ὁ δὲ γενναῖος Μάρτυς τῦ Χριστῦ, δὲν ἐδελεάθη ἀπὸ τὰ κολακευτικὰ ταῦτα λόγια, ἀλλὰ μὲ παῤῥησίαν, καὶ ἐλευθεροσομίαν μεγάλην, ἤλεγξε τὴν θρησκείαν αὐτῆς. Καὶ ὅπου παρέδωκεν αὐτὸν ὁ βεζύρης εἰς τὰς χεῖρας τῶν κατ' αὐτῦ μαρτυρόντων. Οἱ δὲ πέρνοντες αὐτὸν, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν καβνέ, καὶ ἐκεῖ ἐσυνάχθη πολὺ πλῆθος Τούρκων, καὶ καθ' σὺας ἀπὸ αὐτὰς τὸν ἐκολάκευε, καὶ τὸν παρεκίνει διὰ νὰ γενῇ Τοῦρκος, μὲ ὅ,τι τρόπον ἐδύνατο. Ἀλλ' ὁ Μάρτυς ἔσεκε σεριὸς, καὶ ἤλεγχεν αὐτὰς, καὶ τὴν πίστιν τῦς. Ὁ δὲ βεζύρης πάλιν ἐπρόσαξε καὶ ἐβγάσησαν ἔμπροσθέ του τὸν Ἅγιον, καὶ πάλιν ἄρχισε νὰ τὸν βιάσῃ νὰ δεχθῇ τὴν θρησκείαντων, ποτὲ μὲ κολακείας, καὶ ποτὲ μὲ φοβέρας, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸν καταπείσῃ, ἀφῆκεν αὐτὸν καὶ εἰς ξίπνη ἐξέτασιν.

Ἀφ' ἧς δὲ καὶ ξίπνη ἔφερε τὸν Μάρτυρα ἔμπροσθέν τε, καὶ τὰ αὐτὰ εἶπεν καὶ περσότερα, καὶ φοβερίσας, δὲν ἐδυνήθη νὰ μεταστρέψῃ τὴν γνώμην τε, ἐπρόσαξε καὶ τὸν ἀποκεφάλισαν ἔμπροσθεν τῆς καβέρνας τε, καὶ ὅπως ἔλαβεν ὁ ἀοίδιμος ξιπαρισεὺς τῦ Χριστῦ, τὸν τῦ Μαρτυρίε ἀμάραντον Στέφανον. Εἰς ξεῖς δὲ ὁλοκλήρες νύκτας φῶς οὐράνιον ἔλαμπεν ἐπάνω εἰς τὸ μαρτυρικὸν αὐτῦ λείψανον. ἕνας δὲ ἀπὸ τὺς Χριστιανὺς ἐπῆγε διὰ νυκτὸς νὰ πάρῃ τὸ Ἅγιον λείψανον. ἀλλ' οἱ φύλακες τὸν ἐπατάλαβαν, καὶ πιάσαντες αὐτὸν, τὸν ἐζημίωσαν ἀρκετὰ χρήματα. Μετὰ δὲ ξεῖς μῆνας οἱ λαζοὶ ἐκείνοι ἐφέρθησαν καὶ τὸν εὐλογημένον Παναγιώτην τὸν οἰκουρέιον τῆς

τῆς καβέρνας, τῷ πρωΐ ἐξερχόμενον ἀπὸ τὴν θύραν τῦ ἀσπητίου τε, διὰ τὸ μίσος ὅπου εἶχαν πρὸς τὸν Μάρτυρα Δημήτριον. ἔτσι ταῖς πρεσβείαις ἀξιωθείημεν ἅπαντες τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἀμήν.

Κατὰ τὸ αφπδ'. ἔτος

ΕΜΑΡΤΤΡΗΣΕΝ Ο ΧΑΤΖΗ ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΕΝ ΜΙΤΥΛΗΝΗ.

Ὅτος ὁ μακάριος ἦτον ἀπὸ τὴν Μιτυλήνη ἔχων γυναῖκα, καὶ παιδία, θυμωθεὶς δὲ διὰ κάποιαν αἰτίασιν ὅπου τὸν ἠκολούθησεν, ἠρνήθη φεῦ! τὸν Χριστὸν, καὶ ἐδέχθη τὸν μωαμετισμόν. ἀφ' ὅ δὲ ἐξεσκοτίσθη, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν τε ἐμετανόησε διὰ τὸ κακὸν ὅπου ἔπαθεν. ὅθεν ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, καὶ κατέφυγεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος. ἐκεῖ δὲ διαβάσας ἱκανὸν καιρὸν ἐξωμολογήθη τὼ ἁμαρτίαν τε, καὶ κάνωντας τὸν πρέποντα κανόνα ἐκοινώθη τῷ Ἁγίῳ Μύρῳ, καὶ ἐμετάλαβε τὰ ἄχραντα Μυστήρια, καὶ ἔπω δυναμωθεὶς ὑπέρεφεν εἰς τὼ παξίδατε, καὶ μὲ τὼ δίχω, καὶ ὀδηγίαν τῦ πνευματικῦ τε Πατρὸς, ἐπῆγε εἰς τὸν κειτὴν, καὶ τὸν ἐρωτᾷ. αἴσως τινὰς ἀδικήθῃ, ἢ γελαθῇ, δύναται νὰ πάρῃ πάλιν τὸ δίκαιόν τε; Ἀποκρίνεται ὁ κειτὴς. βέβαια δύναται. Καὶ ὁ Μάρτυς τῦ λέγει. ἐγὼ ἔχα τὴν πίστιν μῦ, ὅπου εἶναι σὺα καλὸν καὶ ἄδολον μάλαγμα, σκοτισθεὶς δὲ τὸν νοῦν ὑπὸ τῦ διαβόλε, ἐγελάσθω καὶ τὴν ἄφησα, καὶ ἐπῆρα τὼ ἐδικῶ σας διὰ καλιτέραν. τώρα ἦλθα εἰς τὸν ἑαυτόν μῦ, καὶ βλέπω, ὅτι ἡ ἐδική μῦ πίστις, εἶναι τὸ καλὸν μάλαγμα, καὶ ἡ ἐδική σας εἶναι τὸ μπαλίκι. καὶ μὲ τὸν λόγον ἔβγαλεν διὰ θὺς ἀπὸ τὼ κεφαλῶ τε τὸ σαρίκι ὅπου ἐφόρει, καὶ τὸ ῥίπτει ἐμπρὸς εἰς τὸν κειτῶ, καὶ φορᾶνει σὺα μαῦρον σκέφον ὅπου ἐβάσε εἰς τὸν κόλπον τε. ὁ κειτὴς τὸν λέγει. μωρὲ ξελὲ τὶ κάμνεις, δὲν γῆκες ἀπὸ τὸν νοῦν σε; Καὶ ὁ Μάρτυς ἀποκρίνεται ὄχι. ἀλλὰ εἶμαι εἰς τὸν ἑαυτόν μῦ, μὲ ὅλῳ μῦ τῶ γνῶσιν. Ὁ δὲ κειτὴς ποικάκις τὸν εἶπε τὰ αὐτὰ, καὶ ὁ Μάρτυς τοῦ ἔλεγεν, ὅτι εἰς τὸν ἑαυτόν μου εἶμαι, καὶ πολλὰ καλὰ ὁμιλῶ. Τότε ὁ κειτὴς ἐπρόσαξε καὶ τὸν ἐφυλάκωσαν· καὶ πάλιν τὸν ἐβγάσησεν εἰς τὸν κειτήριόν του καὶ δεύτερον καὶ τρίτον, καὶ ἐδοκίμαζε μὲ πολλὺς τρόπους νὰ τὸν

ὅπι-

ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν θρησκείαν των. βλέποντας δὲ αὐτὸν στερεὸν εἰς τὴν πίστιν τῆ Χριστῆ, καὶ ἀσάλευτον, ἀπεφάσισε κατ' αὐτῆ θάνατον. καὶ ἔπω τὸν ἔστειλαν εἰς τὸς Ναζίρην Ὁμὲρ ἀγᾶ καλέμπον, ὁ ὁποῖος πολλὰς κολακείας, καὶ ὑποχέσεις εἶπεν εἰς τὸν Μάρτυρα, διὰ νὰ τὸν ἐλκύσῃ εἰς τὴν γνώμην τα. ἀλλὰ ὁ Μάρτυς εἰς ὅλα ταῦτα ἄλλο δὲν ἀπεκρίνετο, πάρεξ ὅτι ἐγελάθηκα, ἔδωκα τὴν πίστιν μὲ τὸ καλὸν μάλαγμα, καὶ ἐπῆρα τὴν ἐδικήν σας τὸ μπακίρι. τώρα ἤλθον εἰς τὸν ἑαυτόν μὲ, καὶ ἐγνώρισα τὴν ζημίαν μὲ, καὶ διὰ τοῦτο ὁμολογῶ, ὅτι εἶμαι Χριστιανὸς, Θεόδωρος τὸ ὄνομά μὲ. Πέρνοντες λοιπὸν αὐτὸν οἱ εἰς τᾶτο διορισμένοι ὑπηρέται, τὸν ἔδειραν σφοδρῶς, καὶ τὸν ἐκτύπησαν μὲ τὴν μάχαιραν εἰς τὸ μηρὶ, καὶ κρημνίσαντες αὐτὸν ἀπὸ τὴν σκάλαν τῆ σαραγίου, ἄρχισαν νὰ τὸν πηγαίνων εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης χωρὶς νὰ ἀντιλέγῃ τελείως, ἀλλ' ἔχων ὁ δυλογημένος φαιδρὸν, καὶ χαροποιὸν τὸ πρόσωπον, ἐσυνωμίλει μὲ ἐκείνους ὅπῆ ἔμελλον νὰ τὸν φονεύσων, εἰς τρόπον, ὅτι ἐνομίζετο, πῶς δὲν εἶναι δι' αὐτὸν ὁ θάνατος θάνατος, ἀλλὰ ζωή. ἔπειτα τῆ λέγων, Γιὰ ἔχω νὰ σὲ κρεμάσων. Καὶ ὁ Μάρτυς τῆς λέγει μὲ χαρὰ, καὶ πῆ εἶναι τὸ χριστόν; οἱ δὲ δήμιοι τῆ ἔδωκαν δύθυς τὸ χριστόν. καὶ πιάσας αὐτὸ τὸ ἐφίλησε, καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὸν λαιμόν τα, καὶ λέγει πρὸς αὐτές. πηγαίνετέ με τώρα ὅπου θέλετε. καὶ πέρνοντες αὐτὸν τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης παρμὲν καπὶ λεγόμενον. ἐμπρὸς δὲ ἐφώναζεν ὁ Τιλάλης, ὅτι ὅποιος ἀρνεῖται τὴν πίστιν τα, τοιαῦτα παθαίνει.

Ποιήσας δὲν ὁ Μάρτυς προσδυχὴ, καὶ ζητήσας συγχώρησιν ἀπὸ ὅλες τὲς ἐκεῖ διρισθέντας Χριστιανὲς, αὐτίβα μένος τα εἰς μίαν πέτραν ὑψηλὴν, καὶ ἀγκαλιάσαντας τὸν ἑαυτόν τα εἰς τὲς δημίους, ἐφορκίθη ὑπ' αὐτῆ, καὶ ὅπως ἔλαβε τὸ Μαρτυρίν τὸν Στέφανον ὁ Μακάριος. Τὸ δὲ τίμιόν τα λείψανον ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν. ἀλλὰ μετὰ ἡμέρας εὐγαλεν αὐτὸ ἔξω ἡ θάλασσα. Ὅθεν οἱ Χριστιανοὶ λαβόντες ἄδειαν ἀπὸ τὸν κριτὴν, ἐνταφίασαν αὐτὸ ἐντίμως εἰς τὸν ναὸν τῆ Ἁγίου Γιωάννου τῆ Προδρόμου, ἔξω εἰς τὸν Μόδονα, ζητῆσαι δὲ ὕστερον δὲν δρέθη ἕως τῆς σήμερον· τινὰς δὲν ἠξάρετί ἔγινεν.

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 1784.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ.

Ὅτος ὁ Μακάριος ἦτον ἀπὸ τὴν Βελγαρίαν, νέος τὴν ἡλικίαν ἕως δεκαοκτὼ χρόνων, ὡραῖος εἰς τὴν ὄψιν, ἔχων καὶ πεῖραν γραμμάτων. ἀπὸ δὲ ποίασίν τινα ὅπῆ τὸν ἠκολούθησεν, ἠρνήθη φὰ! τὸν Χριστόν. ὕστερον ὅμως ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν ἐλθὼν εἰς αἴσθησιν τῆ κακῆ ὅπῆ ἔπαθε, μετενόησε, καὶ ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν πατρίδα τα, ἐπῆγεν εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος, καὶ ἐκάθη μέσα εἰς τὴν μεγίστην λαύραν τῆ Ἁγίου Ἀθανασίου ἕως χρόνους, ὑπηρετῶν σὰν Πρωτοπατικὸν γέροντα κελλοχέρην, καὶ καταγινόμενος εἰς ἀναγνώσεις τῶν ἱερῶν βιβλίων. Ἐπειδὴ δὲ ἡ συνείδησις τὸν ἔτυπτε διὰ τὴν ἄρνησιν τῆ Χριστῆ ὅπῆ ἔκαμε, ἐσυμπάτει πάντοτε σκυθρωπὸς, λυπημένος, καὶ σιωπηλὸς, εἰς τρόπον ὅπῆ καὶ ἀπὸ τὸ ἔξω προσθικὴν χῆμά τα, ἔδειχνεν εἰς τὲς ὁρῶντας, πῶς ἔπαθε κάποιον μεγάλον κακόν. Ἐν μία λοιπὸν τῶν ἡμερῶν προφασιζόμενος, ὅτι ἔχει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πατρίδα τα, ἀναχωρεῖ ἐκεῖθεν, καὶ πηγαίνει εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐκεῖ φορεῖ φέσι κόκκινον εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κόκκινα ὑποδήματα εἰς τὰς πόδας, καὶ πηγαίνει μὲ τοιοῦτον χῆμα μέσα εἰς τὸ τζαμὶ τῆς Ἁγίας Σοφίας, καὶ κάμνει τὸ σημεῖον τῆ τιμίου σταυρῆ, καὶ προσκυνεῖ κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Χριστιανῶν. βλέποντές τον δὲ οἱ ἐκεῖσε διεισκόμενοι Ἀγαρηνοὶ ἐταράχθησαν, καὶ δραμόντες κατ' αὐτῆ, τὸν ἠρώτησαν μὲ σκληρότητα, διὰ τί κάμνει ἔτζι; αὐτὸς δὲ ὁ ἀοίδιμος μὴ δειλιάσας ὡμολόγησεν, ὅτι εἶναι Χριστιανὸς, καὶ ὡς Χριστιανὸς κάμνει τὸν σταυρόν τα, καὶ προσκυνεῖ τὸν Χριστόν, ὅπῆ εἶναι ἀληθινὸς υἱὸς τῆ Θεῆ, καὶ Θεός. ἐπάχισαν νὰ τὸν διασρέψων μὲ διαφόρως ζόπως, ἀλλὰ δὲν ἐκάθη ζόπος. τέλος, βλέποντες τὸ ἀμεταθετον τῆς γνώμης τα, τὸν ἀπεκεφάλισαν ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλὴν τῆ βε-

θεόπτος τζαμίε, καὶ ἔπως ἔλαβεν ὁ ἀοίδιμος τὸ Μαρτυρίε τὸν Στέφανον ἀπὸ Χεισὸ τὸ Θεὸ ἡμῶν. ᾧ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος, εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

1792. Κατὰ τὸ ᾳψιβ. ἔτος

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ ΕΝ ΧΙΩ, Ο ΜΑΝΟΥΗΛ.

Οὗτος ὁ τὸ Χεισὸ Μάρτυς Μανουὴλ ἦτον ἀπὸ τὰ Σφακία τῆς Κρήτης, γεννηθεὶς ἀπὸ γονεῖς Χεισιανούς. νέος δὲ ὢν εἰς τὴν ἡλικίαν ἐσκλαβώθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ὁπὸ ἐπῆγαν, καὶ ὑπέταξαν τὰ Σφακία, ὅταν ἀπεσάτησαν. βλέποντες δὲ αὐτὸν οἱ Ἀγαρηνοὶ δυνατὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τους, ἐπάρνισαν αὐτὸν διὰ τασικιᾶς, καὶ ἐβελίτεμον καὶ τὴν σωθειάτους. ἀλλ' ὁ ἁλογημένος Μανουὴλ θεοσεβὴς ὢν, ἔκαμε τὸν διὰτὸν ζόπον, καὶ ἔφυγε ἐκεῖθεν, καὶ ἐπῆγε εἰς τὴν νῆσον Μύκωνον, καὶ ἐξομολογησάμενος τὴν ἁμαρτίαν του, καὶ τὸν φρόντα καινέα ποιήσας προθύμως, καὶ μυρωθείς, ἦτον πάλιν Χεισιανός. καὶ μετὰ χρόνον ἱκανὸν ἔλαβε καὶ νόμιμον γυναῖκα ἐκεῖθεν, καὶ ἔκαμε καὶ ἐξ τέκνα μετ' αὐτῆς. παπαποίσας δὲ αὐτὴν ὁπὸ ἐπρόδιδε τὴν τιμιότης, καὶ ἐμοιχεύετο μὲ ἄλλον, φοβηθεὶς τὸν Θεόν, δὲν τὴν ἐκακοποίησεν, οὐδὲ τὴν ἐθεάτεισεν. ἀλλὰ πέρνοντας τὰ παιδία του, ἔφυγεν ἀπὸ τὸ ὁσπήτιόν της, καὶ ἐνοικιάσας ἄλλο ὁσπήτιον ἐκάθητο μὲ τὰ παιδία του ἡσυχάζων. εἶχε δὲ καὶ σύγγαμβρον, ἄνθρωπον παγκάκιστον, καὶ παμμίαρον. ὁ ὁποῖος πάντοτε ἐφοβέριζε νὰ κακοποιήσῃ αὐτὸν διὰ τὴν καταφρόνησιν ὁπὸ ἔκαμε εἰς τὴν γυναικαδέλφη του, ἀλλὰ τί ἠκολούθησεν; κατέβαινεν ὁ Μανουὴλ ἀπὸ τὴν Σάμον εἰς τὴν Μύκωνον μὲ ἕνα πλοῖον, φορτωμένον ξύλα. καὶ καθὼς τύχαν ἀπαντᾷ εἰς τὸν θάλασσαν ἕνα καράβι τὸ καπεταν Πασιᾶ, τὸ ὁποῖον ἐφύλατε τὴν ἄκριν θάλασσαν. προσάζεται κατὰ τύχην νὰ ὑπάγῃ πλησίον τὸ καραβίου, μέσα δὲ εἰς αὐτὸ ἦτον ὁ ῥιφθεὶς σύγγαμβρός του, ὑπηρέτης τὸ ἀγᾶ τὸ καραβίου. ὁ ὁποῖος θεωρήσας ἀπὸ μακρὰ τὸν διλογημένον Μανουὴλ, ξέχει προθύμως, καὶ λέγει εἰς τὸν ἀγᾶ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὁπὸ ἔρχεται μὲ τὸ καΐκι ὁπὸ ἐκράξαμεν, ἦτον ποτὲ Τοῦρκος, καὶ τώρα φέρνεται ὡς Χεισιανός. τότε θαυμασάμενος αὐτὸν ὁ ἀγᾶς, τὸν ἐρωτᾷ τί ἄνθρωπος εἶναι; ἐκεῖ-

ἐκεῖνος τοῦ εἶπε. Χεισιανὸς εἶμαι ἀπὸ γενιᾶς μου. ὁ ἀγᾶς τοῦ εἶπε. μίαν φορὰν ἦσαν Χεισιανὸς, ὕστερον δὲ ἐπάρνισες μὲ τὸν θέλησίνου. ὅθεν πρέπει πάλιν νὰ γυρίσῃς εἰς τὸν πίσινμας, διότι ἂν δὲν γύρῃς, ἔχω νὰ σὲ παιδεύσω ἀπολαγχνα, ἕως ὁπὸ νὰ ξεψυχήσῃς. ὁ δὲ Μάρτυς διναμωθεὶς αἴωθεν, καὶ μηδόλως εἰς τὸν νοῦν του βαλὼν τὰς φοβερισμούς του, ἀπεκρίθη ὅτι Χεισιανὸς ἐγεννήθην, καὶ Χεισιανὸς εἶμαι, καὶ Χεισιανὸς θέλω νὰ ἀποθάνω. ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀγᾶς, ἀργίθη κατὰ πολλά, καὶ παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τὰς βασανιστὰς νὰ τὸν τιμωρήσουν. οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπαίδευον μὲ μεγάλην ἀπολαγχνίαν ἡμέρας πολλὰς, ἕως ὁπὸ ἐπῆγαν εἰς τὴν Χίον, ὅπου εὑρίσκετο ὁ Καπετὰν πασιᾶς μὲ τὸν βασιλικὸν ἁρμάδαν. τότε ὁ Μάρτυς φωνάζει ἕνα Χεισιανὸν Τζελιώτην, ὁπὸ ἦτον εἰς τὸ ἴδιον καράβι, νὰ δώσῃ ἔξω, διὰ νὰ τὸν φέρῃ κανένα πνευματικὸν νὰ ἐξομολογηθῇ, πλὴν δὲν ἐτόλμησε κανένας πνευματικὸς νὰ ὑπάγῃ διὰ τὸν φόβον τοῦ Ἀγαρηνῶν. ἕνας δὲ ἀπὸ τοὺς Πνευματικοὺς εἶπεν εἰς τὸν ῥηθέντα Τζελιώτην κρυφίως, φωνάζοντας τινὰς, καὶ νεθεσίας, διὰ τὰ τὰς εἰπῇ τοῦ Μάρτυρος, ποὺ θάρρος αὐτοῦ, καὶ παρηγορίαν. ἀκούσας δὲ αὐτὰς ὁ Μάρτυς, ἔλαβε φλαστέραν ἐμψύχωσιν, καὶ εἶπε, καὶ ἐγὼ τὸν ἴδιον σκοπὸν ἔχω. τί σήμερον νὰ ἀποθάνω; καὶ τί αὔριον; ὁ Κόσμος τοῦτος εἶναι προσωρινός. διὰ νὰ ἀποθάνω αὔριον κολασμένος, καλήτερα νὰ ἀποθάνω σήμερον διὰ τὴν πίσιν μου, καὶ νὰ σώσω τὴν ψυχήν μου. λοιπὸν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν παρέδωκεν ὁ ἀγᾶς τὸ καραβίου τὸν Μάρτυρα εἰς χεῖρας τοῦ Καπετὰν πασιᾶ, εἰπὼν αὐτῷ πᾶσαν τὴν ὑπόθεσιν. ὁ δὲ Καπετὰν πασιᾶς φωνάσας τὸν Μάρτυρα ἔμπροσθέν του, ἠρώτησεν αὐτὸν, τί εἶναι; ὁ δὲ ἀπεκρίθη, ὅτι εἶναι Χεισιανός. τότε ὁ ἡγεμὼν ἐπρόσταξε νὰ γυμνώσουν τὰ ῥοῦχα μέλη του. τότε δὲ θεωρήσας ὁ Καπετὰν πασιᾶς μὲ τὰ ὀμμάτια του τὴν εὐτυχίαν τῆς σαρκός του. ὅθεν εἶπεν αὐτῷ, πῶς λοιπὸν λέγεις, ὅτι εἶσαι Χεισιανός; ὁ Μάρτυς ἀπεκρίθη, ἐκ γενιᾶς μου Χεισιανὸς εἶμαι, πλὴν ἐσκλαβώθηκα πολλὰ μικρός, καὶ μὲ διναμίαν μὲ ἐπάρνισαν. τώρα δὲ πάλιν Χεισιανὸς θέλω νὰ εἶμαι. ταῦτα ἀκούσας ὁ πασιᾶς, ἔδωσεν ὁρισμὸν νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν χωρὶς ἀργοπορίαν. τότε ὁ Μάρτυς ἐσήκωσε τὰς χεῖρας, καὶ τὰ ὄμματα εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ εἶπε μεγαλοφώνως. δόξα σοι ὁ Θεός. θαλαβόντες δὲ αὐτὸν οἱ τοῦ πασιᾶ ὑπηρέται, τὸν ἐπῆγαν ὀλίγον μακρὰν τὸ παλατίου, πλησίον ἑνὸς μαχαλίου, εἰς τὴν καλεμένην παλαιὰν βρύσιν, καὶ ἐκεῖ ὁ Μάρτυς τοῦ Χεισοῦ

χωεὶς νὰ τροσαχθῇ, μόνος τε ἐγονάτισεν ἀπὶ τῆς γῆς, ϗ τὴν κεφαλὴν ἔκλινε, τροσμιλῶντας μὲ χαρᾶς μεγάλης τὸν θάνατον. ἀλλ' ἐκεῖνος ὀπῦ ἐπεχειρίθη νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ, ἐκυριεύθη ἀπὸ μεγάλην δειλίαν, ϗ ῥίψας τὸ σπαθὶ ἔφυγε. τότε χωμεύει, θέρυβος, ϗ παραχὴ ἠκολούθησεν ἀναμεταξὺ εἰς τὲς Τῦρκες. ὁ δὲ Μάρτυς δὲν ἐγύρισε παντελῶς τὰ ὀμμάτιά τε, διὰ νὰ ἰδῇ τί ἐγίνετο, ἀλλ' ἔσκυε γονατισμένος, ϗ ἀπάραχος, τροσέχωντας μόνον εἰς τὸν ἑαυτόν τε. τότε εἷς τζαούσης τῦ ἡγεμόνος, ἁρπάσας τὴν μάχαιραν, ἔκτυπα εἰς τὸν λαιμὸν τῦ Μάρτυρος τολλαῖς φοραῖς, ϗ εἰς τολλὰ μέρη, τλὴν δὲν ἐδυνήθη νὰ κόψῃ τὴν κεφαλήν. βλέτων δὲ, ὅτι δὲν κατορθώνει τίτοτε, ὀργισθεὶς τολλὰ, ῥίπτει κάτω εἰς τὴν γῆν τὸν Μάρτυρα, ϗ τεσὼν ἐπάνω τε, ἁρπάζει τὴν κεφαλήν τε, ϗ κατσφάζει αὐτὸν, ὡσὰν τρόβατον ἀληθινὸν τῦ Χεισῦ. ἦτον δὲ ἡμέρα δευτέρα, ὥρα ὡς τετάρτη. Τῇ ἐπαύριον, μανθάνωντας ὁ ἡγεμὼν τὴν χαρὰν ὀπῦ ἔλαβον οἱ Χεισιανοὶ διὰ τὴν τελείωσιν τῦ Μάρτυρος, ϗ τὴν σωσδρομὴν ὀπῦ κάμνει εἰς τὸ παίτιμον αὐτῦ, ϗ Ἅγιον λείψανον, ἐτρόσαξε ϗ ἐσύκωσαν αὐτὸ ἐκεῖθεν, ὁμῦ ϗ τὴν ἱερὰν αὐτῦ κεφαλὴν, ϗ δήσαντες εἰς αὐτὰ λίθας μεγάλας, τὰ ἔῤῥιψαν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης, μὲ φωνῶν τολλῶν, ϗ ἀλαλαγμῶν. ἡ δὲ Ἁγία τε ψυχὴ ἀνέβη εἰς τὲς ὐρανὲς, σωναριθμηθεῖσα μὲ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, ϗ τώρα ἀπολαμβάνει εἰς ὃν ἐπόθησε Χεισὸν, ϗ λαμβάνει παρ' αὐτῦ τὸν ἀμαράντινον Στέφανον τῦ μαρτυρίε, χορεύσα μὲ πάντων τῶν Ἁγίων, ϗ δοξάζουσα Πατέρα, Τἱὸν, ϗ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸν σῶα ἐν τριάδι Θεόν. ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, ϗ προσκύνησις, εἰς τὲς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

1793.

Κατὰ τὸ ᾳψγ. ἔτος

ΕΜΑΡΤΤΡΗΣΕΝ ΕΝ ΚΡΗΤΗ Ο ΑΓΙΟΣ ΜΤΡΩΝ.

Οὗτος ὁ εὐδόξος Μάρτυς τῦ Χεισῦ Μύρων, ἦτον ἀπὸ τὸ μέγα Κάστρον τῆς Κρήτης, τὸ ἐπονομαζόμενον Καίτιαν, ἀσεβῶν ὁμῦ, ϗ ἀγνῶν γονέων υἱός, ὃν ὁ Πατὴρ ὠνομάζετο Δημήτριος. ἔτυχε δὲ νὰ ἦναι παιδόθεν ὁ ἀοίδιμος, ἀγαθῆς τροαιρέσεως, ϗ νὰ ἀγαπᾷ ἐκ φύσεως τὰ χρισά, ϗ κόσμια ἤθη, ϗ νὰ ἦναι καθ' ὑπερβο-

βολὴν ἐρασὴς τῆς παρθενίας, ϗ σωφροσύνης. ϗ ἁπλῶς εἰπεῖν, ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ, εἶχε φρονιμάδα γεροντικλῶ, ὢντας ϗ κατὰ τλῶ ὄψιν τολλὰ ὡραῖος, ϗ εἰδής. μαθὼν δὲ τλῶ ῥαπτικλῶ τέχνῃ, ἐκάθητο εἰς τὸ ἐργασήριόν τε, ϗ ἐδέλδε μὲ τολλὴν σεμνότητα, ϗ δικαιοσύνην. οἱ δὲ Ἁγαρλωοὶ, ὁπῦ ἦσαν κοντὰ εἰς τὸ ἐργασήριόν τε γείτονες ἐζήτων τάτοτε νὰ ἔχων σωναναστροφὰς μὲ αὐτὸν, ὁ δὲ νέος, ἐκάθητο σοβαρὸς, ϗ ἥσυχος, ἀποστρεφόμενος τλῶ ἐκείνων σωναναστροφλῶ, ϗ σωομιλίαν. ὅθεν μὴ ὑποφέροντες νὰ βλέπων εἰς τόσον ὡραῖον νέον τοιαύτλω σωφροσύνῃ, ϗ σεμνότητα, ϗ φρονιμάδα, εἶχον μεγάλον φθόνον κατ' αὐτῦ, ϗ ἐβουλεύοντο πῶς νὰ τὸν κάμων νὰ ἀρνηθῇ τλῶ πίσιν τῦ Χεισῦ, ϗ νὰ γενῇ Τοῦρκος. ἐν μιᾷ ἂν τῇ ἡμερῶν τί μηχανεύονται οἱ ἐπάρατοι; δὲ εἰσκύσιν εἷς παιδίον τουρκόπουλον, ϗ πείθουσιν αὐτὸ νὰ εἰπῇ, πῶς ὁ νέος Μύρων τὸ ἐβίασεν εἰς αἰσχρὰν φᾶξιν ἁμαρτίας. ταύτλω λοιπὸν τλῶ συκοφαντίαν πλάσαντες κατὰ τῦ Ἁγίε, ἁρπάζουσιν αὐτὸν μὲ μεγάλλω μανίαν, ϗ τὸν πηγαίνων εἰς τὸν κριτλί. φωνάζοντες, ϗ καταμαρτυρῦντες ψευδῶς, ὅτι ἀπεπόλμησε νὰ βιάσῃ παιδίον τουρκόπουλον. ὁ δὲ κριτὴς ἠρώτησε τὸν νέον, αἴ ἔχῃ ὅπως ἡ ἀλήθεια, καθὼς ἐκεῖνοι ἐμαρτύρων. Τότε ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη, ὅτι ἀδίκως, ϗ ψευδῶς τὸν κατηγορῦν. ἐπειδὴ ϗ αὐτὸς τοιῦτον τρᾶγμα ποτὲ δὲν ἔκαμεν, ἀλλ' ὅτε ἔχει ὅλως εἰδησίν τινα περὶ τύτε. οἱ δὲ συκοφάνται ἐστέκοντο εἰς τὸ ποδάρι, φωνάζοντες ὅτι ἀληθῶς τῦτο ἐποίησε. ϗ ὅτι, ἢ πρέπει νὰ γενῇ Τοῦρκος, ἢ πρέπει νὰ θανατωθῇ. παῦτα ἀκύων ὁ κριτὴς, διὰ νὰ γλυτώσῃ, εἶπεν εἰς τὸν Ἅγιον νὰ κάμῃ σῶα ἀπὸ τὰ δύω, ἢ νὰ γενῇ Τοῦρκος, ἢ ἔχει νὰ λάβῃ θάνατον. ὁ δὲ τῦ Χεισῦ Μάρτυς μὲ παῤῥησίαν ἀπεκρίθη. ὅτι δὲν ἀρνεῖται ποτὲ τλῶ πίσιν τε, ϗ τὸ ὄνομα τῦ Χεισῦ, ἀλλὰ εἶναι ἕτοιμος νὰ λάβῃ ὅσας παιδείας ἤθελον τὸ κάμῃ διὰ τὴν ἀγάπλω τε. ϗ ὅτι Χεισιανὸς ἐγενήθη, ϗ πάλιν Χεισιανὸς θέλει νὰ ἀποθάνῃ. παῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ κριτὴς, ἐτρόσαξε ϗ τὸν ἔδωκαν ἀρκετὰς ξυλίας. ἔπειτα τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακλί, ἕως εἰς δευτέραν ἐξέτασιν. ὁ δὲ Μάρτυς ἐστέκετο χαρμένος εἰς ὅλα παῦτα, χωεὶς νὰ φοβηθῇ, ἢ ὅλως νὰ δείξῃ εἰς τὸ τρόσωπον κάμμίαν ἀλλοίωσιν.

Πάλιν δὲν φέρεται ὁ Ἅγιος εἰς τὸ κριτήριον, ϗ πάλιν οἱ αὐτοὶ μάρτυρες στέκονται καταμαρτυρῦντες. ὁ δὲ κριτὴς ἔταξε εἰς τὸν μάρτυρα, ὅτι ἔχει νὰ τὲ δώσῃ τολλὰς τιμὰς, ϗ δωρήματα, ἂν τὲ πακύσῃ, ϗ χρὴ Τοῦρκος. εἰδὲ ϗ ὄχι σύσῃ, ἔχει νὰ τὲ δώσῃ ἐπω-

πώδυνον, κὴ ἄτιμον θανατον. ἄλλοι δὲ πάλιν ἐκ τῆ ἐκεῖ παρεσώπων, λυπήσᾳ, τῦ ἔλεγον, ὦ νέε, τὴν δ'μορφίαν σᾳ, κὴ τλὼ νεότητά σᾳ, κὴ ἕλα εἰς τλὺ πίσιν μας, δχὶ νὰ περάσῃς ζωλὼ δ'τυχισμένα ζώντας, ὅτι τλὼ πίσιντε δεν' ἀλλάζει, ἀλλὰ θέλει νὰ ἀποθάνῃ Χεισιανός. ὅθεν ὁ Κεμὴς, βλέπων τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης αὐτῦ, ἔδωκε κατ' αὐτὸ τὴν τελευτωίαν τῦ θανάτε ἀπόφασιν. ὁ δὲ Μάρκάσρᾳ, ὅσας Χεισιανὰς ἀπαντα εἰς τὸν δρόμον τὰς ἐχαιρέτα, κὴ τὰς ἔλεγε. συγχωρεῖτέ μοι, ἀδελφοὶ, κὴ ὁ Θεὸς συγχωρήσοισας. ἠκολούθει δὲ κὴ ὁ πατὴρ αὐτῦ ὄπισθεν κλαίων, κὴ ὀδυρόμενος δχὶ τὸν θάνατον τῦ υἱῦτε. ὅταν δὲ ἔφθασαν εἰς τὸν διωρισμένον τόπον, ἐζήτησεν ὁ Μάρτυς ἄδειαν, κὴ ἐπῆγε εἰς τὸν πατέρα τε, ἐκεῖ κεντὰ παρεσώτα, κὴ πεσὼν κατεφίλησε τὰς πόδας τε, εἶτα καταφιλήσας κὴ τὰς χεῖράς τε, κὴ λαβὼν τὴν δ'χίν τε, ἅμα δὲ κὴ παρηγορήσας αὐτὸν νὰ μὴ λυπῆται, δχὶ τὸν θανάτον τε, ὡσὰν ὅπῦ ἀδίκως, κὴ ψεύδως ἐκατηγορήθη, ἐγύρισεν ὀπίσω εἰς τὰς δημίας, κὴ τὰς εἶπε νὰ κάμωσι τὸ πρόσαγμα ὅπῦ ἔλαβον. οἱ δὲ, περάσαντες τὴν φάρκαν εἰς τὸν λαιμόν τε τὸν ἐκρέμασαν. κὴ ὅπως ἔλαβεν ὁ ἀοίδιμος Μύρων, τῦ μαρτυρίε τὸν ἀμάραντον Στέφανον. πρεμαμμένε δὲ ἀκόμη τῦ Μάρτυρος, τλὼ τύπτε ἐκείνῳ εἶδον ὀφθαλμοφανῶς οἱ φύλακες Τοῦρκοι, ὅπῦ ἐφύλαττον ἔξω τῆς θύρας τῦ Κάσρᾳ, φῶς χαρίεν, κὴ θεῖον, ὅπῦ ἐκατέβη εἰς τὸ μαρτυρικόν τε λείψανον, οἵτινες κὴ ἐκήρυξαν τῦτο εἰς πολλές. οἱ δὲ Χεισιανοὶ τῦτο ἀκέσαντες, ἐδόξασαν τὸν Θεὸν, τὸν δοξάζοντα τὰς Ἁγίας αὐτῦ. ὃ τῇ φιλανθρωπίᾳ, κὴ χάειτι, δχὶ παρεσβειῶν τῦ νεομάρτυρος αὐτῦ Μύρωνος, ἀξιωθείημεν κὴ ἡμεῖς τῆς Βασιλείας τῆ ὐρανῶν. Ἀμήν.

„ ΜΑΡ-

„ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Ε'μ τῇ Σμύρμῃ ἀθλήσαμτος

Κατὰ τὸ ᾳψιδ'. ἔτος, ὰμ Μιῳ Μαΐῳ, εἰκοσῇ ἕκτη. 1794.

„ Ὅτος ὁ ἀοίδιμος ἐκατάγετο ἀπὸ τὴν μεγαλόπολιν Θεσσαλονίκην. τότε οἱ γονεῖς ἐκατοίκων εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Λαυδηγίας, τὸ κοινῶς καλούμενον λαγωδιανῶ, εἰς τὸ ὁποῖον κὴ τὴν σήμερον ἡ μήτηρ αὐτῦ ἔτι ζῶσα κατοικεῖ. ἐπειδὴ δὲ νέος ὢν ἔλαχε νὰ ἦναι κὴ δ'ειδὴς τὴν ὄψιν, δεν ἦτον τρόπος νὰ μὴ πέσῃ εἰς πειρασμόν, κατὰ τὴν τυραννικὴν συνήθειαν, ὅπῦ εἰς ἐκείνην τὴν πόλιν ἔχουν οἱ Ἀγαρηνοί. ὅθεν δχὶ νὰ τὸν γλυτώσουν οἱ γονεῖς τε ἀπὸ τὴν βίαν ἐκείτε ὅπῦ τε ἐπεβούλευε τλὺ σωφροσυνίλω, ὠγαπήθηκαν, ὡς ἡ μήτηρ αὐτῦ μαρτυρεῖ, νὰ τὸν φυγατίσουν μακρὰν, κὴ τὸν ἔστειλαν εἰς τλὺ Σμύρνλω, πάχα ὡσὰν εἰς τόπον ἀσφαλέστερον. ἀλλὰ τί νὰ εἰπῇ τινάς; ἤθελον εἰπῇ τινὰς, πῶς ἔφυγε ὄφιν, κὴ ἔπεσεν εἰς δράκοντα. ἐγλύτωσεν ἀπὸ ἄρκτον, κὴ συνάντησε λέοντα. ἔφυγε τὸν μικρὸν κίνδυνον τῆς σωφροσυνίης, κὴ ἐκεῖ ἔπεσεν εἰς τὸν τέλειον τῆς ἀπωλείας ἐχρεμόν, ὅτι δεν ἠξεύρω, ἢ μὲ βίαν, ἢ μὲ ἀπάτλω ἐξώμοσε τλὺ πάτριον θρησκείαν, κὴ ἐτούρκισε. λέγουσι τινὲς, ὅτι εἰς Ἀγᾶ Τοῦρκον ἐσοίχισε, κὴ μὲ δόλον ἐπαγίδευσεν ἐκεῖνος τὴν ἁπλῶ ψυχλὼ, φεῦ! εἰς τλὺ ἀσέβειαν. δεν ἀπέρασε πολὺς καιρὸς, κὴ φυγεν ἀπὸ τὸν Ἀγᾶ ἐκεῖνον, αὖθις κὴ πάλιν πλανώμενος, ἕως ὅπῦ ἐκαπάντησε νὰ ὑπάγῃ κὴ εἰς τλὺ Μέκαν αὐτὴν, ἐκεῖ ὅπῦ εὑρίσκεται ὁ τάφος τῦ Μωάμεθ, καθὼς αὐτὸς ὁ ἴδιος πόρα ὕστερον ἐνώπιον τῦ Κεμὴ τῦτο αὐτὸ ἔλεγε, καταφρονῶντας, κὴ ἐμπαίζωντας τὰ αὐτῷ θρησκεύματα. ἀπὸ τότε λοιπὸν κὴ εἰς τὸ ἑξῆς περήρχετο πόλεις, κὴ τόπους, κὴ χώρας δχφόρας, μὲ τὸ χῦμα τῷ Δερβισιάδων. ἀλλὰ καθὼς φαίνεται ὁ εὐλογημένος, δεν ἐκαταπάτησε παντιπάσι τλὺ

τὼ σωνείδησίν τυ, ὐδὲ ἐθόλωσε θλιατόπερον τὼ ψυχώ τυ, μὲ ἄλλας τινὰς αἰχροπραξίας, ἢ ὁποίαις μάλιστα εἶναι κατασωνθισμῥαις εἰς τὸ γένος τῦ Ὀθωμανῶν. φαίνεται πῶς ἠθάνετο ζωντανὸν τὸν ἔλεγχον τῆς ἁγίας σωνηδείσεως. φαίνεται, πῶς ἡ δῥάσκαλά τυ ἐκ πολλῶν χρόνων, ἢ κὴ ἐξ ἀρχῆς αὐτῦ, ἄρχισε νὰ κοιλοπονῇ τὸ μαρτύριον, διὰ νὰ ἐξαλείψῃ μὲ τὸ αἷμά τυ τὼ ἀνομίαν τυ. ὅθεν καὶ μὲ τὸ παπεικόπαπον ἐκεῖνο χῶμα ἐθλιπάτει μὲ πολλὴ συσολήν, κὴ σεμνότητα, κὴ χεδὸν ἐγνωείζετο, πῶς ἦπον σωίντες, κὴ φροτισικός. μάλιστα ὑπεκείνετο, πῶς εἶναι σαλὸς, κὴ τάχα ὡς τοιῦτος ἐλάλει πολλὰ κὴ τῦ Ἀγαρινῶν, ἐλέγχωντάς τες πικρῶς, διὰ τὰς πολλάς των ἀδικίας, κὴ θλανομίας, κὴ πῶς καπατυραννοῦσι, κὴ καταδωναεύωσι τὸν πτωχὸν ῥαγιάν, ὁπῦ ὁ Θεὸς τὼς τὸν ἔδωκεν ἀμανέτι, νὰ τὸν κυβερνᾷν, κὴ ὄχι νὰ τὸν καταξώσιν, κὴ δὲν ςοχάζονται, ἐλεγε, πῶς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι πλάσματα ενὸς Θεῦ. κὴ αὐτὰ μὲ σωνηθίζεν νὰ τὰ λέγεν κὴ ἄλλοι Διρβίσιδες, ἀλλ' αὐτὸς τὼς ἔλεγε ἀκόμα θλιατόπερα, κὴ μὲ τόλμιω θλάδοξον, κὴ ἀσωνήθιςον, ὥςε ὁπῦ ἀπὸ τὼ πολλὼ δειμύπαπα τῆ ἐλέγχων, πολλάκις ἐκινδύνετο κὴ εἰς ὀργὼ, κὴ εἰς τὸ Ῥαχῆτι τῆς Αἰγύπτυ τόσον ἐθύμωσαν κατ' αὐτῦ, ὥςε κὴ ἀποφάσιναν μερικοὶ Τῦρκοι Κρητικοὶ νὰ τὸν φονεύσεν, λέγοντες, πῶς χωρὶς ἄλλο, αὐτὸς δὲν εἶναι Τῦρκος, ἀλλὰ Χειςιανός. τὸ ὁποῖον μαθὼν ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, ὅτι ὡς φαίνεται ενὰς τοιῦτος θάνατος, δὲν ἦπον φανερὰ, κὴ ὁμολογημῥίως τῆς Χειςιανικῆς ὁμολογίας φρόσιμον, καθὼς ὕςερον ἔγινεν. ἔλαβαν δὲ τὼ ὑποψίαν ἐκεῖνοι, πῶς τάχα ἦπον Χειςιανὸς, ἐπειδὴ τὸν ἔβλεπαν ὁπῦ συχνὰ ἐσωναιαρέφετο μὲ τὼς Χειςιανὼς, κὴ μὲ πολλὼ ἡμερότητα, κὴ γλυκύτητα ἐσωνωμίλει μὲ αὐτύς. ὅταν λοιπὸν ἐτύχαινε νὰ εὑρίσκεται μὲ μοναχὼς Χειςιανὼς, συχνὰ ἐσωνήθιζε νὰ λέγῃ αἰνιγματωδῶς, ὅτι τὸ ενὰ εἶναι τρία, κὴ τὰ τρία εἶναι ενὰ, καὶ ὅποιος δὲν ἔχει τὰ τρία, δὲν δὲν ἔχει ὅτε τὸ ενὰ. μάλιστα ἔπας ἀκόμα εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἰς ενὰ χάποιον Παναγιώτιν Ζαγοραῖον, κὴ ἄλλα χάποια μυςικώτερα ἐξεθάῤῥεψε νὰ εἰπῇ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐκεῖνος ἐγνώρισε, κὴ ἐβεβαιώθη, πῶς ἦπον Χειςιανός. ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον φεύγωντας ἀπέβη εἰς τὼ πατρίδα τες τὴν Θεσαλονίκιν ἀγνώριςος, πρωτίτερα ἀπὸ δέκα ἔτη τὸ μαρτύριό τυ. ἐκεῖθεν πηγαίνωντας πάλιν εἰς ἄλλες, κὴ ἄλλες τόπες, ἔφθασε κὴ εἰς τὴν Χίον, τὸν χρόνον ἐκεῖνον ὁπῦ ἐμαρτύρησε. τὴν μεγάλιω τεσσαρακοςὴν, ἐπῆγε εἰς μίαν Ἐκκλησίαν, κὴ ἐςάθη εἰς τὴν Ἀκολυθίαν πρωὶ πρωὶ κα-

θὼς ἐμαρτύρησε τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης ὁ ἐφημέριος. μίαν ἡμέραν διεισκόμβος εἰς κάποιον μέρος, ἄρχισε νὰ κάμνῃ ενὰ πικρὸν ἔλεγχον τῆ Τύρκων. ενὰς Χειςιανὸς Χίος δὲ πατρίδης ἔλαχε νὰ ἦναι κοντά τε, κὴ παρδιῦς ἔφυγε μακρὰ ἀπὸ τὸν φόβον τε. φαίνεται λοιπὸν, πῶς ὁ Μακάριος ἐκεῖνος μὲ ἐκεῖνο τὸ δερβίσικον χῶμα, ἐφθάρικεν ενὰ ὀπαδέιον δρόμον νὰ διδάσκῃ τὼς Τύρκες, σωφροσυνίω κὴ δικαιοσυνίω, κὴ φιλανθρωπίαν, κὴ κάθε ἄλλω ἀρετὼ, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος δείχνωντας τὸν ἑαυτόν τε καλὸν θλάδειγμα ἐφιλοσόφει ταπεινωσιν, μετριότητα, ἀκτημοσυνίω, κὴ κάθε λογῆς ἄσκησιν. ὅτε ἤθελε νὰ θλαβαρωθῇ κάνενα ζητήματας ἀπὸ τὰς μεγάλας καὶ πλεσίας χρήματα, καθὼς σωνηθίζεν νὰ κάνεν οἱ ἄλλοι δερβίσιδες, ἀλλ' ἐμεταχειρίζετο κάποιας δρόμυς κὴ κάποιας ἐργασίας, μὲ τὰς ὁποίας εὔγανε τὸν ἐπάσιον ἄρτον. ἐςάθη λοιπὸν εἰς τὸ χῶμα ἐκεῖνο χρόνυς δεκαοκτώ. ὅτι καθὼς φαίνεται, τὸ πῦρ ἐκεῖνο ὁπῦ ὁ Χειςὸς ἦλθε νὰ βάλῃ εἰς τὼ γλῶ, εἰς ἄλλες δρόμπαν τὼ φλόγα τε ὀγλήγορα, καὶ εἰς ἄλλες ἀργότερα, βέβαια καθὼς ὁ ψυχοσώςης Κύριος ἤθελε κρίνει τὸ συμφερώτερον. λοιπὸν περνῶντας ἀπὸ τὼ Χίον εἰς τὼ Σμύρνιω ὁ ἐν τῷ Δερβίσῃ ὅπος Ἀλέξανδρος, ἦλθεν ἐσωθνά τε, τὼ χάρην τῦ Θεῦ, ὁπῦ ἐλάλει μυςικὰ εἰς τὼ ἀγαθώ τυ καρδίαν, πῶς ἤδη ἔφθασεν ἡ ὥρα δρὰ νὰ παῤῥησιαθῇ, κὴ νὰ τελειώσῃ τὸ ῥρὸ πολλῶν χρόνων σκοπέμενον. βέβαια ῥρέπει νὰ εἶχε κὴ κάνενα πνευματικὸν πατέρα, μὲ τὸν ὁποῖον τὼ γνώμιω ἤλθεν εἰς τοῦτο τὸ μέγα σάδιον, ὅμως, ὅσον δρὰ τὼ ὥραν, ἄδηλος μένει εἰς ἡμᾶς, κὴ μὲ ὅλον ὁπῦ πολλοὶ ἐρώτησαν πολλὰ, ἀλλὰ δὲν ἔμαθον. λοιπὸν ἡμέρα τρίτη τῆς ἑβδομάδος, δηλαδὴ τῇ ῥρὸ τῆς Ἁγίας Πεντηκοςῆς, καθοπλισάμενος καλῶς μὲ τὼ δυνάμιν τὸν τιμίον ςαυρὸν, δρὰ τὸν ὁποῖον ἔγινεν ἡ σωτήριος νίκη εἰς τὸν Κόσμον, ἐπῆγε εἰς τὸν κεντὼ, ἤτοι τὸν Μεγὰν τῆς πόλεως, κὴ μὲ ὅλιω τὼ δὐτολμίαν παῤῥησιαθεὶς ἐνώπιόν τε ἐφωτέρωσε τὸν ἑαυτόν τε, τίς ἦπον ῥρῶτα, τί ἔγινεν ὕςερον, κὴ ὅτι μεταμεληθεὶς ἐπανέρχεται εἰς τὼ ῥρώτιω τε κατάσασιν. ἤγνεν εἶπε μὲ φωνὼ μεγάλω κὴ λαμπρὰ, ὅτι ὦ δικασά, ἐγὼ ἤμαν Χειςιανὸς, κὴ ἀπὸ ἀφροσυνίω με, ἀρνήθηκα τὼ πίςιν με, κὴ ἔγινα Τῦρκος. ὕςερον ἐπατάλαβα, πῶς ἡ ῥρώτη με πίςις ἦπον φῶς, κὴ τὸ ἔχασα, ἡ ἐδικήσας εἶναι σκότος, καθὼς τὼ ἐγνώρισα. ὅθεν ἦλθον σήμερον ἐμπροθνά σας νὰ ὁμολογήσω, πῶς ἔσφαλα, ὁπῦ ἀρνήθηκα τὸ φῶς καὶ ἐδέχθηκα τὸ σκότος. Χειςιανὸς ἐγενήθηκα, Χειςιανὸς θέλω νὰ ἀποθάνω. ἰδὲ ἤκουσας τὴν ἀπόφα-

σίν μυ, ὦ δικασά, κάμε σὺ πώρα εἰς ἐμὲ, ὅ,τι θέλεις, ὅτι ἕτοιμος εἶμαι νὰ πάθω κάθε βάσανον, κὴ νὰ χύσω κὴ τὸ αἷμά μυ, διὰ τὸν ἀγάπλω τῦ Ἰησῦ Χεισῦ μυ, τὸν ὁποῖον κακῶς ἀρνήθηκα. κὴ ταῦτα λέγωντας, ἐπέπαξεν ἐμπροσθεν εἰς τὸν Μυλαῖ τὸ δερβισάδικον τῆς κεφαλῆς σκέπασμα, κὴ νὰ, λέγει, κὴ τὸ σημάδι τῆς θρησκείας σας, κὴ αὐτ' ἐκείνυ ἔβαλεν σὰ Χεισιανικὸν σκέπασμα εἰς τλὼ κεφαλλή τυ, τὸ ὁποῖον εἶχε προπιμασμένον. καθ' σὰς πώρα κὴ ἀπὸ λόγυ τυ καταλαμβάνει, ὡσὰν τὶ λογῆς διάθεσιν ἔλαβεν ἡ διάνοια, κὴ ἡ καρδία ἡ ἀλαζονική, κὴ ὑπερήφανος ἐκείνυ τῦ διωάτυ. κὴ ἀλήθειαν κὴ ἐκεῖνος, κὴ ὅσοι ἄλλοι κὴ τύχλω διέρθησαν ἐκεῖ, ἔμειναν χάσκοντες ὡς ἐκστατικοὶ, βλέποντες σὰ Δερβίσλω ἔτζι ἐξάφνα, ἀπὸ τὸ σὰ μέρος, νὰ κηρύττη τὸν ἑαυτόν τυ διὰ Χεισιανόν, κὴ ἀπὸ τὸ ἄλλο νὰ ἀτιμάζη ἔτζι αὐτοσόλως τὸν μωαμετισμόν, νὰ ἐλέγχη τὴν ματαιότητά τυς, κὴ νὰ μυκτηρίζη τλὼ αὐτόσιον θρησκείαν τυς. πόσον πολλὰ τὸς ἐλύπησε, κὴ τὸς ἐπάραξε τὸ ἀπροσδόκητον τῆς παῤῥησίας τῦ ἀνδρός. ὅμως ἐπειδὴ ἦτον χρεία νὰ τὸν ἀποκεφαλισθῦν, πρῶτος ὁ κεφαλῆς, κὴ μετ' αὐτῦ ὕστερον ὅλοι οἱ ἄλλοι, τί εἶναι τᾶτα τὰ ἀνέλπιστα πράγματα τὸν εἶπαν; διὰ γλῶσσες ἀπὸ τὰς φρεάς συ, δὲν ἔρχεσαι εἰς τὸν ἑαυτόν συ; ἐσὺ δερβίσης ἄνθρωπος, κὴ νὰ λέγης τοιαῦτα λόγια, κὴ νὰ καταισχυνίς τλὼ πίσιν συ, κὴ τλὼ ἀπολυφίν συ; εἰς τὰ ὁποῖα ὁ Μάρτυς ἀπεκρίθη σοφώτατα. ὅτι ἀληθινά, ἔξω ἤμυν ἀπὸ τὰς φρεάς μυ, κὴ πώρα ἦλθα εἰς τὸν ἑαυτόν μυ, ὁμολογῶντας παῤῥησίᾳ τλὼ ἀνομίαν μυ. ἐπειδὴ δὲ κὴ λέγετε, πῶς εἶμαι δερβίσης, κὴ λέγω τέτοια λόγια, βέβαια λέγω τλὼ ἀλήθειαν, ὅτι ἐγὼ κὴ εἰς τὸν Κιαμπσάσας ἐπῆγα, κὴ ὅλως σας τλὼ θρησκείαν ἐξέτασα, κὴ ἐκατάλαβα, πῶς ὅλα σας εἶναι ψέμματα, κὴ μυσαρά, κὴ ἄλλα παρόμοια, κὴ σύμφωνα μὲ αὐτὰ ἐλάλησε πρὸς αὐτὸς, μὲ πολλὴ ἐλευθεροστομίαν. ἐκεῖνοι δὲ ταῦτα ἀκούσαντες τὸν ἀπεκρίθησαν μὲ θυμὸ, κὴ ὀργῆς, πῶς εἶναι μεθυσμένος, κὴ ὡς μεθυσμένος λαλεῖ. ὅθεν κὴ ὁ Κεπὴς μεξῶντάς τον ὡς μεθυσμένον, ἐπρόσαξε νὰ τὸν βάλλυν εἰς τὴν φυλακλὼ, ἕως νὰ τᾶ περάσῃ ὁ σκοπασμὸς τῆς μέθης, κὴ νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς φρεάς τυ. Τῇ ἐπαύριον ἤγαν τῇ τεβάδι, ὁπᾶ κὴ ἄλλοι σωμήχθησαν θρασύτεροι εἰς τὸν Μυλαῖ, ἐπρόσαξεν ὁ Κεπὴς νὰ τὸν θάψησαν εἰς δευτέραν ἐξέτασιν. ὁ δὲ Μάρτυς σομωθεὶς βόπον τινὰ θρασύτερον ἀπὸ τλὼ προτέραν φυλακλὼ, ὡμολόγησεν ἐνώπιον παύτων τὸν Ἰησῦν Χεισὸν Θεὸν ἀληθινὸν, κὴ μὲ θρασυτέραν δύπλ. μίαν ἐμυκτήρισε, κὴ ἐκαταφρόνησε τλὼ ἐδικλώ των θρησκείαν, ὥσε ὁ-

πᾶ

πᾶ ἐξέπληξεν ἅπαντας. ἐκεῖνοι δὲ, κὴ μὲ ὅλον ὁπᾶ οἱ τοιῦτοι λόγοι τῦ Μάρτυρος τὰς ἠρέθιζαν εἰς ὀργλώ, ὅμως ἐλπίζοντες μήπως τᾶ μεταβάλλυν τλὼ γνώμλω, ὄχι τόσον διὰ νὰ τὸν κερδήσωσιν, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ καταισχυνθῶσι μέχρι τέλυς, ἄρχισαν νὰ τὸν μεταχειρίζωνται, μὲ κολακείαις. κὴ, δὲν λυπᾶσαι ἄνθρωπε τλὼ ζωλί συ; ἔλεγαν; λυπήσυ τλὼ νεότητά συ. ζήτσαι ὅ,τι θέλεις νὰ σᾶ δώσωμεν, κὴ ἄσπρα κὴ ῥᾶχα, κὴ εἴτι ἄλλο ἀγαπᾷς, κὴ ὁρέγεσαι. ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ μακάριος αὐτόδοτος ἐτάθη ἀπὸ μιᾶς εἰς ὅλα, κὴ ὅτε τὰς ἀπειλὰς τῦ θανάτυ ἐφοβήθη, ὅτε πρὸς τὰς κολακείας των ἐχαυνώθη, ἀλλὰ μάλισα κὴ τὰς ἀπεκρίθη μὲ σὰ θαυμασὸν κὴ ἀκατάπλητον φρόνημα, λέγωντας, τί ὦ αὐόητοι, μᾶ προβάλλετε θάνατον; ἐγὼ διὰ τᾶτο μάλισα ἦλθα, διὰ νὰ ἀποθάνω διὰ τὸν ἀγάπλω τῦ γλυκυτάτυ μυ Ἰησῦ Χεισῦ. τί ὦ μάταιοι ασεδάζετε νὰ μεταβάλλετε τλὼ σεβεάν μυ ἀπόφασιν, μὲ τὰς ἀπατηλὰς, κὴ ἀτιδανάς σας ὑποχίσεις; μίαν ἀληθινλὼ δαιμονίαν, ἐγὼ σοχάζομαι διὰ λόγυ μυ, τὸ νὰ ἀποθάνω διὰ τλὼ Ἁγίαν μυ πίσιν, τλὼ ὁποίαν κακῶς ἠρνήθηκα. νὰ ἀποθάνω τᾶτλω τλὼ ψεύτικλω ζωλὼ, διὰ νὰ κερδήσω τλὼ ἄλλω, τλὼ ἀληθινλὼ, τλὼ αἰώνιον. Χεισιανὸς, ἐγρνήθηκα, Χεισιανὸς θέλω νὰ ἀποθάνω. τᾶτο ποθῶ. τᾶτο διψῶ, διὰ τᾶτο ἦλθα. λοιπὸν ἐσεῖς κάμετε εἰς ἐμὲ εἴτι θέλετε, ἕτοιμος εἶμαι νὰ πάθω πὰ πάντα διὰ τὸν δεσπότλω μυ Ἰησῦν Χεισόν. λοιπὸν κλείσαντες αὐτὸν πάλιν εἰς τλὼ φυλακλὼ, ἐκεῖ τὸν ἄφησαν ἄχρι τῆς Θρασκλῆς. τλὼ ἡμέραν ταύτλω τῆς παρασκλῆς τιμῶσι μεγάλως, ὡσὰν μίαν σεβασμίαν ἡμέραν, οἱ Ὀθωμανοί. ὅθεν κὴ συνηθίζυσιν ἐκείνλω τλὼ ἡμέραν νὰ συναθροίζωνται εἰς τὸν Κεπλὼ κάθε πόλεως, οἱ Ἀγάδες, κὴ οἱ μεγαλωσάνοι τᾶ τόπυ, κὴ ὁμᾶ ὅλοι ἐκεῖθεν ὑπάγυν κὴ εἰς τὸ τζαμί. εἴτε λοιπὸν διὰ τὴν σωμήθειαν αὐτλώ, εἴτε διὰ τλὼ θαδοθεῖσαν φήμλω, πῶς σὰς Δερβίσης ἐπαῤῥησιάθη εἰς τὸν Μυλαῖν διὰ Χεισιανός, κὴ μεγάλου ἐνειδος κὴ καταισχύλω κάνει εἰς τὸ μέτ μωαμέτ, εἴτε κὴ διὰ τὰ δύω αἴτια, τῇ ἐρχομλώ Παρασκλῇ, ὅλοι οἱ Ἀγιάννιδες κὴ οἱ ἐγκειπότεροι τῆς Σμύρνης, σωμήχθησαν ὁμοθυμαδὸν εἰς τὸν Μυλαῖν. πλλὼ κὴ λαὸς ὄχι ὀλίγος ταῦτα μαθόντες ἐκεῖσε συνέδραμον. κὴ λοιπὸν ἐξάγυσι τὸν Μάρτυρα ἐκ τῆς φυλακῆς, κὴ παείσαται ἐκ ξίτα εἰς τὸ κεπτέλιον, διὰ νὰ ὁμολογήσῃ κὴ ἐκ ξίτα τλὼ πίσιν τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὁ πρότερον ἀφρόνως ἀρνησάμλος τλὼ Ἁγίαν Τριάδα. τὸ ὁποῖον, κὴ ἐγένετο ἐντελέσατα, κὴ θεοφιλέσατα. ἐρωτησάτων γὰρ

αὐτῶν τῦ τε μυλᾶ δηλαδὴ, κὴ τῷ λοιπῶν, αἳ ἦλθον εἰς τὰς φρένας τυ, ἀπεκρίθη ὁ γενναῖος τῦ Χριςῦ ἀθλητὴς, ὅτι κὴ ἤμυν, καὶ εἰμαι μὲ τλὼ χάρι τῦ Χριςῦ μυ εἰς τὰς φρένας μυ. κὴ εἶπα, κὴ λέγω πολλάκις, ὅτι Χριςιανὸς ἐγεννήθηκα, Χριςιανὸς θέλω νὰ ἀποθάνω. δὲν ἀλλάζω μὲ τὸ φῶς τὸ σκότος. προσκυνῶ Πατέρα, Υἱὸν, κὴ Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα ὁμοούσιον, κὴ ἀχώριςον. κὴ ἅμα λέγωντας ἐχημάτιζεν εἰς τὸν ἑαυτόν τυ κὴ τὸ σημεῖον τῦ τιμίυ ςαυρῦ. λοιπὸν παῦτα ἀκύσαντες οἱ Ἀγαρηνοὶ, κὴ ἰδόντες τὸ ἀμετάθετον ἀπὸ μιᾶς τῆς Ἁγίας τυ ψυχῆς, ἀπελπισθέντες ὁλοτελῶς ἀπὸ κάθε ἄλλω πεῖρω, κὴ μεταχείρισιν, κοινῇ γνώμῃ ὅλοι τυς ἀπεφάσισαν, ὅτι νὰ ἀποθάνῃ ὁ ὑβρις ὴς τῦ μωαμετισμῦ, χωρὶς ἀναβολὴ καιρῦ, κὴ ὅπως ὁ κριτὴς ἔδωκεν ἐγγράφως κατ' αὐτῦ τλὼ δίκη ξίφος ἀπόφασιν. ἄγεται λοιπὸν ἀπὸ τὸς ὑπηρέτας τῦ ὀξυσιαςῦ ὁ γενναῖος τῦ Χριςῦ ἀθλητὴς εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, δεδεμένος τὰς χεῖρας, καὶ τὸ σιώνθες τῷ καταδίκων, κὴ εἰς ὅλον τὸν δρόμον, οἱ ἰμάμιδες, καὶ οἱ χοτζάδες, δὲν ἔπαυσαν ἀπὸ τὸ νὰ τὸν συμβελδίυν, κὴ νὰ πάχυν μὲ κάθε τρόπον νὰ τὸν ἀποτρέψυν, καὶ νὰ τὸν ἐλκύσωσιν εἰς τλὼ γνώμλω τυς, ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ μακάριος δὲν ἔδιδε καμμίαν προσοχλὼ εἰς τὰ ψυχόλεθρα αὐτῶν λόγια, ἀλλ' εἶχεν ὅλως διόλυ τὸν νεῦν τυ προσηλωμένον εἰς τὸν Χριςόν, κὴ εἰς τὸ ὑπὲρ ἐκείνυ μακάριον τέλος, σὰ κὴ μόνον λόγον συχνὰ ἀποκεινόμενος, Χριςιανὸς εἰμαι, καὶ Χριςιανὸς νὰ ἀποθάνω. ὦ μακαρίας φωνῆς! ὦ γενναίας ἐκβάσεως! ὦ ψυχῆς καιομένης ὑπὸ τῦ θείυ ἔρωτος! εἰς τλὼ δόξαν παύτλω θεωρίαν συνέδραμον ἀναρίθμητα πλήθη ἀνθρώπων, ἀπὸ ὅλα τὰ γειτόνια κὴ τὰς φυλὰς ὅπῦ κατοικῦν εἰς ἐκείνλω τλὼ πόλιν, δηλαδὴ καὶ τῦρκοι, κὴ ῥωμαῖοι, κὴ φράγγοι, κὴ ἁρμένιοι. εἰς τὸ μέσον λοιπὸν ἐκείνυ τῦ πολυπληθῦς θεάτρυ στάσας ὁ δήμιος τὸν Μάρτυρα, ἔβαβε μπροσθεν εἰς τὰς ὀφθαλμύς τυ τὸ σπαθί, κὴ τᾶ τὸ δείχνει γυμνόν, κὴ ὁξασράπτον, τάχα δῆθεν νὰ τὸν φοβίσῃ, ἀλλ' ὁ Μάρτυς τόσον ἐφαίνετο ἀκαταπλήκτος, κὴ τόσλω ἔδειχνεν ἀφοβίαν εἰς τὸ πρόσωπον, ὥςε βλέπωντάς τον σὰς ἀπὸ τὰς φράγγυς, ὥμοσαν, ὅτι ἀκόμα δὲν εἶδον εἰς ἄνθρωπον τόσλω καθαρότητα. μετὰ τᾶτο τὸν ἐρώτσαξε νὰ γονατίσῃ, κὴ ἐγονάτισεν ὁ Μάρτυς, κὴ δι' ὐὸς φθάνει προσαγὴ ἀπὸ τὸν Μελᾶ, νὰ λάβῃ ὑπομονλὼ ὁ δήμιος, δῆθεν τί ἔχει νὰ ἔλθῃ εἰς τλὼ θεωρίαν παύτλω, κὴ ὁ υἱὸς τῦ Μελᾶ. κὴ ἀναβάλλει τλὼ ἀποφασὴν ὁ δήμιος μίαν ὥραν κὴ ἐπέκεινα, κὴ εἰς ὅλον ἐκεῖνο τὸ διάσημα τῆς ὥρας, ὁ Μάρτυς ἔμενεν ἐκεῖ γονατισὸς, μόνον ἐμπροσθεν τὰ βλέπωντας μὲ σκυμμένλω τὴν κεφαλὴν, κὴ ἀχόλαστα προσευχόμενος, κὴ μὲ τὸν νοῦν τυ, κὴ μὲ τὰ χείλη τυ. ἐδῶ βέβαια δὲν ἀμφιβάλλω, πῶς μέσα εἰς ἐκείνλω τὴν ἁγίαν διάθεσιν ἐγίνετο ὅλον σὰ κείσις, κὴ καπάκεισις τῦ Κόσμυ, κὴ τῦ κοσμοκράτορος, κὴ πῶς ἀνωθεν ὁ ἀγωνοθέτης Χριςὸς ἐνίσχυε μὲ τὴν παντοδυνάμον χάριν τυ, τὸν ἐδικόν τυ ἀθλητήν. ἦτον δὲ ὄχι ὀλίγη κὴ ἡ ἀγωνία τῷ ὀρθοδόξων, κὴ ὁμογενῶν τυ Χριςιανῶν, ὅσον ἔβλεπον τὴν ὥραν παρερχομένλω, συλλογιζόμενοι τὸ ἀδύνατες τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. ἀλλὰ τέλος πάντων ἐνίκησεν ὁ Χριςὸς, ὕψωσε τὴν ἁγίαν τυ πίςιν, μὲ τὸ λαμπρὸν τῦ Ἀλεξάνδρυ Μαρτύριον, κὴ οἱ δυσεβεῖς δι'φράνθησαν, κὴ οἱ Ἄγγελοι ἐχάρησαν, οἱ δὲ δαίμονες ἐθρήνησαν, κὴ οἱ τῆς πλάνης θεραπόνταὶ ἔμειναν κατηχυμένοι, μὲ τὸν ὑπὲρ Χριςῦ θάνατον τῦ γενναίυ, κὴ θαυμασίυ πάντυ ἀθλητῦ, ἐν Χριςῷ Ἰησῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα κὴ τὸ κράτος σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, εἰς τὸς αἰῶνας τῷ αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐν τῷ αὐτῷ ἔτει αψηδ. Αὐγύςυ ηθ'. 1794

ΕΜΑΡΤΤΡΗΣΕΝ Ο ΜΑΡΤΤΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.

„Οὗτος ὁ Μάρτυς τῦ Χριςῦ Σπάσος βυλγαρεισὶ ὀνομαζόμενος, ῥωμαϊςὶ δὲ Ἀνασάσιος ἦτον ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Βυλγαρίας ἀπὸ τλὼ ἐπαρχίαν τῆς Σζέμιτζας, ἡ ὁποία τὸν παλαιὸν καιρὸν ἐκαλεῖτο Τιβεριόπολις, ἀπὸ χώραν λεγομένλω Ῥαδοβίσι. ἦτον δὲ νέος, ὡς εἴκοσι χρόνων τλὼ ἡλικίαν, κὴ ὡραῖος τλὼ ὄψιν. ἐρχόμενος δὲ εἰς τλὼ Θεσσαλονίκλω, κὴ πηγαίνωντας εἰς σὰ τεφεκξλὼ ὅπῦ ἦτον μάσορας τυ, τὸν εὗρεν ὅπῦ εἶχε μερικὰ φορέματα τύρκικα, κὴ ἐζήτει μὲ τρόπον νὰ τὰ δ'γάλῃ ἔξω ἀπὸ τὸ κάστρον τῆς Θεσσαλονίκης, χωρὶς νὰ πληράσῃ κυμέρκι. ὅθεν παρακινεῖ ὁ μάσορας τὸν μαθητλὼ τυ αὐτὸν νὰ φορέσῃ μίαν ἀπὸ τὰς φορεσίας ἐκείνας, κὴ νὰ ἀπεράσῃ ὡς Τῦρκος τάχα, ἀπὸ τλὼ πόρταν τῦ κάστρυ. ὁ νέος αὐτιςέκεται εἰς τᾶτο λέγωντάς τυ, ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι ὕποπτον. ἀλλ' ὁ μάσορας τυ παραθαρρύνωντάς τον μὲ πολλὰ λόγια, τὸν καταπείθει, καὶ ἐνδύνεται τὰ τύρκικα φορέματα ὁ νέος, κὴ ὕστω πηγαίνει δῆθεν νὰ ἀπεράσῃ ἀπὸ τλὼ πόρταν

παν. οἱ ἄνθρωποι τῆ χαρατζῆ τὸν ἐρωτᾶν ἂν ἔχῃ χαρτί, καὶ αὐτὸς τὰς ἀποκρίνεται, ὅτι εἶναι Τοῦρκος. ἐκεῖνοι τὸν εἶπαν, νὰ κάμῃ σαλαβάτι, διὰ νὰ βεβαιωθῶν, πῶς εἶναι μουσελμάνος, καὶ νὰ τὸν ἀφήσουν. ὁ δὲ νέος τὸ αὐτίλπισον τοῦτο ἀκούσας, ἔμεινεν ἄφωνος, ὅτι ἔπε ἤξυρετί εἶναι τὸ σαλαβάτι, ἔπε ἤθελε νὰ κάμῃ ἐκείνου τὴν ψῆ μουσελμανίαν ὁμολογίαν. καὶ λοιπὸν δέροντες σπρώχνοντες αὐτὸν ὡς καταφρονητῆ τῆ μωαμετισμῆ, τὸν πηγαίνουν εἰς τὸ πονάκι τῆ χαρατζῆ, καὶ πρῶτον τὸν παρασήνουν εἰς τὸν ἐκείνε κιαχαγιᾶ, λέγοντες, καὶ καταβοῶντες τὰ αὐτέρω καὶ ἔτι φλαστόρα. ἔτος τὸν ἐξέτασον ἀκριβῶς, καὶ βλέποντας, ἀφ' ἔ τῆ ἔκαμνε ἀρκετὴ βίαν, πῶς δὲν κλίνει εἰς τὸν τορκισμόν, πέρνουσάς τον ὁ ἴδιος τὸν φέρουν εἰς τὸν ἀγᾶ, ἤτοι εἰς τὸν χαρατζίμπασιν. (ἤτον δὲ ἕτος υἱὸς σνὸς μεγάλε καὶ πρώτε ψῆ ἀγιανίδων, ὀνομαζομένε μουσαφάμπεη, ὅς τις ὕστερον ἐχριστιάνισε καὶ μπεγλέρμπεης) αὐτὸς τὸν ἐξέτασε μὲ φλαστόρα ἀκρίβειαν. καὶ πρῶτον μὲν ἐμεταχειρίσθη εἰς αὐτὸν διαφόρες κολακείας, καίουσάς τε λαμπράς, καὶ μεγάλας ὑποσχέσεις, διὰ νὰ τὸν ἐλκύσῃ, ἔπειτα βλέποντάς τον, πῶς δὲν μαλακώνεται ἀπὸ τὰς κολακείας, ἄλλαξε τὸ πρόσωπεῖον, ἤρχισε νὰ τῆ κάνῃ ζομαντικὲς φοβερισμές. ἀλλ' ὁ νέος ἐκεῖνος ἐκεῖ ἐρεῖος, καὶ ὅλον σὺν διορθόνει τὸ σφάλμα ὁπῆ ἔκαμε τὴν πρώτην φοράν, ὁμολογῶντας ἤδη, καὶ λέγοντας, πῶς εἶναι χριστιανός, καὶ δὲν ἀλλάζει τὴν πίστιν τε, ὅτι καὶ αὖ τὸν κάμωσι. ταῦτα βλέποντας, καὶ ἀκούοντας ὁ χαρατζῆς, ἔστειλε ἄνθρωπον εἰς τὸν Μυφτὴν τῆς πόλεως, νὰ τῆ φανερώσῃ τὴν ὑπόθεσιν, καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ εἰς σὺν πιστὸν ἀπειθῆ ὑβρεσλῆ. ὁ Μυφτὴς τὸν ἀπεκρίθη, ὅτι μὲ τὸ σὺν χέρι βασᾶς τὸ ασαδὶ, μὲ τὸ ἄλλο τὸ χαρτί, ὅποιον θέλεις ἀπὸ τὰ δύω μεταχειρίσε εἰς αὐτόν. ἤθελε δὲ φανερώσῃ μὲ τοῦτο, ὅτι αὖ ἦσαι ζηλωτὴς τῆς πίστεως, τιμώρησαι τὸν ὑβρεσλῆ τῆς πίστεως μὲ τὴν μάχαιραν, εἰδὲ καὶ ἦσαι φιλοχρήματος, καὶ ἀδιάφορος, δός τον τὸ χαρτί. λοιπὸν τοιαύτην ἀπόκρισιν λαβὼν ὁ χαρατζῆς, τὸν ἔστειλε εἰς τὸν Μελλῆ, ἤτοι εἰς τὸν κριτῆ. ἔστειλε δὲ καὶ ποτὲ Τοῦρκος νὰ μαρτυρήσῃ κατ' αὐτῆ, ὅτι βλασφημάϊζει, καὶ ὑβρίζει τὴν πίστιν τε. ὁ κριτὴς ἐδοκίμασε μὲ διαφόρες τρόπες νὰ τὸν μεταβάλῃ τὴν γνώμην, καὶ μὴ δυνηθεὶς, τῆ ἔδωκε πρῶτον δαρμὸν πολύν, ἔπειτα τὸν ἔκλεισεν εἰς τὴν φυλακὴν σιδηροδέσμιον. δευτέραν φορὰν τὸν δηγάνει ἐμπροσθεν τε, καὶ πάλιν δοκιμάζοντάς τον ἀμετάπιστον, πάλιν τὸν ῥαβδίζει ἀπηνῶς, καὶ πάλιν τὸν κλείει εἰς τὴν φυλακὴν μὲ βαρύτατα δεσμά. καὶ ὁ ἅγιος νέος ὑπο-

ὑπομένει μεγαλοψύχως ὅλα. καὶ ῥαβδισμὲς, καὶ δεσμά, καὶ τὴν πικρὰν φυλακὴν, βέβαια ἐνδυναμούμενος, ὑπὸ τῆς παντοδυνάμε χάριτος τῆ Ἰησῆ Χριστῆ. τὴν ἄλλην ἡμέραν, τὸν φλασκίνει ξύλον φορὰν ἐμπροσθεν τε, καὶ πάλιν μεταχειρίζεται διαφόρες τρόπες, καὶ μυριάς, ἀλλὰ τί παῖπε εἰς μάτην. τέλος πάντων βλέποντας τὸ ἀμετάβλητον τῆς γνώμης τῆ Μάρτυρος, τὸν ἔστειλεν εἰς τὸν μουσελίμην, διὰ νὰ πάθῃ ἐκεῖ δεμπέρα βάσανα. ἄρχισε καὶ αὐτὸς δι' ὑβρεις μὲ κολακείας πολλὰς, διὰ νὰ τὸν καταπείσῃ νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν, καὶ νὰ δεχθῇ τὸν Μωάμεθ, καὶ τί δὲν τῆ ἔλεγε; τί δὲν τῆ ἐπρόβαλε; τί δὲν τῆ ὑπέσχετο; τῆ ἐπροσφερεν διάφορα, ὡς τάχα μέγα τι πρᾶγμα, ὁ γενίτσαρος, καὶ μάταιος, σὺν ζωγράφι πισιλας ἀργυρᾶς, σὺν σπαθὶ μεβίως κεκοσμημένον. ἐνδύματα δὲ καπροὶ, καὶ κ' ἄλλα γλῶσσαν βελεδένια, φλωριὰ 1000. καὶ ἐπέκεινα. τῆ ἔταζε, νὰ τὸν κάμῃ σὺν τε τζοχαντάρι τὸν πλέον σύντιμον, καὶ νὰ τὸν ἔχῃ εἰς τὴν εὐνοιάν τε, καὶ ὅλον ἐδικόν τε, μόνον νὰ γένῃ Τοῦρκος. αὐτὰ τὰ σμικροπρεπῆ, καὶ ἀτιδιὰ ἐπρόβαλε, καὶ ἔταζεν, εἰς τὸν στρατιώτην τῆ Χριστὸ ὁ μουσελίμης, νομίζοντας, ὅτι μὲ αὐτὰ τὰ δελεάσματα, νὰ ἀγνισθόσῃ, καὶ νὰ ἐλκύσῃ τὴν ἁπλῆν ἐκείνην ψυχὴν εἰς τὴν ἀπώλειαν. ἀλλ' ὁ καλὸς ἐκεῖνος νεανίας, ἀγκαλὰ καὶ νὰ ἦτον βάλγαρης, νῆς δηλαδὴ παχὺς καὶ ἀγράμματος, ἀλλ' ὅμως, ἀφ' ἔ ἐμεταμελήθη, πῶς εἶπε τὸν πονηρὸν ἐκεῖνον λόγον, ἀπεφάσισε νὰ σωθῇ, καὶ νὰ μὴν Χριστιανὸς, καὶ νὰ ὑπομείνῃ διὰ τὴν ἀγάπην τῆ Χριστῆ, ὅ,τι καὶ αὖ τὸν κάμωσι. βεβαιότατα καὶ ἡ χάρις τῆ Ἰησῆ Χριστῆ, τῆ ἐφώτιζε τὸν νοῦν, νὰ μὴν ἀπατᾶται ἀπὸ τὰς πανουργίας τῆ διαβόλε, καὶ νοητῆ ἐχθρῆ, καὶ ἡ θείατε δύναμις ἐδυνάμοιε τὴν ἀθένειαν τὴν ψυχῆς, καὶ τῆς σαρκὸς, εἰς τὸ νὰ ὑπομείνῃ τὰ ὑπὲρ τῆ Χριστῆ κολασήρια. ἀπέπτυσε λοιπὸν φρονιμώτατα ὅλα ἐκεῖνα ὁ οὐρανόφρων νέος, ὡσὰν τόσα σκύβαλα καὶ κόπρια, καὶ ὅλε ἤθελε κἂν νὰ τὰ βλέπῃ μὲ τὰς ὀφθαλμές τε, ἀλλὰ μάλιστα καὶ τὰ ἀπεστρέφετο, καὶ τὰ ἐμίσει, ὡς ἀπωλείας μέσα καὶ ὄργανα. βλέποντας λοιπὸν ὁ ἐξεσιασὴς, πῶς μὲ τὸν κολακευτικὸν τρόπον δὲν καταθόνει τίποτας, μεταχειρίζεται τὸν τυραννικὸν, καὶ προσάζει νὰ τὸν δείρουν δυνατὰ, καὶ τὸν ἔδειραν ἀπανέσατα, καὶ σκληρότατα. ἔπειτα ἐκ προσάγματος ῥίπτεται εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ βάλλουν τὰς πόδας τε εἰς τὸ κακωτικὸν ξύλον, καὶ ἁλύσεις εἰς τὸν λαιμὸν, καὶ χειροπέδας, τὰ καλάμια τουρκιστὶ μπελετζίκια εἰς τὰς χεῖρας, καὶ καλάμια εἰς τὰς ὄνυχας. καὶ ὅλην χεδὸν τὴν ἡμέραν, δὲν ἔπαυ-

ἔπαυσαν οἱ ἀπάνθρωποι νὰ τὸν βασανίζυν μὲ διάφορα κολασήρια· καὶ ὁ Τύραννος τὸν εὔγαλε πολλάκις, καὶ ἔτζι βασανισμένον, καὶ καταμαπωμένον τὸν ἐφυλάσσιεν ἔμφροδσι τε, καὶ συχνὰ τὸν ἐφυλάνυσε, καὶ τὸν ἠνάγκαζε πολυτρόπως, νὰ γένῃ μωσελμάνος. ἀλλ' ὁ μάρτυς ἔσεκε πάντοτε ὁ αὐτὸς, καὶ ἄλλο δὲν ἔλεγε, φυλῆ, Χριστιανὸς εἶμαι, δὲν ἀρνοῦμαι τὴν πίστιν μυ. ὅθεν τέλος πάντων ἀπελπισθεὶς ὁ ἡγεμὼν, τὸν ἔστειλεν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, προστάξας νὰ τὸν κρεμάσυν ἔξω, ἀπὸ τὴν καλυμμένην καινούργιαν πόρταν, φυλαγγείλας εἰς τοὺς ἐδικούς τε ἀνθρώπους, νὰ μὴ πάσυν εἰς ὅλον τὸν δρόμον ἀπὸ τὸ νὰ τὸν φυλάνυσιν, ἴσως δῆθεν καὶ τὸν κερδήσυν εἰς ὅλον τὸ ὕστερον. πηγαίνοντας ὅμως ὁ Μάρτυς, δὲν ἔφθασε ζωντανὸς εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἀλλ', ἀπὸ τὰς πολλὰς βασάνυς, καὶ τὴν κάκωσιν τ̃ σώματος, εἰς τὸν δρόμον λειποψυχήσας παρέδωκε τὸ πνεῦμα, φαμένας μέχρι τέλυς εἰς τὴν καλήν, καὶ λαμπρὰν ὁμολογίαν τῆς Α'γίας ἡμῶν πίστεως, ἐν Χριστῷ Ἰησυ̃. ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας. Α'μήν.

Κατὰ

Κατὰ τὸ ,ψηδ. ἔτος

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Ο ΑΓΙΟΣ ΠΟΛΥΔΩΡΟΣ ΕΝ ΤΗ, ΝΕΑ, ΕΦΕΣΩ,.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ.

Τῇ γ'. τ̃ Σεπτεμβρίυ μνήμην ἐπιτελοῦμεν τ̃ Α'γίυ Ε'νδόξυ Μεγαλομάρτυρος Πολυδώρυ.

Ε'ν τῷ μικρῷ Ε'σπερινῷ Ἱστῶμεν ἅ. δ'. ἐ ψάλλομεν ἰχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος, δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστυ κληθεὶς τῆς Βασιλείας.

Ἠθλησας ἐκτελέσας τὸν ἀγῶνα, ἔνδοξε Πολύδωρε τὸν τῆς ἀθλήσεως, φυλῇ Χριστῷ στέφος εἴληφας, ἀφθάρτυ δόξης, καὶ αἰωνίυ μακαριότητος ἀξίως ἠξίωσαι, καὶ ἀπολαύσεως, τῆς Παραδείσυ τερπνότητος, καὶ ἀκηρέτυ, ἐν ταῖς Α'γίων θείαις λαμπρότησιν, ὄφραίνη μάκαρ, τὸν ἐξαγγελον ὕμνον ᾄδων Θεῷ μετ' ἀγγέλων τυ̃, ὃν αὐτοῖς σωδυσώπει, τ̃ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τ"Ασαι πάσῃ ψυχῶντε καὶ σωμάτων, ταῖς θείαις ἀρετσβείαις συ, Μάρτυς Πολύδωρε, τῷ σὲ τιμώντων ἐκ πίστεως, καὶ μ̃ πόθυ, ἐπιτελούντων τὴν θείαν μνήμην συ, καὶ ἀναξιομένων τὰ ἱερώτατα, καὶ παναγέα λείψανα, μετ' εὐλαβείας, καὶ ἐξαιτούντων τὴν σὴν ἀντίληψιν, καὶ προστασίαν καὶ βοήθειαν. παῤῥησίαν ὡς ἔχων πρὸς Κύριον, ὡς καλῶς ἀναθλήσας, καὶ νομίμως ἀξιάγασε.

Ἦλιμαξ πρὸς ὕψος ἀναγαγόσε θεῖον, ὁ βρόχος σε γέγονε Μάρτυς Πολύδωρε, ὁ δὲ χαλινὸς καταφλέξας σε, πίναξ τοῦ κάρα, σιναθηρακώδης ὅλος ῥυέμβος, ἀφθάρτε ἠξίωσε σέφος μακάριε. ἡ δὲ ὀσράκων ὑπόθεσις, τῷ πυρωθέντων, ἐν ταῖς μαχάλαις καὶ τοῖς μηροῖς ὁμοῦ, τῆς θείας δρόσε ὑπολάυειν νοῦ, ἐν τῇ γῇ τῷ τροφέως ἐποίησε, καὶ Θεῷ μὴ δόξης, σοὶ τοῖς Μάρτυσι παῤῥησιάσθαι.

Εὐκλεὴς τῆς ἀθλήσεώς σε μνήμη, σὺ δόξε Πολύδωρε φαιδρὰ καὶ εὔσημος, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀνέτειλε θείαις ἀκτῖσι, τὰς ψυχοίας καταφωτίζουσα, ἡμῶν τῷ ἐν ᾄσμασι, τὲς ὑπὲρ πίσεως, ἀνδρημένων ἀγῶνάς τε, καὶ θείας ἄθλας, τὲς σὲς γενναῖε Μάρτυς πολύαθλε, δι' ὧν τὸ σκότος διεσκέδασας, τὸ τῆς πλάνης καὶ πᾶσιν ἐξήστραψας, ἀληθείας τὸ φέγγος, καὶ ἐνθέως κατεφαίδρυνας.

Δόξα, ἦχος δ'.

Φερωνύμως πολλῶν ἠξιώθης δωρεῶν καὶ χαρίτων παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀθλοφόρε Πολύδωρε, νομίμως καὶ γνησίως ὑπὲρ αὐτοῦ ἐναθλήσας. δι' ὃ πῖς ἐκ πόθε τιμῶσί σε, χάριν ἐραστὸν δώρησαι, καὶ δωρεῶν ἐνθέων ἀξίωσον, ταῖς θείαις προσβείαις σε, Μάρτυς παναοίδιμε.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων.

Εἰς τὸν στίχ. ἦχος πλ. β'. Τεθήμερος ἀνέστης; Χριστέ.

Ὁ Νέος τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὴς, Πολύδωρος φιλέορτος, ἐναθλήσας τὸν ἀρχαῖον πεπρισμὸν, ὥλεσε κατὰ κράτος, καὶ νίκης τὰ βραβεῖα, παρὰ Θεοῦ λαμπρῶς ἀπείληφε.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Γωνύμφως τῇ θείᾳ Χριστοῦ, δωμάμει παναοίδιμε, ἐπρήνθης τῷ δεινῷ ἀμότητι σερρόφρον, ἀλλ' ἤνεγκας γενναίως, θάνατον βίαιον Πολύδωρε.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ.

Ὁ Πρῶτον σε πτερνίσας ἐχθρὸς, ἐπτέρνισαι καὶ πέπτωκε, νοῦν ἀτίμως, ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ, Πολύδωρε γενναῖε. τὸ κλέος τῶν Μαρτύρων, ὑπὸ τῆς σῆς σερρᾶς ἀθλήσεως. Δόξα, καὶ νῦν.

Μνεμόνευσέ σε ξίας ὁ Θεὸς, καὶ ἐκ ψυχῆς βοῶμόσοι, ταῖς προσβείαις τῆς παρθένε καὶ ἁγνῆς, τῆς ὄντως Θεοτόκε, καὶ ταῖς τοῦ Πολυδώρε, Χριστιανῶν τὸ κέρας ὕψωσον.

Ἀπολυτίκιον, ἦχος πλ. α'. Τὸν συναίρχον λόγον.

Ἐπαινοίας τοῖς δάκρυσι προσεπάθρας, εἶπε σίγμασι μάκαρ τὴν Μαρτυρίαν σαυτὸν, ὡς ἐν ἀκτῖσι φαεναῖς κατελάμπρυνας. ὅθεν ὡς Μάρτυρα σερρὸν, καὶ παθημάτων κοινωνὸν, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἐν

ἐν ὕμνοις, Πολύδωρε ἀθλοφόρε, σὲ δ' φημοσῶτες μεγαλύνομεν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίε ἡ ἀδιόδευτος. Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν δὲ τῷ Μεγάλῳ Ἐσπερινῷ, μετὰ τὸν προοιμιακὸν, ψάλλομεν τὸ, Μακάριος ἀνήρ. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα ἰσῶμεν στίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια, Νικοδήμε μοναχοῦ. ἦχος, α.

Τῶν οὐρανίων παγμάτων.

Ἦ, χαρμοσύνε ἡμέρα, τῆς σῆς ἀθλήσεως, Πολύδωρε ξισμάκαρ, οἱ φιλοῦντές σε πάντες, εἰς ἓν συνελθόντες ἀσματικῶς, ἐγκωμίοις τιμῶμέν σε, ὡς τοῦ Χριστοῦ στρατιώτην νεοφανῆ, καὶ ὡς μάρτυρα στερρόπατον. Δίς.

Ἀδικοσία δ' φραίνε σοὶ τοῖς γενήτορσι, τῷ θείῳ Πολυδώρε· ὁ γὰρ πρὶν ὑμῶν θρῆνος, ἐξάπτη εἰδόξως εἰς χαρμονὴν, ἀφ' ὅτος ἐνήθλησε, καὶ τὸν Χριστὸν ἀνεκήρυξεν ἀδελφῶς, καὶ τοῦ πάθος ξιον δ' σέβειαν.

Ἀκοὴ τῆς στερρᾶς σε, Μάρτυς ἀθλήσεως, ὕψωσε πιστὲς παντας, καὶ ἐθέρμανε σφόδρα, Θεόδωρον τὸν νέον, ὑπὲρ Χριστοῦ, μαρτυρῆσαι στερρόπατα. μεθ' ἃ προσβοῖς ἀπαύστως ὑπὲρ ὑμῶν, τῷ τιμώντων σε Πολύδωρε.

Ἕτερα προσόμοια Νικηφόρε Γεροδιακόνε, ἦχος, δ'.

Ὡς Γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Γενεργείᾳ τοῦ δαίμονος, ἐξηρήσω τὸ ὄνομα, τοῦ Χριστοῦ τὸ ἅγιον, εἰσδεξάμενος, Ὀθωμανῶν τὴν ἀσέβειαν. σαυτὸν δὲ γοερόμενος, ἔσθη πόλεις, καὶ λαὸς, ὡς ἐλθὲς Πολύδωρε, τὸ ποθεινὸν, ἐκπιεῖν τῷ θανάτῳ καὶ ἀθλῆσαι, ὑπὲρ πίσεως παῤῥώας, ζηλῶν ἐκ πόθε ἀοίδιμε. Δίς.

Καὶ ἡ Χίος μετέλαβε, τῆς σῆς χάριτος Ἅγιε, ἥτε πρὶν ἐδέξατο τὸ τῆς ἀθλήσεως, ἀλλὰ τὸ πλέον ἡ Ἔφεσος, ἡ νέα ἐπλέτησε, ἐν ᾗ ἤθλησας στερρῶς, καὶ ἐδέξω πολύαθλε, τὸ Μακάριον, καὶ παναγιον τέλος δι' ἀγχόνης, καταλείψας σε τὸ σῶμα, αὐτῇ ὡς ὄλβον οὐράνιον.

Οὓς ἐν πίσει τελέντας σε, τὴν πανίερον ἄθλησιν, καὶ τὸ θεῖον προσκυνήσαντάς σε, Μεγαλομάρτυς Πολύδωρε, τὸ ἀθλητικώτατον, σκέπε φρούρει σαῖς δ' χαῖς, πρὸς Χριστὸν τὸν φιλάθρωπον, ᾧ παρεῖσασαι, παῤῥησίᾳ μεγίσῃ, δι' ὃν μάκαρ, ἀφειδήσας ὅλως πάντα, θάνατον βίαιον ἤνεγκας.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Ἡμερον πνευματικῶς διέλθωμεν, ὅτι τῇ μνήμῃ Πολυδώρυ τῦ νεομάρτυρος. ἔπος γὰρ τιὸ τῦ Χριστῦ πίστιν ὡς παιπτλίαν θωρακίσαμενος, πρὸς πολιτείαν ἐξῆλθε τῆς τῷ ἐκ τῆς Ἀγαρ ἀσεβείας, καὶ παυτην ἀνδρικῶς συλιτεύσας, λέοντα καὶ δράκοντα ἐχθρῶν ὁρατῷ καὶ ἀοράτῳ τιὸ ἰσχυὶ, ὡς προέλεγε κατεπάτησε. τιὸ δ' σέβεσιν δὲ μετ' παρρησίας ἀνακηρύξας, τὸν δι' ἀγχόνης ὑπέμεγκε θάνατον, καὶ παυτη χριτομαμβος ὥσπερ πλίμακι, πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν νικηφόρος ἀνεβεβήκει. ᾧ καὶ προσβλέι ἀδιαλείπως σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νυῦ, Τὶς μὴ μακαρίσειεν.

Εἴσοδος τὸ, φῶς ἱλαρόν. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἀναγνώσματα τῦ Ἁγίυ Γεωργίυ.

Εἰς τιὸ Λιτὸν, ἦχος, α.

Γάλλε εἰς αἰῶνας νεομάρτυς Πολύδωρε. παρῆλθε γὰρ ὁ τῷ γοερῶν σε θρήνων ἐκείνων καιρὸς, ἐξ ἐποίεις ἐν τῇ τῦ κλαυθμῶνος παύτῃ κιλάδι. ὁ δὲ τῆς ἀγαλλιάσεως πάρεσί σοι νυῦ, κατοικῦντι, οὗθα ἀπέδρα ὀδυνη λύπη καὶ στεναγμός. εἰ γὰρ καὶ τοῖς καιρὸν καύχημα μὲν τῷ ἐχθρῷ, ὄνειδος δὲ τῷ Χριστῷ διὰ τῆς ἀρνήσεως ἐδείχθης. ἀλλ' αὖθις διὰ τῆς πεπαρρήσιασμένης ὁμολογίας τῆς πίστεως, καὶ τῆς ἐπ' αὐτῇ μέχρι τέλυς ἀθλήσεως, κάυχημα μὲν τῷ Χριστῷ, ὄνειδος δὲ τῷ ἐχθρῷ πολλαπλάσιον γέγονας, καὶ χαρὰ εἰς αἰῶνα τὸν ἀτελεύτητον. ἀλλὰ πρέσβευε, συμμιγεισὰς τῆς χαρᾶς σε χαρῆναι καὶ ἡμᾶς τὺς σὲ γεραίροντας.

Δόξα, ἦχος, β.

Τὸν λαμπρὸν ἀθλητὰ τῦ Χριστῦ, καὶ νεομάρτυρα Πολύδωρον μακαρίσωμεν, ἐπαινέσαντες αὐτῦ τὴν σωτεξιμμβόλω μεταίσιαν. τὸ πρὸς τὸ Μαρτύριον διψητικόν τε καὶ προθυμον. τὸ πεπαρρησιασμένον τῆς ὁμολογίας καὶ εὔτολμον. τὸ ἐν τοῖς ἄθλοις γενναῖον καὶ ἀκατάπλικτον, καὶ τὸ δι' ἀγχόνης μακάριον τέλος. δι' ὃ καὶ τὸν τῦ Μαρτυρίυ δικαίως ἐκομίσατο στέφανον, παρὰ Χριστῦ τῦ Θεῦ, τῦ σώζοντος τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νυῦ, Τὶω πᾶσαν ἐλπίδα μυ.

Εἰς τὸν στίχ. ἦχος β. Ὅτε ἐκ τῦ ξύλυ σε.

Ὅτε ὑπνώσει θείᾳ, ἦλθες εἰς συναίθησιν Μάρτυς, καθ' ἃ πέπονθας, τότε καταύξεως πνεῦμα δεξάμενος, τιὸ καρδίαν συνέτειβες, γοεροῖς ἐν θρήνοις, ὁμολογέμενος τῷ τῷ ἀπαθῶν Θεῷ. ὃς ἐπαμφθεὶς στεναγμοῖς σε, καὶ τῇ ἀληθεῖ μετανοίᾳ, θεὸν Μαρτυρίυ σε ἠξίωσε.

Στίχ.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτῦ.

Ὅτε καπφλέχθης τῷ πυρὶ, τὸν δι' Χριστὸν μαρτυρῆσαι θεῖε Πολύδωρε. τότε ὥσπερ ἔλαφος, διψῶσα ἔβρεχες, εἰς πολλὰς πόπυς ὠδοξε, ζητῶ ὃ ἐπόθεις, ἐκπιεῖν ποτήριον τῆς τελειώσεως. ὅπερ μὴ ὤ

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. Κάθισμα, ἦχος, γ'.

Τὴν ὡραιότητα.

Ζωὴν τὴν ἄπονον, εὗρες Πολύδωρε. καὶ νεῶ κεκλήρωσαι, καθάπερ γέγραπται, τὰ ἀγαθὰ ἃ ὀφθαλμὸς, οὐκ εἶδον ὠδὲ ἤκουσαν, οὐς ὠδὲ φαντασία, τῶν ἀνθρώπων ἐνόησεν. ἃ Θεὸς ἡτοίμασε, τοῖς αὐτὸν ἀγαπήσασιν. ὧν καὶ ἡμᾶς συμμεταχεῖν ἐκδυσώπει, τοὺς σὲ φιλοῦντας καὶ τιμῶντας. Καὶ νῦν, Τὴν ὡραιότητα.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα. ἦχος, γ'. Θείας πίστεως.

Τῶν Εἰθρόις ἔδοξε, τῶν σῶν αἱμάτων, καταφοινίξας χθόνα Ἔφεσε, Μεγαλομάρτυς, καὶ τὴν πίστιν ἐξαίωσας, τοὺς τῶν μωρῶν τῆς πλάνης κηρύττοντας, ὡς ψευδομόρους ἐλέγξας βασάνοις. παμμακάριστε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, ὑπὲρ τῶν πίστει τελούντων τὴν μνήμην σε. Δόξα, Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὑψωθεὶς Πολύδωρε ἐπὶ τὸ ξύλον, πάσας ἐθελκύσας, τὰς ἐξουσίας καὶ ἀρχὰς, τὸ σκότος καὶ τὴν ἀγχόνην σε, ἀπαγχονίσας, αὐτὰς ἐξηφάνισας. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πληγώθη πάθεσιν, ἰάτρευσόν με. ἐν κακοῖς ὑπόκυμαι, σῶσόν με Δέσποινα ἁγνὴ, ἣ τὸν σωτῆρα κυήσασα, καὶ ἰατρὸν τῦ Κόσμυ Θεόνυμφε.

Οἱ κἀβαθμοί, τὸ ά. Ἀντίφωνον τὸ δ'. ἦχος.

Προκείμενον. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον μαρτυρικόν. Ο' Ν'.

Δόξα, ταῖς τῦ Ἀθλοφόρυ. Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκυ.

Ἐλεῆμον ἐλέησόν με ὁ Θεός. ἦχος, πλ. β'.

Ταῖς ἀπαύστοις φωτοδοσίαις τῆς μακαρίας Τελετῦς καταλαμπόμενος, Μάρτυς Πολύδωρε· καὶ θέσει Θεὸς χρηματίζων ᾧδῇ τῇ κῇ φύσιν Θεῷ, αἴτησαι ἡμῖν τοῖς τιμῶσί σε φωτισμὸν καὶ μέγα ἔλεος.

Καυὼν εἰς τὴν Θεοτόκυ. Καὶ δύω τὸ Ἁγίυ. Ο' ά. Νικοδήμυ μοναχῦ. ἧ ἡ ἀκροστιχίς. „ Νέον γεραίρω Πολύδωρον τοῖς λόγοις.

Ὠδὴ, ά. ἦχος, δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μυ.

Νοός με τὸν ζόφωσιν, φώτισον θείαις φωτοβολίαις συ, καὶ λόγον μοι δώρησαι, Μάρτυς Πολύδωρε· ὅπως μέλψω σε, ἀγῶνας τοὺς χαριτοβρύους, καὶ τὰ ὑπὲρ πίστεως ἀνδραγαθήματα.

Δόθης Πολύδωρε, δῶρον τῳόντι πολύδωρον, ἡμῖν τοῖς ποθοῦσί σε ᾠδὴ Χριστῦ ἀθλητὰ, καὶ πανύφρανας, ἡμῶν τὰς δεήσεις, ἐπαίοις τῆς νίκης σε, καὶ ἀγαλλιάμασιν.

Ο'

Πρῶτον νικήσασε, τυραννικοὺς κατέπεσον· ὁ ζώσας σε τέθνηκε, καὶ ἀῦθις Πολύδωρε, τῇ γεννήσασ ἀθλήσει σεμνοφόρε. καὶ κεῖται ὁ δείλαιος πῶμα ἐξαίσιον. Θεοτοκίον.

Θεὸν ὃ δεδυώπηται, βρότειος νεὰς Παναμώμητε, τὸ μέγα μυστήριον τῦ θείυ τόκυ σε. τὸν γὰρ ἅπαντα, βασάζοντα τὴν κτίσιν, ἀγκάλαις ἐβάσασας. ὢ ξένον ἄκουσμα!

Ο' β'. Καυὼν, πόνημα Μιχαὴλ Εὐμορφοπύλυ.

Ὠδὴ, ά. ἦχος, ά. Ὡραΐζει τὸ πανήγιον.

Ζωῆς σε λαβόμενος τῆς ἀκηράτυ, Θεόφρον Πολύδωρε φωτισμόν μοι δώρησαι, ἅτε φωτὶ παρεσῶς τῷ τριηλίῳ, Ἀθλητὰ ἵνα ὑμνήσω σε.

Τιμάωσε ἐσβεσας, ῥείθροις τιμίοις, τὴν τῶν τυραννούντων σε, φλόγα παμμακάριστε, καὶ ἤρδευσας ὡς ἀληθῶς, τὰς διανοίας τῶν πιστῶν, βλαστάνειν θείυς καρπύς.

Ῥόδον ἐβλάστησε, ἀπὸ τῆς Κύπρυ, ὁ θεῖος Πολύδωρος, καὶ ἐλθὼν εἰς Ἔφεσον, ἐμύρησε ἀληθῶς, θυμίαμα τῷ Ἰησῦ. Θεοτοκίον.

Φραγχθεὶς δυσμον.

Μόνη τὸν ἄχρονον, ὑὸν ἐν χρόνῳ, τεκοῦσα σαρκούμενον, Παναγία ἄχραντε, πάντα τὰ χρόνια, τῆς παραθλίας μυ ψυχῆς, πάθη θεράπευσον.

Ὠδὴ, γ'. Τὸ ά. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγυς Θεοτόκε.

Ἐλαίαν ἐκάρυξας τὸν πλάνον, τυραννῶν Πολύδωρε σοφὲ, μύθων καὶ λήρων γέμοντα, παντός τε ἀποπήματος. δι' ὅσα τὸν ἔπαινον, μνήμην δικαίως γεραίρομεν.

Θλίψεις πικρὰς τὰς ἁμαρτίας, τὰς σὰς ὦ Πολύδωρε σεσβεῖς, καὶ γοερῶς ἐσθίαζες, σωτείβων τὸν καρδίαν σε. ὅθεν Θεὸς ἀκέσας σε, τῷ Μαρτυρίῳ ἠξίωσε.

Ἀδίως ἐξανύψας βισμάκαρ, καὶ ἔγνως ὁ πέπονθας κακόν. δι' ὃ θερμοχόμβρος, ἐζήτεις τὸν διόρθωσιν· ἧς ὕστερον ἐπέτυχες, ὑπὲρ Χριστῦ λαβὼν θάνατον. Θεοτοκίον.

Σπόρως συνέλαβες Παρθένε, ἀκόπως ἐβάσασας Ἄγνη, ἀφθάρως δὲ ἐγείνασας, Θεὸν τὸν ὑπερένδοξον. ὢ τέρατος θαυμαστὸν! τίς νῦς βροτῶν οὐκ ἐξίσταται.

Ὠδὴ, γ'. Τὸ β'. Στερεωθήτω ἡ καρδία μυ.

Οἱ ἀσεβεῖς νῦν μὲν ἐθώπευον, νῦν δὲ καὶ ἠπείλων οἱ ἄθλιοι, τὸ σαθρὸν γνώμης τῆς σῆς, ἐξαρρῆξαι βουλόμενοι. ἀλλὰ τάτε μὲν τυχόντες, ὧν ἐπεθύμησαν σοι.

Ο'

Ὁ Παμμακάριστος Πολύδωρος, θεϊκῇ δυνάμει νευρούμενος, τὰς ἀφορήτυς αἰκισμὰς, θαρσαλέῳ φρονήματι, εἰς ἑδὰν λελογισμένος, τῷ τυραννήντων ὑπέμεινεν.

Ὦ Ἀθλοφόρε μγναιόπατε, ὁ Χριστὸς ἰσχύι σοι ἐνδίδωσιν, ἵνα τὸν δόλιον ἐχθρὸν, ἀπαιδῶς τὸν καυχώμενον, καταβάλῃς παμμακάριστε, ἀθλήσας γενναίως.

Θεοτοκίον.

Γέγονάς με πάσης θλίψεως, καὶ πολλῶν σκανδάλων τὸ ὄφις, καὶ αἰωνίζοντος πυρὸς, καὶ τῦ σκότυς παράμωμε, ἡ τὸ φῶς ἀποκυήσασα, βροτοῖς τὸ ἀπρόσιτον.

Κάθισμα. Ἦχος, δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῇ τῦ Σταυρῦ ἀχυρωμένος δυνάμει, καὶ ἱδρασμένος ἐν τῇ πίστεως πέτρᾳ, Ἀγαρηνῶν ὡς κυμάτων καὶ κυμάτων ἀπειλῆς, κατέδυσε Πολύδωρε, ἀνδρικῶς ἐλογίσω, καὶ Χριστῦ τὸ ὄνομα, ἀοικήρυξας Μάρτυς, καὶ τὸν τῆς νίκης νοῦν ἐν Οὐρανοῖς, ἀπολαμβάνεις ἀμάραντον Στέφανον.

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἃ θαῦμα μόνος ὁ γόος σε Παρθένε, τῷ τεξαμένῃ ἐπλάτυνε κλῆσιν, τῷ κτίσει ἀκοινώνητον ἁπάσῃ καὶ φευκτόν· ὅπου σὺ ἐπλάτυνας, μόνη ἅπαντε Κόρη, Θεοτόκε ὄνομα, ἀληθῶς καὶ κυρίως. καὶ γὰρ σὺ μόνη τέτοκας Θεὸν, ἐν ἀληθείᾳ, ὑπὲρ πᾶσαν σύνοιαν.

Ὠδὴ, δ'. Τῦ ἁ. Τῷ ἀνεξιχνίαστον.

Τὰ λίαν ἀπέργασαι τοῖς σαῖς δίχαις, ἐφ' ἡμῖν τὸν Κύριον Ἄγιε! ὅπως ῥυθμίσῃς, αἰωνίζοντος πυρὸς, δόξης ἀξιωθείημεν, οἱ σὲ ἐξαιρέτως ποθήσαντες.

Ῥώμῃ καὶ τῇ σθένει τῇ τῆς ψυχῆς, σὲ οἱ ἀσεβεῖς κατέπλαγησαν καὶ μὴ θαμβῆς, ἀνεβόων τὰ ἑξῆς. ὦ οἵας γναιότητος, ἣν παρ' ἑδνοῖ ἐφάκαμψε!

Ὥσπερ Εὐαγγελίου τι θαυμαστὸν, ἀκολῦ τῆς σῆς τελειώσεως, οἱ σὲ ποθῦντες, ἐδεξάμεθα σαφῶς, Μάρτυς Χριστῦ Πολύδωρε, καὶ χαρᾶς ἀρρήτυ ἐπλήσθημεν.

Θεοτοκίον.

Πῶς σε ἐξυμνήσω τὸ κάλλος ἁγνή; ἢ πῶς σε δοξάσω θεόνυμφε; ὃν λόγοις ἔσαν, θείας δόξης θησαυρόν; ὅθεν σιγῇ σε δέομαι. Δέσποινά μυ Δέσποινα σῶσόν με.

Ὠδὴ, ε'. Τῦ β'. Ἐν Πυθμένι προβλέπων.

Ὡς ἔλαφος διψῶσα, ἐζήτεις ἀθλητά, Χριστὸν τὸν σώζοντά σε, καὶ ἔκραζες θερμῶς, τὸν Ἰησῦν μυ ὅπαθῶ τὸν Ἰησῦν μυ. ὃ δι' ἀγάπην, ἐγὼ πάσχω ὑπομένω, καὶ πῦρ καὶ ἀγχόνην καὶ μάστιγας.

Πολύ-

Πολύδωρον τὸν θεῖον, τιμήσωμεν πιστοὶ, ὑμνοῦντες ἐν ᾄσμασι, τῷ ἄθλησιν αὐτῦ. τὰς αἰκισμὰς, τὰς βασάνυς καὶ τὸ ἀγχόνην, ἅπερ ὑπέστη, ἵνα τῷ Χριστῷ συζήσῃ, καὶ συμβασιλεύσῃ ἀθάνατος.

Ὑπερύμνησε παμμάκαρ ὑπὸ τῆς ἀσεβῶν, βασάνων τὰ κύματα, μεγάλως καὶ σθένει, καταβυθίσαι οὐκ ἴσχυσαν ὅλως, τῷ σῷ ὀλκάδα, ὦ Πολύδωρε θεόφρων, ὡς κυβερνωμένῳ τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Μνεύμνησε Παρθένε, Θεόνυμφε σεμνὴ, ὡς θεομήτειραν, καὶ τεῖχος τῆς πιστῶν· σὺ γὰρ τῷ φύσιν ἀνέστησας τῷ πεσοῦσαν, καὶ τῷ εἰκόνα ἀνεμόρφωσας τεκοῦσα, μόνη τὸν τρόπον Θεὸν τὸ Λόγον.

Ὠδὴ, ς'. Τῦ ἁ. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ὀργὴ ἄνθος νεότητος, καὶ κάλλος τὸ τῦ σώματος, ὑπὸ τῆς δωρεᾶν αἰθοχέσεις, ὑπὸ ἀπίστων σοὶ προτεινόμενα, ἴσχυσαν ψυχῆς σε τὸ σεβάσιον, σαλεῦσαι ἀήττητε, Χριστομάρτυς Πολύδωρε.

Ἐόντα καὶ δράκοντα, ἐπάτησας Πολύδωρε, τῇ γναιοπάτῃ σε ἀθλήσει, καθάπερ ὄφις πρὸ τῆς ἀθλήσεως. ὥσπερ προφητεύων ἀληθῶς, δυνάμιν φραξάμενος, τῷ Χριστῷ τῷ ἀήττητον.

Ὑπὲρ τὸ ὁρώμενα, τὸν νοῦν ἄρας Πολύδωρε, πάντων καταφρόνησας τῆς τῆδε. ὅθεν ἐβόας τοῖς τυραννῦσί σε, καὶ ὑπισχνουμένοις δωρεάς. πάντα ταῦτα πέλασι, ματαιότης παράνομοι.

Θεοτοκίον.

Ἁπλῶς ἀναδείξαι, σὺ Θεοτόκε πέναγνε, τῷ τε καθ' ὑπόστασιν γνῶναι, τὸν Θεὸν λόγον, καὶ τῷ ἀνθρώπινον, φύσιν τε ληφθεῖσαν ὑπὸ σῦ, θεωθῆναι ἅπαντε, ἐξ αὐτῆς τῆς συλλήψεως.

Ὠδὴ, ε'. Τῦ β'. Τῷ σῷ εἰρμῷ.

Ἰσχὺν σοφὲ τιθέμενος, καὶ κράτος τὸν Χριστὸν, πέλαγος διέβης Πολύδωρε τὸ τῦ βασάνων, καὶ κατεπάτησας λιμένας πρὸς τὰς ἄνω, πρέμα ἀθλοφόρε.

Γράφεσθαι δεῖ σήμερον, πάντας τὸς δυσσεβεῖς, βλέποντας τὸν θεῖον Πολύδωρον, πῶς τῦ βασάνων κατεφρόνησε. δι' ὧν κατηξιώθη ζωῆς τῆς αἰωνίυ.

Τὰ τείχη σὺ κατέαξας, τῆς πλάνης ἀληθῶς, τῶν Ὀθωμανῶν θείων παθημάτων σε, ἀναμοχλεύσει ἱερώτατε, καὶ τοῖς πιστοῖς ἐδείχθης, στερέωμα καὶ τεῖχος.

Θεοτοκίον.

Βασίλισσαν παρθένον σε, κηρύττει ὁ Δαβὶδ, ἄχραντε ἁγνὴ, δ' ὃ ἱκέτευσε, τῆς οὐρανίυ βασιλείας με, ποίησον κληρονόμον, ἵνα σε μακαρίζω.

Ὠδὴ, ς'. Τῦ ά. Τὼ θείαν παύτλω.

ΩΣ νέον ῥόδον ἠδύπνοον, καιροῖς ἐν τοῖς ἐσχάτοις ἐξέλυθησας, Μάρτυς πολύαθλε, ἐξ ἧς σεσάρκωσε ἀθλήσεως, ἡμᾶς ἀναζώζων τὰς σὲ γεραίροντας.

Εἶπω μοι ἅπαντα ἔλεγες, τὰ ἄλλα Χειρομάρτυς Πολύδωρε, τοῖς τυραννῦσί σε. τὸν Ἰησῦν δὲ μονώτατον, τὸν Ἰησῦν ἐξ ὅλης ποθῶ καρδίας μυ.

Ὅλος διλῶν τὸ Μαρτύριον, Πολύδωρε τειρμάκαρ ὡς ἤκυσας, ἀγχόνης ὄνομα· δι' ὗς ὑπάγωμαι ἔφησας, καὶ σωὶ τῷ λόγῳ δίκα ἔδραμες βήματι. Θεοτοκίον.

Νέον παιδίον ἐγείνησας, τὸν πάντων πρὸ αἰώνων ὑπάρχοντα, Θεοχαείτωτε. δι' ὃ κακίαις γηράσαντα, ἐνθέοις ἀρεταῖς με νέον ἀπέργασαι.

Ὠδὴ, ς'. Τῦ β'. Τὸν προφήτλω Γωναῖ.

ΕΚ τῆς Χίυ μεταβὰς, πρὸς τλὶ Ἔφεσον χωρεῖς, ὦ χθναῖε ἀθλητά, ἵν' ὡς θῦμα τῷ Χειρῷ, παντίτιμον, σαυτὸν προσφέρῃς, Μάρτυς Πολύδωρε.

Γνωνύμλος μικροῖς, τὰ μεγάλα σεαυτὸν, ἐδωκας τοῖς αἰκισμοῖς, ἀθλοφόρε τῦ Χειρῦ Πολύδωρε, καὶ τὸν σὲ πελν, περνίσαντα ἔζωσας.

Συμπαθείας σὺ τὸν νῦν, ἐξαζόξας ἀθλητὰ, τῆς πρὸς σάρκα τλὼ σαυτῦ, μαζιζόμλος δεινῶς αὐέκραζες. τὸν Ἰησῦν με ποθῶ τὸν γλυκύτατον. Θεοτοκίον.

ΕΝ γαστρὶ σε χωρητὸς, ὁ ἀχώρητος πατρὶ, θεομῆτορ γεγονὼς, προελήλυθεν ἐκ σῦ παράμωμε, διπλῦς τῇ φύσει Θεὸς καὶ ἄνθρωπος.

Κοντάκιον. Ἡ παρθένος σήμερον.

ΤΗν σεπτλώ σε ἄθλησιν, ὡς χθεσλίων ἡμέραν, ἐνιαύντες χαίρομλι, καὶ σὲ γεραίρομλι πόθῳ. ἔλαβες καὶ γὰρ ἐν ταύτῃ τὸ δι' αἱμάτων, βάπτισμα ὃ καὶ μολύνεται ῥύποις, ἐν δευτέροις δι' ὃ ὅλος, λευκὸς ἀπῆλθες εἰς τὰ ἐραία. Ὁ Οἶκος.

ΠΟ' αὐδρεῖον τῆς ψυχῆς σε θράσημα, καὶ τλὼ τῆς ὀρθοδόξυ πίστεως πεπαῤῥησιασμλώλω ὁμολογίαν, Μάρτυς Πολύδωρε, ἐθαύμασαν Ἄγγελοι, ἔφριξαν οἱ δαίμονες, καὶ οἱ ἀσεβεῖς Οὐωμαῖοι κατεπλάγησαν, ὁρῶντες ἐν σώματι ἄνθρωπον, τὰ τῷ ἀσωμάτων φρονῦντα. καὶ μήτε θωπείαις ἀπατηλαῖς εἴκοντα, μήτε ἀπειλαῖς τυραννικαῖς, μήτε βασάνυς πτούμλον, καὶ τὸν φοβερὸν ἅπασι θάνατον, ὡς ἡδίστλω ζωλὼ προσιέμλον. δι' ὃ τῷ Χειρῷ προσαχθεὶς ὡς θυσία καινὴ καὶ εὐάρεστος, χαίρων ἀπῆλθες εἰς τὰ ἐραία.

Ἕτερον Κοντάκιον Νικηφόρυ. ἦχος, πλ. δ'.

Τῇ ὑπερμάχῳ στρατηγῷ.

ΤΗς ἡμετέρας χθειᾶς τὸ ἀκροθλίον, δεῦτε συμφώνως οἱ πιστοὶ ἀνδμνήσωμλι, τὸν παντόδοξον Πολύδωρον τὸν ἐκ Κύπρυ, ἐν Ἐφέσῳ δὲ τῇ νίκῃ ἀναθλήσαντα, καὶ τὰς Ἄγαρ ἀπογόνυς καταισχύναντα, καὶ δοξάσαντα τὸ Χειρὸ θεῖον ὄνομα.

„ Τῷ αὐτῷ Μλωὶ γ'.

ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ.

Στίχ. „ Δῶρον θεός σε, καὶ πολύτε καὶ νέον
„ Δέδωκεν ἡμῖν, Πολύδωρε ξισμάκαρ.
„ Βῆ δὲ ξίτῃ Πολύδωρος εἰς οὐρανὸν ἀστεροέντα.

ΟΥτος ὁ μέγας, καὶ νεοφανεὶς στρατιώτης τῦ Χειρῦ Πολύδωρος, ἦτον μλὼ γένημα, καὶ θρέμμα τῆς Λυκοσίας, τῆς πρώτης τῆς πόλεων τῆς νήσυ Κύπρυ, Πατρὸς Λευκᾶ προσκλωντᾶ, καὶ Μητρὸς Λυρδανῦς. Μικρὸς δὲ ὢν τλὼ ἡλικίαν, ἐμαθητεύθη τὰ ἱερὰ γράμματα εἰς τλὼ παξίδατε, καὶ ἀφ' ὗ ἐμεγάλωσεν, ἐξελθὼν τῆς ἰδίας τῦ παξίδος, ἐπραγματεύετο εἰς τὸ Μισῆει, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πηγαίνωντας εἰς διάφορα μέρη χάριν πραγματείας, ἔγινε γνώριμος πολλοῖς. Πέρυσι δὲ ὄντας εἰς τὸ Μισῆει, σωέβη νὰ προσκολληθῇ (ἄμποτε νὰ μλὼ ἤθελε τὸν ἀπαμώσῃ ὁλότελα) μὲ ἕνα Κισίφλω ἀρνησίχριστον Ζακυνθιον, καὶ ἔγινε γραμματικὸς εἰς αὐτόν. λοιπὸν τὸ ἀπεράσμλον σαραντάημερον, δυσκόμβρος μίαν ἡμέραν εἰς χαρᾶς καὶ ξεφαντώματα, ἠκολέθησε καὶ νὰ μεθύσῃ, καθὼς συμβαίνει εἰς τέτοια πνευματικά. ἡ μέθη τῦ ἐσκότισε τὰς φρένας. καὶ ὁ μλὼ θεῖος Παῦλος θαγγέλει λέγων „ μὴ μεθύσκεσθε οἴνῳ, ἐν ᾧ ἐστὶν ἀσωτία. ἀλλ' εἰς τῦτον ἡ μέθη ἐπροξένησεν ἀκόμη καὶ τὸ χείριστον, καὶ ἀκρότατον τῶ κακῶν. Ποῖον τῦτο; δηλαδὴ τὸν ἐκατάσησε νὰ ἀρνηθῇ, καὶ φεῦ! τὸν Χειρὸν, τὸν Χειρὸν τὸν Θεὸν, καὶ σωτῆρα τῦ κόσμυ, καὶ

νὰ δεχθῆ τὸν ἑναγῆ καὶ ψυχώλεθρον Μωαμετισμόν. Κατὰ ἀλήθειαν ἐφάνη ἡ εἰς τῦτον, πῶς εἶναι ἄσφαλτος ἡ παλαιὰ ἐκείνη Γνώμη, ὁπῦ λέγει σοφώτατα „ φθείρυσιν ἤθη χρηστὰ ὁμιλίαι κακαί. ὅθεν καὶ πρέπει, καὶ συμφέρει νὰ φλέγωμεν ὅσον δυνάμεθα τὰς κακὰς συναναστροφάς. Ἀλλὰ καθὼς ἔδειξαν τὰ πράγματα, εἶχον ὁ ἄνθρωπος δρᾶξιν ἀγαθὴν, καὶ ταύτην βλέπωντας ὁ τῦ ἐλέυς Θεὸς, ἔβλεψεν εἰς τὴν καρδίαν τυ, καὶ παρεδόθη ὁπῦ ἔξεσπασεν ἀπὸ τὴν μέθην, ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν τυ. ἐλυπήθη πολλὰ διὰ τὸ κακὸν ὁπῦ ἔπραξε, καὶ μετανοῶν, καὶ κλαίων πικρῶς, ὡς ἄλλος Πέτρος, ἐπέρασε πάλιν Χριστιανικὰ, ἕως ὁπῦ μετὰ ὀλίγας ἡμέρας, δέησιν ποιήσας, ἔφυγεν ἐκεῖθεν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ Βερῦτι κατ' ἀποκάλυψιν εἰς τὸν ἀρχιερέα, καὶ ἐξωμολογήθη εἰς αὐτὸν μὲ συντριβὴν καρδίας τὴν ἁμαρτίαν τυ. ὅς τις τὸν ὑπεδέχθη ἀμέμπτως, τὸν ἐνουθέτησε πατρικῶς, καὶ τὸν ἐπαρηγόρησεν ὡς ὄντως ἀρχιερεὺς, καὶ δίδωντάς τυ κανόνα, τὸν ἔστειλεν εἰς σπα μοναστήριον ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος τῦ Λιβάνυ, διὰ νὰ ἡσυχάσῃ ἐκεῖ τὴν μεγάλην μ. καὶ μετὰ τὸ Πάσχα νὰ ὑπάγῃ καὶ ὁ ἀρχιερεὺς νὰ τὸν μυρώσῃ. ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἐξ αἰτίας τυ ἐκινδύνευσεν ὁ ἀρχιερεὺς, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ Ἄκρι, μὲ ἀποφασιν διὰ νὰ παρρησιασθῆ. ἀλλ' δίρων ἐναντία τὰ πράγματα καὶ ἐκεῖ. μάλιστα ἀκύσας ἀπὸ τὸν Ἅγιον Πτολεμαΐδος, ὅτι πρέπει νὰ κάμῃ τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως, ἐκεῖ ὁπῦ ἔκαμε καὶ τὴν ἄρνησιν, ἐμβῆκεν εἰς σπα καράβι, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Μισῆρι. ἀλλὰ τῦ Θεῦ οἰκονομοῦντος κατὰ ἄλλον τρόπον τὴν σωτηρίαν τυ, τὸ καράβι ἐμποδίσθη ἀπὸ φερτῦνας μεγάλας, καὶ κατέλιπεν εἰς τὸ Γιάφα. Ὅθεν καὶ βλέπωντας τὰ τόσα ἐμπόδια, ἄλλαξε ἀκοπὴν, καὶ πλεύσας μὲ σπα Σάμιον καΐκι, ἐπῆγεν εἰς τὴν Χίον, διὰ νὰ κάμῃ τὴν ὁμολογίαν τυ ἐκεῖ, ἀλλὰ, καὶ πάλιν ἐμποδίσθη καὶ ἐκεῖ ἀπὸ κάποια αἰτία, καὶ εἰς τὰς ιγ'. τῦ Γενάρυ ἐμίσθωσεν ἀπὸ τὴν Χίον διὰ τὴν Σμύρνην, διῶν νὰ ὑπομείνῃ κἂν ἐκεῖ τὸν ὑπὲρ Χριστῦ θάνατον. ὅμως καὶ ἐκεῖ εὗρεν ἐμπόδια. εἶπεν γὰρ αὐτῷ οἱ ἐκεῖ πνευματικοὶ, ὅτι οἱ Ἀγαρηνοὶ ἦσαν θυμωμένοι καὶ ἐξηγειωμένοι κατὰ τῶ Χριστιανῶν, διὰ τὴν καταχθίαν ὁπῦ τοὺς ἐποροξένησεν τότε πρὸ ὀλίγυ τὸ Μαρτύριον τῦ Δερβίση, καὶ ὅτι ἦτον πολλὰ ἐνδεχόμενον ἀπὸ τὴν νέαν τότε παρρησίαν, νὰ ἀκολουθήσῃ κάνενας κίνδυνος εἰς τοὺς Χριστιανούς. ἐγὼ δὲ νομίζω, ὅτι ὅλα τὰ ἐξ ἀρχῆς ἐμπόδια παῦτα, νὰ ἦσαν ἐνέργειαι τῦ μισοκάλυ δαίμονος, διὰ νὰ τὸν ψυχαγωγήσῃ νὰ παραιτηθῆ ἀπὸ τὴν σωτήριον ὁμολογίαν τυ. λοιπὸν ὑπέστρεψεν μετὰ λύπης μεγάλης πάλιν

λιν εἰς τὴν Χίον κατὰ τὰς ιβδεκα τῦ Γενάρυ. ἀλλ' ὁ παῦτα πρὸς τὸ συμφορον οἰκονομῶν Κύριος, πολλάκις μεταχειρίζεται καὶ ἐκεῖνα ὁπῦ εἰς ἡμᾶς φαίνονται ἐναντία, εἰς τὸ καλλίτερον καὶ συμφερώτερον. καὶ ὅπως ἔγινε καὶ εἰς τῦτον τὸν μακάριον. Ἐπιστρέψας δὲ εἰς τὴν Χίον, λαμβάωντας συμβυλὴν καὶ κίνησιν ἀπὸ κάποιον πνευματικὸν πατέρα ἐκεῖ; νὰ κάμῃ τώρα, ἐκεῖνο ὁπῦ ἔπρεπε νὰ κάμῃ προτίτερα ἐκεῖ; νὰ κάμῃ τώρα, μὲ τὸ νὰ ἔχῃ ἀσυδιαντικὰ εἰς τὸ σάδιον. λαμβάνει δηλαδὴ συμβυλὴν νὰ προετοιμασθῆ καλῶς, καὶ νὰ καθοπλισθῆ ἀρφαλῶς μὲ τὰ πνευματικὰ ὅπλα τῆς ἀληθινῆς, καὶ τελείας μετανοίας, ὡσαὐτὸν ὁπῦ ἔμελλε νὰ παραταχθῆ πρὸς τὰς ἀρχὰς, πρὸς τὰς ἐξυσίας τὸ σκότος τῦ αἰῶνος τύτυ, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας πνεύματα ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, καὶ τὸν θεῖον Παῦλον. Καὶ λοιπὸν πρόθυς ἄρχισε νὰ ἀγωνίζεται μὲ νηστείας, προσευχὰς, γονυκλισίας, παννυχίδας εἰς τὴν Θεοτόκον, καὶ ἀναγνώσεις καὶ εἰς ἄλλα ψυχωφελῆ βιβλία, ἀλλὰ μάλιστα εἰς τὰ Μαρτύρια τῶ Ἁγίων. ὅθεν καὶ εἰς τόσην συντριβὴν ἦλθεν ὁ ἀλογημένος, ὥστε ὁπῦ ἔκλαιε πικρῶς, καὶ πολλὰς νύκτας ἐπέρασεν ἄϋπνος, ἀνασπάζων ἐκ βάθυς καρδίας, καὶ ὑπκαλούμενος τὴν Θεοτόκον εἰς βοήθειαν. ὅθεν καὶ εἰς τὰς ἀκούοντας καὶ ὁρῶντας πολὺν οἶκτον ἐκίνει, καὶ συμπάθειαν. κοντὰ δὲ εἰς ὅλα ταῦτα ἔγραφε καὶ τὰς ἁμαρτίας τυ ὅλας, ὅσας ἥμαρτεν ὡς ἄνθρωπος εἰς ὅλην τυ τὴν ζωὴν, διὰ νὰ μὲ ἀσοχήσῃ κἀμμίαν, καὶ πὰς ἐξωμολογήθη μὲ μίαν λεπτομερῆ, καὶ ἀληθινὴν ἐξομολόγησιν. Τέλος παίτων ἀφ' ὅ ἐπληρώθησαν παρὰ κοντα ἡμέραι, μὴ δυνάμενος νὰ ἀναβάλῃ πλέον τὸν καιρὸν, ἀπὸ τὴν φλόγα ὁπῦ ἄναπτεν εἰς τὰ σπλάγχνα τυ διὰ τὸ Μαρτύριον, ἔλαβε τὰς ἱλαστικὰς δίχας, καὶ τὴν ἱερὰν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας. ἐχρίσθη τῷ Ἁγίῳ Μύρῳ. ἐμετάλαβε τὰ ἄχραντα μυστήρια. καὶ ὕστερον σομωθεὶς τὴν ψυχὴν, καὶ δυναμωθεὶς μὲ τὴν ἐπουράνιον τροφὴν, ἐξῆλθε τῆς νήσυ εἰς τὰς εἴκοσι πέντε τῦ Αὐγούστυ, συνοδευθεὶς καὶ ἀπὸ σπα θεοσεβῆ, καὶ ζηλωτὴν ἀδελφὸν, μὲ τὸν ὁποῖον αὐτάμα ἐπέπλευσαν εἰς τὴν νέαν Ἔφεσον, τὸ λεγόμενον Κουσαντασί, διὰ νὰ πληρώσῃ ἐκεῖ τὸν πόθον τυ μὲ τὸν ὑπὲρ Χριστῦ θάνατον. τὰς πολέμυς δὲ, καὶ τὰς λογισμὰς ὁπῦ τῦ ἔφερεν ὁ ἐχθρὸς, διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, εἶναι ἀδυνατον νὰ τὰς ἀριθμήσω, ἀλλ' ὁ γενναῖος ἐκεῖνος, μὲ τὴν δυνάμιν τῦ ἐσταυρωμένυ Ἰησῦ Χριστῦ, ἐφάνη καὶ παντα νικητὴς, καταπατήσας λέοντα καὶ δράκοντα, ὡς αὐτὸς πολλάκις ὁ ἴδιος τῦτον τὸν λόγον ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ. Πηγαίνωντας λοιπὸν, σὺν Θεῷ, ἐκεῖσε κατὰ-

δίον,

δίον, τῇ α. τῦ Σεπτεμβρίυ εἰς τὰς 4. ὥρας τῆς ἡμέρας, ἐπῆγεν ὁ μακάριος εἰς τὸν Μωφτὴν, καὶ τὸν λέγει. Ἐγὼ αὐθεντᾶ ἔχω δύω πισόλας παρμάς, ἡ μία ἀπὸ αὐτὰς εἶναι πολλὰ καλὴ καὶ γερὴ, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. ἡ ἄλλη εἶναι σακάτικη, τζυρέτικη, καὶ τὰ μπιλεζίκια ὅπῦ ἔχει ἀπ' ἔξω, δὲν νὰ φαίνεται εὔμορφη, τὰ βαλα εἰς τὸ μέσα, καὶ εἶναι ὅλα κάλπικα. ὅθεν ἐγὼ δὲν τὴν θέλω, ἐπειδὴ μὲ ἐγέλασεν ἐκεῖνος ὅπῦ μῦ τὴν ἔδωκεν. εἶναι λοιπὸν νόμιμον νὰ τὴν δώσω ὀπίσω, ἐσὰ ὅπῦ εἶναι τοιαύτη; Ὁ Μωφὴς ἀποκρίνεται, ναί, εἶναι νόμιμον. Δός μοι φεσφᾶ τῦ λέγει ὁ Μάρτυς. καὶ αὐτὸς τῦ ἔδωκε. Περνώντας δὲ τὸν φεσφᾶ ὁ Ἅγιος, τὴν αὐτὴν ὥραν ἀπεριᾶ εἰς τὸν Κατὴν, καὶ τὸν λέγει. ἔχω νταβᾶ. ἐκεῖνος τὸν ἀποκρίνεται, τί εἶναι ὁ νταβᾶς σε; Ὁ Μάρτυς δηγεῖται τὴν ἀνωθεν ὑπόθεσιν, καὶ τῦ δίδει τὸν φεσφᾶ. Ὁ κελτὴς τὸν ἐρωτᾶ, καὶ ποῖος εἶναι ὁ νταβατζής σε; Ἀποκρίνεται ὁ Μάρτυς, ἐσὺ ἦσαι ὁ νταβατζής μῦ. Ὁ δὲ Κελτὴς τῦτο ἀκύσας, ἔμεινε ὡς ἐκστατικὸς, καὶ τῦ λέγει, τί σῦ ἔκαμα; ἐγὼ ἄλλω φορὰν δὲν σὲ εἶδα. Τότε καθαρώτερα τῦ λέγει ὁ Μάρτυς. Σήμερον εἶναι δέκα χρόνοι, ὅπῦ μὲ ἐγέλασες, καὶ μὲ ἔκαμες, καὶ ἀρνήθηκα τὴν πίσιν μῦ, καὶ μῦ ἔδωκες τὴν ἐδικήν σε, κάμνωντάς με Τοῦρκον. ἐγὼ ἔφυγα, καὶ ἐπέρασα μέσα εἰς τὴν Φραγγίαν, καὶ ἐκεῖ μῦ εἶπαν, ὅτι ἔχω νὰ χολαθῶ, διατὶ ἄφηκα τὴν πίσιν μῦ. τώρα ἦλθα, καὶ σῦ δίδω ὀπίσω τὴν σφραγῖδα ὅπῦ μῦ ἔδωκες. καὶ λοιπὸν θέλω νὰ βαπτισθῶ Χεισιανός. τῦ λέγει ὁ κελτὴς, ἐγὼ δὲν σὲ ἠξεύρω, ἔτε σὲ εἶδα ποτὲ, πῶς λέγεις, ὅτι ἐγὼ σὲ ἐπάρνισα; ὁ Μάρτυς ἀπεκρίθη. ναί, δὲν μὲ εἶδες ἄλλῃ φορὰ, ἀλλὰ εἰς αὐτὴν τὸν τόπον ὅπῦ σὺ τώρα κάθεσαι, πρότερόν σε ἐκάθητο ἄλλος τοιοῦτος, ὡσὰν καὶ τὲ λόγε σε. λοιπὸν ὁ ἴδιος ἐκεῖνος εἶσαι σὺ ὅπῦ μὲ ἔκαμες τοιοῦτον. τῦ λέγει ὁ κελτής. αἴ παιδίμε, ἐπειδὴ καὶ θέλεις νὰ ἦσαι γνιαύρης, πήγαινε ὅπε θέλεις, καὶ ὡς θέλεις ἀπέρνα. Φράγγος, Ἀρμένης, ὅ,τι θρησκείαν θέλεις, ἐκείνῃ βάσα. ὁ Μάρτυς τῦ λέγει. ὄχι, Χεισιανὸς θέλω νὰ ἦμαι. τῦ λέγει πάλιν ὁ κελτής. πήγαινε ὅπε θέλεις. καὶ ὁ Μάρτυς. ὄχι, τὸ σημεῖον τῦτο ὅπῦ ἔβαλες ἀπάνω με δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ βλέπω, καὶ διὰ τῦτο ἦλθα νὰ σᾶ τὸ δώσω ὀπίσω. σημεῖον δὲ ἐνοῦσε ὁ Μάρτυς τῆς σαρκὸς τὴν ωβιτομὴν, ὅτι ἀπὸ αὐτὸ γνωρίζονται οἱ τῆς θρησκείας αὐτῷ ὀπαδοί. ὁ κελτὴς τὸν λέγει, μωρὲ ἀπὸ τὸν νοῦ σε δ'γῆκες; ὁ Μάρτυς. ὄχι, ἐγὼ τὸν νοῦ μῦ τὸν ἔχω καλὰ, καὶ ἠξεύρω τί λέγω. Τότε ὁ κελτὴς τὸν ἐρωτᾷ, ποῖος εἶσαι; καὶ

καὶ πόθεν εἶναι ἡ πατρίς σε; καὶ ὁ Μάρτυς τὸν ἀποκρίνεται. ἡ πατρίς μῦ εἶναι ἡ Κύπρος, καὶ ἐγὼ εἶμαι Χεισιανῶν γονέων υἱός. ὁ κελτὴς, πόθεν ἦλθες; ὁ Μάρτυς, ἀπὸ τὴν ἀπατολήν. ὁ κελτὴς, πόσος καιρὸς εἶναι; ὁ Μάρτυς, δύω ἡμέραι. ὁ κελτὴς, πῦ κατοικεῖς; ὁ Μάρτυς, εἰς τὸν καλόγερε. ὁ κελτὴς, βελὲς εἶσαι. ὁ Μάρτυς, ὄχι, ἀλλ' ἔχω τὰς φρένας μῦ. ὁ κελτὴς πάλιν τῦ λέγει, ἔλα εἰς τὸν ἑαυτόν σε. ὁ Μάρτυς, εἰς τὸν ἑαυτόν μῦ εἶμαι. σοχάσε καλὰ, τῦ λέγει ὁ κελτὴς, ὅτι εἶναι φύρκα, εἶναι ἀπαθὶ, εἶναι βάσανα. ὁ Μάρτυς, ὅλα τὰ ἠξεύρω, καὶ εἶμαι ἀποφασισμένος, καὶ δὲν τὰ σοχάζομαι διὰ τὸ καλόν. ἐκεῖνος τῦ λέγει, δὲν λυπᾶσαι τὴν παλικαριά σε, τὴν νεότητά σε, τὴν φρονιμάδα σε; ὁ Μάρτυς λέγει. ὄχι, ἀλλὰ τὸ ἔχω χαρά μῦ, νὰ ἀποθάνω διὰ τὴν πίσιν μῦ. σοχάσε καλὰ, ὅτι δὲν γλυτώνεις ἀπὸ τὰς χεῖράς μῦ πλέον, ἀλλ' ἔχω νὰ σὲ βασανίσω. ὁ Μάρτυς, τὸν ἀπεκρίθη, ἐγὼ αὐτὰ ὅλα τὰ ἐσοχάθηκα πρότερον, καὶ τότε ἦλθα, καὶ ἔχω τὴν ἐλπίδα μῦ εἰς τὸν Ἰησῦν μῦ Χεισὸν τὸν ἐσαυρωμένον, ὅτι θέλει μῦ βοηθήσει, καὶ θέλει μὲ βάλει εἰς τὸν παράδεισον. Ἀποκρίνεται ὁ κελτὴς, τὸ λοιπὸν ἡμεῖς ἔχομεν νὰ κολαδεμθῦ; ὁ Μάρτυς μὲ παῤῥησίαν, καὶ ἀφοβίαν πολλὴν τῦ λέγει, ναί βέβαια, ἔχετε νὰ κολαδῆτε, ἀείσως καὶ δὲν ὑπερέφετε ἀπὸ τὸ σκότος, καὶ ἀπὸ τὴν πλάνην σας. ὁ κελτὴς, τόσοι χρόνοι ἐπέρασαν, καὶ τώρα ἦλθες ἐσὺ νὰ μᾶς διδάξῃς. ὁ Μάρτυς, ἀπὸ τὴν θρησκείας σας δὲν εἶδα, δὲν ἐγνώρισα κἀνεία καλόν. εἶναι ὅλα σκότος· ὅλα βδελυρίαν ἄξια γέλωτος. εἶδε ἄνθρωποι σαρκικοὶ, ὅλως διόλυ δουλωμένοι εἰς ταῖς κακίαις. ἄνθρωποι πεπλανημένοι, ἀπωλεσμένοι, ὁ κελτὴς τῦ λέγει, ἀπὸ δὲν ἔλθῃς εἰς τὸν νοῦν σε, ἔχω νὰ σὲ κρεμάσω. ὁ Μάρτυς τῦ λέγει, ἐγὼ καλὰ εἶμαι εἰς τὸν νοῦν μῦ, καὶ αὐτὰ δὲν τὰ ἔχω διὰ τίποτε, ἐπειδὴ διὰ τῦτο ἦλθα. Καὶ διαθὺς προστάζει ὁ κελτὴς νὰ τὸν βάλεν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τὲς πόδας τε εἰς τὸ ξύλον, καὶ σίδηρα εἰς τὸν λαιμόν τε. καὶ οἱ τῆς κελτῆς ὑπηρέται ἐν τῇ ἅμα ἔβαλαν εἰς ἔργον τὴν ἀπόφασιν. ἐθαύμασεν ὅμως πολλὰ ὁ δικαστὴς διὰ τὴν μεγαλοψυχίαν, καὶ ἀνδρείαν τῦ Μάρτυρος, καὶ διὰ τὴν τόλμην, μὲ τὴν ὁποίαν τῦ ἀπεκρίνετο. πλὴν ἐσκανδαλίθη πρὸς τὸν μωφτὴν, καὶ τῦ ἐμήνυσεν, εἰς τοιαῦτα πράγματα δίδεις φεσφᾶ, καὶ γινόμεθα μασκαράδες; ὁ Μωφτὴς εἶπεν, ὅτι τὸ ἐμετανόησα καὶ ἐγὼ, καὶ τὸν ἐγύρευα νὰ τὸν δέρω, διὰ νὰ λάβω ὀπίσω τὸν φεσφᾶ, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐπέτυχα. ἐκεῖ δὲ εἰς τὴν φυλακὴν ἦτον καὶ ἕνας νέος φυλακωμένος, ὅς τις ἔμελλε νὰ εὔγῃ ἀπὸ τὴν φυλακήν. εἰς τῦτον ἐφανέρωσεν ὁ

Μάρ-

Μάρτυς τὸν ταυρὸν ὁπὲ εἶχεν εἰς τὸν ξάχηλόν τε· διὰ νὰ μὴν τὸν καταπατήσῃ, καὶ τὸν περιπαίξῃ οἱ ἄπιστοι, καὶ ὀλίγες παράδες ὁπὲ ἐβασῆσε ἐπάνω τε, λέγωντάς τε, δὸς ταῦτα εἰς τὲς ἐδικές, καὶ εἰπέτες νὰ θεχαλᾶν τὸν Θεὸν διὰ νὰ μὲ σηείξῃ. Τῇ ἐπαύριον τῇ αὐτῇ ὥρᾳ ἔγαλαν τὸν ἁλογημένον ἀπὸ τὴν φυλακήν, καὶ ἔπηγαν αὐτὸν ἔμπρος εἰς ὅλες, Μαφτὴν, Ἐμὲρ ἐφεντίνα, Βοϊβόνδαν καὶ ἄλλες, διὰ νὰ γενῇ λαμπροτέρα δηλαδὴ ἡ ὁμολογία τῆ Μάρτυρος. λοιπὸν τὸν ἐρωτᾶν ἀπ' ἀρχῆς, ἂν ἤλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν τε, καὶ ἂν ἐμετανόησε διὰ ἐκεῖνα ὁπὲ εἶπεν. ὁ Μάρτυς ἀπεκρίθη χαρέμενος, ἐγὼ εἰς τὸν ἑαυτόν μὲ εἶμαι, τὸν νοῦν μὲ τὸν ἔχω, καὶ ζιπῶ καὶ δίψῳ τὸν ἐσταυρωμένον μὲ Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ δὲν τὸν ἀρνοῦμαι ἐγὼ ποτὲ, μὴ μοὶ γένοιτο Χριστὲ βασιλεῦ νὰ σὲ ἀρνηθῶ τὸν πλάσαντά με. πάντες οἱ ἐξουσιασταὶ ἀπεκρίθησαν ἐκεῖνο ὁπὲ καὶ τὸν πρώτην φορὰν τῆ εἶπεν ὁ κατὴς, ὅτι ὡσὰν θέλεις νὰ εἶσαι γλυκάρης, πήγαινε ὅπε θέλεις, δὲν σὲ ἐμποδίζει τινάς. Καὶ ὁ Μάρτυς, ὄχι, λέγει, ἀλλ' ἐσὺ ὁπὲ μὲ ἔδωσες τὸν σφραγῖδα ταύτην, ἔσυρε τὴν ἔφερε νὰ τὸν πάρῃς, ὁπὲ εἶναι ἐδική σε, τὴν ἀξιομένην λέγων. Ἐκεῖνοι τὲ λέγαν, μπρὲ ἔλα εἰς τὸν ἑαυτόν σε. Ὑποκρίνεται ὁ Μάρτυς, εἰς τὸν ἑαυτόν μὲ εἶμαι. αὐτοὶ τὲ λέγαν, δὲν λυπᾶσαι τὸν ἑαυτόν σε, ὁπὲ ἔχομεν νὰ σὲ θανατώσωμεν, ἂν δὲν μετανοήσῃς; ὁ Μάρτυς. πρέπει κάθε ἕνας ὁπὲ ἔχει γνῶσιν νὰ ὑπερμαχῇ διὰ τὴν δόσεβειαν, καὶ ὄχι διὰ τὴν ἀσέβειαν. (τὲτο τὸ εἶπε μὲ ἀραβικὴν γλῶσαν.) ἐκεῖνοι δὲ ἀκόμπε τὲτο ἐθαύμασαν, καὶ τὲ λέγαν, ἔλα νὰ σὲ ὑπανδρεύσωμεν, καὶ νὰ σὲ δώσωμεν καὶ ἄσπρα ὅσα θέλεις. ὁ Μάρτυς τὲς λέγει, αὐτὰ ὅλα εἶναι ματαιότης. (τὸ ὁποῖον εἶχε συνήθειαν, ὁ ἁλογημένος νὰ λέγῃ, ὅταν ἐγίνετο κάμμίαν φορὰν συνομιλία διὰ κοσμικῶν πραγμάτων.) τὸν Ἰησοῦν μὲ θέλω, τὸν Ἰησοῦν μὲ. τὲ λέγαν ὅλοι, δὲν ἤκες ἀπὸ τὸν ἰδὲν σε, δὲν ἤκες. καὶ ὁ Μάρτυς, ἐγὼ τὸν ἰδὲν μὲ τὸν ἔχω, τὸν ἔχω. καὶ βέβαια ἔλεγε καλά, πῶς ἔχει τὸν νοῦν τε, ἐπειδὴ εἶχε κατοικήσῃ πλέον εἰς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ἡ αὐτοσοφία τῆ Θεῆ. αὐτοὶ τὲ εἶπαν, ἠξεύρεις τέρκικα γράμματα; καὶ ἀπεκρίθη, ὄχι, ἀλλὰ γλώσαις ἠξεύρω τέσσαρες, καὶ διὰ νὰ γνωρίσετε, ὅτι ἔχω τὸν νοῦν μὲ σωστὸν, φέρετέ μὲ κονδύλι νὰ σᾶς κάμω λογαριασμὸν ἀπὸ ὁποίαν γλῶσαν θέλετε. τέρκικα, φράγγικα, ἀραβικὰ, ῥωμαϊκὰ, ὅ,τι θέλετε. αὐτοὶ τὲ λέγαν, δὲν λυπᾶσαι τὸν ἑαυτόν σε; ὁ Μάρτυς ἀπεκρίθη, ὄχι, τί νὰ λυπηθῶ; τὴν ἐλπίδα μὲ ὅλην τὴν ἔχω εἰς τὸν Θεόν, πάλιν τῆ

τὲ εἶπαν, δὲν ἐρωτᾷς αὐτὸν τὸν παππᾶ νὰ σὲ εἰπῇ διὰ τὴν πίσιν σε; καὶ ὁ Μάρτυς, ἐγὼ τὴν πίσιν μὲ τὴν ἠξεύρω καλήτερα ἀπὸ ἐτὲς παπάδες, καὶ δὲν χρειάζομαι νὰ μὲ διδάξῃ τινάς. τὸ λοιπὸν εἶπαν φυλακώσατέ τον φοβερίζοντες, ὅτι ἔχει ἀπόφασιν αὔριον νὰ τὸν κρεμάσωμεν, καὶ νὰ συλλογισθῇ. καὶ ἔβαλαν πάλιν τὸν διὰ ἀλήθειαν μέγαν, καὶ χαρτερόψυχον ἀθλητὴν εἰς τὴν φυλακὴν, ἕως εἰς ἄλλην ἐξέτασιν. τὸ βράδυ ἐπρόσαξεν ὁ κριτὴς νὰ τὸν τιμωρήσωμεν. καὶ ἐδῶ ἂς σοχασθῇ καθ' ἕνας ἕνα τοιοῦτον γρόσι, ὅσαν ἐκεῖνο, τί λογῆς ὥρμησαν καταπατῆσε, λαβόντες, διὰ τὲ ἐξουσιαστὲ ἄδειαν. χεδὸν ὅλην τὴν νύκτα ἐκείνην μὲ διαφόρους τρόπους ἐβασάνισαν τὸν ἁλογημένον. ἄλλοι ἔφεραν τὲβλα καμμένα, καὶ τὰ ἔβαλαν εἰς τὲς ὤμες, καὶ εἰς τὰς μασχάλας τῆ Μάρτυρος. ἄλλοι ἔφεραν πάσι πεπυρακτωμένον, καὶ τὲ τὸ ἐφόρεσαν εἰς τὴν κεφαλὴν ὡσὰν σκέφιαν. κάποιοι δὲ ἄλλοι πλέον ἀνήλεεῖς, καὶ ἄσπλαγχνοι, μὴ ἀρκεσθέντες εἰς αὐτὰ, ἔφεραν καὶ σύρμα σιδηρόπον, (τὸ λεγόμενον τέλι κοινότερον) καὶ τὸ ἔσπρωξαν εἰς τὸ κρύφιον μέλος. καὶ ἐδῶ κατὰ ἀλήθειαν σοχάζομαι, ὅτι ἐκεῖνοι μὴν ὡς ἐχθροὶ, καὶ ἄσπλαγχνοι ἐθεράπευαν μὲ αὐτὰς τὰς βασάνες τὴν θυμόν τες, καὶ τὴν κακίαν, ἀπέβαιναν δι' ὅλα κατὰ τὸν πόθον τῆ Μάρτυρος. εἶχε δὲ ὁ μακάριος πολὺ μῖσος εἰς τὴν βδελυκτὴν ἐκείνην σφραγῖδα τῆς Ἀρτεμοῦς, καὶ ὅσον ἐσοχάζετο, πῶς εἶχεν ἐπάνω τε τέτοιον μίασμα, ὅλον ἠγανάκτει, καὶ πικρότατα ἀνεσυάζε, καὶ μὲ ἄκρον πόθον ἐζήτει νὰ τὸ ἀποτιμᾷ ἀπὸ παίωτε. λοιπὸν κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα τε μαρτύρια, μὲ τὰ ὁποῖα διάβολε τὴν ἀρνησίντε, ἔλαβε καὶ τέτο, ὡς διὰ θεραπείαν καὶ ἀποβολὴν τῆς βδελυρᾶς ἐκείνης Ἀρτεμοῦς. τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἥτις ἦτον Κυριακὴ, πάλιν διήγαναν τὸν Μάρτυρα ἀπὸ τὴν φυλακὴν, σιωαχθέντες πλῆθος πολὺ ἐκ τῆς θρησκείας των. καὶ πάλιν ἀνεβασάνισαν εἰς τὸ κεφάλαιον τὸ τρόβατον τῆ Χριστῆ. ἰδοὺ δὲ ὥρα τρίτη τῆς ἡμέρας. καὶ τὸν ἐρωτοῦν. ἦλθες εἰς τὸν ἑαυτόν σε, ἐμετανόησες; καὶ ὁ Μάρτυς. ἐγὼ σᾶς εἶπα, ὅτι εἰς τὸν ἑαυτόν μὲ εἶμαι, τὸν νοῦν μὲ τὸν ἔχω. τί μὲ πειράζετε; πάλιν τὲ λέγαν, ἄλλον καιρὸν πλέον δὲν ἔχεις διὰ νὰ συλλογισθῇς. ἐφθασε τὸ τέλος σε. καὶ ὁ Μάρτυς τραγεία φωνῇ ἀπεκρίθη, ἐγὼ τὸν Ἰησοῦν μὲ δὲν τὸν ἀρνοῦμαι, Χριστιανὸς ἐγεννήθην, Χριστιανὸς θέλω νὰ ἀποθάνω. καὶ αὐτοὶ, αἰ παιδί μὲ τὲ λέγαν, καιρὸς δὲν ἔμεινεν ἄλλος, ἔχομεν νὰ σὲ κρεμάσωμεν. τὸ ἠξεύρω ἀπεκρίθη ὁ Μάρτυς. καὶ αὐτοὶ, δὲν λυπῆσαι τὴν παλικαριά σε, τὴν δόμορφιάν σε, τὴν νεότητά σε; αὐτὸς ἀπεκρί-

θη, αὐτὰ ὅλα εἶναι ματαιότης. τὸν Γησῦν μυ, τὸν Γησοῦ θέλω. Χεισιανὸς εἶμαι, Χεισιανὸς θέλω νὰ ἀποθάνω. δὲν ἀρνοῦμαι τὴν πίσιν μου. δὲν ἀρνοῦμαι τὸν Γησοῦ μου. Καὶ αὐτοὶ πάλιν τᾶ λέγυν. αἴ παιδίμυ, νὰ ἡ φῶρκα, σοχάσου τί ἔχεις νὰ χάσῃς. τᾶ ἔδειξαν καὶ τὸ χοινίον. Ὁ Μάρτυς τὲς λέγει αὐτὸ ζητῶ καὶ ἐγώ. Ἐκεῖνοι δὲ ἔλεγαν ἀναμεσόντες, ἄλλος φράγγος εἶναι, καὶ ἔχει τόσον ἰνάτι. ἄλλοι πάλιν ἔλεγαν, τᾶτοι οἱ ρωμαῖοι μίαν φορὰν ὅταν εἰπᾶν τὸν λόγον, δὲν τὸν πέρνυν ὀπίσω. καὶ κάθε σᾶς ἔλεγε τὸν λόγον τυ. τότε δ' γαίνει καὶ σᾶς ζηλωτὴς ἐξ αὐτῆ, καὶ λέγει εἰς τὸν Μάρτυρα. Δέκα χρόνια ὁπᾶ ἐπέρασες, δὲν ἐκίλτησες νομάζι ποτέ; ἤγυν δὲν ἐπροσκυνήσες τὸ προσκυνήμαμας; λέγει ὁ Μάρτυς. ὄχι, ὄχι. Ἀμὴ τᾶ μπαναμίε τὸ νομάζι δὲν τὸ ἔκαμες; (προβάλλωντας τᾶτο ὡσὰν μεγάλον τι πράγμα.) Ὁ δὲ Μάρτυς βλέπων, ὅτι ὁ καθ' σᾶς μὲ τὰ λόγιά τυ, ἐμπόδιζαν αὐτὸν ἀπὸ τὴν προσδυχή. ἐπειδὴ γερᾶς ἐπροσήυχετο ὁ μακάριος, καὶ ὅλον εἰς τὸν Θεὸν εἶχε συλωμένον τὸν νᾦ, βλέπων, λέγω, ὁπᾶ τὸν ἐμπόδιζαν, ἀπεκρίθη μετὰ σφοδρότητος εἰς τὸν ἐρωτήσαντα. τίμε πειράζεις ἄνθρωπε; ἐκεῖνος τᾶ λέγει μπρὲ εἶναι φῶρκα, εἶναι νομάλα. Καὶ ὁ Μάρτυς, αὐτὸ, αὐτὸ ζητῶ καὶ ἐγώ, καὶ ἂς ὑπάγωμεν. καὶ ὅπως ἐσκλπάτησεν ἕως δέκα βήματα. ὦ γενναιότης ἀθλητική! ὦ ἀνδρεία μαρτυρική! ὦ σπουδὴ καὶ προθυμία ἀρχαίων ἐπαίνων ἀξία! Τὸν ἄρπαξαν λοιπὸν μὲ ὁρμὴ καὶ ἀγριότητα, εὐγάλαν τὰ φορέματά τυ, ἔδεσαν ὀπίσω τὰς χεῖράς τυ, ἔβαλαν τὴν θηλίαν εἰς τὸν λαιμόν τυ, καὶ τὸν ἐπαράδωσαν διὰ νὰ κρεμασθῇ. ἄλλοι ἔρεχων ἐμπρός, ἄλλοι ὀπίσω, ὅλοι τὲς ἔκαμναν μίαν μεγάλην σύγχυσιν ἀναμεσόντες ὅπου τύπα, τάχα διὰ νὰ δειλιάσῃ ὁ Μάρτυς. αὐτὸς δὲ ὅλον τὸ ἐναντίον ἔμενεν ἄφοβος παντελῶς, καὶ ἀκατάπληκτος. ὅθεν καὶ μυκτηρίζωντάς τες ὡς ἄφρονας, εἶπε πρὸς αὐτές. ὦ ἀσωφρονοι, ἐγὼ ἤλθα μόνος μὲ αὐτόκλητος, καὶ πῶρα φοβεῖσθε νὰ μὲ φύγω; φορῶν δὲ ὁ Μάρτυς τὴν φῶρκα εἰς τὸν λαιμὸν ὡς παιδικος, καὶ ἔχων δεδεμένας τὰς χεῖρας, ἦλθεν εἰς τὸν τόπον τῆ καταδίκης. καὶ πάλιν ἄλλοι ἑτοίμαζαν τὸν τόπον, ἄλλοι τὸν ἐρωτῶσαν ἂν ἐμετανόησεν. Ὁ δὲ Μάρτυς τὲς ἀπεκρίθη μὲ τὴν αὐτὴν ἀφοβίαν. Ταλαίπωροι, ἡ πίσις σας εἶναι πλάνη. εἶναι ὅλη ματαιότης. εἶσθε ἄνθρωποι ὅλοι σάρκες. ἔχετε νὰ κολασθῆτε εἰς τὴν γέενναν τᾦ πυρός. ἐγὼ διὰ τᾶτο ὁπᾶ μὲ κάμνετε, ὑπάγω εἰς τὸν Παράδεισον. Ἐκεῖνοι δὲ ἐνόμαζαν τὴν ἀνδρείαν τᾦ Μάρτυρος ἰνάτι, ἤγυν πεῖσμα. ἀλλὰ

ἀλλὰ καὶ καλὴ ἀλήθειαν πεῖσμα ἦτον. πεῖσμα ὅμως ὄντως ἅγιον, πεῖσμα σωτήριον. πεῖσμα, τὸ ὁποῖον πρέπει, καὶ ἀνάγκη εἶναι κάθε Χεισιανὸς νὰ τὸ ἔχῃ ἐναντίον τᾦ σατανᾶ, διὰ νὰ δυνάται νὰ τελειώσῃ τὸ θεῖον θέλημα. Καὶ λοιπὸν ὅπως κατηχυμένοι, τᾦ εἶπαν παλιαῖον, μπρὲ ἄλλος καιρὸς πλέον δὲν σᾦ ἔμεινε, καὶ ἔχεις νὰ τὸ μετανοήσῃς. Ὁ δὲ Μάρτυς ἀπεκρίθη βιπλασιάζωντας ἐν ταύτῃ τὴν ὄντως μακαρίαν, καὶ ἁγίαν ταύτην φωνὴν, Χεισιανὸς, Χεισιανὸς, Χεισιανὸς εἶμαι. Τότε ἀσηκώσαντες αὐτὸν ἀπὸ τὴν γῆν, ἐβάβιξαν τὸ χοινίον, καὶ ὅπως ἔλαβον, ὁ ἀοίδιμος Πολύδωρος τὸν δι' ἀγχόνης μαρτυρικὸν Στέφανον. ἐκείνην δὲ τὴν νύκτα τινὲς ἐξ αὐτῆ ἀπὸ μιᾶς ἀπαίθρωποι, χωρὶς νὰ ἐνξαπᾶν κἄν αὐτὴν τὴν ἰδίαν φύσιν τῆς ἀνθρωπότητος, ἐπῆραν τὰ ῥᾶχα τᾦ Μάρτυρος, καὶ ἄφησαν ὁλόγυμνον τὸ Ἅγιον λείψανον, καὶ τὴν ἡμέραν ἔδεσαν μόνον μὲ σᾶς παλαιόπανον τὰ κρύφια μέλη τυ. ἔπειτα μᾶ βρεῖς ἡμέρας ἐπρόσαξαν σᾶς Χεισιανὸν νὰ τὸν κατεβάσῃ ἀπὸ τὴν κρεμάλαν. ἔβαλαν δὲ καὶ δύω ἀσκίπιδες, καὶ τὸν ἀσήκωσαν μὲ τὴν σκάλαν, καὶ ὁμᾦ Τᾦρκοι ὀλίγοι, καὶ μερικοὶ Χεισιανοὶ, τὸν ἔθαψαν ἐπάνω ἀπὸ τὰ μνήματα τᾦ Ἁρμυρίων. καὶ εἰς μᾶ τᾦς Χεισιανᾦς ἔγινεν ὁ Μάρτυς, μέγας σπασμὸς εἰς τὴν δυσέβειαν, εἰς δὲ τᾦς Ὀθωμανᾦς ἔγινε τόση μεγάλη καταιχυνη, ὁπᾶ ἄλλην φορὰν δὲν τᾦς ἠκολούθησε τοιαύτη. ὅθεν μερικοὶ ἀπὸ αὐτᾦς ἐντόπιοι θαυμάζοντες ἔλεγον. τᾶτο ἀληθῶς ἦτον μεγάλον πρᾶγμα. τάτη ἡ ἀνδρεία δὲν ἐσάθη εἰς ἄλλον. ποῖος ἠξεύρει τὰς κρίσεις τᾦ Θεᾦ; Αὐτὸ εἶναι ἀδελφοὶ τὸ ἀνδρειωμένον καὶ θρυλλούμενον Μαρτύριον, τᾦ Ἁγίυ Μάρτυρος Πολυδώρυ. Ὁ δὲ τῶν αὐτᾦ Ἁγίων, καὶ τῶν Μαρτύρων Θεὸς, ὁ δοξάζων τᾦς αὐτὸν δοξάζοντας, καθὼς τὸ ὑπόσχεται μόνος τυ. „ τᾦς δοξάζοντάς με δοξάσω. (ά. βασιλ. β'. 32.) σᾶς μὴ, θέλωντας νὰ δείξῃ πόσον ἐπρέπησεν εἰς αὐτὸν διὰ τᾦ Μαρτυρίυ ὁ Ἅγιος Πολύδωρος, καὶ ἀκολούθως πόσον διάφοροι γίνονται εἰς τὴν μεγαλειότητά τυ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ὁπᾶ μαρτυρᾶν διὰ τὸ ὄνομάτυ, κἂν καὶ τὸν ἀρνήθησαν πρότερον. καὶ ἄλλο δὲ διὰ νὰ ἐμφράξῃ τὰ στόματα τινῶν ἀνοήτων, οἵτινες φλυαρᾶν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ τιμῶνται ὡς μάρτυρες, οἱ τὸν Χεισὸν ἀρνηθέντες πρότερον. διὰ ταῦτα λέγω τὰ αἴτια ἐνήργησε τὸ θαῦμα τᾶτο, μετὰ τὸν θάνατον τᾦ Ἁγίυ. τὸ ὁποῖον ἔγινε τοιαυτοτρόπως, καθὼς μᾶς τὸ ἐδιηγήθη ὁ εἰς τᾶτο ὑπηρετήσας ἀξιόπιστος ἱερομόναχος. καὶ τὴν προρρηθεῖσαν νέαν Ἔφεσον ὁπᾶ ἐμαρτύρησεν ὁ Ἅγιος Πολύδωρος, ἦταν σᾶς Χεισιανὸς τὸ ὄνομάτυ Νικόλαος, ὅστις ἔπαχεν ἀπὸ δαιμόνιον

φοβερὸν, τὸ ὁποῖον ἐλάλει διὰ στόματός τυ, καὶ ἐφανέρωνε ποικίλως αὐτὰ τὰ ἀπόκρυφα, καὶ μυστικά. ἔθεν βλέποντας αὐτὸν ὁ ἐνθεὸς ἱερομόναχος, ὁ ὁποῖος εἶχε μέρος ἀπὸ τὰ Ἅγια λείψανα, καὶ μέρος ἀπὸ τὸ χοϊνίον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐκρέμασαν τὸν Μάρτυρα Πολύδωρον, ἐσυμπόνεσε τὴν συμφορὰν τῦ δαιμονισμῦ, ὡς συμπαθὴς, καὶ φιλάδελφος. καὶ βγάνοντας τὸ μὲν χοϊνίον μέσα εἰς τὴν παλάμην τυ, τὸ δὲ δάκτυλον τῦ Μάρτυρος μέσα εἰς τὸν κόλπον τυ, ἐπῆγεν εἰς τὸν πάσχοντα. καὶ ὢ τῦ θαύματος! διὰθὺς μόνον ὅπυ ἐμβῆκεν εἰς τὴν θύραν τῦ οἴκυ, καὶ τὸν εἶδεν ὁ δαιμονισμένος, ἠγριώθη τὸ δαιμόνιον, καὶ μὲ μεγάλας φωνὰς ἔκραξε. τί ἦλθες ἐδῶ νὰ μὲ καύσης; (καλῶν αὐτὸν ἐξ ὀνόματος). ἐκάηκα, ἐκάηκα. Ὁ δὲ ἱερομόναχος, πλησιάσας πολλὰ, καὶ ἐκβαλὼν τὸ καλυμαύχιόν τυ ἐπετίμησε τὸ δαιμόνιον εἰς ὄνόματι τῦ Κυρίυ, διὰ νὰ εἰπῇ, διὰ τί φωνάζει τοιουτοτρόπως; ὁ δὲ δαίμων βιαζόμενος ἀπὸ τὴν ἀόρατον τῦ Θεῦ δύναμιν ὡμολόγησε καὶ μὴ θέλων τὴν ἀλήθειαν. λέγων, ὅτι ἐκάηκα, ἐπειδὴ μὲ ἔφερες ἐδῶ τὸ δάκτυλον, καὶ τὸ χοϊνίον τῦ Μάρτυρος Πολυδώρυ. καὶ ἄπω φωνάζων διῆλθεν ἀπὸ τὸν πάσχοντα, καὶ ἔμεινεν εἰς τὸ ἑξῆς ὁ ἄνθρωπος ὑγιὴς, διὰ τῆς χάριτος τῦ Ἰησῦ Χριστῦ, τῆς ἐνοικούσης καὶ μετὰ θάνατον εἰς τὰ τίμια λείψανα τῦ Ἁγίυ αὐτῦ Μάρτυρος Πολυδώρυ. ᾧ ταῖς πρεσβείαις λυτρωθείημεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ πάσης ἐπηρείας δαιμονικῆς, καὶ ἀξιωθείημεν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἀμήν.

Ὡ, δὲ ζ'. Οὐκ ἐλάβοσαν.

Τί καλεῖτέ με, φρενόληπτον ἀθέφρονες; Μάρτυς Πολύδωρε, ἐβόας τοῖς δικασταῖς. ἔπιγνωτε ἄνομοι ὡς ἐκ ἐξέστηκα τὴν δ' ἀσέβειαν, ἀδέποτε ἀρνήσομαι, κἂν πολλάκις κτυθαίω.

Ὅλος εὐθεος, γεμόμενος Πολύδωρε, τοῖς ἀπειλοῦσί σοι, Ὀθωμανοῖς δ' ἀθαρσῶς, ἐβόας τὰ βάσανα, ἅμοι προτείνετε, ξίφος θανάτυ, ἀγχόνην ἀδὴν ἔνημαι, διὰ ἀγάπην Ἰησῦ μυ.

Τί Κεσίαις σε, ταῖς θείαις ἐλευθέρωσον, Μάρτυς Πολύδωρε, τὲς ὑμνῦντάς σε ἡμᾶς, ἐκ πάσης κακώσεως ἐν ὅσῳ πρέσβυε, καὶ ἐκλείποντας, εἰς τὰς μονάς σε προσδέξαι, καὶ τὸ αἴτημα ἦν μέγα. Θεοτοκίον.

Οὗ παύμνητε, τῆς μεσιτείας ἄνθρωποι, νόων βροτῶν τε ἀδεὶς, ἔχει ἐλθεῖν πρὸς Θεὸν, σὺ γὰρ μόνη γέγονας καινὸν μεθέλεον, κτίσης φύσεως, καὶ τῆς ἀκτίσε πάναγε. ὧ πραγμάτων θαυμάτων.

Ὡ, δὲ ζ'. Τὲ δευτέρυ. Ἡ κάμινος σωτήρ.

Γίς τέλος τὸν ἐχθρὸν κατεξόπωσας, ἐπεὶ τῆς ἀσεβείας τῷ θώρακι, σὺ καθωπλίσθης μάκαρ, ἀθλοφόρε Πολύδωρε.

Ἡ πά-

Πάπαμαι ἐβόας Πολύδωρε, ἐπεὶ τὸν Ἰησῦν μυ ἠθέτησα, ἀναλαβεῖν δι' ὃ πεπον, αὖ πάλιν ἐπείγομαι.

Τὰ ἔπαθλα τῶν ἄθλων σοὶ δέδωκε, τῶν ὅλων ὁ Δεσπότης καὶ Κύριος, ὑπὲρ αὐτῦ θεόφρον, γενναίως ἀθλήσαντι.

Θεοτοκίον.

Κέκτησε ὃν ἔτεκες Κύριον, ὡς δ' ἄσυλαγχνον τῇ φύσει ὑπάρχοντα θεογενῆτορ σῶσαι, τὰς ψυχὰς τῶν ὑμνύντων σε.

Ὡ, δὲ ή. Παῖδας διαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Ἀμφὰ ἡ πρὸς ἄθλησιν ὁρμήσε, λαμπρὰ δὲ καὶ ἡ ἀθλήσασίς σε γέγονε, λαμπρὰ καὶ ἡ ἄθλησις, λαμπρὰ καὶ τὰ βόπαια καὶ τῦ πολεμήτορος ἄπερ αἰέσησας, τῷ βόποις ἐν ποικίλοις βεσμάκαρ, πρὸς τὴν ἄθλησίν σε ἐμποδῶν θρομβύε.

Ὅλοι ἀσελγεῖς καὶ ὅλοι σάρκες. ἅλοι μεματαιωμένοι ὄντως πέλετε, τοῖς ἀπίστοις ἔλεγες, εὔδοξε Πολύδωρε. καὶ εἰς πῦρ κολασθήσεσθε αἰ μὴ πιστεύσητε, Χριστῷ, τῷ ἀληθεῖ Θεῦ λόγῳ, καὶ ποιητῇ κόσμυ, ἐάσαντες τὴν πλάνην.

Ἐννατὶε περόνη διεπέρης, τὸ κρύφιον μέλος τὸ ἐπιδεξάμενον, πλάνης τὸ ἐκσφράγισμα, καὶ ἡδέως ἤνεγκας, τὰς ἀλγηδόνας Ἁγία καὶ ἀνεκραύγαζες, τὸ μῖσος διὰ ταύτης ἐκβάλω, ὃ φέρειν οὐκ ἔχω ἐπὶ τῷ σώματί μυ. Θεοτοκίον.

Ὅλος Γαβριὴλ ὁ θεῖος λάμπων, λαμπρότητι ἀρχαγγελικῶς θεόνυμφε, σὲ τὴν ὑπὲρ ἄγγελον, ἁγνείας λαμπρότητι ἀπελλαμφθεὶς νενίκηται σὲ ἀσπαζόμενος, καὶ γέγονε, βραχὺ ὥς περ ἄστρον, κρυβὸν τῇ ἐλλάμψει αἰῶνος ἥλιε.

Ὡ, δὲ ή. τὲ β'. Οὐ φείσασιν.

Φίσει Πολύδωρε Χριστῦ καταχθεὶς, τὴν Ἔφεσον εὔδοξε κατέλαβες σκιρτῶν, αὐόμυς δὲ ἐλέγξας ὑπ' αὐτῷ ἀθλητὰ, ἀγχόνῃ αὐηρτήθης, ἐν ᾗ καὶ τελειῦσαι.

Πο' ὄντως ἀπρόπτατον πάντων τῶν ἐφετῶν, κατείληφας εὔδοξε τὸν μόνον Ἰησῦν. δυσώπησον τὸν τὸν ῥυσθῆναι πυρὸς, καὶ ἀξιωθῆναι ἡμᾶς ζωῆς ἀλύπυ.

Βαπτίσματι, Πολύδωρε σοφὲ, διαφόροις χαινόμενον ἐν ῥύποις μυδαμῶς, ἁπάντων τῶν ἄλλων βαπτισμάτων σαφῶς, ἀσφαλέστερόν τε καὶ φέρτερον. Θεοτοκίον.

Νάσπον κείμενον, εἰς βάθη με κακῶν. τὲς νῦν πολεμῦντάς με, πολέμησον ἐχθρύς. ζωθεῖσαν ἀπόροις ἡδοναῖς τὴν ψυχὴν μὴ παρίδης, ἀλλ' οἰκτειρον καὶ σῶσον.

Ὡ, δὲ,

Ὠδὴ, θ'. Ἅπας γηγενής.

Ἑροὶ χοροὶ, Ἀγγέλων ὑφραίνθησαν ἐν τῇ αὐλῇ σε. τὰ γμαπα Μαρτύρων δὲ, φαιδρῶς σκιρτῶντα σὲ ὑπεδέξαντο, εἰς ἑαυτῶν σκηνώματα ὡς ἐναθλήσαντα, ψυχῆς γνώμῃ, ἀνδρεία Πολύδωρε, καὶ αὐόμων τλῶ πλαίῳ ἐλέγξαντα.

Τέκμα πιςῶν, καὶ δόξα καὶ καύχημα Μάρτυς Πολύδωρε, δι' ἧς ἀθλήσεως, τῆς σῆς ἐδείχθης τύπος χρόμβος, αὐτοῖς ὑπὲρ τῆς πίσεως ἀθλεῖν σερρότατα. τῷ δ' ἀπίσων, αἰχύνη αἰώνιος, ὧν ἐδέποτε ἄλλοτε ἔπαθον.

Ἔχεις ἀληθῶς, ἔχεις τὸν Παράδεισον νυῦ ὃν ἐπόθησας, ᾧ σε προέλεγες, ζῶν ἐν τῷ βίῳ Μάρτυς Πολύδωρε. ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς, πρέσβευε τῆς ἀγαπώντας σε, Παραδείσε γενέσθαι οἰκήτορας, μετὰ σε εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα.

Θεοτοκίον.

Ὕμνοις σε ἀγνὴ, ὑμνῶ τὸν πανύμνητον, ὧν ἡ ἐγκόσμιος, καὶ ἡ ὑπερκόσμιος, γλῶσα καὶ πᾶσα πνοὴ γεραίρουσιν, ὡς τὸν Θεὸν χρήσασαν τὸν ὑπερύμνητον, ὃν ὑμνοῦσι χιλιάδες χίλιαι, μυριάδες τε μύριαι ἄγγελοι.

Ὠδὴ, θ'. Τὸ β'. Τὸν ζωοδόχον τάφον.

Ὡς δώδεκατον κρῖνον Πολύδωρε, τὸ νοητὸν Παραδείσε χρόμβος, δώδεκαις ἄθλωσε, τὸν ψυχικόν με εὔφρανον, τὸν δυσωδίαν αὐτῆς ἀποδιώξας, ἣ ἐκ πταισμάτων καὶ παθῶν αὐτῇ προσγίνεται.

Ἐν ὑραιοῖς ἐνδυφῶν παμμακάρισε, τῆς ἀκηράτε καὶ θείας λαμπρότητος, τὸν ψυχικόν με φώτισον σὺν δόξῃ Πολύδωρε, τῷ σῶν ἀγώνων ἀκτῖσι ταῖς φαιδρωτάταις, καὶ τῷ παθῶν τὸν σκοτασμὸν Μάρτυς μείωσον.

Οὐ Γησὲ τῇ δυνάμει καὶ χάριτι, σὺ τὸν ἀγῶνα θεόφρον διήνυσας, σαθρῶς Πολύδωρε, καὶ στεφάνων ἔτυχες, καὶ τοῖς χοροῖς συναγάλλῃ τῶν Μαρτύρων. δι' ὃ ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σε μέμνησο.

Θεοτοκίον.

Εἶσαι ἡμῶν τῷ ὑμνήτωρ σε Κύριε, τὸν ἐκ Παρθένε ἀνέφρασον γένησιν, πειρασμῶν ῥύσμος καὶ παθῶν καὶ θλίψεων, ταῖς ἱκεσίαις αὐτῆς, τῆς σὲς οἰκέτας, ὡς δι' ἐργέτης καὶ μόνος φιλάνθρωπος.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ὅπε ἦχος ἀκούεται, ἑορταζόντων ἅγιε. ὅπε ξυφὴς ὁ χειμάρρους, εἰρηνικῶς πελαγίζει, τὰς Μακαρίας ἅπαντας. ὅπε χαρὰ ἀνέκφρασος, ἐκεῖσε κατασκηνῶσαι Πολύδωρε ἠξιώθης. Θεοτοκίον.

Πορ-

Πορφύρα θεούφαντος, καὶ σολὴ θεοποίκιλτος, χρυσοειδὴς διπλοίς τε, τῦ λόγε τῦ ἀνδρωθέντος· καὶ ὕλη παναρμόνιος, τῆς θείας σωματώσεως, σὺ Μαρτὰρ ἀνεδείχθης, ὑπὲρ κατάληψιν πᾶσαν.

Εἰς τὰς Αἴνους, ἦχος πλ. δ'. Ὦ τῦ παραδόξε θαύματος.

Ὦ τῦ παραδόξε θαύματος! πῶς ἐν ὑσέροις καιροῖς, ὁ χρυσαῖος Πολύδωρος, πρὸς τὰ τῆς ἀθλήσεως ἠτομόλησε σκάμματα! καὶ τλῶ τυράννων πλαίῳ κατήχυνε, καὶ δυσεβείας κήρυξ γεγένηται! Δόξα σοι δόξα σοι, παντοκράτορ Κύριε, ὅτι καὶ νυῦ, ἐφ' ἡμῶν τὸ ὄνομα, σὸ ἐθαυμάσωσας.

Λεῦτε τιμήσωμεν ἅσμασι, τὸν μαργαρίτην Χριςὸ, καὶ πολύτιμον ἄνθρακα, τὸν νέον Πολύδωρον, Λυκοσίας τὸ καύχημα. ὁμοσαύτων, τύπον τὸν ἄριςον. πίσεως ἅπαντων, τὸ μέγα σκέπασμα. πίσεως φύλακα. Ἐκκλησίας στέφανον καὶ χαρμονήν. καὶ δόξης ὑπόθεσιν, Θεῷ ὑπάρχοντα.

Οὗ προσκυνήσωμεν τὰ λείψανα, καὶ τλῶ εἰκόνα πίσως, ὦ χριναῖε Πολύδωρε, καὶ σὲ ἱκετεύομεν, λύσι πάσης κακώσεως, ὀργῆς καὶ βλάβης παντοίας λύσασαι, ἡμᾶς τὸς πόθῳ ἀνυμνοῦντάς σε. καὶ μετὰ θάνατον, ῥῦσαι τῆς κολάσεως καὶ ὀρανῶν, βασιλείας ποίησον, μέτοχος Ἅγιε.

Ὡς ἑωσφόρος ἐφαίδρυνας, τὸ νοητὸν τῷ Χριςῷ, Ἐκκλησίας σεμνόμα, ἀθλητὰ Πολύδωρε, ταῖς ἀκτῖσι τῶν ἄθλωσε, καὶ παῖπε μάκαρ, λίαν ἐθέρμανας, πρὸς θεῖον πόθον, οἷα περ ἥλιος, τὰ Χριςεπώνυμα, τῶν βροτῶν συςήματα. ὅθεν τλῶ σλῶ, σεβασμίαν ἄθλησιν παννυχίζωσι. Δόξα, ἦχος, πλ. δ'.

Τὸν Ἄνωβον τὸν Πέρσην, καὶ Μείρανα τὸν Αἰγύπτιον, τὸς ἐξομόσαντας πρὶν, καὶ ὑπὲρ Χριςῷ ὕσερον ἀναφανέντας Μάρτυρας, καὶ νῦν τῆς παναχῷ Ἐκκλησίας δοξαζομένους, ζηλώσας νεομάρτυς Πολύδωρε, τὸν δι' βασανίων καὶ ἀγχόνης μαρτυρικὸν ὑπὲρ Χριςῷ ὑπέμεινας θάνατον, καὶ τῶν ἴσων στεφάνων ἐκείνοις πετύχηκας. Ὅθεν, τίς μὴ προσείπῃ σε νέον ἀθλητὴν τῷ Χριςῷ καὶ Μάρτυρα; ἢ, τίς ἐκ τῷ ἴσε μὴ δοξάσῃ δικαίως τλῶ μνήμλωσε; Μάρτυς οὖν ἀληθὴς ὑπάρχων, καὶ μαρτυρικὴν ἔχων τλῶ παῤῥησίαν πρὸς Χριςόν, τὸν σὲ σεφανώσαντα, πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νυῦ, Δέσποινα πρόσδεξαι. Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς

✠

Εἰς τὼ Λειτυργίαν τὰ Τυπικά. εἰς τὰς Μακαρισμὰς τὰν γ'. ᾠδὴν τῦ ά. Καθισμα. τὼ ς'. τῦ β'. Μετὰ τὸ Τρισάγιον τὸν Ἀπόστολον, καὶ Εὐαγγέλιον τῦ Ἁγίυ Δημητρίυ. Κοινωνικὸν, Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσαι δίκαιος.

Μεγαλυνάρια τῦ Ἁγίυ.

ΔΕῦτε δ' φημήσωμεν οἱ πιστοὶ, τὰς λαμπρὰς ἀγῶνας, Πολυδώρυ τῦ ἀθλητῦ, τῦ ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς ἀναφανέντος, Μάρτυρος θεηγόρυ, τῆς θείας πίστεως.

ΔΕῦτε δ' συμπάθητε τὰς λιτὰς, ἡμῶν τῶν σῶν δούλων, ἃς ἐκ στόματος ῥυπαρᾶ, καὶ γλώσσης βεβήλυ, προσάγομεν αἰτοῦντες, ἁμαρτημάτων λύσιν τῇ μεσιτείᾳ συ.

ΔΟξης ἀπροσίτυ μαρμαρυγαῖς, καὶ θείαις ἀκτῖσιν, ἐλλαμπόμενος ἀθλητά, Πολύδωρε μάκαρ, τῆς ξιλαμπᾶς καὶ θείας, Τριάδος ταῖς δεήσεσυ, ἡμᾶς κατάυγασον.

ΜΑρτυς ἀθλοφόρε τῶς πρὸς Θεὸν, ἱεραῖς δεήσεσυ, δεσπότην τὸν δόλαβῶς, τῇ σῇ θείᾳ σκέπῃ, προσφεύγοντας ἐν πίστων, παθῶν τε καὶ κινδύνων, ψυχῆς καὶ σώματος.

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, ἐν μηνὶ Ὀκτωβρίῳ ἡμέρᾳ β'.

ΕΜΑΡΤΤΡΗΣΕΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΡΑΤΖΑΪΟΝ Ο ΜΑΡΤΤΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΧΑΤΖΗ ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

„ Ὅτος ὁ δόλογημένος ἦτον ἀπὸ τὼ Φιλαδέλφειαν Χεισιανῶν γονέων υἱός. ἐρχόμενος δὲ εἰς ἡλικίαν, ἔμαθε τὼ τέχνων τῦ ἀμπατζήδων, καὶ ἀναχωρῶντας ἀπὸ τὼ πατρίδα τε ἐπῆγεν εἰς τὼ ἐπαρχίαν τῦ Ἡλιυπόλεως εἰς μίαν χώραν καλεμένων Καρατζασῦ, καὶ ἐκεῖ ἀνοίγοντας ἐργασήριον ἐδούλευε τὼ τέχνων τε. ὤντας δὲ μίαν νύκτα εἰς δόγημίαν, καὶ ξεφαίνεται ὁμῦ μὲ ἄλλυς ὁμοίυς τε, ἐκινήθη νὰ δόγῃ ἔξω σῶς ἀπὸ αὐτὸς δηλ' ὑπηρεσίαν, καὶ μεθυσμένος ὤν, ἐκρημνίσθη ἀπὸ ὕψος πολύ, καὶ ἐθανατώθη. ὅθεν ἐπειδὴ καὶ ὁ

ἐξυσιαστὴς τῦ τόπυ ἐζήτει νὰ τὼ σωνήθειαν τὸν ντζερεμέτε. ἐκαμαν οἱ ἐκεῖσε Χεισιανοὶ κατάλογον δηλ νὰ δώσῃ ὁ κάθε σῶας τὸ ἀνάλογόντε. ἀλλ' ὁ δόλογημένος Γεώργιος ἐναντιέμενος εἰς τῦτο ἔλεγε, ὅτι ἐγὼ ποτὲ δὲν δίδω ντζερεμὲ δι' αὐτὼ τὼ συνήθειαν, δι' ὅτι εἶναι μεγάλη ἀδικία νὰ πληρώνῃ τινὰς χωρὶς νὰ παίρνῃ. καὶ βαίνοντας πεῖσμα εἰς τῦτο, ἔκαμε χρεία νὰ τὸν ξεχωρίσυν εἰς τὸν ἐξυσιαστήν. καὶ ἐκεῖ ἐρωτέμενος παρ' αὐτῦ, διὰ τί δὲν δίδει τὸ ἀνάλογόντε, ἀποκρίνεται μὲ θυμῦ. ἔχεις φερμανί σύ, ὅταν σκοτόνωνται οἱ γιανίτζηδες νὰ πληρώνυν οἱ Τοῦρκοι ντζερεμέ; ἀκούοντας δὲ τῦτο ὁ ἡγεμὼν τὸν ἐρωτᾷ. σὺ τί εἶσαι; ἐκεῖνος δὲ ὤντας πετυφλωμένος ἀπὸ τὸν θυμὸν ἀποκρίνεται, φεῦ! ὅτι εἶναι Τοῦρκος. καὶ ἐν τῷ ἅμα χωρὶς αἰτίαβολλὼ καιρῦ, τὸν ἐπέρνισαν. ἀλλὰ μὲ ὀλίγας ἡμέρας ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτόντε, καὶ σοχαζόμενος τὸ κακὸν ὅπερ ἔπαθεν, ἐμετανόησε, καὶ κλαίων πικρῶς τὼ αὐτομέαντε, ἐζήτει τὴν διόρθωσιν. ὅθεν δὲ εἰσκωντας δικαιοσύνην ἔφυγε, καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος, καὶ ἀφτείψας ἐκεῖ χρόνυς ἱκανὰς, ἐξωμολογήθη τὼ ἁμαρτίαντε, καὶ καίωντας τὸν φρέποντε κανόνα ἐμυρώθη, καὶ ὅσον ἐδυνάτο ἠγωνίζετο μὲ κάθε τρόπον, διὰ νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν Θεὸν εἰς τὸ μέγα ἁμάρτημα τῆς ἀρνήσεως ὅπερ ἔκαμεν. ὅμως ἡ συνείδησίς τε παίτοτε τὸν ἔτυπτε, καὶ ἐνθυμέμενος τὰς λόγυς τῦ Κυρίυ ὅπερ εἶπεν. ὅς τις „ με ἀρνήσηται ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, κἀγὼ ἀρνήσομαι αὐτὸν „ ἔμπροσθεν τῦ πατρός μυ. ἐσοχάζετο ὅτι δὲν ἄλλον τρόπον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεραπεύσῃ τὼ ἄρνησιν τῦ Χεισῦ ὅπερ ἔκαμε, παρὰ μὲ τὸ νὰ τὸν ὁμολογήσῃ πάλιν ἔμπροσθεν εἰς ἐκείνυς ὅπερ τὸν ἠρνήθη, καὶ ὅπως ἦλθεν εἰς τὸν πόθον τῦ Μαρτυρίυ. κοινολογῶν δὲ τὸν σκοπόντε εἰς μερικὰς πνευματικὰς πατέρας, καὶ δίρων αὐτὰς συμφώνας εἰς τὸν πόθοντε, ἄρχισε νὰ μοιράζῃ ἐλεημοσυνίων ὅ,τι καὶ αὐ εἶχεν εἰς τὰς πατέρας, παρακαλῶν αὐτὰς νὰ δέωνται τῦ Θεῦ, διὰ νὰ τὸν ἐνδυναμώσῃ νὰ σταθῇ σερεὸς εἰς τὼ πίστιν τῦ Χεισῦ, καὶ νὰ ὑπομείνῃ πὲ βάσανα τῦ Μαρτυρίυ. καὶ ἀναχωρῶν ἐκεῖθεν, ἐπῆγε εἰς τὸ Καρατζᾶ σῦ. ἐκεῖ ὅπερ ἔκαμε τὼ ἄρνησιν, ἐκεῖ νὰ κάμῃ καὶ τὼ ὁμολογίαν. καὶ βλέποντές τον οἱ Τοῦρκοι τὸν ἐγνώρισαν, καὶ παρδὺς ἁρπάσαντες αὐτὸν, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν κριτὼ, μαρτυρῶντες, ὅτι ἔτος τὸν ὁδεῖνα καιρὸν ἠρνήθη τὸν Χεισόν, καὶ ἔγινε Τοῦρκος, καὶ τώρα ἦλθεν ἐδῶ, καὶ ἰδὲ τί φορεῖ; ὁ κριτὴς ἠρώτησε τὸν Γεώργιον αἂ ἦναι ταῦτα ἀληθινά. ὁ δὲ τῦ Χεισῦ Μάρτυς μὲ μεγάλω δόλημίαν ἀπεκρίθη. ὅτι ἀληθινὰ ἐγὼ εἶμαι ὁ χατζὴ Γεώρ-

γιος ὁπὸ τὸν ὁδεῦνα καιρὸν ὑπὸ ἀφροσύνην μου ἐγελάσθηκα, καὶ ἠρνήθην τὴν πίστιν μου, καὶ ἐδέχθην τὴν ἐδικήν σας θρησκείαν. ὅμως πηγαίνωντας εἰς διαφόρους τόπους ἐκατάλαβα, πῶς ἡ θρησκεία σας εἶναι κάλπικη, καὶ διὰ τοῦτο ἦλθα νὰ σᾶς τὴν δώσω ὀπίσω, ὅτι ἔσφαλα πολλὰ ὁπὸ ἄφησα τὴν πρώτην μου πίστιν ὁπὸ εἶναι τὸ καλὸν, καὶ ἄδολον μάλαγμα, καὶ ἔλαβα τὴν ἐδικήν σας ὁπὸ εἶναι τὸ μπακίρι. καὶ διὰ τοῦτο ὁμολογῶ ἐμπροσθεύσας, ὅτι εἶμαι πάλιν Χεισιανὸς, καὶ ὀνομάζομαι Γεώργιος, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χεισοῦ μου εἶμαι ἕτοιμος νὰ χύσω τὸ αἷμά μου. ἤκουσες τὴν ἀπόφασίν μου, καὶ κάμε πλέον, ὅτι θέλεις εἰς ἐμέ. ἐγὼ τὸν Χεισόν μου δὲν τὸν ἀρνοῦμαι. ὁ δὲ κριτὴς ταῦτα ἀκούσας, ἐδοκίμασε μὲ διαφόρους τρόπους νὰ μεταβάλῃ τὴν γνώμην του, ἀλλ' ὁ Μάρτυς ἔσκεπτε σταθερὸς εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χεισοῦ. ὅθεν βλέποντας τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης του ἐπρόσταξε νὰ τὸν βάλλουν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ νὰ τὸν τιμωρήσουν μὲ πολλὰ, καὶ διάφορα βάσανα ἕως ὁπὸ νὰ τὸν μεταστρέψουν ὑπὸ τὴν πίστιν τοῦ Χεισοῦ. οἱ δὲ ὑπηρέται λαβόντες τοιαύτην ἄδειαν, ὥρμησαν καταπαίωτες ὡσὰν θηρία ἀήμερα, καὶ βάλοντές τον εἰς τὴν φυλακὴν, ὀκτὼ ἡμέρας ἀκολούθως ἐβασανίζου τὸν ἀλογημένον μὲ διαφόρους παιδείας. ἐπάνυσαν τόσον πολλὰ τὰς πόδας του εἰς τὸ ξύλον ὁπὸ ἐκινδύνευσαν νὰ χιθοῦν τὰ σκέλη του, ἔφεραν πάσι πυρωμένον πολλὰ καὶ τοῦ τὸ ἐφόρεσαν ὡσὰν σκέφην εἰς τὴν κεφαλὴν, ἐτείλιξαν μίαν σπάγα χοινίον ὁλόγυρα τὴν κεφαλήν του, καὶ τὸ ἔσφιξαν μὲ σπάγα ξύλον ὡσὰν ἐργάτην, καὶ ἔσφιξεν τόσον τὴν κεφαλήν του, ὁπὸ διάνοιξαν οἱ βολβοὶ τῶν ὀμματίων του ἔξω ὑπὸ τὴν τόπον του, ἀλλ' ὁ γενναῖος τοῦ Χεισοῦ στρατιώτης, καὶ μισαποθαμμένος ὢν ὑπὸ τὰ τοσαῦτα, καὶ τοιαῦτα μαρτύρια ὁπὸ τοῦ ἔκαμναν, ἐφώναζε. εἴτι καὶ ἂν μὲ κάμετε ἐγὼ δὲν ἀρνοῦμαι πλέον τὴν πίστιν μου. Χεισιανὸς ἐγεννήθηκα, Χεισιανὸς εἶμαι, Χεισιανὸς θέλω νὰ ἀποθάνω· λοιπὸν μὴ δυνηθέντες νὰ τὸν φέρουν εἰς τὴν γνώμην του, τὸ ἀνήγγειλαν εἰς τὸν κριτὴν, καὶ αὐτὸς ἔδωκε κατ' αὐτοῦ τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου του. καὶ πέρνοντές τον οἱ δήμιοι, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, καὶ ἐκεῖ τὸν ἀπεκεφάλισαν. καὶ ὕστερον ἔλαβεν ὁ μακάριος τοῦ Μαρτυρίου τὸν Στέφανον διὰ τοῦ ἀθλοθέτου Χεισοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ πατρὶ, καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

Κατὰ

Κατὰ τὸ ,ᾳψε. ἔτος, Φεβρουαρίου ιζ'. τῷ Σαββάτῳ 1795
τῆς α'. ἑβδομάδος τῆς Ἁγίας τεσσαρακοστῆς,

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ ΕΝ ΜΙΤΥΛΗΝΗ, Ο ΑΓΙΟΣ ΜΑΡΤΥΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ο ΝΕΟΣ.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΕΩΣ.

Τῇ ιζ'. τοῦ Φεβρουαρίου μηνὸς τὴν μνήμην ἑορτάζομεν τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Θεοδώρου.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ Ἱσῶμεν ς'. δ'. ἐν ψάλλομεν ἰδιόμελα προσόμοια.

Ἦχος, α'. Τῶν ὑραμίων ταγμάτων.

Ἡ τοῦ σεβάσμιου μνήμη τῆς σῆς ἀθλήσεως, ἡμᾶς συναγαγοῦσα, δοξάζειν προτρέπει, τὰ δόγματα τοῦ ἄθλου καὶ τὰς λαμπρὰς, ἀγωνίας ἐν ἀσματοις, ἐν τῇ παρούσῃ ἑορτῇ καὶ τῇ νυκτὶ, ἀξιάγαστε Θεόδωρε.

Ἰσχὺϊ θείᾳ νομίμως τὸν δρόμον ἤνυσας, τοῦ θείου Μαρτυρίου, καὶ τὴν πίστιν βεβαίαν, ἐτήρησας παμμάκαρ πρὸς τὸν Χεισὸν, καὶ τὸ σίφος Θεόδωρε, ὡς καρτερῶς ἐναθλήσας ὑπὲρ αὐτοῦ, τὸ ἀκήρατον ἀπείληφας.

Καινόταις μέθοδοι τέχναι, τῶν ἐγκωμίων σοφὲ, ἥττωνται τῶν μεγέθει, τῶν λαμπρῶν σου ἀγώνων, Θεόδωρε σεβάσμιον ὡς αἰ-

δεικῶς, καὶ χρυσίους ὑπεμένεγκας, καὶ δυσμενῶν ἀεράπων καὶ ἐραστῆ, ἐθεμέβλωσας τὴν δυνάμιν.

Δέα Κόσμε, καὶ Κόσμου πᾶσα κατέλιπες, Θεόδωρε ἐμφρόνως; Μωϋσέως τῷ ζήλῳ, καὶ γὰρ τὴν κακοχίαν τῶν ἡδονῶν, ἀθλοφόρε προείκεινας, καὶ τὸ θανεῖν ὑπὲρ πίστεως ἢ τὸ ζῆν, ὡς ὁ Παῦλος προετίμησας. Δόξα. Ἦχος, δ'.

Φαιδρῶς τὸν λαμπρὸν ἀεισέα τὸ Χριστῦ Θεόδωρον, καὶ στερρὸν ἀθλοφόρον, ἑορτάσωμεν πιστοί, ὑπὲρ γὰρ τῆς δ'σεβείας καλῶς ἀγωνισάμενος, τὸ βραβεῖον τῆς νίκης ἐπαξίως ἀπείληφε, καὶ τῷ Θεῷ πρὸ παῤῥησίας μαρτυρικῆς παρεισάμενος, πρεσβεύει ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Καὶ νῦν, Ἐκ παντοίων κινδύνων.

Εἰς τὸν Στίχ. Ἦχος, β'. Οἶκος τῦ Ἐφραθᾶ.

Ὄλυται ὁ ἐχθρὸς, βέλει τῆς καρτερίας, τῆς σῆς Χριστὲ ἔπλιτα, Θεόδωρε χρυσοῦς, ὁ σὺ καταισχύνας.

Δίκαιος ὡς Φοῖνιξ ἀνθήσει.

Ἐέθροις προκαθαρθεὶς, δακρύων ὡς ὁ Πέτρος, Θεόδωρε ἐγεύσω, συμμέτοχος ἐκείνῳ, Χριστὲ παθῶν μακάριε.

Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ.

Ὅπως, δῶρον Θεῷ, ἐπάξιον προσήχθη, Θεόδωρος ὁ θεῖος, καὶ Κόσμῳ ξυνέμιει, θεοπαρόχυς χάριτας.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὑπέρθεε τειὰς, πάτερ υἱὲ καὶ πνεῦμα, λιταῖς τῆς Θεοτόκυ, καὶ ταῖς τῦ Θεοδώρυ, θέωσον τὰς ὑμνῦντάς σε.

Ἀπολυτίκιον ἦχος, α'. Τῆς ἐρήμυ πολίτης.

Ὦ Θεῷ ὥσπερ δῶρον φερούμενος Θεόδωρε, δι' ἀθλήσεως πόνων προσηνέχθης πολύτιμον. καὶ ἄμωμον θῦμα καὶ δεκτὸν, παμμάκαρ ἐγεύσω προσφορά. ὅθεν πόθῳ συνελθόντες, τὰς σὰς ἀγῶνας ἐν ὕμνοις γεραίρομεν, καὶ δόξαν προσάγομεν Θεῷ, τῷ θαυμασῶς σε ἐνισχύσαντι, κατ' ἐχθρῶν ἐρωμένων, καὶ ἀεράπων πολυάθλε.

Δόξα, καὶ νῦν τὴν Γαβριὴλ φθεγξαμένην.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν δὲ τῷ Μεγάλῳ Ἐσπερινῷ, μετὰ τὸν προσομοιον, τὸ μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἴσωμεν στίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια.

Νικοδήμυ Μοναχῦ ἦχος, α'. Παναύφημοι Μάρτυρες.

Μαμμάκαρ Θεόδωρε Χριστὸν, ἐκ ψυχῆς ἠγάπησας, καὶ δι' αὐτὸν τὴν ὑπάθειαν, σαρκὸς ἐμίσησας, νεότητα κάλλος, καὶ ξυφὶ τὴν

τὴν ῥίζαν, καὶ χαίρων τὸ σὸν αἷμα ἐξέχεας. διὸ τὴν μνήμην σε, τὴν ἐτήσιον γεραίρομεν, τὸν σωτῆρα Χριστὸν μεγαλύνοντες. Δίς.

Μαμμάκαρ Θεόδωρε ῥοαῖς, τῷ σεπτῷ αἵματι σε, Λυϊαθὼ τὸν ἀρχέκακον, τὸν σὲ νικήσαντα, ἐβύθισας ὄντως, καὶ τοῖς θείοις ἄθλοις σε, τελείᾳ ἀφανείᾳ παρέδωκας. Χριστὸν, ἱκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Δίς.

Μαμμάκαρ Θεόδωρε ἡμῖν, ὡς ἀστὴρ ἐξέλαμψας, θεοφανὴς, τὴν σκοτόμιναν τῆς πλάνης ἅπασαν, τὴν κατεχυθεῖσαν, εἰς τὸ Κόσμυ πέρατα, ἀκτῖσι τῦ λαμπρῦ Μαρτυρίυ σε, λύων παυσίφημε, καὶ φωτίζων τὰς τιμῶντάς σε, καὶ θερμαίνων πρὸς πόθον τὸν κτίσαντος. Δίς.

Ὡσίως τῷ ζήλῳ ἀθλητὰ, ἐδόξε Θεόδωρε, ξιφὶ ἐάσας τὴν πρόσκαιρον, καὶ τὴν ἀπόλαυσιν, τὴν ἐν βασιλείοις, καὶ παθὼν ἀπείληφας, τὴν ἐν τοῖς ἀρχαίοις αἰωνίζυσαν, πόνοις ἀθλήσεως, τὸ ὑπόδειγμα μιμούμενος, Γαλάβε τῦ Πέρσε μακάριε.

Μαμμάκαρ Θεόδωρε Θεὸν, ἵλεων ἀπέργασαι, ἡμῖν ταῖς θείαις πρεσβείαις σε, τοῖς ἑορτάζυσι, τὴν παναέρον σε, καὶ ἁγίαν ἄθλησιν, καὶ τὴν πρὸς τὸν Χριστὸν σὴν ἀνάλυσιν, δι' ἧς ἀπείληφας, τὰ βραβεῖα τῷ ἀγῶνα σε, συν ἀγγέλοις ἀεὶ ἀγαλλόμενος.

Δόξα, ἦχος, δ'.

Προτίσωμαι σήμερον ὅτι τῇ μνήμῃ Θεοδώρυ, τῦ νέυ Μάρτυρος. ὁμωνυμήσας ὃν ὕπνος Θεοδώρῳ τῷ πάλαι μεγαλομάρτυρι, τῇ μιμήσει τῦ Μαρτυρίυ, καὶ συνώνυμος ἀληθῶς ἐκείνῳ ἐγένετο. ὅθεν ὡς ἐπώνυμος τῷ τῦ Θεῦ δωρεῶν τοῖς αὐτὸν δ'φημῦσι, δῶρα πλεπτοποιᾷ τῷ θείων χαρίτων παρέχει, καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. ὁ σκέπων σε Θεοπάτωρ προφήτης Δαβίδ. Εἴσοδος: τὸ, Φῶς ἱλαρόν. τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ ἀναγνώσματα τῦ Ἁγίυ Γεωργίυ. Εἰς τὴν λιτὴν ἦχος, α'.

Γθραίνε ἐν Κυρίῳ Μάρτυς Θεόδωρε, ὁ τὸν Χριστὸν δοξάσας ἐν τοῖς τιμίοις σε μέλεσι. Εἰ δὲ καὶ πρὸς καιρὸν αὐτῦ ἐχωρίσθης διὰ τῆς ἀρνήσεως, ἀλλὰ τάχυ πάλιν ἐνώθης διὰ τῆς πίστεως, καὶ τῆς ὅτι τῇ πίστει πεπαῤῥησιασμένης ὁμολογίας. προσθήκη δὲ τῆς σώσεως, ἡ τῷ αὐτῦ παθῶν καὶ τὰ θανάτυ ὁμοιότης, καὶ κοινωνία σοι γέγονε· δι' ἧς τάχυ, ὡς κεφαλῇ μέλος ὅτι πλεῖσον σωφθης, καὶ σωτημένος ἔσῃ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, δόξης τῆς αὐτῷ πρεπόσης συναπολαύων, ὅθεν, ὡς παῤῥησίαν ἔχων πρὸς αὐτὸν, πρεσβεύε ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν τῷ τιμώντων σε.

Δό-

Δόξα, ἦχος, πλ. ά.

Γενναῖε Μάρτυς τῦ Χριστῦ Θεόδωρε, ἐπαξίως δ' ἐφημέρῳ τιμῶ μνήμῃ σε. σὲ γὰρ ἡ βίαι τυραννικαὶ, ἡ θηρεῖαι ἀπατηλαὶ, ἡ μαστίγων ὀπωραὶ, ἡ σρέβλωσις κεφαλῆς, ἡ ὀφθαλμῶν ἔξωσις, ἡ ὀδόντων ἐκείζωσις, ὅτε ὁ δι' ἀγχόνης θάνατος, τῆς πρὸς Χριστὸν ἀγάπης χωρίσαι ἴσχυσαν. ἡ νῦν ἐν ὑραιοῖς μετ' Ἰακώβυ, ἡ Μείρακος, ἡ τῶν λοιπῶν μαρτύρων συναγαλλόμενος, μὴ παύῃ πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν Μακαρίζομέν σε. Εἰς τὸν Στίχον, ἦχος, πλ. ά.

Χαίροις Ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ὁ ἐν ὑσέροις καιροῖς, τιμῶ τῶν ἐξ Ἄγαρ ἀπελέγξας δυσέβειαν, ἡ πίσιν Χριστῦ παμμάκαρ, ἀνακηρύξας ψυχῆς ἐν ἀνδρικωτάτῳ ἀθλήματι. ὁ νῦν τὸν ἀρχέκακον, ἡ τὰ τότε σρατεύματα, λύπης πληρώσας. τῶν ἀγγέλων δὲ πάγματα, πλήσας ἅπαντα, θυμηδίας καὶ τέρψεως. οἷς ἡ σωαυλιζόμενος, μετ' αὐτῶν Θεόδωρε, αἴτησαι πᾶσι τοῖς πόθῳ, ἐπιτελῦσί τιμῶ μνήμῃ σε, ἡμῖν δωρηθῆναι, ἱλασμὸν ἁμαρτημάτων ἡ μέγα ἔλεος.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτῦ.

Χαίροις τῆς καθ' ἡμᾶς χωρᾶς, σήειγμα μέγα ἀθλοφόρε Θεόδωρε. ὁ πάντων ἐξομωσάντων, ὑπογραμμὸς ἀληθής. ὁ πολλὰς βασάνους διὰ Κύριον, ὀδόντων ἐκείζωσιν, ἡ ὀμμάτων τιμῶ ἔξωσιν, ἡ τὰ προσώπα, ὑπομείνας τιμῶ σρέβλωσιν, καὶ τὸν θάνατον, χαρμοσύνως δεξάμενος. δόξα καὶ ἐγκαλλώπισμα, πίσεως ὁ χορός, τῶν δὲ ἀπίσων αἰσχύνη, καὶ ἀτιμία αἰώνιος. Χριστὸν ἐκδυσώπει, τῶν ψυχῶν ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτῦ.

Χαίροις χωραῖε Μάρτυς Χριστῦ, ὁ ἐν χωρίῳ τῆς χαρᾶς διαιτώμενος, χαείτων τῶν ἀκηράτων, τῷ πεπληρωμένῳ ἀεί. ὅπε τῶν Ἀγγέλων τὰ σρατεύματα, χαρᾷ περπνῇ χαίρυσι. ἡ δικαίων τὰ πνεύματα, γελῶσιν ὅπως, τὸν μακάριον γέλωτα, καὶ ἐμπίπλανται, χαρμονῆς τε καὶ τέρψεως. ὅπε ὁ χαείσατος, Χριστὸς ὁ Θεάνθρωπος, πᾶσι τοῖς χαείτας νέμει, τοῖς ὁλοψύχως ποθήσασιν, αὐτὸν καὶ παρέχει, τιμῶ χαρᾶ τῆς ἀϊδίυ μακαριότητος.

Δόξα, ἦχος, δ'.

Θαυμασώθη Χριστὲ τὸ κράτος τῆς δυναμέως σε, καὶ πάλαι καὶ νῦν. ἐξαιρέτως δὲ ἐν τῇ ἀθενείᾳ τῇ σῇ νεομάρτυρος Θεόδωρε. ἰδὲ γὰρ ὅπως ὁ τῇ ψυχιῷ καὶ σώματι ἀθενὴς τε καὶ ἄνανδρος, τὴν

τιμῶ ἄμαχον ἰσχύσε ῥωμφαξάμενος, ἀνδρείως εἰς τὸ σάδιον τῆς ἀθλήσεως ἤλατο. ἡ βασάνυς ὑπομείνας, αἳ πάμπυσι καὶ τὸν ἀληθινώτατον, τὸν δυνατὸν ἐν πολέμῳ ὡς ἀθενέσατον σρυθίον κατεπάτησε. ὅθεν, πάντας ἐγείρει εἰς δόξαν τῦ σῦ παντοδυνάμε τόκματος, τῦ ἀπαύσως δοξαζομένυ ἐν τοῖς Ἁγίοις σε.

Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων. Ἀπολυτίκιον. Ἦχος εἰς τὸν μικρὸν ἑσπερινόν. ,, μετὰ τὴν ά. Στιχ. Κάθ. ἦχος, ά.

Τὸν Τάφον σε Σωτήρ.

Ὡς Δάμας ὡς σερρός. ὡς ἀκλόνητος πύργος· ὡς ἄκμων ἀκαμπής, προσβολὰς τῶν βασάνων, ὑπέμεινας Θεόδωρε, καὶ εἰσδέδεξαι, τὴν δυσέβειαν. τιμῶ δὲ ὀρθόδοξον πίσιν, ἀνεκήρυξας, ἐν τῷ σαδίῳ γενναίως. διό σε γεραίρομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μαεία ἡ τὰς ξείας, ἀνηκέσες ὠδῖνας, ὠδῖνασα φεικτῶς, Παρθενίαν καὶ τόκον. Θεόντε καὶ ἄνθρωπον, πίσιντε τὴν πισεύσαν, τοῖς ξενίζυσι, πάτοις καρδίαν ἀνθρώπε. ἡμᾶς σῶσον, τῇ τε ὑῇ σε ἀγάπῃ, καὶ σῶσον πανύμνητε.

Μετὰ τὴν β'. Στιχ. Κάθ. ἦχος, δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὸ πῦρ ἀγαπήσεως, τῆς πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν, ἐν βάθει καρδίας σε ἔχων σοφὲ τὸ γλυκύ. μὴ φέρων τιμῶ φλόγα δὲ, ἐσπεύσας λαβεῖν, πρὸς αὐτὸν ἀθλοφόρε, θᾶττον δραμὼν θανάτυ, καὶ βασάνων ποικίλων. Καὶ νῦν Χριστῷ σώθεὶς ἕσης τῷ πόθε σε.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ταχὺ δέξαι, δέησίνα τὰς ἱκεσίας ἡμῶν. καὶ παύτας προσάγαγε, τῷ σῷ υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρία Παναμώμε, λῦσον τὰς ὠδῖνάσεις, τῶ παρόντος αἰῶνος· πρᾴυνον μηχανίας, καὶ καπάβαλε θράσος, τῶν ὁπλιζομένων ἄχραντε κατὰ τῶν δούλων σε.

Μετὰ τὸν πολυέλεον ἦχος, δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ σαυρῷ.

Διαφυγὼν τὸν σὲ πειράζοντα Μάρτυς, καὶ Μαρτυρήσε τὸ ἔργον τελέσας, πρὸς τὸν Χριστὸν ἀνέδραμες τὸν σοὶ ποθητὸν, ὥσπερ προῴου ἔλεγες, καὶ νῦν ἕσης τῷ πόθε, δόξης ἐμφορούμενος, καὶ χαρᾶς ἀνεκφράσε. ἧς ἐκδυσώπει παύτας μεταχεῖν, τοὺς τιμῶ σεμνῶ μνήμῃ, τελοῦντας Θεόδωρε.

Ἕτερον, ἐπέφανης σήμερον.

Τὴν φθαρτὴν ὑόπτα, τῆς ἐπιγείυ, βασιλείας ἔλιπες, Μάρτυς Θεόδωρε σοφῶς· καὶ νῦν ὑὸς ἐχρημάτισας, ἐν ἀληθείᾳ Χριστῷ τῷ παντάναξ.

Δόξα,

Δόξα, καὶ νυν, Θεοτοκίον.

Προσασία ἅμαχε τῆ ἐν ἀνάγκαις· καὶ λιμὸν ἀχείμαστε τῆ ναυαγέντων ἐν δεινοῖς· τῆς ἐνεσώσης ἀνάγκης με, καὶ ξικυμίας, παθῶν ἐλεύθέρωσον.

„ Οἱ ἀναβαθμοὶ, τὸ ἀ. αὐτόφ. τῆ δ'. ἦχε.

Προκείμενον, θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτῆ. στιχ. τοῖς Ἁγίοις κτ. τὸ, πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον μαρτυρικὸν, εἰς τὸ κζ Λουκᾶ. δόξα. ταῖς τῆ Ἀθλοφόρε. καὶ νυν ταῖς τῆς Θεοτόκε.

Εἰς τὸ, ἐλέημον ἐλέησόν με, ἦχος. πλ. β'.

Μαρισάμενος τῷ θρόνῳ Χριστῆ τῆ Θεῆ, καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἀπορρέούσης δόξης καὶ φωτοχυσίας ἀναπιμπλάμενος, Μάρτυς Θεόδωρε, αἴτησαι παρεσβείαις σε, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καυὼν εἰς τῆς Θεοτόκε, οἷον βάλει, εἰς ς'.

Καὶ ἡ Καυόνες τῆ Ἁγίᾳ, εἰς ἡ. Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

„ Τίμιον προσάδω Θεοδώρῳ τῷ νέῳ. Ὦδὴ, ἀ. ἦχος, πλ. δ'.

Ἁρματλάτλω φαραώ.

Τίμιον προσάδειν τῇ σεπτῇ ἀθλήσει σε, ἐπποθῆτί μοι νυν, χάειν ἐν τῷ λέγω, καὶ λόγον ἐν χάειτι, δίδε Μάρτυς Θεόδωρε, ὡς ἂν μέλλω ἀξίως, ταύτην καὶ χάειν δωρήσωμαι, τοῖς ἀκροωμένοις καὶ ψάλλεσι.

Εἰρας ἐν τόπῳ, ἡσυχίας ἔδοξε, Μάρτυς Θεόδωρε, εἰς αἴθησιν ἦλθες, τῆ κακῆ ἐ πίπονθας, καὶ τλῶ ψυχλώσε βέλεσι, κατανύξεως βάλλεις, καὶ θείε φόβε ἀοίδιμε, κλαίων καὶ πικρῶς ὀδυρόμενος.

Ἐων Μαρτύρων τῆ Χριστῆ τλῶ ἄθλησιν, καὶ τὰ μαρτύρια, σὺ ἀναμινώσκων, σωσεχῶς Θεόδωρε. καὶ ἐξαιρέτως ἄθλησιν, Πολυδώρε τῆ νέε, εἰς πόθον ἦλθες καὶ ἔρωτα, τῆ δὲ Χριστὸν μαρτυρῆσαί σε. Θεοτοκίον.

Ὄμματα ὥσπερ, τῆς παιδίσκης βλέπεσιν, ἀεὶ Κυρίας αὐτῆς, εἰς τὰς χεῖρας ἔπω, τὰ ὄμματα βλέπεσιν, ἡμῶν Ἀχὴ τῶν δέκων σε, εἰς τὰς χεῖρας ἀπαύσως, σῆ τῆς Κυρίας τῆς κτίσεως, ἕως ἂν ἡμᾶς οἰκτειρήσειας.

Ἄλλος, ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Πόνημα Μιχαὴλ Εὐμορφοπάλε.

Μνῆσαι προθυμοῦμαί σήμερον, τλῶ θείαν ἄθλησιν, καὶ τὰς σὰς ἀγῶνας τῆ κλεινῆ, ἀθλοφόρε σε Κύριε, ἁμαρτημάτων ἄφεσιν, καὶ φωτισμὸν Χριστὲ δώρε μοι.

Μετά-

Ἐπάγνωσιν ἀληθῆ Θεόδωρε, ἐφ' οἷς περ ἔπραξας, δακρυρροῶν σὺ ἔδειξας πικρῶς, καὶ τῶτο καὶ δυνάμιν, καὶ Χριστῆ ἀπείληφας, εἰς τὸ νικῆσαι τὸν ἀντίπαλον.

Πάρχων ἐν βασιλείοις εὔδοξε, Χριστὸν ἠθέτησας, τῇ τῆ νοὸς κυφότητι τῆ σῆ, καὶ σατὰν δολιότητι. εἰς ἑαυτὸν δ' ἀνέδραμες, ὑπὲρ Χριστῆ σεβρῶς τ' ἐνήθλησας. Θεοτοκίον.

Ἀρθσίος μὲν τὸν τόκον ἄφθορος, δεμεμιλώκησας, τὸν δ' ἡμᾶς ὀφθσίτα ἐπὶ γῆς, ὑπὲρ λόγον κυήσασα, ὃν ἐκτενῶς ἱκέτδε, φωταγωγῆσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὠδὴ, γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἐον ῥόδον ἐφάνης, κοκκοβαφὲς εὔοσμον, ἐν καιρῷ χειμῶνος ἀνθῆσαν τῆς νυν ψυχρότητος, τῆς καθ' ἡμᾶς ψυχᾶς, ὀφιν καὶ ῥίνα δ'φκίνων, ἡμῶν τῷ ποθοῦντα σε Μάρτυς Θεόδωρε.

Πολυῶ πόλεμον ἔχες, καὶ πειρασμὸς εὔδοθον, ἐν τοῖς λογισμοῖς σπειρομένος ὑπὸ τῆ δράκοντος, Μάρτυς Θεόδωρε. ἀλλὰ σαυρῆ τῇ δυνάμει, ἅπαντας διέλυσας διὰ τῆς πίσεως.

Ὡμίλω θείαν πλυτήσας, τλυῖ τῆ Χριστῆ εὐδοθεν, τλυῖ τὰς ἀθετνεῖς δυναμένσαν καὶ ἐνισχύσαν, Μάρτυς Θεόδωρε. καὶ ἀθενὴς ὢν τὸ σῶμα, ἐνδυρώθης εὔδοξε πρὸς τὸ Μαρτύριον.

Θεοτοκίον.

Μὸν σκῦλα δ'είσκων, καὶ θησαυρὸν πέρκεται. ἐγὼ δὲ δρῶν Θεοτόκε σὸν θεῖον ὄνομα, καὶ τὴν εἰκόνα σε, καταφυγλὼ ἐν ἀνάγκαις, χαίρω ὀνομάζωνσε καὶ ἀπαυζόμενος.

Ἄλλος. Οὐκ ἐν σοφίᾳ καὶ δυνάμει.

Πείπερ ἔγνως, ἐν τῇ Χίῳ ἀδύνατον εἶναί σε, τὸν ἐχθρὸν καταβαλεῖν, ὑφ' ἑ τὸ πρὶν ἁρπάσαι, τλῶ Λέσβον κατέλαβες, τῶτον ξωσόμενος.

Δὲ ἐβόας, τῷ τυράννῳ σοὶ δίδωμι σήμερον, τλῶ ψυδῆ καὶ μυσαρᾷ, πίσιν λῶ πάλαι μοι ἔδωκας, κηρύττω δὲ αὐτικρυς, λῶ εἶχον πρότερον.

Τνθαομῶμαι, τῷ τυράννῳ τίς ἔτος; αὐτέλεγον, οἱ ὄντες ἐξὶ αὐτὸν, ἄφρων ὑπάρχει. σὺ δ' ἔφησας, Χριστῆ δῆλος πέφηνα ὐχὶ δ' αὐέντος.

Θεοτοκίον.

Τλῶ τεχῆσαν, τὸν Θεὸν Θεοτόκε δοξάζομῶ, τῷ χνυήματι τῷ σῷ, προσηγορίαν ἁρμόζοντες, καὶ κλῆσιν καταλληλον παίαγνε Δέσποινα.

Κάθισμα ἦχος, δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

ΗΣΘάπερ ἔμπορος ἐκ φέρων ἠλάξω, τῷ ὄντι εἰγείων τὰ ἐραία Μάρτυς. καὶ τὸν ζωὸν τὸν πρόσκαιρον λιπὼν ὡς ἀθλητὴς, δι' ἄρες τὸν αἰώνιον, καὶ τὴν ἄπειρον μάκαρ, βραχυπάτε αἵματος, βασιλείαν ἀνήσω, καὶ σὺν χοροῖς δίφραίη ἀθλητῶν, ὑπὲρ τῆ Κόσμε Θεὸν ἱλεύμενος.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσομαι ποτὲ Θεοτόκε.

Ὠδὴ, δ'. Σύμε ἰσχύς.

ΓΤ' μὲν πυκνῶς, καταφιλῶν ἃ διέλιπες, τὰς ὁσίας χεῖρας ὦ Θεόδωρε, καὶ ταῖς ῥοαῖς δακρύων τῷ σῶν, κατέβρεχες πόδας, τῆ σωσοδίτε σοι Γέροντος, δι' χαεισῶσοι Πάτερ, δι' ἐμὲ ἀνακράζων, ὅτι κόπον ποσῆτον ὑπέμεινας.

ΗΛλ' ἐκ ψυχῆς, ὁ σωσοδίτης σοι ἔλεγε. Παῦσαι τέκνον, καὶ μὴ ταῦτα λέγεμοι. καὶ γὰ εἰ σὺ, ὑπὲρ τῆ Χειςῆ, ἀθλῆσαι ἐπείγη, πῶς ἐκ ἐγὰ ἀγαπήσωσε; ὑπόχιθι ἔν λύπης, καὶ τῷ θρήνων ἐκτόχε, καὶ δειλίαν ἀπέλασον ἅπασαν.

ΔΤ'ῶ ὁμῆ, σύτε κἀκεῖνος ὃν ἔχικας, σωσοδίτλω, εὐδοξε Θεόδωρε, τῇ τῆς ψυχῆς, ὀδύνη πικρᾷ, σωειχεθε ὅλως, μὴ σέγοντες τὸν ἀζάζθξιν· δακρυῤῥοῦντες ἄμφω, σωθρηνοῦντες ἀλλήλοις, ἕως ἃ ἀπ' ἀλλήλων διέσπε. Θεοτοκίον.

Ὦ Μακαρία, γλυκὺ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄιομε. σὺ ἐν μέσῳ, Θεὸν τε ἀνθρώπων τε, ςᾶσα τὸν μὲν, ἀνθρώπε ὑὸν, εἰργασαι παρθενε, τὰς δὲ ἀνθρώπες ἀνέδειξας, υἱὲς Θεῆ διόμε, ἀποκήρυκτον ὄντα, τῷ Θεῷ ὑποποίησον ἄχραντε.

Ἄλλος. Ἐπαρθένε σε.

ΟΤ'δὲν δέδοικα ἐβόας, χμαιοφρόνες, τὰς παρ' ἡμῶν δεινοὶ, ἀπειλεμένας βασάνες, Χειςὸς γάρ μοι δύναμις, ᾧ πράζω γηθόμενος, δόξα τῇ δυνάμει σε Κύριε.

ΒΕβλημένον σὲ θεόφρον τῆς εἰρκτῆς ὤδον, τῷ ἀσεβῶν πλεῖσοί τινες εἰσελκυσθέντες, δεινῶς μὲν ἐμάσιζον, ἐγέλων δὲ πράζοντος δόξα τῇ δυνάμει σε Κύριε.

ΕΛθέσοι ἔλεγον πάλιν οἱ ἀσεβῆντες, ὅτι τὸν πίσιν τὴν ἡμῶν. ἡμεῖς δ' αὐτὶ ταύτης, χρήματά σοι δίδωμι ἀξίαν καὶ ἔπιπλα, πίσιν τὸν ἡμῶν προτιμήσαντι. Θεοτοκίον.

ΤΗν ψυχήμε φαρμαχθεῖσαν τοῖς ἰοβόλοις, τῷ ἐναντίων δόγμασι, δρασικῷ φαρμάκῳ, φρενβειῶν θεράπδυσον, Χειςὲ τῆς πεκώσης σε, καὶ τῆ ἱερᾶ ἀθλοφόρε σε.

Ὠδὴ,

Ὠδὴ, ε'. Ἵνα τίμε ἀπώσω.

ΘΕίῳ ἔρωτι Μάρτυς, τῷ τῆ Μαρτυρίε δεινῶς συνεχόμενος, πρὸς Χειςὸν ὑπάγω, πρὸς Χειςόν με πορδύσομαι ἔλεγες. καὶ ταχὺ τελέσω, ἔργον ὃ ἔχω ἀνὰ χεῖρας. ἵνα θᾶττον σαταῖ λυθῶ θήσωμαι.

ΕΓ'θαρσεῖ παῤῥησία, ἤλεγξας ἀπίςως παμμάκαρ Θεόδωρε. καὶ ψευδοπροφήτλω τὸν αὐτῷ ἀρχηγὸν ἀνεκήρυξας, καὶ θρησκείαν τέτε, πλάνλω ὠνόμασας πανσόφως, καὶ παρέδως αὐτλὼ ἀναθήματι.

ΟΚειτὶς ἐξεπλάγη, καὶ οἱ μετ' αὐτῆ συνεδρδίοντες ἅπαντες. ἀκόντες τέτων, καὶ ψυχῆς τὸ ἀνδρεῖον ῥδήσημα, βλέποντές σε Μάρτυς, τὶς ἔτος ἔλεγον ὑπάρχει; πρὸς ἀλλήλες ὁρῶντες συὺ θαύματι. Θεοτοκίον.

ΔΟ'ξα ἄυτησοι μόνῃ, πάντων τῷ ἀνθρώπων Παρθενε δεδώρηται, λογισμῶν φανῆναι, σαρκικῶν ἀνωτέραν πανάχραντε. ὅθεν ὡς Παρθενος, καὶ ἡγεμὼν παρθενδύντων, παρθενδύειν καμὲ ἐνδυνάμωσον.

Ἄλλος, Σὺ Κύριέ με φῶς.

ΓΤ' Κύριέ με φῶς, καὶ σοφία καὶ σήειγμα, ἐν σοὶ θαῤῥῶν κἀγὼ σῶτερ, τὰς ποινὰς ὑπομένω, ἐβόα ὁ Θεόδωρος.

ΗΓΙμέμνος σοφὲ, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, τὸν ὅτι ξύλε παθόντα, καὶ αὐτὸς τῇ ἀγχόνῃ, μετέωρος ἐκρέμασο.

ΟΤ'κ ἴσχυσαν σοφὲ, τῆς ψυχῆς σε τὸ εὔτονον, σαλεῦσαι οἱ τυραννῆντες, ὅτι πέραν ᾗ ὄντως Χειςῆ τεθεμελίωτο. Θεοτοκίον.

ΩΣῶσόν με ὁ Θεὸς, ὡς φιλάνθρωπος σῶσόν με, δεήσεσι τῆς ἀφράτως, σὲ τεκόσης Παρθενε, καὶ πάντων τῷ Ἁγίων σε.

Ὠδὴ, ς'. Τῷ δέησιν ἐκχεῶ.

ΩΣ ἄγριοι αἱμοβόροι λέοντες, καὶ ὡς λύκοι οἱ ἀπόγονοι Ἄγαρ, σοὶ τῷ Χειςῆ, ἐφορμῶντες ἀρνίῳ, ὤθεν ἐλάκτιζον ἐδῤῥον, καὶ ἤκιζον παντοδαπῶς, καὶ εἱρκτῆσε ἐποίησαν ἔγκλειςον.

ΓΑβδίζεσαι ὡς ἀσκὸν τὸ σῶμά σε, ἀπεναρκησαν δημίων αἱ χέρες. σὺ δ' ὡς ξυφὰς, τὰς πληγὰς ἐλογίζε, καθάπερ πάχοντος ἄλλε Θεόδωρε. καὶ ἔψαλλες χαρμονικῶς Θεοτόκε ᾠδὴν εισήειον.

ΩΣ ἔλαφος ἡ διψῶσα ἐπεθύδες, ψαλμικῶς ὅτι πηγὰς Μαρτυρίε, ὅθεν θερμῶς, τί βραδύνεται ἔφης, ὦ δικασαὶ καὶ ἐ θᾶττόν με κτείνετε; σὺ ἔντες με πρὸς τὸν Χειςὸν, τὸν Θεὸν καὶ δεσπότλω καὶ πλάσλω με. Θεοτοκίον.

ΤΑ'ς χεῖράς σε καὶ μασὲς ὦ Δέσποινα, τῷ ὑῷ σε μεσιτεύσασα δεῖξον. μίξον τοῖς σοῖς, τὰ ἐκείνε Παρθενε, σαυρὸν καὶ λόγχλω

χίω καὶ στόγγον καὶ κάλαμον, καὶ ἔτως ἐλέωσαι αὐτόν, ἐφ' ἡμῖν τοῖς πολλὰ ἁμαρτήσασι. Ἄλλος. Ἐβόησε φροτυπῶν.

Πήνυσον, ὁ τῶν ὅλων δεσπότης καὶ Κύριος, τῇ δικαίᾳ, Γεωργίᾳ τιὼ δέησιν εὔδοξε, δι' ὅπερ σοι τέτον, τῇ εἰρκτῇ συγκλεισθῆναι ὑυδόκησε.

Μιμῶμος τὸν ἐν Σμύρνῃ Ἀλέξανδρον εὔδοξε, καὶ τὸν θεῖον ἐν Ἐφέσῳ Πολύδωρον ἤθλησας, διὰ τέτο παῖπες δ' φημᾶμβ σε Μάρτυς Θεόδωρε.

Σ ἔμαθον ὁ Γεώργιος, Μάρτυς Θεόδωρε, ἐν εἰρκτῇ σὲ δεδεμένον, ζόπον ἐνόησε, δι' ὃ περ ἐμβαίνει, καὶ ποιεῖ φρὸς ἀγῶνας δρανέσερον. Θεοτοκίον.

Γνείας σε, καθαρὸν δ' ρικὼς ἐνδιαίτημα, ἐν γαςρὶ σε, καθαρὸς ὁ Δεσπότης ἐσκήνωσε, ἐκκαθάραι θέλων, τῇ ἀνθρώπων Παρθενίᾳ τὸ φύραμα.

Κοντάκιον, ἦχος, δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Καινήσε ἄθλησις, ὡς ἑωσφόρος, φαεινὸς ἀνέτειλε, καὶ συνεκίνησεν ἡμᾶς, Χριςὸν δοξάσαι Θεόδωρε, τὸν σὲ ἐν ἄθλοις, σεμνὸν ἀναδείξαντα. Ὁ Οἶκος.

Ἐπιοίας τελειοτάτης καὶ ὁλοκαρδίε ὑπόδειγμα σεαυτὸν, πᾶσι τοῖς ἀρνησιχρίςοις προέθηκας Μάρτυς, Θεόδωρε. μεταγνὺς γὰρ πικρῶς ἐφ' ᾧ πέποιθας πτώματι, πάντων τῶν τῆδε καλῶν κατεφρόνησας, βασιλικὴν ὑότητα, καὶ ἄνθος νεότητος, καὶ κάλλος σώματος, καὶ ζωῆς αὐτῆς τὸ φιλαίτατον χρῆμα, εἰς ᾅδου λογισάμενος. ὅθεν, εἰς τὸ στάδιον τῆς Μαρτυρίε ἀνδρείως ἀποδυθεὶς, καὶ βασάνες ποικίλας ὑπομείνας, μετὰ παῤῥησίας Θεὸν ἀληθινὸν τὸν Χριςὸν ἀνεκήρυξας, τὸν σὲ ἐν τοῖς ἄθλοις στέφανον ἀναδείξαντα.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ ιζ'. Μνήμη τῆς Ἁγίας Νεομάρτυρος Θεοδώρας.

Στίχ. Γ' μνος νεάζων Θεοδώρᾳ τῇ νέᾳ.
Χριςῷ ἀθλητῇ, ἐνδίκως ἁρμοςέος.
Βῆ δὲ ἐς ἑλύμποιο φαεινὸν δῶ Θεόδωρος.

Οὗτος ὁ ὁλοσημάδιος Θεόδωρος, ἦτον ἀπὸ σῦκα χωρίον τῆς Κωνσταντινοπόλεως Νεοχῶρι λεγόμενον, ὁ πατήρ τε καλεῖται χατζῆ Ἀνανίας, καὶ ἡ μήτηρ τε Σμαραγδῆ. ἦντας δὲ μικρὸν παιδίον ἔμαθε τὰ ἱερὰ γράμματα, ἔπειτα ἐπῆγαν εἰς σῦκα ζωγράφον, καὶ ἔμαθε τὴν ζωγραφικὴν τέχνην,

τέχνην, καὶ μαζὶ μὲ αὐτὸν ἐδούλευεν εἰς τὰ βασιλικὰ παλάτια. ἐκεῖ συναναστρεφόμενος δὲ κακότητα γνώμης, ἀπατηθεὶς ἀπὸ τὰς ξυφὰς, καὶ ἀπὸ τὴν ματαίαν δόξαν τῶν ἀγαρηνῶν, μάλισα δὲ ἀπατηθεὶς καὶ ἀπὸ αὐτὸς ἐκείνες, ἀρνήθη (φεῦ.) τὴν πίσιν τὸ Χριςὸ, καὶ περιτμηθεὶς ἔμεινεν ἐκεῖ μέσα, καὶ ἐδιδάσκετο τὰς μύθας τῆς βδελυρᾶς τῶν θρησκείας. ἀφ' ὧν δὲ ἔκαμε ἐκεῖ μέσα ἓξ χρόνες, ἠκολούθησε παντόκλα, καὶ βλέποντας ὁ Θεόδωρος τὸν θάνατον ἐμπρός τε καθ' ἡμέραν, ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν τε, καὶ ἐσοχάθη τὸ κακὸν ὁπὸ ἔπαθε, νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριςόν, καὶ ἔκλαυσε πικρῶς, καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισε πλέον νὰ κατοικάνεται εἰς τὴν καρδίαν τε ὁ φόβος τῦ Θεῦ. ὅτι ὁ Θεὸς ὁπὸ θέλει πάντας σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, ἅπω σωνηθίζει, σῦα μὲ σῦα ζόπον, καὶ ἄλλον μὲ ἄλλον ζόπον καὶ μέσον ἔλκει εἰς μετάνοιαν. φθάνει μόνον, νὰ μὴ καταφρονῇ ὁ ἄνθρωπος τὰ κατέχα τῆς συνειδήσεώς τε. ὅτι δὲ ὁ φόβος ἐκεῖνος ἐκ Θεῦ ἦτον, ἀφ' νὰ τὸν ἐλκύσῃ, καὶ νὰ τὸν ἀποσπάσῃ ἀπὸ ἐκείνην τὴν ματαιότητα, ἀπὸ τᾶτο γίνεται φανερόν. ὅτι ἐκεῖ μέσα ὁπῦ ἐβρίσκετο δὲν ἦτον ὡσὰν σῦας ἀπὸ τὰς πολλὰς, ἀλλὰ τὸν εἶχον εἰς μεγάλην τιμὴν, καὶ ξεχωριςὴν εὔνοιαν, καὶ ἔδειχναν εἰς αὐτὸν φιλοτιμίαν πολλὴν, καὶ μὲ ἐνδυμασίας μεγαλοπρεπεῖς, καὶ πολυτελεῖς τὸν ἐστόλισαν, καὶ μὲ ἐλπίδας λοιπὸν μεγάλας εἰς τὸ ἑξῆς ἐβέφετο. λοιπὸν ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε δὲν ἦτον ἀπόλυθον, νὰ καταφρονήσῃ μίαν τοιαύτην βασιλικὴν εὔνοιαν, ὁπῦ τὸ ἔβαλεν εἰς τὴν φαντασίαν ὅλας τὰς χριςὰς ἐλπίδας, δὲν ἦτον λέγω ἀπόλυθον νὰ κόψῃ τὰς δεσμὰς ἐκείνας, καὶ νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ ἐκείνην τὴν σατανικὴν ματαιότητα. ὅθεν ἔκαμε χρεία νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν καρδίαν τε αὖθεν μία ὑράνιος, καὶ πολλὰ δραςήριος δύναμις. ἡ ὁποία καὶ κατὰ ἀλήθειαν εἰσῆλθε, καὶ τὸ ἐμετάβαλε καὶ τὸν νᾶν καὶ τὰς φρενάς, καὶ τὸν ἔκαμε νὰ μισήσῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ φαινόμενα, ὅλην ἐκείνην τὴν βασιλικὴν φιλοφροσύνην, καὶ αὐτὰς τὰς ἰδίας, καὶ τὴν θρησκείαν των. καὶ εἰς τὸ ἑξῆς πλέον ἐζήτει μὲ ποῖον ζόπον νὰ φύγῃ ὁπὸ ἐκεῖ, ἐζήτει δὲ ὁπόνως, καὶ μὲ πόθον διακαῆ. ὅθεν καὶ σχοχαρηθεὶς ὁπὸ τὰς λογισμὰς πολλὰ, μίαν νύκτα ὁπῦ ἦτον φεγγάρι, ἐγκρυμμήθη κάτω ὁπό σῦα μέρος ὑψηλὸν ἀφ' νὰ φύγῃ. ἠκούθη ὅμως ὁ κτύπος, καὶ ἔβεξαν παρδιῦς τινὲς ὁπὸ ἐκείνας καὶ τὸν ἐγύρισαν ὀπίσω. μετὰ δὲ ἡμέρας τινὰς, ἐκοινολόγησε τὸν σκοπόν τε εἰς σῦα Χριςιανὸν ὁπῦ ἐπήγαινε συχνὰ εἰς ἐκεῖ, καὶ τὸν ἐπαρακάλεσε νὰ τῦ φέρῃ μίαν ἀλλαξιὰν φορέματα τζιτζίνικα, ἀφ' νὰ ξεμπαλάρῃ τὰ τῦ φέρῃ μίαν ἀλλαξιὰν φορέματα τζιτζίνικα, ἀφ' νὰ φορέσῃ ταῦτα, καὶ νὰ φύγῃ. ὁ γκάρης τὰ ἔφερε, καὶ χωρὶς νὰ τὸν πυ-

πυκάσῃ τινὰς τῦ τὰ ἔδωκε. κὴ ὅπυ τότε ἐζήτει τλὼ δ'καιρίαν τῆς φυγῆς. μίαν ἡμέραν λοιπὸν ὅπῦ ἔβγαλαν ἐκεῖνοι ϕωμί, κάθει τὸν σαυρόντα, κὴ πέριωντας τὰ φορέματα ἐκεῖνα πηγαίνει εἰς σ'α τόπον ϖδάμερον, δ'γάνει τὰς γένας, κὴ τὰ ἄλλα τὰ λαμπρὰ ὅπῦ ἐφόρει, κὴ ἐνδύεται τὰ Χειστιανικὰ, μυζαλώνει καλὰ κὴ τὸ ϖρόσωπόν τε μὲ ξιμωλία κάρβουνα ὅπυ εἶχε ἑτοιμασμία, δσνει τὸ μέτωπόν τε μὲ σ'α λερωμῶν μανδῆλι, πέρνει κὴ εἰς τὸν ὦμον μίαν σάμαν, κὴ ποιήσας εἰς τὸν ἑαυτόν τε πάλιν τὸ σημεῖον τῦ τιμίυ σαυρῦ, δ'γῆκεν ὀπὸ τὸν κατραμῶν ἐκεῖνον οἶκον, περνᾷ ἐμπρὸς ὀπὸ τὸς φύλακας τῆς αὐλῆς, καταβαίνει εἰς τὴν θάλασσαν, ἐμβαίνει εἰς σ'α καΐκι μικρὸν, κὴ πηγαίνει εἰς τὸ ἔσωπῆτι μιᾶς θειάς τε, κὴ δ'ξιβώντας ἐκεῖ ἡμέρας τινὰς, ἐχείθη τῷ Ἁγίῳ μύρῳ, κὴ ὀπὸ ἐκεῖ μὲ κόπυς πολλὰς, κὴ φόβυς, κὴ ἔξοδα κατέφυγε εἰς Χίον, κὴ ἔμεινε κοντὰ εἰς σ'α πνδυματικὸν πατέρα ξενον μερικὰς ἡμέρας ἡσυχάζων, κὴ ἀναγινώσκωντας βιβλία κατανυκτικὰ, κὴ τὰ Μαρτύρια τῦ Ἁγίων, μάλιστα τῦ νέων Μαρτύρων, κὴ ὅπως ἦλθεν εἰς ἄκραν μετάνοιαν ἀναστενάζων ἐκ βάθυς καρδίας δ'ὰ τὸ κακὸν ὅπῦ ἔπαθεν, ἔπειτα ἐξωμολογήθη ὅλας τὰς ἁμαρτίας ὅπῦ ὡς ἄνθρωπος ἔπραξεν εἰς ὅλυ τε τλὼ ζωλὺ, δὶς καὶ τρὶς μὲ μίαν χριτλὼ, κὴ λεπτομερῆ ἐξομολόγησιν, χωρὶς νὰ ἀσοχήσῃ κάμμίαν, καὶ ἔτως ἐμετάλαβε τὰ ἄχραντα μυστήρια. ὀπὸ τότε ἄρχισε νὰ καταύγεται, κὴ νὰ ποθῇ τὸ μαρτύριον, ἀκόυντας μάλιστα τὸ χριναῖον Μαρτύριον, κὴ τὰς ἀρισείας τῦ ϖρὸ αὐτῦ μαρτυρήσαντος Ἁγίυ Πολυδώρυ, (τὰ ὁποῖα ἤκυε χεδὸν κάθε ἡμέραν) κὴ ὀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν ἤυξανεν εἰς αὐτὸν ἡ κατάνυξις, κὴ ὁ πόθος τῦ μαρτυρίυ, ἤυξησαν ὅμως ἐν τάυτῳ κὴ οἱ λογισμοί, κὴ οἱ πειρασμοὶ τὰ μισοκάλα, ἀπὸ τῶν ὁποίων ξενοχωρέμβος ὀπὸ σ'α μέρος, κὴ ὀπὸ τὸ ἄλλο ὑπὸ τῦ πόθυ τῦ Μαρτυρίυ φλεγόμβος, ἐβιάζετο πότε νὰ δ'ρεθῇ ὁ τρόπος νὰ τελέσῃ τὸ ποθούμβον κὴ νὰ λυτρωθῇ ὀπὸ τὸν πειράζοντα. λοιπὸν, τῦ Θεῦ σωτῆρος, δ'ρέθη σ'ας θεοσεβὴς, καὶ ζηλωτὴς ἀδελφὸς, κὴ τὸν ἐπῆρε καὶ ἐπῆγαν εἰς τόπον πλέον ϖδάμερον, κὴ ἠσύχασαν οἱ δύω, δεόμβοι τῦ Θεῦ κοινῶς τε, κὴ κατ' ἰδίαν, δ'ὰ νὰ τὰς ὁδηγήσῃ εἰς τὸ θέλημά τε τὸ Ἅγιον. τότε ὁ ἀδελφὸς κινηθεὶς ὀπὸ ἀγάπλω, τῦ ἐσωύθεσε τλὼ δ'χλὼ ταύτλω. „ Κύριε Γησῦ Χριστὲ ὁ ἰατρὸς τῆς „ ἀθλίας μυ ψυχῆς, μὴ βδελύξῃ με τὸν ἁμαρτωλόν, ἀλλ' ἐνδυνάμωσον τλὼ ἀθενῆ κὴ πεπωρωμβίλω καρδίαν μυ, καὶ θέρμανον αὐτλὼ „ εἰς τὸν ἔρωτα τῦ ὑπὲρ σῦ Μαρτυρίυ. ἵνα καθὼς σὲ ἀρνήθηκα „ τὸν

„ τὸν πλάσλω μυ καὶ δ'ιεργέτην, χωρὶς νὰ μὲ βιάσῃ τινὰς, κὴ ἐγ„ νὰ δῶλος τῦ μιαρῦ δ'ιαβόλυ, κὴ παίγνιον τῶν δαιμόνων, κὴ δ'ειστό„ μλω ἐγὼ τλὼ αὐτῶ ἐξυσίαν, ὑποταστόμβος τοῖς αὐτῶ, κὴ ἐμοῖς „ θελήμασι, ἔτω πάλιν δ'ὰ τῆς σῆς χάριτος, κὴ ἀνυπερβλήτυ μα„ κροθυμίας, ἥτις μὲ ἐβοήθησε κὴ ἔφυγα τὰς παγίδας αὐτῶ, ἀ„ ξιώσῃς με τὸν ἐλεεινὸν, κὴ ἄθλιον, καὶ ἀνάξιον τῆς κλήσεως τῶ „ Χειστιανῶν, νὰ σὲ ὁμολογήσω ἐνώπιον ἀρχόντων, κὴ τυράννων. „ ναὶ Κύριέ μυ, ναὶ μονοκρὺς ὑὲ τῦ Θεῦ, μήμε βδελύξῃ τὸν ἁ„ πεινόσυ δῶλον, ἀλλὰ ϖδάλαβέ με ἐν τῷ χορῷ τῶν Μαρτύρων „ συ, κὴ ἀξίωσόν με τυχεῖν τῆς ἐκέσεως αὐτῶ ἀμλώ. Καὶ μετὰ „ τὴν δ'ιχλὼ, ἔλεγεν „ Ἅγιοι Μάρτυρες οἱ καλῶς ἀθλήσαντες, κὴ „ σεφανωθέντες, ϖρεσβεύσατε ϖρὸς Κύριον ἐλεηθῆναι τλὼ ἐμλὼ ψυ„ χλώ. „ ὑπεραγία Θεοτόκε μεσίτρια τῶν ἁμαρτωλῶν, δσὺ μὲ βλέ„ πεις, Κυρία μυ εἰς ποίαν ἀθλίαν καπάσασιν ἦλθα, νὰ ἀρνηθῶ „ τὸν γόνσυ; ὦ Κυρία μυ, ὦ Παντάνασσα λυπήσεμε, κὴ μεσίτδυ„ σον ϖρὸς τὸν γόνσυ τὸν ἀνεξίκακον δ'ὰ λόγυ μυ. δ'ὰ τί ἀὐ ἐσὺ „ Κυρία μυ δσὺ μοὶ βοηθήσης, τί ἔχω νὰ γείω; ἐγὼ Κυρία μυ „ εἰς ἐσεία ἔχω τὸ θάῤῥος μυ. κὴ λοιπὸν ἐσὺ βοήθησόν μοι ἐν τῇ ὥρᾳ „ ταύτῃ τῆς ἀνάγκης μυ τὰ ἁμαρτωλά. Μάρτυς τῦ Χειστῦ Πολύδωρε, „ δσὺ μὲ βλέπεις ἀδελφέ μυ, πῦ, κὴ εἰς ποίαν ἀνάγκλω δ'είσκομαι; „ σὺ ἀδελφὲ ἤσαν ὁμοιοπαθὴς μὲ ἐμλὼ τὸν ἄθλιον, κὴ δ'ὰ τί δσὺ „ μῦ ἀκύεις; ἀλλ' ὡς φαίνεται ἀδελφέ μυ σὺ δ'ειστόμενος εἰς τλὼ χα„ ρὰν τῦ Κυρίυ μας, ἀλησμόνησας τὰ γήϊνα. ἐγὼ ἀδελφέ μυ πισδίω „ ὅτι εὗρες παῤῥησίαν ϖρὸς τὸν Κύριον, διὰ τὸν πολλύσυ πόθον „ ὅπῦ εἶχες εἰς τὸ Μαρτύριον, τὸν ὁποῖον ἐγὼ δσὺ ἔχω, κὴ δεή„ θητι τῦ Κυρίυ μετὰ τῶν συμμαρτύρωνσυ, νὰ μῦ δώσῃ δυνάμιν, „ νὰ ὑποφέρω τὰ βάσανα τῦ Μαρτυρίυ. ναὶ ἀδελφέ μυ, κὴ Πολύ„ δωρέ μυ, βοήθητόν μοι εἰς τλὼ ἀνάγκλω μυ ταύτην. Κύριε Γησῦ „ Χειστὲ, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτλύσυ. τὸ ὁποῖον ἔλεγε συχνότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα. Αὐτλὼ τλὼ δ'ιχλὼ ἐδέχθη ὁ Μάρτυς ὀπὸ τὸν ἀδελφόν μὲ πολλλὼ δ'ιάβειαν, κὴ ὁλημερινῶς τλὼ ἔλεγεν, ἕως ὅπῦ τλὼ ὀποσήθισεν, ἥτις τῦ ἐϖροξύνσε ποιλὼ καπάνυξιν, κὴ ἄναψε τλὼ καρδίαν τυ εἰς τὸν πόθον τῦ Μαρτυρίυ. διὸ κὴ κάθε ὥραν τῦ ἔλεγε, νὰ ἑτοιμαθῶμλω πάτερ νὰ ἑτοιμαθῶμλω. καιρὸς εἶναι πλέον νὰ ὑπάγωμλω εἰς τλὼ δουλείαν μας. τότε ἐπῆγε κὴ ὁ ἄλλος πνδυματικὸς ἀδελφὸς, ὅπῦ τὸν εἶχε ϖρότερον, κὴ ἀφ' ὗ τὸν ἐδοκίμασαν μὲ ποιλὰ κὴ οἱ δύω, κὴ εἶδον τὸ σταθερὸν τῆς γνώμης

τυ,

τε, ἔγινεν δπόφασις, νὰ ὑπάγῃ ὁ ζηλωτὴς ἀδελφὸς μὲ τὸν Μάρτυρα εἰς τὴν Μιτυλλιήνην, δχὶ νὰ τὸν παρηγορῇ εἰς τὸν δρόμον. ὁ δὲ ἄλλος ὁπῦ ἔμεινεν εἰς τὴν Χίον, συμβελλίσας αὐτὺς τὰ εἰπόται, ἡ δ'ξάμηνος, ἀπέλυσεν ἐν εἰρήνῃ. ἀφ'ὲ δὲ ἀνεχώρησαν δχὶ τὴν Μιτυλλιήνην, ἐκείνην τὴν νύκτα ἐδοκίμασεν ὁ δυλογημένος Θεόδωρος μεγάλον ἀγῶνα δπὸ τὲς λογισμὲς τῆς ἀκαθαρσίας, καὶ βλασφημίας. διὸ καὶ ὀξύπνα τὸν ἀδελφὸν τὴν νύκτα, ἡ τὲ ἔλεγε, ἄχ γέροντά με, τί νὰ κάμω; δὲν μὲ λυπῆσαι τὸν δυσυχῆ; μὲ ἔφαγαν οἱ λογισμοὶ τὸν παλαίπωρον. ἐκεῖνος δὲ τὸν ἐπαρηγόρει ὡς ἐδυνέτο. καὶ πάλιν μῦ παῦτα τῦ ἔλεγε, Ἅγιέ με γέροντα, νὰ ὑπάγωμεν τὸ ὀγλιγωρότερον νὰ ἐλευθερωθῶ δπὸ τὸν σατανᾶ. δι'ὅ,τι μὲ καταξώγει τὸν δυσυχῆ, νὰ ὑπάγω εἰς τὸν Χειστόν με νὰ ὑπάγω. ἕως δὲ νὰ φθάσεν εἰς τὴν Μιτυλλιήνην, αἰέλυσε χεδὸν τὸ σῶμα τῦ δυλογημένε δπὸ τὴν ἀδυναμίαν. καὶ τὴν ὥραν ἐπῦ ἄραξαν εἰς σᾶν μέρος τῆς Μιτυλλιήνης, νά, καὶ ἔρχονται δύω δπὸ τὲς Ἀγαρηνὲς μέσα εἰς τὸ καΐκι, οἱ ὁποῖοι τὲς ἐφόβισαν πολλά, ἀλλὰ πάλιν μῦ ἄφηκαν ἡσυχὴν ἔφυγαν, χωρὶς νὰ τὲς πειράξεν ὁλότελα. τότε ὁ Μάρτυς λέγει πρὸς τὸν ἀδελφόν. γέροντά με, δὲν εἶναι συμφέρον εἰς ἐμὲ νὰ καθίσω πλέον μέσα εἰς τὸ καΐκι, ἀλλὰ πρέπει νὰ δ'γωμεν ἔξω, καὶ νὰ κάμωμεν τὴν δλείαν μας. ὅθεν ἐβγήκασαν ὀλίγον δπὸ τὸ καΐκι, καὶ ἑτοιμάσαντες ἐμετάλαβεν ὁ Μάρτυς τὰ θεῖα μυστήρια μὲ πολλὴν δ'λάβειαν, καὶ κατάνυξιν. Ἔπειτα ἐκάθισαν δχὶ νὰ φάγεν ὀλίγην τροφὴν, καὶ ἐπειδὴ ὁ Μάρτυς δὲν ἐδυνέτο νὰ φάγῃ δπὸ τὰ πολλὰ δάκρυα ὁπῦ ἔχυνεν, τῦ λέγει ὁ ἀδελφὸς φάγε ὀλίγον. γέ με Θεόδωρε. ὁ δὲ κλαίων ἔφαγεν ὀλίγον. ἔπειτα τῦ λέγει δὲν δυνάμαι ἅγιέ με γέροντα νὰ φάγω, ὅτι ἔφραξεν ὁ λαιμός με. μόνον νὰ πηγαίνω εἰς τὴν δλείαν με δχὶ νὰ ξεντοιάσω, ὅτι ἔχω μεγάλην βάσανον εἰς τὴν ψυχήν. ἀφ'ὲ δὲ ἐπαρηγόρησεν αὐτὸν ὁ ἀδελφὸς, ὡς ἔπρεπε. πάλιν τῦ λέγει ὁ Μάρτυς, δὲν εἶναι πλέον καιρὸς νὰ προσμένω γέροντά με, μόνον νὰ πάρωμεν τὰ χειαζόμενα ἱμάτια, καὶ νὰ εὐγωμεν σήμερα νὰ τὰ φορέσω, δχὶ νὰ πηγαίνω εἰς τὸν δρόμον με. ὅθεν δ'ρόντες τόπον ἁρμόδιον, εὐγαλε τὰ φορέματά τε, καὶ ἐφόρεσε τὰ τῦ Ἀγαρηνῶν. καὶ δχὶ νὰ μὴ τὲς καταφθάσῃ τινὰς, ἐκάθισεν ὁ ἀδελφὸς εἰς τὴν γῆν, δχὶ νὰ θηλυκώσῃ τὸ ποτῆρι εἰς τὰ ποδάρια τε. ὁ δὲ Μάρτυς κλαίων ἔσκυπτε, καὶ ἐφίλῦσε τὰς χεῖράς τε λέγων. δ'χαρισῶ σοι Ἅγιέ με γέροντα. ὁ Θεὸς νὰ πληρώσῃ τὲς κόπυς σε, ὅτι ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς, δὲν εἰμαι ἄξιος

ἄξιος νὰ σῦ τὲς πληρώσω. ὁ δὲ ἀδελφὸς συμπονέσας, εἰς τὸν λύπην τῆς καρδίας τε, μὲ δάκρυα ἔλεγεν αὐτῷ. ἀδελφέ με, Θεόδωρε, μήπως σῦ ἦλθε κἀμμία δειλία εἰς τὴν καρδίαν; ὁ Μάρτυς, ἐχὶ πάτερ, ἀλλὰ λυπῦμαι διὰ τὸν χωρισμόν σε. καὶ ὕπω πίπτει πάλιν εἰς τὲς πόδας τῦ ἀδελφῦ, καὶ ἀναγκαλισάμενος αὐτὲς κατεφίλει, καὶ τὲς ἔβρεχε μὲ τὰ δάκρυα, λέγων. Ἅγιοι πόδες ὁπῦ ἐκοπιάσατε τόσον διὰ λόγε με. ὁ δὲ ἀδελφὸς τῦ ἔλεγε. παῦσαι Θεόδωρε, καὶ ποῖος εἶμαι ἐγὼ, ἢ τί καλὸν σῦ ἔκαμα; ἐγὼ ἔχω χρέος νὰ σὲ ἀγαπῶ, διὰ τί καὶ ἐσὺ ἠγάπησας τὸν Χειστὸν, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τε παραδίδεις τὸν ἑαυτόν σε εἰς θάνατον. τότε τῦ λέγει, καὶ αὖ μὲ ἀγαπᾷς, ὡς λέγεις, θέλω νὰ φυλάξῃς τὴν ὑπόχεσιν ὁπῦ μῦ ἔκαμες μέσα εἰς τὸ καΐκι, ἤγουν θέλω νὰ ὑπάγῃς μῆ τὸν θάνατόν με, νὰ ἀπαμώσῃς τὲς γονεῖς με διὰ τὴν ἀγάπην με, καὶ νὰ τὲς παρηγορήσῃς, ὅτι πολλὰ τὲς ἐλύπησα, καὶ πονεῖ δι'αὐτὲς ἡ ψυχή με. καθὼς καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τῦ Ἁγίε Πολυδώρε, ἐπῆγες εἰς τὴν Κύπρον καὶ ἐπαρηγόρησες τὲς γονεῖς τε. ὁ δὲ ἀδελφὸς τῦ λέγει. Θεόδωρε, μὴ λυπῆσαι, μηδὲ ἔχε φροντίδα διὰ τὲς γονεῖς σε. διὰ τί ἐκεῖνοι, ἀφ'ὲ τὸ μάθεν, ἔχεν νὰ χαρῶν πολλά, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην σε κάμνω καὶ τῦτο τὸ ζήτημά σε, μόνον σὺ προσβάλε πρὸς τὸν Κύριον διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ἁμαρτωλῆς με ψυχῆς. ὁ δὲ Μάρτυς ἔλεγε, σὺ πάτερ, σὺ προκάλεσον τὸν Κύριον νὰ μῦ δώσῃ δύναμιν νὰ νικήσω τὸν ἐχθρόν με διάβολον. ἔτι σὲ προκαλῶ νὰ μῦ προσευχήσῃς τὸν πνευματικὸν ἰατρὸν τῆς ψυχῆς με, καὶ πολλὰ νὰ τὸν δυχαρισήσῃς, ὁμοίως καὶ τὸν ἀδελφόν σε ὁπῦ μᾶς ὑπηρέτησε νὰ ἀπαλλαγῇς ἐκ μέρους με. παῦτα ἀκῦων ὁ ἀδελφὸς, καὶ βλέπων τὸ ἱλαρὸν αὐτῦ πρόσωπον, καὶ τὲς ὀφθαλμές τε ὅπῦ δάκρυα γέμοντας, ἔκλαυσε καὶ αὐτὸς, καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὸν, καὶ καταφιλήσας τὴν μαρτυρικήν τε κεφαλὴν, τῦ λέγει, πορδὺε ψέ με τὴν παθεμένην ὁδόν σε, καὶ ὁ Κύριος ἴσαι μῆ σῦ ἐνισχύων σε. ἐκεῖνος δὲ πεσὼν πάλιν εἰς τὲς πόδας αὐτῦ ἔλεγε. Ἅγιέ με γέροντα, παρηγόρησόν με, καὶ εἰπέ μοι αὖ ὑπάγῃς βέβαια εἰς τὲς γονεῖς με; ὑπάγω τῦ εἶπεν ὁ ἀδελφὸς, ὑπάγω, μόνον σὺ ἀμνείμνησον δχὶ τέτε, καὶ ἐγὼ εἶμαι δῦλός σε. ἐσὺ διὰ τὸν Θεὸν πηγαίνεις νὰ χύσῃς τὸ αἷμα σε, καὶ ἐγὼ νὰ ἀμελήσω; τί εἶναι αὐτὰ ὁπῦ λέγεις; ὄχι μόνον νὰ τὲς παρηγορήσω, ἀλλὰ καὶ ἔτι ἄλλο δυνηθῶ νὰ τὲς κάμω. ἀφ'ὲ δὲ ὀλίγον ἀνεχώρησεν ὁ Μάρτυς, πάλιν ἐπόνεσεν ἡ ψυχὴ τῦ ἀδελφῦ, καὶ λέγει τε αὐτῷ, Θεόδωρε, μήπως θέλῃς τίποτε δπὸ ἐμέ; λέγει τε ὁ Μάρτυς

τυς ὄχι. λοιπὸν πήγαινε γιέ μυ, τῦ εἶπε, καλότυχος, ϗ μακάριος εἶσαι ἐσύ, μῦ φαίνεται ϗ ἀλήθεια, ὅτι βλέπω τὰς Ἁγίας Μάρτυρας νὰ σὲ σωποδέχωνται, ὕπαγε λοιπὸν εἰς ὁδὸν εἰρήνης στρατιῶτα τῦ Χριστῦ, ϗ μὴ μὲ ἀλησμονήσῃς τὸν ἀγαπητόν συ ἀδελφόν. ϗ ὁ Μάρτυς, ἐσὺ Ἅγιέ μυ γέροντα μὴ μὲ ἀλησμονήσῃς. ϗ ὕπως ἀποχαιρετίσαντες ἀλλήλυς, ϗ δακρυρροῦντες ϗ οἱ δύω ἐχωρίσθησαν. ϗ ἀνέβαινεν ὁ Μάρτυς, ϗ πάλιν ἔβλεπε ὀπίσω πρὸς τὸν ἀδελφόν, ποιῶν χεῖμα μετανοίας αὐτῷ, ϗ πάλιν τὸ αὐτό, ϗ πάλιν, ἕως ὁπῦ ἐμάκρυνε, ϗ δὲν ἐφαίνετο πλέον. ὁ δὲ ἀδελφὸς ἐπῆγε εἰς σπίτι μίρος ϗ ἐσάθη στοσυμβώων νὰ μάθῃ τί τὸ ἀποβησόμενον. Καὶ μετ' τέσαρας ἡμίρας δείσηωντας δύω Χριστιανὺς ὁπῦ ἤρχοντο ἀπὸ τὸ κάστρον, τὺς ἠρώτησεν ἐὰν ἤξεύρυν κανένα καινούριον. ἐκεῖνοι τῦ ἀπεκρίθησαν, τί νὰ σῦ εἰποῦμεν πάτερ; σήμερον ἐβαπτίσαμεν σπίτι νέον καλόμενον Θεόδωρον, ὁπῦ διὰ τῶν πίστιν ἐμαρτύρησε, ϗ ἐκρέμασε εἰς τὴν φῦρκαν, ϗ ἐθαυμάσαμεν. ἠκούσαμεν, ὅτι τῦ ἔκαμαν πολλὰ μαρτύρια. ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀδελφὸς, ἀπὸ τὴν πολλήν τυ χαρὰν ἐδάκρυσεν. αὐτοὶ δὲ τὸν ἠρώτησαν, τί ἔχει ϗ δακρύει; αὐτὸς δὲ τὺς ἀπεκρίθη. στραῦμα ἔπεσα ὁπῦ δὲν τὸ ἤλπιζα, ϗ διὰ τῦτο ἀπὸ τὴν χαρά μυ πῶρα ἐδάκρυσα, ὅτι εἰς τοιῦτον καιρὸν ὁπῦ ἐπλάτυνεν ἡ καρδία, γίνονται διὰ τὸν Χριστὸν Μάρτυρες. ἐκεῖνοι δὲ ἄρχισαν, ϗ ἔλεγαν τὰ αὐτῦ μαρτύρια, σὰ καθ' σὰ, ὁ δὲ ἀδελφὸς δὲν ὑπέφερε πλέον, ἀλλὰ τὴν νύκτα ἐκείνην ἐκίνησε διὰ τὸ κάστρον, ϗ πηγαίνοντας βλέπει τὸ μαρτυρικὸν σῶμα κρεμάμενον ἀκόμη εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ὁλόγυμνον μὲ τόσα μαρτυρικὰ στίγματα καταπληγωμένον, ϗ μὲ τόσην χάριν τῆς ἁγιότητος ἐσολισμένον, ὁπῦ πᾶσι οἱ Χριστιανοὶ βλέποντες ἐπόνει ἡ καρδία των, ϗ ἐθαύμαζον, ἐν ταὐτῷ ϗ ἔλεγον, ὅτι εἶναι παρόμοιον κατὰ τὸ εἶδος, ϗ τὴν σεβασμιότητα μὲ τὴν ἀποκαθήλωσιν τῦ δεσπότυ Χριστῦ. ϗ παῤῥησίᾳ ἐπήγαιναν νέοι, ϗ γέροντες, ϗ ἔκοπταν τὸ ὑσσωπάμισον αὐτῦ, ϗ τὸ ἔβαφαν εἰς τὸ αἷμα, ϗ τὸ ἔπερναν χάριν ἀλλαβείας. λοιπὸν τὸ ἱερώτατον μαρτύριον, καθὼς οἱ ἐκεῖ διῆρθρώτες Χριστιανοὶ ἐδιηγοῦντο, κατὰ τὸν ἑξῆς ἠκολούθησε τρόπον. Τῇ ε'. ἡμέρᾳ τῆς α'. ἑβδομάδος τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς, ἐπῆγε ὁ μακάριος Θεόδωρος, ϗ ἐπαῤῥησιάσθη εἰς τὸν Κριτὴν τῆς πόλεως, ϗ ἠρώτησεν αὐτὸν λέγων. σὺ εἶσαι ὁ Κριτὴς τῦ τόπυ; ἀπεκρίθη ὁ κριτὴς, ναί, ἐγὼ εἶμαι. ϗ ὁ Μάρτυς (λέγει), σήμερον δέκα χρόνοι, σποτισθεὶς τὸν ἰὸν, ἦλθα ϗ μὲ ἐκάμετε Τέρκον. πῶρα πάλιν ἦλθα εἰ

εἰς τὸν ἑαυτόν μυ, ἐγνώρισα τὴν πτῶσίν μυ, ϗ τὸ κακὸν ὁπῦ ἔπαθα, ϗ διὰ τῦτο ἦλθα νὰ σῦ τὸ εἰπῶ, ϗ νὰ σῦ δώσω τὴν κάλπικήν ϗ βδελυρὰν θρησκείαν ὁπῦ μῦ ἔδωσες, ϗ νὰ ὁμολογήσω τὴν ἀληθινὴν ϗ ἁγίαν. ϗ δι' ὐὺς δάγάτους ἐδικούς μυ πίσιν, ὅτι εἶναι ἀληθινὴ ϗ ἁγία. ϗ δι' ὐὺς δάγάλλει ἐκ τῆς κεφαλῆς τὴν σκέφιν ὁπῦ ἐφόρει, ϗ τὴν ῥίπτει ἐμπρὸς τῦ κριτῦ, ἐξέσασε δὲ ϗ τὰ πράσινα ὁπῦ εἶχεν ἐπάνω εἰς αὐτόν, ϗ τὰ ἐκαπαπάτησε πολλάκις, λέγων· καθὼς καταφρονῶ αὐτὰ ὁπῦ εἶναι σημάδια τῆς θρησκείας σας, ἔτζη καταφρονῶ ϗ αὐτὸν τὸν θρησκείαν σας, ϗ ἐξυθενῶ αὐτὸν, ϗ ἀποστρέφομαι. βλέποντας δὲ ὁ κριτὴς τὸν τοσαύτην τῦ νέαν παῤῥησίαν, ἔμειναν ὅλος ἐξεσπώς, ϗ ἔλεγε τοῖς παρεσῶσι, τίς εἶναι ἔτος; ἐκεῖνοι δὲ ἀπεκρίθησαν, ὅτι εἶναι ξελός. ὁ δὲ Μάρτυς εἶπεν, ὄχι, δὲν εἶμαι ξελὸς, ἀλλ' εἶμαι Χριστιανὸς, ϗ Χριστιανὸς ἐγεννήθηκα, ϗ Χριστιανὸς θέλω νὰ ἀποθάνω. οἱ δὲ ἐκεῖσε διῆρθρώτες Χριστιανοὶ εἶπον τῷ Μάρτυρι. παλικάρι τί ἔχεις; ὁ δὲ Μάρτυς ἐδέησιν ἀπόκρισιν ἔδωκεν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔσκυπτε εἰς τὴν γῆν τὸ πρόσωπον. ϗ ἔλεγε εἰς τὸν κριτὴν, ἰδὲ ὁπῦ εἶδες ϗ ἤκουσες ἀπὸ τὸ σῶμα μυ, ὅτι εἶμαι Χριστιανὸς, ϗ ὅτι ἀριθμαι τὴν θρησκείαν σας. ὅ,τι ἔχεις λοιπὸν νὰ κάμῃς εἰς ἐμένα, κάμετο πλέον ὀγλίγωρα, διὰ νὰ γλυτώσω. εἶμαι δὲ ἕτοιμος νὰ ὑπομείνω ὅλα, ὅσα ἔχεις νὰ μῦ κάμῃς, μὲ τὴν δυναμιν τῦ Χριστῦ μυ. ὁ κριτὴς λέγει πρὸς τὸν Μάρτυρα, ἐσὺ εἶσαι ξελὸς, ϗ δυῆκες ἀπὸ τὸν νοῦν σου. ϗ ὁ Μάρτυς, εἰς τὸν ἑαυτόν μυ εἶμαι, ϗ διὰ τῦτο ἀποστρέφομαι τὴν θρησκείαν σας. ἀκούοντες δὲ ταῦτα οἱ ἐκεῖσε ἀγάδες ἔπον, δάγάλετέ τον ἔξω, ϗ ἔτζη σπρώχνοντες αὐτὸν, ϗ δέροντες, ϗ λακτίζοντες, τὸν ἐγκρέμισαν ἀπὸ τὴν σκάλαν, διὰ νὰ τὸν ὑπάγυν εἰς τὸ ναζιὲ τὸ κονάκι. δάγαλε δὲ ὁ Μάρτυς ϗ τὰ κόκκινα παπούτζια ἀπὸ τὰ ποδάρια τυ, ϗ τὰ ῥίπτει ἐμπρός τυς, ϗ λέγει. ἐπάρετέτα ϗ αὐτὰ τὰ κατραμυλία. πηγαίνοντας δὲ εἰς τὸν δρόμον, ὅποιον Χριστιανὸν ἀπαντῆσε, τὸν ἔλεγε συγχώρησόν μοι ἀδελφέ μυ, Χριστιανὸς εἶμαι. φθάσαντες δὲ ἐκεῖ, τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν, ϗ τὰς πόδας αὐτῦ ἐσφάλισαν εἰς τὸ ξύλον, ϗ ἄλυσον βαρέαν τῦ ἐπέρασαν εἰς τὸν λαιμόν. ϗ ὅποιος ἤθελεν ἀπὸ τὰς ἀγαρίας ἔμβαινεν εἰς τὴν φυλακὴν, ἢ διὰ νὰ τὸν δείρῃ, ἢ διὰ νὰ τὸν πειραγελάσῃ ὡς μωρόν. ὁ δὲ Μάρτυς ἔλεγεν, ὅτι εἶναι εἰς τὰς φρονάσας, ϗ ὅτι εἶναι Χριστιανός. τῇ δὲ κυριακῇ εἰς τὰς ἕξ ὥρας τῆς ἡμέρας, εὐγαλαν τὸν Μάρτυρα πρὸς ἐξέτασιν. ϗ ἔλεγεν αὐτῷ. ἦλθες εἰς τὸν νοῦν σου; ὁ Μάρτυς ἔλεγεν, ἐγὼ εἰς τὸν ἑαυτόν μυ εἶμαι,

εἶμαι, αὐτοὶ δὲ τῦ ἔλεγον, ἔλα εἰς τλὺ πίσιμας, κὴ ἡμεῖς νὰ σὲ κάμωμλυ ῥάχα, κὴ νὰ σὲ δώσωμλυ ἄσπρα, κὴ ὅ,τι ἄλλο θέλεις· ὁ δὲ Μάρτυς ἔλεγλυ, αὐτὰ ὅλα εἶναι δι' λόγυσας. δὸν ἔχετε γνώσιν παλαίπωροι; τὶ πειράζετε καὶ δοκιμάζετε σῶα ὁπῦ βλασφημεῖ τὸν Μωάμεθ, κὴ τλὺ πίσινσας ἀποστρέφεται; ἀφίνετε ἐσεῖς τλὺ πίσινσας νὰ γλήτε Χρισιανοί; ὄχι ἀπεκρίθησαν. λοιπὸν τὲς λέγει ὁ Μάρτυς, πῶς ἐγὼ νὰ ἀφήσω τλὺ πίσιμυ τλὺ λαμπρὰ, κὴ νὰ ἔλθω εἰς τλὺ σκοτεινιὰ τλὺ ἐδικιά σας; ὁπῦ ἐσεῖς εἰς τὸ ῥαμαζώισας ξεώγετε ὅλλυ τλὺ νύκτα, καὶ τλὺ ἡμέραν κοιμᾶθε; αὐτοὶ δὲ εἶπον τῷ Μάρτυρι, κὴ διὰ ποίαν αἰτίαν ἔγινες Τῦρκος; ἀπεκρίθη ὁ Μάρτυς. ἐσκοτίθηκα εἰς τὸ νῦν, ἐγελάθηκα δι' λόγυσας, κὴ ἔγινα Τῦρκος. τώρα ὅμως ἦλθα εἰς τὸν ἑαυτόν μυ, καὶ εἶμαι Χρισιανὸς, κὴ γνωρίσας τλὺ πλανὰν ὁπῦ ἔπαθα, δι' ὁποῦ ρέφομαι κὴ τλὺ πίσινσας, κὴ τὸν προφήτλωσας, καὶ ὅλες ἐσᾶς. διὰ τί δὸν μὲ χαλᾶτε, μόνον μὲ φυλάττετε; δι' θὺς δὲ ὁ κριτὴς, κὴ ὁ ναζίρης, καὶ ὁ γιανιτζάραγας, κὴ ἄλλοι ὁπῦ ἦσαν ἐκεῖ, ἐφώναξαν δι' γάλετέ τον ἔξω, διὰ νὰ μὴ μᾶς κολάσῃ. κὴ ἔπω μὲ πολλὲς δαρμὲς, κὴ λακτισμὲς τὸν ἔβαλαν εἰς τλὺ φυλακλὺ, κὴ εἰς τὰ δεσμὰ, κὴ ἄφησαν τλὺ φυλακλὺ αὐοικτὴν, ὅποιος θέλει νὰ ἐμβαίνῃ νὰ τὸν δέρνῃ. ἔδωκαν δὲ αὐτῷ χωρὶς ὀκαισίας ξυλίας εἰς τὲς πόδας. ἔπειτα ἐπῆραν ῥάβδες εἰς τὰς χεῖρας, κὴ τὸν ἔδερναν ἕως δεκαπέντε ἄνθρωποι τὸν ἀριθμὸν, καὶ ὅπυ ἔφθασεν ὁ καθ' σῶας τὸν ἐκτύπα. ἀφ' ὗ δὲ τὲ ἔδιδαν ἀρκεταῖς ῥαβδιαῖς, δι' τὸ σῶα μέρος τῦ σώματος, τὸν ἐγύριζαν κὴ δι' τὸ ἄλλο, ὡσὰν σῶα παλαιὸν ἀσκὶ, κὴ τὸν ἔδερναν. ὁ δὲ Μάρτυς ὑπέμεινε ταῦτα πάντα γενναίως, χωρὶς νὰ φωνάξῃ τελείως, κὴ ἄλλο δὸν ἔλεγε, εἰμὶ μόνον, Χρισιανὸς εἶμαι. ἔπειτα τὸν ἔβαλαν νὰ καθίσῃ, κὴ ἀφ' ὗ ἐκάθισεν, ἔβαλε τλὺ παλάμλυ αὐτῦ τὴν δεξιὰν ἐπάνω εἰς τὸν ξάχηλόντα, διὰ νὰ παιδεθῇ καὶ τὸ δάκτυλόντα ὁπῦ ἀσύκωσεν ὅταν ἐπίρνισε, κὴ ἐκεῖ τὲ ἔδωκαν πολλαῖς ῥαβδιαῖς. ἔπειτα φέρνουσιν σῶα χοινίον, κὴ τειλίγυσι μὲ αὐτὸ ὁλόγυρα τλὺ κεφαλήντα, εἰς δὲ τὲς μήλιγκας αὐτῦ βάλλυσι δύω κομμάτια δι' τῦβλον. Ἔπειτα μὲ σῶα ξύλον ἔσειφαν ὡσὰν ἐργάτην τὸ χοινίον, καὶ ἔσφιγγαν τὴν κεφαλήντα βιαίως, ἕως ὁπῦ δι' γῆκαν οἱ βολβοὶ τῷ ὀμματίων τε ὀλίγον ἔξω δι' τὸν τόπον τες. ἐγύριζαν δὲ κὴ τὸ πρόσωπόν τα ὀπίσω. ὁ δὲ τῦ Χρισῦ στρατιώτης ἔλεγε, Χρισιανὸς, Χρισιανὸς, Χρισιανὸς εἶμαι. μετὰ τὴν παιδείαν ταύτλω, βάλλυσιν οἱ θηριόγνωμοι μίαν βέργαν εἰς τὸ σῶμα τῦ Μάρτυρος, κὴ τῦ

τῦ ἔσφιγγαν δυνατὰ τὲς ὀδόντας. εἶτα ξαβίζοντες τλὺ βέργαν μὲ βίαν πολλὴν ἐξέπασαν μεσιάτε ὀδόντια. ἀτενίσαντες δὲ πλέον οἱ δήμιοι δι' τὸ νὰ παιδεύσυν τὸν Μάρτυρα, ἄφησαν αὐτὸν μισαποθαμμένον εἰς τλὺ φυλακλὺ, τῷ δὲ σαββάτῳ τὸ πρωΐ, ἐπῆγε σῶας Χρισιανὸς ὁπῦ ἦτον ἐκεῖ ὑπηρέτης, κὴ δι' εἶσκει τὸν Μάρτυρα ψάλλοντα τὸ, τῇ ὑπερμάχῳ. ἐζήτησεν ἄν δι' τὸ τὸν Χρισιανὸν καλαμάει, κὴ ἔχαλε πρὸς τὸν ἀρχιερέα διὰ νὰ τῦ σείλῃ τὴν θείαν δωρεὰν, κὴ διὰ τῦ ἰδίυ ἐπέμφθη αὖτι εἰς αὐτὸν, κὴ ἐκοινώνησεν, εἶτα γλυσάμενος δύω χιλιαρίας τζορβᾶ, τὸν ὁποῖον ἐζήτησεν δι' τὸν Χρισιανόν, κὴ δι' χαρισήσας λέγει εἰς αὐτὸν, ἂν ἦτον τρόπος νὰ ἐλθῇ τινὰς εἰς τὴν φυλακλὺ διὰ παρηγορίαν μυ, τὸ ἤθελα. αὐτὴν τὴν ὥραν ἐμβαίνυσιν εἰς τλὺ φυλακὴν ἀρνητοὶ ἀγαρηνοὶ, κὴ τὸν ἐξέπαζαν, κὴ πολλὰ βάσανα τῦ ἔκαμαν. Γεώργιος δέ τις Θεσσαλονικεὺς, νέος τῇ ἡλικίᾳ, πολλάκις ἀναγινώσκων τὰ μαρτύρια τῶν παλαιῶν Μαρτύρων ἔλεγεν. ἀράγε τᾶτα ὅλα ἀληθινὰ νὰ ἦναι; ἄραγε νὰ ὑπέμειναν τόσα βάσανα; καὶ μάλιστα ὁ συνώνυμός μυ Γεώργιος; εἰς ταῦτα λέγω δι' παντὸς βασανίσυς, εἶπεν εἰς σῶα φίλεν αὐτῦ. ἠγάπων πολλὰ ἀδελφὲ νὰ ὑβρισθῶ μὲ τινὰ, κὴ νὰ μὲ βάλυν εἰς τλὺ φυλακλὺ, διὰ νὰ ἰδῶ τὸν Ἅγιον Μάρτυρα. ἐκεῖνος δὲ ἀκύσας σῶα τοιῦτον λόγον δι' τὸ σῶμα τῦ Γεωργίυ, ὃν τῷ ἄμα δίδει εἴδησιν εἰς τὲς δημογέροντας, κὴ αὐτοὶ πέμπυσιν ἐκεῖνον ὁπῦ σωάγει τὲς κυραμᾶδες, νὰ ὑπάγῃ νὰ τῦ ζητήσῃ τὸν κυραμᾶν, κὴ νὰ τῦ δώσῃ εἴδησιν, ὅτι τὸν χρειάζονται νὰ ὑπάγῃ εἰς τλὺ φυλακλὺ, διὰ νὰ παρηγορήσῃ τὸν Μάρτυρα. κὴ ἔπω μὲ πολλὰς ὑβρισίας, τὸν ἔβαλαν εἰς τλὺ φυλακὴν, κὴ εὗρεν εἰς αὐτὴν τὲς αἴωθεν ἀγαρηνὲς ὁπῦ εἶπομλυ, κὴ τὸν ἐτύραννῦσαν ἀφόρως, καὶ τὸν ἐξέπαζαν, πῦ δι' εἶσκετο τόσυς χρόνυς; ὁ δὲ Μάρτυς ἔλεγεν, ὅτι ἦτον εἰς τὸν Ἐγγλέζον. ἀπεκρίθη ὁ κολιτζίμπασις. οἱ παππᾶδες τῦ Ἐγκλέζυ σὲ εἶπαν, νὰ πηγαίνῃς ἐκεῖ ὁπῦ ἐπρισες νὰ γενῇς Χρισιανός; ἀπεκρίθη ὁ Μάρτυς. ναὶ αὐτοὶ μὲ τὸ εἶπαν. κὴ ἀνασπάξας μὲ πολλὴν μανίαν ἔλεγεν. ἂχ! νὰ ἦτον εἰς τὰς χεῖρας μυ ἐκεῖνος ὁ παππᾶς, ἤθελα δι' γάλω καμπόσα λυρεία ἀπὸ τὴν ῥάχλυτα. κὴ τώρα μωρὲ πόθεν ἦλθες; ἀπὸ τλὺ θάλασσαν ἀπεκρίθη ὁ Μάρτυς. ἀποκείνεται ἄλλος ἐξ αὐτῷ, κράξαντε ἐκεῖνον ὁπῦ ἠξέρει νὰ τῦ βάλῃ τὸ χοινίον εἰς τὴν κεφαλλὺ, κὴ ἐκεῖνος τὸν μαθαίνει νὰ ἀποκείνεται τλὺ ἀλήθειαν. ὁ Μάρτυς ἔλεγε. παλαίπωροι, δὸν αἰσχύνεσθε εἰς τὰ μασκαραλίκια τῆς πίστεως

σες.

σας. αὐτοὶ ἔφεραν τζιμπᾶκι, καὶ τὸ ἔβαλαν εἰς τὰ ῥεθένια τε, καὶ τε ἔλεγαν. πίε καπνὸν τζιφτ. ὁ Μάρτυς ἔλεγεν. εἶμαι Χεσιανὸς ἐκ παιλίας μηξός με, καλᾶμαι Θεόδωρος, καὶ Χεσιανὸς δποθαίνω. εὖας δὲ ἀπ' αὐτὰς ἐκπυράσας λελαὶ εἰς τὶω φωτίαν, ἔκαιε ὄπισθεν τὸν λαιμὸν τε Μάρτυρος λέγων βλασφημεῖς τὶω πίσιν; ὁ Μάρτυς ἔλεγεν, αὶ θέλετε νὰ μὴ βλασφημῶ τὶω πίσιν σας, μήτε ἐσεῖς μὴ λέγετε τίποτε ἐναντίον τῆς ἐμῆς Ἁγίας πίστεως. τὸ μὲν σῶμά με, εἶναι εἰς τὰς χεῖράς σας, καὶ ὑπὸ τὶω ἐξουσίαν σας. καὶ εἴτι θέλετε κάμετε εἰς αὐτό, δπὸ ὀλίγον ὀλίγον νὰ κόπτετε, καὶ νὰ ξώγετε, μόλις σᾶς φθάσει μίαν ἑβδομάδα. λοιπὸν ὅ,τι θέλετε κάμετε εἰς αὐτό, δμὰ νὰ ἐξυπνιάσω πλέον ὀγλίγωρα, καὶ νὰ ὑπάγω ἐκεῖ ὅπε ἔχω δελείαν. ἐκεῖνοι δὲ λέγουσι τῷ Μάρτυρι. ὁ παππᾶς ὅπε σὲ εἶπον νὰ ἔλθῃς ἐδῶ, δὺ σὲ εἶπε, πε ἔχει νὰ ὑπάγῃ ἡ ψυχή σε; ὁ Μάρτυς ἔλεγε αὐτοῖς. αὐτὸ δὺ εἶναι ἐδικόν σας νὰ τὸ ἐξάρετε. καὶ ἀνάψαντες δπὸ τὸν θυμόν, ἔδωκαν αὐτῷ πολλαῖς ῥαβδιαῖς, λέγοντες, πῶρα νὰ ἰδῇς, τί ἔχεις νὰ πάθῃς. ὁ Μάρτυς ἔλεγε. κάμετε πλέον ὀγλίγωρα, δμὰ νὰ ὑπάγω ῶρος τὸν Χεσόν με τὸν γλυκύπατον Ἰησᾶν. αὐτοὶ δὲ μὲ πολλὲ θυμὲ ἀνεχώρησαν, καὶ ἔμειναν οἱ δύω μὲ τὸν Γεώργιον. Πεσὼν δὲ ὁ ἁλογημβίος Γεώργιος εἰς τὰς πόδας τε Ἁγίε Μάρτυρος, ἐδέετο παρακαλῶν νὰ τὸν ἁλογήσῃ καὶ νὰ τε συγχωρήσῃ. καὶ ὁ Μάρτυς ἔλεγεν, ἐσὺ ἀδελφὲ νὰ μὲ ἁλογήσῃς. ἐγὼ ὁ παλαίπωρος εἶμαι ἄνθρωπος ἁμαρτωλός, καὶ ἔχω τόσα κακὰ ἐπαίω με. ἔλα ἀδελφέ με πάθισε κοντά με, καὶ ἀφ' ὧν ἐκάθισε κοντά τε, λέγει ὁ Μάρτυς. ἀδελφὲ πῶς ὀνομάζεσαι; ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, Γεώργιος Ἅγιε τε Θεε, καὶ ἦλθα δμὰ τὶω ἀγάπην σε. ὁ δὲ Μάρτυς ἁλογησάσας αὐτῷ, ὡς ἔπρεπε, λέγει. ἀδελφέ με Γεώργιε. ἐχθὲς, καὶ δπόψε ὅλλω τὶω νύπτα ἔμεινα μόνος με, καὶ ἐγέμισε ἡ καρδία με δπὸ πολλὴ φόβον, καὶ δειλίαν ἐκ σωτηρίας τε σαπανὰ, τόσον, ὅπε ὀλίγον ἔλειψε νὰ πέσω εἰς δπόγνωσιν. ἔπειτα μὲ ἐβοήθησεν ἡ χάρις τε Θεε. καὶ καλὰ ἔκαμες ἀδελφέ με ὅπε ἦλθες, δμὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃς, ὅτι πολὺν θυμὸν ἔχουσιν οἱ σκύλοι κατ' ἐπαίω με. τότε ὁ καλὸς Γεώργιος ἐνθυμίσας τὸν Μάρτυρα τὰς ξεῖς παίδας ὅπε ἔῤῥιψεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν κάμινον τε πυρός. ἔτι δὲ καὶ τὸν Μεγαλομάρτυρα Δημήτριον, καὶ Γεώργιον, καὶ δισταθεὶς καὶ μέρος τι δπὸ τὰ αὐτῷ Μαρτύρια, τὸν ἔκαμψε νὰ χαρῇ, καὶ δπὸ τὶω χαρὰν τε ἄρχισεν ὁ Μάρτυς νὰ λέγῃ ἀπ' ἔξω τὶω συνειθισμένω αὐτε προσευχὴ, ἐξ τῆς ὁποίας εἴπομεν, ὅτι

τὴν

τὶω ἐσυνήθισεν ὁ ἀδελφὸς δι' αὐτόν. ἔπειτα ἐρωτᾷ αὐτὸν ὁ Γεώργιος, πῶς καλεῖται, καὶ πόθεν εἶναι, καὶ αὶ ἔχῃ γονεῖς, καὶ πόθεν ἐφθάνιήθη εἰς τὸ Μαρτύριον. καὶ δπορεισθεὶς εἰς ὅλα αὐτὰ ὁ Μάρτυς, ἔζύπισε χαρτὶ, καὶ καλαμάϊ, καὶ ἔγραψε ῶρος τὸν ἀρχιερέα, νὰ δώσῃ τὴν εἴδησιν εἰς τὸν ἐν τῇ Χίῳ πνευματικόν τε ἱερέα, ἔγραψε δὲ καὶ τοὺς γονεῖς τε. μᾶ δὲ πολλὴ ὥραν, ὅπε ὁ Γεώργιος εἶχεν εἰς τὴν φυλακὴν, ἐξεδόθη λόγος ἔξω, ὅτι ἔχει νὰ κόψουν τὰς πόδας τε Μάρτυρος ἐκ τῆ γονάτων, καὶ νὰ τὸν πομπεύσουν εἰς τὸ παζάρι. τῦτο δὲ μαθὼν ὁ ἐκεῖσε ταπαρχαίης, ἐμήνυσε ῶρος τὸν κριτὴν λόγες ὀνειδισμὲς, ὅτι δὺ ἠξέρει τὸν νόμον τας, καὶ ὅτι δ' ἅς ὅπε ἤκουσεν ἐξ αὐτε τὶω βλασφημίαν κᾶ τε Μωάμεθ, ἔπρεπε νὰ τὸν καταδικάσῃ εἰς θάνατον, καὶ ὄχι νὰ τὸν ἀφίνῃ νὰ βλασφημῇ τὴν πίσιν; ὅθεν ταῦτα ἀκέων ὁ κριτὴς ἐμπόδισε τὶω βελλίτε. ἐμβαίνει δὲ καὶ εἷς ἀγὸς τε μισελίμη εἰς τὶω φυλακὶω, καὶ λέγει τῷ Μάρτυρι. μῶρὲ δὺ δίδεις τὸ σαλαβάτι, ἤγουν τὶω ὁμολογίαν τῆς θρησκείας των; πῶρα ἔχουν νὰ σὲ χαλάσουν. ὁ δὲ Μάρτυς ἀσπάσας τὶω κεφαλὶω τε, ὕβεισε καὶ αὐτὸν, καὶ τὸ σαλαβάτι, καὶ τὸν Μωάμεθ, καὶ τὶω πίσιν τες. ἄλλος δὲ πάλιν θυμωθεὶς ἀσπάσασε τὶω πισόλαν νὰ τὸν κτυπήσῃ, ἀλλὰ εἷς ἄλλος τὸν ἐμπόδισεν εἰπὼν, δὺ ἔχεις ἐξουσίαν σὺ νὰ τὸν φονεύσῃς. καὶ μετ' ὀλίγω ὥραν ἐμβήκασιν εἰς τὶω φυλακὶω πολλοὶ, λέγοντες τῷ Μάρτυρι. νὰ, ἦλθεν ἡ τελευταία σε ὥρα. καὶ ὁ Μάρτυς ἁλογησάσας ἔδωκε δόξαν τῷ Θεῷ, εἰπὼν τῷ Γεωγίῳ. τί νὰ λέγω ἀδελφέ; ὁ δὲ Γεώργιος τε λέγει, τὸ, μνήθητί με Κύριε ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σε. καὶ πεσόντες ἐπαίω αὐτὰ ὡς ἄγριοι θῆρες, δμὰ νὰ δέσουν τὰς χεῖράς τε, ὁ Μάρτυς ἔλεγε. σαθῆτε, σαθῆτε, καὶ ποιήσας ξὶς τὸ σημεῖον τε σαυρε, καὶ δέσας μόνος τε τὰς μανίκας τε ὑποκαμίσε αὐτε ἐπαίω εἰς τὸν ξάχλόντα, ὡσὰν νὰ ἁπιμάζετο, δμὰ νὰ παλάσῃ, λέγει· δέσετε πῶρα τὰς χεῖράς με. ὅταν δὲ ἤθελαν νὰ τὸν σηκώσουν, ἐξάβιξεν εὖας τὶω ἄλυσον ὅπε τὰ εἶχαν εἰς τὸν λαιμὸν, τόσον ὅπε ἤθελε παρ' ὀλίγον νὰ ξεπασάσῃ τὸν λαιμόν τε. Ὁ δὲ Μάρτυς ἐπόησε, καὶ τὰς λέγει. πρῶτον δὺ γάλετε τὰ ποδάρια με δπὸ τὸ ξύλον. καὶ τότε γονυπετὴς, ἀνασὰς ἔξεχεν ὁ ἀοίδιμος μὲ πολλὴ προθυμίαν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης. καὶ ἐκεῖ ἔδειραν αὐτὸν τόσον ἀνελέημονα, ὅπε ἔπεσεν εἰς τὶω γλῶ μισαποθαμμένος. ἔπειτα σήσαντες αὐτὸν τὸν ἥρωτεν, τί εἶσαι; ὁ δὲ ἀπεκρίνετο, Χεσιανός. τί εἶναι τὸ ὄνομά σε; καὶ ὁ Μάρτυς μόλις ἀναπνέων δπὸ τὰ βάσανα, ἔλεγε, Θεόδωρος,

Χρι-

Χειτιανὸς ἀποθαίνω. Τραβίζοντες δὲ τὸ χοιτίον δχὶ νὰ τὸν πρεμάσυ, ἔπασι, καὶ ἔπεσεν ὁ Μάρτυς εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐκτύπησεν εἰς τὸ γόνατον, καὶ ἔβγαλεν ἐκεῖθεν αἷμα πολύ. σηκώσαντες δὲ αὐτὸν ἐμετάβαλαν τὸ χοιτίον εἰς τὸν λαιμόν τυ, καὶ ἔτως ὁ μακάριος Θεόδωρος ὁ κατὰ ἀλήθειαν γενναιότατος ἀθλητὴς τῦ Χειτῦ, ἔλαβε τὸν ποθούμενον τῦ Μαρτυρίυ Στέφανον. τὸ δὲ αἷμα ἐκεῖνο, ἀφ' ὗ ἐνεκράθη τὸ Μαρτυρικὸν ἐκεῖνο, καὶ ἀθλητικώτατον σῶμα, ἔσαξεν ἀπὸ τὸ ἱερόν τυ γόνατον ξῆς ἡμέρας ἀράδα, καὶ οἱ Χειτιανοὶ βλέποντες, καὶ πᾶσα φόβον ἀπορρίπτοντες, ἐπλησίαζαν, καὶ κόπτοντες καθ' ὅσας μέρος ἀπὸ τὸ ὑποκάμισον τῦ Μάρτυρος, τὸ ἐβυθῶσαν εἰς τὸ αἷμα ἐκεῖνο, καὶ τὸ ἔπιναν εἰς τὰ ἀσπίτια τυς μὲ μεγάλυ δόλαβειαν, καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν κηρύττυσι, ὅτι ἐθεραπεύθησαν ἀπὸ παροξυσμὸς, καὶ ἄλλας ἀθενείας, διὰ ὁποῦ ἔπιαν ἀπὸ τὸ ἀπόνιμμα ἐκεῖνο τῦ Μαρτυρικῦ αἵματος, καὶ ἐπεκαλέσθησαν ἐκ πίστεως τὴν αὐτίληψιν τῦ Ἁγίυ· μ' ἂς ξῆς ἡμέρας ὕστερον ἔπιναν ἄδεια οἱ Χειτιανοὶ, καὶ τὴν αὐτὴν ὥραν ὁποῦ τὸν ἐκρέμασαν, ἐκατέβασαν καὶ τὸ Ἅγιον αὐτῦ, καὶ Μαρτυρικὸν λείψανον, ἄθρωποι ὑπὲρ τὰς πενήκοντα τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἔθαψαν αὐτὸ ἐντίμως ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν εἰς μίαν Ἐκκλησίαν, ἥτις καλεῖται Παναγία χυσομαλλοῦσα, κατὰ τὸ νότιον μέρος. Τῦτο εἶναι, Χειτιανοὶ ἀδελφοὶ, τὸ φρικτὸν καὶ ὑπερθαύμασον Μαρτύριον, τῦ ἐν Ἁγίοις Μεγαλομάρτυρος Θεοδώρυ τῦ Νέυ, διὰ τὸ ὁποῖον δχὶ ἀμφιβάλλω, πῶς ὅποιος τὸ ἀναγινώσκει μὲ δόλάβειαν, πολλὴ κατάνυξιν θέλει λαμβάνει εἰς τὴν καρδίαν τυ, καὶ θέλει δοξάζει ἀπὸ ψυχῆς τὸν θαυμασὸν ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτῦ Κύριον, ὁποῦ ἐθαυμάσωσεν εἰς σ᾽α τοιῦτον νέον ἕως εἰκοσι χρόνων, τὴν Ἁγίαν τυ πίστιν, χαιρίζωντάς τυ ἄνωθεν καὶ φωτισμὸν, καὶ δύναμιν, νὰ φύγῃ τὴν πλάνην, καὶ τὸ σκότος, καὶ νὰ κηρύξῃ ἐνώπιον τῆς ἀλλοπίσων Θεὸν ἀληθινὸν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησῦν Χριτὸν, καὶ νὰ συλλυτθύσῃ τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἐκείνων πλάνης μὲ τόσην παῤῥησίαν. καὶ αὐτὰ δχὶ τὰ λέγω ἁπλῶς, καὶ ὡς ἔτυχεν. ἐπειδὴ βέβαια ἠξέρω, ὅτι καὶ ἄλλοι, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν ὅλοι ὁποῦ παῤῥησιάζοντται καίυσι τὰ ἴδια, ἀλλὰ τὰ λέγω, διὰ νὰ θαυμάσετε ἀδελφοὶ τῦ ἐσαυρωμένυ τὴν δύναμιν. ἐπειδὴ τῦτος ὁ νέος ὁποῦ τώρα εἰς τὰς μαρτυρικὰς τυ ἀγῶνας ἔδειξε τὴν ὑπερθαύμασον τύτην ἀνδρείαν, καὶ καρτερίαν, ὅταν κατ' ἀρχὰς ἦλθεν εἰς αἴσθησιν, ἄρχισε νὰ κλαίῃ ὡς Χριτιανὸς τὸν σαυρόντα, καὶ νὰ λέγῃ ψαλμὰς, καὶ ἄλλας δόχὰς, δείμβνος τῦ Θεῦ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἐκεῖθεν. εἶχε

χεν ὅμως ὡς ἄθρωπος εἰς τὴν καρδίαν τυ τόσην φόβον θανάτυ, ὥτε ὁπῦ ἐκεῖ ὁπῦ μίαν ἡμέραν κρυφίως ἔκανε τὸν σαυρόντα, τὸν εἶδεν σ᾽ας ἐκ τῆς ἀλλοπίσων, καὶ μὲ ἀχρίαν φωνὴν τὸν ἐφώναξε, μωρὲ, ἀκόμα γγιαύρης εἶσαι; ἔτζι τὸν ἐφώναξεν μόνον ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ τῦ δείξῃ κἀτσόα ἄλλον φόβον. ἀλλ' ὁ καλότυχος ἐκεῖνος νέος, τόσον ἐφοβήθη, ὥτε ὁπῦ κάποιον καπὸν αἴσθησιν συνέβη εἰς τὸ σῶμά τυ, ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ὑπερβολικόν τυ φόβον. ἔτζι ἔπαθε τότε ὁπῦ ἀκόμα δὲν εἶχεν αὐτάφη εἰς τὴν καρδίαν τυ ἐκεῖνο τὸ θεῖον πῦρ. ἀλλ' ὅμως τὶς νὰ μὴ θαυμάσῃ; καὶ τὶς νὰ μὴ βοήσῃ μὲ τὸν Δαβὶδ, θαυμασὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτῦ; ἐκεῖνος ὁ πόσον δειλὸς πρότερον, ἐκεῖνος ὁπῦ τόσον φόβον εἶχεν ἐκεῖ μέσα, ὕστερον ἀφ' ὗ ἐκεῖθεν δόγκε, καθὼς ὁ Πέτρος, ἀφ' ὗ ἐμακρυύθη καὶ σωματικῶς ἀπὸ τὸς ἀνόμυς, καὶ ἔκλαυσε πικρῶς ὡς ἐκεῖνος. ἀφ' ὗ ἐχρίσθη τῷ Ἁγίῳ Μύρῳ. ἀφ' ὗ ἐσωναναστάφη τῇ ἀληθείᾳ μὲ πνευματικὰς ἀδρας· ἀφ' ὗ ὁλοψύχως ἐπλησίασεν εἰς τὸν Θεὸν, πότε, πότε χωρὶς ἄλλο ἐθερμάνθη ἡ καρδίατυ, καὶ ὄχι ἁπλῶς ἐθερμάνθη, ἀλλὰ φλόγα θείυ πυρὸς ἄναψε μέσα εἰς τὴν ψυχήν τυ, ὁπῦ τὸν ἐβίαζεν ἡμέραν, καὶ νύκτα, καθὼς ἠκούσατε, νὰ ὑπάγῃ ὄχι δχὶ μιᾶς, ἀλλὰ δχὶ μυείων βασάνων εἰς τὸν γλυκύτατον Ἰησῦν Χριτόν. ἐπειδὴ ἐκεῖνος ὁπῦ ὑπάγει νὰ μαρτυρήσῃ, δὲν ὑπάγει μὲ κἀμμίαν βεβαιότητα, ὅτι μὲ σωτηρίαν ἔχει νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν τυράννων, ἀλλ' ὑπάγει, καὶ παραδίδεται δχὶ τὴν ἀγάπην τῦ ἐσαυρωμένυ Ἰησῦ, εἰς τὴν ὀξυσίαν τυς μὲ ἀπόφασιν, ὅτι νὰ ὑπομείνῃ, ὅσα ὁ ἀρχέκακος σατὰν ἐμπνεύσῃ εἰς τὰς θηριώδεις καὶ φονώσας αὐτῶν ψυχὰς νὰ τὸν κάμωσι κομματόκομμα. τὶς λοιπὸν δὲν θέλει ὁμολογήσει, ὅτι τὸν πρῶτον δειλότατον τῦτον νέον, δυνάμις ἄνωθεν θεϊκὴ τὸν ἐκαπόσησεν ὕστερον ἀνδρειότατον γενναιότατον, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν ὑπεράνθρωπα, καὶ θεόφρονα τόσον, ὁπῦ μακρόθεν ἐκίνησε, καὶ ἐπῆγε νὰ πάθῃ διὰ τὸν Χριτὸν ὅλα ἐκεῖνα, ὁπῦ ἐσοχάζετο, πῶς ἠμπορῦσαν νὰ τῦ κάμυν οἱ τύραννοι; κατὰ ἀλήθειαν ὅποιος δὲν ὁμολογεῖ τύτῳ τὴν ἀλήθειαν, δηλαδὴ ὅτι δυνάμις θεία ἔβαλεν εἰς αὐτὸν (καθὼς βέβαια πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν τῦτο καὶ διὰ κάθε ἄλλον) τὴν τόσην ἀνδρείαν, καὶ καρτερίαν εἰς τὰς βασάνυς, ὅποιος λέγω τῦτο δὲν ὁμολογεῖ, ἢ ἐχθρὸς εἶναι τῆς πίστεως, καὶ ὁλότελα ἄθεος, ἢ ἄλογος εἶναι παντελῶς καὶ ἀναίσθητος. ἀλλὰ δίκαιον χρεὼν αὐτὰ ταῦτα δείσκομεν ὅπῦ ἔγιναν καὶ εἰς τὰς Ἁγίας Ἀποστόλυς, καὶ μαθητὰς τῦ Χριτῦ εἰς τὸν καιρὸν τῦ πάθυς, ἐπειδὴ ἀκόμα ἦσαν ἀτελεῖς,

ἢ ἀθενεῖς, τόσος φόβος ἐπέπεσον εἰς αὐτὰς, ὥσε ὁπῆ ἄλλοι τὸν ἄφησαν καὶ ἔφυγον, ἄλλοι τὸν ἠρνήθησαν, ὡς ὁ Πέτρος. ὕστερον ὅμως ἀπὸ τῆς ἀνάστασιν, ὅταν ἔλαβον τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιον, καὶ ἐνεδύθησαν τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν, εἰς τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς, ὄχι μόνον πάθε λογῆς δειλίαν, καὶ φόβον ἀπέβαλον, ἀλλὰ μάλιστα καὶ ἐδίψεσαν τὰ πάθη, καὶ τὰς πειρασμὰς, καὶ τὰς διωγμὰς, καὶ τὸν θάνατον αὐτὸν, διὰ τὴν ἀγάπην τῆ ἐσταυρωμένε διδασκάλε, καὶ σωτῆρος αὐτῶν. λοιπὸν Χριστιανοὶ ἀδελφοὶ, ἐπειδὴ ἡ πίστις ἡμῶν εἶναι ὕπως θεία, καὶ θαυμασὴ, καὶ ὑπερένδοξος, καθὼς τὴν βεβαιόνουν οἱ φημοὶ ἀγῶνες, καὶ τὰ μαρτύρια ἐκείνων ὁπῆ ἀπεθήσκων δι' αὐτὴν, λοιπὸν λέγω, ἂς τὴν βασιλεύωμεν καὶ ἡμεῖς στερεὰ, καὶ μέχρις αἵματος, ἂν τύχῃ. ἂς τὴν τιμῶμεν μὲ τὰ ἔργα ἐκεῖνα ὁπῆ ἁρμόζουσιν εἰς τοιαύτην πίστιν. ἂς παρακαλέσωμεν τὰς Ἁγίας Μάρτυρας, ὁπῆ ἀπέθανον δι' αὐτὴν, καὶ ἐξαιρέτως τὴν σήμερον ἑορταζόμενον θεῖον Θεόδωρον, νὰ πρεσβεύσουν ὑπὲρ ἡμῶν τῆ ἀναξίων πρὸς Κύριον, νὰ ἐλεήσῃ καὶ ἡμᾶς τὰς κατακρίτας, καὶ νὰ ἡμᾶς ἀξιώσῃ νὰ διαρεσήσωμεν αὐτῷ διὰ μετανοίας, ᾧ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῆ αἰώνων. Ἀμήν.

Ὡ, δὴ, ζ. Παῖδες Ἑβραίων.

Ὡς περ χαείπων ὡραίων, δῶρον δέδοσαι ἡμῖν ὦ Χριστὲ Μάρτυς, τοῖς τιμῶσι θερμῶς, καὶ σὲ ἠγαπηκόσι, πρὸ Θεῖε Θεόδωρε, ἐπ' ἐχάτων τῶν χρόνων.

Ἡλίκα καὶ τὰ πολυμίτε, Μάρτυς ἔσπασας τὰ πρὶν νικήσαντός σε, καὶ ῥωθεὶς ὑπ' αὐτῆ, αἰτέρωσας θηριαίως, αὐτὸν καὶ ἐθανάτωσας, τῆ πολλῆ ὑπομονῆ σε.

Ἔχων ἐγκάρδιον ξιφμάχαρ, τὴν ταπείνωσιν, σεαυτὲ κατεμέμφε. καὶ ὢν δοῦλος Χριστὸν ἐν εἰρηνῆ καὶ βασιλεῖς, δολωθῆναι ἤθελες, καὶ μὴ ἄλλως δολῶσαι. Θεοτοκίον.

Ὡ Παρθενέ σὺ μᾶλλον ὑψηλοτέρα, ἁγιότητι, πάντων ἐγὼ δ' ἔχατος τῶν, ἁμαρτίαις εἰμὶ, σὺ ἔν ἀόρθωτόν με, τὸ πλήρωμα τῆς κακίας, πλήρωμα τὸ τῆς κακίας.

Ἄλλος. Ὁ δοξάσας ἐν πυρί.

Ὁ Ἐνισχύσας πρὸ μικρὲ, ὅπως τὸν Ἀλέξανδρον Σωτῆρ, καὶ τὸν Πολύδωρον αὐτὸς, δοξάζεις καὶ νῦν τὸν Θεόδωρον, ὑπερύμνητε κράζοντα· ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων δίλογητὸς εἶ.

Ὁ Πρὸ μικρὲ ἀπατηθείς, ἔτ' ἐν βασιλείοις ὑπάρχων, τὸν ἀπατήσαντά σε πρὶν, Μιτυλινίλιον καταλαβὼν ἔδεσας, ὑπερύμνητε δ' ἐκραζες, ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων δίλογητὸς εἶ.

Ἤνεγκον παιγνίων τὰς σειρὰς, ἀθλοφορικῇ παῤῥησίᾳ, τῷ εὐσεβῶς τε καὶ πιστῶς μελῳδοῦντων παμμάκαρ Θεόδωρε. ὑπερύμνητε Κύριε ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Ποικιλμῷ ἀρεταῖς, τῆ παμβασιλέως παρέδρης, ἐκ δεξιῶν τῆ ἐκ τῶν σῶν, σαρκωθέντος αἵματων αὐμφθε, ἐκτενῶς ἱκετεύουσα, λυτρωθῆναι ἀπὸ πάσης ἡμᾶς ἀνάγκης.

Ὠδὴ, ἡ. Τὸν ἐν Ὄρει.

Κεφαλῆς τῆ σωθλιφν χρυσαίως, ὑπομένας ἰῶθης Ἀθλοφόρε, τῇ κεφαλῇ τῆ σώματος Θεόδωρε, τῆ τῆς Ἐκκλησίας. ἥτις ἐστὶ μόνος Χριστὸς ὁ ζωοδότης.

Ὀφθαλμῶν σε ἐξώσει Ἀθλοφόρε, τῆς ψυχῆς σε ἐφώτισας τὸ ὄμμα προσώπε δὲ σεβλώσει κατηξίωσαι, ἰθυτενῶς βλέπειν, προσώπε τῆ θείε, τὸ κάλλος τὸ ὡραῖον.

Κειζώσει ὀδόντων σε ὦ Μάρτυς, τῷ λεόντων σωθέντας τὰς μύλας. κεράμων δὲ παιδεία ἴχνη ἔλαβες, ὧν περ κεραμέως, τὸ σκεῦη σωτείβειν τῆ πάρε ἐβάβλε. Θεοτοκίον.

Χριστὲ μήτερ, καὶ μήτηρ Χριστωνύμων, σὺ ὑπάρχεις δι' ὅσε δυσωπῶμεν, τὰ κῆ χάειν τέκνα σε ἐλέησον, ἡμᾶς σαῖς πρεσβείαις, ταῖς πρὸς τὸν ὑόν σε τὸν κῆ φύσιν κόρη.

Ἄλλος. Λυτρωτὰ τῆ παντός.

Τί βαφαὶ τῷ αἱμάτων ἐπέχωσαν, πορφυρίδα τῆ σῆ ἀξιάγασε, ὦ σολιδεὶς μακάριε, σεφηφόρος ταῖς νίκαις, τῷ ἐν ὑψίσοις βασιλεῖ αἰωνίῳ παρίστασαι. Δίς.

Περφύθη τοῖς κτιίσιν ὅμοιος, ὑποκύψας ἀλόγων τοῖς πάθεσι, Μάρτυς Χριστὲ Θεόδωρε, καὶ τὸ μὲ σῶσον ταῖς σαῖς πρεσβείαις, ἀθλοφόρε Κυρίε σερρόπατε. Θεοτοκίον.

Ὡς πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναπλάσεως, σωτειβσάτα με ὅλον ἀνάπλασον, ταῖς προσβολαῖς τῆ ὄφεως, ὅπως πίσει καὶ πόθῳ, σὲ μακαείζω, Θεοτόκε Παρθενέ παύμνητε.

Ὠδὴ, θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ ὐρανός.

Μιμήμενος ξιφμάχαρ τὸν ἐν σαυρῷ, κρεμασθέντα Χριστὸν τὸν Δεσπότην σε, ἐφ' ὑψηλῆ, ξύλε ἐκρεμάσθης ὦ ἀθλητὰ, καὶ παθῶν τὰ σὰ Δεσπότα, καὶ κοινωνὸς τῆς δόξης γέγονας.

Κρότησαν Ἀγγέλων αἱ στρατιαὶ, σὲ ὁρῶσαι τὸν δρόμον τελέσαντα· καὶ ὁ Χριστὸς, Στεφάνῳ τῆς δόξης σε χαρῶς, κατέστεψε Θεόδωρε,

δωρε, ὡς ἀγωνισάμενον ἀδεκνῶς, ὑπὲρ αὐτῦ παμμάκαρ· ἢ τὴν κακίστην πλάνην, καταβαλόντα τὴν αὐτίχριστον.

Ἡ Νοίγησαι ἡ εἴσοδος ἀθλητά, Παραδείσε Θεόδωρε σύνδοξε. ξύφα λοιπὸν, εὐφραίνε ἢ χόρευε νοητῶς, ἢ βλέπε τὸν Σωτῆρά σε, πρόσωπον πρὸς πρόσωπον ἐναργῶς, σὺν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις· ἢ μνείαν ἡμῶν ποίει, τῶν ἀγαπώντων καὶ τιμώντων σε.

Θεοτοκίον.

Ἡ Ἀρθσόε ἐξιλέωσαι σὸν υἱόν, ἡμῖν πᾶσι πρεσβεύοντας ἔχεσιν, ὑπὲρ ἡμῶν, υἱὲ καὶ Θεὲ σε τὸς ἀθλητάς, Πολύδωρον Θεόδωρον, ἵνα ἀξιώσῃς ὄπτυχεῖν, ἡμᾶς τῦ Παραδείσε, δοξάζοντας ἀπαύστως, Πατέρα λόγον Πνεῦμα Ἅγιον.

Ἄλλος. Ἅπας γηγθύης.

Δ Ἐχε προσηνῶς τοτὲ δὴ τὸ φέλτισμα, Μάρτυς Θεόδωρε, τὲς αὐδυφημῆντας δὲ, καὶ ἀνυμνῆντας τὰ σὰ παλαίσματα, νικὴ ἐπιπτεύοις ἄνωθεν, θείαις πρεσβείαις σε, τῇ τελάδι παρισὼς μιμάεσθ, ὑπὲρ ἧς τὸν ἀγῶνα τετέλεκας.

Χ Αίρει ἢ σκιρτᾷ ἡ Κωνσταντινόπολις, ἢ ᾧ ἐπλέτησεν, σύνδοξε Θεόδωρε, σὲ πολιῦχον καὶ ἀντιλήπτορα. ἰῶ φαίποις ἄνωθεν, τὸ δ' ἐν αὐτῇ ἀσεβὲς, ἐνδιώξοις ἔθνος Παμμακάρεσε, ταῖς πρὸς Κύριον θείαις πρεσβείαις σε.

Ἡ Δη πρὸς αὐτὸ, σοφὲ τὰ ὑράνια σὺ κατεσκεύωσας, δόξης δὲ λαβόμενος τῆς ἀϊδίε, ἢ ταῖς μιθέξεσι, ταῖς ἱεραῖς θεσμῶις, μέμνησο πάντων ἡμῶν, τῶν τιμώντων πίσει τὸν πανέρον, ἢ σεπτὸν τελετιύσε Θεόδωρε.

Θεοτοκίον.

Φ Ώτισον Ἁγνὴ, τὲς πόθῳ ὑμνῦντάς σε ἢ μεγαλυύοντας. λῦσον τῶν παθῶν ἡμῶν τὸ σκότος κόρη, παῦσον τὸν κλύδωνα. τῆ πεπυρὲ τὸ σκάφος ἐν μέσε ποίησον, τὲς τῆς Ἄγαρ γένες καθυπόταξον, βασιλεῖ εὐσεβεῖ ταῖς πρεσβείαις σε.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκριβῶσατε.

Ἡ Εσιχαρῶς τὸν μνήμον σε, ἑορτάζομεν ἅπαντες, ἢ λείψανά σε τὰ θεῖα, Θεόδωρε προσκυνῦμεν, ἢ τὴν σεπτὴν εἰκόνα σε, χετικῶς ἀσπαζόμεθα. σὺ δὲ ἡμᾶς φόβησον, ἀπὸ παντὸς ἀπάγνης, ἢ βλάβης τῦ ἀλλοτρίε.

Θεοτοκίον.

Θ Εὸν ἂν ἐσωμάτωσεν, ἡ Θεοτόκος Δέσποινα, βασάσσα ἐν ἀγκάλαις, πρεσβυτικῶς ἀνέβαν. ἐπεὶ σπλάγχνον γλυκύπατον, ηὐδόκησας Μητέρα σε, γενέσθαι μετὰ τὸν δάλιν σε, τὲς εἰς ἐμὲ προσφυγόντας, τῆς σῆς ἀξίωσον δόξης.

Εἰς

Εἰς τὲς αἴνες. Ἦχος, α. Τῶν ὑρανίων Ταγμάτων.

Τ Ὸν τῦ Χριστῦ στρατιώτην, καὶ νεομάρτυρα, Θεόδωρον συμφώνως, εὐφημήσωμεν ὕμνοις, αὐτῷ ἀναβοῶντες ἀπὸ ψυχῆς· ταῖς εὐχαῖς σε σῶσον ἡμᾶς, τὲς σὲ ἀγαπῶντας ἐκ πειρασμῶν, καὶ παντοίων θλίψεων.

Δίς.

Τ Ὸν Ἰησῦν ὃν ἐπόθεις, ἔχων Θεόδωρε, ἢ θεωρίᾳ τύτε, ἐνυφῶν ἀνενδότως, στρέφον σε τὸ ὄμμα ἢ πρὸς ἡμᾶς, τὲς ποθῦντάς σε Ἅγιε. ἢ τὸν Χριστὸν ἐκδυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως δόξης ἐπιτύχωμεν.

Τ Ἡς ὑπερθέε τελάδος καταλαμπόμενος, ταῖς νοηταῖς ἀκτῖσιν, ὅλος φῶς χρηματίζεις, ὅλος ἐξαστράπτων ὅλος Θεὸς, ἢ χάριν Θεόδωρε· φῶς καθορῶν τὸν πατέρα, φῶς τὸν υἱὸν, φῶς τὸ πνεῦμα τὸ παράγιον.

Δόξα, ἦχος, πλ. δ'.

Η Μέρον ἡ τῦ Χριστῦ Ἐκκλησία, τὰς πρὸς τὸν Ἰωσὴφ εὐλογίας ἀναλαμβάνυσα τῦ Πατριάρχε Γακὼβ, ὡς καλὴ ἢ φιλόπαις μήτηρ Θεόδωρε βοᾷ σοι. υἱός μυ ἠυξημένος σὺ εἶ, υἱός μυ νεώτατος, πρός με ἀνάστρεφον, ὁ τῶν νεοφανῶν Μαρτύρων με ἔχατος. ἢ πρέσβευε ἀπαύστως τῷ σῷ καὶ Θεῷ παῖ, ἢ ἐμῷ νυμφίῳ Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὅπως με τῆς τυραννικῆς αἰχμαλωσίας, ἢ πάσης αἱρέσεως λυτρώσωμαι, σώσῃ εἰς τὴν Βασιλείαν αὐτῦ τὴν Οὐράνιον.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Δοξολογία μεγάλη, Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτυργίαν τὰ Τυπικά.

Εἰς τὲς Μακαρισμὲς, τὸν γ'. Ὠδὴν Ἑνὸς τῆ α'. Κανόνος, ἢ τὴν ς'.

Ἐκ τῆ β'.

Μετὰ τὸ Τρισάγιον τὸν Ἀπόστολον, ἢ τὸ Εὐαγγέλιον τῦ Ἁγίε Δημητρίε. Κοινωνικὸν, Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσαι δίκαιος.

Μεγαλωσύνεια.

Δ Εῦτε δὴ φημήσωμεν οἱ πισοὶ, ἐν ὠδαῖς ἢ ὕμνοις, μαργαρίτην τῆ Ἰησῦ, τῶν Νεομαρτύρων, Χριστῦ τὸ λαμπρὸν ἄστρον, Θεόδωρον τὸν νέον, πισῶν τὸ καύχημα.

Χ Αίροις ὁ ἀήττητος ἀθλητὴς, ἢ κήρυξ ἀγωνίος, τῆς θεότητος Ἰησῦ. χαίροις Θεῖε δῶρον, ἡμῖν δεδωρημένον, ἐν χρόνοις τοῖς ὑστέροις, Μάρτυς Θεόδωρε.

Ἡ Νθησας ὡς ῥόδον κοκκοβαφὲς, Θεόδωρε Μάρτυς, ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς καθ' ἡμᾶς, ἢ διωδίζεις ὀδμαῖς τῶν σῶν χαρίτων, ἡμῶν τῶν σὲ ποθύντων, ψυχὰς ἢ σώματα.

Φύ-

Φ Γλατε σὲς δῦλες δι' ταυτὸς, Θεόδωρε Μάρτυς, τὲς τιμῶντάς σε δ'λαβῶς, κὴ πίσει κὴ πόθῳ, τελῶντάς σε τλὼ μνήμλω, ἀπὸ παντοίας βλάβης, κὴ θλίσέως.

1795. Κατὰ τὸ ἀψηέ. ἔτος, Ὀκτωβρίε.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ Η ΑΓΙΑ ΧΡΥΣΗ.

„ Γ"πῆ ἡ παρθενομάρτυς, κὴ ἀμίαντος νύμφη τῦ ἐπουρανίε βασιλέως Χριςῦ τῦ Θεῦ Σλάτω, ὅπερ εἰς τλὼ καθ' ἡμᾶς ποιηλὼ δι'λεκτον ἑρμηνεύεται χρυσῆ, ἦτον ἀπὸ μίαν ἐπαρχίαν τῆς Βυλγαρείας ἐπονομαζομλίλω Μογλενῶν, ἐκτινος χωρὶς καλυμλίνα σλάτενα. πτωχῆ μλὶ κὴ τὸ γένος, ὡσαὶ ὅπῦ ἦτον θυγάτηρ ενὸς Χριςιανῦ πόνητος, κὴ ἀσήμε, ἐχοντος σωὶ αὐτῆ θυγατέρας τέσσαρας. πλησία δὲ κὴ τὰ προαιρετικὰ, κὴ φυσικὰ πλεονεκτήματα. προαιρετικὰ μὲν, κὴ τλὼ εἰς Θεὸν θερμλὶ πίσιν, κὴ τλὼ παρθενίαν, κὴ σωφροσύλω. φυσικὰ δὲ, κὴ τὸ κάλλος τῦ προσώπε, κὴ ὡραιότητα. δι' τλὼ ὁποίαν κὴ ἠξιώθη ἡ μακαρία νὰ τελειώσῃ μὲ σφα σύδοξον, κὴ θλιναῖον Μαρτύριον.

Δι' ὅ,τι σφας ἦβ ἐκεῖσε Τέρκων, βλέποντας αὐτλὼ τοσῦτον ὡραίαν κὴ πάγκαλον, ἐχώθη εἰς τλὼ καρδίαν τοῦ σατανικὸν ἔρωτα, κὴ παρετήρει νὰ εὕρῃ καιρὸν ὁπτόδειον, δι' νὰ τελείσῃ τὸν κακὸν σκοπὸν ὁπῦ ἐμελέτα. κὴ δὴ ἐν μιᾷ τβ ἡμερῶν, ὅταν ἡ Ἁγία εὐγῆκεν ἔξω μὲ ἄλλας γυναῖκας, δι' νὰ μαζώξῃ ξύλα, μαθὼν τῦτο ὁ Ἀγαρλιὸς ἐκεῖνος, κὴ τῆς παρθενίας τῆς Ἁγίας ὁπτβελος, πέρνει μὲ λέγυτε κὴ ἄλλες Τέρκες, κὴ πηγαίνει ἐκεῖ κὴ τλὼ πιάνει, κὴ πιαίνοντάς τλω, τλὼ φέρει εἰς τὸν οἶκόν τε. κὴ ἀ. μλὼ, ἀρχίζει νὰ κολακεύῃ τλὼ Ἁγίαν μὲ πολλὰς ὑποχέσεις, κὴ ταξίματα, πάχοντας νὰ δι'αρέσῃ τλὼ γνώμλω τῆς, κὴ νὰ τλὼ φέρῃ εἰς τλὼ θρησκείαν τε, λέγοντάς της, ὅτι ἂν τερκίσῃ, αὐτὸς ἔχει νὰ τλὼ πάρῃ δι' γυναῖκά τε, ἔπειτα δὲ κὴ τλὼ φοβερίζει, ὅτι ἂν δὲν καταπειθῇ εἰς τὰ λόγιά τε, ἔχει νὰ τῆς δώσῃ μεγάλας παιδείας. ἡ δὲ τῷ ὄντι Χρυσῆ κὴ πρᾶγμα κὴ ὄνομα, ταῦτα ἔξαφνα κὴ παθῦσα, κὴ ἀκύσασα, τελείως δὲν ἐδειλίασεν, ἀλλὰ νοερῶς ὁπικαλεσαμλίη τὸ ὄνομα τῦ Κυρίε ἡμῶν Ἰησῦ Χριςῦ πρὸς βοήθειαν τῆς, μὲ πολλὴ γεναιό-

ναιότητα κὴ παῤῥησίαν ἀπεκρίθη. ἐγὼ τὸν Χριςὸν με πιςεύω, κὴ προσκυνῶ, κὴ αὐτὸν μόνον γνωρίζω δι' νυμφίον με. τὸν ὁποῖον δὲν θέλω ἀρνηθῶ πώποτε, κἂν μυρία μὲ κάμετε βάσανα, κἂν κὴ εἰς λεπτὰ κομμάτια τὸ σῶμά με κατακόψετε. ἐκεῖνοι δὲ ἀκύσαντες ταῦτα, κὴ σοχαζόμλοι, ὅτι αὐτοὶ δὲν δλύνανται μόνοι νὰ τλὼ καταπείσων, ἐμεταχειρίσθησαν εἰς τῦτο κὴ ἄλλα μέσα. ὅθεν ηὗρον τες, ὅτι αἱ γυναῖκες εἶναι φυσικὰ πλέον ὁπτδειότεραι δι' τὸς ἄνδρας εἰς τὸ νὰ ἀπατῶσι, κὴ μάλισα τὰς ὁμοίας αὐτῆ γυναῖκας, ἀ. μλὼ παρέδωκαν τλὼ Ἁγίαν εἰς τὰς Γυναῖκάς των, θλαγγείλαντες εἰς αὐτὰς νὰ κάμων κάθε ἔπον, κὴ μηχανὴ διὰ νὰ τλὼ καταπείσων. αἱ ὁποῖαι θλαλαβῦσαι τλὼ Μάρτυρα, τί δὲν ἔκαμαν; κὴ τί δὲν ἐμηχανεύθησαν; ἢ ποίας μαντείας ἀφῆκαν ὁπῦ νὰ μλὼ ἐνεργήσων κὴ τῆς παρθενίε; ἐξάμλισον χρόνον ὁλόκληρον ἐθλακίνυν τλὼ εὐλογημλίλω εἰς τλὼ θρησκείαν τες, ἀλλ' εἰς μάτλω ἐκοπίασαν, ἐπειδὴ κὴ ἡ μακαρία Χρυσὴ ἦτον ἐρεωμλίη εἰς τλὼ ἀσάλδτον πίςιν τῆς κὴ ἡ μακαρία Χρυσὴ ἦτον ἐρεωμλίη εἰς τλὼ ἀσάλδτον πίστεως τῦ Χριςῦ. ἔπειτα κράζοντες τὲς ἰδίας Γονεῖς, κὴ τὶς ἀδελφὰς τῆς Μάρτυρος, μὲ φοβερισμὲς μεγάλες τὲς ἐπρόσαξαν, ἢ νὰ θλακινύσων τλὼ θυγατέραν νὰ τερκίσῃ, ἢ ἔχων, κὴ αὐτλὼ τὰ θανατώσων, κὴ τὲτες νὰ παιδεύσοων μεγάλως.

„ Ἐλθόντες λοιπὸν οἱ Γονεῖς, κὴ αἱ ἀδελφαὶ πλησίον τῆς Μάρτυρος (ὁ γὰρ φόβος ἐβάγκαζον αὐτὲς τῦτο νὰ ποιήσων κὴ μὴ θέλοντες) εἶπον, κὴ ἔκαμαν ὅλα ἐκεῖνα, ὅσα δλύανται νὰ μαλακώσων, κὴ τλὼ πλέον σκληρὴ κὴ ἀδαμαντίνλω ψυχλὼ, κλαίοντες, δακρυῤῥοῶντες, κὴ, θύγατερ, λέγοντες, θύγατερ γλυκυτάτη, σπλαγχνίσε τὸν ἑαυτόν σε, κὴ ἡμᾶς τὲς γονεῖς σε, κὴ ἀδελφάς σε, ὁπῦ κινδλυνεύομλω ἅπαντες νὰ ἀφανισθῶμλω, δι' τλὼ αἰτίαν τλὼ ἐδικλώ σε. κὴ, ἀρνήσε τὸν Χριςὸν κὴ τὸ φανόμλον, δι' νὰ γλυτώσῃς κὴ ἐσὺ, κὴ ἡμεῖς. κὴ ὁ Χριςὸς εἶναι εὔσπλαγχνος, κὴ συγχωρεῖ σοι τλὼ ἁμαρτίαν ταύτλω δι' τλὼ ἀνάγκλω κὴ βίαν. Κὴ ἐδῶ ἂς σοχαθῇ ὁ καθ' ἑνας, πόσον σφοδρὸς, κὴ μεγάλος ἐσάθη ἐκεῖνος ὁ πόλεμος, τὸν ὁποῖον ἐμηχανόθη ὁ δι'άβολος, νὰ κινήσῃ κὴ τῆς Μάρτυρος. κὴ εἰς ποίας ἀθρεῖς λογισμὲς, κὴ συμπάθειαν ἐδίωσαν τὸ νὰ φέρων τλὼ ἀπαλλλὼ παρθένον, δάκρυα μηδὲς, κὴ παζὸς, κὴ ὁμηλίκων ἀδελφῶν ποταμδὸν ἐνώπιόν της χεόμλοα· ἀλλὰ θαρσεῖτε ἀγαπηταὶ, ἐνίκησεν ἡ δλύαμις τῦ Χριςῦ κὴ τὸν τὸν πόλεμον, κὴ τλὼ μεθοδείαν τῦ δι'άβόλε. δι' τί ἡ ἀῤῥενόφρων, κὴ μεγαλόψυχος

χρυ-

Χρυσῆ, ἀναμφὶν ὅσα ἀπὸ τὸ ἐγκάρδιον πῦρ τῆς πρὸς Χριστὸν ἀγάπης, δσὴ ἐκάμφθη τελείως πρὸς συμπάθειαν, καθὼς τὸ ἀπήτει ἡ φύσις, ἀπὸ τὰς λόγυς καὶ δάκρυα τῆ γονέων, καὶ ἀδελφῶν της, ἀλλὰ ὡσαὶ νὰ ἔγινον ὑπεράνω σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ ἔξω ἀπὸ τὰς ὅρας καὶ νόμυς τῆς φύσεως, γραφεῖσα λέγει πρὸς τὰς γονεῖς, καὶ ἀδελφάς της ταῦτα τὰ ἀξιοθαύμαστα καὶ σοφώτατα λόγια. Ἐσεῖς ὅπου μὲ παρακινεῖτε νὰ ἀρνηθῶ Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, δσὴ εἶδε πλέον γονεῖς μυ, καὶ ἀδελφαί μυ. ἔτε ἐγὼ θέλω νὰ σᾶς ἠξεύρω ὡς τοιάτυς εἰς τὸ ἑξῆς. ἀλλ' αὐτὶ διὰ ἐσᾶς, Πατέρα μὴ ἔχω, τὸν Κύριόν μυ Ἰησῆν Χριστόν. μητέρα δὲ, τὴν Κυρίαν μυ Θεοτόκον. ἀδελφὰς δὲ, καὶ ἀδελφὰς ἔχω τὰς Ἁγίας καὶ τὰς Ἁγίας, καὶ μὲ τάτην τὴν ἀπόκρισιν τὰς ἀπέβαλον.

Εὖγε τῆς μεγαλοψύχυ ἀνδρείας! εὖγε τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀληθινῆς ἀγάπης! εὖγε τῆς σοφῆς διανοίας, τῆς ὅσης ἀρωίων ἐπαίνων ἀξίας! Κατὰ ἀλήθειαν ἀδελφοὶ ἐπληρώθη εἰς τὴν Ἁγίαν ταύτην ἐκεῖνο ὅπου εἶπεν ὁ Θεῖος Δαβίδ. „ ὁ πατήρ μυ, καὶ ἡ μήτηρ μυ „ ἐγκατέλιπόν με, ὁ δὲ Κύριος προσελάβετό με. (Ψαλ. ιε'. 16.) „ Καὶ ἐκεῖνο ὅπου εἶπεν ὁ Κύριος „ μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον βα„ λεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν. οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἀλλὰ μά„ χαιραν. ἦλθον γὰρ διχάσαι ἄνθρωπον κατὰ τὸν Πατρὸς αὐτῦ, καὶ „ θυγατέρα κατὰ τῆς Μητρὸς αὐτῆς. „ Καὶ ἐχθροὶ τῦ ἀνθρώπυ, οἱ „ οἰκειακοὶ αὐτῦ (Ματ. ι. 34.)

Βλέποντες δὲ οἱ ἀλλόπιστοι, καὶ μάλιστα ὁ κακὸς ἐκεῖνος ἐρασὴς τῆς παρθενίας, ὅτι δὲν ἐδυνήθησαν νὰ καταρθώσαν τὸ ἄθεσν, καὶ νὰ μεταστρέψαν τὴν Ἁγίαν ἀπὸ τὴν πίστιν τῦ Χριστῦ, ἀδὲ μὲ τὰ μέσα ἐκεῖνα, καὶ ἔργαα ὅπου ἐσοχάθηκαν, ἄφησαν πλέον τὰς κολακείας, καὶ τὰ λόγια εἰς ἕνα μέρος, καὶ ἄρχισαν νὰ παιδεύσιν τὴν Μάρτυρα. καὶ πρῶτον μὲν, εἰς ξεῖς ὁλοκλήρυς μυῶας τὴν ἐρράβδιζαν, κάθε ἡμέραν, ἔπειτα ἐκδάραντες αὐτὴν, καὶ πολλὰ λωρία δέροντες ἀπὸ τὸ δέρματης, τὰ ἀφῆκαν κρεμασμένα ἐμπροσθέντης, τάχα διὰ νὰ δειλιάσῃ βλέπυσα ταῦτα. τὸ δὲ αἷμα ποταμηδὸν ἔβγεχεν ἀπὸ τὸ παρθενικὸν σῶμα τῆς Μάρτυρος, καὶ τὴν φλογερὴν γῆν ἐκοκκίνιζεν. εἶτα σέβλαα πυρώσαντες, διαπερῶσι ταύτην, πέρα καὶ πέρα ἀπὸ τὰ αὐτία τῆς Μάρτυρος, ὥσε ὅπου ὁ καπνὸς ἐξήρχετο ἀπὸ τὴν μύτην, καὶ τὸ στόματης.

Ἡ δὲ τῦ Χριστῦ Μάρτυς τοιαῦτα, καὶ τοσαῦτα παίδευα βάσανα πάχυσα, τὰ ὁποῖα δυνάμται νὰ κάμψεν καὶ αὐτὰς τὰς πλέον μεγα-

λο-

λοψύχας ἄνδρας, ὑπέμεινε μὲ πολλὴν γενναιότητα, δυναμυμένη ἀπὸ „ τὴν δύναμιν τῦ σαυρῦ, καὶ τὸν τῦ Χριστῦ ἐγκάρδιον ἔρωτα. διότι, „ ὡς λέγει ὁ μεταφρασὴς Συμεών „ ψυχὴ δεσμοῖς ἁλῶσα τῦ πρὸς „ Θεὸν ἔρωτος, οὐδὲν ἡγεῖται τὸ πάχειν, ἀλλὰ τοῖς ἀλγεινοῖς ἐν„ τρυφᾷ, καὶ θάλπει κακοπαθείᾳ. Ἀκύσασα δὲ ἡ Ἁγία ὅτι ἐκεῖ κοντὰ διέτριβετο ὁ προηγέμυος τῆς ἐν τῷ Ἁγίῳ ὄρει σεβασμίας μονῆς τῦ σαυροειδῆτα παπᾶ Τιμόθεος, τὸν ὁποῖον εἶχε πνευματικόν της πατέρα (ὅστις ἐδιηγήθη καὶ εἰς ἡμᾶς τὸ παρὸν μαρτύριον, ἄνδρας σεμνὸς, καὶ ἀξιόπιστος ὢν) τὸν ἐμήνυσε διά τινος Χριστιανῦ, ὅτι νὰ δέηται τῦ Θεῦ, ἵνα ἀξιώσῃ αὐτὴν, νὰ τελειώσῃ διαρρήξεως τὸν δρόμον τῦ μαρτυρίυ της.

Τέλος πάντων, οἱ ὠμοὶ καὶ σκληροκάρδιοι ἐκεῖνοι, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ τῷ θηρίων ὠμότεροι, μὴ χορτάσαντες εἰς τόσα, καὶ τόσα βασανιστήρια ὁπου ἐκαμαν τῆς Ἁγίας, ἀλλὰ θαυμάζοντες, πῶς ἔμψυχον ἀκόμη ζωντανὴ, καὶ δὲν ἐτελεύτα. ὢ καὶ τί δὲν κάμνει ἡ κακία. ἐθυμώθησαν πόσον καὶ ἐπεισμάτωσαν ὥσε ὅπου μὴ σωφρόντες νὰ νικηθῦν αὐτοὶ ὅλοι ἀπὸ μίαν Κοράσιον, ἐκρέμασαν τὸν τῦ Χριστῦ ἀμνάδα, εἰς μίαν ἀγελαδίαν, καὶ δραμόντες ὅλοι μὲ τὰς μαχαίρας των, κατέκοψαν μεληδὸν ὅλον τὸ ἱερὸν σῶμα τῆς παρθένυ. καὶ ὕπως ἡ καλὴ Χρυσῆ, δοκιμαθεῖσα καὶ λαμπρυνθεῖσα ὡς χρυσὸς ἐν τῷ χωνευτηρίῳ τοσούτων βασανίων, παρέδωκε τὴν ἁγίαν αὐτῆς ψυχὴν εἰς χεῖρας τῦ ἀθανάτυ νυμφίυ της, διπλῆν λαβοῦσα τὸν Στέφανον, τῆς παρθενίας, καὶ τῆς ἀθλήσεως. καὶ νῦν συγχορδίει καὶ συναγάλλεται εἰς τὰς ἀρωίας θαλάμυς, μὲ τῷ φρονίμων παρθενάων καὶ ἀθλοφόρων, παρεισαμβὴν ἐκ δεξιῶν τῦ νυμφίυ της Χριστῦ, καὶ τάτῳ εἰς αἰῶνας αἰώνων συμβασιλεύσα. τὰ δὲ ἀθλητικώτατα, καὶ παρθενικὰ τῆς Μάρτυρος λείψανα, ἐπῆραν κρυφίως τινὲς Χριστιανοὶ, καὶ ἐνταφίασαν αὐτὰ, ἐντίμως, καὶ ὁλαβῶς. ἧς ταῖς πρεσβείαις ἀξιωθείημεν καὶ ἡμεῖς τῆς βασιλείας τῷ ἀρωίων. Ἀμήν.

Μεγαλωσύνεια τῆς Ἁγίας.

Τὴν ἀμνάδα πάντες τὸν τῦ Χριστῦ. καὶ τῆς Παρθενίας, τὸν ἀσύλητον θησαυρὸν. τὴν νύμφην Κυρίυ, ὅλην κεχρυσωμένην, Χρυσῆν τὴν ἀθλοφόρον, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Χαίροις ἡ Κυρίυ θέλησερὰ, ἡ κεχρυσωμένα τὰ μετάφρενα ψαλμικῶς, καὶ πρυπυρωμένας τὰς πτέρυγας πλυτοῦσα, Χρυσῆ μυ νεομάρτυς, σκέπε τὰς δούλας συ.

Ὥσπερ καλλικέλαδος ἀηδὼν, Χρυσῆ νεομάρτυς, ὅτι δενδρον τὸ τῦ

Χειρῆ, ὄνομα ἐφάνεις, λιγυρῶς ϗ ἐκεῖθεν, εἰς καλιὰν ἀνέπτης τὴν ἐπουράνιον.

1796. Κατὰ τὸ ᾰφϟϛ΄. ἔτος Ἀπριλίῳ κδ΄.

ΕΜΑΡΤΥΡΗΣΕΝ ΕΝ ΜΑΓΝΗΣΙΑ, Ο ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Οὗτος ὁ ϑρυλλὸς, ϗ ὁλοϋσεύτερος Μάρτυς τῆ Χειρῆ, ὁ ὁποῖος ἐγένετο παίπων τῆϑ ἐν τῇ παρούσῃ βίβλῳ ϑεμιχομένων Νεομαρτύρων ἡ σφραγὶς, ϗ τὸ συμπέρασμα, ἐκαπίπει μὲ τὸ Παζὲς αὐτῆ χατζῆ Καπέλε ὀνομαζομένε εἰς τὴν Κωμόπολιν, τὴν τερκισὶ καλεμένη Γιαγιᾶ κιοΐ, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει τὴν κατοικίαν, ϗὰ καθέδραν τε ὁ ϑεόφημος Ἀχὰς Καρὰ Οσμάογλας. ἐπειδὴ δὲ ὁ Πατὴρ τῆ Ἁγίε ἦτον ὑπασάτης ϗ διοικητὴς ἐπαίω εἰς τὰ ποίμνια, ϗ φροέσεια εἶπεν τζεφτιλήκια τῆ αὐτῆ ἀγᾶ, ἀκολούϑως ἔχε ϗ μεγάλην παῤῥησίαν, ϗ φροτίμησιν κοντὰ εἰς τὰς ἐκεῖσε Τέρκας. Εὐμοιρόμενος λοιπὸν ὁ Ἅγιος ὑποκάτω εἰς τὴν ὑπακολὴν τῆ παζὲς τε ὑπεϑέσατος ϗ πᾶσα, μὲ τὴν ἄδειαν τέτε ἀῤῥαβωνιάϑη μετὰ γυναικὸς σεμνῆς, ϗ τιμίας. ὅταν δὲ ἔφϑασεν εἰς ἡλικίας χρόνων εἴκοσι δύω, ἡτοίμασε τὰ πρὸς τὸν γάμον ὑπόϑεσια, ϗὴ δὴ ἐμέλετα νὰ σεφαιωϑῇ ϗ τὴν νέαν Κυρίαλὴν τῆ Θωμᾶ.

Ἐπειδὴ δὲ εἶχεν ἀνάγκην ὁ νέος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πόλιν τῆς Μαγνησίας, λαβὼν τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὸν πατέρα τε, ϗ δὴ ϗ ἀπὸ τὸν προῤῥηθέντα ἀγᾶ αὐτῆ, εἰς τὰ ὁποῖα τὴν ἐβλόσιν ἠϑείσκοντο, ἐπῆλϑ ἐκεῖ, ϗ ὡσὰν ὅπερ ἦτον μεγάλε ἐξετιασὲ ἄνϑρωπος, ἐξεϑάῤῥυσε, ϗ ἐφόρει, εἰς μὴ τὰς πόδας, ὑποδήματα τέρκικα, εἰς δὲ τὴν κεφαλὴν κόκκινον φέσι, τὸ ὁποῖον κάϑε ἄνϑρωπος ὁ τυχὼν δὲν δύναται νὰ φορέσῃ εἰς τὰ μέρη τῆς ἀνατολῆς, ἀλλὰ μόνον ἄπορον. βλέποντες λοιπὸν οἱ ὑπηρέται τῆ Μεσελίμη τῆς Μαγνησίας ὅπε φορεμένον τὸν νέον, μ' ὅλον ὅπερ ἐγνώριζαν τίνος μεγάλε ἀγᾶ ἦτον ἐβλόσης ϗ αὐτὸς, ϗ ὁ πατήρ τε, χωρὶς ὅμως νὰ συσαλϑῇ, τὸν πιάνουν παρδεύς ϗ τὸν πηγαίνουν εἰς τὸν Μεσελίμην. Ο Μεσελίμης καμονόμενος ὅτι δὲν τὸν γνωρίζει, τὸν ἐρωτᾷ, ϗὴ τῆ λέγει. αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς φορεσίας ὅπερ φορεῖς, εἶναι τέρκικον. ϗ δὲν δύνατα τὰ τὸ φορέσῃ ἄλλης

ἄλλης πίστεως ἄνϑρωπος. ὅϑεν εἶπέ με, μήπως ϗ ἐγνώρισες ὅτι εἶναι καλὴ ἡ πίστις μας, ϗ διὰ τέτο ἦλϑες μὲ τοιᾶτον χέμα διὰ νὰ γενῇς Τέρκος; ὁ δὲ νέος ὡς φρόνιμος, ϗ σωστὸς ἐννοήσας τὴν κακεργίαν τῆ ἡγεμόνος, χωρὶς νὰ δειλιάσῃ ὁλότελα, ὑποκείεται μὲ ϑρασυάστατα ψυχῆς ϗὴ τῆ λέγει. Ο Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ, ϗ μήμοι ϑέλοιτο ποτὲ νὰ ἀρνηϑῶ τὴν πίστιν με. ἐγὼ τέτα τὰ ῥέχα τὰ φορῶ μὲ τὴν ἐδικήν σας ἄδειαν, ὡσὰν ὅπερ ὁ πατήρ με εἶναι ὑπηρέτης ϗ δεκλόσης ἐδικός σας. (ἦτον δὲ ϗ εἰς τὸν μεσελίμην γνωσὸς ὁ πατὴρ αὐτῆ.)

Ταῦτα ἀκέσας ὁ κριτὴς, φροσάζει τὰς ὑπηρέτας, ϗ δέρνειν τὸν Μάρτυρα, ὄχι ὅμως μὲ ξυλίας πολλὰς ϗ δυνατὰς, ἀλλὰ μὲ ὀλίγας, ϗ ἐλαφρὰς, ἴσως διὰ νὰ δείξῃ μὲ τέτο ὁ πολυμήχανος, ὅτι λυπᾶται πάχα τὸν Ἅγιον, ϗ διὰ τῆς λύπης ταύτης δωνηϑῇ νὰ τὸν ἐλκύσῃ εἰς τὴν ϑρησκείαν τε.

Ο δὲ τῆ Χειρῆ Μάρτυς, γνωρίζωντας τὰς μηχανὰς, ϗ τὰ διανοήματα τῆ τυράννε, μὲ τὴν σοφίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέϑη νὰ δίδῃ ὁ Κύριος εἰς ἐκείνες, ὅπερ ὁμολογᾶν ἐνώπιον τῶϑ τυράννων τὸ ἐτομάτε, ἐστέκετο σερεὸς, ϗ ἀκίνητος εἰς τὴν πίστιν τε, δεχόμενος μὴ δυσχερείας τὰς ῥαβδισμάς. Τὸν ἐρωτᾷ δεύτερον ὁ ἡγεμὼν μὲ ἡμερότητα, ϗ τὸν ϑέλγει εἰς τὸ νὰ τερκίσῃ, ἐὰν ϑέλῃ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰς παιδείας. ὁ δὲ τῆς ἀληϑείας ἀγωνιτὴς πλέον γενναιόϑερώσῃ ἀπὸ τὰς παιδείας. ὁ δὲ τῆς ἀληϑείας ἀγωνιτὴς πλέον γενναιόϑερώτερα ἀπὸ τὸ πρῶτον ὑποκείνεται ϗ τῆ λέγει, ἤξευρε ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι δυνατὸν νὰ ἀρνηϑῶ τὴν πίστιν ὅπερ πιστεύω, ὄχι μὲ ξυλίας μόνας, ϗ ῥαβδισμὰς, ἀλλὰ ἂν ϗ μοὶ δώσῃς ϗ ἐπώδυνον ϑάνατον.

Τότε ὁ ἡγεμὼν ϑυμωϑεὶς, φροσάζει νὰ τὸν δείρωσι δυνατώτερα. ἔπειτα σοχαζόμενος ὅτι μήτε ἔτζι ἠδυνήϑη νὰ μαλάξῃ κἂν ὀλίγον τὴν γνώμην τῆ Μάρτυρος, βάλλει ἄλλες ὁμοφύλες τε νὰ τὸν φϑάνιτ

δικασὴς, προσάζει ξίφος νὰ δείρῃ τὸν Μάρτυρα μὲ μεγάλῃ σκληρότητα. ἔπειτα πάλιν τὸν ἐρωτᾷ, καὶ τὸν φοβερίζει μὲ ὅσους τρόπους, καὶ μηχανὰς ἐδύνετο, διὰ νὰ τὸν τυρεύσῃ. ἀλλ' ὁ Μάρτυς πολλῷ μᾶλλον ἐφώναζεν, ὅτι τὸ νὰ ἀρνηθῶ ἐγὼ τὸν Χριστόν μου, εἶναι πρᾶγμα ἀδύνατον. τέλος πάντων βλέποντας ὁ θηριομανὴς τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης τοῦ Μάρτυρος, προσάζει καὶ τέταρτον, καὶ τὸν δέρνειν σκληρότατα ὀπίσω εἰς τὰς πλάτας. ἔπειτα τὸν γυρίζειν καὶ τὸν δέρνειν καὶ ἐμπροσθεν εἰς τὴν κοιλίαν, τόσον ἀνήμερα, ὥστε ὁποῦ ἀφῆκαν τὸν διλογημένον ἡμιθανῆ. καὶ ὅπως ἔρριψαν αὐτὸν ὡσὰν ἕνα νεκρὸν εἰς τὴν φυλακὴν, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν διέτριβεν ὁ ξισμακάριος, καὶ εὐχαριστῶν ὁλοψύχως τὸν Κύριον, ὅτι ἠξιώθη νὰ πάθῃ διὰ τὸ ὄνομάτου, μετὰ δεκαὶς ἡμέρας παρέδωκε τὴν ἁγίαν αὐτοῦ ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ ἔλαβε τὸν ἀμαράντινον, καὶ λαμπρὸν τοῦ Μαρτυρίου, καὶ τῆς ἀθλήσεως Στέφανον, καὶ νῦν συναγάλλεται μὲ τὸν χορὸν ὅλων τῶν ἀθλητῶν, καὶ συμμαρτύρων αὐτοῦ. Καὶ εἰς αὐτὸν ἀληθῶς ἠκολούθησεν, ἐκεῖνο ὁποῦ συμβαίνει καὶ εἰς τὸν βασιλέα Σαοὺλ, ὅστις ζητῶντας τὰς ὄνους τοῦ πατρός του, εὑρῆκεν ὡς πάρεργον τὴν βασιλείαν. ἔτζι καὶ ἔτος ὁ ἀθλητὴς, ἑτοιμαζόμενος, καὶ ζητῶντας νὰ λάβῃ νύμφιον ἐπίγειον, καὶ νὰ ἀπολαύσῃ νυμφῶνα φθαρτὸν, καὶ νὰ τελέσῃ γάμους προσκαίρους, ἠξιώθη νὰ στεφθῇ νοητῶς μὲ τὸν ἐπουράνιον νυμφίον Χριστὸν, καὶ νὰ εἰσέλθῃ παρθένος εἰς τὸν ἄφθαρτον νυμφῶνα τῶν παρθένων καὶ νὰ ἀπολαύσῃ τὸν χαρὰν, καὶ ἡδονὴν τῶν ἀμιάντων γάμων τοῦ ἀρνίου. Καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν ζητῶντας σαρκικὰ, καὶ χοϊνα πράγματα, εὗρε τὸν αὐλὸν καὶ αἰώνιον τῶν οὐρανῶν βασιλείαν. ἧς καὶ ἡμεῖς ταῖς αὐτοῦ πρεσβείαις ἀξιωθείημεν. Ἀμήν.

ΑΚΟ.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΝΕΟΦΑΝΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

Τῶν μετὰ τοῦ ἁλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως μαρτυρησάντων, ὧν τιμὲς οἱ ὁμοιαζότεροι ἐνταῦθα πεμέχονται, καὶ ὅτε τις βούλεται τοῦ μνήμου τέτων ἐπιτελέτω.

Ἐν τῷ μικρῷ Εἰσοδικῷ ἰδιόμελα στίχ. δ'. καὶ φάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος, πλ. β'. Ὅλων ἀποθέμενοι.

Νέος φοβερώτατον, τοῦ τὸν Χριστὸν Ἐκκλησίαν, πᾶσαν ἐπεσκίασε, τῶν νεομαρτύρων νοῦν, καὶ ἐφαίδρυνεν, ἀρετῶν λάμψεσι, καὶ ταῖς τῆς ἀθλήσεως, καλοναῖς λίαν ἐκάλλυνε, καὶ κατελάμπρυνε, ταῖς ἐν τῷ ἀγώνων λαμπρότησι, βασάνων δὲ τοῖς σήγμασι, νοητῶς αὐτοῦ κατεκόσμησε. ταῖς δὲ τῶν θαυμάτων, ἀκτῖσί τε καὶ αἴγλαις νοητὸν, τῇ οἰκουμένῃ ἀνέδειξε, ἥρανὲν πολύφωτον.

Χριστοῦ ἐπόμενοι, τοῖς τῶν ἀρχαίων οἱ νέοι, ἀθληταὶ ἐνήθλησαν, καὶ λαμπρῶς εἰσέδυσαν, οἱ ἀήττητοι, ἐκ παντὸς τάγματος, καὶ Χριστὸν ἐκήρυξαν, καὶ τὰ πάθη ἐκοινώνησαν, αὐτοῦ οἱ ἔνδοξοι, καὶ βραβεῖα νίκης ἀπέλαβον, καὶ δόξης ἠξιώθησαν, καὶ στεφανηφόροι παρέστανται, τῷ ἀστέκτῳ θρόνῳ, συὺ δήμοις τῶν Ἀγγέλων καὶ χοροῖς, τῶν συμμαρτύρων καὶ ἅπασι, τοῖς δικαίων τάγμασι.

Ἀθλητικοὶ μάρτυρες, τῆς Ἐκκλησίας ἡ νέα, βάσις καὶ ἀσφάλεια, τοῦ Εὐαγγελίου τε, ἡ ἐκπλήρωσις, τῶν πιστῶν καύχημα, ἀσεβῶν.

βούντων ὄνειδος, τὰ Σωτῆρος οἱ τὰ ῥήματα, ἔργῳ τελέσαντες, καὶ τὰ θεῖα τούτου παθήματα, ξανῶς ἐξεικονίσαντες, διὰ πολυτρόπων κολάσεων, καὶ παθῶν παντοίων, μασίγων καὶ ἀγχόνης καὶ πυρὸς, ξιφῶν καὶ ξίφους δεήθητε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἡ Γῆ ἀ κατέκρυψεν, ἀλλ' οὐρανὸς ἐπαξίως, ὑμᾶς ὑπεδέξατο, καὶ λαμπρῶς ἐδόξασε Νεομάρτυρες, καὶ τερπνῶς ἴδωσε, τοῖς Ἀγγέλων τάγμασιν, Ἀποστόλων προφητῶν ὁμοῦ, καὶ τῶν ὁσίων τε, καὶ τῶν ἀθλησάντων τὸ πρότερον. μεθ' ὧν νῦν ἀγαλλόμενοι, καὶ φωτὸς ἀῤῥήτου πληρούμενοι, μιμνήσθε ἀπαύστως, ἡμῶν νῦν ἐπιστίως ἐν ᾠδαῖς, ὑμῶν τιμώντων τὸν σωτῆρα, τὸν ἀειμακάριστον.

Δόξα, ἦχος, πλ. δ'.

Ὡσπῆρες νοητοὶ ἐξανέτειλαν πᾶσιν ἡμῖν οἱ θεῖοι τοῦ Χριστοῦ Νεομάρτυρες, ἁπλαιῶς ὁδηγοῦντες πρὸς τὰς θείας τρίβους, τῶν σωτηρίων αὐτοῦ ἐντολῶν. τῷ φῶτι τῆς αὐτῶν ἀληθοῦς μετανοίας φωτιζόμενοι, καὶ τῆς ἀκριβοῦς τῶν θείων νόμων πρήσεως φωτιζόμενοι, τῆς τε πρὸς τὸν Χριστὸν ὑπερεχούσης ἀγάπης τὸν θείαν χάριν ἐν ἑαυτοῖς εἰσοικίζομεν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος κομιζόμεθα παρὰ Θεοῦ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Δέησιν πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῆς δούλης σου.

Εἰς τὸν Στίχ. ἦχος, πλ. β'. Αἱ ἀγγελικαί.

Ὅλη παμφαὴς, τῶν μαρτύρων ἡ χορεία, τῶν Νεοφανῶν, δίκην ἄστρων σελασφόραν, λαμπρὰ ὑπάρχει ὅλη, ταῖς τῶν ἄθλων λαμπρότησιν, ὅλη τῶν ἀγώνων ταῖς ἀκτῖσι, φαιδρὰ ὑπὲρ ἥλιον τυγχάνει, ὅλη πέφυκεν, ἀστραπηβόλος τὰς πίστεις, ἐνθέως φωτίζουσα.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Ὦ μὴ θαυμαστῇ, καὶ ἀνδρείᾳ ἀπτήτῳ, σίφη τῶν ἐχθρῶν, κατεξόπωσε χριστοῦ μαρτύρων νέα φάλαγξ, ξοπαιοῦχος θεόπαξις, τάγμα ἱερώτατον καὶ θεῖον, δῆμος θεοσύλλεκτος Ἁγίων, ὃς ὑμνήσωμεν, ὡς στρατιώτας τοῦ Χριστοῦ, καὶ πίστεως φύλακας.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Ὅπως ἀθληταὶ, τῷ ἀσυγκρίτῳ ἀγάπῳ, πρὸς τὸν λυτρωτὴν ἐπιδείξασθε προθύμως, δι' ὃν ὑμᾶς ἠθλίφθησαν, ἄλιμοι ὧδε κίνδυνοι, παύτης ἠκριβώσατε τὴν Παῦλον. οὐ πῦρ οὐδὲ ξίφος οὐδὲ βρόχοι, ἠδυνήθησαν, οὐδὲ ἐξώσεις ὀφθαλμῶν, οὐ τέλος ὁ θάνατος.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὕψισε Θεὲ, πάτερ λόγε καὶ τὸ πνεῦμα, οἰκτειρον ἡμᾶς, προσδέκτοις ἱκεσίαις. τῆς θείας νεολέας, τῶν Μαρτύρων φιλανθρωπε, τῶν ἐν τῷ σαδὼ παῤῥησίᾳ, μόνον ἀληθῆ Θεὸν τῶν ὅλων,

λων, κηρυξάντων σε, καὶ τὴν ἀῤῥήτως ἐκ μητρὸς, τὰ ὑπὲρ ἐνθάρρησιν.

Ἀπολυτίκιον ἦχος, γ'. Θείας πίστεως.

Ἡ Εὐαὶ Μάρτυρες, παλαιαὶ πλαίῳ κτλ. ζήτει ἐν τῷ Μεγάλῳ Εὐχαριστῶ. Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν δὲ τῷ Μεγάλῳ Εὐχαριστῶ μετὰ τὸν τροιμιακὸν, ψάλλομεν τὸ, Μακάριος ἀνήρ. Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα ἰσῶμεν στίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια Νικοδήμου Μοναχοῦ.

ἦχος, α'. Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἐν ὑστέροις καιροῖς, ἐκλάμπουσι Μάρτυρες, καὶ πλανῆς τὸν σκοτασμὸν ἀποδιώκουσιν. ἡ πίστις Χριστιανῶν, νῦν αὐξάνεται καὶ πίπτει ἀσέβεια. ἀγάλλονται οἱ πιστοὶ, καὶ ἑορτὴν συγκροτοῦσι παγκόσμιον, τῷ νεοφανῶν βοῶντες, Μαρτύρων τὸ καύχημα, καὶ βραβεῖον καὶ νίκη, σὺ ὑπάρχεις παντοδύναμε.

Δίς.

Βαβαὶ τῶν σῶν θαυμασίων Χριστέ! ὧν ἕνεκεν τὸν Κλῆρον, τὸν σὸν ἄρτι ἔδειξας! τὸ γένος τὸ ἀθρανὲς νῦν ἐθεάμβωσε, τῷ δυνατῶν τὰς ἀρχὰς, καὶ ἕξουσίας τὸ σκότος ὡς γέγραπται. νεοφανεῖς ἀθλητὰς, τοῖς παλαιοῖς συναριθμοῦνται Μάρτυσιν, οὕτε τῇ ὁμολογίᾳ, τῇ ἐῤῥᾳ τῆς πίστεως, ἐν βασάνων ἰδέαις, ἐν σημείοις τε καὶ θαύμασιν.

Μῶν τιμῶσι τὸν ἄθλητιν, Ἀγγέλων αἱ τάξεις, καὶ Ἁγίων σύλλογοι, καὶ πάντων φιλομαρτύρων τὰ συνήματα. δοξάζεται ὁ Χριστὸς, καὶ οἱ τῆς πλάνης προσάται αἰσχύνονται. Ἁπάζεται ἡ ξιὰς, τὰς ἑαυτῆς ἱερὰς Νεομάρτυρας, καὶ καταπλουτεῖ σεφαίοις, καὶ σωάπτει Μάρτυσι, παλαιοῖς καὶ δοξάζει, οἰκειοῦται εἰς τὰ πέρατα.

Ἕτερα προσόμοια ἦχος, δ'. ὡς Γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Φιλεόρτων συνήματα, πανταχόθεν σωδράμετε, καὶ κοινὴν πανήγυριν συγκροτήσατε. ἰδοὺ γὰρ νέοι ἐφάνησαν, Μάρτυρες ἐν πέρατι, γενεᾶς τῆς καθ' ἡμᾶς, φρουρὴθεῖσα τοῦ κρείττονος. οἱ κηρύξαντες, τὴν ὀρθόδοξον πίστιν ἐν σαδὼ, καὶ τοὺς Ἀγαρ ἀπογόνους, πανσθενῶς φρουνῦντας ἐλέγξαντες.

Δίς.

Τοὺς τῆς πίστεως φύλακας, καὶ τῆς πλάνης τοὺς αὐθράκας, τοὺς Χριστὸν δοξάσαντας ἐν τοῖς μέλεσι, τοῖς ἑαυτῶν καὶ βασάνταις, κηματίσαντας αὐτοῦ σεπτὰ σίγματα, καὶ ἀγγέλοις καὶ βροτοῖς, θεάξον, ἀφημίσωμεν, τοὺς σεῤῥοὺς νεομάρτυρας Κυρίου, ἱεραῖς ἐν ὑμνῳδίαις, τῆς ὀρθοδόξων τὸ πλήρωμα.

Τῷ

Τῷ πυρὶ ἐκκαιόμενοι, τῆς Χριστοῦ ἀγαπήσεως, ὡς ξυφὰς τὰ βάσανα ἐλογίσασθε. ὡς ἁπαλὰ ῥόδα μάσιγας. πῦρ ὡς αὔραν εὔδροσον, ὡς Παράδεισον εἰρήνην. τὰ δὲ ξίφη ὡς στέφανον, καὶ τὸν θάνατον, ὡς ζωλὴν καταπαύσασθε γλυκεῖαν, νεομάρτυρες Κυρίου. ὅθεν ὑμᾶς μακαρίζομεν.

Δόξα, ἦχος, πλ. β'.

Νεοφανεῖς ἀστέρες σήμερον, ἐν τῷ τῆς Ἐκκλησίας αἰθερίῳ στερεώματι, οὐκ ὀπτικοπαίως ἐκβάσεις, ἀλλ' ἀγαθῶν ὁπῤῥοίας τῇ οἰκουμένῃ μηνύοντες, ἅπαντες οἱ μετὰ τῶν ἄλλων τῆς βασιλίδος, πολλαχοῦ γενόμενοι Χριστομάρτυρες.

Δεῦτε ὦ φιλέορτοι πάντες, χρεωστικῶς αὐτοῖς προσεύξωμεν λέγοντες. χαίρετε, τῆς ὀρθοδόξου πίστεως οἱ χρηματίσαντες ἀνακαίνισις, καὶ τῆς ἀσεβείας τῶν ἀγαρηνῶν ἡ κατάργησις. χαίρετε τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας ἡ δόξα, καὶ ἑτεροδόξων ἡ ἀνάφαιρετος κατισχύη. χαίρετε, οἱ τύποι γενόμενοι ὑπομονῆς τοῖς πιστοῖς, καὶ τὰ δι' Χριστὸν ἀθλεῖν ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι. πάντες μέσον ἡμῶν σοφῶς, τῷ δεινῶν ἐκλυτρώμενοι, καὶ πρεσβεύετε ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός. τίς μὴ μακαρίσειέ σε; εἴσοδος τὸ, φῶς ἱλαρόν. εἰς τὸν λιτόν. ἦχος, α'.

Τὰ ἀναγνώσματα τῶν Ἁγίων πάντων.

Εὐφραίνει ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, διὰ φροσυνίου τὸν ἐν Θεῷ. Ἀγάλλου καὶ χόρευε, ἡ ἐκλεκτὴ νύμφη τοῦ Χριστοῦ. καὶ οἷα φιλόπαις μήτηρ, ὡς δύω φιλόπαιδες υἱοὺς, τοὺς παλαιοὺς καὶ τοὺς νέους σου Μάρτυρας, ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ἀγκάλαις βαστάζουσα, προφητικῶς τῷ νυμφίῳ σου Χριστῷ ἀνεβόησον. ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ἅμοι ἔδωκας Κύριε, ἃ διὰ τῆς χάριτός σου πνευματικῶς γεννήσασα, καὶ γάλακτι εὐσεβείας ἐκθρέψασα, τελείους ὑπὲρ τὸ ἀνάμαρτός σου ἀνέδειξα Μάρτυρας. πρόσδεξαι ὧν τὰ αἵματα αὐτῷ, ὡς θυσίαν εὐάρεστον, καὶ ἵλεως ἐπ' ἐμοὶ γενοῦ, τῆς κατεχούσης με δουλείας, καὶ πάσης αἱρέσεως ἐλευθέρωσον, ἵνα τῷ τιμίῳ σου ξίφει συγγράσας αἵματι. Ἦχος, β'.

Ὦ Χριστῷ δι' ἀγάπης συγκεκραμένοι, καλλίνικοι Νεομάρτυρες, καὶ τὸν ἔνοικον διὰ τῆς πίστεως φέροντες, καὶ ὑμεῖς ἐν Χριστῷ ἐνοικήσατε, καὶ ὁ Χριστὸς ἐν ὑμῖν, καὶ δι' ὑμῶν ἤθλησεν, ὡς κεφαλὴ τὰ τῷ μελῶν, οἰκεῖα τὰ ὑμέτερα πάθη, καὶ τὸν θάνατον λογιζόμενος. ὑμεῖς γὰρ τὰ ὑστερήματα τῶν παθῶν τοῦ Χριστοῦ ἀνεπληρώσατε, ὅθεν τὰ λείψανα ὑμῶν, δαιμόνων φυγαδευτήρια, καὶ παντοίας νόσου λυτήρια γίνονται, ὡς ἐν τῇ ἐνώσει τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου τετιμημένα.

ἀ πιστῶς προσκυνοῦντες, δεόμεθα πρεσβεύειν ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἦχος, γ'.

Ποῖ τις δρημία καὶ ἔπαινος. εἰτινες ἐγκωμίων τρόποι, καὶ τέχναι καὶ μέθοδοι, ὑμῖν δικαιότατα πρέπουσι, τερπόπατοι Νεομάρτυρες. ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας τενάζοντες, ἐλεύθεροι τῇ πίστει ἐδείχθητε. καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ, καὶ τῆς Ὀρθοδόξου λατρείας, πεῖραν πολλῶν ὑποστάντες βασάνων, καὶ διαφόρους καιροὺς καὶ τόπους, ὁ μὲν διὰ ξίφους, ὁ δὲ δι' ἀγχόνης. ὁ δὲ διὰ πυρὸς, καὶ ἄλλος δι' ἄλλου, τὸ μακάριον τέλος ἐδέξασθε. Καὶ νῦν, ἐν οὐρανοῖς τοῖς παλαιοῖς συγχορεύετε Μάρτυσι, καὶ σὺν αὐτοῖς πρεσβεύετε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἦχος, δ'.

Βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς τῷ Θεῷ, καὶ τὸ γεγραμμένον, ἐχρηματίσατε, ἱεροὶ Νεομάρτυρες, διὰ τῆς τερπόπατης ὑμῶν ἀθλήσεως. βασιλεῖς μὲν, ὡς καὶ τῶν παθῶν τῆς σαρκὸς, καὶ Κόσμου, καὶ κοσμοκράτορας βασιλεύσαντες. ἱερεῖς δὲ, ὡς ἑαυτὸς τῷ Θεῷ, ἱερεῖα καθαρὰ προσαγαγόντες καὶ σφάγια. Καὶ νῦν τῷ βασιλεῖ καὶ ἱεράρχῃ Χριστῷ ἐν οὐρανοῖς παρεστῶτες, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Ἔχει μὲν ἐν οὐρανοῖς, τῶν μακαρίων ἡ πληθὺς, προσθήκην χαρᾶς, τὰ αὔξηα ὑμῶν πνεύματα, μεγαλαθλοι Νεομάρτυρες. ἔχοντες δὲ καὶ ἡμεῖς ἐπὶ γῆς, οἱ τῆς σαρκὸς δέσμιοι, τὰ ὑλικὰ ὑμῶν λείψανα, πνευματικῆς διαφροσύνης πληρούμεθα, τὸν Ἁγιασμὸν ψυχῶν καὶ σωμάτων, καὶ τὴν θεραπείαν τῶν παθῶν, ἐξ αὐτῶν ἀρυόμενοι. καὶ δοξάζεως τῷ Χριστῷ ἀναπράζομεν. δόξασοι Κύριε, τῷ καὶ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς αἰχμαλώτῳ γενεᾷ, νέους ἀναδείξαντι μάρτυρας, εἰς σπερμὸν τῆς πίστεως. εἰς ὠδῖνα τῆς αἰχμαλωσίας, καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Καὶ νῦν, Δέσποινα πρόσδεξαι.

Εἰς τὸν στίχ. ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις Νεομαρτύρων πληθὺς, Θεῷ τῷ ζῶντος, ἡ γενναία τάξις, ἡ πλαίῳ καταβαλοῦσα, Ἀγαρηνῶν ἀδεικῶς, καὶ Χριστῷ τῷ πίστιν αὐυφώσασα. τὰ αἵθη τὰ πνέοντα, δώδιαν τῷ ἄρρητον· νέοι κομῆται, Ἐκκλησίας στερέωμα, οἱ αὐγάσαντες, καὶ τῷ γῆν οὐρανώσαντες· αὔραι αἱ ζωπρόπαται, πιστὸς ἀναψύχουσαι, λειποθυμοῦντας καθ' ὥραν, ὑπὸ ζυγὸν τῆς ἁλώσεως· Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις.

Χαίροις Νεομαρτύρων πληθύς· τῆς Ἐκκλησίας τὰ νεόδμητα φρόνεια· οἱ κύκλοι πασῶν χαείτων, αἱ ἀπαρχαὶ τῆς ἡμῶν, γε-

Martirologio.

νεᾶς καὶ χίδρα τὰ νεόδρεπτα. Θεῷ προσαγόμενα, τῇ Δεσπότῃ τῆς φύσεως· νέαι θυσίαι, αἱ τερπναὶ καὶ θεάρεστοι. οἱ παθήματα, τοῦ Χριστοῦ μιμηταί μοι· ὄμβροι οἱ νεοτάλαντοι, αἱμάτων τοῖς ῥύμασι, πλυθέντες βυθίσαντες Ἄγαρ, καὶ μαρανθεῖσαν ποτίσαντες, τὴν εὐθηνίαν πίστιν· ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν αἰτεῖσθε τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις, τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

ΧΑίροις Νεομαρτύρων πληθύς. πιστῶν ἡ δόξα, καὶ χαρὰ καὶ καλλώπισμα· οἱ πάντων, Ἀρετοτοκίσσων, ὑπογραμμοὶ θαυμασοί· ὁ στρατὸς ὁ νέος τοῦ παντάνακτος. χορὸς νεοσύλλεκτος· τὰ νεόσφαλτα τρόβατα, συνειλεγμένα, ὑπὸ χόρτων ἀλώσεως· οἱ τῆς πίστεως, τρόμαχοί τε καὶ φύλακες· τρέσβεις οἱ ἀκαταίσχυντοι· οἱ χρόνοις μὴ ἔχθετοι, καὶ παλαιοὶ ταῖς βασάνοις· ὑπομονῆς σῶλαι ἔμψυχοι. Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, ἦχος, δ'.

ΗΜέραν ἔαρ νοητὸν, ἐν χειμῶνι μέσῳ τῆς τυραννικῆς ἀκμαλωσίας, τῇ οἰκουμένῃ ἐπέλαμψεν. ἐκ γὰρ μιᾶς χελιδόνος, ἀλλ' ἐκ ὀγδοήκοντα καὶ τρὸς, Νεομαρτύρων συνισάμενον. Δεῦτε ὦ φιλέορτοι, καὶ φιλοθεάμονες, εἰς τὰ Μαρτύρια αὐτῶν, ὡς εἰς λειμῶνας πολυειδεῖς εἰσελθόντες, τὰ ψυχικὰ ἡμῶν αἰσθητήρια ἐτιτάσωμεν. καὶ ἴδωμεν ἐκεῖ παντοδαπὰ εἴδη ἀρετῶν, ἄρτι τῷ καλύκων προκύψαντα· ποικίλα τῇ ὄψει, εὔοσμα τῇ ὀσφρήσει. ἀμάραντα τῷ χρόνῳ· καὶ πᾶσι βεβαμμένα τῷ ἐρυθρῷ τοῦ αἵματος χρώματι. καὶ τρὸς Χριστὸν βοήσωμεν. Κύριε, ὁ νεωστὶ ταῦτα φυτεύσας, ταῖς τρεσβείαις αὐτῶν, τὸ αἰώνιόν σου ἔαρος τῆς βασιλείας σου ἀξίωσον ἡμᾶς ὡς φιλάνθρωπος. Καὶ νῦν. Ἐκ παντοίων κινδύνων.

Ἀπολυτίκιον, ἦχος, γ'. Θείας πίστεως.

ΗΝέοι Μάρτυρες, παλαιὰν πλανίαν, καταῤῥίψαντες, ὕψωσαν πίστιν, τὴν Ὀρθόδοξον, καὶ σῤῥῶς ἠγωνίσθησαν. τὸν γὰρ κοσμάνομον θρησκείαν ἐλέγξαντες, ἐν παῤῥησίᾳ Χριστὸν ἀνεκήρυξαν, Θεὸν τέλειον. Καὶ νῦν ἀπαύστως τρεσβεύουσι, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μετὰ τὴν ά. στίχ. Κάθ. ἦχος, ά. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

ΩΣ ἥλιοι λαμπροὶ, ἐν νυκτὶ τῆς δουλείας. ὡς ἄγκυραι σῤῥαί, ἐν καιρῷ τεταυμίας, ἐδείχθητε τοῖς πέρασιν, ἱεροὶ Νεομάρτυρες, ὑπαναπαύοντες, πιστοὺς τρὸς θείαν ἀγάπην. καὶ συνείζοντες, σαλευομένας καρδίας, τρὸς πίστιν τὴν εὐθῆ.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ἀγαθ-

ΤΘλίσαντες σῤῥῶς, ὑπὲρ πίστεως θείας, ἐχάτοις ἐν καιροῖς, Νεομάρτυρες πάντες, τρὸς δόξαν τε καὶ αἴνεσιν, τοῦ Θεοῦ διεγείρετε, τὸ σθρώσαντος, τὴν ἀθενῆ ὑμῶν φύσιν, καὶ δοξάσαντος, ἔτι τῆς γῆς καὶ ἐν πόλῳ, ποικίλοις χαρίσμασι.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ὁ Μέγας ἐν σμικρῷ, Κόσμος τὸ κοσμοπλάστου· σὺ πέλεις Μαρεμμ, Κορωνὶς Χρησμῶν θείων. βυθὸς ὁ ἀνερμήνευτος, ἀπερώτου κενώσεως. ξενισμὸς, τῆς ἀρχικῆς διαφθορᾶς, θεοσφράγιστος, βίβλος τῶν θείων κειμένων. πηγὴ χαριτόβρυτος.

Μετὰ τὴν β'. στιχ. Καθ. ἦχος, δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

ΗΑτεπλάγησαν ὑμῶν, τὴν ἀειδείαν ἀθληταί. τῶν Ἀγγέλων οἱ χοροὶ, καὶ Ὀρθοδόξων ἡ πληθύς. πῶς μὴ σώματος πάχοντες φθειρομένου, ἀσάρκως δυσμενεῖς ἐνικήσατε. Καὶ ἄγαρ ὑποχόνδρους ἠχμάσατε. καὶ δικαίως κράζουσι τὸν αἶνον. Δόξασοι Κύριε δόξασοι, τῷ ἐν ὑστέροις, χρόνοις ὀφθέντι, διδασκήσαντι Μάρτυρας.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

ΤΠεπόγαμε Ἁγνὴ, πῶς συλλαμβάνεις ἐν γαστὶ, τὸν ἀπάντων τὸν πολὺν, φιλλαμβάνοντα χερσί; φράσον ἡμῖν τὸν λόγον τῆς Μυρσίνης. πῶς ἀληθὲς ἔξ τοῦτο ὦ ἄνθραπε· καὶ παῦσαι ἐρευνῶν τὸ ἀκατάληπτον, ὕψος καὶ βάθος μῆκος καὶ πλάτος, τῆς ἀπειράνδρου λοχείας μυ. νικᾷ γὰρ ταῦτα, σύνοιαν πᾶσαν, Ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων.

Μετὰ τὸν πολυέλεον, κάθ. ἦχος, γ'. Τὴν ὡραιότητα.

ΤΟὺς Νεομάρτυρας, πάντες τιμήσωμεν, τοὺς καταργήσαντας, πλάνην τὴν βάρβαρον, καὶ τὴν ὀρθόδοξον Χριστὸν, πίστιν ἀνακηρύξαντας, τρὸς αὐτοὺς κραυγάζοντες. ἀπὸ πάσης κακώσεως, ἡμᾶς ἐκλυτρώσασθε, τοὺς ἐκ πόθε γεραίροντας, ὑμῶν τὴν πανσεβάσμιον μνήμην, ἐν ἱεραῖς ὑμνολογίαις. Δόξα, καὶ νῦν Θεοτοκίον.

ΗΑπατιᾷ ὡσπερ με, βέλος γλυκύπατον, τῆς ἀγαπήσεως, τῆς σῆς παύμενε. καὶ ἀναγκάζει με πυκνῶς, βοᾶν σοι ἀλογημένη. χαίροις ἡλιόμορφε, βασιλέως παλάτιον. χαῖρε σῦλε πύρινε, καὶ νεφέλη ὁλόφωτε. Χαῖρε τὸ ὑραῖον καὶ γῆς θαῦμα. Χαῖρε ἀπάντων ὑπερτέρα.

Οἱ ἀναβαθμοὶ, τὸ ά. Ἀντίφωνον, τὸ δ'. ἦχος. Προκείμενον, Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις στίχ. τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ. τὸ, πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον μαρτυρικὸν, εἰς τὸ κατ Λουκᾶν. ὁ Ν'. Δόξα τοῖς Νεομαρτύρων πρεσβείαις. καὶ.

Καὶ νυῦ, Ταῖς τῆς Θεοτόκυ ἱκεσίαις,
Ἐλέησον, Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Τῶ, φωτομάρτυρι Χριστῶ τῶ Θεῶ, σωὶ τοῖς παλαισῖς Μάρτυσιν ἀμέτρως ἐν ἀρεταῖς πρεπόμενοι, πολύαθλοι Νεομάρτυρες, σολῆ λαμπρῆ τῆς μακαρίας δόξης κατακοσμεῖσθε, ἐν μὲν τῆ δεξιᾷ χειρὶ τὸν σταυρὸν, ἐν δὲ τῆ ἀριστερᾷ ὅπλα κατέχοντες φοίνικος, σύμβολον νίκης, ὡς καὶ τῶν τυραννικῶν ἐσήσατε. καὶ δὴ καλῆς, στέφανον φορέντες βασιλικὸν, καὶ ἁμάραντον. Θεοὶ ἐν Θεῷ, καὶ βασιλεῖς βασιλεῖ, τῶ καὶ φύσιν οἱ καὶ χάριν, συνέμολοί τε καὶ εἰς αἰῶνας συμβασιλεύοντες, πρεσβεύσατε ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθυ τελούντων ὑμῶν τὰ μνημόσυνα.

Κανὼν εἰς τῆς Θεοτόκυ, οἷον βέλει εἰς ς'. Καὶ τῶν Νεομαρτύρων

Εἰς ἦ. Ὠδὴ, ά. ἦχος, πλ. δ'. Ἁρματηλάτῃ Φαραώ.

Τριὰς μονάς τε, καὶ μονὰς Τριήλιε, τὸν σκοτισθέντα μυ νῶν, φώτισον ἐν γνώσει, καὶ τὴν γλῶτταν ξανῶσον, τὴν ῥυπαρὰν καὶ ἄμυστον. ὅπως μέλπω ἀξίως καὶ σοιχεῖον καὶ ὄνομα, τὰς σὰς ἱερὰς Νεομάρτυρας.

Γνῶ αἰσίως, Ἀγγελῶν τὸν εὔδοξον, καὶ μυροκόλαλον, τὸν ὀξὺ Ἀτταλείας, μέλπω Ἀθανάσιον, τὸν θύτην παντοκράτορος. καὶ ὁμόπατριν τέτῳ, ἄλλον τιμῶ Ἀθανάσιον, σωὶ Ἀναστασίῳ τῷ Βλάχῳ.

Ὁ Νικαέων δικλεὴς καλλώπισμα, ὁ Ἀθανάσιος, καὶ Θεσσαλονίκης, οἱ βλαστοὶ Ἀλέξανδρος. καὶ θεῖος Ἀθανάσιος, καὶ Ναυπλοίυ τὸ κλέος, ὁ εὔδοξος Ἀναστάσιος, καὶ ὁ ἄχμαδ Κάλφας τιμάθωσαν.

Τῶ φωταυγῶς, πασῶν χαρίτων πλήρωμα, ἐκ τῆς τειάδος Ἁγνῆ, δεχομένη τέτο, πᾶσι νέμεις ἄφατα, διόσα ἡ παναθέμιος, Ἀκυλίνα τῷ πόθῳ, καὶ Ἀργυρῆ ἡ παναθύμαστος, ἤθλησαν σεβασῶς μέχρις αἵματος.

Ὠδὴ, γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Νασάσιος θεῖος, ὁ ἱερὸς ᾄδεται, καὶ τῶν Ἀθλοφόρων τὸ εὔχος σεβασὸς Ἀνυπάτιος, καὶ Ἀναστάσιος, ὁ ὀξὺς Ἀγκύρας τιμᾶται, καὶ Βελλᾶς Αὐξεντίου τὸ θεῖον βλάστημα.

Γαβριὴλ Βυζαντίδα, τὴν διπλεῆ τροέδρεν, σωὶ τῷ Γαβριὴλ τῷ Σερβίας, Γαβριὴλ ἕτερον, ὁσιομάρτυρα, σωὶ Γεωργίῳ γεραίρω, μεθ' ὧν καὶ Γεώργιον Φιλαδελφείας βλασόν.

Καὶ Γεώργιον ἄλλον, ἀοιδίμῳ Κύπριον, καὶ τὸν ἐν σοφίᾳ γεραίρω θεῖον Γεώργιον, καὶ τὸν ἀθλήσαντα, ὃν Μαγνησία νομίμως, ἀυμνεῖ Γεώργιον τὸν ἀξιάγαστον.

Θεοτοκίον.

Νύμ-

Τριμφι ὥρθης ἀρχία, Θεῦ πεῖρὸς Ἄχαντε. τὸ γὰρ δὲ μήτρ θυγάτηρ δὲ Πνεύματος. κατοικητήριον, τῆς ἀρχιφώτε Τριάδος. ὅλης τῆς θεότητος ἔμψυχον τέμενος.

Κάθισμα ἦχος, πλ. δ'. Τὸ σοφίαν καὶ Λόγον.

Τῶν λειψάνων αἱ θῆκαι ὑμῶν σοροὶ, ἰαξεῖα ὑπάρχυσι θαυμασά. ἀπόδειξις ἔμψυχος, τῆς ὀρθῆς ἡμῶν πίστεως. καὶ θησαυροὶ παντοίων, θαυμάτων κοσμόκλυστοι. κροκοβαφῆ καὶ ἄσπιλα, πυξία τὸ πνεύματος. τῶν ὑπερανίων, ἀρωμάτων φιάλαι, νικῶσαι κίννάμωμον, μῦρον νάρδον καὶ κάλαμον, καὶ τῆς γῆς τὰ ἀρώματα. πρεσβεύσατε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, ἡμῖν τοῖς πόθῳ τιμῶσιν, ὑμᾶς Νεομάρτυρες. Δόξα, καὶ νυῦ. Θεοτοκίον.

Τειώνυμον ἅρμα τὸ τῦ Δαβίδ. πορφυρόστρωτος κλίνη τῦ Σολομών. τόμος Θεοχάρακτος, Ἡσαΐα καὶ ἔμψυχος. σκηνὴ τῦ Μωϋσέως. καὶ τεῖχος ἀδάμαντος, σὺ τῦ Ἀμὼς ὑπάρχεις. Λυχνία χρυσήλατος, ἡ τῦ Ζαχαρίυ. Δανιήλ τε τὸ ὄρος, πυξίον κροκόβλητον. Ἀββακὺμ καὶ τὸ ἔξοχον. προφητῶν πάντων λάλημα. πρέσβευε τῷ σῷ υἱῷ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς σεβομένοις ἐν πίστει τὸν ἄσπορον τόκον σε.

Ὠδὴ, δ'. Σύμβολον ἰσχύος.

Ἀμασκηνὸς, ὁ ἱερὸς χαίρων ἤθλησε. καὶ ὡς ῥόδον, νέον ὁ Δημήτριος, Φιλαδελφέων ἡ καλλονὴ, ἔφυ καὶ σωὶ τέτῳ, ὁ τερπαράπους Δημήτριος. καὶ Δῆμος ὁ ἐν Σμύρνῃ, διόλεως μαρτυρήσας. καὶ πολλὰ ἐκτελέσας θαυμάσια.

Ἀμασκηνοὺς, Δαμιανός τε οἱ ὅσιοι, σωὶ τῷ θείῳ, σέβας ἠξιώθησαν, Διονυσίῳ ἀθλητικῶ, καὶ ὁ ἐκ τῆς Λέσβυ, Δύκας ἀθλήσας δεδόξασαι, σωὶ τῷ ἐν Βυζαντίῳ, ἀθλητῇ Δημητρίῳ, τὰ βραβεῖα τῆς νίκης δεξάμενοι.

Ὑμνοις τιμῶ, Κοσίνθε τὸν Ἀρχιποίμενα, Ζαχαρίαν, καὶ Ζώζιλον τὸν Ἴβηρα, τὸν ἐν τῇ Λέσβῳ καὶ σωὶ αὐτῷ, ἄλλον Ζαχαρίαν, τὸν ἐκ τῆς Ἄρτης ἀθήσαντα, Ἡλίαντε σωὶ τέτοις, τὸν Ἀρδαρίαν, τὰς κλεινὰς τῶν Χριστῶ Νεομάρτυρας.

Ἕδρος σεβασὰ, ταῖς ἀντιπνοίαις ἀκλόνητος, τῷ βασιλέων ὁ νέος Θεόδωρος, τῆς Βυζαντίδος σεπτὸς βλαστὸς, ὤφθη καὶ σωὶ τέτῳ, ἄλλος Θεόδωρος Λέσβιος, καὶ Θεοφάνης ἅμα, μοναζόντων τὸ κλέος, καὶ Θεοτοκίον.
Θεόφιλος Χίυ ὁ ἔφορος.

Νέος Ἀδὰμ, αὐτὶ τῶν πάλαι γεγένηται, ὁ υἱός σε, σὺ δὲ μήτερ ἄχραντε, αὐτὶ τῆς Εὔας. ὁ δὲ σαυρὸς, αὐτὶ γνωσῶ ξύλυ.

ὁ Γα-

ὁ Γαβριὴλ αὐτὶ ὄφεως. αὐτὶ Ἐδὲμ ὁ πόλος. ἡ χαρὰ αὐτὶ λύπης, ὢ καλῶν θυμωνία αὐτίτροφος!

Ὠδὴ, ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Γλῶσα πᾶσα γεραίρει, τὸν ἁγιομάρτυρα θεῖον Γάκωβον. καὶ τὸν πάτερ μύστιν, καὶ ἀδελφόθεον ἄλλον Γάκωβον. καὶ τὸν Γορδαίλιν, Τριπεζαντίων μέγα εὔχος, τὸν Χριστὸν ἐν τοῖς ἄθλοις δοξάσαντας.

Τίς αἰνεῖν οὐκ ὀφείλει, τὴν Γωαννίνων τὸ κάλλιστον βλάστημα, θεῖον Γωάννην; καὶ πλεινὸν Σοσαβίας ἀγλάϊσμα ἄλλον Γωάννην; καὶ μετὰ τούτων καὶ σοὶ τούτοις, Καλλικλῆ Γωάννῃ τὸν εὔδοξον.

Ζαντίδος τὸ πλέος, τέκτων Γωάννης ὑμνείδω ἐν ἄσμασι. καὶ ὁ Θάσιος γόνος, Γωάννης ἀκέσης αἰνείδωμοι, καὶ ὁ τῆς Δακίας, σεπτὸς βλαστὸς αὐδιφημείδω, Γωάννης οἱ Ξηροὶ χαριτώνυμοι.

Θεοτοκίον.

Κέντρον ὤφθης χαρίτων. σφαῖρά τε πολύασρος θεοχαρίτωτε. τῆς ζωδίων κύκλος, δι' ἧς μέσος δίεβη ὁ ἥλιος, τῆς δικαιοσύνης, καὶ τῆς φιλητῆς οἰκονομίας, τὸν φῶτα πᾶσιν ἐπλήρωσεν.

Ὠδὴ, ς'. Τὸν δέησιν ἐκχεῶ.

Ναύκληρος Γωάννης ἄξιος, ἀληθῶς ὠδῖς ὑπάρχει μυρίας. καὶ ὁ σεβάσιος, Γωάννης ὁ μύραξ, ἄλλος δειχθεὶς Μακκαβαῖος ἐν χάριτι. λαλεῖται δὲ καὶ σὺν αὐτοῖς, Γωάννης Βυλγάρων τὸ καύχημα.

Ὅσιος Γωάσαφ ἤθλησε, καὶ εἰσδυσε νομίμως σὺν τούτῳ, ὁ Γωσὴφ, ἐν Συρίας ὑπάρχων. καὶ ὁ τῆς χάριτος κήρυξ ὁ εὔθεος, ὁ εὔδοξος φημὶ Κοσμᾶς, ὁ διπλῷ καλλωνύμῳ σέμνατι.

Γάλματι παρθενίας ἔπαινος, ἅπας πρέπει τῇ παρθένῳ Κυρίνῃ. Κυπριανῷ, τῷ ὁσίῳ καὶ παίῳ, τὸν Μαρτυρίου αὐσαντι χάυλον. καὶ Ῥώσῳ δὲ τῷ ἱερεῖ, Κωνσαντίῳ πᾶς αἶνος ἐπάξιος.

Θεοτοκίον.

Θεόγλυπτος αὐθειάς πανάχραντε, καὶ εἰκὼν ἀρχετυπίας τῆς θείας. καὶ θησαυρὸς, ἀνεξάντλητος θείων, ἀπαυγασμάτων ὑπάρχεις θεόνυμφε. σκοπὸς ὁ ἐπινοηθεὶς, πρὸ αἰώνων τῷ κτίσῃ τῆς κτίσεως.

Κοντάκιον, ἦχος, α'. Τὸν πάφον σου Σωτῆρ.

Γάλλου μυσικῶς, ἡ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ὁρῶσα σοὺς υἱοὺς, Νεομάρτυρας κύκλῳ, ἑραπέζης σου καὶ βήματος, ἱσαμφίους εὐφόνευσιν, ὡς νεόφυτα, τῷ ἐλαιῶν καὶ τῷ κτίσῃ, ἀναπράγαζε. σὺ γὰρ Μαρτύρων ὑπάρχεις, Χριστὲ τὸ στερέωμα.

Εἰ μὴ, καὶ σὲ πᾶσιν ὀφείλομεν, ἀδελφοὶ, ὑμνεῖν καὶ θαυμάζειν τῆς περὶ ἡμᾶς τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ προνοίας τὰ ἀνέξιχνίασα

χνίασα κείμενα, ἐχ ἥττου δὲ, καὶ ὅτι τῇ πολυχρονίῳ ταύτῃ τῆς μετέρας γενεᾶς τυραννικῇ αἰχμαλωσίᾳ. αὕτη καὶ δὴ, πλείστων τε ἄλλων καὶ ψυχὰς ἀγαθῶν ἡμῖν τοῖς τυραννουμένοις παραύτικα γέγονε, καὶ ἐξαίρετος, δι' αὐτῆς καὶ ἐξ αὐτῆς ὁ δικαιότατος ἥλιος, καὶ Χριστὸς περιλαμπὴς, καὶ τῆς ἐρημίας ἀποθήκης ἄξιος παρὸς αἰεβλάστησον, οἱ νεοφανεῖς, λέγω Μάρτυρες. οἱ νυῦ εἰς δίφυμίαν προκείμενοι. ἔτι γὰρ, οἱ καρτερόψυχοι, τῇ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει θωρακιδούμενοι, παῖπαι τὰ τοῦ βίου τερπνὰ, ὡς σκύβαλα ἐλογίσαντο. καὶ σαρκὸς μηδόλως φεισάμενοι, εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀθλήσεως ἀπεδύσαντο, τὸν μὲν τῷ Ἀγαρηνῶν ἀσέβειαν θεαμβίσαντες, τὸν δὲ τοῦ Χριστοῦ πίστιν, ἐν παῤῥησίᾳ ἀνακηρύξαντες. ὑπὲρ ἧς, καὶ πολυειδέσι βασανίοις ἀνδρείως, μέχρι τέλους ἐνεκαρτέρησαν, καὶ τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀνεδύσαντο στέφανον, πρὸς τὸν Στεφανίτην ἀναβοῶντες. σὺ τῶν Μαρτύρων Χριστὲ τὸ στερέωμα.

Μνήμη πάντων τῶν Ἁγίων Νεοφανῶν τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων τῶν μετὰ τὸν ἅλωσιν τῆς Κωνσαντινοπόλεως μαρτυρησάντων.

Στίχ. „ Νέοι ἀθληταὶ, ὤλεσαν τὸν γαμὸν Ἄγαρ.
„ Καὶ νυῦν σωτῆσι τοῖς ἀθληταῖς τοῖς πάλαι.
„ Βῆ δὲ Πόλον πληθὺς, νεοάθλων ἄχυ θεοῖο.

Ὠδὴ, ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἐν ᾠδαῖς τε καὶ ὕμνοις, τὸν ἁγιομάρτυρα αἰνῶ Μακάριον. Μακάριον τε Κῖον, καὶ Μάρκον τὸν ἐκ Κρήτης, σὺν αὐτῷ δὲ καὶ Μύρωνα, τῆς αὐτῆς νήσου λαμπρὸν ἀναφαντῆτα κλέος.

Μανουὴλ τῷ ἐκ Κρήτης σὺν τῷ Μιχαὴλ Ἀθηνῶν τῷ βλασήματι, καὶ Μιχαὴλ δὲ πάλιν, τῷ ἐκ Γρανίτζης ὄντι, ἀναπέμψωμεν αἴνεσιν, ὡς τὸν ξιάδα λαμπρῶς πεθεολογηκότι.

Μιχαὴλ ἐκ Βρυούλων, ὁ λευκόχρους Κύκνος ἀοιδίμως γεραίρεται, Νισυρίου Νικήτας. Νικόδημος δὲ πάλιν, ὁ ἐν Μάρτυσιν ὅσιος, ὁ τῇ μονῇ ἐναστρῶν τῇ ἐν τοῖς μετεώροις.

Θεοτοκίον.

Ὅλη καλὴ ὑπάρχεις, ὅλη γλυκασμὸς καὶ ἡδύτης ἀκόρεστος, Μαρία Θεοτόκε. διὸ σῇ πάλαι ἀξίωσον, ἐπισκυφάν με ἀεὶ τὸν σὸν οἰκτρὸν οἰκέτην.

Ὠδὴ, η'. Ἐκπαπλασίως κάμινον.

Τίς σὲ προσοίσει ἔπαινον, Νικοδήμῳ τῷ Μάρτυρι, καὶ ἀνδρὶ ὁσίῳ, χερσὶ ῥάβδον φέροντι; καὶ θείῳ βλασήματι, Καππαδοκίας αὐθίς τε, τῷ ὑπὲρ Χριστοῦ, δηθλικότι ἐν Σμύρνῃ, γενναίως

Νικο-

Νικολάῳ; Νικολάῳ τε ἄλλῳ, τῷ ἕλκοντι τὸ γένος ἐκ πώμης τῆ Μεζόβε.

Ἡ Ἁρπεννησία βλάσημα, δ' φημείδω Νικέλαος, ὁ ἐν Βυζαντίῳ δόξθλήσας ἄεισα. μεθ' ἃ καὶ Νικόλαος, τὸ Βυζαντίδος γένημα. θείαις ἐν ᾠδαῖς, μεγαλυνέθω δικαίως. Νικόλαος δὲ αὖθις, τὸ μέγα Χίε κλέος, ὡς ἐξ αὐτῆς βλασήσας, καὶ ἐν αὐτῇ ἀθλήσας.

Τὸν Κωνσταντινοπόλεως, μεγαλώνω Παρθενίον, τὸν τῆς Μιτυλήνης, πλάδον ὡραιότατον. μεθ' ἃ ἀπελεύθερον, Παῦλον τὸν Ῥῶσον ἄσμασιν ἱεροῖς τιμῶ· καὶ τὸν Παχώμιον ἅμα, τὸν ὅσιον γεραίρω. σὺν αὐτῷ δὲ τὸν θεῖον ὑμνῶ Πανταγιώτιν τὸν ἐκ τῆς Καισαρείας.

Θεοτοκίον.

Φῶς ἡ τὸ πρῶτον τέξασα, τὸ Ἀγγέλως τὰ δεύτερα, φῶτα ὑποσῆσαν, καὶ φῶς τὸ πρωτόγονον. δημιργῆσαν αὖθίς τε, φωσῆρας δύω θεηγενόν. ὅπ' πᾶσι δὲ ψυχαῖ ὡς φῶς ἀσιῶσαν, καὶ φῶτα ὑποδείξαν, προσάγματα οἰκεῖα, φώτισον τὸ νοός μω τὸν ζόφον θεοτόκε.

Ὠδὴ, γ'. Εἱρμὸς ὅπ' τέτῳ ὁ ἀραιός.

Ἁμφιμάει Νεομάρτυρας ὡς ἀσὴρ, φαεινὸς ὁ ἐκ Κύπρε Πολύδωρος, καὶ Ῥ'ωμαιὸς, ὁ ὁσιομάρτυς καπακοσμεῖ, χορὸν τὸν νεοσύλλεκτον, ἀθλητῶν Κυρίε καὶ Ῥ'ωμαιὸς, ὁ ἱερὸς καὶ Μάρτυς, διπλῶν λαμβάνει στέφος, θεῖα θεῷ τὰ παντοκράτορος.

Γηγαίρει νεομάρτυσι τῷ Χριστῷ, ὁ σεβάσμιος Σάββας, Νιγδίλιος καὶ Σεραφείμ, ὁ τῆ φιλαρίε Ἀρχιερεὺς, αὐτοῖς δὲ συναγάλλεται καὶ ὁ Τραπεζούντιος Συμεών μεθ' ὧν ἀεὶ χορεύει, Σπαμάτιος ὁ θεῖος, ὁ ἐκ τῆ Βόλε καταγόμενος.

Μαρτύρων νέων ἤυξησαν ἀριθμὸν, Τριαντάφυλος ναύτης καὶ Δ'ιγενος, Χριστῷ δειχθεὶς, Χρῆστος θεοδείκτε ὁ κηπουρὸς, τὸ Ἀλβανίας καύχημα. καὶ Χριστῷ ὁ δοῦλος ὡς ἀληθῶς, Χριστόδουλος ὁ νέος, Χρυσῆτε ἡ παρθένος τὸ Βουλγαρίας ἐγκαλώπισμα.

Χορεία νεοσύλλεκτε ἁθλητῶν, ἑρμία σειρὰ χρυσοσυνθετε πολυειδὴς, στέφωσε ἀνθόπλεκτε ἱερὲ, τὸν ὕμνον τῶτον δέξαθε, καὶ σωναγαγόντες ἀδελφικῶς, τὰς ἀνωνύμως ἄλλας, πάντες Χριστῷ φρεσβείαν, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ προσφέρετε.

Θεοτοκίον.

Ἁράλαβε παρθενίε τὸ σὸ ὑφ', ἱερὰς Νεομάρτυρας ἅπαντας, τὰς ἐνπυθοῖ, θεοχαρίτως ὀνομασὶ, καὶ ἔτινες ἀνώνυμοι, ἄλλοι καὶ ἀνώνυμοι ἀλλαχῆ. καὶ πρέσβευε σωὶ τέτοις ὅπως πυρὸς ῥυσθέντες, τῆς θείας δόξης ἐπιτύχωμεν.

Ἐξα-

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς μαθηταῖς σωπέλθωμεν.

Βάπτισμα θεῖον βάπτισμα, τὸ δι' ὕδατος πρώτον, σύμφυτοι ὁμοιώματι, τῷ θανάτῳ Κυρίε. γεγόνατε νυνὶ δὲ πάλιν, βαπτισθέντες αὐδρείως, τὸ δι' αἵματος Βάπτισμα, Νεομάρτυρες θεῖοι, πραγματικῶς, τότε ὡμοιώθητε τῷ θανάτῳ. δι' ὃ καὶ ἀξιώθητε, δόξης τῆς ἀθανάτε. Ἕτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Χορείαν Νεοσύλλεκτον, ψαλμώτατον σωίταγμα, Νεομαρτύρων Κυρίου, ἀναφθεγξώμεθα ὕμνους, Φιλομαρτύρων Σύσπμα, πρὸς αὐτὰς ἀναπράζοντες, ὑπὸ παστοίας βύσαθε, ἡμᾶς ἀπάγκης καὶ βλάβης, τῆ βρατοκτόνε βελίαρ.

Θεοτοκίον.

Ἁγία ὁ Χρυσόπλοκος, τῆς Θεότητος θάλαμος, δυγενεία βροτῶν χεύας. ἡ κοσμήσασα Κόσμε, τὸν ἀκοσμίαν κόσμησον, τῆς ψυχῆς μω τὸ ἄκοσμον, τῆς ἐκ πόθου καὶ πίστεως, κοσμήσης σε ἐν δ'κάσμοις, ὑμνολογίαις παρθενίε.

Εἰς τὰς αἴνους, ἰσόμηλυ σίχ. δ'. ἦχος, β'. Ὅτε ἐκ τῆ ξύλε σε.

Δεῦτε τὰ Χριστῆ ὁ μελιασόν. Δεῦτε Φιλομάρτυρες πάντες, νυνὶ ἑορτάσωμεν, τὸν κοινὸν πανήγυριν Νεομαρτύρων Χριστῆ. οὗτοι γὰρ ἀνεδείχθησαν, ὑστέραις ἐν χρόνοις, δόξα καὶ στερέωμα τῆς ἡμῶν πίστεως. ᾗνες ἡμέτερε προστάται. πάντων ἀθενῶν ἰατῆρες, καὶ τῶν θλιβομένων ταχυδρόμοι.

Δεῦτε τῶν Ἀγγέλων στρατιαὶ. Δεῦτε ἀσωμάτων χορεῖαι, σύνεορτάσατε, καὶ τὰς Νεομάρτυρας νυνὶ συμπροπέμψατε, ὑπὸ γῆς εἰς ὑρανία. καὶ γὰρ ἔτοι πάντες, σῶμα θνητὸν φέροντες ὥσπερ ἀσώματοι, ἠθλησαν καὶ ἔδειξαν ἔργῳ, μόναις τοῖς ὀνόμασιν ὅτι, Ἄγγελοι καὶ Μάρτυρες δίσανται.

Δεῦτε τῶν Μαρτύρων ἡ πληθὺς, δεῦτε προχυθέντες ἐκ Πόλε, νυνὶ καταπάσασθε, ἄλλος ἄλλον Μάρτυρα καὶ πάντες ἕκασον, συωνύμως συωώνυμοι, παλαιοὶ τὸς κάνς, τὸς ὁμοίως ὅμοιοι καὶ δέξασθε, τότες εἰς μονὰς ὑμῶν θείας, ἵνα συωδραίνηθε ἅμα, ἐν ἀῤῥήτῳ δόξῃ καὶ λαμπρότητι.

Δεῦτε ὦ τριὰς προσκυνητή. δεῦτε ὦ θεαύθρωπε λόγε, τὸς Νεομάρτυρας, τότες ὃς προσάγει σοι γένος αἰχμάλωτον, ὥσπερ θύματα τέλεια. ὡς εὔοσμα ῥόδα, ἀρωματοσυνθέτε, ὡς θυμιάματα. Μῦρα πολυτίμητε ὥσπερ. καὶ ἐλθυθερίαν αὐτίδος, καὶ πταισμάτων πάντων τῷ συγχώρησιν. Δόξα, ἦχος, πλ. ά.

Νέα παρεμβολὴ Χριστῆ τῷ Θεῷ, ὦ Γακὼβ προηύξατο. ὦ νεοσύλλεκτος χορεία καὶ ξύλοκος, ἡ ἐξ Γερομαρτύρων, ὁσιομαρ-

μαρτύρων, καὶ Μαρτύρων συγκροτεμένη. τίς ὑμῶν τὸς ἀθλητικὸς ἀγῶνας κατ' ἀξίαν ἐγκωμιάσει; ὑμεῖς γὰρ ἄλλος κατ' ἄλλον χρόνον, καὶ ἐξ ἄλλα τόπα ὁρμώμενοι, πάντες κῆ μιᾶς τῆς ἀγαρίωῶν ἀσεβείας ἰώδραγαθήσατε, καὶ ὑπὲρ μιᾶς θεοσεβείας πολυειδῆ ὑπέσητε κολασήεια· ἡδονὴ κὴ θαῦμα τοῖς ὁμοφύλοις, λύπη κὴ κατάπληξις τοῖς ἀλλοφύλοις χρόμβοι· ὄντως τοῖς αἵμασιν ὑμῶν, τὸ αἷμα τὸ Χριςὸ ἐτιμήσατε· κὴ τοῖς πάθεσιν ὑμῶν, τὸ πάθος αὐτὸ ἐσεμνύσατε· δι' ὃ, ὑπὲρ χιόνα ἐλάμψατε, ὑπὲρ γάλα ἐτυράθητε, κὴ ὑπὲρ λίθον σάπφειρον τὸ σιώταγμα ὑμῶν. Καὶ νῦν ὃν ἐρανοῖς ἰώμενοι ἀλλήλοις ὑπάρχοντες, πρεσβεύετε ἀπαύςως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε παρθένε.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Λειτργίαν τὰ Τυπικά. Καὶ εἰς τὸς Μακαρισμὸς τὸν γ. καὶ ς'. Ὠ,δὴν τῆ Κανόνος. Μετὰ τὸ Ξιςάγιον τὸν Ἀπόςολον, τὸ Εὐαγγέλιον τῶν ἁγίων πάντων· ἢ τῶν Ἁγίων τεσσαράκοντα Μαρτύρων. Κοινωνικὸν, Εἰς Μνημόσυνον αἰώνιον.

Βίος καὶ πολιτεία τῦ ὁσίυ Πατρὸς ἡμῶν Ἀνακίυ τῦ μέν συγγραφθεὶς παρὰ τῦ μαθητῦ αὐτῦ Παπᾶ Γ'ωμᾶ.

Ὅτε ὁ ὅσιος Ἀνάκιος ἐκατάγετο ἀπὸ σῦκα χωρίον τῶν Ἀγράφων Γόλιτζα καλούμενον, χριςθεὶς ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς, οἵτινες βαπτίσαντες αὐτὸν ὠνόμασαν Ἀνασάσιον. ἔμεινε δὲ μετ' ὀλίγον ὀρφανὸς ἀπὸ τὸν πατέρα ὁμῦ μὲ σῦα μικρότερον ἀδελφόν, ὑπὸ τῆς μητρὸς ξεφόμβοι, κὴ κῆ δυάμιν παιδεύομενοι. ἀλλ' ὁ μὲν Ἀνασάσιος ὡς μεγαλίτερος ἐκατάγινετο εἰς τὸν φροντίδα τῦ ποιμνίυ τας, κὴ δὲν εἶχε καιρὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς διδασκάλυς, κὴ ἔμεινεν ἀγράμματος· πηγαίνωντας ὅμως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, κὴ ἀκόων τὸς βίυς τῶν Ὁσίων, ἐγίνετο ὅλος τῦ θείυ ἔρωτος, κὴ τῆς πολιτείας ἐκείνων ζηλωτὴς ἀκριβέσατος, κὴ ἠγωνίζετο τὸ κῆ δυάμιν. Ὅταν δὲ ἦλθεν εἰς ἡλικίαν ἡ μὲν μήτηρ αὐτῦ ἐπρόσδαζε νὰ τὸν ὑπανδρεύσῃ, ὁ δὲ θαυμασὸς Ἀνασάσιος ἔχων ὅλος δι' ὅλυ τὸν νῦν τυ εἰς τὸν Θεόν, δὲν ἤθελε τελείως νὰ τὸ ἀκέσῃ, ἀλλ' ἔφυγε εἰς τόπυς ἡσυχασικὺς, καὶ προσηύχετο μόνος μόνῳ τῷ Θεῷ. κὴ ἐπειδὴ ἐπροξόδευεν εἰς αὐτὸν μᾶλλον ὁ ἔρως τῶν πνευματικῶν ἀγώνων, ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἐπροόδευε κόπυς ἐπάνω εἰς τὸς κόπυς, κὴ πολλάκις ἀλησμόνα νὰ γυρίσῃ ὀπίσω. ἀλλ' ἡ μήτηρ αὐτῦ ἐξελήρχετο ζητῦσα αὐτὸν, κὴ διέτασσα τὸν ἐνυδρίτει νὰ μὴν εἰς τὸ σπήτι τας, κὴ νὰ φροντίζῃ τὰ τῦ Κόσμυ, κὴ νὰ ὑπανδρευθῇ. ἀλλ' ὁ τῦ Θεῦ ἄνθρωπος μηδ' ὅλως προσέχων τὸν νῦν εἰς αὐτὰ, εἶχετο ὅλος δι' ὅλυ τῦ σκοπῦ τυ, ἀγωνιζόμενος τὸ κῆ δυάμιν διὰ νὰ ἐκολίσῃ τὸν ἔσω ἄνθρωπον. πλὴν μὴ ἔχων ἄδειαν νὰ μεταχειρισθῇ τὸν πόθον τυ, ὡς ἐπεθύμει, ἔφυγε τῷ κγ'. ἔτει τῆς ἡλικίας τυ, κὴ ἐπῆγε εἰς τὰ μέρη τῆς Ζαγορᾶς, εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν τῦ Ἁγίυ Διονυσίυ τῦ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ ἐπ' ὀνόματι τῦ Ἁγίας Τριάδος καλυμμένην Σερβίαν, τὴν κειμένην κὴ τὴν ποθεσίαν τῆς χώρας Μακεδνίτζας.

ἀρχεῖ δοκιμασθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐφάνη δοκιμώτατος τοῖς ἐκεῖσε πατράσι, διὸ καὶ ἐνέδυσαν αὐτὸν τὸ Ἀγγελικὸν σχῆμα, καὶ Ἀνάκιον μετωνόμασαν. Κατ' αὐτοὺς δὲ τοὺς νύκτα, ἐν ᾗ ἔλαβε τὸ μοναδικὸν σχῆμα, ἐνδύθη καὶ θείας ὀπτασίας, καὶ εἶδε καθ' ὕπνον, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν καθ' ὕπαρ, ὅτι ἐβάσα μίαν λαμπάδα ἀναμμένην μὲ φῶς ὑπέρλαμπρον, φέγγον, καὶ ἀστινοβολῶν ὅλον τὸν ἐκεῖσε τόπον. ὅθεν καὶ ἐσυλογίσθη καλῶς, ὅτι ἔτζι πρέπει νὰ λάμπουν εἰς τὸν μοναχὸν αἱ τοῦ Χριστοῦ ἅγιαι ἐντολαί, καὶ μάλιστα ἡ ὑποποιὸς ταπείνωσις. διὰ τοῦτο καὶ ἠγωνίζετο μάλιστα δι' αὐτοὺ, καὶ ὑπεπάσχετο προθύμως, ὄχι μόνον τῷ προεστῶτι τῆς μονῆς, ἀλλὰ καὶ παντὶ ἀδελφῷ, καὶ τὰς πλέον δυτελεστέρας, καὶ βαρυτέρας ὑπηρεσίας ἔκαμνε μὲ μεγάλην ταπείνωσιν, καὶ προθυμίαν, διὰ τοῦτο καὶ ἠγαπᾶτο ὑπὸ πάντων. Ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ τῆς μονῆς χρεῖαι δὲν τοῦ ἔδιδαν ἄδειαν νὰ μεταχειρισθῇ τὸν κατὰ Θεὸν σκοπόν του, ὡς ὠρέγετο, διὰ τοῦτο πολλάκις ἠυλίζετο ἐν τοῖς ὄρεσι, καὶ δρυμῶσι, καὶ ἠγωνίζετο προσδυχόμενος, ἀγρυπνῶν, καὶ μὲ μόνα χόρτα ζεφόμενος εἰς τὰς δύω, ἢ ξεῖς ἡμέρας, ὅσον μόνον διὰ νὰ ζῇ. οἱ δὲ τῆς μονῆς ἀδελφοὶ νομίζοντες ὅτι ἐπλανήθη, ἔπαιρον νὰ τὸν ἐμποδίσουν. ὅσοι δὲ ἐγνώριζον τὸν σκοπόν του, φοβούμενοι μὴ φύγῃ ἐκεῖθεν, ἢ μήπως δὲν δυνηθῇ νὰ φέρῃ εἰς τέλος τὸν σκοπόν του, καὶ πλανηθῇ ὑπὸ τὰς τέχνας τοῦ ἐχθροῦ, τὸν ἐσυμβούλευον νὰ ἀφήσῃ τοιαύτην ὑψηλὴν πολιτείαν, καὶ νὰ μεταχειρισθῇ μετριωτέρους ἀγῶνας, καὶ ὁ Θεὸς εἶναι πολυσπλαγχνος, καὶ δέχεται τὸ ὀλίγον, ὡσὰν καὶ τὸ πολύ, μάλιστα εἰς τοὺς τοιούτους καιρούς. Ὁ δὲ θαυμαστὸς Ἀνάκιος πεφωτισμένος ὢν ὑπὸ τοῦ θείου ἔρωτος, δὲν ἐμποδίζετο ὑπὸ τοιούτους λόγους, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπεκτείνετο πρὸς ὑπερθεν. ὅθεν καὶ τυχὸν διαιρίαν φεύγει ἐκεῖθεν, καὶ ἔρχεται εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ διῶν πολλοὺς κατὰ τοῦτο γνώμους τε, καὶ πολλὰ ὠφεληθεὶς παρ' αὐτῷ, ἔφθασε καὶ εἰς τοῦτο σκήτην τῆς Ἁγίας Ἄννης, καὶ περνῶντας ὑπὸ τὸ κοιμητήριον, αἰσθάνθη μίαν ἄῤῥητον εὐωδίαν, καὶ ἄναψεν ὅλος ὑπὸ τοῦτο θεῖον φλόγα, καὶ ἔμεινε ἐκεῖ πλησίον ἡμέρας τινὰς εἰς σπήλαιον μικρὸν ἀσκήταιον ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ ἀνθρώπων. ἔπειτα ἐφιλοτιμήθη τὰς σκήτας ὠφελείας χάριν, καὶ σωματοφορούμενος μὲ τοὺς ἀείσεπτους τῶν μοναχῶν, ἐβρέπετο εἰς αὐτὴν, ὡς μέλισσα, τὰ ἄνθη τῶν ἀρετῶν. ἐλθὼν δὲ καὶ εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τοῦ Γρηγορίου, καὶ διῶν εἰς τὸ ἐπιπρόσθεν τοῦ Μοναστηρίου κελλίον, δύω σεβασμίους γέροντας, ἔμεινε σὺν αὐτοῖς χρόνον σπάν, καὶ μόνον τὸ φαινόμενον, διὰ νὰ μάθῃ ἐργόχειρον, ἐργαζόμενος μετ' αὐτῶν τὰ καθήκοντα, τῇ δὲ ἀληθείᾳ, διὰ νὰ σολίσῃ τοῦ ψυχικοῦ του μὲ θείους,

θείους, καὶ πνευματικοὺς σολισμούς. διὸ ὅπερ ὑπεπάσχετο αὐτοῖς. ὕστερον δὲ ἀπελθὼν εἰς ἐρημικώτερον τόπον ἔμενε μὲ σπάν ἀδελφὸν, νομίζων, πῶς θέλει ἔχει αὐτὸν συναγωνιστοῦ, καὶ βοηθὸν εἰς τοῦ ἀσκητικοῦ, ζωοῦ, ἀλλ' ἐκεῖνος ἔδειχνεν ἐν ὑποκείσει βίον ἀσκητικὸν, ἔσωθεν δὲ ἦν γέμων ἔργων πονηρῶν, καὶ ἀτόπων, πλοὺ δὲν ἐβλάφθη τελείως ὁ ὅσιος ἐκ τῆς ἐκείνου κακίας, ἀλλὰ μᾶλλον ἐσερεώθη εἰς τὸν σὺθεον σκοπόν του, καὶ ὅσον ἐδυνάτο ἠγωνίζετο. μετὰ τοῦτον τὸν Μοναχὸν ἀπερχόμενος ποτὲ ὁ Ἅγιος εἰς τὰ μέρη τῆς Σιμόπετρας, οὗ τινι κελλίῳ (σαββάτου λοιπὸν ἑσπέρας), ἐκεῖνος μὲ μερικῶν ἄλλων Μοναχῶν φαγόντες καὶ πιόντες εἰς κόρον, ἐξάπνισαν εἰς ὕπνον ὡς ἄλογα ζῶα. ὁ δὲ θεῖος ἀνθρωπος ἔχων τὸ θεῖον πῦρ εἰς τοῦ καρδίαν του, δὲν ἐδύνατο νὰ κοιμηθῇ, ἀλλ' ἐγερθεὶς ἡσύχως προσηύχετο νοερῶς τῷ νοερῷ Θεῷ, ἐκεῖ πλησίον ὅπου ἐκοιμῶντο καὶ οἱ ῥηθέντες. κατὰ δὲ τὸν καιρὸν τοῦ ὄρθρου, ἦλθον εἰς ἔκπασιν, καὶ εἶδον ἄνδρα τινὰ φοβερὸν, καὶ θαυμάσιον, ὅπου ἦλθε, καὶ ἐσάθη ἐπάνωθεν τῶν κοιμωμένων, καὶ εἶπε. „ Κύριε Ἐλέησον! ὡσὰν γαϊδαροι κοιμῶνται τοιαύτην ἡμέραν! καὶ μὲ τοῦ βέργαν ὅπου ἐβάσα ἐκτύπησε τοῦ γοῦν εἰπών. ἀλλοίμονον εἰς τοῦτον τὸν ἄνθρωπον. καὶ μὲ τὸν λόγον ἔγινεν ἄφαντος. Ὁ δὲ ὅσιος εὐξάμενος γενόμενος προσήυχετο ἐκτενέστερον, ἕως ὅ ἐξημέρωσε, καὶ ἦλθον εἰς τὸ κελλίον τους. καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, ἦλθε καὶ κατοίκησε μόνος του ἐπάνωθεν τῆς μονῆς τοῦ Διονυσίου. ὁ δὲ ῥηθεὶς μοναχὸς ἀπελθὼν εἰς Σάμον, ἔδωκε τέλος ἐπάνω, γενόμενος εἰς ὅλως ἐλεεινὸν θέαμα. Ὁ δὲ ὅσιος μὴ ἰκανὸν καιρὸν ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, ἐπῆγεν εἰς τοῦ σκήτην τοῦ παντοκράτορος. τότε ἦλθε καὶ ὁ γέρων πάς του ὑπὸ τοῦ Ζαγορά, διὰ νὰ μάθῃ τοῦ μυσικοῦ. καὶ διῶν τὸν ὅσιον ἐζήτει νὰ τὸν ἔχῃ μαζύτα, ὡς καλόγηρόν του. ἀλλὰ αὐτὸς μὲ τοῦ σωσειδισμένου ταπείνωσιν ἐζήτει τοῦ δίχως τοῦ γέροντός του, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ἡσυχάσῃ. Ὅθεν ὁ γέρων πάς του βλέπων τοῦ καλοῦ του γνώμου, ὄχι μόνον τὸν ἄφησεν, ἀλλὰ καὶ δύω φλωρία τοῦ ἔδωκε, λέγων. λάβε αὐτὰ νὰ κυβερνηθῇς. καὶ ὅταν τὰ σώσῃς, ἔλα νὰ σὲ δώσω καὶ ἄλλα, καὶ παρακάλει τὸν Θεὸν καὶ διὰ λόγου μου. λαβὼν δὲ τὰ φλωρία ὁ τῆς ἀκτημοσυνῆς ἄκρος ἐραστὴς, καὶ ἐλεύθερος πάσης φιλοχρηματίας, ἐταράχθη, καὶ παρεθὺς ἐσκὴς, καὶ ἐλεύθερος πάσης φιλοχρηματίας, ἐταράχθη, καὶ παρεθὺς ἐσχύεισε καὶ τὰ ἔδωκεν ὀπίσω, λέγων. λάβε τὰ φλωρία σου, ὅτι νιδιώθω νὰ χάσω τὸν νοῦν μου μὲ αὐτά. μετὰ δὲ τοῦτο ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, καὶ εἰς καιρὸν ὅπου ἐπερπάτει, ἄρχισαν οἱ ἐναντίοι λογισμοὶ νὰ τὸν ἐνοχλοῦν μεγάλως. σπάς λογισμὸς τὸν ἐβίαζε νὰ γυρίσῃ μὲ τὸν

SMANOGLIO

τὸν γέροντά τε εἰς τὴν μετάνοιάν τε. ἄλλος πάλιν, νὰ πηγαίνῃ εἰς κἀνένα ἐρημονῆσι, καὶ ἄλλος εἰς ἄλλον τόπον. ὕστω δὲ ἐνοχλέμενος, καὶ θλιπατῶν, ἔφθασεν εἰς ἓν ξέστρατον, καὶ ἐκεῖ ἐκάθη, μὴ ἠξεύρων ποίαν στράταν νὰ πιάσῃ. τότε τοῦ ἐφάνη, πῶς τὸν ἐκέντισε τινὰς ἀοράπως κὰ τὴν μίαν στράταν, εἰς τὴν ὁποίαν ἄρχησε νὰ θλιπατῇ, καὶ ὀλίγον διάβας ἀπάντησε τινὰς μοναχὰς ὁπὰ ἐπήγαιναν εἰς τὴν Ἁγίαν Ἄννην, καὶ ὁμοῦ μὲ αὐτὰς ἐπῆγε ἕως εἰς τὸν σαυρὸν ὁπὰ ὀνομάζεται τοῦ σιδήρη, καὶ πάλιν ἄρχισαν οἱ λογισμοὶ νὰ τὸν ἐνοχλοῦν μὲ θλασοτέραν βίαν, διὰ τοῦτο καὶ χωρισθεὶς ἀπὸ ἐκείνας, ἐκάθη ὀλίγον, καὶ πάλιν ἄρχισε νὰ θλιπατῇ, ἐσκοτισμένος ὢν ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν λογισμῶν. ὕστερον καὶ προβὰς ὀλίγον, καὶ δύρων τινα πέτραν ἐκάθισεν ἐπ' αὐτὴν, καὶ φρίττοντας ὤν (εἶχε γὰρ πέντε ἡμέρας ὁπὰ δὲν ἔφαγε) ἔλαβε ὀλίγον ψωμὶ καὶ ἔφαγε (τὸ ὁποῖον εἶχον τοῦ τὸ δώσῃ οἱ προρρηθέντες μοναχοὶ) καὶ φαγὼν ἀνέμβισεν εἰς τὸ χέρι του, καὶ ἐκ τῆς πολλῆς ταραχῆς τῶν λογισμῶν, τοῦ ἐφάνη πῶς τοῦ ἦλθε μία σκότωσις νοός, καὶ ἄμετρος ἀκηδία, καὶ ἔκλινεν εἰς ὕπνον, καὶ ἐκεῖ βλέπει ἐμπροσθεν του ἕνα γιγαντιῶν, μέλανα, δυσειδέσατόν τε, καὶ φοβερόν, καὶ πάλιν αἰσθάνεται ὡσὰν νὰ τοῦ ἔλεγεν ἄλλος τις ἀοράπως εἰς τὸ σύνδοθεν ὡς μὲ ἡμερόπτα, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄχημος γίγας, εἶναι ὁ πονηρὸς δαίμων, ὅστις σὲ ἔβαλεν ἐμπρὸς διὰ νὰ σὲ ἀφανίσῃ. καὶ παρευθὺς ἐξύπνησεν σύτρομος, καὶ λέγει. ἀλλοίμονον εἰς ἐμέ, ὅτι μὲ ἔβαλεν ὁ δαίμων ἐμπρός, καὶ θέλει νὰ μὲ ἀφανίσῃ. Ὅθεν ἔβαλε γνώμην νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πνευματικόν, καὶ νὰ πάμῃ ὅ,τι τοῦ εἰπῇ ἐκεῖνος, ἴσως καὶ εὕρῃ ἀνάπαυσιν. καὶ ὅπως ἐκίνησε τὴν πρὸς τὸν πνευματικὸν ὁδόν, θλιπατῶν δὲ τοῦ ἐφάνη ὡσὰν ἕνας βίαιος ἀνεμοδρόφυλας, καὶ τὸν ἐπῆρε, καὶ τὸν ἔξωσεν ὁπὸ τὴν στράταν διάστημα ἱκανὸν, βιάζων καὶ κεντίζωντάς τον διὰ νὰ τὸν ὁπολέσῃ.

Ταῦτα δὲ πάσχων φανερῶς, καὶ βιαζόμενος εἰς κρημνὸν ὑπὸ τῆς δαιμονικῆς ἐκείνης ἐνεργείας, ἐφοβήθη σφόδρα, καὶ μεγαλοφώνως ἐβόησε. „ Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ, παναγία Θεοτόκε βοήθει μοι. καὶ διὰ δύο ἐφάνη τις μία ἄλλη σύθεος, καὶ θαυμασία δυνάμις, πῶς ἦλθεν ἐπάνω τοῦ βουνοῦ, ὡσὰν μία ἀστραπὴ, καὶ ἐδίωξεν ὅλην ἐκείνην τὴν σατανικὴν ἐνέργειαν μὲ βοὴν μεγάλην. καὶ ἡ βοὴ ἐκείνη μαζὴ μὲ τὴν λάμψιν, ἔφθασεν ἕως εἰς τὸν αἰγιαλὸν διώκωντα τὸν πειράζοντα. ἐχάρισε δὲ εἰς τὸν ὅσιον γαλήνην, καὶ ἡσυχίαν τοῦ λογισμοῦ, καὶ ἐχαρᾶς ἀφάτου τὸν ἐπλήρωσε, πόσον ὁποῦ ἔκραζεν μεγαλοφώνως φωνὰς διαφόρους πρὸς τὸν ἐλευθερώσαντα Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ πρὸς τὴν

τὴν

τὴν Κυρίαν ἡμῶν, καὶ μεσίτειαν Θεοτόκον, καὶ ἔτρεχε παιδιάτικα πρὸς τὸν πνευματικὸν κὺρ Γαλακτίωνα εἰς τὸ Κατουνάκι. καὶ ἐλθὼν πρὸς αὐτὸν, τοῦ ἐδιηγήθη ὅλα τὰ συμβάντα. καὶ δι' ὀλίγης αὐτοῦ, ἐπῆγε καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ Καυσοκαλύβι εἰς τὴν μεταμόρφωσιν χρόνους εἴκοσι ἐργαζόμενος τὰ κελλία. ἡ δὲ τροφή του ἦτον ψωμὶ καὶ νερὸν, ἀπὸ δύω, ἢ τρεῖς ἡμέρας ξώγων, καὶ τὸ θλιβερότερον ἐτρέφετο μὲ χόρτα ἄγρια, ἢ κάσανα. καὶ τόσην φροντίδα εἶχε διὰ τὸ κορμὶ, ὅσον μόνον νὰ ζῇ. ἡ δὲ φροντίς του ὅλη ἦτον εἰς τοὺς πνευματικοὺς ἀγῶνας, παλαίων, καὶ ἀνταγωνιζόμενος μὲ τὸν ἀντίπαλον διάβολον αἰσθητῶς, καὶ νοητῶς χρόνους εἴκοσι. ἔπειτα κατέβη πλησίον τῆ αἰγιαλῆ, καὶ ἐκατοίκησεν εἰς ἕνα σπήλαιον μικρὸν, ὅπου ἐκαπιάσε πρότερον ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Καυσοκαλύβης, καὶ ἐκεῖ ἄρχισε νὰ ἀγωνίζεται ὑπὲρ ἄνθρωπον, παλαιπωρῶν, καὶ κατατήκων τὴν σάρκα ἐν πείνῃ, καὶ διψῃ, ἐν κόποις, καὶ μόχθοις, ἐν ψύχει, καὶ γυμνότητι, καὶ μυρίαις ἄλλαις κακοπαθείαις. καὶ ἐπειδὴ ἦτον ὁ τόπος ἄνυδρος, τὸν μὲν χειμῶνα ἐμάζωνεν ὁπὸ τὴν βροχὴ νερὸν εἰς μίαν σάμναν. τὸ δὲ καλοκαίρι τὸν ἐπαρηγόρει ὁ Θεὸς, καὶ ἤρχετο νέφος μικρὸν ἐπάνω τοῦ σπηλαίου, καὶ ἔβρεχεν ἕως ὁ ἐγέμιζε τὴν σάμναν νερὸν, καὶ πάλιν ἔφευγεν. ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ἐπιθύμαζε νὰ κατατήκῃ τὴν σάρκα, ἐξήραινε τὰ ἄγρια χόρτα, καὶ τείβωντάς τα ἔξωγεν ὁπὸ αὐτὰ ὀλιγοστὸν μόνον, ὅσον νὰ ζῇ. πολλάκις δὲ ἔτριβε καὶ μάρμαρα, καὶ τὰ ἔκανεν ὡσὰν ἀλεῦρι, καὶ σμίγωντάς τα μὲ τὰ ξηρὰ χόρτα ἔτρωγε. ὅθεν ἐρωτώμενος ἔλεγεν, ὅτι ὁπόταν τὰ ἔτρωγε, τὸν ἐπήγαινεν αἷμα. Καὶ αὐτὸς μὲν ὕπνον ἠγωνίζετο, οἱ δὲ πέριξ μοναχοὶ ἔπαιρνον νὰ τὸν ἐμποδίσουν, νομίζοντες πλάνην τὰ γινόμενα, καὶ τὸν ἐσυμβούλευαν καθ' ὅλας καὶ τὴν γνώμην του. ὅμως αὐτὸς ἐκείνους μὲν μὲ τὴν σωφρονιστικὴν παραίνωσιν ἀνέπαυεν, ἀπὸ δὲ τὰς ἀγῶνάς του δὲν ἔπαυεν, ἀλλ' ὡς ἄσαρκος ἠγωνίζετο καθ' ἡμέραν νὰ αὐξάνῃ αὐτὰς. Ἀλλὰ καὶ οἱ μισόκαλοι δαίμονες δὲν ἔπαυον νὰ τὸν πειράζουν ποικὰ μὲ διάφορους τρόπους, καὶ αἰσθητῶς καὶ νοητῶς, πάσχοντες νὰ τὸν πλανήσουν ὁπὸ τὴν θείαν, καὶ διαγγελικὴν ὁδὸν, καὶ θλίβοντές τον ποικιλοτρόπως. πότε μὲν προσβάλλοντές τον μὲ λογισμοὺς διαφόρους, πότε δὲ βασανίζοντές τον μὲ διάφορες ἀθενείας σωματικάς. αὐτὸς δὲ γνωρίζων τὴν σατανικὴν ἐνέργειαν ἐτρέπετο εἰς προσδοχὴν, καὶ μὲ αὐτὴν διέλυε τὰς σκαιωρίας των, ὡς ἰσὸν ἀράχνης. ἄλλοτε πάλιν ἔπαιρνον νὰ τὸν φοβερίσουν μὲ κτύπους, καὶ φωνὰς, καὶ μὲ ὄψεις φοβερὰς, φαινόμενοι ὡς θηρία, καὶ γίγαντες φοβεροὶ μέλανες, καὶ δυσώδεις, ἀλλ' εἰς τὸν ἅπαξ χαειπωθέντα νηπίων παίγνια ἐνο-

ἐνομίζοντο, ϗ ἄξια γέλωτος τὰ ποιούμενα. καί ποτε ἐξελθὼν τ̃ σπηλαίου διά τινα χρείαν, εἰς καιρὸν ὅπ̃ ἐγύμνουν, εἶδεν αἰσθητῶς ἐμπορεύσαν τὸ σπηλαίου, ὡσὰν κατζιβέλους πολλοὺς μ̃ γυναικῶν, ϗ παιδίων χαλκεύοντας ϗ κόσκινα ϗ ἄλλα παρόμοια ποιοῦντας, ἀλαλάζοντας, ϗ φωνάζοντας ϗ τὴν σωμήθειαν τ̃ κατζιβέλων, ϗ καπνοῦσας τὴν τ̃ δαιμόνων πονηρίαν, ἀνοίσας τὸ νοερὸν ὄμμα τ̃ ψυχ̃ τε πρὸς τὸν Θεόν, εἶπε. Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ λυτρωτὴς, ϗ Θεός μου λύτρωσαί με ἀπὸ τὰς πανουργίας τ̃ δαιμόνων, πρεσβείαις τ̃ς παναχράντου σου μητρός. ἀμήν. ϗ τὸ σημεῖον τ̃ σταυρ̃ ποιήσας, διελύθησαν ὡσεὶ καπνός, ϗ ἔγιναν ἄφαντοι. Οὕτω λοιπὸν ἀγωνιζόμενος, ἠξιώθη ϗ νοερᾶς προσδυχ̃ς, ϗ θείων ἀποκαλύψεων, ϗ προσδυχόμενος ἔσκεπεν ὡς σύλος ἀκλόητος, ϗ καθήμενος ὅλας μεσημβρίας ἐφαίνετο, ἔχων ἄνω τὸν νοῦν, ϗ τὴν γνῶσιν τούτου σαρκὸς ὅλ' ὅλως ἀπόμενος, ἀλλ' ἦτον ὅλος θεῖος, ϗ θεοειδὴς τ̃ πνεύματι, ϗ τοῖς ἔξωθεν χαιρίσατος.

Τότε ἦλθεν εἰς τὸν ὅσιον ϗ ὁ μ̃ ταῦτα μαρτυρήσας διὰ Χριστὸν Ῥωμαῖος ὁ Καρπασιανίτης, ϗ ἔμεινε μετ' αὐτ̃ χρόνον τινὰ, ἀγωνιζόμενοι ϗ οἱ δύω, ὡς ἄσαρκοι. ἐπειδὴ δὲ ὁ Ῥωμανὸς ἐφέρετο ὡσὰν ξένος τ̃ς παρούσης ζωῆς, ϗ ὅλος δι' ὅλου τὸ Μαρτύριον ἐφαντάζετο, κοινῇ γνώμῃ ὑπεδύσαντες καὶ οἱ δύω ἡμέρας ἱκανὰς, καὶ τ̃ Θεῖ δεηθέντες περὶ τ̃ς ἐκβάσεως τ̃ Μαρτυρίου, τὸς ἀπεκαλύφθη, πῶς εἶναι θέλημα Θεοῦ, ϗ θέλει τελειώσει καλῶς τὸ Μαρτύριον. ὅθεν ἐσυμφώνησαν ἀναμεταξύτων, ὁ μὲν Ῥωμανὸς νὰ ἦναι πρόσβυς εἰς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τ̃ς τ̃ ὁσίου σωτηρίας, ϗ μ̃ θάνατον νὰ ἔχῃ τὴν δίαιταν ὁμοῦ εἰς τὸν παράδεισον. ὁ δὲ ὅσιος νὰ ὑπομείνῃ τ̃ Θεῖ ὑπὲρ τ̃ Ῥωμανοῦ, ἕως ὅ νὰ ἀξιωθῇ τ̃ν Μαρτυρικῶν Στεφάνων. ἔπειτα νὰ μείνῃ εἰς τὸ αὐτὸ σπήλαιον μέχρι τ̃ς τελειώσεώς τε. Ταῦτα λοιπὸν συμφωνήσαντες, ϗ τὸ μέγα, ϗ ἀγγελικὸν φίλημα ἐνδυθεὶς ὁ Ῥωμανὸς, ἀπῆλθε χαίρων, ϗ ἔλαβε δι' ὀχ̃ς τὸν ὁσίου τὸ ποθούμενον Μαρτύριον, ὡς δηλαμβάνει τὸ αὐτ̃ ὑπόμνημα. ὁ δὲ Ἅγιος ἔκτοτε ἠγωνίζετο περισσότερον. ϗ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἄφησε τὸ σπήλαιον, ϗ ἐπῆλθε εἰς τὸ κάθισμα τ̃ ὁσίου Ἀθανασίου, ϗ προσδυχόμενος μίαν φορὰν ἦλθεν εἰς ἔκστασιν, ϗ βλέπει τὸν ὁσιομάρτυρα Ῥωμανὸν λαμπροφόρον, ϗ ἀρρήτως λάμποντα, ϗ τὸ πρόσωπόν τ̃ ἀκτινοβολῶν ὑπὲρ τὸν ἥλιον. ὅς τις σκέφων τὸ θεοειδὲς ἐκεῖνο πρόσωπον ἀπὸ τὸν γέροντα, ἐφαίνετο πῶς τὸν ὠνείδιζε διὰ τὴν φυγάβασιν ὅπ̃ ἔκαμε, ϗ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπήλαιον. ὁ δὲ ὅσιος προσπίπτων ἐδέετο τ̃ Μάρτυρος

νὰ

νὰ τὸν κοπάσῃ μὲ ἱλαρὸν πρόσωπον, ϗ νὰ τ̃ συγχωρήσῃ τὸ σφάλμα τ̃ς μετοικήσεως, ἀλλ' ὄχι ἐπίκυσεν ὁ ὁσιομάρτυς, ἀλλ' ἔγινεν ἄφαντος. ἐλθὼν δὲ εἰς ἑαυτὸν ὁ ὅσιος, ϗ φοβηθεὶς τὸ ἀδιάλαπτον τ̃ Ἁγίου, ἐγύρισε πάλιν εἰς τὸ σπήλαιον. ϗ ἐκεῖ εἶδε πολλάκις τὸν ὁσιομάρτυρα μὲ τὴν ὁμοίαν δόξαν, ϗ μὲ ἱλαρὸν, ϗ γλυκύτατον πρόσωπον βλέποντα τὸν ὅσιον, ϗ λόγοις παρρησιάντα, ϗ παρηγορῶντα. ϗ ἔτω παρηγορηθεὶς μεγάλως, ἔμεινεν ἐκεῖ ἀγωνιζόμενος. ὕστερον δὲ ἔκτισε μικρὰν καλύβαν ἐν τ̃ σπηλαίῳ ἰδίαις χερσὶ, ϗ ἐν αὐτ̃ ἔζη τὴν Ἀγγελικὴν πολιτείαν, πεινῶν, ϗ διψῶν, ϗ πᾶσαν κακοπάθειαν ὑπομένων, ϗ σῶμα παλαιόρασον μόνον ἔχων, τὸ ὁποῖον δὲν τὸ ἐφόρει ϗ ποτὲ, ἀλλ' ὅταν ἤθελεν ἰδῇ τινὰ ὅπ̃ νὰ πηγαίνῃ εἰς αὐτὸν ἀπὸ τὰς γνωσὰς, ὅτι εἰς ὅλας δὲν ἐφαίνετο. καί ποτε χιόνος πολλ̃ς πεσούσης, ἐκρύωσεν ἄμετρα, ϗ αὐτὸς φαντάσθη νὰ ζεσθ̃ῇ, μὰ δὲν ἐδυνάτο. ἀλλ' ὅσον ἐπλησίαζεν εἰς τὴν φωτίαν, τόσον ἐψυχαίνετο περισσότερον. καταλοήσας δὲ ὅτι ἡ τόση ψυχρότης δὲν εἶναι φυσική, ἀλλ' ἐκ τ̃ σατανᾶ. τὴν μὲν φωτίαν πάτησας ἀπέσβεσεν, ἐλθὼν δὲ ἔξω γυμνὸς ἔπεσεν εἰς τὸ χιόνι, ϗ τοῦτο ποιήσας, τ̃ ἐφάνη πῶς ἦλθεν εἰς αὐτὸν μία θαυμαστὴ δυνάμις, ϗ θεία ἐνέργεια, ϗ ἐδίωξε τὴν ἄμετρον ψύχραν, ϗ τὸν ἐζέσαν τόσον, ὅπ̃ ἐνόμιζε, πῶς κάθηται εἰς λαβὸν, ϗ ὄχι εἰς χιόνα. Ἐξῆλθε δὲ ἡ φήμη τ̃ ὁσίου παντοχ̃, ϗ ἔρχονταν πρὸς αὐτὸν, οἱ μὲν δι' ὠχ̃ς χάριν, οἱ δ' ὠφελείας. καί τινες ἀποταξάμενοι ἔμειναν παρ' αὐτῷ. ὅς τις προσδυχόμενος ποτὲ, ἦλθεν εἰς ἔκστασιν, ϗ βλέπει ὡσὰν σῶμα ἄνδρα θαυμάσιον ὅπ̃ τὸν ὕπνωσεν ἀπὸ τὸ χέρι, ϗ τὸν ἐπῆρε εἰς σῶμα κάμπον τόσον μεγάλον, ὅπ̃ ἄκρα δὲν ἐφαίνετο, ὅς τις ἦτον γεμάτος παλάτια, ϗ σπίτια ὡραιότατα, εὔκερα ὅμως ἀπὸ ἀνθρώπους, ϗ θαυμάζων ἠρώτησε τὸν ὁδηγοῦντα, διὰ τί εἶναι εὔκερα; ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν, ὁ τόπος ἔτος, ϗ τὰ παλάτια ταῦτα εἶναι ἑτοιμασμένα, νὰ κατοικήσουν εἰς αὐτὰ μ̃ τὸν κοινὸν ἀπάσαν οἱ Χριστιανοὶ ἐκεῖνοι ὅπ̃ πληρώνουν εἰς τὰς Τέρμας χαράτζια, ϗ ἄλλα δοσίματα, ϗ ὑπομονὴν δ' χαρίσεως τόσα κακὰ διὰ τὸν Χριστόν. τὸ παχὺ ἐκάλεσε τὸς μετ' αὐτ̃, ϗ τὸς εἶπεν, ἐὰν ἔχετε ἄμπρα πηγαίνετε, ϗ πληρώσατε τὸ χαράτζι σας, διὰ νὰ γλυτώσω ϗ ἡμεῖς συγκοινωνοῦμε ἐκείνους, ὅπ̃ πληρόνουν, ϗ ἔτω τὸς ἐδηγήθη καταλεπτῶς τὴν ὀπτασίαν ὅπ̃ εἶδεν.

Πολυμαθής τις Σίλβεστρος τὸ ὄνομα ἄνθρωπος Χριστιανώτατος, ϗ ἀξιόπιστος, ἔλεγεν, ὅτι εἶδε τὸν Ὅσιον πολλάκις ἐκεῖ ὅπ̃ ἐπροσηύχε-

του, ϗ ἔλεγε τὸ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ, πῶς εὐγαίνει φλόγα πυρὸς ἐκ τῦ σώματός του. ἀλλὰ ϗμὴ φροορατικῦ χαρίσματος ἠξιώθη, ϗμὴ ἐφορᾶλεγεν εἰς πολλὰς ἐκείνα ὅπου ἔμελλον νὰ τὰς σωνέβαν. ἔβλεπε δὲ ϗ τῇ καθ' ἑνὸς τὴν ψυχικὴν κατάσασίν του ὡς δείσκετο, ἢ ἐν ἁμαρτίαις, ἢ ἐν ἀρεταῖς, καθὼς εἰς πολλὰς μυσικάς του τὸ ἐφανέρωσεν. Ἐν τούτοις δὲ ἀγαλάμπων ὁ ὅσιος, ἦλθε ϗ ὁ ὁσιομάρτυς Νικόδημος, διὰ νὰ λάβῃ τὴν δίχλιν του, ϗμὴ διὰ νὰ συμβαλθῇ τὸ ποιητέον, ϗ δι' ὗς ὅπου τὴν εἶδεν, ἔπεσεν εἰς τὰς πόδας του κλαίων, ϗ ὀδυρόμενος ὥραν πολλήν. εἶπα πιάσας αὐτὸν ὁ ὅσιος ἐκ τῆς χειρός, ϗ ἐξ ὀνόματος (χωρὶς νὰ τὸν ἠξεύρῃ) καλέσας αὐτὸν, τὸν ἀσήκωσε, ϗ τὸν ἐπαρηγόρησε ἱκανῶς. μ' ὅτο αὐτεχώρησεν ὀλίγον, ϗ τοιρῶς ἐφροσήνχετο. οἱ δὲ τυχόντες ἐκεῖ τότε, ἔλεγον, ὅτι εἶδον φῶς, ὡσὰν ἄστρον ὅπου κατέβη εἰς τὸν ὅσιον, ϗμὴ δι' ὗς ἔλαμφε τὸ πρόσωπόν του ὡς τὸν ἥλιον. ἔπειτα γραφεὶς ἐπῆγε εἰς τὸν Νικόδημον, ϗ τοῦ εἶπε λόγον τινὰ μυσικόν. ϗμὴ μὲ τὸν λόγον δι' ὗς, ἡ μὲν λάμψις ἐχάθη ἀπὸ τὸν ὅσιον, κατάνυξις δὲ ἦλθεν εἰς τὸν Νικόδημον, ϗ κοντὰ ὑπὸ τῆς θείας χάριτος ἔκραξε μεγάλως, ϗ ἀπελθὼν κάτωθεν τοῦ σπηλαίου, ἔκλαυσε τοιρῶς ὥραν ἱκανὴν, ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὸν ὅσιον ζητῶν δίχλιν, ϗ ἄδειαν νὰ πηγαίνῃ εἰς τὸ μαρτύριον.

Ὁ δὲ ὅσιος δίχνθεὶς αὐτὸν, ϗ ῥάβδον τινὰ λαβὼν, τὴν ἔδωκεν εἰς χεῖρας αὐτοῦ εἰπών. ἄπελθε μετ' αὐτῆς ἐμπρὸς εἰς τὸν παστιχῆ, ϗμὴ τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ θέλεις τελειώσεις καλῶς τὸ μαρτύριον. ὁ δὲ Νικόδημος λαβὼν, ὡς ἐκ χειρὸς Κυρίου τὴν ῥάβδον, ϗ ταῖς εὐχαῖς τοῦ παχρὸς ὠφεληθείς, ἀπεφάσισεν ἐκεῖθεν νὰ κινήσῃ πρὸς τὴν τοῦ μαρτυρίου ὁδόν. πλὴν ἀδυνάτως ὢν, διὰ τὰς ἀμέτρους νηστείας ὅπου ἔκαμεν, ἐζήτει ἄδειαν, νὰ καταλύσῃ εἰς τὸ φαγητὸν, ϗμὴ ποτὸν, διὰ νὰ δυνατὴ νὰ ὠφεληθῇ. ὁ δὲ ὅσιος εἶπεν αὐτῷ. τώρα μάλιστα ἀδελφὲ σοῦ χρειάζεται ὠφελιμώτερα νηστεία ὅπου μέλλεις νὰ ἀγωνισθῇς τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ τελευταῖον ἀγῶνα. ϗ ὁ Κύριος ἡμῶν θέλει σὲ δυναμώσει νὰ ὑπάγῃς χωρὶς κόπον. λέγει τε πάλιν ὁ Νικόδημος ὁ Κύριος ἡμῶν δι' ὀλίγων νὰ μὲ ἀξιώσῃ τῆς καλῆς του ὁμολογίας, πλὴν φοβοῦμαι τὸν διάβολον. λέγει τε ὁ ὅσιος τὸν Θεὸν νὰ φοβῆσαι, ϗ ὄχι τὸν διάβολον τὸν ἀδύνατον, ὅπου δὲν ἔχει κἀμμίαν ἐξουσίαν εἰς ἡμᾶς ἀπὸ λόγου του. ἔχε λοιπὸν εἰς τὸν Χριστὸν ὅλον σου τὸ θάρρος, ὅστις θέλει σὲ δυναμώσει, ϗ τὸν δαίμονα νὰ νικήσῃς, ϗμὴ ὑπὲρ Χριστοῦ νὰ μαρτυρήσῃς. ταῦτα ἀκούσας ὁ Νικόδημος, δάκρυσι, ϗ χαρᾷ περιχυθεὶς ἔπεσε, ϗ ἐφίλησε τὰς πόδας τοῦ

ὁσίου, ϗ ὕπως ἀπῆλθε χαίρων, ϗ καλῶς ἐτελείωσε τὸ μαρτύριον. εἰς τὸν τόπον δὲ ἐκεῖνον ὅπου δείσκετο ὁ ὅσιος Ἀνάκιος, σωνηθροίσθησαν ϗ ἄλλοι ἀδελφοὶ ποθοῦντες τὴν σωτηρίαν τους, ϗ ἔκτισαν καλύβας, ϗ ἔγινε σκήτη ἱκανῶν πατέρων, ϗ διὰ παρεσβειῶν τοῦ ὁσίου αὐξάνει καθ' ἑκάστην. ἀλλ' ἐπειδὴ ϗ ὑστεροῦντο ὕδατος, λαβὼν ὁ ὅσιος ἀδελφόν τινα ἐργατικὸν Τιμόθεον καλούμενον, ϗ φερωνιάς του εἰς τὸ μέσον τῆς σκήτεως, ϗ δείχνωντάς του τόπον ἁρμόδιον, τοῦ εἶπεν. ἐδῶ σκάψον, ϗμὴ θέλεις δοῦρις νερὸν διεισδέσατον, ϗ ὑγιέσατον, τῇ τοῦ Χριστοῦ χάριτι. ὃ ϗμὴ ἐγένετο. ϗ δρέθη ἐκεῖ νερὸν, ϗ εἰς κατασκολιὰ μύλια ἀρκετόν.

Ὁ δὲ Ὅσιος πρὸς τοῖς ἄλλοις ὅπου ἐνθέτα τοὺς ἀδελφούς, ἔλεγε ϗμὴ τοῦτο, ὅτι ὅτε σρώματα, ὅτε ἐνδύματα, ὅτε πλοῦτος, ὅτε ξυφὴ, ϗ ξέφυρα, ϗ αὐξάνει τὰ πάθη τόσον, ὅσον ὁ ὕπνος ὁ πολύς. ϗμὴ πάλιν ὅτε ἠμπορεῖ νὰ τοὺ καταδαμάσῃ τόσον ἄλλο τί, ὅσον ἡ ἀγρυπνία, ϗμὴ ὅτι δύω μόνας πρὸ πάντων σωματικὰς ἀρετὰς πρέπει νὰ μεταχειρίζεται μάλιστα ὁ μοναχὸς, εἰς τὸ νὰ νικήσῃ τὴν σάρκα, νηστείαν, ϗ ἀγρυπνίαν. ϗ γὰρ ὅλας τὰς λοιπὰς κακοηχίας νὰ μεταχειρίζεται τινὰς, εἴτε κόπους, εἴτε χαμαικοιτείας, εἴτε σίδηρα, εἴτε γύμνωσιν, εἴτε ἄλλο τοιοῦτον κακοπάθειαν, ὅταν τὸ κορμὶ ἀπαύεται εἰς φαγητὰ, ϗμὴ εἰς ὕπνον, ὅλα τὰ εἰρημένα τὰ σωνηθίζει, ϗμὴ δοῦ τὰ ἔχει δηλ. τίποτε. ἀλλὰ μὲ τὴν νηστείαν, ϗ ἀγρυπνίαν δὲν δύναται νὰ κινῆται εἰς τὰς ὁρέξεις του, ὅτε νὰ σωνηθίσῃ αὐτὰ, καθὼς ϗ τὰ ἄλλα. Ἐρωτώμενος δέ ποτε περὶ τοῦ ὕπνου, πόσον δηλαδὴ νὰ κοιμᾶται ὁ μοναχός; εἶπεν. ὅτι μισὴ ὥρα εἶναι ἀρκετὴ εἰς τὸν ἀληθινὸν μοναχόν. καθὼς τὸ ἔδειχνε ϗμὴ αὐτὸς ἐμπρακτῶς, μὲ ὅλον ὅπου ἦτον εἰς ἔχατον γῆρας, ϗ εἶχε ϗμὴ δεινὸν ασάσιμον, ϗ ἐπέμβε μὲ μεγάλην βιναιότητα, σεκόμενος ὅλην τὴν νύκτα ὄρθιος, ἢ γονατισὸς εἰς τὰς θείας ὕμνους, ϗ κοντὰ εἰς τὸ ξημέρωμα ἔπερνεν ὀλίγον ὕπνον ἀκουμβίζωντας εἰς τὸ χέρι του, ἢ εἰς ἄλλο τί, ἕως ὅπου νὰ μὴ σκοτίζεται τὸ λογικὸν ἀπὸ τὴν ἄμετρον ἀγρυπνίαν. τόσον πολλὰ ἐμίσει τὸν ὕπνον, ὡσὰν μεγάλου τε ἐχθρόν.

Θαῦμα μέγα ἐφαίνετο εἰς τὸν Ὅσιον ἀξιοδιήγητον, ὅτι ἀγράμματος ὢν εἰς τὸ παντελὲς, ἀνεγίνωσκε μὲ μεγάλην κατάληψιν, ϗμὴ τὰ πλέον ἀκατάληπτα βιβλία, ὅπου χρεῶν ῥητὴν τῆς θείας γραφῆς δοῦ τὴν ἐλπίθασεν, ἀλλ' ἐρωτώμενος ἀπεκρίνατο, ὡς λίαν σοφὸς, δίδωντὸν ἐλπίθασεν, ἀλλ' ἐρωτώμενος ἀπεκρίνατο, ὡς λίαν σοφὸς, δίδωντας τὴν τοῦ πνεύματος ἐνέργειαν, ϗ λύσιν κάθε ῥητῦ εἴτε σοφὸς ϗμὴ

ἰδιώτας. Εἶχε δὲ διάβειαν ὁ Ὅσιος εἰς πάντας τὺς Ἁγίυς, καὶ μάλιστα εἰς τὸν Ὅσιον Μάξιμον τὸν Καυσοκαλύβιν. τὸν ἑποῖον ἔλεγε, ὅτι τὸν εἶδε πολλάκις· καὶ ὅταν ἤθελε τ̃ ἔλθῃ λύπη ἐκ σωπεργείας τ̃ ἐχθρ̃, αὐτὸν τὸν Ἅγιον ἐπεκαλεῖτο, καὶ τὸν εὕρισκεν ἕτοιμον βοηθὸν, ὅτι ἐφαίνετο ἐν ἐκστάσει εἰς αὐτὸν, φορῶν στολὴν ἱερατικὴν λαμπροτάτην, καὶ εἰς χεῖρας ἔχων θυμιατὸν, μὲ τὸ ὁποῖον θυμιάζων ὅλον τὸν ναὸν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὺς ἀκολούθυντα, (ὅτι τὸν ἀκολουθ̃σαν πλῆθος ἄμετρον μοναχῶν, καὶ ἐφορ̃σαν μοναδικὴν στολὴν, ἄσπρην ὅμως ὡς χιόνα, καὶ ξαστράπτυσαν, οἵτινες ἦσαν ἐκεῖνοι ὁπ̃ ἐσώθησαν διὰ μέσυτ̃.) καὶ παρθὺς ἐλουθηρώνετο ἀπὸ τὴν ἄμετρον λύπην, καὶ θαυμασῶς ἐπαρηγορεῖτο. Ἄλλοτε πάλιν ἔλεγεν, ὅτι ὁπόταν ἦτον μοναχὸς, ἐφαίνετο τὴν αὐγὴν εἷα ὡραιότατον πτηλὶ, ὡσὰν ξυγὸν, καὶ ἐκελλάδει μίαν θαυμάσιον μελωδίαν, ὁπ̃ ἀκ̃ωντάς το ὁ Ὅσιος, ἐπληρ̃το ἡ καρδία τ̃ ἀῤῥήτυ διφροσύνης, καὶ ἔφυγεν ἀπὸ λόγυ τ̃ κάθε λύπη. ἀφ' ὅμως σωπηροίθησαν ἐκεῖ ἀδελφοὶ, δὲν τὸ εἶδε πλέον. ἔλεγε δὲ ὅτι ὅπ̃ πρότερον, ὅτε ὕστερον εἶδε κἀμμίαν φορὰν τέτοιον ὡραιότατον πτηλὶ, ὅτε τοιαύτην μελωδίαν πτηλὸς ἤκυσεν. Ἐγὼ δὲ (1) τ̃το ὁπ̃ εἶδον, καὶ ἤκυσα πολλάκις, δὲν θέλω τὸ κρύψω. ὅτι καθήμυος πολλάκις τὴν νύκτα ἐφύλαττον ἔξω τ̃ κελλίυ τ̃, διλαβεία φερόμυος εἰς τὸν Ὅσιον. ὅς τις προσδυχόμυος ἐκ μυὸς τ̃ στόματος αὐτ̃ δὲν ἤκυε τελείως φωνὴ, ἀλλ' ἔσωθεν τ̃ς καρδίας τ̃ ἤκυε κάποια φωνὴ μετὰ ἀναστεναγμῶν ἄῤῥητος, θαυμασία, γλυκυτάτη, καὶ μελωδική. καὶ τ̃το ἐγίνετο ὅλην τὴν νύκτα, ὅτι παύτοτε ἀνυπέρδυεν, καὶ ἐπροσήυχετο, καὶ πρὸς τὸ ξημέρωμα ἔπαιρεν ὀλίγον ὕπνον, ὡς εἰπομεν. Εἶχε πνεῦμα εἰρηνοποιὸν, ὁπ̃ ἐαύτης ἔπαιρνε ἀπὸ λογισμὺς, διὰ τὺς ὁπ̃ ἤθελεν ἰδῇ τὸ χαειπωμυόν τ̃ πρόσωπον, εἰρηνύοντο οἱ κακοὶ λογισμοὶ ἐκεῖνοι.

Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Χρύσανθος, ἦλθε ποτὲ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος χάριν προσκυνήσεως, καὶ ἀκύων τὰ περὶ τ̃ Ὁσίυ, ἦλθε μ' μεγάλης ασυδ̃ς, καὶ αὐτομωθεὶς μετ' αὐτ̃, καὶ πολλὰ ἀπόῤῥητα ἐρωτήσας, ἐθαύμασε τὴν ὑψηλήν τ̃ ἀσκήσιν, καὶ τὴν θαυμασίαν, καὶ ἁγίαν τ̃ πολιτείαν, καὶ διφραθεὶς εἰς τὺς χαειπωμυύς λόγυς τ̃, ἐκήρυττε παυπαχ̃ λέγων. εἶδον ἄλλον Ἡλίαν, καὶ Ἰωάννην τὸν βαπτι-

(1) Οὗτος εἶναι ὁ Παπᾶ Ἰωάννης ὁ Καυσοκαλυβίτης.

στιστὴν. εἶδον θεωμασότερα ἀπὸ ὅσα ἤκυσεν. καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεὸν, ὅτι εἰς τοιαύτης καιρὺς, θεώρισται τοιοῦτον ὑποκείμενον.

Καί ποτε ἀναγινώσκων ἐγὼ τὺς λόγυς τ̃ Ἁγίυ Συμεὼν τ̃ νέυ Θεολόγυ, εὗρον τὸν λόγον ὁπ̃ λέγει. ὅτι ἀσσως ὁ Χρισιανὸς δὲν ἰδῇ τὸν Χρισὸν ἐδῶ εἰς τὴν παρύσαν ζωὴν, ἂς μὴ ἐλπίζῃ νὰ τὸν ἰδῇ ὅτε εἰς τὴν μέλλυσαν. καὶ ἀπορήσας ἠρώτησα τὸν Ὅσιον. ὁ δὲ εἶπέ μοι. ἀλήθεια εἶναι τέκνον μυ, καὶ μὴ ἀμφιβάλλῃς εἰς τ̃το. ὅτι βεβαια ἀσσως ὁ Χρισιανὸς δὲν ἀποκτήσῃ τὴν ὅρασιν τ̃ν νοερῶν ὀφθαλμῶν, ὁπ̃ νὰ βλέπῃ καθαρῶς τὸν Χρισὸν ἐδῶ, δὲν εἶναι δυνατὸν ὅτε ἐκεῖ νὰ τὸν ἰδῇ. ἐγὼ δὲ τ̃ εἶπα. καὶ τὸν εἶδες ἡ ἁγιωσύνσα πάτερ; καὶ λέγει. τὸν εἶδον τέκνον μυ ὄχι μίαν φορὰν. καὶ ἐγὼ πάλιν τὸν ἐρωτῶ. καὶ πῶς εἶπε πάτερ; καὶ λέγει μοι. εἶπέ μοι ἀκολούθει μοι, ἤτοι ἐργάζε τὰς ἐντολάς μυ. (ὅτι ὅπως ἐξηγ̃σε τὸ ἀκολούθει μοι) ὅμως δὲν τὸν ἠκολούθησα. καὶ μὲ τὸν λόγον ἔβγαλε ἀπὸ τὺς ὀφθαλμύς τα τὰ δάκρυα ποταμηδόν. ἐγὼ δὲ πάλιν μὲ τὴν σωπηθησμβίλωμυ αὐθάδειαν εἶπον. καὶ τίνι τρόπῳ βλέπει ὁ ἄνθρωπος ἐδῶ τὸν Χρισὸν, αὐθητῶς, ἢ νοερῶς; καὶ λέγει μοι. νοερῶς, πλὴν ἤξυρε ὅτι ἐκεῖνος ὁπ̃ ἀξιωθῇ τ̃ τοιύτυ χαρίσματος, ὅταν ἔλθῃ εἰς τοιαύτας ἀποκαλύψεις, βλέπει τὰ νοερὰ ὡς αἰθητά. ἐπειδὴ καὶ ἡ αἴθησις τ̃ν σωματικῶν ὀφθαλμῶν, μένει τότε τελείως ἀνενέργητος. ὅθεν καὶ σὺ ὅταν λαβάζῃς τὰς τοιύτας ὑψηλὰς λόγυς, καὶ ἐγγίζεταί πως ἡ καρδία συ, τότε διάθυς ἀγωνίσυ νὰ ἀποκτήσῃς τίποτε, ἢ νὰ κάμῃς ἀπὸ ἐκεῖνα ὁπ̃ λαβάζεις, ὅτι ἀσσως καὶ πρωτήν, καὶ δευτέραν φορὰν ἀμελήσῃς, ὕστερον πωρ̃ται ἡ καρδία συ, καὶ θέλει σ̃ φαίνονται τὰ τοιαῦτα ὑψηλὰ, καὶ πνευματικὰ, ὡσὰν μύθοι, καὶ παγάδια. καλότυχος ἐκεῖνος ὁπ̃ κάμνει ὅπως, ἐπειδὴ θέλει ἀξιωθ̃ μεγάλων χαρισμάτων.

Ἄλλοτε πάλιν τινὲς τὸν ἠρώτησαν περὶ τ̃ν παιδαλιζομένων ἀπό τινα ὡραῖα πρόσωπα, καὶ αὐτὸς ἀποκριθεὶς μὲ παπυξέως καὶ τὴν συνήθη ἁπλότητος εἶπεν. ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τί νὰ εἰπῶ; ὅτι ποτὲ μυ δὲν ἠξεύρω τί εἶναι τὸ ποιὸν σκάνδαλον; ἀλλὰ μάλιστα ὅπου βλέπω τὰ τοιαῦτα πρόσωπα, κινοῦμαι εἰς δοξολογίαν Θε̃, καὶ χαίρω εἰς τὴν δημιυργίαν αὐτ̃. ἀλλὰ καὶ οἱ ἐν τ̃ Σκήτει ἀδελφοὶ θέλοντες νὰ κάμυν ἐντολάς τινὰς, τόσον δι' αὐτὰ, ὅσον καὶ διὰ ἄλλα τινὰ ὁπ̃ τὺς ἐφαίνοιτο εὔλογα, καὶ ἐρωτ̃τός τον, τὺς ἐμπόδισε λέγων. νὰ φυλάττεσθε νὰ μὴ κάμετε εἰς τὴν Σκήτην ποτὲ κἀμμίαν ἐντολὴν, ἕτε ἀπὸ ἄλλον νὰ δεχθ̃τε ἐντολὴν. ὅτι ἀρκετὴ εἶναι εἰς ἡμᾶς ἡ παν-

παιδεία ὁπ ἔχομεν νὰ λάβωμεν διὰ τὴν καβάσιν τ ἐντολῶν τ Χειτ, κ) τ Α'γίων Πατέρων. ὅτι ὅπ ἐντολή, ἐκεῖ κ) καβάσις. ὅποιος δὲν βελήθη νὰ κάμη ἐντολήν, κ) δὲν εἰρωδίει, μόνον πάχει μὲ τ τοιῦτον τάχα καλὸν νὰ συγχίζη τὰς ἀδελφάς, λέγωσας, ὅτι Θεῷ μάρτυρες, ὅτι ἔχει νὰ πέσῃ εἰς μεγάλας πειρασμός, κὰ νὰ γείνῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος καβάτης τ δυσεδαιμονίας τ, κὰ τέλος, θέλει φύγη κ) τελείως.

Η'ξιώθη δὲ ὁ Ο'σιος, ὡς εἴπομεν, κ) διορατικὸ χαρίσματος, κὰ πολλῶν ποιμάκις ἐπρόλεγε πολλὰ φανερά, κ) πάλιν εἰς τινὰς δὲν ἤθελε τ εἰπῇ πάντα τ λογισμόν, αὐτὸς προλαβὼν τὸν ἐφανέρωνε μὲ ξόπον συμβελετικόν.

Καὶ τί νὰ πολογῶ ὅλα πρὸς ὅλα διηγήματα τ τ Α'γίυ, ὁπ δὲν ἔλειπεν ἀπὸ αὐτὸν κάμμια ἀρετή. ὅλας χεδὸν τὰς εἶχε, κ) ὅλας σφὰς κὰ ἀμωμήτως. πρὸ πάντων δὲ εἶχε τὴν ταπεινοφροσυνίαν τόσον, ὁπ δὲν ὑπάμενεν ὄχι νὰ κάμη ἔργον τί, ἢ λόγον νὰ εἰπῇ, ἀλλ' ὅτε νὰ ἀκόσῃ πρᾶξιν, ἢ λόγον ὑπερήφανον. ὅθεν ἐν μιᾷ τ ἡμερῶν ἑορτῆς ὄντος, κὰ συναχθέντες ἅπαντες οἱ ἀδελφοί, ὡς ἔθος, εἰς τὸ Κυριακόν, ἐζήτησαν διὰ τ προηγουμένυ Νεοφύτυ (ὅς τις διὰ τὴν ἀλάβειαν ὁπ εἶχεν εἰς τὸν ὅσιον, ἦλθεν ἐκ τ Λαύρας, κ) ἔκτιτε δύω Ἐκκλησίας κ) ασήτια, κ) ἔμεινεν ἐκεῖ ἕως τέλυς ἐγωνιζόμενος κ) τὸ δυνατόν.) νὰ τὸν διορίσῃ κ) δάσκαλον προεστῶτα, διὰ νὰ μὴ πειράζεν συχνὰ τὸν ὅσιον εἰς τὰ διαμικρά. ὁ δὲ προηγούμενος ἐγερθεὶς ἔλαβε μίαν ῥάβδον, κ) δὸς αὐτὴν τῷ ὁσίῳ, εἰπών· λάβε πάτερ ταύτην τὴν ῥάβδον, κ) νὰ ἦσαι προεστὼς εἰς ὅλης τὰς ἐνταῦθα ἀδελφάς, μέχρι τελευταίας σε ἀναπνοῆς. καὶ τότε μὲν φιλήσας τὸ χέρι τ προηγουμένυ ἔλαβε τὴν ῥάβδον, θέλοντας νὰ δείξῃ ὑποταγὴν εἰς ὅλα. μὰ, ὦ τ θαύματος! ἀπὸ τότε πλέον δὲν ἔπιασε ῥάβδον εἰς τὰς χεῖράς τ, κὰ μὲ ὅλον ὁπ πρότερον διὰ τὸ πολύ τ γῆρας ἐβάλπάτει μὲ ῥάβδου, ἀποβάλλων δηλ. ἀπὸ λόγυ τ κάθε ὑψηλόφρονα λογισμόν.

Ἀλλὰ κ) περὶ τὸ τέλος τ ἀγγελικῆς τ ζωῆς ἠξιώθη νὰ κάμη κ) τρίτον ὁσιομάρτυρα τὸν ἀπλέσαπεν λέγω Παχώμιον τὸν Ρ'ῶσον, ὅς τις ἐφοδηθεὶς ταῖς παραινέσεσι, κ) ταῖς δηγαῖς τ Ο'σίυ, ἐπλείωσε καλῶς τὸ ὑπὲρ Χειτ Μαρτύριον. ὁ δὲ Ο'σιος Α'κάκιος, ἐγγὺς πυ τ ἑκατὸν ἐτῶν ἡμέρωσε, μικρὸν ὑπνώσας μὲ τὴν εἰς τὸ μαρτύριον ἀποδημίαν τ ὁσιομάρτυρος, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον κ) τὸ ᾳψλ'. 1730. ἔτ τῇ ιβ'. Α'πριλίυ. προγνὺς κ) αὐτὸν τὸν θάνατον, κ) εἰπὼν εἰς

εἰς ἕνα τ καλόγηρον, Α'θανάσιον ὀνόματι, ἐλθόντα ἀπὸ τ Α'γίας Α'ννης, ἵνα λάβῃ τὴν δίχην τ. πηγαίνω πάρα Α'θανάσιε σράτων μακρὰν μακρὰν, κ) πλέον ἐδῶ δὲν βλέπομεν ἀλλήλυς. συνέζεξε δὲ πλῆθος ἄπειρον εἰς τὴν μακαρίαν αὐτ τελευτὴν, κ) πάντες ἐθρήνυν τὴν τ τοιῦτον σέρησιν. ἔ ταῖς πρεσβείαις ἀξιωθείημεν κ) ἡμεῖς τ βασιλείας τῶν ὐρανῶν. Α'μήν.

Σερα-

Σεραφεὶμ τῦ Θυπόλε (1) ὑπόμνημα περὶ τῦ θαύματος τῦ γεμομένε ὑπὸ τῦ Ἀρχαγγέλε Γαβριὴλ ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὄρει τῦ Ἄθω. ἤτοι περὶ τῦ Ἀρχαγγελικῦ ὕμνε, τῦ, Ἀξιόμ ἐστιμ.

Κατὰ τὴν Σκῆτιν τὴ Πρωτάτε, τὴν δ' εἰσκομβίαν εἰς τὰς Καρέας, ἐκεῖ πλησίον, ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τε Παντοκράτορος, εἶναι λάκκος μεγάλος, ὅστις ἔχει κελλία διάφορα. Εἰς σὰ γὰν τῶν κελλίων τύτων, ἐπ' ὀνόματι τιμώμενον τῆς Κυρίας Θεοτόκε τῆς Κοιμήσεως, ἐκατοίκει σὰς Ἱερομόναχος γέρων καὶ ἐνάρετος μετὰ ἄλλε ὑποτακτικῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἦτον συνήθεια νὰ γίνεται ἀγρυπνία κάθε Κυριακὴν εἰς τὴν ῥηθεῖσαν τὴ Πρωτάτε Σκῆτιν, κατὰ τὸ ἑσπέρας ὁ τύτε Σαββάτε, θέλοντας νὰ ὑπάγῃ ὁ προῤῥηθεὶς γέροντας εἰς τὴν ἀγρυπνίαν, λέγει τῷ μαθητῇ ἀύτε. Τέκνον, ἐγὼ μὲν ὑπάγω διὰ νὰ ἀκέσω τὴν ἀγρυπνίαν, ὡς συνήθες. σὺ δὲ μεῖνον εἰς τὸ κελλίον, καὶ ὡς δυνάσαι, ἀπάγνωθι τὴν Ἀκολεθίαν σε. καὶ ὅπως ἀπῆλθεν. Ἀφ' ἕ δὲ ἡ ἑσπέρα παρῆλθεν, ἰδὲ κρέει τις τὴν θύραν τε κελλίε. ὁ δὲ ἀδελφὸς ἔδραμε καὶ τὴν ἄνοιξε, καὶ βλέπει, ὅτι ἦτον ξένος μοναχὸς, ἀγνώριτος εἰς αὐτόν. ὅς τις εἰσελθὼν, ἔμεινεν εἰς τὸ κελλίον τὴν νύκτα ἐκείνην.

Ἐν τῇ ὥρᾳ δὲ τε ὄρθρε, ἀνασάντες, ἔψαλλον καὶ οἱ δύω τὴν Ἀκολεθίαν. ὅταν δὲ ἦλθεν εἰς τὴν τιμιωτέραν, ὁ μὲν ἐνπάτιος μοναχὸς, ἔψαλλε μόνον „ τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερεβὶμ, καὶ καθ' ἑξῆς ἕως

(1) Ὁ Ἱερομόναχος ἦτος Σεραφεὶμ ἔζη ἐν ἔτει ἀπὸ κτίσεως Κόσμε 7056. ἐπειδὴ δὲ τώρα ἔχομεν ἔτος 7306. λοιπὸν ἀφ' ἕ ἐγράφη τὸ παρὸν ὑπόμνημα παρῆλθον ἤδη ἔτη 250. ἐν δὲ καὶ πρώτος τῦ Ἁγίε Ὄρες ὁ Ἱερὸς Σεραφεὶμ ἦτος.

ἕως τέλες. τὸν συνήθη δηλαδὴ, καὶ παλαιὸν ὕμνον τῦ Ἁγίε Κοσμᾶ τῦ ποιητῦ. Ὁ δὲ ξένος ἐκεῖνος μοναχὸς, πάμνωντας ἄλλω ἀρχὴν τῦ ὕμνε, ἔψαλλε ἕτως „ Ἀξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε „ τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριτον, καὶ παναμώμητον, καὶ μητέρα τῦ „ Θεῦ ἡμῶν. „ Εἶπε ἐσυνάψε καὶ τὴν τιμιωτέραν μέχρι τέλες. Ἀκέσας δὲ ταῦτα ὁ ἐντόπιος Μοναχὸς, ἐθαύμασε, καὶ λέγει πρὸς τὸν φαινόμενον ξένον. Ἡμεῖς μόνον ψάλλομεν „ Τὴν τιμιωτέραν. τὸ δὲ „ Ἀξιόν ἐστιν, οὐδέποτε ἠκέσαμεν, ὅτε ἡμεῖς, ὅτε οἱ πρωτότεροι ἀπὸ ἡμᾶς. Ἀλλὰ παρακαλῶ σε, ποίησον ἀγάπην, καὶ γράψον καὶ εἰς ἐμένα τὸν ὕμνον τῦτον, διὰ νὰ τὸν ψάλλω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν Θεοτόκον. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, φέρμοι, τῦ λέγει, μελανί, καὶ χαρτὶ διὰ νὰ τὸν γράψω. Ὁ ἐντόπιος, δὲν ἔχω, τῦ λέγει, ὅτε μελανί, ὅτε χαρτί. Καὶ ὁ φαινόμενος ξένος, φέρεμοι, τῦ εἶπε, μίαν πλάκα. Ὁ δὲ Μοναχὸς ἀραμὼν, εὗρε πλάκα, καὶ τῦ τὴν ἔφερε. Λαβὼν δὲ παύτην ὁ ξένος, ἔγραψεν ἐπάνω εἰς αὐτὴν μὲ τὸν ἑαυτῦ δάκτυλον τὸν ῥηθέντα ὕμνον, τὸ „ Ἀξιόν ἐστι. Καὶ, ὢ τῦ θαύματος! τόσον βαθέως ἐχαράχθησαν τὰ γράμματα ἐπάνω εἰς τὴν σκληρὰν πλάκα, ὥσαν νὰ ἐγράφησαν ἐπάνω εἰς πηλὸν ἁπαλώτατον. Εἶπε λέγει τῷ ἀδελφῷ. ἀπὸ τῆς σήμερον καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, ὕπω νὰ ψάλλετε καὶ ἐσεῖς, καὶ ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι. Καὶ παῦτα εἰπὼν, ἔγινεν ἄφαντος. ἦτον γὰρ Ἄγιος Ἄγγελος, ἀπεσταλμένος ὑπὸ Θεῦ, διὰ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν Ἀγγελικὸν ὕμνον τῦτον, καὶ τῇ Μητρὶ τῦ Θεῦ σπεπωδίσατον· μᾶλλον δὲ, ἦτον ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ, ὡς ῥηθήσεται ἔμπροσθεν.

Ἀφ' ἕ δὲ ἦλθεν ἀπὸ τὴν ἀγρυπνίαν ὁ γέροντας, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ κελλίον, ἀρχίζει ὁ ὑποτακτικὸς αὐτῦ νὰ ψάλλῃ τὸ, Ἀξιόν ἐστι, καθὼς ὁ Ἄγγελος αὐτῷ ἐπαρήγγειλε· καὶ ἀκολέθως δείχνει εἰς τὸν γέροντά τε καὶ τὴν ῥηθεῖσαν πλάκα μὲ τὰ Ἀγγελοχάρακτα γράμματα. Ὁ δὲ παῦτα ἀκέσας, καὶ ἰδὼν, ἔμεινεν ἐκστατικὸς διὰ τὸ τοιῦτον θαυμάσιον. Καὶ λοιπὸν, λαβόντες καὶ οἱ δύω τὴν Ἀγγελοχάρακτον ἐκείνην πλάκα, ἀπῆλθον εἰς τὸ Πρωτάτον. καὶ δείξαντες αὐτὴν εἰς τε τὸν πρῶτον τῦ Ἁγίε Ὄρες, καὶ εἰς τὰς λοιπὰς γέροντας τῆς Κοινῆς συναξέως, ἐδιηγήθησαν εἰς αὐτὰς ἅπαντα τὰ γενόμενα. οἱ δὲ δοξάσαντες ὁμοφώνως τὸν Θεὸν, καὶ δοξάσαντες τὴν Κυρίαν ἡμῶν Θεοτόκον, διὰ τὸ θεάδοξον τῦτο, δῶρὸς ἀπέστειλαν τὴν Πλάκα εἰς τὴν Κωνσταντινόπολιν, πρός τε τὸν Πατριάρχην, καὶ τὸν Βα-

Βασιλέα, σημειώσαντες εἰς αὐτὰς δι' γραμμάτων ἅπασαν τὴν τοιάδε θεσιν τῶ τοιάδε τερατεργήματος.

Ἀπὸ τότε δὲ καὶ ὕστερα, ὁ μὲν Ἀγγελικὸς αὐτὸς ὕμνος διεδόθη εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, διὰ νὰ ψάλλεται εἰς τὴν Θεομήτορα, ἀπὸ ὅλας τὰς ὀρθοδόξους. Ἡ δὲ Ἁγία εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, ἡ δεομένη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶ Κελλίου ἐκείνου, ἐν ᾧ τὸ τοιοῦτον γίγονε θαῦμα, μετεφέρθη ἀπὸ τὸ Πατέρας τῶ Ἁγίου Ὄρους, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶ Πρωτάτου· καὶ εἰς αὐτὴν διέμεινεν ἕως τῆς σήμερον, ἐνθρονιασμένη ἐπάνω τῶ Ἱερῶ Συνθρόνου, ἐντὸς τῶ Ἁγίου Βήματος, ἐπειδὴ καὶ ἔμφροσθεν τῆς εἰκόνος ταύτης ἐψάλθη πρῶτον ἀπὸ τῶ Ἀγγέλου ὁ ὕμνος ἐκεῖνος. Τὸ δὲ Κελλίον ἐκεῖνο, ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν νὰ ὀνομάζεται, Ἄξιόν ἐστι. Καὶ ὁ λάκκος ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ Κελλίον διέμεινεται, ὀνομάζεται ἀπὸ ἄλλου ἕως τῆς σήμερον, Ἄδου· ὅ ἐστι ψάλλειν, διὰ τὸν νὰ ἐψάλθη πρῶτον εἰς αὐτὸν ὁ Ἀγγελικὸς, καὶ Θεομητοφρεπὴς ἐκεῖνος ὕμνος.

Ὅτι δὲ τὸ θαῦμα τοῦτο εἶναι πολλὰ παλαιόν· Καὶ ὅτι ὁ Ἄγγελος ὁποῦ ἐφάνη, ἦτον ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ, μαρτυρεῖ καὶ τὸ ἐν τοῖς τετυπωμένοις Μηναίοις γεγραμμένον, κατὰ τὴν ἐνδεκάτην τοῦ τῆς Ἰουνίου Μηνὸς, ἔτος. „ Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ Σύναξις τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ ἐν τῷ Ἄδου. Ἐπειδὴ γὰρ, ὡς φαίνεται, ἐν τῇ ἑνδεκάτῃ τοῦ Ἰουνίου ἠκολούθησε τὸ τοιοῦτον θαυμάσιον· τότε χάριν οἱ τότε πατέρες, ἐτέλουν Σύναξιν, καὶ Λειτουργίαν κατ' ἐκείνην, εἰς τὸν ῥηθέντα λάκκον, τὸν ἐπονομαζόμενον, Ἄδην, εἰς μνήμην τοῦ θαύματος, τιμῶντες, καὶ δοξάζοντες τὸν Ἀρχάγγελον Γαβριὴλ. ὅστις, καθὼς ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους ἐσάθη ὁ εὐθεος ὑμνολόγος τῆς Θεοτόκου, καὶ ζοφοδὴς, καὶ διακονητὴς, καὶ χαροποιὸς αὐτῆς εὐαγγελιστής· ἔπρεπε ὑπὸ καὶ εἰς τὸ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸν ὄντως Θεομητορικὸν τοῦτον ὕμνον, καὶ οὕτω μόνῳ κατὰ πάντα πρεπώδης τῆς τοιαύτης διακονίας.

Καὶ πάλαι μὲν ὁ Δεσπότης τῶν ὅλων Θεὸς, ἔδωκε τὰς δέκα ἐντολὰς εἰς τοὺς Ἑβραίους, γεγραμμένας μὲ τὸν ἑαυτοῦ δάκτυλον, ἐπάνω εἰς τὰς δύω λιθίνας πλάκας. Τώρα δὲ ὁ Ἄρχων τῶν τοῦ Θεοῦ Ἀγγέλων, ἔδωκεν εἰς ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους, τὸν πλέον γλυκύτερον, καὶ ἐρασμιώτερον ὕμνον τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ, γεγραμμένον εἰς λιθίνου Πλάκα μὲ τὸν Ἀρχαγγελικὸν αὐτοῦ δάκτυλον.

Βλέπε δὲ καὶ πῶς ἐπληρώθη ἡ προφητεία τοῦ Θείου Γαβριὴλ, ὅπου εἶπεν, ὅτι νὰ ψάλλωσι τὸν ὕμνον τοῦτον ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι. καὶ

τί

τί τόσον κοινὸς, καὶ τόσον ποθεινὸς ἐγένετο ὁ Ἀγγελοσυνάθετος ὕμνος εἰς ὅλας τὰς ὀρθοδόξους, ὥστε ὅπου, καὶ αἱ παὶ τὰ μικρὰ παιδάρια τῆς Χριστιανῶν, ἠξεύρουν καὶ τὸν ψάλλουν μεγαλοφώνως τὴν σήμερον, μὲ μεγάλην χαρὰν τῆς καρδίας των, εἰς δόξαν τῆς Θεοτόκου. ἧς ταῖς ἁγίαις πρεσβείαις ἀξιωθείημεν τῆς Βασιλείας τῆς οὐρανῶν. Ἀμήν. (1)

(1) Ὅσε, τέσσαρας ὕμνους ἔχομεν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἀναστασικῇ Ἁγίᾳ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ὑπὸ Ἀγγέλων ὑμνηθέντας πρώτων. Τὸ, Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ· Τὸ, Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος, Κύριος Σαβαὼθ· καὶ τὸ Τερσάγιον, ἤτοι τὸ, Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός κτ. Ἕνα δὲ εἰς τὴν Θεοτόκον, τὸν παρόντα. Ὅσοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐκ τῆς Ἁγίας εἰκόνος τῆς Θεοτόκου ἠκούσθη ὁ ὕμνος, τὸ, Ἄξιόν ἐστιν οὐκ ὀρθῶς λέγουσιν.

A1B2 P3 D4 E5 F6 H7

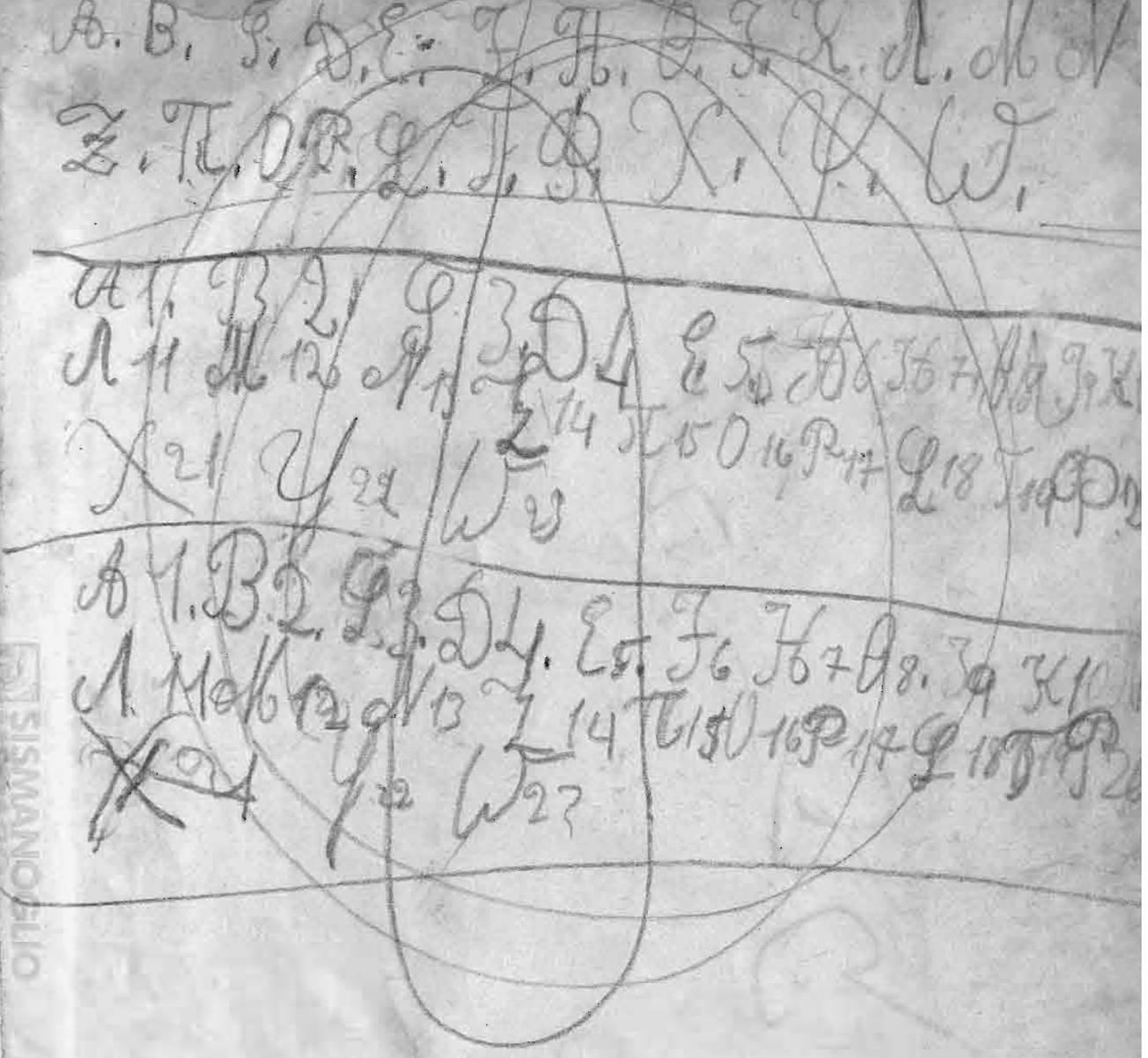
VENEZIA 21. Decembre 1798.

L'IMPERIAL REGIO
GOVERNO GENERALE.

VEdute le Fedi di Revisione, e di Censura, Concede Licenza allo Stampatore Michiel Glichì di stampare, e pubblicare il Libro intitolato Martirologio in Lingua Greca Manoscritto, osservando gli Ordini in materia di Stampe, che vigevano all'epoca 1796., e consegnando le solite copie alle Pubbliche Librerie di Venezia, e di Padova.

Per ordine del Sig. Comandante Generale

Pellegrini R. Commissario.

SISMANOGLIO
MEDIARO